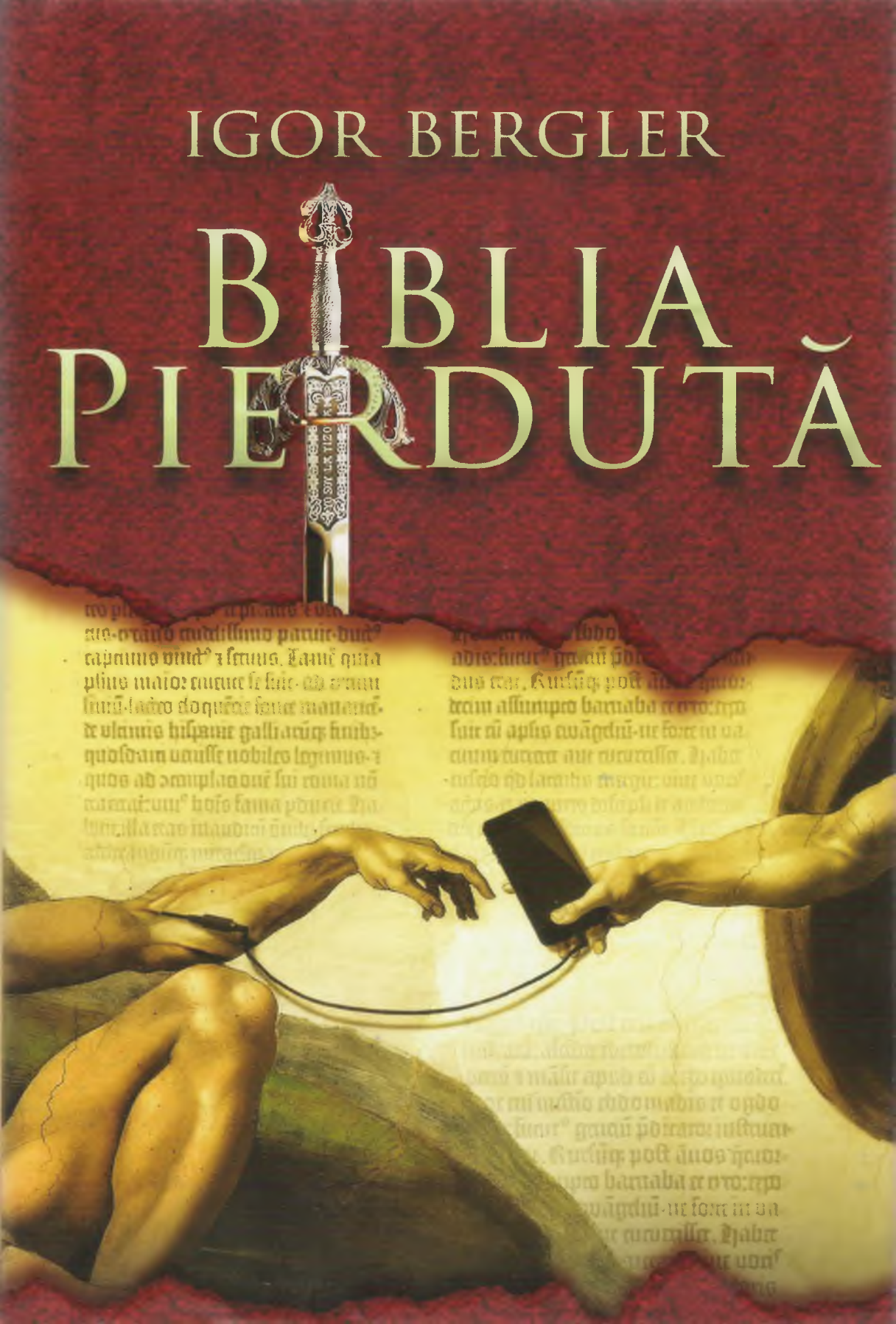
IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

IGOR BERGLER

BIBLIA PIERDUTĂ

Roman în cinci părți
cu o postfață de
Jean Harris

RAO CLASS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BERGLER, IGOR
Biblia pierdută / Igor Bergler. - Bucureşti: Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-609-893-9

821.135.1-31

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9–11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

IGOR BERGLER
Biblia pierdută
© Editura RAO, 2015
Toate drepturile rezervate

Editura RAO

2015

ISBN 978-606-609-893-9

Celor mai minunate femei din lume,
Veda, Marta, Melania

Mulțumiri

Nu mi-am imaginat când am început să scriu această carte câți prieteni voi întâlni pe drumul de la idee la publicare. Am avut parte și de surprize neplăcute, pe care le-am uitat de mult, dar sprijinul de care m-am bucurat a fost ceva la care nu m-am așteptat defel. Mi-e foarte greu să îi aștern aici, în ordinea importanței, pentru că mi-e teamă să nu comit vreo nedreptate. De aceea am decis să îi amintesc în ordinea cronologică a desfășurării evenimentelor, atât cât o pot desluși. Mai întâi, însă, două mulțumiri speciale.

În primul rând, îi mulțumesc lui Cătălin Crudu pentru lupta sa cu intriga cărții. El a fost, într-un fel, conștiința mea cea bună, care nu m-a lăsat să o iau razna și a controlat la fiecare pas logica desfășurării acțiunii. În mod natural, felul său cartezian de a gândi l-a făcut responsabil de tot ce ține de coduri, calcule și logica formală în această carte. De asemenea, tot el s-a ocupat de acordul fin de după finalizarea manuscrisului. Într-un anume sens, e coautor al *Bibliei pierdute*.

Tot în primul rând, îi sunt recunoscător lui Dan Boicu, om de afaceri vizionar și prieten drag, pentru implicarea în promovarea cărții. I-am promis că nu spun mai mult, așa că o să-mi respect promisiunea.

Ideea cărții mi-a venit în timpul unei petreceri a fermecătoarei Giuliana Boicu. După cât se pare, atât ea, cât și soțul ei sunt nașii acestei cărți.

Primii cărora le-am povestit-o, Cristina Crudu și Remus Crudu, m-au ascultat ore în șir la o terasă de la marginea Timișoarei și nu s-au uitat la mine în felul acela ciudat la care cineva se poate aștepta când expune un plan enorm, așa cum am făcut-o eu. Remus, care, alături de fratele său Cătălin, îmi este prieten, iată, de patruzeci de ani! – nu știu nici măcar să mai cunosc pe cineva de atâta amar de vreme, darămite să fim prieteni – a fost primul și cel mai serios, să-i zic așa, cititor al manuscrisului complet. Mai mult, când l-am rugat să îmi spună ce nu îi place, mai ales, la carte, mi-a spus că nu poate să o analizeze în felul ăsta și că i se pare perfectă. Ca să mă convingă, a mai citit-o o dată, repede, înainte ca altcineva să apuce să pună mâna pe ea. Este cea mai mare dovadă de prietenie adevărată pe care am trăit-o vreodată. Și nu am cuvinte să spun cât a însemnat pentru mine.

Le mulțumesc de asemenea primilor mei cititori – Maria Iordache, al cărei spirit neobosit și inteligența pătrunzătoare m-au ajutat mult în

definitivarea poveștii, Mihaelei și lui Ciprian Teleman, al căror sprijin constant și calda prietenie au fost și sunt neprețuite pentru mine. Lor le datorez și că am ajuns cu cartea la RAO. De asemenea, au citit-o și mi-au spus părerile lor sincere Ioana Crudu, Mihaela și Dan Frățilă, Voicu Simedrea și Cosmin Alexandru. Îi mulțumesc lui Adrian Mădărăsan pentru întreaga susținere. Părerile lor au făcut, sper, cartea mai bună.

Mulțumesc întregii echipe de la RAO pentru felul în care m-au primit, pentru munca teribilă pe care au făcut-o și, mai ales, pentru răbdarea și înțelegerea de care au dat dovadă.

Adrian Moldovan și Răzvan Sabie mi-au oferit cu generozitate susținere tehnică și financiară pentru realizarea celor două trailere, despre care cred că sunt senzaționale, așa cum nicio carte din România nu a avut vreodată. A lucrat la ele nopți în șir Răzvan Stanciu, un tânăr cum n-am mai văzut de mult. Atât de serios, atât de dedicat și atât de inteligent. Muzica pentru primul trailer îi aparține prietenului meu Dan Rusu, iar cea pentru cel de-al doilea, colosului într-ale muzicii care este Ilie Stepan. Pentru toți aceștia, mulțumirile nu vor fi niciodată suficiente.

De asemenea, mulțumirile și recunoștința mea se duc spre Lucian Trofin și Marius Chiriac, altfel de oameni de afaceri decât cei cu care suntem, în general, obișnuiți și spre echipa de la „The Marketing House" care s-a ocupat de o mare parte din promovare. Lui Alexandru Aivănoaiei, Marei Șerbănescu și Corneliei Stancu. Și, bineînțeles, celor de la „Friends" – lui Sorin Trâncă și lui Bojan Spasic și celorlalți pentru ideile excelente și pentru dedicare. Din păcate pentru ei, munca lor abia acum începe.

Milioane de mulțumiri incredibilei Jean Harris, traducătoarea mea pentru piața americană, care a tradus parcă o carte mai bună decât am scris eu. Și susținătorilor mei americani, Simona Epuran, Catherine Melissa Park și Calvin Moore, toți trei universitari respectabili de la universități mari și pe care nu știu ce i-a apucat să se îndrăgostească în halul în care au făcut-o de cartea mea.

De asemenea, mulțumiri speciale susținătorilor mei aprigi Corina și Cosmin Hogea. Și tuturor celor pe care i-am omis mai sus.

Ei vor dăinui.

Aceasta ar putea foarte bine să fie o poveste adevărată. Cea mai mare parte a ei este, cu siguranţă. Dacă ar fi fost adevărată în totalitate, unele nume ar fi fost schimbate pentru protejarea protagoniştilor şi a vieţii şi siguranţei familiilor lor.

Partea întâi

„It is a riddle wrapped in a mistery inside an enigma, but perhaps there is a key."

Winston Churchill

„Raţiunea este cea mai mare târfă a Diavolului; din fire şi prin felul de a fi, este o târfă dăunătoare; este o prostituată, târfa desemnată a Diavolului; târfă mâncată de râie şi lepră, care ar trebui călcată în picioare şi distrusă, ea şi înţelepciunea ei... Ar merita să fie aruncată în cel mai murdar loc al casei, în toaletă."

Martin Luther, ianuarie 1546

„Wer war der Thor, wer Weiser, Bettler oder Kaiser? Ob Arm, ob Reich, im Tode gleich?"

Inscripţie din Mormântul 322

PROLOG

Deschise ochii, dar ochii nu se deschiseră. Mai încercă o dată. Pleoapele păreau că se mișcă. Dar nu se întâmplă nimic. Cu efort, ridică brațul. O înțepătură groaznică aproape îi paralizează de durere umărul. Duse totuși mâna la ochi. Deschiși. Pleoapele erau ridicate. Își simți genele. Clipi când le atinse. Și atunci, de ce nu vedea nimic? Încercă să se concentreze. Visa? Durerea din umăr urcă pe gât și se fixă în creștetul capului. Își mută mâna în spate, în locul unde părea înfipt un ac lung și subțire care îi intra direct în creier. Ce naiba se întâmpla? Durerea deveni și mai ascuțită un timp scurt. Simți că leșină. Îndepărtă mâna și durerea păru să cedeze. Deveni mai difuză. Simți pe degete ceva umed și lipicios. „E sânge", își spuse. Ochii începeau să se obișnuiască treptat cu întunericul. Ce beznă! N-a mai experimentat niciodată un întuneric atât de adânc. Ochii se vor obișnui. Ușor, ușor. Făcu un efort. Răsuci capul și căută cu privirea o sursă de lumină oricât de mică, un geam, o dâră difuză care să scape pe sub vreo ușă, prin vreo crăpătură. Nimic.

Era întins pe spate. Își adună forțele și încercă să își adune gândurile. Nu își amintea nimic. Pipăi cu mâinile în jur. Pământ. Inspiră adânc și un miros fetid îi umplu nările. Umezeală. Nu simțea aer proaspăt, deci nu era afară. „Sunt îngropat de viu", își spuse. Apoi ridică ambele mâini ca pentru a atinge capacul sicriului. Nimic. Mâinile se înălțară în gol până la limita durerii, străpungând aerul. Măcar avea aer. Era bucuros că putea respira chiar dacă îl dureau coastele. Nu era îngropat. Pentru a se convinge, se ridică în cot, se rostogoli pe o parte, apoi se ridică în patru labe. Nu îndrăzni mai mult. Niciun reper spațial, dezorientare totală. Părea subsolul unei case vechi. Nu știa cât de înalt era subsolul și nici unde erau pereții. Se temu să nu se lovească mai tare.

Încercă să se adapteze cât mai repede la întuneric. Își spuse, atât cât putea gândi, că trebuie să își folosească celelalte simțuri. Inspiră din nou. Același miros înțepător de pământ reavăn amestecat cu un aer stătut. Umezeală. Și mai era ceva, ceva ce nu recunoștea, ceva îngrozitor. Mirosul nu îi folosi la nimic. Așa că ciuli urechile. Mâinile și picioarele îi tremurau. Îl dureau palmele și genunchii. Pietricele îi intrau în palme. Își simți genunchii sub greutatea considerabilă a corpului ca și când ar fi stat pe coji de nucă. Se rostogoli din nou pe spate și ascultă. Nimic. Ca și întunericul, și tăcerea era desăvârșită. Niciun zgomot de pe stradă, dacă o fi fost vreo stradă pe undeva prin preajmă.

Unde era? Și cum ajunsese acolo? Ultimul lucru care îi venea în minte. Care era ultimul lucru? Era acasă. Se pregătea de culcare. Patul era făcut, pregătit pentru somn. Partea soției era goală, nederanjată. Soția îl părăsise de mult, dar el încă avea obiceiul de a o căuta înainte de culcare. Lumina de la baie era aprinsă și ușa ușor crăpată. Un obicei de demult, de când se știa. De pe vremea când îi era foarte frică de întuneric. O aprindea invariabil, în fiecare seară încă înainte de a începe să se întunece. Își părăsea micul atelier de tâmplărie pentru a urca să aprindă lumina, apoi se întorcea la mobilele lui. Întunericul atârna greu. Mai ales acolo, în orașul lui. Mai ales de când era din nou singur. Făcu eforturi să își amintească, dar nu îi veni nimic altceva în minte. Să fi adormit imediat? Poate că visa. Durerea din creștet părea totuși a naibii de reală. Încercă să se mai agațe de ceva. Încă o amintire. Parcă totuși visase ceva. I se făcuse foarte frig. Dârdâia sub plapumă. Și o umbră se prelingea pe peretele dormitorului. O umbră lunguiață și diformă. O umbră care se apropia de patul lui. Și mirosul acela. O mână pe față. Îi cuprinse capul ca o menghină. Ceva îi zgârie obrazul. În mai multe locuri. Îi dădu sângele. Ceva, o bucată de pânză îi acoperi gura și nasul. Respira tot mai greu.

Aiurea! Își duse mâna la obraz pentru a se convinge dacă a fost real. Tresări când se atinse. Șanțurile din obrazul drept îl usturau. Sânge închegat care începea să prindă crustă. Deci era adevărat. Se concentră. Dacă brazdele din obraz făceau pojghiță, însemna că trecuse ceva timp. De când era acolo? Cât a dormit? De când era inconștient?

Un zgomot îi întrerupse firul gândurilor. Părea aproape, şi totuşi în afara încăperii în care se afla. Un scârţâit. Încă un zgomot. Să fi fost paşi? Era un zgomot ciudat. Păreau picioare care se târâiau. Până şi târâiala aceea de picioare suna diferit. Ca şi cum cineva ar merge atingând uşor pământul, la intervale regulate. Un plutit şchiop. Lumină. Un pic de lumină. Se întoarse din reflex spre sursă. Era suficient de slabă pentru a nu-i răni ochii deprinşi cu bezna. Văzu un fel de gaură în perete, doar că în locul ferestrei erau nişte bare din fier. Gratii. Lumina venea de undeva de afară, de pe un coridor. Şi creştea în intensitate. Un moment se opri. Întoarse privirea. Sângele îi îngheţă. Chiar lângă el, aproape atingându-i tâmpla, văzu nişte picioare. Se trase instinctiv în spate, într-o parte. Durerea era insuportabilă. Orice mişcare bruscă era cumplit de dureroasă. Făcu un efort să se adune. Se ridică în cot. Picioarele se prelungeau cu un corp gol. „Dumnezeule Mare!" Era un cadavru. Mirosul acela devenea năucitor. Se amplifica. Abia în acel moment creierul lui procesa ce vedea. Simţi mirosul cu creierul. Miros de trup în descompunere. În ciuda durerii, se trase şi mai în spate. Se lovi de ceva. Ceva moale. Nu era peretele, pentru că se mişca la atingere. Duse mâna la spate. O altă mână. Cineva îl apucase de mână. Scoase un ţipăt, dar nu auzi nimic. Încercă să strige. Glasul îi pierise cu totul. Îşi scuturâ braţul, iar mâna care îl prinsese căzu inertă. Încă un mort.

Lumina porni din nou spre el. Şi zgomotul. Creşteau amândouă. Încăperea se mai lumină puţin. Acum vedea mai clar. În faţa lui zăcea un cadavru. Dezbrăcat şi galben. Poate era lumina de vină. Lumina care pâlpâia gălbui. Lumina de lumânare. În spate alt cadavru. Şi atunci văzu umbra care trecea peste cadavre, plutind împiedicat ca paşii de afară. Se lovi de un cadavru, se împiedică de celălalt. Palid, cu ochii larg deschişi. I se făcu pielea de găină. Inima îi gonea ca apucată de streche. Nu erau ochi. Erau găuri. Cadavrul din faţă nu mai avea ochi. Doar nişte gropi în care întunericul părea fără sfârşit. Umbra îşi continuă drumul. Se proiecta pe perete. Era hidoasă.

Se ridică în picioare. Să se apere. Deşi murea de frică, deşi avea senzaţia că încărunţise brusc, deşi îi tremurau mâinile şi picioarele, deşi simţea pe piept o piatră de mormânt, o lespede care cântărea o tonă. Orice

ar fi urmat să se întâmple, trebuia să se apere. Auzi un scârțâit de balamale ruginite. O ușă din fier. În spatele lui. Încercă să se întoarcă, dar nu mai avu când. Frica îl cuprinse cu totul. Îl paraliza. Dar îl și proteja în același timp. Nu simți nimic când fu apucat din spate de o mână de oțel. O mână care îi cuprinse ceafa, îi trecu pe sub braț și îl imobiliză. Frica era prea mare. Murea de frică. Poate era mai bine așa. Era o antilopă prinsă de tigru. Adrenalina îi anula durerea. Groaza îl anestezia. Mai simți o ușoară înțepătură în gât. Apoi i se făcu frig. Din ce în ce mai frig. Atâta mai simți. Liane de gheață începuseră să se urce pe el, să îl înfășoare. Și în clipa în care simți asta, încetă să mai simtă.

Capitolul 1

Discursul lui Charles Baker fu întrerupt exact în momentul în care clopotul bisericii din deal anunța dongănit miezul zilei. În mica, dar cocheta, sală de conferințe a hotelului Central Park, microfonul aproape că nu era necesar. Toată lumea se cunoștea cu toată lumea și fiecare era foarte interesat de prezentările celorlalți colegi. Cei șaizeci și opt de invitați întoarseră la unison capul, când ușa sălii izbi violent peretele și o mână de uniforme amestecate cu geci lungi din piele le invadă spațiul. Intelectualii nu sunt foarte obișnuiți cu purtarea grosolană a polițiștilor, mai ales a celor din țări unde recenta lor demilitarizare nu le lăsase încă răgazul de a învăța să se poarte. De la pupitru, Charles Baker făcu o glumă despre o invazie ostrogotă. Oaspeții neinvitați rămaseră în ușă. Unul dintre ei se apropie cu pași mari de pupitru și îi șopti ceva profesorului Baker la ureche. Acesta, într-un gest reflex, acoperi microfonul cu mâna. După ce ascultă cu atenție ce avea polițistul de spus, îl întrebă:

– Durează mult?

Polițistul ridică din umeri. Engleza lui era mai mult decât aproximativă. Răspunse scurt, încercând să se facă înțeles.

– I hope no. My chief tell you.[1]

Charles se întreba ce treabă avea el cu orice se întâmpla în orașul acela minuscul din mijlocul Transilvaniei. Scrisese niște cărți care aveau o vagă legătură cu locul și era în momentele acelea la un simpozion de istorie medievală. Polițiștii de la ușă stăteau nemișcați, cu picioarele înfipte autoritar în covorul gros de doisprezece centimetri al sălii. Între ei, se distingea o femeie tunsă băiețește care își plimba ochii prin sală și se opri să citească

[1] Sper nu. Șeful meu spune la tine. (engl.) (n.red.)

afişul care anunţa conferinţa extraordinară de istorie medievală cu participarea renumitului profesor de la Princeton, Charles S. Baker, esq.[1] Presupuse că celebritatea i-o luase înainte şi că i se solicita sprijinul în rezolvarea unui caz. Desfăşurarea de forţe i se păru însă exagerată.

– Autorităţile locale au nevoie de calităţile mele de detectiv pentru câteva ore. Propun să luăm o pauză şi să reluăm la ora patru, conform programului. Aş vrea şi eu să aud expunerile colegilor mei, Johansson şi Briot, de la Universităţile din Uppsala şi de la Sorbona. Îmi cer scuze. Mă cheamă a doua meserie.

Spuse aceste ultime cuvinte accentuându-le ironic. Ştia că de când cu cele două aşa-zise realizări – de când aflase şi expusese lumii cel mai bine păzit secret despre Abe Lincoln şi misterul cocoaşei pierdute, aşa cum îi spunea el, a lui Richard al III-lea – lumea îl considera un fel de Sherlock Holmes cultural. Lucrurile luaseră o aşa amploare, încât primea frecvent scrisori de la fel de fel de indivizi care se ofereau să îl angajeze să dezlege tot felul de enigme, de la comori îngropate de azteci, până la identitatea fantomelor care bântuiau un castel cumpărat recent de un milionar rus în Cornwall.

De regulă, stătea de vorbă cu orice ţăcănit care îl aborda. Din cauza importanţei oaspetelui, autorităţile locale insistaseră să îi repartizeze un poliţist care să îl protejeze. Cum nu îi plăcea deloc să fie păzit ca un înalt demnitar sau ca vreun mafiot dintr-o ţară estică, refuza întotdeauna astfel de oferte. Dar insistenţa primarului fusese atât de serioasă şi de categorică, încât se gândi că două zile nu aveau să fie chiar sfârşitul lumii. Mai ales când îl văzu pe cel care trebuia să îl păzească. Ceru să i se promită că, dacă va dori să rămână singur, la un moment dat, din raţiuni personale, bodyguardul improvizat să se retragă fără comentarii.

În seara de dinainte, la cina de bun venit de la barul-restaurant al hotelului un individ încercase să se apropie de el cam prea mult. Părea disperat să îi înmâneze ceva. Avea în mână o mapă maronie care părea plină cu documente. Într-un târziu, intervenise bodyguardul hotelului şi îl îndepărtase. Omul opusese rezistenţă când fu târât afară, înfigându-şi tocul de la cizme în podea. Apoi, în acea dimineaţă, la micul dejun suedez încărcat cu delicatese, o femeie între două vârste chiar reuşi să se strecoare la masa

[1] Esquire – formulă de curtoazie (engl.) (n.red.)

lui și să îi înmâneze un bilet. Aceasta se retrase repede fără ca Baker să apuce să reacționeze. Nu consideră că era cazul să apeleze la polițistul obez care trebuia să îl protejeze, dar care era prea preocupat să înfulece cu patru mâini minunile ce se întindeau pe cele șase mese unite de la parterul restaurantului. Vârâse, din reflex, biletul în buzunar și uitase de el.

Pentru Charles, masa de dimineață era cea mai importantă masă a zilei. În tinerețe o ignora adesea și ajunsese să mănânce noaptea târziu. Își schimbă brusc și definitiv obiceiul când începuse să se îngrașe. Nu știa niciodată unde îl va duce ziua și cu ce fel de snacksuri trebuia să se mulțumească pe întreg parcursul ei. Așa că se hotărâse să se blindeze de dimineață, iar seara să se culce cu burta aproape goală. Se obișnuise astfel de ceva vreme. În felul acesta reușea să compenseze micile excese. Fiindcă de fiecare dată când ajungea într-un loc precum acela în care se găsea, mesele încărcate cu preparate tradiționale, gătite așa cum citise că se făcea în Evul Mediu, deveneau adevărate prilejuri de sărbătoare.

Charles Baker nu era nici plin de aere, nici simandicos, doar că în ultimul timp oameni de toate felurile îl căutau din te miri ce motive, unele concrete, altele perfect aiurea. Își spusese că, dacă și-ar fi dorit o celebritate de felul acela, s-ar fi făcut rock star. Asta dacă i-ar fi ieșit vreodată pe gură vreo melodie care să nu semene cu toate celelalte. Singurul cântec care îi reușea într-o anumită măsură era imnul Americii, pe care se chinuise alături prietenii lui, ani în șir, să îl învețe. În altă ordine de idei, melodia era mereu aceeași. Însă cuvintele le cunoștea la perfecție. Își aminti de cântecul lui Phil Collins, *You can wear my hat,* și se gândi că, poate, ar fi trebuit să își comande batiste și cravate monogramate pe care să le ofere acestor tipuri de fani.

Coborî scările, flancat de mica armată de însoțitori care îl conduse politicos la cele două mașini. Pe el îl invitară în cea mai luxoasă dintre ele. Singurul Volkswagen al poliției orașului. Lângă el se urcă femeia tunsă scurt. Aceasta îi întinse mâna bărbătește și se prezentă sec:

– Sunt Christa Wolf.

– Charles Baker, spuse profesorul. Poate mă puneți la curent până ajungem la comisariat. În felul ăsta câștigăm timp. Și, poate, o să rezolv enigma până acolo.

Spre surprinderea lui, femeia de alături îi răspunse într-o engleză fluentă cu un puternic accent britanic, într-o exprimare academică perfectă.

– Nu mergem la comisariat și nu v-am invitat pentru calitățile dumneavoastră de deducție.

Mesajul fu transmis frust, fără urmă de aroganță. Baker o privi mai atent pe femeie. Și decise că îi place. Așa era mereu cu femeile. Prima impresie tindea să rămână definitivă. Deși în absolut toate lucrurile pe care le făcea în viață își păstra mereu mintea deschisă și era întotdeauna pregătit să accepte o părere contrară a ceea ce gândea el, dacă era bine argumentată, ba chiar să își schimbe părerea dacă interlocutorul reușea să îl convingă, în ceea ce privește femeile, prima impresie era totul. La Christa Wolf i se păreau interesante ochii mari și tenul măsliniu, tunsura de băiețoi și îl intriga cicatricea care cobora de după ureche în cămașa închisă cazon până la gât.

– Și atunci, pentru ce?

– Nu vă pot spune acum, dar în câteva minute veți afla, cu siguranță.

Femeia părea că închisese discuția, așa că lui Charles nu îi rămânea decât să privească prin geamul mașinii intrarea în orașul medieval al Sighișoarei pe care îl cunoștea atât de bine. Era pentru a patra oară acolo și continua să fie fermecat de casele strâmbe care se sprijineau una pe alta ca niște bătrâni în nevoie, obligați să se bazeze unul pe celălalt. Motivul pentru care venise prima dată era o carte care îi adusese celebritatea în rândul cititorilor obișnuiți. Pe cea academică o cucerise cu mult timp în urmă și de multe ori. La fel pe cea politică, în calitate de șef de campanie electorală pentru șase senatori și un președinte al Statelor Unite. Toate câștigătoare. Cartea lui despre propagandă și manipulare de-a lungul a câteva milenii de istorie devenise a doua cea mai citată sursă în toate publicațiile și tezele de doctorat despre comunicare în ultimii zece ani în lume.

Mașina trecu pe sub portalul strâmt al pieței centrale a orașului, o luă la dreapta scurt, urcând scârțâit pe piatra cubică neregulată și oprindu-se aproape de baza scărilor. În față erau mai multe mașini de poliție cu girofarurile pornite și un cordon de polițiști care încerca să țină departe mulțimea de gură-cască. Era începutul verii și în acest anotimp Sighișoara era plină de turiști. În special străini care voiau să viziteze un oraș medieval perfect conservat de la marginea lumii și să vadă casa unde se crede că s-ar fi născut prințul întunericului, Vlad al III-lea Țepeș, zis și Dracula.

Capitolul 2

La coborârea din maşină fu întâmpinat de comisarul de poliție Gunther Krauter. Acesta îi strânse mâna şi se prezentă cu un aer oficial.

Charles voia să facă un pic de scandal că a fost deranjat de la simpozion în felul acela misterios şi cam lipsit de delicatețe după gustul lui. Ura intervențiile în forță ale autorităților, chiar şi când acestea nu erau foarte explicite. De fapt, renunțase la cariera de consultant politic tocmai datorită scorțoşeniei ei. Nu suporta să poarte cravată şi costum, iar costumația oficială îl făcea, după propria-i expresie, să arate ca un pinguin. Din cauza gâtului scurt şi gros, în contrast cu restul corpului – era o persoană cu un fizic normal, de înălțime şi greutate medii, dar bine întreținut –, nu îşi putea lua cămăşi normale. Cele care îi veneau pe bust nu puteau fi încheiate la gât, iar cele care erau potrivite la gât îi erau largi pe corp. De aceea, era nevoit de fiecare dată să şi le facă la comandă. Era preocupat de cum arată şi de cum se îmbracă, dar prefera un stil *smart casual* cu culori vii şi combinații surprinzătoare. Cum nu dusese niciodată lipsă de bani, iar în ultimii cincisprezece ani îi câştigase cu lopata ținând cursuri, făcând marketing politic şi scriind cărți de succes, plus premiile de recunoştință pe care guvernele Statelor Unite şi ale Marii Britanii, alături de câțiva investitori privați i le oferiseră cu dărnicie, toate acestea făcuseră din el un om aproape bogat. Firmele lui preferate erau Charvet, Brioni şi Kiton. În zilele mai proaste şi pentru variațiune mai purta şi câte un Breuer, Eton sau Turnball & Asser. De fapt, garderoba lui era atât de bogată şi *dressingul* lui atât de mare, încât pe una dintre iubitele lui o apucase plânsul când, într-o dimineață, greşise uşa de la baie şi nimeri în *dressing*. Relația lui era cu mărcile, dar în special cu materialele şi cusăturile care îi atingeau corpul. Nu purtase niciodată ceva care să semene măcar cu un pulover şi orice material dur, inclusiv păturile

din anumite hoteluri îl scoteau din minți. Cămașa trebuia să îi mângâie corpul, să îi dea o stare de bine pe întreg cuprinsul zilei. Prefera bumbacul. Bumbacul Pima și cel egiptean sau Sea Island, orice se încadra la categoria ELS – extra long staple[1]. De asemenea, aprecia twillul italian sau batistul și Marcella.[2] Din când în când se răsfăța cu cămăși din poplin ori volle elvețian. Niciodată producții de masă, doar serii limitate. Aceste firme aveau designerii proprii, iar uneori fiecare dintre ei deservea doar o mână de clienți. Charvet era producătorul lui preferat, Rolls Royce-ul cămășilor la comandă. Cu peste 6 000 de materiale diferite, Charvet oferea clienților săi atâtea variante, încât aceștia intrau nu de puține ori în panică. De exemplu, numai nuanțele de alb sau albastru erau vreo două sute pentru fiecare. De aceea, de fiecare dată când ajungea la Paris, sediul Charvet din Place Vendôme era o destinație obligatorie.

– De unde vă luați cămășile? întrebă curios comisarul.

Charles fu mirat de simțul de observare al polițistului. Nu e la îndemâna oricui să recunoască ceva atât de sus ca un Brioni, cămașa roz-pal în care era îmbrăcat în acea zi. Așadar, copoiul avea gust. „Unde și l-o fi dobândit?", se întrebă Baker. Era convins că regiunea în care se afla nu văzuse pe o rază de 300 de kilometri ceva asemănător. Totuși din precauție, pentru că ura să facă pe cineva să se simtă prost în afară de momentele când era absolut necesar, răspunse:

– Mi le cumpără soția. Eu nu mă pricep deloc.

Nu era însurat și, cum niciun bun mincinos nu era, spusese primul lucru comun care îi trecuse prin cap. Oricum, polițaiul habar n-avea nimic despre situația lui conjugală.

– De ce sunt aici? continuă el.

Polițistul îl privi de parcă nu s-ar fi decis încă dacă să îi spună acolo, să îl ducă să îi arate sau să îl trimită la secție și să îl interogheze. Christa Wolf insistase ca Baker să fie adus degrabă la locul crimei. Așa că se hotărî să o asculte.

– Veniți cu mine.

Și o luă în sus spre scară.

---

[1] Varietate de bumbac cu fir foarte lung (engl.) (n.red.)

[2] Anumite tipuri de textile (n.red.)

Capitolul 3

Șoseaua tăia tălâmb și neclar dealurile de la Saschiz. Un Porsche Panamera negru, molipsit parcă de nervozitatea femeii de pe bancheta din spate, necheză și clipi nerăbdător din faruri. Fără chef, șoferul Citroënului din față se dădu bombănind la o parte. Și zise ceva despre bogătanii nesimțiți din ziua de azi. Cei din Porsche erau însă departe când șoferul acru termină cu imprecațiile. Și chiar dacă l-ar fi auzit, probabil că nu l-ar fi băgat în seamă. Femeia de pe bancheta din spate își ascundea cu greutate mușchii proeminenți ai picioarelor sub deux piece-ul portocaliu încheiat poetic cu o eșarfă Hermes care avea menirea de a-i ascunde ridurile gâtului. Două laptopuri erau deschise lângă ea, iar telefonul pe care îl ținea la ureche părea că o întrerupsese din ceva important. Vocea interlocutorului se auzea până în față la șofer și la individul ca un dulap care ședea alături de acesta. După mai bine de două minute de ordine răcnite, în care femeia încercă zadarnic să bâiguie ceva, prinse un răgaz și spuse:

– De data asta nu îl vom scăpa.Vă promit!

Femeia își închise telefonul și se adresă celor din față:

– Sunteți siguri că măcar în ultimul ceas ați făcut totul cum v-am cerut?

Șoferul mormăi că se asigurase personal că totul este cum i s-a ordonat și că oamenii lui din teren îl țin la curent cu fiecare mișcare. Toate mesajele lor apăreau cu litere de-o șchioapă și pe ecranul computerului de bord. Femeia le citise și ea. Putuse să vadă cu ochii ei.

– Ești sigur că de data asta ai ales oamenii care trebuie? Nu vreau să avem o nouă Marsilie. Sau și mai rău, un nou Köln. Și să îl scăpăm și de data asta printre degete ca niște începători.

Șoferul era sigur, iar dulapul dădu și el încuviințând din cap.

Pentru o femeie ca Bella, a urmări pe cineva era o pierdere de timp. O plictiseală continuă și o risipă îngrozitoare de resurse. Era o femeie de acțiune. Așa că misiunea pe care o primise o enerva îngrozitor. Dar ordinele erau ordine și ea era obișnuită să le execute fără să comenteze.

Capitolul 4

Scara spre care se îndreptau cei doi era o ciudățenie. Construită în 1642, făcea legătura între centrul vechi și școala din deal și era în întregime acoperită sau, mai degrabă, împachetată în bârne din lemn, sprijinite pe căpriori, iar în interior nervurile de susținere, așezate la distanțe regulate, aminteau vag de ogivele catedralelor gotice. Vopseaua neagră din exterior îi dădea un aer sinistru. Școala fusese construită lângă biserica zisă și ea „din deal", care data de la 1525. În spatele bisericii se află Turnul Frânghierilor, unul dintre cele nouă turnuri ale breslelor care contribuiseră serios la declararea orașului patrimoniu UNESCO. Scara, cunoscută sub numele „scara școlarilor", avusese inițial 300 de trepte. Pentru a ajunge la liceu, elevii trebuiau să urce și să coboare zi de zi pe jos aceste trepte, iar învelitoarea din lemn fusese construită ca să-i protejeze de accidente. Obosit deja de agitația de dimineață, Charles își dori să fi avut cineva geniala idee de a construi un lift, fie și unul mecanic sau un sac tras de scripeți ca la mănăstirile grecești suspendate pe stânci. Își aminti că la 1849 numărul treptelor fusese redus la 175. „Bravo celui care a avut inițiativa, își spuse el. Astăzi i-aș da o medalie." Îi trecu prin cap Hitchcock cu ale sale *39 de trepte,* și sfârși prin a se întreba ce surprize îl mai așteptau.

În jur roiau oameni în uniformă și mulți civili care aveau voie să stea de partea interioară a baricadei improvizate cu o sfoară și protejate de zidul viu al polițiștilor care se comportau de parcă erau la vreo manifestație neautorizată împotriva summitului G8 și aveau nevoie să fie vigilenți. Părea că întreaga poliție a orașului era adunată acolo, cu portari, șoferi și secretare cu

tot. Era evident că orice ar fi fost ceea ce se întâmplase, Sighișoara nu mai trăise ceva de o asemenea importanță de foarte mult timp.

Intrarea în scară fusese acoperită cu niște saci din plastic pentru a bloca vizibilitatea mulțimii. Înainte de a da la o parte sacii prinși în cuie, comisarul ținu să îl prevină:

– Nu e un spectacol prea plăcut înăuntru. Păreți un om care poate să își țină cumpătul.

După ce produse acest moment de suspans care avea menirea să îi creeze confuzie interlocutorului și să îl prindă cu garda jos, comisarul aruncă o întrebare pe care părea că o pregătise cu ceva timp înainte:

– De ce l-ați desenat pe diavol pe cărțile dumneavoastră de vizită?

Baker îl privi nedumerit. Se gândea că, probabil, polițistului îi juca feste vreun cuvânt englezesc. Accentul german al acestuia îi dădea, oricum, de furcă lui Charles, care făcea eforturi să îl înțeleagă. Rosti doar un foarte britanic „Vă rog?", molipsit parcă de accentul femeii care îl adusese în acel loc și care părea că intrase în pământ.

– Vă întrebasem dacă îl veneraţi pe diavol sau e o glumă dintr-acelea pe care noi, muritorii de rând, nu avem cum s-o înțelegem. Vreo *inside joke.*[1]

– Dacă îl venerez pe diavol?

Charles nu era străin de primitivismul oamenilor din orașele mici, mai ales în locuri ca ăsta, unde superstițiile le marcau puternic existența încă de la naștere și de care, oricât de educați ar fi fost, reușeau cu mare greutate să scape. În cărțile lui, credințele populare aveau o importanță aparte și o mare parte dintre teoriile sale despre persuasiune se bazau întocmai pe aceste convingeri de nezdruncinat, pe prejudecățile venite de undeva din negura timpului și pe care niciun fel de argument rațional nu le putea șterge sau măcar diminua.

În timp ce Charles se gândea ce o fi vrut să spună comisarul, acesta dăduse deja draperia improvizată la o parte și o ținea deschisă pentru el. Urcă. În față, cam pe la jumătatea scărilor, din nou înghesuială mare. Se făceau fotografii, măsurători, iar Christa Wolf stătea aprins de vorbă cu un coleg, probabil, îmbrăcat civil. Nu era multă lumină, pentru că scândurile

[1] Glumă cunoscută doar de câțiva membri ai unui grup (n.red.)

laterale filtrau razele soarelui, astfel încât, cu regularitate, suprafețele arse alternau cu cele întunecate; ca într-o imagine de film alb-negru care ascunde misterul mai mult decât îl dezvăluie. Se apropie. Fotograful care îi obtura raza vizuală își continuă baletul ridicol și se dădu la o parte. Atunci văzu. Și rămase cu gura căscată.

Capitolul 5

Ecranul gigantic al sălii centrale clipoci câteva secunde. Un cursor se mişcă un pic, se opri, apoi începu să danseze ca nebunul pe ecran aducând de-a valma imagini, ecuaţii matematice, texte din toate timpurile, hieroglife şi rune, iar după 30 de secunde de orgie vizuală, însoţită de *Oda Bucuriei* a lui Beethoven, la instalaţia de sonorizare supradimensionată, chiar şi pentru hangarul de 5 000 de metri pătraţi în care se afla, se opri şi umplu monitorul cu mesajul „Problem Solved". Întâi în engleză, pe urmă în germană, franceză şi spaniolă şi rusă şi în toate limbile lumii, vii sau moarte şi îngropate de veşnicii, şi pe care doar colosalul computer al Institutului de Cercetări şi Experimente asupra Comportamentului Uman (IREHB) le ştia. Apoi o figură animată începu să danseze în ritm nebun pe ecran. Angajaţii din consola centrală se opriseră privind muţi ecranul, apoi la semnalul dat de Werner Fisher, începură să urle, să chiuie şi să se îmbrăţişeze, să arunce în sus cu ce le venea la îndemână, de la pahare din plastic la foi de hârtie, agrafe de birou şi cam cu tot ce aveau necontondent asupra lor. Deşi ecranul nu se vedea în tot hambarul, câteva dintre boxe fuseseră legate, astfel încât când era necesar un mesaj general pentru toţi angajaţii, să poată fi folosit. De fiecare dată când obţineau rezultate atât de importante precum cel din acea seară, şeful cel rotofei şi roşcat programase ca mesajul respectiv să apară pe monitor, iar muzica să răsune în întregul hangar.

Werner Fischer era un geniu al matematicii şi al fizicii în primul rând, dar lista disciplinelor pe care le stăpânea părea fără sfârşit. Încă din timpul facultăţii – fusese descoperit la Humboldt Universität zu Berlin şi aproape târât în America – se spunea despre el că era un geniu. A fost o bătălie pe viaţă şi pe moarte între cele mai puternice universităţi ale lumii pentru a

pune mâna pe el. Până la urmă, l-a câștigat MIT[1]. La douăzeci și șase de ani avea deja patru doctorate coordonate de tot atâția câștigători ai Premiului Nobel. Încă de pe băncile școlii, cele mai mari corporații, serviciile secrete și, mai ales cei de la institut, puseseră ochii pe el. Directorul institutului însuși purtase personal o muncă de convingere asiduă și îl curtase încontinuu timp de aproape cinci ani, până când, într-un sfârșit, îi frânse opoziția și îl aduse acolo. Cu ajutorul unei munci de filaj și de cercetare complexe, pe parcursul acestor ani, uneori dezolant de fără rezultate din punctul lor de vedere, cei de la institut îi găsiseră călcâiul lui Ahile și îi oferiseră ce își dorea cel mai mult, sau, mai bine zis, singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat și nu putea să îl obțină altfel. Geniul care era șeful tuturor proiectelor importante ce se coceau la IREHB nu putea fi mișcat de mare lucru. Mânca orice, în special *junk food*[2] și tone de dulciuri, dormea oriunde – și în picioare sau cu capul pe birou când era nevoie, iar bani ar fi putut câștiga oricând, oricât de mulți și-ar fi dorit.

Încântat de marea realizare, în timp ce ceilalți încă mai chiuiau, înșfăcă un dosar de pe birou și o întinse spre ușă. Se urcă pe minitransportorul pe două roți și se îndreptă fulger spre partea clădirii unde doar cei mai privilegiați aveau acces, atât era de păzită. Trecu prin filtrele de securitate, detectoare de metal și fluide din corp, introduse o cartelă, tastă un număr, încă o cartelă, încă un cod personal, apoi alte porți, amprente digitale, palmare și, într-un final, retiniene. În sfârșit, ajunse.

---

[1] Massachusetts Institute of Technology – Institutul de Tehnologie din Massachusetts, SUA (n.red.)

[2] Termen peiorativ pentru alimentele conținând o valoare nutritivă redusă, bogate în calorii, grăsimi, zahăr, sare sau cafeină (n.red.)

Capitolul 6

Văzu spre mijlocul scărilor un morman de cadavre. Spre norocul său, fojgăiala din față se interpunea între morți și raza lui vizuală, așa că zări doar câte ceva. Suficient însă cât să își simtă fierea în gât. Își duse mâna la frunte și reuși să își înăbușească senzația de vomă. Nu știa la ce să se aștepte și asta îi întărea nesiguranța. Se gândi să facă stânga împrejur și s-o ia înapoi spre stradă. Christa coborî rapid treptele spre el și îl cuprinse pe după umăr. Erau întorși amândoi cu fața spre ieșire.

– E în ordine dacă nu puteți suporta. Putem discuta mai târziu.

– De ce m-ați adus aici? întrebă aproape gâtuit Charles. Micile mele jocuri de-a hoții și vardiștii au avut întotdeauna o dimensiune mai mult teoretică. N-am stomac pentru morgi și lucruri dintr-astea sinistre.

– Îmi cer scuze. L-am instruit pe polițistul care v-a invitat cu noi să vă spună că priveliștea nu o să fie prea grozavă.

Christa mințea. Se baza pe faptul că engleza polițistului era ca și inexistentă. Intenția ei era de a îl aduce acolo fără să îi spună nimic. O interesa foarte mult prima lui reacție. Din nefericire, comisarul nu ascultase instrucțiunile, preocupat să își plaseze la timp întrebarea, dar și pentru că se simțea ofensat că femeia asta mult mai tânără decât el, cu germana ei foarte înaltă, îi dădea ordine. La el în casă nu se auzea decât cocoșul, în ciuda celor cinci femei care o locuiau. Așa că nu avusese timp să elibereze locul pentru ca impactul cu imaginea să fie brusc și frontal, chiar dacă la o oarecare distanță.

– Dacă aveți convingerea că puteți rezista. Cadavrele sunt mutilate... Ne-ați fi de mare ajutor.

Charles încuviință din cap, trase aer adânc în piept și se întoarse. Între timp, Christa era deja sus și discuta cu niște polițiști care acoperiră, într-un

târziu, cadavrele cu un cearceaf. Îi făcu un semn încurajator lui Charles să se apropie. Profesorul Baker mai văzuse cadavre, dar întotdeauna se ferea de această imagine. Îi plăcea un precept evreiesc conform căruia bărbații vii nu trebuie să vadă niciodată un mort neînvelit. Aproape întotdeauna când așa ceva se întâmpla, gândul i-o lua razna la meditații pe tema inutilității vieții și alte chestii toxice, cu care el, o fire eminamente pozitivă, nu făcea casă bună.

Christa eliberase locul și îi trimise pe toți cei prezenți la plimbare, cu excepția comisarului și a colegului cu care se certase mai devreme.

La mijlocul scărilor, acesta dezveli ușor un picior al unui cadavru. Paloarea lui era mai mult decât cadaverică, transcendea până și ideea de alb. Arăta ca și când ar fi fost ținut în gips sau în talc. Aștepta încuviințarea lui Charles. Acesta dădu din cap, iar bărbatul ridică cearceaful. Cadavrul avea piciorul încolăcit peste un țăruș din lemn foarte ascuțit. Cearșaful fu ridicat și mai mult până când dezveli întreg trupul. Oroare. Mortul avea ochii scoși, așa că profesorul avu din nou acea senzație de vomă. Se întoarse și se îndoi de spate. Întinse mâna care rămase atârnată în aer pentru a spune că era OK și avea nevoie de o secundă. Se gândi că se comporta ca o domnișoară și că se făcea de râs și, cu un efort de voință, se ridică. Polițistul dezveli deodată celelalte două cadavre, pentru că unul dintre ele era poziționat mai sus, iar celălalt era culcat perpendicular peste el. Se apropie și văzu că celui culcat deasupra îi lipseau urechile. Își spuse că celui de sus trebuia să îi lipsească limba. La gât avea atârnată o legătură de usturoi. Ca să mai scape de groază, Charles se gândi că seamănă cu o ghirlandă de flori dintre acelea pe care le primesc turiștii în insulele exotice.

Polițistul, care nu îl scăpa din ochi, îi făcu semn să ridice privirea în tavan. Pe tavanul scării, între ogive, era prinsă o oglindă în care se reflecta de-a-ndoaselea întreaga scenă. Charles văzu că toți trei se uitau curioși la el, ca și când ar fi așteptat să spună ceva sau să reacționeze într-un fel anume. Chiar dacă dramatismul scenei era debordant, Charles, care nu era un cinic, nu se putu abține să nu observe dimensiunea teatrală a spectacolului și, în același timp, un fel de stângăcie a organizării mizanscenei. Ca și când autorul s-ar fi grăbit. Cei trei formau o cruce. Cei doi care erau așezați unul sub altul formau latura verticală, iar cel culcat perpendicular, pe cea orizontală. Se gândi că înscenarea era cam rudimentară. Că părea o scenă de mistere medievale. Așadar, cruce, țăruș, oglindă, usturoi. Nu vede. Nu aude. Nu

spune. Criminalul voia să transmită un mesaj. În mod cert, nu lui. Începu să bănuiască de ce se afla acolo. Bărbatul îmbrăcat în civil îi întrerupse șirul gândurilor când spuse:

– Celuilalt îi lipsește limba.

Lui Charles nu i se mișcă niciun mușchi de pe față. Nemulțumit de reacția profesorului, bărbatul scoase din buzunar niște mănuși chirurgicale și se apropie de primul cadavru. Se lăsă pe vine și puse mâna pe capul acestuia, ca pentru a-l sprijini. Cu cealaltă mână, întoarse ușor gâtul și cu degetele îndepărtă părul din acea parte a trupului.

– Fiecare dintre ei are două înțepături în dreptul carotidei. Autopsia va fi făcută mai târziu, dar la prima examinare, legistul nostru spune că exanguinarea pare cauza morții.

– E groaznic! exclamă Charles. Dar încă nu înțeleg de ce sunt eu aici!

Și deși făcuse eforturi să se abțină, rosti, până la urmă, ironic:

– Chiar credeți că un vampir a făcut asta? Haideți, domnilor, ce naiba!

Charles Baker nu înțelegea cum cineva ar putea lua în serios o astfel de ipoteză. Sigur, poveștile cu vampiri erau pe toate drumurile, însă reprezentau un fel de convenție ficțională, ca supereroii din benzile desenate sau ca meciurile de wrestling. Nu putea să își imagineze că cineva ar putea să creadă că cei doi adversari de pe ring chiar se bat în mod real și să nu își dea seama că totul e o coreografie menită, probabil, să distreze, dintr-un motiv ce îi scăpa, niște oameni care erau totuși avizați. Superstițiile existau și legendele încă aveau o mare putere asupra imaginarului colectiv. Mai ales acolo. Iar nevoia oamenilor de a crede în ceva supranatural le întreținea speranța într-o viață mai bună sau mai plină de evenimente, într-o minune. Dar ca o asemenea posibilitate să fie serios luată în considerare de niște autorități i se părea absurd. Era o întoarcere în timp cu câteva sute de ani.

Nimeni nu părea să aprecieze intervenția profesorului și încercă senzația că era privit cu suspiciune. Ceilalți aveau convingerea că ascundea ceva.

– Nu sunteți dumneavoastră autoritatea numărul unu în vampiri? întrebă polițistul.

Carevasăzică, cei trei aveau nevoie de expertiza lui. Probabil că voiau să le explice dacă era vorba despre vreun ritual cunoscut sau dacă a mai văzut ceva asemănător. Ce coincidență totuși să se afle acolo exact în acel moment.

– Nu am făcut decât să scriu o carte despre un subiect care mi se părea interesant. Însă perspectiva mea asupra lucrurilor este cea a omului de știință. E adevărat că am scris o istorie a fenomenului, dar mă interesa strict modul în care se creează o legendă și cum funcționează propaganda.

– Ați ținut totuși conferințe pe această temă peste tot în lume.

După cum se părea, acea conversație se transformase într-un dialog cam absurd între Charles și bărbatul despre care nu știa cine era. Ridică ochii întrebător spre Christa. Ea înțelesese din priviri și îl prezentă pe bărbat.

– Îmi cer scuze, spuse ea, domnul este de la SRI. Serviciul Român de Informații.

– FBI-ul nostru, completă individul și întinse mâna. Ion Pop. John dacă preferați.

Charles strânse, abia atingând, mănușa întinsă.

– Teza mea principală la conferințele la care faceți referire și în lucrările mele era exact că nu există vampiri și că așa-zisul vampirism al lui Vlad Țepeș e o invenție care începe cu mult înainte de romanul lui Bram Stoker. E un exemplu clasic de război prin decredibilizare, prin transformarea unui personaj periculos în ceva demonic. Și am scris asta în contextul campaniilor electorale și al istoriei propagandei. Am demonstrat într-un mod simpatic, chiar și matematic, că existența vampirilor e o imposibilitate de ordin teoretic. Dar nu cred că e locul și momentul să țin un curs aici, oricât de gotică ar fi atmosfera.

Agentul continuă să îl privească neîncrezător. Îi făcu semn să se aplece peste cadavru și îl întrebă:

– Și atunci, cum vă explicați asta?

Pe partea din spate a gâtului, cadavrul avea un tatuaj de mărimea a patru degete. Era un diavol cu două limbi ieșind din cele două colțuri ale gurii, cu capul acoperit cu un fel de pălărie de ghindă din care ieșeau două coarne roșii, îmbrăcat cu un fel de pamperși cu picățele de aceeași culoare, cu câte patru unghii, tot roșii, lungi și încovoiate la fiecare mână și la fiecare picior, cu dinți mărunți și foarte ascuțiți, cu ochii rotunzi și răi, cu fața verde; un fel de drac cu trăsături parțial omenești, părând să danseze un dans apocaliptic care, lăsând la o parte poziția în care l-a surprins moartea, părea să amintească de dansul înnebunit de bucurie al lui Shiva pe mormântul unei lumi integral distruse. Tatuajul era executat perfect, cu o minuțiozitate și o atenție la detalii maniacală. Charles avu o licărire în ochi care nu le scăpă celor trei.

Când poliţistul ridică mâna de pe gâtul cadavrului, Charles observă că degetele mănuşii erau colorate. Aşadar, nu era un tatuaj permanent. Mai degrabă un soi de ştampilă termică.

– E identic la toţi trei, spuse comisarul.

– Ar trebui să ştiu ce înseamnă asta?

Răspunsul comisarului veni instantaneu, ca o lovitură imposibil de parat:

– Dumneavoastră să ne spuneţi.

– Eu? ripostă Charles enervat. Credeţi că am vreo legătură cu crimele astea?

– Nu direct. Nu bănuim că aţi fi dumneavoastră autorul, rosti agentul. Au fost ucişi cu mult înainte ca dumneavoastră să aterizaţi în România. Am verificat. Mai e ceva, adăugă bărbatul. Aveţi cumva o carte de vizită la dumneavoastră?

– Cărţile mele de vizită sunt semiprivate. Pe ele sunt tipărite numărul de telefon şi e-mailul meu personal, şi nu le dau oricui, aşa că le port rar cu mine. Doar când cred că am nevoie de ele. Le-am lăsat la hotel. În rest, cine doreşte să mă găsească ştie cum să o facă.

– Aşa arată cartea dumneavoastră de vizită? întrebă agentul şi desfăcu mâna aceluiaşi cadavru, apoi scoase din ea o carte de vizită uşor mototolită.

Charles rămase fără cuvinte. Cum naiba...? Poliţistul se ridică, apropie cartea de vizită de faţa profesorului şi o întoarse brusc.

– Şi asta ce e?

Dacă se poate rămâne perplex după ce ai încremenit, atunci asta i se întâmplă lui Charles. Pe cartea lui de vizită se lăfăia, tipărit de această dată, dracul dansator.

– Iată ce credem noi. Fie aveţi o legătură cu ce se întâmplă aici, în sensul că ştiţi, nu că aţi făcut-o dumneavoastră, fie...

Charles îl întrerupse precipitat.

– Credeţi că îmi las cărţile de vizită asupra victimelor mele? Pe cadavrele pe care le ciopârţesc? Sau am făcut-o tocmai ca să mă pot scuza astfel? Un alibi inversat adică? Da. Aşa arată, într-adevăr, cărţile mele de vizită. Minus diavolul. Şi sunt simple, nu cu cod sau amprentă. Oricine a văzut vreodată o carte de vizită de-a mea o poate reproduce.

Calm şi fără să bage în seamă protestele interlocutorului, Ion Pop îşi continuă ideea:

– Fie cineva care ştia exact că veţi fi aici zilele astea, pentru simpozion, vrea să vă transmită un mesaj, fie sunteţi victima unei înscenări. Ştiu că sunteţi un personaj important şi că doar cu un telefon ne puteţi face nu numai să vă dăm drumul, ci chiar să vă conducem la aeroport. Mai ales că nu sunteţi suspectat de nimic. Totuşi, în cazul în care aceste crime au legătură în vreun fel cu dumneavoastră, fie că transmit un mesaj, fie că avem de-a face cu vreo glumă macabră a unui dezaxat, tot trebuie să ne ajutaţi. Aşa că v-am fi recunoscători dacă ne-aţi mai acorda câteva ore la poliţie. Vă conducem noi înapoi la hotel.

Charles îşi consultă ceasul şi după câteva clipe răspunse:

– Urmează să înceapă a doua parte a conferinţei. Vin cu dumneavoastră cu condiţia să transmiteţi colegilor mei scuzele de rigoare şi să îi rugaţi să continue fără mine. De asemenea, va trebui să ajung cu cel puţin două ore înainte de cocktailul de la ora nouă. Ştiţi măcar cine sunt victimele? mai întrebă Charles.

– Domnul comisar l-a recunoscut pe unul dintre cei trei. Este, sau era, proprietarul unei măcelării din oraşul nou.

– Cel mai bun măcelar pe care l-am cunoscut, spuse Gunther cu regret şi cu ciudă.

Capitolul 7

Charles Baker ieşi la ora cinci din sediul central al Poliţiei oraşului. Agenţii nu putuseră găsi un motiv să îl reţină, mai ales că profesorul era una dintre acele personalităţi intangibile ce pot cauza celui care abuzează de ea probleme uriaşe. Era un cărbune fierbinte şi nimeni nu păru să aibă chef să suporte niciun fel de consecinţe, să îşi asume vreun risc. În plus, alibiul lui era beton. Cadavrele fuseseră plasate în seara în care ajunsese şi în care poliţistul obez nu îl scăpase din ochi, iar noaptea dormise pe o canapea la recepţie. Corpurile fuseseră descoperite aproape de miezul nopţii de doi turişti polonezi, dintre care unul încă era în stare de şoc. La momentul în care, probabil, se petrecuseră crimele, Charles Baker ţinea o serie de conferinţe la Oxford pe tema Războiului rozelor şi a celebrei cocoaşe pierdute a lui Richard al III-lea.

Două ore fuseseră suficiente. Nu cunoştea mare lucru, nu ştia să aibă duşmani capabili de aşa ceva. Poate vreun alt profesor cu care să se afle în concurenţă sau vreun student care să îl urască. Dar aceia îi puteau fi adversari sau să-l antipatizeze. Niciunul dintre ei nu era în stare de crimele acelea atroce şi mai ales în acel capăt de lume. Le explicase că sistemul universitar american era foarte diferit de cel românesc. De fapt, nu le spusese nimic, pentru că nu avea ce să le spună. Dacă avea duşmani, aceştia erau alţii, nu dintre intelectuali, ci din vremea când era nemilos în campaniile electorale pe care le făcuse pentru clienţii lui. Era feroce. Nu îi scăpa niciodată nimic. Nicio slăbiciune a adversarului. Lovea mereu unde durea mai tare. Anii de scrimă şi perspectiva unei lovituri cumplite a unei săbii chiar fără tăiş pe spate îl învăţaseră să se controleze. Să fenteze când era nevoie, să se ferească şi să întoarcă lovitura cea mai neaşteptată exact în momentul în care adversarul se aştepta cel mai puţin. Dacă nu ar fi coincis cu ziua când

dispăruse bunicul său, după acel telefon alarmant care sunase testamentar și nu se prezentase la adunarea lotului din această cauză, ar fi făcut parte din echipa olimpică de scrimă a Statelor Unite. În întreaga lui viață – avea patruzeci și cinci de ani – nu i se întâmplase decât de trei ori să nu își respecte o promisiune. Aceasta era una dintre ele. Când era mic, bunicul îl învățase să se apere singur cu pumnii, dar mai ales cu armele. „Te tragi dintr-o familie lungă de războinici neînfricați", îi spunea bunicul. Și îl învățase să tragă cu pistolul, să lupte cu sabia și să supraviețuiască în condiții imposibile. „Întâi creierul. Pe urmă mâna."

Singurul moment în care nu fusese întru totul sincer era cel referitor la mizanscenă și la creatura de pe presupusa lui carte de vizită. Spusese că habar n-avea despre ce era vorba și trecuse foarte repede peste subiect.

Christa se oferise să îl conducă. Îi răspunse că hotelul se afla la doi pași și că îi va prinde bine o plimbare. Înainte de a închide ușa în urma lui, îl întrebase: „Totuși ai recunoscut ceva, nu-i așa?"

– Îți răspund dacă mă însoțești la cocktail în seara asta, îi răspunse el, zâmbind enigmatic.

Pe monitorul Institutului de Cercetări și Experiențe asupra Comportamentului Uman, figura animată, diavolul cu fața vopsită în verde și cu câte patru unghii încovoiate la toate cele patru membre, își încetă dansul și rămase blocată într-un colț al ecranului.

Capitolul 8

La numărul 25, pe strada Hermann Oberth se află cel mai frumos și mai nou hotel al orașului natal al celui mai celebru vampir din toate timpurile. Cum la vizitele precedente ale lui Charles, stabilimentul nu exista încă, în momentul în care mașina ambasadei Statelor Unite îl aduse de la aeroportul din Cluj direct în fața hotelului, profesorul fu plăcut surprins. Charles era înnebunit după hotelurile de lux. Cum era tot timpul pe fugă, hotelurile îi ocupau o bună parte din viață. De multe ori treceau luni până să revină acasă. Îi plăcea să viziteze locurile vechi, medievale, dar cel mai mult își dorea, după o zi obositoare prin orice oraș, să se poată relaxa într-un loc luxos și cu mult gust.

Admira totul la un hotel – de la camerele frumos aranjate până la holurile spațioase, de la costumele menajerelor la ținuta majordomilor, de la politețea recepționerilor până la paturile imense cu perini multe, de la băile îmbrăcate în marmură până la bomboanele sau coșurile cu fructe pe care le găsea pe pat la sosire. Cel mai mult îl încânta clopoțelul de la recepție, în puținele locuri în care acesta mai putea fi găsit.

De multe ori stătea în holul vreunui hotel și privea lumea pestriță ore în șir, cu laptopul în față. Câteva dintre cărți le scrisese chiar în aceste vaste spații deschise, de-a lungul și de-a latul lumii. Zumzetul oamenilor eleganți care târau bagaje nesfârșite după ei, destinele ce se încrucișau pentru o scurtă durată și pentru ca apoi să se despartă pentru totdeauna îl fascinau. Câteodată făcea pariuri cu sine însuși și încerca să ghicească cu ce se ocupau toți acei oameni, le studia chipurile, îmbrăcămintea, comportamentul. Avea o memorie atât de extraordinară a fețelor, încât dacă văzuse una care îl interesa într-un hotel și o revedea după ani, își amintea unde o zărise înainte. Îi plăceau oamenii care nu îl cunoșteau și pe care nu îi cunoștea, care nu știau

cine era și nu voiau nimic de la el. Intra ușor în vorbă cu toată lumea, în multele limbi pe care le cunoștea, iar de multe ori replicile lui surprinzătoare, de o caldă ironie, le lăsau amintiri frumoase multă vreme celor care îl întâlniseră. Era un om dăruit cu mult „esprit" și cultura lui enciclopedică ale cărei baze le pusese în copilărie, în uriașa bibliotecă labirintică din casa bunicului și a tatălui său, adăuga la farmecul său personal un plus de autenticitate.

Știa aproape întotdeauna mai mult decât oricine altcineva despre aproape orice, bineînțeles ca diletant. Putea discuta cu aceeași naturalețe și lejeritate cu un medic sau cu un șofer de taxi. Fermecase orice chelneriță care îl servise vreodată la vreun restaurant, dar era strălucitor și când vorbea despre istoria cinematografului sau sexul îngerilor. La un moment dat, chiar îi trecuse prin cap să se și mute într-un hotel. Însă dependența obsesivă pe care o dezvoltase în relația cu multele și variatele sale colecții îl împiedica întotdeauna. Își cunoscuse aproape toate iubitele în hoteluri. Așa că era doldora de amintiri plăcute.

Hotelul Central Park îi plăcuse din prima pentru combinația de vechi și nou, pentru intrarea care semăna cu poarta de acces a unui teatru parizian plin de lumină caldă și de culoare, dar fără explozia țipătoare de afișe și becuri în toate culorile de pe Broadway. Îi plăceau, așadar, lemnul și fierul forjat în combinație cu covoarele colorate în roșu, cu modele clasice și crini imperiali, tablourile unor artiști locali sau care trecuseră pe acolo, agățate pe coridoare. Sigur, totul era un pic kitsch, însă ce ar fi viața fără un pic de exces de decorativ, fără acea parte rozacee și liniștitoare de bun-gust din prostul-gust. Și se îndrăgostise de barul-restaurant cu aer de reședință din Anglia, cu lambriuri închise la culoare și cu alternanța de cotoare de cărți îmbrăcate în piele și sticle de vin amintindu-i foarte mult de casa unde crescuse. Nu era Ritz sau Four Seasons, dar cel care construise așa ceva într-un oraș în care cele mai răsărite hoteluri aveau, în cel mai bun caz, un aer rustic, merita felicitat.

Charles traversă parcul central care era, de fapt, un pâlc de copaci cu câteva bănci și intră în hotel. Îl întrebă pe recepționerul care îl salutase cu zâmbetul până la urechi dacă se terminase conferința. Acesta îi răspunse afirmativ și îi dădu cheia. După obiceiul lui, în așteptarea cheii, privise în jur în holul îngust. Pe un fotoliu din catifea roșie, cu ramă aurie din lemn o femeie îl fixa de când intrase. Ochii lor se întâlniră doar un moment,

deoarece Charles plecă privirea. Gambele ei, care se sprijineau pe tocuri de 15 cm, aveau o musculatură cum numai la concursurile mondiale de culturism se puteau vedea. Fusta îi plesnea peste pulpe, lăsând să se intuiască același tip de musculatură exagerată. Din ușa barului apăru un alt uriaș cu un spate care l-ar fi umplut de rușine până și pe Arnold. Se întrebă cum or fi arătând copiii acestui cuplu straniu. Primi cheia și urcă la primul etaj, la camera 104. Îi oferiseră un apartament liniștit, cu vedere la curtea interioară, cel mai bun al hotelului, însă alesese una dintre cele două camere cu balcon și cu vedere la parc de deasupra intrării. Acolo își băuse cafeaua de dimineață, alături de o Cohiba[1] scurtă și strâmbă cu care se răsfăța o dată pe zi, când era binedispus.

[1] Brand pentru două varietăți de trabuce (n.red.)

Capitolul 9

Se trezi brusc şi privi nedumerit în jur. Avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească. Soarele care intra prin uşa deschisă a balconului bătuse direct pe el şi îl făcuse să transpire. Era un pic de vânt şi perdeaua balconului se mişca de parcă ar fi fost deranjată de fantome. Se uită la ceas. Era ora şase şi un sfert. Dormise cel mult o jumătate de oră. Când se întorsese în cameră, ieşise pe balcon, privise lung strada pe care treceau sporadic maşini. În zare vedea Turnul cu ceas, cel mai înalt dintre cele nouă turnuri care supravieţuiseră vremii în oraşul medieval. Cu o înălţime de 64 de metri, fusese construit pe la o mie trei sute şi ceva pentru a proteja intrarea principală a oraşului. Părea departe, dar dacă o luai pe scurtătură, prin parc, pe două străduţe, exista o scară din piatră care ducea chiar la turn. Nu era nevoie, cum făceau toţi turiştii, să ocoleşti pe drumul de maşini pentru a intra în piaţa centrală.

I se spunea Turnul cu ceas deoarece în jurul anului 1650 a fost construit în el un ceas imens flancat de statui din lemn reprezentând zeii responsabili pentru numele zilelor săptămânii în latină. Mars, Mercuris, Jovis, Veneris, Saturnis şi Solis, adică Marte, Mercur, Jupiter, Venus, Saturn şi Soarele. Doar ziua de luni, în loc să fie Lunae dies, adică ziua Lunii, era reprezentată, nu se ştie de ce, de Diana, zeiţa vânătorii.

Oraşul avusese iniţial paisprezece turnuri folosite drept sedii ale breslelor meşteşugăreşti din Evul Mediu. Rămăseseră în picioare Turnul Fierarilor, Turnul Cizmarilor, cel al Croitorilor, al Cojocarilor, al Măcelarilor, al Cositorilor, al Frânghierilor, al Tăbăcarilor şi, bineînţeles, cel cu ceas, care, însă, nu aparţinea unei bresle. Au fost distruse complet Turnurile Pescarilor, al Ţesătorilor, al Giuvaergiilor şi Aurarilor şi cel al Lăcătuşilor şi Dogarilor.

În întreaga Europă breslele fuseseră foarte importante în Evul Mediu, ele fiind cauza principală a evoluției societății, în ciuda rezistenței pe care nobilimea și biserica o opuseseră de prea multe ori. Deși erau organizate pe principii exclusive, după reguli foarte stricte, iar de multe ori se comportau ca niște mafii sindicale și acționau ca niște trusturi, fixând prețurile produselor și serviciilor în felul în care își doreau, pentru că erau monopoliste, ele au forțat și au grăbit modernitatea. Datorită lor au apărut, pe rând, mica burghezie și apoi cea mare, din breslele Bancherilor și ale Notarilor. Din breasla Zidarilor, s-a născut francmasoneria care a dat revoluția franceză, a întemeiat America, a făcut revoluțiile primei jumătăți a secolului al XIX-lea și a creat lumea așa cum o știm astăzi. Membrii breslelor știau să facă ceva, aveau o meserie într-o vreme în care nimeni nu prea știa să facă nimic specific. Fără ele nu ar fi existat orașele, marile catedrale, economia sau chiar războaiele, iar oamenii ar fi umblat și astăzi în opinci. Și, cel mai important dintre toate, erau oameni liberi, bine informați și activi. Aceste bresle au fost precursorii reali ai capitalismului modern, iar membrii lor, cei ai clasei mijlocii.

Charles scrisese un studiu aprofundat despre importanța breslelor în istorie și despre relațiile complexe între acestea și autoritățile vremii. Așa că le studiase pe întreg Vechiul Continent, din Italia în Franța, din Anglia în Polonia, din Statele Germane în Țările Române. Studiul său fusese primit, ca întotdeauna, cu mare entuziasm de lumea academică, dar și de marele public.

Își terminase țigara și se așezase pe pat să se gândească la întâmplarea la care tocmai fusese martor. Rememorase fiecare moment și fiecare detaliu. Înțelesese perfect fiecare element al înscenării, bănuia în acel moment că mesajul îi era adresat lui, fără să priceapă însă din ce motiv. Și, mai ales, nu înțelesese care era, de fapt, mesajul. Adormise înainte să o facă.

În timp ce se gândea cu ce să își ocupe următoarele două ore până la cocktail, telefonul mobil începu să vibreze și să danseze pe masa de corespondență. Un număr de Franța apăru pe ecran. Nu știa al cui era, dar răspunse. Charles era de o politețe desăvârșită. Întotdeauna răspundea la orice apel, iar când se afla în imposibilitatea de a face acest lucru, revenea el.

– Trebuie să vă văd chiar acum, spuse vocea.

Era imposibil de nerecunoscut accentul britanic al Christei Wolf.

– Mai sunt doar două ore până la cocktail. Sau ați renunțat la idee? întrebă el.

– Nu, rămâne cum am promis, i-o reteză scurt. Dar acolo vor fi mulți alți oameni, politețuri și zâmbete de schimbat și vom fi total lipsiți de intimitate.

În timp ce Charles se gândea unde să îi dea întâlnire, Christa îi spuse la fel de definitiv:

– Sunt în barul de jos. Vă aștept.

Și închise, lăsându-l pe Charles cu gura căscată. Zâmbi totuși. Impetuozitatea femeii îl distra. Coborî.

Capitolul 10

Biroul lui Martin Eastwood era groaznic de intimidant. Avea o secretară cu față de buldog pe care nimeni din institut n-o văzuse vreodată surâzând măcar. Werner Fisher apăru în ușă și o privi întrebător. Aceasta îi făcu semn cu capul, privind peste ochelari, că șeful cel mare îl aștepta. Intră. Era o distanță de cel puțin cincisprezece metri între ușă și biroul șefului, iar cele două fotolii Chesterfield și canapeaua din aceeași gamă se aflau și ele la vreo cinci metri. Și erau mult mai joase decât masa. Când cineva se așeza pe ele părea o scenă din *Dictatorul* lui Chaplin. Lui Eastwood îi plăcea să arate cine era stăpânul. Maximum pe care îl puteai obține, și asta doar dacă erai directorul CIA sau NSA, sau vicepreședintele, era să se așeze pe unul dintre fotolii față în față cu tine. Niciun angajat nu avusese vreodată acest privilegiu. În afara lui Werner în perioada în care Martin îl curta asiduu și când, ca să îl aibă, îi promisese marea cu sarea.

Institutul de studii comportamentale era o instituție secretă de care știau câțiva oameni în lume. Acesta fusese fondat pentru a studia și experimenta comportamentul omenesc în situații limită și de a găsi metode noi și complexe în scopul de a păstra populația într-o dependență cât mai definitivă în raport cu statul. Așa se considerau entitățile care l-au fondat – Statul. De aici plecau cele mai trăsnite idei despre cum se poate ocupa mintea individului redus la stadiul de consumator perpetuu al obsesiilor care i se dădeau pe tavă. Aici se inventau cele mai crunte dependențe și se construiau strategiile de fragmentare a societății. Pe scurt, institutul se ocupa cu dezvoltarea continuă de mijloace originale de a spăla creierele populației și de a le frânge indivizilor orice urmă de voință sau de gândire independentă. În rarele cazuri când aceasta nu reușea, se trecea la planul de rezervă, și anume izolarea

subiecților de cei pe care i-ar putea influența. Și asta prin orice mijloace. De la decredibilizare totală până la înscenări dintre cele mai ordinare și, dacă era nevoie, chiar la asasinat. Acesta era totuși ultimul resort. De obicei, oamenii care gândeau singuri, din ce în ce mai rari, reacționau perfect la primul prag de persuasiune, mituirea. Cu sinecuri sau, de-a dreptul, cu bani.

– Mi-ai promis ceva, lătră Eastwood la omul care stătea umil în fața lui.

– Mă pot apropia? întrebă Werner.

Șeful îi dădu permisiunea. Cu zâmbetul lățit pe față, ajunse dintr-o săritură lângă birou și îi întinse șefului dosarul. Acesta îl luă neîncrezător, îl deschise și îl răsfoi.

– Ești sigur? îl întrebă el.

Da, era sigur. Mai sigur decât fusese de ceva vreodată.

– Ai sunat-o pe Bella? întrebă iar Eastwood.

– Așteptam doar încuviințarea dumneavoastră.

– Și nu vrei să îmi spui unde ai dispărut două zile?

Werner zâmbi.

– Niciun profesionist nu își dezvăluie metodele, așa cum niciun ziarist serios nu își dezvăluie sursele. Trebuie doar să ofere rezultate. Și dumneavoastră asta vreți. Rezultate.

Fu concediat printr-un gest. Făcu stânga împrejur. Când ajunse în pragul ușii, cu mâna pe clanță, șeful tună din nou.

– Vorbești de rezultate. Atunci, fă bine și produ-le. Ești foarte aproape de a obține ce ți-ai dorit dintotdeauna. Sau ești foarte aproape să dispari. Găsește lista!

La hotelul Central Park, după ce dăduse o șpagă serioasă ca să obțină camera de rezervă reținută pentru proprietar, hotelul fiind în întregime ocupat de participanții la conferință, Bella Cotton stătea cu picioarele musculoase în apă caldă. Ceruse un lighean de la recepție și, la suma pe care i-o vârâse în buzunar recepționerului pentru o noapte – cam de zece ori prețul camerei – îl primi în trei minute. Bella avea metodele ei de persuasiune și găsea, în orice situație s-ar fi aflat, o ieșire creativă. Odată, având o problemă asemănătoare la un hotel la care mita nu funcționa, îl aruncase de la fereastră pe unul dintre locatari și așteptase până poliția își terminase treaba,

după care intrase în posesia camerei. Pe Milton şi Julius Henry, adică şoferul şi dulapul, îi trimise să doarmă la un hotel unde trebuiau să îşi rezolve problemele cu schimbul, astfel încât în orice moment unul dintre ei să-i fie la dispoziţie. Îi sfătui să doarmă câteva ore cât încă nu se întâmpla nimic, pentru că avea să fie o noapte lungă.

Mobilul sună şi un diavol îi apăru pe ecran în chip de *caller ID.*[1] Era Fischer.

[1] Sau Calling line identification – Serviciu telefonic în sistemul analog sau digital de telefonie care indică identitatea apelantului (n.red.)

Capitolul 11

Charles intră în barul care la acea oră era închis. Se făceau ultimele aranjamente pentru cocktail, iar participanții la conferință fie se retrăseseră în camere, fie se plimbau prin orașul vechi. Câțiva, puțini, beau o bere la terasa din spate. Șeful de sală protestase când o văzuse pe Christa intrând, dar legitimația ei și privirea-i autoritară îl făcuseră să renunțe repede. Se așezase la o masă lângă ferestrele care dădeau spre stradă și care erau semideschise. Charles îi zâmbi și se așeză curios chiar pe scaunul din fața ei. Ospătarul îl întrebă dacă îl putea servi cu ceva și Charles ceru un *single malt*[1] vechi de doisprezece ani. Neștiind cu ce să înceapă, se gândi să atace.

– De unde aveți numărul meu personal? Înțeleg că poliția română știe să se descurce, dar numărul meu e greu de obținut până și în America.

– O fi, însă Interpolul e plin de resurse.

Așadar, era de la Interpol. Era prea de tot ca o persoană ca ea să facă parte din poliția locală.

– Domnule Baker, puteți fi atât de amabil încât să îmi spuneți ce ați recunoscut la locul crimei?

– Parcă ne tutuiam, zâmbi Charles, dar văzând cât de serioasă era Christa, continuă, reluând dialogul la persoana a treia:

– Nu are sens să vă spun nimic, deoarece ceea ce am văzut eu ați văzut și dumneavoastră. Sau, în cel mai rău caz, ați aflat de pe Google sau de pe Wikipedia.

Pentru prima oară, Christa surâse:

– Nu am nevoie de Google. Am surse mult mai serioase. Cât despre Wikipedia, erata e uneori mai lungă decât articolele.

---

[1] Varietate de whisky din Scoția (n.red.)

– Perfect de acord. Cunoaşterea exactă nu poate fi democratizată. Accesul la ea, da. E aberant să faci un dicţionar în care oricine poate scrie orice îi trece prin cap.

– Da, însă consultarea lui nu costă.

Era un argument serios pe care îl auzise adesea chiar de la studenţii săi. Christa îl privi insistent.

– Aşadar?

– Uite cum procedăm, făcu el încă o tentativă timidă de a înmuia sloiul dintre ei. Jucăm un joc. Eu răspund sincer la o întrebare, tu răspunzi sincer la o întrebare. Şi tot aşa până la cocktail. De acord?

– Vreţi să ne jucăm adevăr sau provocare? Credeţi că suntem la un club al facultăţii dumneavoastră?

– Nu, suntem într-un bar care e în întregime la dispoziţia noastră. Se înserează. Afară e frumos şi verde. E o atmosferă caldă şi prietenoasă. Aş zice, dacă aş avea curajul, aproape romantică. Aşa că, da, propun să jucăm adevăr şi adevăr. Asta doar în cazul în care nu vreţi cumva să mă provocaţi ca să mă puneţi în situaţii ridicole.

Christa dădu să răspundă, dar chelnerul puse paharele pe masă. Se trase în spate, mulţumi şi îl privi lung pe Charles în timp ce sorbi din sticla de Coca-Cola rece. Decise să îi acorde această concesie dacă voia să obţină ceva de la el.

– OK. Ce aţi văzut acolo?

– Usturoi, un ţăruş, o oglindă şi o cruce. Adică exact ce ţine departe un vampir. Ar mai fi şi lumina zilei. Însă asta era greu de materializat într-un obiect. Puteau să scrie cu cretă pe perete.

Părea că încheiase, dar Christa nu se lăsă aşa uşor. Continuă.

– Ceea ce e aberant. Dacă asta e opera unui vampir, presupunând prin absurd că ar exista, deşi nu există, atunci n-ar fi putut fi el ucigaşul, pentru că l-ar fi distrus obiectele. E o gravă contradicţie în termeni. Doar dacă vampirul i-a muşcat, iar sluga lui prea plecată, netransformată în vampir, ca să poată fi dominată, a cărat cadavrele acolo şi a pus o semnătură inversă. În plus, în manualul vampirului, sunt rare momentele în care acesta îşi goleşte victima de tot sângele. De regulă bea un pic cât să-şi potolească setea, pentru ca şi victima, infectată, să se transforme, la rândul ei, tot în vampir. Şi tot aşa. Colonizare totală. De ce n-o fi făcut asta, nu ştiu. Poate îi erau simpatici colegii dumneavoastră şi nu ar fi vrut ca la două zile după înmormântare,

morții să se ridice și să se ducă pe la secție pentru a cere o ștampilă de flotant, ca să moară ăștia de frică. E rândul meu. Ce căutați aici?

– Aici, la masă?

Christa amână răspunsul. Se gândea cum să ocolească întrebarea.

– Nu e corect. Prima regulă a jocului este sinceritatea, spuse el jucăuș.

– Pe dumneavoastră. Vă așteptam.

– Bună încercare. Mă refeream la țara asta, la orașul ăsta, nu la acest bar.

– Și eu, zise Christa. Apoi adăugă: Asta era cel mai ușor. Și restul?

– Ochii scoși, limba și urechile tăiate trimit la trei statuete japoneze, trei maimuțele simpatice pe numele lor Mizaru, Kikazaru și Iwazaru. Una se ține de ochi, pentru că n-a văzut nimic, una de urechi, pentru că nu a auzit nimic și una de gură, pentru că nimic nu va ieși din gura ei. Ansamblul e cunoscut sub mai multe nume – trei maimuțe înțelepte, fiindcă sunt discrete, sau cele trei maimuțe mistice sau...

– Sau Omerta, i-o tăie Christa.

– Da. Mai sunt și alte variante. Sigur nu le vreți și pe acelea?

Nu îl băgă în seamă și continuă.

– Codul tăcerii la mafia siciliană.

– Da, dar nu numai. Nici cea calabreză sau corsicană nu sunt străine de amenințarea cu moartea la adresa informatorilor. Și nici cea newyorkeză, din câte știu.

– Deci nu trebuie sub nicio formă să spuneți ce știți. E o amenințare directă.

– Asta presupunând că mi se adresa mie.

– Mesajul era pentru dumneavoastră.

– Pentru mine? Presupunând că nu era un secret cosmic că voi fi aici, totuși de unde știa autorul că mă veți chema și vă voi accepta invitația?

– Ba știa foarte bine. Așa cum știam și eu.

– A, credeți că mă cunoașteți. Nu știți nimic despre mine. În afara câtorva lucruri publice.

– Am știut că veți accepta invitația. Oricum, însoțitorii mei erau pregătiți să vă ia pe sus.

– Și să riscați un scandal diplomatic? Mă îndoiesc. Dar să trecem peste. Am încălcat regulile și asta nu e niciodată bine. E rândul meu să vă întreb. Vreau să îmi spuneți tot ce știți despre mine.

Christa încercă să protesteze și să continue, însă se gândi că era mai practic să răspundă și apoi să întrebe despre cel mai interesant element al investigației. Diavolul. Știa de unde era, dar habar n-avea ce semnificație putea să aibă în context. Nu putea fi doar un diavol și atât. Era ceva mai mult acolo, ceva ce îi scăpa.

– Bine. Pe scurt. Sunteți un princetonian convins. Din tată în fiu. Bunicul dumneavoastră a fost o somitate în domeniul logicii formale, matematician de mare clasă, cu o contribuție uriașă la dezvoltarea pragmaticii. Tatăl dumneavoastră l-a urmat tot ca profesor de matematică, tot la Princeton. Mai puțin strălucitor însă. Din acest punct de vedere, îi semănați mai mult bunicului. Poate de aceea aveți o relație rece cu tatăl. Poate de aceea n-ați mai trecut, pe la castelul în care ați crescut, de douăzeci de ani. Ca să vă vadă, tatăl dumneavoastră trebuie să vă viziteze sau să vă întâlnească în oraș. Ați fost crescut de bunic, care v-a introdus în misterele științelor exacte. În copilărie vă stimula inteligența cu fel și fel de enigme, dar vă pregătea și pentru lupta corp la corp. El v-a sădit pasiunea pentru arme, însă a fost foarte dezamăgit că ați ajuns să preferați armele de foc în locul spadei. Aveți o colecție impresionantă de cărți – mai puțin meritul dumneavoastră – și două de săbii din toate timpurile și de revolvere. De fapt, nu suportați pistolul. Prea multe gloanțe. Prea ușor de folosit. Alegerea dumneavoastră e întotdeauna revolverul. Cu șase gloanțe. Și cu o cursă mai grea. Ați sărit trei ani în liceu și ați terminat facultatea la douăzeci de ani – Princeton, ce altceva? La douăzeci și șase de ani aveați trei doctorate. În următorii ani ați mai fi putut face încă cinci. Dar v-ați plictisit. Vi s-a propus o catedră tot la Princeton, însă ați refuzat-o. Matematica nu devenise o obsesie pentru dumneavoastră, așa cum era pentru tatăl dumneavoastră. Și aici semănați cu bunicul. Ați vrut aventură și să vă câștigați propriii bani. Ați virat spre științe umaniste – filosofie și mai ales istorie. O prelungire a pasiunii bunicului. Aveți mii de articole publicate pe cele mai diverse teme. Paisprezece cărți scrise până în prezent, toate surprinzătoare, toate inovative, toate pe teme diferite. Ați avut obsesia să faceți politică. Ați scris o carte senzațională despre propagandă și ați aplicat cinic asta în șase campanii senatoriale și una prezidențială. Ați câștigat tot, tot timpul. Apoi v-au enervat politicienii. Prea vă acaparau. Vi se spune profesorul, dar n-ați vrut să vă legați de o universitate. Groaznic mod de a trăda tradiția familiei. Așa că sunteți *visiting*

professor[1]. Mereu în alt loc al lumii, mereu despre altceva. Loviturile dumneavoastră de maestru au fost descoperirea a ceea ce presa a numit cel mai bine păstrat secret al lui Abraham Lincoln. Și apoi povestea cu Richard al III-lea. V-ați câștigat faima de cel mai mare detectiv cultural. Nu puteți sta într-un loc. Din niciun punct de vedere. Asta e slăbiciunea dumneavoastră cea mai mare. Și pasiunea de colecționar. Aveți o relație cu obiectele. Dacă v-ar vedea cineva când le atingeți sau vorbiți cu ele, ar crede despre dumneavoastră că sunteți un pic scrântit. Poate că și sunteți. Vă plac femeile într-un mod aproape patologic, deși nu ați exagerat cu numărul lor. Pe cele mai multe le agățați în hoteluri. Ca ăsta. Diavolul acum!

Aproape își pierduse suflul. Fusese un deluviu de cuvinte, scoase cu repeziciune pentru a ajunge la ceea ce o interesa. Charles o privi cu interes. În acele clipe îi plăcea și mai mult. Nu pentru că vorbise frumos despre el sau pentru că îl studiase cu atâta minuțiozitate, ci pentru că în momentul în care vorbea o făcea cu pasiune. Un fel de pasiune care nu i se putea ghici în atitudinea dură și hotărâtă pe care o avusese dimineață. Vru să vadă cum reacționează și întinse coarda.

– Toate astea sunt publice sau semipublice. Minus povestea cu obiectele. Spuneți-mi ceva original, ceva ce nu scrie niciunde. Ceva ce nu a zis nimeni despre mine.

Răspunse la fel, în viteza a șasea.

– Știu că nu sunteți aici pentru conferință.

– Nu? Atunci de ce sunt?

– Diavolul, vă rog.

– Da. Diavolul.

[1] Profesor invitat să predea la un colegiu sau o universitate, altele decât cele la care lucrează, deseori în străinătate, pentru o anumită perioadă, de regulă un an (n.red.)

Capitolul 12

Interpolul nu este, propriu-zis, un organism executiv, așa cum sunt polițiile tradiționale. E mai degrabă o uriașă bază de date, cu o grămadă de analiști și de investigatori și cu o echipă de intervenție care oferă sprijin mai degrabă logistic. Organizația funcționează ca element de legătură între diversele agenții de *law-enforcement*[1] din lume. Interpolul nu face arestări și nu intervine activ în nicio circumstanță. E foarte util pentru situațiile în care o rețea criminală sau teroristă trece granițele unui stat. El face legătura între diverse tipuri de autorități, adunând, centralizând și interpretând informații de peste tot de pe glob. Intervențiile agenților săi pot fi foarte eficiente când barierele jurisdicționale, de limbă și capacitatea limitată de a obține informații rapide și eficiente în diferite părți ale planetei fac imposibilă rezolvarea cazurilor complexe pentru autoritățile naționale. Specialitatea sa este criminalitatea transfrontalieră. Cu o istorie zbuciumată, a fost creată în 1923 la Viena, la Congresul Poliției Criminale. La numai două decenii de la înființare, Germania nazistă a pus mâna pe Interpol și i-a mutat sediul la Berlin. După cel de-al Doilea Război Mondial s-a mutat în Franța, la Saint-Cloud, iar din 1989, la Lyon. Aceasta era explicația pentru care numărul de pe care sunase Christa începea cu +33. Cu un buget ridicol de mic, aproximativ 70 de milioane de euro anual, și lovită de numeroase scandaluri de corupție la vârf, instituția are nevoie de o revigorare și de o nouă față. Logo-ul său e un glob în care e înfiptă o spadă, înconjurat de ramuri de măslin, iar dedesubt atârnă o balanță. Simbolistica e clară – un organism polițienesc mondial care luptă pentru pace și dreptate.

[1] Aplicare a legii (engl.) (n.red.)

Christa fusese angajată la Interpol încă de pe băncile facultății pentru capacitatea ei extraordinară de a face conexiuni neașteptate. Analiza cu rapiditate toate informațiile și le lega în cel mai rapid și eficient mod cu putință. Era responsabilă de unele dintre cele mai serioase rezultate ale organizației – de la anihilarea a cel puțin opt atacuri teroriste de amploare pe teritoriul Statelor Unite și al Marii Britanii și până la desființarea uneia dintre cele mai mari filiere mexicane de heroină din lume. Acest din urmă caz îi pusese viața și integritatea fizică și mentală în asemenea pericol, încât avusese nevoie de aproape doi ani ca să își revină pe deplin și să își lingă rănile. Datorită inteligenței sale și a sacrificiilor pe care și le-a asumat fără să ceară niciodată nimic în schimb, Christa Wolf, pe numele ei real Katherine Shoemaker, zisă și Kate, beneficia de o libertate aproape absolută în cadrul Interpol. Putea să își aleagă cazurile, avea la dispoziție un buget considerabil mai mare decât orice alt agent și dădea foarte rar socoteală pentru ceea ce făcea.

Prima misiune pe care și-o asumase aproape fără să știe nimeni era rezolvarea cazului cu nume de cod „Vampirul din Carpați". Elementul central al cazului îl reprezenta un bărbat pe nume Charles Baker, celebru profesor american. Îi spusese șefului său direct – singurul care știa la ce lucra și care îi semna deconturile – că pleacă să îl studieze pe acesta și dusă a fost. Din când în când trimitea câte un raport și cerea bani. Învățase totul despre el în anul în care îl urmărise aproape pas cu pas.

În acel moment ședea în fața sa și aștepta cu nerăbdare să audă varianta lui despre ce se întâmplase în acea dimineață.

Charles își mușcă buza de sus și se gândi cum să înceapă. Într-un târziu, zise:

– Presupun că știi ce reprezintă tatuajele și desenul de pe așa-zisa mea carte de vizită. Dar, de dragul construirii unui raționament corect, o să relatez întreaga poveste. Fiindcă, deși abia am descifrat toate semnele din care e compus mesajul, e evident că nu îl înțelegem.

– Încă, replică foarte convinsă Christa.

– Încă. Suntem în situația în care știm literele unei limbi, pentru că le folosim și în limba noastră, dar necunoscând regulile după care se combină într-un text, nu înțelegem textul. Să zicem că suntem norvegieni și dăm peste un text în spaniolă. Nu știm o boabă de spaniolă și nu avem nicio idee despre o limbă înrudită, nu vom putea nici măcar intui despre ce este vorba.

Cam în situația asta suntem. Deci, așa cum știi, diavolul în chiloți, cum îl numesc eu, astăzi personaj ridicol, care seamănă cu un personaj de desen animat, băga lumea în sperieți în urmă cu mai bine de șase sute de ani. E un desen care apare la pagina 290 a unei cărți considerată multă vreme cea mai mare din lume. De aceea a și fost botezată *Codex Gigas*. Cântărește aproximativ optzeci și două de kilograme, are aproape un metru lungime, e lată de aproape jumătate de metru și are o grosime cam de douăzeci de centimetri. A fost mult timp catalogată una dintre minunile lumii. Cică ar fi fost nevoie de pielea de la 160 de măgari pentru a produce pergamentele din care e constituită – vellum-urile. Legenda spune despre ea că a fost scrisă într-o singură noapte în anul 1229 de către călugărul Herman într-o mănăstire benedictină din Boemia, în Cehia de astăzi. Mănăstirea se numea Podlazice, iar satul de care aparținea, Chrudim. Fratele Herman ar fi încălcat un jurământ – e o dispută pe tema asta, despre ce încălcare ar putea fi vorba. Bănuiesc că, la pedeapsa pe care a primit-o, a încălcat jurământul castității. Așadar, frații l-au osândit la zidire. Adică la a-l îngropa de viu într-un zid.

– Dar cartea asta este o Biblie, nu-i așa?

– Da, e și o Biblie. Ajung acolo numaidecât. Fratele ăsta s-a milogit de ei și a susținut că ar putea face ceva nemaivăzut într-o singură noapte, doar ca să scape de condamnare. Cum timpul le cam era indiferent călugărilor benedictini din epocă, i-au dat șansa asta. Dimineața cartea era gata. Ce altceva ar fi putut copia un călugăr decât o Biblie? Numai că nu era o Biblie ca oricare alta. Am cercetat mult să aflu cum au reacționat frații când au deschis-o. Nu am găsit niciunde nimic despre asta. Următoarea dată când este semnalată în orice fel de document se spune că ar fi fost cărată într-o mănăstire cisterciană din Sedlec și din nou într-o mănăstire benedictină la Brumov. Se pare că ar fi ajuns aici pe la 1477.

– Spuneai că nu e chiar o Biblie.

Charles se uită la ea și încercă să citească pe fața ei unde voia să ajungă și ce dorea să știe, de fapt. Toate aceste informații erau publice.

– Să îmi continui expunerea. Știu că intenționezi să mă aduci la diavol, dar dacă vrem să decodificăm mesajul, textul din limba noastră imaginară, e nevoie de un pic de metodă. Nu știi niciodată cum așezarea logică a informațiilor îți dă exact scânteia de care ai nevoie pentru a rezolva misterul. Crede-mă. Am ceva experiență.

– OK, zise ea zâmbind. Nu mai spun nimic. Însă mi-e foarte sete.

Îl urmări cu privirea pe ospătar care terminase de aranjat și pentru că nu se uită deloc spre ea, strigă după el.

– E o chestie la toți chelnerii ăștia. Din întreaga lume. Nu știu dacă ai observat, dar umblă tot timpul cu privirea în pământ. De parcă ar fi fost instruiți să facă asta. De multe ori am senzația că au ochelari de cal și că o fac intenționat.

Chelnerul se apropie. Christa mai ceru o Coca-Cola. Iar Charles întrebă dacă se poate fuma. Chelnerul îi răspunse că sunt geamurile deschise și e ca și când ar fuma afară. Charles îl așteptă să se întoarcă pentru a nu mai fi întrerupt. Între timp își aprinse țigara de foi care i se strâmbase și mai mult în buzunar și trase cu nesaț primele două fumuri.

– Unde eram? A, da. Se pare că prin 1594, împăratul Rudolf al II-lea, care avea evidente probleme mintale, colecționa tot felul de ciudățenii, găsise cartea foarte nostimă și o luase pentru colecția lui de curiozități. În 1648, armata suedeză care a trecut Praga prin foc și sabie, în timpul Războiului de treizeci de ani, a confiscat-o. Ea este astăzi expusă la Biblioteca Regală din Stockholm și o poate vedea oricine. De aia nu prea înțeleg care e marele mister. Și tot de aia nu o să insist deloc asupra grifonilor și a monturilor metalice de pe copertă. Chiar nu cred că asta are acum importanță. Voiai să știi ce conținea. Atât *Vechiul,* cât și *Noul Testament.* De precizat că *Vechiul Testament* era versiunea Vulgata, adică lipsesc din el două cărți. În plus, și asta e interesant în cel mai înalt grad, am niște teorii pe tema asta, mai erau copiate în ea, de-a valma, *Antichitățile evreilor,* de Flavius Josephus, și *De bello iudaico.* De asemenea, unul dintre cele mai fascinante proiecte din Antichitate – enciclopedia numită *Etymologiae,* a lui Isidore de Sevilla. Ăsta avusese ambiția să facă o bibliotecă din Alexandria a etimologiilor într-o singură carte și să adune la un loc întreaga cunoaștere a lumii până în secolul al VII-lea. Mai erau niște cronici pragheze, o listă a călugărilor din mănăstirea sa și un calendar cu *necrologium* cu tot.

– De ce vorbești la timpul trecut?

Charles o privi nedumerit.

– Da, spui tot timpul era în loc de este, conținea în loc de conține.

– Era, este. Probabil un fel al meu de a vorbi.

– Nu. Tu nu spui niciodată nimic gratuit. Și întotdeauna ai mare grijă cum te exprimi. Deci? De ce la trecut?

„Nu-i scapă nimic, se gândi Charles. Va trebui să fiu foarte precaut dacă vreau să îi ascund ceva."

– Deoarece lipsesc pagini din ea. Cele despre care am vorbit sunt acolo, într-adevăr, însă nimeni nu știe ce e cu paginile lipsă. Și, ca să închei, mai sunt în carte lucrările medicale ale lui Hypocrate, Theopilus și așa mai departe. Partea cea mai interesantă acum vine. Peste tot au fost intercalate, de-a valma, texte de exorcizare, formule magice, tot felul de chestii mistice, multe exprimări impulsive și îndemnuri la violență în practica exorcizării răului, chiar și formule medicale pentru aproape orice, de la epilepsie la febră și multe altele. Ei, cartea asta fenomenală are doar două ilustrații. Sigur, felul în care e caligrafiată, intarsiile în roșu, albastru, galben și auriu, modul în care sunt desenate majusculele și, în special, faptul că toată imensitatea aia e unitară stilistic într-un asemenea hal, constituie un argument foarte serios că ar fi fost scrisă de un singur individ. Ce e ilogic e că i-a trebuit o singură noapte.

Ospătarul se apropie de ei și, puțin jenat, le spuse că va trebui să închidă sala, pentru că trebuie și el să se pregătească pentru cocktail. Charles scoase o bancnotă de 100 de dolari din buzunar și îi mai ceru câteva minute. Chelnerul acceptă bucuros. Avea să își amintească toată viața acel bacșiș.

– Cartea are doar două ilustrații, „Orașul Raiului" și diavolul cu pricina. Tot legenda susține că Herman ar fi făcut un pact cu diavolul ca să poată scrie totul într-o singură noapte și să scape de condamnare.

– De aici numele *Biblia Diavolului.*

– Într-adevăr. S-a speculat că ar fi blestemată. Toate locurile în care a fost ținută în Evul Mediu au fost distruse și, în general, au pierit de foc, unele arse până la temelii. Întreg misterul din jurul ei e întreținut inclusiv de legenda cu pricina. Doar că...

Se opri de parcă se gândea dacă era cazul să povestească mai departe. Așa că polițista care nu interpretă corect, de această dată, pauza pe care o făcuse îi veni în ajutor.

– Nu știm de ce cineva ți-ar trimite un mesaj ca să-ți sugereze că nu ai văzut nimic, nu ai auzit nimic și că dacă nu îți ții gura, o să sfârșești întocmai precum cei trei prăpădiți de sub scară.

Lui Charles nu îi scăpase că felul în care îi vorbea, în ciuda exprimării bolovănoase, era mai cald și că atmosfera devenise mai intimă.

– Sau știm? reveni Christa.

– Nu, habar n-am ce știu și n-am voie să dezvălui. Și ce treabă are *Biblia Diavolului* cu asta. Doar dacă...

Părea să se fi prins de ceva. Christa îl privi cu un interes crescând.

– Chiar în acest moment scriu o carte exact pe tema asta. Are legătură cu *Codex Gigas* și cu Vlad Țepeș. Dar de cartea asta nu știe nimeni. Nici măcar editorul meu. E doar într-un exemplar la mine în computer.

– Poate ai dat peste ceva, așa cum îți stă în obicei, și cineva nu vrea să dezvălui ce știi. Cred că ar trebui să urmărești firul logic al lucrurilor.

– Să îmi fi umblat cineva în computer? Cine? Și când? Am un firewall destul de sofisticat, construit de un prieten special pentru mine. Mi-a spus că e mai bine protejat decât CIA-ul.

– Acum unde e computerul tău?

– Sus, în cameră.

– Cel care avea interesul putea să îți fure orice din el, oricând. Când l-ai lăsat nesupravegheat, cu un stick, sau să copieze pe un CD informația, sau chiar să îți intre în computer când erai legat la internet fără să îți dai seama, sau să îți instaleze un dispozitiv de decodare și de transmitere a datelor acasă, sau într-unul dintre multele hoteluri în care locuiești temporar.

Charles o privi îngrijorat. În ciuda celor trei crime, până în acel moment avusese impresia că era opera unui descreierat care găsise un mod de a se distra cu el și, în același timp, de a trimite poliția pe o pistă falsă. Putea să îi fi omorât pentru orice motiv care nu avea nicio legătură cu el. În clipa aia nu mai era atât de sigur. Christa, care înțelesese la ce se gândea, îi veni din nou în întâmpinare.

– Deci ce avem? Pe cineva care ți-a umblat în computer. Așadar, are resurse. După care a ucis într-un mod foarte elaborat trei oameni și a reușit să îți trimită mesajul că nu trebuie să faci public nimic din ce ai descoperit, că vei sfârși ca ei. Dacă spui că subiectul cărții are legătură cu *Codexul* și cu Dracula, mi se pare cam singura explicație plauzibilă. Trebuie să recitești ce ai scris, să gândești lucrurile din altă perspectivă, *out of the box.* Să încerci să înțelegi ce anume din ceea ce ai descoperit ar putea pune pe cineva în pericol.

Charles clătina din cap și privea în gol. Ascultând-o pe Christa, parcă își asculta gândurile. Brusc, se ridică în picioare. Părea că a prins un fir, că avea idee despre ce era vorba.

– Doar dacă... se opri pentru câteva clipe, apoi continuă:

– Trebuie să mă duc în cameră, să verific ceva. Şi apoi trebuie să mă schimb, să fac un duş. Trebuie să rămân la cocktail, că şi aşa toţi oamenii ăştia care au venit pentru mine nu prea au avut ocazia să mă vadă. Sper că mai vii, întrebă Charles nerăbdător să fugă la computer.

Christa înţelese că vrea să fie singur. Şi spuse că vine, dar că şi ea trebuie să se aranjeze.

Capitolul 13

În timp ce Christa și Charles discutau despre semnificația celor întâmplate în ziua aceea, un spectator avizat ar fi putut vedea că pe banca din parcul central un bărbat, trecut bine de șaizeci de ani, îmbrăcat într-un pardesiu demodat de mai bine de un sfert de veac, stătea cuminte și îi privea peste parc, prin geam. Omul avea o mapă maronie pe care și-o așezase pe genunchi ca un școlar cuminte așteptându-și rândul la tablă. Nu răbdarea îi lipsea individului misterios care încercase să îl abordeze pe profesor în seara anterioară. Trebuia neapărat să reușească să-i vorbească lui Charles și să îl găsească singur și dispus să îl asculte. Până atunci fusese imposibil din cauza nebuniei cu toată povestea de pe scări. Știa că Baker urma să plece în după-amiaza următoare, așa că nu mai avea decât o încercare. În timp ce îi urmărea pe cei doi cu privirea, se chinuia să găsească o soluție pentru a ajunge din nou în interiorul hotelului fără a fi observat. Dacă ar fi avut ochi și pentru altceva decât pentru cei doi, omul ar fi observat că Julius Henry cără un fel de geantă foarte neobișnuită, mai mult lungă decât lată și destul de îngustă, în clădirea de vizavi de hotel. Ar fi văzut și că acesta urcase și că o lumină se aprinsese la primul etaj al imobilului după doar două minute. Dar ar mai fi putut vedea că un alt individ stătea chiar în spatele lui și că nu îl scăpa din ochi nici măcar pentru o secundă. Bella își pusese oamenii din teren, inclusiv pe polițistul obez, aflat pe statul său de plată, să noteze clar și exact orice persoană ce nu făcea parte din logica desfășurării evenimentelor – conferința și autoritățile – și care încerca să intre în contact cu el. În urma tentativei omului în pardesiu de a îl contacta pe Charles, pusese unul dintre oameni pe urmele lui. Acesta trebuia, pentru moment, doar să observe ce se întâmpla și să raporteze.

Telefonul primit de Bella era, de această dată, mult mai binevoitor decât cel din mașină. Werner îi spuse că se achitase până atunci excelent de îndatoriri. Dar, pentru a nu-și pierde din autoritate, adăugă că operațiunea nu era terminată și că încă se putea rata totul. Îi spuse că Baker nu trebuia să fie scăpat din ochi în niciun moment, că trebuia urmărit pas cu pas și că, în situația în care viața i-ar fi pusă în vreun fel în pericol, toți oamenii lor, inclusiv ea, trebuiau să se arunce chiar în fața gloanțelor dacă ar fi fost cazul. Niciun fir de păr al profesorului nu trebuia să fie atins. Deocamdată. De asemenea, orice străin suspect și neverificat care s-ar fi apropiat de el trebuia să fie interogat minuțios și, la nevoie, eliminat. Aici intervenea inteligența din teren a Bellei, care se remarcase întotdeauna pentru rapiditatea cu care lua decizii în situații limită. Aceste decizii se dovediseră întotdeauna a fi cele mai corecte.

Bella nici nu mai știa a câta oară i se repeta același lucru. Știa planul pe dinafară și își luase toate măsurile de precauție. Știa că, în ciuda serviciilor pe care le adusese institutului de-a lungul anilor, un eșec în această operațiune i-ar fi costat viața pe ea și pe toți cei pe care îi implicase. Nu avea nici măcar unde să fugă sau să se ascundă. Ar fi găsit-o și în fundul pământului. Așa că eșecul nu era o opțiune. Știa foarte bine asta. Institutul nu se juca deloc când mizele erau uriașe.

Bella nu se intimida ușor, iar pe Werner nu îl putea suporta. Îl preferase infinit mai mult pe șeful ei anterior și îi păruse foarte rău când fusese nevoită să îl cimenteze de viu în fundația unei autostrăzi din sudul Spaniei.

După ce închise mobilul, Bella se îmbrăcă într-o ținută mult mai lejeră și se îndreptă spre casa de vizavi de hotel. Acolo, Julius Henry monta de zor ceea ce scosese din misteriosul bagaj.

Capitolul 14

După ce căută preț de câteva minute printre dosarele din fișierul dedicat noii cărți în laptopul lui și nu reuși să găsească nimic, Charles se lăsă păgubaș. Își spuse că era prea obosit și că ar fi cazul să se relaxeze un pic la petrecerea din acea seară. Urma să își reia firul gândurilor în dimineața următoare. Noaptea fusese întotdeauna pentru el un sfetnic bun. Scoase din valiză hainele pe care le pregătise pentru seara aceea – *smart casual,* ca de obicei, cu pantaloni închiși la culoare și sacou – și le atârnă deasupra oglinzii din hol. Se dezbrăcă, dar în momentul în care își scoase pantalonii, un bilețel căzu pe covor. Recunoscu bilețelul pe care îl primise la masă în dimineața aceea. Mai mult plictisit decât curios, îl deschise. Pe bilet era un desen simplu, făcut din câteva linii și cercuri, o schiță a ceea ce părea un turn trasat din niște perechi de linii paralele, și altele perpendiculare care se terminau cu un fel de antene. Centrat, în partea de sus, turnul avea un ceas ascuns sub un V întors. Charles recunoscu coronamentul baroc al Turnului cu ceas din cetatea veche. Dedesubt, scria cu litere mari „Sabia este aici".

Motivul real pentru care Charles venise la Sighișoara nu era, așa cum intuise Christa, conferința de istorie. Ba mai mult, profesorul insistase ca respectiva conferință să aibă loc acolo, chiar dacă tema ei avea foarte puțin de-a face cu Transilvania. Apariția lui, fără vreun motiv aparent, la Sighișoara ar fi dat de bănuit. Și nu voia să își asume riscul de a pierde ceea ce căuta cu atâta înfrigurare. Îi convinsese pe colegii de la WHA, Asociația Mondială a Istoricilor, să organizeze acolo micul simpozion, aducând, în stilu-i caracteristic, argumente inteligente și amuzante. Mica stratagemă îi reușise.

Cu ceva timp în urmă, Charles fusese contactat de un individ misterios care îi spusese că avea ceva ce familia lui căuta de foarte mult timp și că,

pentru o sumă nu prea exorbitantă, ar putea să intre în posesia obiectului. Nu îi putea dezvălui la telefon despre ce era vorba, dar propuse o întâlnire între patru ochi. Felul în care vorbise individul, detaliile despre familia sa şi faptul că fusese sunat întâi pe telefonul lui de acasă, unde persoana îi lăsase un mesaj şi apoi pe cel mobil, ambele suficient de secrete şi de bine protejate pentru a nu fi la dispoziţia oricărui farsor, îl făcură să accepte. Sugeră însă că locul de întâlnire trebuia să fie public şi stabili cu acesta să fie în campusul Universităţii Princeton, unde tocmai ţinea un curs. Propuse Nassau Hall, la tigri.

Pentru Charles, ca pentru orice alt princetonian care se respectă, dar mai ales pentru unul obsedat de istorie, Nassau Hall reprezenta unul dintre locurile unde îţi puteai dori să te găseşti oricând ai fi avut timp. Clădirea, care astăzi adăposteşte birourile universităţii şi sediul preşedintelui, era încărcată de istorie şi semnificaţii. Construită în 1756 şi refăcută succesiv de mai multe ori, fusese la data terminării cea mai mare clădire din piatră din întreaga Americă şi cea mai impunătoare construcţie academică. În perioada dintre iulie şi octombrie 1783, când Princeton a fost capitala Statelor Unite timpurii, Nassau Hall a găzduit guvernul şi Congresul Confederaţiilor. Charles îşi amintea cu plăcere de copilărie când tatăl îl lăsa ore în şir să călărească tigrii din bronz de la intrarea în clădire, aduşi la Princeton de colegii lui Woodrow Wilson în 1911 şi care au înlocuit leii instalaţi tot de ei cu treizeci şi doi de ani în urmă. Tigrii aceia şi bucata de iederă pe care o sădise cu mâna lui, potrivit obiceiului într-o universitate din Ivy League, erau printre amintirile lui cele mai dragi. Multe dintre cărţile sale au prins contur şi s-au concretizat în plimbările lui prin parcul din faţa clădirii. De asemenea, Charles utiliza şi ca profesor acest procedeu al plimbării prin parc cu studenţii, gest care amintea de şcoala peripatetică a lui Aristotel din Antichitate. Marele filosof stabilise liniile directoare ale disciplinelor ştiinţifice plimbându-se alături de discipolii lui printre coloanele Liceului. Aşa că Baker găsea acest model extrem de util pentru că, aşa cum îi plăcea să spună, dezmorţind picioarele, dezmorţea şi creierul, realizând acea combinaţie unică de minte sănătoasă în corp sănătos pe care întreg sistemul universitar american o moştenise de la greci şi despre care era convins că este un procedeu foarte stimulativ pentru studenţii săi.

Individul venise la întâlnire şi îi pusese în braţe lui Charles o fotografie cu o spadă pe care acesta o credea pierdută. Colecţia de săbii începută de

bunicul lui şi pentru care tatăl nu arătase niciun pic de interes fusese completată de nepot, însă un obiect pe care nu îl aveau şi de care bunicul devenise obsedat era una dintre săbiile lui Vlad Ţepeş: o primise personal cadou de la Sultanul Murad al II-lea, în ziua în care acesta îl trimise pentru prima dată pe Tronul Ţării Româneşti. Bunicul îi transmisese obsesia lui Charles şi insistase de multe ori că el trebuia să o găsească. Îşi amintea foarte bine când vorbise ultima oară cu bunicul său. Se afla în cantonament, urmând să plece la adunarea lotului olimpic de scrimă. Telefonul acela de la bunicul lui îl alarmase în aşa măsură, încât luă primul avion către casă. Era prea târziu. Acesta dispăruse fără urmă şi pentru totdeauna. Atât el, dar în special tatăl său, încercaseră să-l găsească. Să afle ce se întâmplase cu el. Zece ani duraseră căutările. Nicio piatră nu rămăsese neîntoarsă, niciun detaliu din viaţa acestuia, de care aveau habar, neurmărit, nicio autoritate care să nu fi fost alarmată, presată, asupra căreia să nu se insiste. De prisos.

Rememorase de mii de ori acea conversaţie. O făcea şi în clipa aceea după atâţia ani. I se păruse un fel de telefon testamentar şi se temu că nu îşi va mai prinde bunicul în viaţă. Acesta insistase în toate felurile, când ferm şi răspicat, când tandru şi patetic, că Charles trebuia să îşi dedice întreaga viaţă căutării acelei spade care făcea parte din destinul lui. Care îi definea destinul, aşa cum precizase acesta.

Spada din fotografii era un obiect ciudat, dar spectaculos în acelaşi timp. Charles nu o văzuse niciodată, nici măcar în poze, însă bunicul i-o descrisese exact cum o vedea în momentul acela, în acele fotografii. Fiecare detaliu corespundea întocmai descrierii. Efortul bunicului de a o găsi se întindea pe o perioadă mai lungă de cincizeci de ani, timp în care investise o grămadă de bani, îşi crease o reţea de specialişti pretutindeni în lume, mituise muzeologi, angajase detectivi particulari şi vânători de comori, dar de fiecare dată rezultatul era acelaşi – nici urmă de ea. Ba mai mult, uneori bunicul pleca personal în locuri periculoase din lume spre a o căuta şi de fiecare dată nici el, nici tatăl său, habar nu aveau pe unde cutreiera şi dacă mai era măcar în viaţă, preţ de câteva luni la rând. Învăţat de bunicul lui şi apoi mânat de propria-i curiozitate, ajunsese unul dintre cei mai serioşi cunoscători din lume în domeniu. De multe ori mari muzee, în special case de licitaţie ca Sotheby's sau Christie's, Bonhams sau chiar China Guardian, sau Dorotheum din Austria, îi solicitau sfatul ori de câte ori era vorba despre arme albe – de la pumnale la spade, de la lănci la macete şi de la buzdugane

la securi. Nu refuzase niciodată nicio invitație de acest fel, în speranța ascunsă că, într-un târziu, sabia mult căutată va apărea. Cumpărase de multe ori pentru el, prin interpuși, obiectele scoase la licitație și știa tot ce se putea ști despre fiecare obiect din colecția sa. Spada lui Țepeș nu era însă de găsit. De vreo câțiva ani renunțase să o mai caute. Ba mai mult, era convins fie că era vorba despre o legendă, fie că spada dispăruse fără urmă.

Se afla la Sighișoara pentru că individul îi spusese că spada era ascunsă acolo și că proprietarul voia să o vândă, dar că nu o va face decât personal. Și că responsabilitatea de a scoate spada din țară, la limita legalității, i-ar fi revenit. Că îl cunoscuse, fusese în casa lor când era mic și că era un fel de văr al bunicului său. Povestea îi păruse lui Charles cam aberantă și trasă de păr, însă având în vedere incredibila asemănare între imagine și descrierile clare pe care le auzise de atâtea ori, își spuse că trebuia să încerce. Vizitatorul nu pomenise nimic nici despre cine era persoana cu care trebuia să se întâlnească, nici unde ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea. Îi dăduse doar o carte de vizită pe care era scris doar un număr de telefon, fără nume, fără adresă, fără orice altceva și îi spuse că trebuia să trimită un SMS cu data în care va ajunge în oraș. Adăugase că numărul de telefon va fi deconectat imediat după aceea și că va fi contactat de el în perioada ședерii. La întrebarea pe care profesorul o puse cu privire la preț, individul ridică din umeri, întoarse spatele și plecă.

Așa că, la mai bine de 24 de ore de la sosirea sa, își ținuse telefonul la îndemână și așteptase zadarnic să fie sunat. Charles părea din ce în ce mai convins că totul fusese o farsă și tot ce își dorea, mai ales după cele întâmplate, era să se facă din nou dimineață și să o întindă cât putea de repede de acolo. Privi din nou biletul acela straniu și se gândi că, poate, îi va fi învățătură de minte să se dezvețe de aroganța asta paronoidă de dată recentă că oricine care vrea să intre în contact neprogramat cu el o să îl enerveze sau o să îl plictisească. Mai privi o dată biletul și se gândi dacă să meargă atunci, în toiul nopții, sau să o lase pe dimineață. Decise că ziua îi adusese destule surprize și că de vreme ce a așteptat atât, o noapte nu mai însemna mare lucru. Împături biletul, dar văzu pe una dintre laturi o altă adnotare neobservată inițial. Biletul fusese împăturit în patru, iar textul era scris pe partea din spate. O mână grăbită, cu un scris diferit, notase „Primește-l pe unchiul tău".

Își aminti că omul pe care îl întâlnise la Princeton îi menționase ceva despre un văr îndepărtat al tatălui său. Era prea mult de procesat pentru o singură zi, așa că decise ferm să se deconecteze de la ziua aceea incredibilă și să coboare la cocktail. Fără să știe exact de ce, împături biletul la loc și îl puse în portmoneul de pe masă. Se duse la duș.

Capitolul 15

La sediul poliției, agentul Ion Pop făcea formalitățile pentru eliberarea cadavrelor celor trei victime găsite pe scara școlii.

– Ești sigur că asta trebuie să facem? N-o s-o încurcăm cu toții? întrebă comisarul scărpinându-se în cap.

Încercase să îl convingă să aștepte dimineața, dar fără succes.

– Dacă mai întârziem, o să se descompună morții ăștia de tot. Trebuie să ajungă la București, la Institutul de Medicină Legală. Și, oricum, n-o să ai probleme de vreme ce SRI-ul a preluat cazul.

– Nu înțeleg de ce nu au trimis ăștia un elicopter. Să conduci singur, în toiul nopții atâta amar de drum. Cu pachetul ăsta.

Agentul continuă să scrie și zise zâmbind:

– Bre, doar nu ți-e teamă că s-or trezi ăștia, nu?

Comisarul continuă să se scarpine în creștet cu pixul, iar fața lui dădea de înțeles că se gândise la o astfel de posibilitate. Agentul râse zgomotos, se ridică și îl bătu prietenește pe umăr pe comisar. Christa intră în secție și întrebă de Pop. Acesta apăru chiar când femeia de la recepție încerca să îi răspundă. Agentul o privi de sus în jos și fluieră admirativ. Christa era îmbrăcată într-o rochie de seară roșie, strânsă în talie și cu o crăpătură destul de generoasă. Avea tocuri înalte care îi scoteau în evidență desenul perfect al picioarelor. Rochia era prinsă la gât, iar spatele era total acoperit ca pentru a ascunde ceva. În mână ținea o poșetă-plic ocupată integral de pistolul de care nu se despărțea niciodată.

– Crăpătura asta trebuie să compenseze lipsa decolteului, întrebă agentul?

Christa nu se supără şi îl trase un pic deoparte.

– Crezi că m-ai putea aştepta un pic? Am impresia că situaţia ar putea să se complice.

Cei doi mai discutară o vreme, după care Christa îi înmână agentului un rucsac şi porni spre hotel.

Capitolul 16

Omul din parc aşteptă un timp după ce Christa şi Charles se retrăseseră din bar până când acesta începu să se anime. Distinşii invitaţi, plini de bună dispoziţie, intrau în bar vociferând şi râzând zgomotos. Se anunţa o petrecere pe cinste. Barmanul pornise muzica care era dată destul de tare, cum e obiceiul locului, aşa că pentru a se auzi, invitaţii trebuiau să ridice vocea sau, dacă aveau lucruri mai complicate să îşi spună, să vorbească pe hol, în faţa recepţiei sau pe terasa din spate. Coborâse aproape toată lumea, prin urmare bărbatul se hotărî că tocmai sosise momentul să acţioneze.

Se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre hotel cu paşi grăbiţi, dar văzu cu coada ochiului că din spatele copacului, unde se afla banca pe care stătuse, mai ieşi cineva. Avu o presimţire neagră şi i se făcu frică. Se gândi să se asigure că nu i se pare. Se opri, iar cel din spate se opri şi el. Omul se gândi că urmăritorul nu e prea priceput şi în loc să o pornească spre hotel, o luă înspre stânga, spre marginea străzii. Se opri la semafor şi se mai asigură încă o dată că nu i se pare. Urmăritorul se opri şi el. Traversă pe roşu şi coti brusc după clădirea de la începutul străzii. Strada era pustie şi noaptea se lăsase cu totul. Un bec chior arunca o lumină murdară. Văzu câteva tomberoane din metal şi se ascunse după ele. La niciun minut, cel care îl supraveghea în parc apăru grăbit şi el. Se opri în dreptul tomberoanelor şi aproape intră în panică atunci când îşi dădu seama că ţinta lui nu era nicăieri. Se învârti, o luă un pic în faţă, apoi se întoarse. Nu ştia ce să facă, până în momentul în care îi dădu prin cap să se uite în spatele tomberoanelor. Omul cu mapă maronie ieşise între timp şi stătea ghemuit în spatele primului tomberon. Căutase ceva cu care să se apere, până găsi o jumătate de cărămidă căzută de pe clădirea veche în spatele căreia se afla. Când urmăritorul se strecură printre tomberoane, se ridică brusc în spatele său şi îl lovi cu putere

cu cărămidă în moalele capului. Urmăritorul se prăvăli pe caldarâm, iar omul se întoarse și grăbi pasul spre intrarea din spate a hotelului, pe lângă terasă. La un moment dat, dădu drumul cărămizii.

Răsuflă ușurat când văzu atâta lume înghesuită la terasă și în lobby. Știa că era șansa lui să treacă neobservat. Trebuia să își facă loc prin mulțime. Trecu pe la recepție. Recepționerul era ocupat și el cu oaspeții, așa că urcă scările. Între timp, urmăritorul își revenise și o sună pe Bella care, la rândul ei, îl sună imediat pe polițistul care păzea camera lui Charles, dar stătea în capul scărilor ca să nu pară că îl păzea ca pe un infractor. Nici nu închise bine telefonul, că omul în pardesiu apăru lângă el. Panicat, duse mâna la pistol. Omul reacționă rapid și se aruncă asupra lui.

Capitolul 17

Dacă ar fi oprit dușul cu doar două minute mai devreme, ar fi putut auzi două împușcături foarte aproape de ușa lui. Cum le-ar fi auzit, cu siguranță, și ceilalți oaspeți ai hotelului, dacă muzica și discuțiile cu sonorul dat la maximum nu ar fi acoperit orice fel de zgomot și, probabil, cineva ar fi urcat și l-ar fi găsit pe polițistul bodyguard zăcând inconștient într-o baltă de sânge. În momentul în care omul cu pardesiu se repezise să îl oprească pe polițist să tragă, îl prinse de mână, iar pistolul se descărcase. Din reflex, omul răsuci mâna polițistului și arma se mai descărcă o dată, de data asta spre polițist. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu avu timp să înțeleagă ce se întâmplase. Simțise o înțepătură în partea dreaptă a stomacului. Se ridică și, încă buimac, cu urechile țiunindu-i, se repezi spre ușa camerei 104 și o lovi cu putere. Charles se pregătea să se bărbierească în momentul în care auzi izbitura în ușă. Crezu că cineva îl chema la petrecere sau că sosise Christa. Își puse halatul și crăpă un pic ușa. Omul o împinse peste el și Charles fu proiectat în perete. Apoi bărbatul intră grăbit și se năpusti spre fotoliu, unde se prăbuși. Luat prin surprindere, Charles se îndreptă de șale și căută cu ochii un obiect pe care să pună mâna.

– Nu îți fie teamă. Nu o să îți fac niciun rău, spuse omul în timp ce se lăsă un pic pe spate, schimonosindu-se de durere.

Ușa împinsă de Charles se închise, iar acesta procesă rapid imaginea și se gândi cum să reacționeze. Văzu cum cămașa descoperită din cauza mișcării celuilalt se umple rapid de sânge. Bănui că nu e în pericol și se apropie de individ. Puse mâna pe telefon. Omul întinse mâna să îl oprească.

– Nu, te rog. Nu avem timp, spuse el și se reașeză în fotoliu încercând să scape de durere.

– Trebuie să chemăm Salvarea. Sângerați.

Omul se uită abia atunci în dreapta stomacului. Duse mâna sub sacou şi zise:

– Oricum, nu ar ajunge la timp, apoi adăugă cu efort: E o chestiune mult mai importantă decât viaţa mea.

Scoase pe urmă mâna plină de sânge şi o privi o clipă. Charles nu ştia ce să facă.

– Aşază-te aici pe pat şi ascultă-mă. Sau...

– Trebuie să facem ceva. Nu puteţi rămâne aşa, îl întrerupse Charles.

– Ai votcă? întrebă omul arătând cu capul spre minibar.

Charles încuviinţă şi scoase o sticluţă cu votcă şi i-o întinse omului. Acesta îi făcu semn că nu poate s-o desfacă, aşa că Baker deşurubă el capacul. Omul dădu pe gât întreaga sticluţă strâmbându-se din cauza tăriei şi de durere, şi spuse:

– Va trebui să pleci de aici cât mai repede. Viaţa ta e într-un pericol cumplit. Vreau să te uiţi la mapa asta, dar înainte vreau să mă asculţi cu mare atenţie. Nu ştiu cât o să pot rezista.

Charles protestă. Puse din nou mâna pe telefon şi formă 9 pentru recepţie. Omul insistă şi adăugă cu tonul scăzut:

– Dă-mi cinci minute şi apoi cheamă pe cine vrei.

Cum telefonul de la recepţie sună până se întrerupse fără să răspundă nimeni, puse mâna pe mobil şi trimise un SMS pe numărul de pe care sunase Christa. *„Help!“*[1] Voi să iasă din cameră aşa, în halat, ca să cheme ajutoare. Când ajunse în dreptul uşii, auzi din spate:

– *Panis vita est!*

Charles îngheţă pe loc. Îşi amintea foarte bine aceste cuvinte. Din casa în care crescuse până plecase la liceu. În pivniţa de vinuri, pe peretele dinspre răsărit era un desen cu un glob pământesc, cu o sabie înfiptă în el, iar dedesubt erau scrise cu litere mari, de tipar, exact aceste cuvinte. „Pâinea e viaţă.“ Întotdeauna crezuse că erau din colecţia de vorbe mari care îi făceau plăcere bunicului său. Era o propoziţie banală fără niciun fel de însemnătate. Îşi amintea că bunicul îi repetase această propoziţie înainte de a dispărea. Alături de promisiunea pe care i-o smulse că va căuta neobosit sabia. În gura bunicului, aceste cuvinte răsunaseră cumva definitiv. Oricum, propoziţia avu darul să îl oprească pe Charles, care se întoarse. Omul întinse mâna

[1] „Ajutor!“ (engl.) (n.red.)

sângerândă spre pat. Charles se aşeză. Vru să îl întrebe pe bărbat ce s-a întâmplat, dar se gândi că doar prelungeşte inutil momentul. Se hotărî să asculte. Christa trebuia să apară dintr-un moment în altul.

– Nu avem mult timp la dispoziţie. Aşa că o să îţi spun tot ce pot până nu o să îmi pierd cunoştinţa. Mă bazez că o să umpli singur golurile având în vedere tot ce ştii, tot ce ai studiat, pasiunea ta pentru Ţepeş şi Evul Mediu. Ceea ce este important, foarte important, e să încerci să iei foarte în serios ce se întâmplă în aceste zile.

Charles se gândi că omul nu se pricepe să sintetizeze deloc un discurs şi, probabil, spusese aceste lucruri ca să îşi poată aduna gândurile. Pe de altă parte, nu mai văzuse niciodată pe cineva care să se sacrifice cu atâta seninătate pentru nimic. Ce secret teribil poate împinge pe cineva să se comporte astfel? Asculta cu o ureche, dar mintea lui căuta o ieşire pentru bietul om de pe fotoliu.

– Ştii ce s-a întâmplat în 3 martie 2004? întrebă omul.

Până Charles se gândi ce să răspundă la aşa o întrebare, omul continuă:

– Una dintre cele mai importante instituţii de cultură ale Europei se prăbuşea la propriu într-o catastrofă fără precedent în istorie. Paguba a fost estimată la 900 de milioane de euro. Cea mai importantă arhivă municipală a Germaniei pierea sub dărâmături.

– Da, la Köln. Ştiu.

Charles ştia. Pasiunea pentru studii medievale îl dusese de câteva ori la arhivele de pe Severinstrasse, din oraşul care era capitala landului Renaniei de Nord-Westfalia. Clădirea se prăbuşise sub propria greutate. Pământul de sub ea fusese surpat de către o firmă de construcţii care, se pare, voia să demareze lucrările la o nouă linie de metrou în apropierea clădirii. Charles urmărise cu oroare la televizor craterul imens plin de moloz şi îşi spusese că arăta ca şi când un meteorit lovise clădirea. Pieriseră peste 65 de mii de documente istorice ale municipalităţii, mai mult de 100 000 de hărţi, lucrări ale unor premiaţi Nobel, peste 500 000 de fotografii. O mare parte dintre ele fusese recuperată ulterior, dar nu toate.

– S-a dat vina pe constructorii imbecili şi incompetenţi care lucrau la linia de metrou, pe corupţia din Primărie, ai cărei funcţionari ar fi fost într-o asociere mafiotă cu marile concerne de construcţii, dar nimeni n-a spus adevărul până la capăt. Fiindcă puţini îl ştiau.

Se opri aproape gâfâind. Îi ceru lui Charles să îl ajute să își dea jos sacoul și ceru un pahar cu apă. Pata de sânge acoperise aproape întreaga cămașă. Charles tresări.

– Știu că o să ți se pară de necrezut, însă clădirea a fost surpată intenționat, pentru că cei care au făcut-o credeau că ascundea un document de o importanță extremă pentru omenire. Un document pe care ai obligația să îl regăsești.

Într-adevăr, lui Charles cel pozitiv, cel care aparținuse științelor exacte, Charles care nu credea în niciun fel de teorie a conspirației, lui Charles cel din urmă cu zece ani nu i s-ar fi părut doar că omul delira, dar s-ar fi și răstoit la el și, poate, l-ar fi scos și cu un șut afară din cameră. Numai că omul era într-o stare deplorabilă. Și toate aventurile prin care trecuse de-a lungul timpului, inclusiv acea zi, îl făcuseră mai precaut.

– Există două variante. Sau cartea a fost distrusă, sau au găsit-o ei sub dărâmături. Echipa care lucrase apoi la eliberarea locului și la excavarea documentelor avea infiltrați oameni ai organizației.

– E absurd. Eu am fost de câteva ori la Stadtarchiv Köln. Nu era chiar o fortăreață. Dacă cei la care vă referiți aveau puterea să demoleze în acest fel o clădire, de ce nu ar fi putut să intre și să ia, pur și simplu, obiectul cu pricina?

– Au încercat. Erau siguri că obiectul fusese ascuns acolo fără știința arhivarilor de un om pe care au început să-l urmărească abia cu câteva zile în urmă. Timp de câteva sute de ani fuseseră pe urmele documentului și, chiar dacă ajunseseră de multe ori foarte aproape să îl recupereze, l-au scăpat de fiecare dată. Erau aproape treizeci de kilometri de rafturi, cu cutii cu documente așezate unele peste altele. Neștiind unde era ascuns, le-ar fi luat ani să îl găsească. Riscul de a veni cineva să îl ia și să îl piardă din nou i-a făcut să acționeze în felul ăsta. Presupun că a fost o decizie de forță majoră, zise omul și zâmbi nostalgic.

– Nu înțeleg. Documentul despre care vorbiți era ascuns acolo sau nu?

– Nu. Au fost doar făcuți să creadă că era. Ultimul om care a salvat cartea a fost străbunicul tău. Fratele bunicului meu. Se întâmpla la Londra în 1888. Iar acum e rândul tău. Viața ta nu va mai fi niciodată la fel.

Charles încercă să calculeze care era gradul său de rudenie cu omul din fotoliu. Dacă străbunicul său fusese fratele bunicului acelui om, însemna că bunicul său fusese nepotul bunicului omului, adică văr cu tatăl său. Se

încurcă în legături. Ruda abia descoperită într-un mod atât de ciudat reîncepu să vorbească ceva mai apăsat. Eforturile pe care le făcea erau evidente. Charles se gândi la Christa. De ce nu mai venea?

– Pare că delirez. Știu. Însă ramificațiile a ceea ce urmează să afli depășesc cu mult orice imaginație. E în joc soarta lumii întregi. Cei care vor cartea nu se vor da în lături de la nimic. Și sunt foarte puternici. Trebuie să fugi cât mai poți. Orice s-ar întâmpla în jurul tău. Și să te uiți mereu în spate. Iar orice afli să păstrezi numai pentru tine. Oricâtă încredere ai avea în oricine altcineva. Și să protejezi cartea. Chiar cu prețul vieții tale. Așa cum a făcut și bunicul tău.

„Soarta lumii întregi?" „Conspirații planetare?", se gândi Charles, care nu dăduse niciodată doi bani pe teoriile conspirațiilor. Ba chiar demascase câteva și le ridiculizase pe multe altele. De când însă cu cele două pe care el însuși le scosese la suprafață, și când fusese foarte frustrat că nu îl crezuse nimeni; devenise mai rezervat în judecăți pripite. Își amintea cât era de groaznic să știi că ai descoperit un adevăr important și toată lumea să te ia peste picior. Se hotărâse de atunci că dacă se va mai întâlni cu vreuna, cel mai mic lucru, înainte de a-i râde în nas celui care venea cu ea, era măcar să asculte până la capăt. Dar bunicul său, iubitul său bunic, bunătatea întruchipată, în centrul unei conspirații planetare, asta era prea de tot. Omul de pe fotoliu părea că îi ghicea gândurile. Și continuă:

– N-a mai apucat să îți spună nimic. Pentru că nu era convins că erai pregătit. Știa că îi semeni foarte mult și că, la fel ca el în tinerețe, trebuia să te maturizezi, să înțelegi că lumea e mai mult decât o înșiruire logică de explicații exacte. Nu a mai apucat să te inițieze.

– Să mă inițieze? întrebă Charles, care spera ca omul să nu treacă în clipa aia de la conspirații universale la societăți secrete.

Nu voia să audă din nou despre masoni sau despre templieri. Aceste povești chiar i se păreau jocuri de copii. Și nu pentru cei mai inteligenți dintre ei. Omul adăugă, întrerupându-i șirul gândurilor:

– Te-ai ocupat mult de Vlad Țepeș. Câte știi despre perioada lui așa-zisă de pribegie? Între prima și a doua domnie?

– Atât cât am găsit în arhive. Câte ceva. O perioadă foarte lungă, cu izvoare puține. Spuneați că obiectul e o carte?

– O Biblie.

Iarăşi Biblie. Nu mai scăpa. Charles bănui că este vorba despre una şi aceeaşi.

– *Biblia Diavolului?* întrebă Baker.

Omul gemu de durere şi întrebă la rândul lui, neînţelegând:

– A diavolului?

Charles îi zise omului că trebuie să cheme Salvarea. Acesta îl privi într-un mod atât de decis şi de categoric, încât Charles renunţă, dar puse mâna pe telefon şi îi retrimise Christei mesajul. Apoi luă o sticluţă de whisky din frigider şi una de votcă, şi pe aceasta din urmă i-o întinse omului.

– Nu înţeleg ce vrei să spui. Nu, nu a diavolului. A lui Gutenberg. Prima Biblie. Prima carte tipărită vreodată. Finanţată de Vlad Ţepeş.

Întinse mâna spre mapa maronie.

Capitolul 18

În clădirea de vizavi, cei trei stinseseră lumina în camera în care se aflau și instalaseră un trepied pe care înșurubaseră un fel de pușcă cu lunetă, numai că în locul în care trebuia să fie țeava era un fel de obiect paralelipipedic de culoare neagră, străbătut de fante. Milton purta niște ochelari care păreau absolut opaci. Pe urechi avea niște căști mari. În partea laterală obiectul se continua cu un fel de miniantenă parabolică dintr-un material translucid. În camera de alături, Bella urmărea pe ecranul celor două laptopuri perimetrul descris de dispozitivul științifico-fantastic al lui Milton. Deși nu se putea vedea cu ochiul liber nici de pe stradă, nici de altundeva, aparatul împărțise strada în niște grile marcate cu un fel de raze violet asemănătoare laserului. Pe unul dintre ecrane tot felul de date erau analizate cu repeziciune. Bella tocmai stabilea o legătură prin satelit și chipul rânjitor al lui Werner apăru pe celălalt monitor.

– Suntem înăuntru? întrebă Werner.

– Da, răspunse Bella.

– Bine. Conectează-mă.

În timp ce în camera Bellei se auzea tot ce vorbea Charles cu străinul, pe ecranul gigantic din biroul privat, de această dată, al lui Werner din clădirea în care se afla și biroul lui Eastwood, doar că la un etaj mai jos, aceleași date de pe computerul Bellei se succedau concomitent. Grila în care era împărțită strada era analizată cu minuțiozitate. Mai multe softuri rulau simultan. Imaginea baleia fețele invitaților care se puteau vedea prin ușile larg deschise ale barului, iar un soft de recunoaștere facială îi așeza într-un colț al ecranului pe măsură ce îi identifica. Mai mult, orice mașină ce trecea pe stradă era identificată și numărul ei verificat prin cele mai complete baze de date pe care cineva le-ar fi putut imagina vreodată. Milton

manevra paralelipipedul și făcea reglaje încontinuu. Werner asculta cu atenție conversația din camera lui Charles. La un moment dat, în mișcarea panoramică a camerei din paralelipiped, aceasta se opri pe chipul Christei. Stătea în picioare și întreținea un fel de conversație cu un profesor danez care făcea eforturi disperate să fie curtenitor. Aparatul era una dintre invențiile cele mai de succes ale lui Werner. Era proprietatea secretă a institutului, dar Werner știa că valoarea lui pe piața neagră depășea mai multe milioane de dolari.

Christa ajunsese de vreo zece minute și se dusese direct în bar. Nu îl văzu pe Charles și se gândi să mai aștepte puțin. Atunci o abordase profesorul danez care o curta într-un mod simpatic și nevinovat. În timp ce Christa se întreba de ce nu mai apare Charles, văzu cum o mașină de poliție cu girofarul pornit care lumina toată strada trase chiar la intrarea în hotel. Fără să stea pe gânduri, se îndreptă spre recepție. Își consultă telefonul și observă două mesaje de la Charles. În hol era grămada de lume adunată și comisarul alături de un aghiotant își făceau loc prin mulțime. Urcă treptele în timp ce apăsă pe conectare rapidă tasta dedicată lui Ion Pop. Pe scări lume, iar la etaj recepționerul cu telefonul în mână se uita perplex la cadavrul polițistului. În timp ce trecu pe lângă ei, arătând legitimația, Christa spusese ceva la telefon. Se îndreptă spre camera lui Charles care era la stânga pe coridor și văzu picături de sânge, dispuse precum fărâmiturile de pâine ale lui Hänsel și Gretel, pe mochetă. Picăturile se opriseră în dreptul camerei 104. Scoase într-un mod profesionist pistolul din poșetă și bătu.

Charles deschise ușa. Părea șocat și foarte tulburat. La un moment dat, în toiul conversației, unchiul său, sau ce o fi fost, leșinase. Charles nu intră în panică, dar nici departe nu era și se apucă să se îmbrace. Reușise să încalțe doar mocasinii când bătuse Christa. Îi deschise. Aceasta, cu un reflex de polițai, inspectă camera și încercă să afle ce se întâmplase. Îi aruncă lui Charles o privire. Acesta spuse ușor absent:

– Au încurcat Bibliile.

Christa nu înțelesese. Charles insistă.

– Aia cu înscenarea și cu mesajul. Au încurcat Bibliile. Nu despre *Biblia Diavolului* e vorba.

Christa îl crezu sub stare de șoc. Și îi zise autoritar:

– Trebuie să plecăm. Acum.

Charles dădu să se îmbrace, dar Christa puse mâna pe hainele agăţate pe cuier, luă şi portmoneul de pe masă şi îl împinse pe profesor spre balcon. Privi câteva clipe din spatele perdelei. Charles încercă să protesteze.

– E poliţia jos şi un poliţist mort. În câteva minute vor fi în cameră. Trebuie să ai încredere în mine.

Charles dădu din cap, se întoarse şi apucă să pună mâna pe telefonul mobil şi pe mapa maronie. O frână de maşină se auzi, iar Christa încălecă balustrada balconului şi îl trase şi pe Charles de braţ. Acesta se conformă. Exact sub balcon, la doar o jumătate de metru, un fel de maşină frigorifică urcase pe trotuar.

Werner putu vedea pe ecranul lui uriaş cum profesorul Charles Baker de la Universitatea Princeton, instituţie de învăţământ respectabilă, între primele cinci în lume în toate clasamentele, sări, îmbrăcat doar în halatul de baie, alături de o femeie în rochie de vampă pe capota unei autospeciale frigorifice, care demară în trombă, lovi maşina poliţiei şi dispăru în josul străzii.

Werner nu îşi putu stăpâni un zâmbet şi îşi dori să poată face publică imaginea pe internet, sau s-o trimită la CNN, sau, şi mai bine, să proiecteze la Princeton secvenţa pe care computerul lui o înregistrase.

Înainte de a-l închide, Werner mai văzu cum ceva ca o gumă de mestecat se lipi pe partea de sus a maşinii, scuipată din instalaţia aceea ciudată. Era mulţumit.

Capitolul 19

Mașina viră la dreapta și apoi la stânga. Pe acoperișul ei, Charles se prinsese de una dintre barele pentru bagaje și, întins în diagonală, își înfipse tălpile în bara din partea opusă. La fel procedase și Christa. La vreo trei sute de metri, după ce se asigură că nu era nimeni în spatele lor, Ion Pop trase pe dreapta având grijă să nu frâneze brusc, pentru ca inerția să nu îi arunce pe cei doi de pe mașină. Se dădu jos și îi ajută să coboare. Charles voia să spună ceva, dar agentul se urcă la volan și rosti răspicat:

– Urcați. Avem timp să vorbim în mașină.

Cei doi se urcară lângă șofer. Automobilul avea în față două locuri și jumătate. Lângă scaunul șoferului era o banchetă mai lată. Cel care conducea mașina lua adesea câte trei autostopiști ca să facă un ban în plus.

– Ce mașină e asta? întrebă Christa.

– E tot ce am găsit la ora asta. E o mașină frigorifică de transportat înghețată sau ceva de genul ăsta. Poliția a confiscat-o cu ceva timp în urmă și o tot folosește de atunci. Nu era altă variantă cu care să pot duce cadavrele.

Charles își revenise total din șocul vitezei cu care se desfășuraseră evenimentele. Era nedumerit, confuz, dar undeva, în interior, spiritului lui de aventură nu îi displăcea ce se întâmplase. Știa că de fiecare dată când trecea prin întâmplări dintr-acestea ca în filmele de acțiune reușea, în cele din urmă, să scape basma curată și, în afara experiențelor originale, să descopere lucruri senzaționale. Era convins că și de data aceasta va fi la fel. Își îndesase mapa sub halat și o protejase tot timpul. Christa reușise să îi salveze hainele. Îl întrebă pe agent unde îi era rucsacul. Acesta îi răspunse că în spate și să aibă un pic de răbdare.

– S-ar putea să ne trezim cu baraje pe drum.

– N-aveți legitimațiile alea de agenți secreți care deschid orice cale? întrebă Charles.

Le aveau. Christa se întrebă dacă îi văzuse cineva sărind pe capota mașinii. Pe stradă nu era nimeni, iar cei din hotel erau prea preocupați cu ce se întâmpla acolo ca să fie atenți la evenimentele de afară. Din unghiul lor, singurul lucru pe care îl putuseră vedea era că o mașină mare trăsese în fața hotelului, pe trotuar, și că, după mai puțin de un minut, demarase în viteză. Nimic altceva. Așa că era foarte probabil ca nimeni să nu fi observat, de fapt, nimic.

La hotel, comisarul urmă picăturile de sânge și ajunse la ușa camerei lui Charles. Bătu de câteva ori, apoi ceru o cheie de rezervă de la recepționer. Găsiră în fotoliu un om mai mult mort decât viu care pierduse mult sânge. Chemară Salvarea. Din păcate, era prea târziu. Omul muri în ambulanță în drum spre spital.

Polițistul nu prea știa ce să facă. De când era comisar singurul lucru spectaculos la care participase fusese o urmărire cu unii care încercaseră să jefuiască sediul unei bănci cu un cuțit și cu niște măști negre de schi pe față. Banca stătea prost cu numerarul la casierie, iar de deschiderea seifului nici nu putuse fi vorba. Hoții intraseră în panică atunci când văzuseră mașinile de poliție și fugiseră pe geamul de la baie. Fuseseră prinși în scurt timp, iar comisarul care fusese decorat se umflase bine de tot în pene. În momentul acela însă situația îl depășea cu totul. Cinci morți într-o singură zi, inclusiv un om de-al lui, ritualuri satanice, vampiri, draci verzi, profesori americani. Era prea mult pentru el. Ion Pop plecase, Christa parcă intrase în pământ, iar profesorul nu era nicăieri.

Sună la București, la nașul lui, secretar de Stat în Ministerul de Interne. Acesta nu îi răspunse. Decise că, probabil, profesorul îi ucisese pe toți. Și că trebuia să fie ceva putred cu alibiul său. Cum situația era prea complicată ca să o rezolve el într-o singură noapte, se asigură să sigileze locurile crimelor și se duse acasă la cele trei fiice, la nevastă și la soacră.

Capitolul 20

Merseseră preț de vreo treizeci de kilometri în afara Sighișoarei ca să se asigure că nu erau urmăriți și că nu s-au pus încă baraje pe șosea, și nimeni nu spusese niciun cuvânt. Fiecare își rumega propriile gânduri. Șoferul opri într-un refugiu pustiu. Cei doi coborâră și ei. Deschise ușa din spate. Un miros îngrozitor veni din interior. În trei saci de cadavre erau așezate unul lângă celălalt trupurile victimelor.

– Credeam că e o mașină frigorifică, spuse Charles oripilat.

– Era. Nu mai îngheață, zise agentul și urcă în spate.

Îi dădu rucsacul Christei care îl luă și dispăru după mașină. Lui Charles îi arătă un alt sac mortuar gol, întins lângă celelalte.

– Dacă se întâmplă ceva, trebuie să urcați repede în spate și să vă băgați în sacul ăsta oricât de greu v-ar fi, spuse el. Și dacă deschidem ușa pentru vreun control, să rămâneți acolo nemișcați. Dacă îmi cer să deschid sacii, îl voi deschide pe primul, în care e cel fără ochi. Sunt convins că nu vor dori să îi vadă pe toți.

Christa se întoarse îmbrăcată în pantaloni negri cu buzunare, dintr-aceia pe care îi poartă echipele de comando când sunt în camuflaj de noapte, și cu un tricou de o culoare indecisă.

– Profesorul trebuie să stea la ușă, mai spuse el.

Își aprinse o țigară. Lăsă cu plăcere fumul fierbinte să îi invadeze plămânii și îl lăsă și pe profesor să se îmbrace. Apoi se urcă la volan.

– Unde mergem acum? întrebă Charles.

– Trebuie să ajung cu ăștia la București, răspunse Pop. Mai avem vreo 250 de kilometri. Mai puțin de trei ore dacă nu se întâmplă nimic.

– Pe mine o să vă rog să mă lăsați la ambasada americană.

Mașina porni, iar Christa îl întrebă:

– Ce s-a întâmplat acolo, în cameră?

Charles nu răspunse. Se gândea că nu ajunsese la Turnul cu ceas. Și că va pierde din nou urma sabiei.

– Trebuie să ne întoarcem, spuse Charles. Trebuie neapărat să ajung în oraș.

– În niciun caz. Orice ar fi lucrul pentru care ați venit, uitați pentru moment locul ăsta. Va trebui să găsiți o altă soluție. E prea periculos.

– Îmi tot spune lumea că sunt într-un pericol de moarte. E adevărat, au fost niște crime oribile și o înscenare de un gust îndoielnic cu cartea mea de vizită, plus omul din cameră care zicea că îmi este un fel de rudă, dar mi se pare mai degrabă că lucrurile se întâmplă în jurul meu, nu cu mine. Pot să știu și eu de ce am sărit ca Errol Flynn de la balcon? În halat de baie? Și am lăsat totul la hotel.

Christa se gândi ce să îi răspundă. Și cât îi poate spune. Decise să fie evazivă.

– În acest moment poliția bănuiește că tu l-ai ucis pe omul din camera ta și pe polițistul care te păzea. Și nu vrei să stai aici să îi lămurești pe ăștia că nu e așa.

– Polițistul care mă păzea e mort?

– Da, împușcat și el, ca și omul din cameră. Probabil același asasin. Poate că voiau să ajungă la tine și că omul i-a surprins și ți-a salvat viața. Nu cred că vrei să îți asumi un astfel de risc.

Se chinui să înțeleagă de ce ar vrea cineva să îl omoare tocmai pe el. Tocmai acolo. Dar decise că e mai bine să se gândească la asta când ajunge la ambasadă.

– Am uitat pașaportul la hotel. Nu știu nici cum o să mă legitimez la ambasadă.

– Sunteți o figură celebră. Vă știe toată lumea acolo. Sunteți prieten cu ambasadorul. O să vă elibereze ei un act provizoriu.

Prieten era mult spus. Ambasadorul îl primise de două ori când venise la București la lansarea unor cărți și când i se decernase titlul onorific de Doctor Honoris Causa al Universității din București. Dormise o noapte chiar la reședința privată a acestuia.

Charles renunță la idee și deschise mapa maronie. De fapt, un fel de dosar cu șină, iar ghearele de metal țineau la un loc, în perfectă siguranță, folii din plastic. În acestea erau introduse individual câte o fotocopie, pentru

a nu se lipi și a fi mai ușor de răsfoit fără a fi deteriorate. Privi cu atenție cele câteva fotocopii după presupusul exemplar special al *Bibliei lui Gutenberg*. Dacă era adevărat, avea în mână reproduceri ale primelor pagini tipărite vreodată în istoria omenirii. Răsfoi foliile din plastic încercând cu greu să se concentreze. Aprinse lumina de citit în cabină, întrebându-l pe șofer cât de tare îl deranjează. Întrebarea pusă în felul acesta îl distră un pic pe agent, care înțelesese că era important pentru profesor. Și răspunse că mai deloc.

Prin fața ochilor i se perindau textele perfect aliniate cu litere de dimensiuni egale, în timp ce răsfoia paginile primei lucrări tipărite vreodată. Charles știa foarte bine cum arată o *Biblie Gutenberg*. Avusese de multe ori ocazia să le studieze. Cea pe care o cunoștea cel mai bine era copia Bibliotecii Congresului din Washington, una dintre cele două cópii din America tipărite pe *vellum* – piele de vițel prelucrată. De aceea o fotocopie nu avea cum să îl impresioneze. Răsfoi cele câteva pagini cu atenție. Christa privea și ea paginile și îl întrebă:

– Asta e *Biblia Diavolului?*

– Nu. A lui Gutenberg, răspunse Charles aproape din reflex.

Ridică privirea și o fixă pe Christa. Își dădea seama cât de mult își dorea aceasta să afle tot ce se întâmplase în acea seară și totuși, de teamă să nu îl preseze prea tare, nu insista. Aprecia delicatețea ei și se hotărî să îi dezvăluie câte ceva. Însă nu se grăbi să ajungă la esențial, ci, din obișnuință, explică așa cum o făcea la catedră.

– *Biblia lui Gutenberg* este, cum știi, prima lucrare serioasă tipărită vreodată. Și e opera unui fierar neamț care a inventat tiparul într-un orășel numit Mainz, la mijlocul secolului al XV-lea. Multă lume e de părere că descoperirea asta este cea mai importantă invenție a omenirii din toate timpurile. Până la computer.

– Dar dumneavoastră nu sunteți de acord! interveni șoferul total pe lângă subiect.

Încercase o glumă. Sau, cine știe, poate voia doar să îi fie simpatic lui Charles, care se făcu că nu aude intervenția agentului și continuă:

– Încercări și lucrări de mici dimensiuni fuseseră tipărite înainte, tot de Gutenberg, dar acesta este primul incunabul din istorie.

Cum părea că niciunul dintre cei doi nu înțelegea cuvântul, Charles se grăbi să precizeze:

– Un incunabul este un nume convențional dat oricărei cărți tipărite în Europa înainte de 1500. Gutenberg ar fi tipărit în total o sută optzeci de Biblii. Până astăzi au supraviețuit doar patruzeci și opt de cópii, dintre care doar douăzeci și una complete. I se mai spune și B42 pentru că are patruzeci și două de rânduri pe pagină. Ceea ce nu e riguros exact, pentru că sunt pagini și cu patruzeci sau patruzeci și unul de rânduri. După cum știți, e scrisă în întregime în latină, ca și *Biblia Diavolului,* spuse el zâmbind spre Christa.

– Asta e tot? întrebă ea. Pagini din Biblie?

Charles nu răspunse și continuă:

– Cópiile din fața noastră sunt după un original tipărit pe *vellum*. Se cunosc doar douăsprezece Biblii tipărite pe pergament din piele de vițel. Deci aceste fotografii destul de vechi, după cum vezi, sunt făcute după una dintre acestea. Se vede după textura pergamentului. Nu știu pe dinafară unde sunt răspândite acestea, dar putem verifica. Omul care mi le-a adus, cel din camera mea, susține că ăsta e un exemplar diferit. Încercam să văd dacă e ceva sesizabil în acest sens.

În zguduiturile mașinii, Charles încercă să se concentreze.

Agentul, care aruncase o privire scurtă, întrebă pe același ton glumeț:

– Poate să citească cineva așa ceva? Literele alea par urmele unui păianjen care a fost lăsat în cerneală și pus să umble liber pe pagină.

Charles râse. „Iată o replică celebră. Polițaiul ăsta e altceva decât pare."

– Se numește „Textualis" sau „Schwabacher", care e o variațiune. O formă a stilului Blackletter. Combinația asta de linii verticale și orizontale care se încrucișează dă, într-adevăr, senzația unei pânze de păianjen. Noi nu mai suntem obișnuiți cu stilul ăsta care se trage din scrierea gotică. De fapt, se mai numește și Textura Gothica, deși caracterele sunt latine, dar pe vremea aceea, pentru cei care știau să citească, era cum e pentru noi astăzi Times New Roman. După cum se vede, alinierea e perfectă, fără alineate și plină de iluminări.

Făcu o pauză.

– Iluminările sunt înfloriturile de la începutul paragrafelor, care în această Biblie corespund cu capitolele. Astea se făceau de mână. În special în mănăstiri. Pe vremea când încă nu se inventase tiparul, nicio carte nu semăna cu cealaltă. Călugării le copiau, dar de fiecare dată, într-un exemplar nou exista, în plus față de text, contribuția lor artistică. Paradoxal, fiecare

copie era originalul. Cred că tocmai am inventat un slogan bun pentru o firmă de copiatoare. Poate o vând la Xerox sau la Canon.

Zâmbi de propria-i glumă, întoarse încă o pagină și zâmbetul îi pieri.

– Stai puțin, își spuse el cu voce tare. Asta nu am mai văzut până acum.

Un frison îi traversă șira spinării. Cei doi deveniră foarte atenți. Christa îi făcu semn lui Ion să se uite la drum.

– Niciuna dintre *Bibliile lui Gutenberg* nu are paginile numerotate.

Apropie pagina de lumină și citi:

– 24.

Dădu pagina. Și încă una.

– 12 și din nou 24. Asta e ciudat rău.

Se întoarse la paginile anterioare. Cele câteva pagini erau răzlețe, din capitole diferite, ca și cum cel care le alesese voia să facă un fel de trecere în revistă, de exemplificare. Pe unele erau cifre, pe altele litere care nu însemnau nimic. Partea cea mai consistentă era din *Apocalipsă.* Paginile fuseseră fotografiate două câte două – adică o extensie pe fiecare fotocopie și nu individual. Chiar înainte de *Apocalipsă,* pe pagina din stânga, care era goală în toate exemplarele pe care le văzuse Charles, era un text incomplet de doar câteva rânduri. Textul părea doar jumătatea din partea dreaptă a unui pergament care fusese rupt în două. Literele erau aceleași cu cele din restul Bibliei. Partea din stânga lipsea. Până și forma în care era așezat textul arăta ca și când ar fi fost rupt arbitrar, deși pagina era întreagă. Era ca și cum cineva suprapusese o parte dintr-un pergament rupt peste pagina goală a Bibliei. Textul îi păru, în acea lumină, neinteligibil lui Charles. Era mai neclar și mult mai mic decât celelalte. Părea că aparatul de fotografiat care o făcuse prinsese lumina exact în acel loc. Sau ieșise din zona de claritate. Lui Charles i se păru cunoscut acel text, dar cum nu știa de unde să îl ia și lumina era mult prea slabă, nu insistă.

– Cineva s-a distrat pe aici. Și a mâzgălit paginile astea. Ele par făcute cu același tipar, însă în lipsa originalului nu ne putem da seama.

– Sau e o copie inedită, fu de părere Christa.

Charles cântări această posibilitate. Mai răsfoi un pic și când îndreptă mâna să stingă lumina întoarse cumva paginile, astfel încât privirea îi căzu pe ultima. În stânga era finalul *Apocalipsei.* În dreapta însă... Se opri și privi cu atenție. Un alt text coerent care i se păru ciudat. Citi. Cunoștințele lui de latină erau de un nivel bun. Avusese nevoie să citească multe materiale în

original, iar în Evul Mediu limba latină era limba oficială a textelor. Charles era de părere că nu poate exista un intelectual care nu poate înțelege latina, greaca veche și germana.

Urmărea textul și nu îi venea să creadă. Nu numai că înțelegea tot, dar îl și recunoștea. Începu să râdă în hohote.

Capitolul 21

După ce toată reprezentația se încheiase, Werner îi spuse Bellei să urmărească mașina cu care plecaseră cei trei, dar să păstreze distanța și să nu intervină în vreun fel decât cu aprobarea lui explicită. Dispozitivul de urmărire atașat de la distanță era foarte performant. După ce închise, îl sună pe Eastwood.

– S-a pus în mișcare.

– Am văzut, spuse șeful, apoi adăugă malițios: Poate nu e chiar așa de inteligent cum mi l-ai descris. Crede că am încurcat Bibliile. Nu a înțeles mesajul.

– Dați-i un pic de timp, zise Werner.

Făcu o pauză ca pentru a cântări bine ce va spune și adăugă:

– Fusul ăsta orar inversat îmi cam dă bătăi de cap. Acum e pe fugă și Bella îl are sub control. Mă voi duce acasă. O să fiu, oricum, ținut tot timpul la curent.

Câteva minute mai târziu un elicopter se înălța de pe acoperișul clădirii principale. Elicea lui stârni praful deșertului Mojave și se îndreptă ca o insectă gigantică și rea spre orașul Lancaster în Antelope Valley, acolo unde fusese odată ținutul indienilor Piute.

Bella și compania împachetară repede și se urcară într-un Porsche Panamera care, de această dată, nu se mai grăbea niciunde. Bella puse capul pe tetiera comodă a mașinii și adormi pe loc.

Capitolul 22

Profesorul se zguduia de râs. Ceilalți doi îl priveau contrariați. Încercară să își explice ce declanșase această criză. O puneau pe seama tensiunii și a nervozității acelei zile extrem de neobișnuite. Printre sughițuri, Charles încercă să vorbească:

– Suntem victimele unei farse de proporții gigantice. O bătaie de joc fără margini. Dar foarte elaborată, într-adevăr!

Christa nu știa cum să reacționeze, iar agentul îl privea consternat. Nu se mai uita la drum aproape deloc. Brusc, Charles se opri din râs și urlă la agent:

– Oprește! Oprește dracului mașina asta! N-auzi?

Reacția aceasta fusese atât de neașteptată, încât agentul frână brusc în mijlocul drumului. În timp ce cobora, Charles urla:

– Nu e niciun mort nicăieri. S-au distrat pe seama mea. V-ați distrat toți pe seama mea. Și cu toată povestea cu sabia. Și cu unchiul meu. Cât de cretin să fiu să pun botul așa. Probabil după ce am plecat, omul s-a ridicat și s-a prăpădit de râs. Împreună cu complicii lui. Și voi sunteți complicii lui. FBI, Interpol. Atât să fiu de idiot? Cineva care știa la ce lucrez mi-a făcut farsa asta atât de sofisticată.

În timp ce striga ajunse în spatele mașinii și trăgea de ușa din spate încercând să o deschidă. Se dădu jos și agentul, iar Christa își prinsese capul în palme. Tocmai când agentul ajunse în spate, Charles reluă monologul:

– Vampiri și morți, cruci și diavoli. Ce bătaie de joc! exclamă el, apoi își împinse capul înspre fața agentului și urlă: Deschide ușa!

Calm, agentul îl întrebă de ce.

– Fiindcă nu ai niciun cadavru aici. Totul e legat de bancul ăsta macabru! Care e planul? Mă duceți la București într-un bunker și acolo, când aprindeți lumina, o gașcă de cretini o să strige „Surprise"?

– Cadavrele sunt cât se poate de reale. Vă asigur. Sunteți sub șoc de mai multe ore și abia acum vă reveniți. Vă rog, încercați să vă calmați.

– Sunt calm, rosti Charles cu o voce joasă. Deschide ușa!

Agentul îi făcu pe plac. În timp ce urcă și se aplecă asupra unui cadavru continuă să bombăne:

– Sunteți tari, mari maeștri în înscenări! Și mirosul ăsta!

Deschise sacul.

– Meritați un Oscar pentru producție!

Prinse cadavrul de braț și îl trase afară.

– Haide să vedem din ce e făcută păpușa asta.

Apoi amuți. Mortul era țeapăn și începuse să se lichefieze. Lui Charles i se făcu rău. Sări din mașină și vomită.

Telefonul pâlpâia intermitent. În semiîntunericul barului, bărbatul care privea lumea fără niciun fel de băutură în față părea că aștepta ceva. Întinse mâna spre aparat și îl duse la ureche. Dădu din cap aprobator la ce îi spunea vocea în telefon, după care pomeni ceva despre un leu și că a înțeles. Puse telefonul în buzunarul gecii din piele cu ținte, își luă casca de motociclist în mână și ieși.

Capitolul 23

Stătea în mașină și murea de rușine. Nu își amintea când se mai făcuse vreodată în halul ăsta de râs. Scăpase de sub control într-un fel care nu îi era deloc caracteristic. Voia să își ceară scuze, dar nu știa cum, ca nu cumva să se afunde mai tare. Încă avea îndoieli asupra întregii povești, însă morții erau reali. Deschise gura:

– Îmi...

Christa vorbi odată cu el:

– Nu vă faceți griji. Și noi am fi reacționat la fel.

– Mulțumesc, spuse Charles.

– Sunteți în ordine?

Dădu din cap.

– M-am mai confruntat cu situații grele și am fost antrenat încă de copil să mă descurc, zise el uimit de tonalitatea cuvintelor ce îi ieșiseră pe gură. Dar povestea asta, spuse Baker arătând spre mapă, e prea de tot.

Christa îl privea întrebător.

– Ne lămuriți și pe noi ce e prea de tot?

Charles oftă și întinse mapa deschisă la ultima pagină a presupusei cópii a *Bibliei.*

– Citește!

Christa încercă să citească, însă nu pricepea nimic.

– E în latină!

– Haide să încerc o traducere directă fără să vă obosesc cu textul latinesc. „În fața legii stă un păzitor. La acest păzitor, vine un om de la țară și cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuiește și apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.» Întrucât poarta legii este

deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe uşă în interior. Când păzitorul observă asta, râde şi spune: «Dacă te ispiteşte într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicţiei mele. Bagă însă de seamă: am putere. Şi nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. După mine mai sunt unsprezece uşi. La intrarea în fiecare sală stau însă alţi păzitori, unul mai puternic decât altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.» La asemenea dificultăţi nu se aşteptase omul de la ţară; că doar legea trebuie să fie totdeauna şi oricui la îndemână..." Şi aşa mai departe. Pare a fi tot textul aici.

Charles se opri. Cei doi nu reacţionaseră în niciun fel.

– O parabolă? întrebă Christa.

– Nu recunoaşteţi textul?

– Parcă, răspunse agentul.

Christa tăcu.

– E dintr-o povestire a lui Kafka. Se cheamă *În faţa legii.*

– A, exact, zise agentul. Dar e şi în *Procesul,* nu?

– Întocmai, Kafka a reluat-o mai târziu în *Procesul.* Cum poate un text din secolul al XX-lea să apară la finalul unei *Biblii* din secolul al XV-lea?

– Nu poate, replică şoferul. Doar dacă e copiată!

– Kafka a copiat-o de la Gutenberg? Dintr-o Biblie tipărită într-un singur exemplar?

– Poate că a făcut-o intenţionat. Poate voia să demonstreze ceva cu asta.

– Adică Franz Kafka văzuse şi el ce am văzut noi? Mai rău, văzuse originalul?

Christa nu scosese un sunet în tot acest timp. Asistă doar la discuţia dintre cei doi.

– Există un enunţ clasic al unui călugăr franciscan din secolul al XIII-lea, care se numeşte „Briciul lui Occam" şi care susţine că, la premise egale, explicaţia cea mai simplă tinde să fie cea adevărată. Ce e mai probabil: ca Franz Kafka, întâmplător scriitorul meu favorit, hiperultrapreferat şi pe care îl ştiu pe dinafară, să îl fi plagiat pe Gutenberg într-un text despre care nu ştia nimeni că exista sau că cineva a făcut o farsă de doi lei? Oi fi exagerat eu când m-am crizat mai devreme şi crimele astea odioase schimbă cu totul datele problemei, dar ceva e putred aici. Tot avem de-a face cu o înscenare.

– Păi, nu era clar, zise Christa, de când ai văzut cartea de vizită? Dacă cineva încearcă să construiască un puzzle şi îţi dă elementele unul câte unul?

– Deci am dreptate. E o înscenare care mi se adresează integral?

– Am crezut că am stabilit deja asta.

– Da, mormăi Charles. Presupun că îmi e doar greu să accept şi că mă enervează rău că nu îi dau de cap.

– Kafka ăsta era austriac? întrebă agentul.

– Oarecum. Era din imperiu. Dar a murit, într-adevăr, la Viena. S-a născut într-o familie de evrei la...Stai aşa, zise Charles.

Se gândi un pic. Păru că îşi dă seama de ceva, că făcuse o conexiune.

– Unde e halatul?

Christa vârî mâna după banchetă şi îi întinse halatul. Charles cotrobăi excitat prin buzunare şi scoase portmoneul.

– Bine că... Altfel aş fi uitat portmoneul aici. Şi aş fi rămas şi fără acte, şi fără bani. Ar fi fost tare!

Scoase hârtia şi o despături. Privi lung desenul. Mintea lui lega firele, stabilea conexiunile.

– Mergem la Praga!

Christa îl privi stupefiată.

– Ne puteţi lăsa la aeroport? întrebă Charles.

– Nu ai cum să te urci în avion fără paşaport. Pot să îl rog eu pe comisar să mi-l trimită dimineaţă. O să zic că am nevoie de el ca să te identificăm. Are o slăbiciune pentru mine.

– Ăla are o slăbiciune pentru oricine. Nu te flata! râse agentul.

După câteva secunde de gândire, Charles întrebă iar:

– Trenuri nu sunt spre Praga de aici? Nu e foarte departe.

– Ba da, bâigui Christa.

– Şi nu am nevoie de paşaport în Uniunea Europeană, nu-i aşa?

– Doar la graniţa cu Ungaria. Dar, cum spuneai, legitimaţia mea s-ar putea să ne scoată din beleaua asta.

Maşina se apropia de Bucureşti. Luminile începuseră să se întetească. La fel şi autovehiculele. Era aproape trei dimineaţa şi chiar dacă circulaţia nu era foarte intensă, părea că intraseră în lumea civilizată după drumul pustiu pe care îl parcurseseră.

Capitolul 24

Bella se trezise. La volan era dulapul, iar Milton respira regulat, adâncit în scaun, lângă acesta. Pe ecranul computerului de bord clipocea încă luminița verde a semnalului transmis de pe mașina frigorifică.

– Oare cât de departe sunt? întrebă Bella.

– Cam la vreo trei kilometri.

– Accelerează.

La intrarea în București un motociclist observă cum o mașină frigorifică, având pictat un leu care se lăfăia vesel pe întreaga suprafață laterală și ținând în vârful cozii o înghețată, opri la semafor. Motociclistul acceleră și ajunse paralel cu mașina, în dreptul șoferului. Întoarse capul spre acesta și îl privi lung. Agentul se uită și el la motociclist, dar nu îi putu vedea fața, deoarece casca reflecta lumina semaforului. În momentul în care se făcu verde, motociclistul tură foarte mult motorul, ridică mâna în care avea un pistol și trase. Apoi dădu drumul ambreajului și dispăru.

Agentul se prăvăli peste volan, iar mașina începu să claxoneze.

În vila lui gigantică din Lancaster, Werner se pregătea să se uite la un meci de fotbal. Pusese la înregistrat meciul echipei lui favorite încă de pe vremea când era student, New England Patriots, care devenise în ultima vreme un unsprezece redutabil. Marile performanțe fuseseră un pic lăsate în urmă, dar Werner ținuse cu ei de la început, când era vai de capul lor. Nu știa scorul, pentru că ura să știe scorurile. Meciul nu ar mai fi avut niciun farmec. De aceea nu citise niciun ziar și nu deschise radioul sau televizorul când ajunsese acasă. În timp ce erau prezentate echipele, Werner își făcu un cheesburger gigantic cu trei straturi. Puse maioneză, ketchup dulce și iute,

mulți castraveți murați și o frunză de salată uriașă. Telefonul de pe masă scoase un fluierat răgușit de locomotivă. Se linse pe degete și atinse ecranul. Pe el era afișat un mesaj scurt: „Done".[1]

Puse satisfăcut telefonul la loc pe masă și se așeză la meci.

[1] „S-a făcut; misiune îndeplinită." (engl.) (n.red.)

Capitolul 25

Semnalul verde de pe hartă nu mai înainta de câteva minute. Bella privea îngrijorată ecranul.

– Cât mai avem?

Julius Henry apăsă accelerația până la fund. La primul semafor se vedea lume adunată. Câteva mașini erau parcate la marginea drumului cu luminile de avarie pornite. Limuzina se apropie cât putu de mult, dar cerul începu să se lumineze de girofarurile unei mașini de poliție care o depăși. Încă una apăru din sens opus. Bella îi spuse șoferului să treacă. Acesta depăși încet semaforul. Cei trei întoarseră capul. Câțiva curioși comentau incidentul. În dreapta mașinii, pe unde trecu foarte încet limuzina, portiera era larg deschisă. În stânga, geamul era spart, iar pe volan era prăbușit șoferul cu capul întors spre direcția din care venise glonțul. Bella știa că nu se puteau opri. O cuprinse îngrijorarea. Julius Henry intră în memoria computerului de bord și activă numărul de telefon al lui Charles. Nicio lumină nu se aprinse. Telefonul lui Charles, rămas fără baterie, zăcea în rucsacul Christei.

Christa și Charles ieșiseră rapid din mașină și o luaseră la fugă înspre centrul orașului. Alergau cât puteau de tare. Din când în când întorceau capul în toate părțile ca să vadă dacă îi urmărea cineva. Nu era nimeni. În dreptul unor blocuri, un bărbat ieșise să își plimbe cățelul. Se opriră la un colț și așteptară câteva minute pentru a își trage sufletul și a se asigura că agresorul nu se zărea nicăieri. La câțiva zeci de metri în față, într-o stație de taxiuri, patru mașini galbene își așteptau clienții matinali. Câte un vehicul răzleț mai trecea în viteză spre șosea. Se îndreptară spre stația de taxiuri. Cei patru șoferi stăteau la taclale și își beau cafelele de dimineață. Christa și Charles se apropiară de ei.

Bella intrase un pic în panică şi formă numărul de telefon al lui Werner. Acesta nu răspunse. Atunci folosi ultima soluţie pe care o avea la dispoziţie. Formă un alt număr, trecut în agendă sub numele Martin. Chiar în momentul în care acesta răspunse, din limuzina care rula încet, iar cei trei erau cu ochii în toate părţile, văzură în dreapta staţia de taxiuri. Charles şi Christa se urcau în unul dintre ele.

Capitolul 26

Taxiul opri în fața Gării de Nord, gara centrală a capitalei. Charles scoase portmoneul, dar nu mai avea decât lire sterline și euro în el. Nu se putea achita cu cardul. Așa că plăti Christa. În gară, cei doi se duseră direct la biroul de informații. Singurul tren cu destinația Cehia pleca la ora șase. Aveau de așteptat ceva mai mult de două ore.

Werner ieși de sub duș. Muzica răsuna foarte tare în toată casa. Tocmai intrase în posesia ultimului album al formației Pink Floyd, „The Endless River". Suna exact ca albumul scos cu zece ani mai devreme – „The Division Bell". Chiar dacă știa că specialiștii în Floyd insistau că Gilmore era marea valoare a trupei, Werner avea o slăbiciune pentru albumele la care Roger Waters fusese creierul. Știa pe de rost „The Wall", dar mai ales „The Final Cut", în ciuda poziției explicite de sorginte hipiotă a ideologiei antirăzboi, antifinanțe, antimondializare. Îi plăceau orchestrația barocă și invenția sonoră care complicau linia melodică foarte simplă și foarte cantabilă.

Se distra de multe ori pe seama artiștilor care atacau băncile, banii, sistemul de finanțe internațional și câștigau bani enormi din asta. Ultimul spectacol „The Wall" al lui Waters îi plăcuse foarte mult pentru forța sa manipulatoare. Oamenii care îndrăgeau în primul rând muzica se duceau acolo și plecau impresionați de retorica antirăzboi a show-ului. O capodoperă de manipulare – să arăți pe ecran că dolarii, lirele, yenii și orice fel de alți bani sunt otravă și pentru asta să primești peste tot în lume dolari, euro și lire sterline cu nemiluita. Poziția ipocrită a lui Waters i se părea că seamănă foarte mult cu a acelor filosofi care atacau America din fotoliile calde ale universităților americane și înjurau sistemul de pe urma căruia trăiau ca în Paradis. Pe când, dacă s-ar fi dus în țările pe care le admirau, ar fi murit de

foame sau ar fi sfârșit într-un lagăr. Își aminti și de un regizor care făcuse un film admirativ la adresa lui Castro la adăpostul milioanelor de dolari și al supervilei cu piscină de unde înfiera capitalismul. Dacă s-ar fi lovit vreodată de ce proslăvea, s-ar fi trezit și nu i-ar fi plăcut ce vedea. Dar așa, să contempli furtuna de la balcon, putea face oricine. Nu însemna deloc că te aflai în mijlocul ei. „Asta e măreția Americii, își spuse el, orice predicator își găsește o turmă." Și asta era bine cât timp el și institutul lui puteau să aleagă sau să controleze predicatorii.

Astea fiind zise, se îmbrăcă ușor și coborî cu un lift în subsolul casei. Se decise să nu se mai ducă la institut până dimineață. Avea lucruri mai importante de făcut. Își aminti că uitase telefonul, așa că fu nevoit să se întoarcă. Văzu apelul pierdut al Bellei și o sună. Când află că Bella îl sunase pe Martin, aproape își ieși din minți. Ochii i se bulbucaseră și pe gât i se umflaseră vene groase care stăteau să plesnească. Urlă la ea să nu îl scape din ochi pe profesor. După ce închise izbi cât putu de tare telefonul de perete. Bucăți din el săriră peste tot prin jur. Stătu preț de câteva secunde în mijlocul camerei, apoi luă de pe masa din bucătărie celălalt telefon.

Capitolul 27

Gările nu sunt un loc bun în care să îți dorești să petreci noaptea. Fețele de drogați, bețivi și cerșetori care le populează sunt dătătoare de fiori. Nu pentru că ești neapărat în pericol de a fi agresat, ci mai mult, cum era cazul lui Charles, pentru că te fac să meditezi la o față a lumii de care ești, de obicei, foarte protejat. Cea a dezmoșteniților. Gara de Nord din București nu făcea excepție de la această regulă. Ba din contră.

Charles scosese bani cu cardul de la bancomat. Christa insistase că o să îi poată localiza. Charles replică că cine e interesat de ei știe deja unde se duc. Apoi cumpără bilete, căută țigări de foi și, cum nu găsi, își luă un pachet cu țigarete și o brichetă. Se așezară pe terasa unui McDonald's, singurul restaurant al gării care părea decent. În ciuda repulsiei pe care o avea pentru orice fel de fast food, Charles înfulecă aproape pe nemestecate un meniu întreg, apoi își roti privirea de jur împrejur așteptând ca și Christa să termine de mâncat.

– De ce mergem la Praga? întrebă ea în timp ce mesteca.

Lui Charles îi sună foarte ciudat acest plural. El trebuia să meargă, iar fata asta se lipise de el ca marca de scrisoare. În momentul acela, însă, avea nevoie de ea și de autoritatea pe care o reprezenta, probabil și de calitățile ei de om de acțiune. Știa că altfel nu ar fi reușit să treacă granița.

Charles scoase din portmoneu bilețelul pe care îl primise la hotel.

– E Turnul cu ceas de la Sighișoara, zise Christa.

– Așa am crezut și eu, dar după povestea cu Kafka mi-am dat seama că ceasul de aici e în centru și are o ogivă deasupra. Or, Turnul cu ceas nu are ogive și ceasul e poziționat spre dreapta din direcția privitorului. Acesta este altul, turnul catedralei Sfântul Vitus din Praga. Încep să cred că singurul rol al schiței lui Kafka era să îmi dea un indiciu suplimentar. Nu că aș avea ceva

împotriva jocului, dar pe bilet putea scrie simplu „Sabia este la Praga" în loc de „Sabia e aici"! Cineva vrea neapărat să ne ducem la Praga!

Ținea biletul în mână și se uita la el. Apoi începu să-l pipăie, să îl frece între degete ca și când ar fi căutat ceva.

– Despre ce sabie e vorba? întrebă Christa.

Charles aplecă ochii cât mai aproape de hârtie și răspunse:

– Ceva nu e în ordine cu hârtia asta.

Se căută în buzunar, aprinse bricheta și o apropie de hârtie. Ca prin minune, un text ascuns ieși la iveală. Bricheta de unică folosință se stinse. Charles încercă să o mai aprindă o dată, de două ori și nu reuși. Reglă rotița care controlează mărimea flăcării la maximum și mai încercă o dată. Bricheta se aprinse, dar flacăra cuprinse hârtia. Charles o scăpă din mână și o stinse cu piciorul. Pierduse mai mult de un sfert din bilețel. Însă restul textului se vedea în întreaga lui splendoare. Charles o privi satisfăcut pe Christa.

– Cerneală simpatică, zise Christa.

– Nu neapărat. Pentru aia, ai nevoie de niște substanțe speciale ca să tratezi hârtia. Un amestec cu alcool, tetraclorură de carbid sau tinctură de capsiu. Există soluții mult mai simple. O joacă de copii. Încă din timpul egiptenilor se foloseau șmecherii dintr-astea pe papirusuri. Primii mari specialiști din istorie în ascunderea de mesaje secrete au fost agenții lui Ivan cel Groaznic care scriau cu suc din ceapă. Dar se poate folosi și sucul din lămâie în amestec cu ceva bicarbonat de potasiu.

Christa nu își putu ascunde un zâmbet care nu îi scăpă lui Charles. Acesta apropie hârtia mai mult de ochi. Scrisul era foarte mic.

– Asta e hârtie termică, zise el. Nu mi-am dat seama de la început, pentru că nu e de vreo calitate grozavă. Am găsit în lungile mele căutări o grămadă de documente de felul ăsta. Dar, spre deosebire de asta, nu îmi erau adresate.

Se opri și citi cu atenție. Deasupra erau așezate primele cuvinte:

Άγιος Γεώργιος.

Dedesubt erau niște versuri în franceză:

Ci-gît un roi, par grand merveille, qui mourut, comme Dieu permet, d'un coup de serpe et d'une vieille, comme il chiait dans une met.

Înspre colțul care arsese se putea citi doar:

RN – doar aceste două săbii pot intra în aceeași teacă.

În dreptul caracterelor greceşti era notat *10.00*. Iar lângă era desenată din doar trei linii o pasăre.

Charles citi şi izbucni în râs. De data aceasta nu mai era un râs isteric, ci unul sănătos, de om binedispus. Se relaxase şi redevenise el însuşi. În ciuda tuturor întâmplărilor de până atunci. Se simţea din nou eroul pregătit să înfrunte balaurul, aşa cum o făcuse de atâtea ori. Ştia în clipa aia că orice provocări ar apărea le va învinge pe toate. Şi, în ciuda crimelor care i se păreau odioase, recunoscu că adversarul lui ascuns, sau ce o fi fost, era inteligent şi avea din plin simţul umorului.

Ajunsă la gară, Bella îl trimise pe şofer să afle unde urmau să plece cei doi. Charles îi văzuse la hotel pe ea şi pe Henry şi Bella nu voia să rişte să fie recunoscuţi. Milton luă cu el doar paralelipipedul fără accesorii. Ajuns la casierie, în timp ce încerca să se înţeleagă cu casiera într-o limbă despre care femeia avu senzaţia că era un fel de păsărească, lipi paralelipipedul de geam. Bellei nu îi fu greu să afle destinaţia spre care plecau cei doi, întrucât numai trei bilete fuseseră cumpărate în ultimele ore. Două dintre ele spre Praga. Pătrunse în sistem şi alese pentru ea locuri la un vagon mult mai în spate, astfel încât să nu fie nevoiţi să treacă prin dreptul celor doi când se vor urca în tren. Îi trimise cele trei locuri exacte şi destinaţia prin SMS lui Milton. Acesta, după ce o exasperase pe vânzătoare, îi arătă ecranul mare al telefonului pe care erau datele. Vânzătoarea răsuflă uşurată şi îi dădu ce ceruse.

Capitolul 28

Christa aşteptă ca Baker să spună ce credea despre bileţel. Acesta îl aşeză pe masă între ei.

– Numele ăsta cu litere greceşti e Agios Georgios, adică Sfântul Gheorghe. Zecele din dreptul său poate fi orice, dar primul lucru care îmi vine în minte e că indică timpul. Deci ora 10 fix. Nu ştim data şi nici dacă e dimineaţa sau seara. Presupun că e vorba despre statuia Sfântului Gheorghe ucigând balaurul din una dintre curţile Catedralei Sfântul Vitus, nu mai ştiu care, fiindcă până pe la începutul anilor '90 au tot mutat-o. Dar o vom găsi uşor. Ce e interesant la statuia asta e că e atribuită unor români din Transilvania. Pe unul dintre ei îl chema chiar Gheorghe, dacă îmi amintesc bine, pe celălalt nu mai ştiu. Pe meşterii ăştia îi tocmise împăratul Carol al IV-lea, spre sfârşitul secolului al XIV-lea, să facă ceea ce e cunoscut îndeobşte, dacă nu mă înşel, drept prima statuie ecvestră din bronz neataşată unei clădiri private, adică pe domeniul public, din Europa. Cu pasărea asta, nu ştiu ce e. Poate e semnătura autorului. Un fel de „laleaua neagră".

La auzul cuvântului „meşteri", Christa zâmbise. Charles sesiză zâmbetul pe care Christa se străduia să îl ascundă. O întrebă din priviri la ce se gândeşte, iar aceasta dădu din cap că la nimic. Pentru prima oară în întreg lanţul de deducţii, Christa se prinsese de ceva înaintea lui Charles. O putea întreba oricând dacă nu reuşea să descopere singur.

– Versurile astea sunt dintr-o poezie atribuită lui Agrippa d'Aubigné, un poet foarte interesant despre care putem vorbi mai târziu. Nu văd legătura, dar mă jenez să ţi le traduc, pentru că sunt cam licenţioase. Mă rog, nu foarte.

Christa trase bileţelul spre ea şi citi într-o franceză la fel de bună ca şi engleza în care se exprima.

– Un rege doarme aici/ degrabă/ ucis cu doar un retevei/ de-o babă, / când se căca-n covata ei.

O pufni râsul și râseră amândoi cu râsul acela molipsitor care se transmitea de la unul la altul, pentru ca apoi să se întoarcă la cel dintâi și tot așa. Ca doi buni prieteni care se cunoșteau de o veșnicie.

– Cred că e momentul să începi să spui și tu ce amestec ai în toată povestea asta. Dacă tot o să împărțim o cușetă, trebuie să știu că n-o să te dai jos din pat să îmi faci cine știe ce.

– Adică eu iau patul de sus?

– Din nou amâni orice răspuns. Uite cum stau lucrurile, spuse ea cu vocea care redevenise autoritară ca în momentul când îi vorbise prima oară, în mașină.

Charles nu știa ce o să urmeze. Și se gândi cu câtă ușurință putea trece Christa de la o stare la alta. Ea nu părea că avea de gând să cedeze.

– Cred că e cazul să punem toate cărțile pe masă.

– Despre ce fel de cărți vorbești?

– Nu ți se pare ceva neverosimil aici?

Charles o privi întrebător. Nu înțelegea la ce se referea Christa.

– Ești cine ești. Plin de relații și de bani. OK, ți-ai lăsat pașaportul la hotel. Dar să te urci așa într-un tren jegos și să mergi cu el o noapte și o zi până la marginea lumii fără acte? Ai fi putut să te duci la ambasadă. Acolo ai fi fost și protejat dacă te-ar fi dat poliția în urmărire. Că doar toate victimele de azi au legătură cu tine. Primul impuls al oricărui om normal ar fi să se pună în siguranță. Și nu cred că există un loc mai sigur astăzi decât Ambasada Americii. De ce ai risca totul? Poate chiar să fii ucis, să fii arestat la graniță într-un loc în care poliția nu e compusă neapărat din gentlemeni și habar n-are cine ești. OK, ai avut un șoc, ca și mine, când ne-a atacat motociclistul. Însă pari să îl fi depășit. Nu crezi că ceva nu se potrivește aici?

Charles o privi în timp ce se gândea cum să reacționeze. Nu se așteptase la așa ceva.

– Trebuie să îmi spui acum ce ți-a zis omul acela din cameră și de ce te comporți atât de irațional. Mai ales tu, care ești rațiunea însăși.

Charles încă nu răspunse.

– Dacă nu îmi spui. Nu... Dacă nu mă convingi cu argumente serioase de ce vrei să faci asta, mă ridic acum și plec, și urci singur în trenul ăla. Nu

mă obliga să te consider nebun. Fără mine chiar nu ai cum să ajungi la Praga în felul ăsta.

– La naiba, zise Charles. Presupun că ăsta e un moment la fel de bun ca oricare altul. Am venit aici ca să recuperez un obiect de care familia mea e obsedată de dinainte de a mă naște.

– Sabia din desen?

Charles dădu afirmativ din cap.

– Atât de rău, încât am acum senzația că întreaga mea viață bunicul m-a pregătit doar ca să găsesc spada asta. Habar n-am de ce trebuie să o găsesc, dar presupun că în momentul în care o s-o am, o să înțeleg.

– Și spada e la Praga?

– Ai văzut desenul, nu?

– E doar un desen de pe un bilețel. Cineva ar putea să se distreze pe seama ta.

– Da. Numai că am văzut fotografiile la Princeton. Un obiect identic cu cel descris de bunicul în amănunt de atâtea ori. Coincidența e prea mare. Și apoi, modul conspirativ în care am fost convins să vin aici. Îmi place adrenalina asta pe care ți-o dă aventura. Par comod și scorțos, însă te asigur că sunt cu totul altfel. În ultimul timp am trecut prin tot felul de peripeții. Și sunt ca un drog. Viața asta banală, doar de studios, nu îmi mai place. Eu am etape în viață. De fiecare dată știu că o etapă se termină și atunci vreau altceva. De aia am făcut atâtea. Nu sunt om de știință, pentru că nu reușesc să stau într-un loc din niciun punct de vedere. Nu îmi cresc rădăcini.

– Sugerezi că îți asumi toate riscurile astea doar din spirit de aventură? Și eu ar trebui să cred asta?

Charles ridică din umeri.

– Chiar dacă aș fi fost în siguranță la ambasadă, tot aș fi avut explicații de dat. Chiar dacă sunam în America. Dacă vorbeam cu președintele personal, legea trebuie respectată, hârțogăraie de făcut. Aș fi plecat cu un transport diplomatic. Și tot ar fi durat cel puțin trei zile. Or eu, adică noi, nu avem trei zile.

– Ce ți-a spus omul din cameră?

– Că există această carte, *Biblia lui Gutenberg*. Că e prima, chiar prima carte tipărită vreodată în istoria omenirii și că e obligatoriu ca eu să o găsesc. Nu l-aș fi crezut și nici acum nu sunt întru totul convins. Dar mi-a spus ceva ce nu avea de unde să știe. Ceva din trecutul meu. Ceva foarte adânc.

Luă mapa în mână şi o deschise la pagina din stânga începutului capitolului *Apocalipsei.*

– Vezi textul ăsta? Mi-am amintit de unde îl ştiu. Seamănă foarte mult cu nişte litere de pe peretele pivniţei de vinuri din casa bunicului. Observi că pare o transcriere incompletă? De parcă ar fi un pergament rupt. Pe peretele nostru este copiată, dacă nu mă înşală memoria, nu l-am mai văzut de mai bine de douăzeci de ani, dar, de obicei, nu mă înşală, cealaltă jumătate a pergamentului. Când eram mic şi mă jucam prin pivniţa de vinuri am încercat să descifrez ce e cu el. Însă nu m-am străduit prea tare. Mi-am imaginat întotdeauna că e o opţiune de design inovatoare. Se poate vedea aici, dar se distinge şi mai clar pe peretele pivniţei, că pot fi recunoscute cuvinte întregi, numai că textul nu are nicio noimă. Ca şi globul şi sabia desenate pe acelaşi perete. Poate că totul e o glumă gigantică. Intuiţia, şi nici asta nu m-a prea înşelat până acum, îmi spune că nu e. Cuvintele pe care omul mi le-a rostit sunt şi ele tot din acelaşi loc, de pe acelaşi perete. Poate o să ţi le zic. Dar nu acum.

Christa ascultă cu atenţie. I se păruse că nu era doar atât. Era deja convinsă să îl însoţească sau poate că l-ar fi însoţit oricum. Dar insistă:

– Atât?

– Nu. Îţi spun pe scurt şi o să detaliez în tren, că e mai complicat. Această Biblie ar fi fost comandată de Vlad Ţepeş şi ar conţine secretele celui mai teribil complot din istorie. Un complot care stă să se împlinească în prezent şi pe care, chipurile, eu l-aş putea opri, însă numai dacă găsesc Biblia. Ştiu că sună imens, dar la fel suna şi povestea cu Lincoln când am auzit-o prima oară şi de care, probabil, îţi aminteşti. Omul delira şi vorbea despre o listă. Apoi a început să fie din ce în ce mai neclar. Era pe cale să îşi piardă cunoştinţa. Mi-a explicat un pic cum a ajuns Dracula să îi comande această Biblie lui Gutenberg. Ultimele lucruri pe care a apucat să le spună e că dacă găsesc sabia, găsesc şi cartea. Şi că cei care fac toate lucrurile astea, cei care mă urmăresc nu mă vor atinge până nu găsesc lista, pentru că şi ei o vor. Fiindcă o caută de sute de ani şi le-a scăpat de fiecare dată, iar acum e un fel de urgenţă.

Făcu o pauză. Şi apoi adăugă cu un ton un pic jenat:

– Şi că eu aş fi cel ales. Aici cred că vorbea deja febra în locul lui. O să încerc să descifrez în tren mesajul, dar trebuie să mă concentrez pentru a-mi aminti ce zicea textul de acasă. Am tot încercat în maşină. Şi nu mi-a ieşit.

M-am uitat cu atenție la această jumătate. Dacă e vreun cod de citire, e posibil să fie imposibil de descifrat fără să avem textul întreg.

Christa puse mâna pe mapă și îl întrebă pe Charles din priviri dacă îi dă voie. El încuviință, ea încercă să citească textul, însă lumina era difuză, iar textul aproape ilizibil, foarte mic, destul de șters și neclar. Și apoi mai era și blestematul acela de alfabet gotic, sau „textualis", sau cum s-o fi numit. Reuși să descifreze doar „ers, to have, old proph, se now, t the, a after". „Ori, a avea, bătrân profe t, un după."

– Măcar e în engleză, conchise Christa dezamăgită! Și cred că și dacă reușim să reconstituim restul textului, tot nu o să ne ajute prea mult.

Capitolul 29

În inima deşertului Mojave – dincolo de Munţii Tehachapi, spre Valea Morţii, înconjurat de o mare de pustietate, pe o suprafaţă imensă, o parte sub pământ, una deasupra – se află IRHEB sau, cum îi spun puţinii oameni care au habar că există, „Institutul". Partea din faţă, hangarul, găzduieşte 150 de angajaţi din fel de fel de domenii. De la specialişti în computere sau comunicare la doctori în mecanică cuantică sau foşti angajaţi ai NASA, aproape toate disciplinele imaginate de om sunt reprezentate. Fiecare angajat are un contract de confidenţialitate pe care dacă l-ar încălca, galaxia nu i-ar ajunge să se ascundă. Aşa că, în întreaga sa istorie de peste cincizeci de ani, nimeni nu a suflat vreodată vreo vorbă în exterior despre existenţa lui. Sigur, au fost zvonuri şi unii oameni îi bănuiesc existenţa prin consecinţele descoperirilor şi ale experimentelor pe care le face, mai degrabă decât pe baza vreunui fel de informaţii, fie ele şi aproximative.

Selecţia oamenilor se face minuţios şi în timp lung. Nicio piatră din viaţa lor nu e lăsată neîntoarsă, niciun schelet din dulap nedescoperit. La unii durează ani şi, în situaţia în care institutul îşi doreşte pe cineva, găseşte întotdeauna şi răbdarea, şi metodele de a-l convinge pe cel pe care pune ochii să i se alăture.

Fiecare angajat îşi ştie treaba, însă doar şefii de departamente ştiu să coordoneze proiectele în lucru. Şi în acest cerc mai înalt, fiecare dintre şefii de departament cunoaşte doar ce are nevoie pentru propriul proiect, dar nu are habar despre celelalte. La un nivel mai înalt, trei oameni coordonează proiectele interdisciplinare şi hotărăsc ce şi cui trebuie să spună. Un singur om ştie tot ce se întâmplă în institut şi îi supervizează întreaga activitate. Cu toate acestea nici măcar el nu ştie de existenţa Templului subteran.

Hangarul are o parte deasupra solului şi una îngropată adânc pentru experimentele speciale. În centrul hangarului se află consola unde au acces, prin rotaţie, proiectele prioritare sau aflate în stadiul de testare. Legat de hangar, printr-o reţea de coridoare păzite mai bine decât orice de pe această planetă, atât tehnologic, cât şi prin prezenţa oamenilor, este clădirea de birouri. La cele trei etaje ale ei stau, de jos în sus, şefii de departamente, cei trei coordonatori şi şeful cel mare, Werner Fischer. Deasupra tuturor, mai jos decât Dumnezeu, e adevărat, deşi nu pare întotdeauna conştient de acest lucru, e Martin Eastwood. Mult mai mulţi sunt angajaţii de la întreţinere, administraţie şi securitate.

Legat de clădirea de birouri, în întregime îngropat, se află Templul. Acolo doar preşedintele are habar ce se întâmplă cu adevărat. Templul nu are nimic religios în el, deşi numele a fost inspirat din religie. La crearea, construirea şi securizarea lui au lucrat de-a lungul timpului echipe diferite, astfel încât nimeni în afară de şeful cel mare să nu ştie totul despre acces, planuri sau sisteme de securitate. O firmă angajată personal de Martin se ocupă de orice fel de urgenţă în cazuri extreme şi există un protocol foarte rigid şi bine definit.

O şosea privată duce direct la cea mai apropiată localitate, unde locuiesc, ca într-un campus militar, angajaţii. Securitatea este foarte drastică la intrarea pe şosea. La institut se poate ajunge şi cu avionul, şi cu elicopterul. La începuturile sale, angajaţii aveau un fel de barăci în care locuiau. De o vreme s-a renunţat la ele şi în situaţiile în care oamenii au nevoie să se odihnească, patruzeci de apartamente superdotate sunt la dispoziţia lor.

În seara aceea urma să aibă loc o întâlnire extraordinară la Templu. Mijloacele de securitate se triplaseră, iar plecările şi sosirile angajaţilor sau ale furnizorilor speciali se făceau doar după un program foarte strict. Nimeni nu putea intra sau ieşi din vreuna dintre clădiri dacă nu era trecut în program. Întâlnirile extraordinare aveau loc, de obicei, o dată pe an, dar în situaţii speciale, puteau fi mai dese, ori de câte ori unul dintre cei implicaţi solicita acest lucru sau în situaţii de criză. În acea zi era o situaţie de criză.

Capitolul 30

Trenul se puse în mișcare tușind și gâfâind. Christa și Charles împărțeau o cușetă în vagonul de dormit nou-nouț. Christa alesese prima cușetă, cea de lângă intrarea în vagon. Nu știa ce urma să se întâmple, așa că își luase o mică măsură de precauție în cazul în care trebuiau să o șteargă repede din tren. Garniturile erau pe jumătate goale, motiv pentru care Căile Ferate Române vizau de mult posibilitatea de a anula acea cursă. Biletul de avion ajunsese să coste mai puțin decât biletul de tren, așa că doar niște rătăciți nostalgici sau care se temeau să zboare alegeau să ajungă la Praga în douăzeci și patru de ore, în loc de două. Christa luă patul de jos. Spuse că era mai sigur așa.

După ce se asigurară că cei doi se urcaseră și trecuseră de vagonul lor, care era ultimul, Bella și cei doi însoțitori se urcară și ei. Luaseră două cușete.

Trenul porni, dar chiar în momentul în care se puse în mișcare și șeful de vagon încă mai stătea pe trepte înainte de a închide ușa, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochelari de soare și jacheta din piele acoperită cu ținte, sări din alergare în ultimul vagon și fu aproape să îl răstoarne pe conductor.

Christa și Charles stăteau pe culoar, la geam și priveau în tăcere cum trenul ieșea din gară și începea să prindă viteză. Casele dărăpănate ale mahalalei bucureștene se răriseră până dispăruseră de tot. După ce conductorul le verifică biletele, Charles îi spuse Christei că de data aceasta nu va ceda și că era rândul ei să îi spună ce face acolo cu el. Voia o poveste reală de această dată. Christa se codi un pic, dar la amenințarea lui Charles că nu va mai scoate un cuvânt până nu afla motivul prezenței ei acolo, cedă. Intrară în compartiment și, în timp ce Charles se așezase pe patul de jos, Christa rămase în picioare, sprijinită de chiuveta acoperită de un raft din lemn rabatabil.

– Dacă îți spun tot ce știu, o să te sperii. Poate că e mai bine totuși. Poate că o să fii mai prudent.

Cum Charles nu înțelegea cum nu fusese prudent, ea îi zise că nu trebuia să își utilizeze cardul de credit.

– Cu aproape șase luni în urmă, începu ea, ne-a fost semnalat că în promenada portului vechi al Marsiliei au fost descoperiți în apă trei morți exsanguinați. Am cerut înregistrările de la toate camerele de supraveghere. Majoritatea nu arătau nimic, multe dintre ele nu erau nici măcar funcționale. Singura care înregistrase ceva era o cameră care avea unghiul orientat spre zona restaurantelor și prindea foarte puțin din luciul apei, o margine. Pe acea cameră apăreai tu, intrând într-un restaurant însoțit de trei bărbați și o femeie și ieșind după vreo două ore. Singur.

Pentru a fi mai convingătoare, Christa scoase telefonul mobil și îi arătă cele două fotografii, însă îl trase repede înapoi pentru a îl opri să vadă mai departe.

– Ce nu trebuie să văd? întrebă Charles.

– Îți arăt tot, ai un pic de răbdare.

Charles se gândi că femeia voia să se ridice la înălțimea felului său de a povesti și să creeze suspans.

– Așa, am fost să mănânc cu niște prieteni și am plecat mai repede. Îmi amintesc că aveam un avion de prins dimineață.

Christa nu reacționă în niciun fel.

– Da, doar că, așa cum vezi după ora afișată jos pe următoarea poză, cam la 45 de minute a început o furtună care a împins această barcă în colțul din dreptul camerei.

Îi arătă fotografia. În barcă, nu se vedea foarte clar, păreau a fi trei oameni așezați în formă de cruce.

– Am studiat imaginea mai atent, specialiștii noștri au îmbunătățit-o, au aplicat fel de fel de filtre și asta e ce a ieșit.

Imaginea era puțin mai clară, dar barca era un pic ridicată și tot ce se putea vedea în plus era că unul dintre cadavre ținea un țăruș între picioare.

– În studiile tale despre vampiri, țărușul ăsta vine de la faptul că execuția preferată a lui Vlad Țepeș era să tragă oamenii în țeapă? Adică este o țeapă în miniatură?

– Asta e o întrebare interesantă, răspunse Charles, care aștepta cu înfrigurare continuarea. Zici că m-ai studiat. Nu mi-ai citit cărțile?

Christa dădu din cap într-un fel ambiguu.

– Nu poți cunoaște pe cineva care își ocupă o mare parte din viață cu scrisul dacă nu îi citești cărțile.

Christa voia să continue, de vreme ce tot începuse:

– Furtuna a scufundat barca. Și cadavrele au fost pescuite din apă abia după două zile, însă cel sau cei care au făcut mizanscena și-au ratat momentul din cauza furtunii. Așa că demonstrația nu a reușit. Nu am găsit niciun alt obiect. Probabil le-a înghițit marea. Dar...

– Cadavrele aveau ochii scoși, urechile... interveni Charles.

– Exact.

– Deci cine face chestia asta a mai încercat să atragă atenția asupra mea încă o dată.

– Mai precis de trei ori.

– De trei ori? întrebă Charles contrariat. Vorbești serios?

Figura foarte sobră a Christei nu lăsa niciun fel de îndoială.

– Da, cu două luni în urmă la Alma Ata, dar autoritățile au mușamalizat totul și nu avem nimic de acolo. Cu mare greutate am reușit să mă înțeleg cu ministrul lor de Interne ca să îmi arate ce aveau. Am văzut fotografiile, însă nu am primit nicio copie. Cert e că s-a întâmplat în apropierea hotelului Intercontinental în care locuiai, pe o stradă lăturalnică.

– Și a treia oară?

– Săptămâna trecută la Londra chiar în toaleta de la Covent Garden, unde fuseseși la *Rigoletto*. Cadavrele au fost găsite de portarul de noapte și poliția a ajuns la timp pentru a bloca astfel accesul presei.

Răsfoi cu degetul pe ecran de câteva ori și îi întinse telefonul lui Charles. În imagini era el intrând la Operă și apoi cadavrele așezate identic, cu tot dichisul. Aceleași detalii ca la Sighișoara și Marsilia.

– Și cartea mea de vizită?

Christa nu răspunse la întrebare.

– Între Marsilia și Alma Ata ai mai fost în câteva locuri – la Dublin, și apoi acasă la New York și la Chicago – și nu avem cunoștință să se fi întâmplat ceva asemănător. Nu s-a găsit până acum nimic. Între primele două au fost aproape patru luni, iar între ultimele două, doar șapte săptămâni, iar cum Anglia era prima ieșire a ta în public după Kazahstan, m-am gândit că se vor înteți aceste crime și ți-am luat-o înainte spre următoarea ta prezență publică din agendă.

Charles amuţise. O privea pe Christa. Nu ştia ce să zică. Cine îi făcea asta? Cu ce scop? Cine îl împingea spre Praga? Şi de ce? Dacă ar fi vrut să îl omoare, le-ar fi fost foarte simplu. Voiau, oare, să sugereze că el ar fi comis toate crimele astea? Credeau, oare, că fusese el autorul lor? Oare de aceea Christa nu se dezlipea de el? Spera să se dea de gol în vreun fel?

– Acum înţelegi de ce e important să ştiu absolut tot ce ştii şi tu, orice bănuială pe care o ai? Orice pistă pe care o urmăreşti în minte. Tot ce ai vorbit cu omul care ţi-a dat mapa asta.

Charles dădu din cap afirmativ.

Capitolul 31

La institut, avioanele soseau unul câte unul. Aterizaseră opt şi două elicoptere. Mai rămânea un singur oaspete. Ciudăţenia era că după ce avioanele private se opreau în capătul pistei, scara mobilă care se apropia de uşa lor era acoperită. Un tunel absolut opac, luminat doar slab, în interior. De partea de jos a scării, după ce aceasta fusese montată, se apropia şi se lipea aproape un gigant Lincoln Continental, astfel încât fiecare oaspete intra în burduf direct din uşa avionului, cobora scările şi se urca în maşina cu geamuri complet întunecate dinspre exterior, astfel încât, pasagerul nu putea fi nici văzut, nici filmat în vreun fel. După ce se închidea uşa, maşina o lua spre rampa de intrare subterană în Templu. Acolo limuzina trăgea într-un hol uriaş, unde erau dispuse circular douăsprezece uşi, ca la stadion. Fiecare oaspete era adus la o altă uşă. Lumina de cuarţ era minimă şi în acest hol. Oaspetele ieşea din maşină şi intra direct pe o uşă care se închidea automat după el, păstrându-i în totalitate anonimitatea.

Într-un final, oaspetele ajungea într-o lojă, o cameră destul de mare, luminată şi ea foarte puţin cu aceeaşi scânteiere de culoarea cuarţului. Întreg peretele încăperii era un geam cu două feţe. Dinăuntru se putea vedea afară, dar din exterior se distingea doar o siluetă şi numai dacă oaspetele se aşeza în fotoliu. Geamurile erau tratate special, astfel că efectul nu era cel de oglindă. Scopul era să nu deranjeze ochiul şi să nu multiplice imaginea celor douăsprezece geamuri şi pe cea din centru la nesfârşit. Un fotoliu imens îi stătea la dispoziţie oaspetelui. În faţa fotoliului era o masă cu o consolă şi un microfon. Oaspetele putea să îşi deschidă sau să îşi închidă microfonul, să dezopacizeze gradat, cât dorea, sticla, pentru a-i lăsa pe ceilalţi participanţi să îi vadă chipul sau doar să îl intuiască, sau putea opta să rămână doar o siluetă. De asemenea, tot cu

ajutorul consolei, fiecare participant putea să opteze pentru vocea sa, pentru distorsionarea ei sau pentru înlocuirea ei cu o altă voce. Traducerea simultană, cu sau fără păstrarea intervenției originale, era și ea o opțiune. Pe geamul fiecărei loje era trecut un număr, de la 1 la 12.

Partea centrală, perfect rotundă, conținea un fel de masă care era un imens ecran cu diametrul de doisprezece metri. Masa era construită în așa fel, încât, chiar dacă era plată, fiecare invitat putea să vadă perfect tot ce se întâmpla pe ea. Pentru moment, pe masa digitală se lăfăia logo-ul institutului. Oaspeții aveau în încăperi un bar uriaș cu o gamă foarte mare de băuturi și gustări, de la șampanie și caviar până la prăjituri și răcoritoare. Vedeta era platoul de fructe, și el gigantic.

Exista și un sistem de comunicare cu exteriorul, dar era al institutului și complet controlat. În fiecare lojă era un fel de tabletă concavă de pe care puteai suna la telefon, trimite și primi e-mailuri sau mesaje. În rest, orice semnal era bruiat, niciun telefon mobil nu funcționa. Mai mult, nu exista nicio cameră de luat vederi. În fiecare zi, chiar dacă întâlnirile se țineau foarte rar, o echipă de securitate verifica întreg Templul de orice urmă de microfon sau orice fel de dispozitiv de supraveghere sau înregistrare.

Lojile se ocupară rând pe rând. Logo-ul de pe masă se transformă în ceas. Secundele creșteau spre 59, iar când ajunseră la 00, ceasul arătă ora 21.00.00.

Geamul celei de-a douăsprezecea loje se dezopaciză total și chipul lui Martin Eastwood se lumină.

– Bine ați venit, domnilor. Declar deschisă ședința specială a Consiliului. Din păcate, loja patru nu a sosit. Sperăm că este vorba doar de o mică întârziere.

Un semnal luminos se aprinse în dreptul lojei șase și o voce groasă și răstită cu accent japonez tună.

– Nu întârzie nimeni. Toți știm ce s-a întâmplat. Ai promis că o să oprești execuțiile. Nu ne cunoaștem între noi și totuși cineva știe cine suntem. Am pierdut deja doi oameni în ultimul an. Fără supărare pentru cei care le-au luat locul, ne bucurăm că îi avem printre noi, dar asta nu trebuia să se întâmple. Un loc se eliberează în medie la treizeci de ani și acum două, poate trei într-unul singur.

Alte trei loje se năpustiră și membrii Consiliului zbierară unii peste alții, deodată.

– E fără precedent. Strigător la cer.
– Ai promis că o să găsești lista și că o s-o distrugi.
– Dacă nu ești în stare să găsești lista, știi ce ai de făcut.
Toate lojele de unde se vorbea rămăseseră în întuneric.

Capitolul 32

În timp ce Charles se gândea cum să sistematizeze întreaga poveste pe care i-o relatase omul cu mapa, Christa nu știa dacă era bine că se oprise cu dezvăluirile până acolo sau trebuia să continue. Se întrebă dacă fusese suficient cât îi spusese. Îi era teamă de reacția lui dacă i-ar fi arătat și ultima fotografie pe care o avea în aparat. Aceasta putea strica totul. La cât îl știa de sceptic, se temea că ar fi dat înapoi. Pe de altă parte, poate că efectul celui din urmă indiciu ar fi putut acționa ca un catalizator pentru reacțiile care se petreceau la nivelul sinapselor lui Charles.

Acestuia nu îi scăpă frământarea interioară a Christei.

– Acum spune tot, zise Charles. Ce ar putea fi mai rău decât ce am auzit până acum?

Christa încă era nehotărâtă.

– E atât de mare, încât te temi că aș putea avea o reacție inversă? E neverosimil, nu? De aceea eziți?

Christa părea să aprobe spusele profesorului. Acesta simți că mai avea nevoie să preseze foarte puțin ca să o convingă. Știa cum era să aduci un adversar în situația de a ceda. Antrenase atâția politicieni pentru dezbaterile electorale și știa să construiască perfect momentul unei conversații, astfel ca omul pregătit de el să obțină tot ce își dorea. Știa că într-o confruntare trebuie să înțelegi cum să îți dozezi presiunea și când să apeși accelerația până la fund. Așa cum mai știa că, din moment ce pusese piciorul în ușă, dacă forța suficient, aceasta urma să se deschidă mai devreme sau mai târziu. Sosise momentul acela.

– Să recapitulăm. Întâi au fost cadavrele de pe scară. Groaznic. Dar apoi a venit înscenarea aceea cam ridicolă. Pe urmă a apărut omul în pardesiu, rănit grav. După aceea povestea cu cea de-a doua Biblie. Și textul lui Kafka.

E un model aici. Observi? O sinusoidă. E ca şi cum cineva ar scrie cu profesionalism un scenariu de film. Un maestru al suspansului. După ceva grav şi serios vine ceva neaşteptat, comic. Acţiunea are întotdeauna tendinţa să se grăbească spre sfârşit, dar dacă se grăbeşte prea tare, publicul e dezamăgit. Aşa că trebuie să introduci de fiecare dată nişte elemente responsabile cu amânarea rezolvării problemei. Nişte factori perturbatori, retardanţi. La nivelul acţiunii trebuie să se dea o luptă între această tendinţă a poveştii de a înainta mereu, cu capul înainte, ca un berbec, fără să îi pese de nimic şi cea a factorilor care nu vor cu niciun chip să lase povestea să se spună până la capăt. La baza oricărei poveşti stă un conflict. Dar pentru a îl construi bine, trebuie ca primul dintre conflicte să fie între aceste două forţe ale povestirii. Bineînţeles, povestea va avea câştig de cauză, va triumfa, va ajunge la capăt, însă nu fără a lăsa pe acest câmp de luptă imaginar o grămadă de morţi din propria-i armată. Acest joc continuu – în cazul nostru avem Turnul de la Praga, dar imediat şi versurile de un comic nebun ale lui Agrippa d'Aubigné – se încadrează perfect în regulile menţionate. Pentru a întreţine suspansul, trebuie să îţi laşi spectatorul să respire un pic. Dacă treci din tensiune în tensiune, la un moment dat spectatorul îşi pierde interesul. Nu poate duce atâta tensiune încontinuu. Are nevoie să se relaxeze un pic. Iar odată aşezat din nou comod în fotoliu, atunci, când se aşteaptă cel mai puţin, paf, îi mai tragi un pumn în stomac. Exact asta se întâmplă aici. Cine a pregătit asta are habar de Aristotel, de Hegel şi de Şklovski, şi de alţi teoreticieni ai structurilor narative.

Christa îl privea stupefiată. Începea să înţeleagă că modul lui de a raţionaliza tot ce i se întâmpla constituia motivul pentru care se putea distanţa de grozăvia lucrurilor. Reuşea să iasă din el însuşi, din propria poveste şi să se obiectiveze în raport cu ea. Charles observă că era aproape de a o convinge total.

– Aşa că presupun că o să îmi spui ceva aproape de necrezut.

Christa apăsă pe ecranul telefonului. În timp ce îi întindea lui Charles ultima fotografie, spuse:

– Asta e o poză făcută de o chelneriţă în seara aceea la Londra. Femeia întârziase mai mult cu strânsul meselor şi plecase mai târziu decât de obicei. Restaurantul sau taverna asta, The Globe, e pe Bow Street, foarte aproape de Covent Garden, la doar o stradă. Când a văzut ce vezi şi tu s-a oprit şi a făcut această fotografie cu telefonul. E clădirea de vizavi de restaurant.

Charles privi fotografia. Pe un perete alb al unei clădiri cu ferestre mari se profila o umbră hidoasă, slabă și adusă de spate. Capul îi era lunguieț, urechile ascuțite. Mâinile ridicate la jumătate, cu coatele apropiate de corp lăsau să se întrevadă niște unghii lungi, oțelite. Dinții, oțeliți și ei, păreau ai unei fiare turbate. De pe ei se prelingeau picături. Fiara saliva.

– Dacă privești cu atenție strada, continuă Christa, o să observi că umbra este produsă de singura sursă de lumină de pe stradă, de acest felinar care proiectează pe perete persoana sau animalul, ce o fi, care stă în mijlocul străzii. Singura problemă e că între lumină și perete nu e nimeni.

SFÂRȘITUL PRIMEI PĂRȚI

Intermezzo

Un ecran era aprins în ceea ce părea un subsol al unei clădiri. Nu existau geamuri, iar pereții păreau capitonați pentru a izola încăperea. O masă plină cu instalații foarte sofisticate, iar lângă ea un rastel prevăzut cu fel de fel de servere. Pe masa pe care se afla computerul și cele trei monitoare legate în serie, o pisică lingea resturile de pe o farfurie plină cu firimituri, urme de sos și sferturi de cartofi prăjiți. În boxele încastrate în pereți se auzeau voci care păreau că se ceartă. Primul și al treilea ecran erau împărțite în câte șase părți egale. În fiecare dintre acestea se vedea câte un geam luminat vag, în spatele căruia se distingeau siluete. În dreptul fiecărui geam era un număr, de la 1 la 12. Pe ecranul central se lăfăia masa gigantică din centrul Templului. În mod evident, securitatea Templului fusese compromisă. Cineva asculta și urmărea tot ce se întâmpla acolo în acea seară specială.

PARTEA A DOUA

„Creștinii nu se puteau abține să mănânce nu numai turci și sarazini, ci și câini, prinși și puși la proțap."

Alberto di Aquisgrana[1] – pe la 1100

O Quam Misericors est Deus, Pius et Justus[2]

---

[1] Sau Albert de Aachen, ori Albert de Aix-la-Chapelle, cronicar al primei cruciade (n.red.)

[2] *Oh, ce milostiv este Dumnezeu, credincios și drept* – inscripție de pe medalionul ordinului dragonului (în lat., în orig.) (n.red.)

Capitolul 33

Ajunsă în cuşeta ei, Bella se întinse în pat şi îşi ridică picioarele. Luase perna şi păturile de pe patul de sus şi le îndoise astfel încât suportul să fie cât mai înalt. Picioarele începuseră să o doară groaznic de ceva vreme, mai ales când umbla pe tocuri. Bella făcuse parte dintr-o grupare de trupe speciale – operaţiuni negre – care executa misiuni complicate pe tot cuprinsul globului. O informaţie greşită făcuse ca membrii comandoului să răpească şi să tortureze un oficial dintr-o ţară musulmană bănuit că finanţa operaţiuni teroriste. Nu se ştia dacă sursa trimisese informaţia greşită din incompetenţă sau confuzie, sau o servise intenţionat. Cert era că scandalul de proporţii uriaşe iscat, deşi a dus, în cele din urmă, la o înţelegere, a lăsat multe victime colaterale. Toţi participanţii la operaţiune au fost retraşi şi, chiar dacă, în final, operaţiunea a fost muşamalizată, cei opt soldaţi ai trupelor speciale au fost judecaţi în secret şi destituiţi. Bella a fost recuperată de fostul director al institutului şi de atunci a devenit agentul de teren cel mai de încredere. Din păcate, o autoritate de deasupra directorului i-a dat ordin să se ocupe chiar de acesta, aşa că Bella nu a avut încotro, în ciuda simpatiei şi a recunoştinţei pe care i le purta. Autoritatea se numea Martin Eastwood, care din acel moment a hotărât să nu mai tragă sforile din umbră, ci să iasă la vedere.

Bella se întreba cine avusese interes să îi omoare agentul numărul unu în România, pe Ion Pop. Era ţinută în beznă de Werner, cel faţă de care răspundea direct şi care era foarte zgârcit când era vorba să îi dea toate datele despre misiunea în curs. Fără ele îi era foarte greu să se orienteze în interiorul acesteia. Nu ştia exact ce tabere se confruntau, cine pe cine reprezenta şi cine făcea joc dublu. De când Werner preluase responsabilitatea în ceea ce o privea, trebuia să se descurce de fiecare dată cu informaţii foarte

puține și care se dezvăluiau pas cu pas, doar în preajma momentului în care trebuia să acționeze. Nu fusese obișnuită să lucreze așa. Avea nevoie de întreaga imagine a unei operațiuni pentru a lua deciziile strategice. De când cu Werner, acest lucru nu mai era cu putință. Institutul părea că își pierduse încrederea în capacitatea ei de a lua hotărâri și o redusese la statutul de simplu executant. Iar asta o frustra îngrozitor. Se bucură când Werner nu îi răspunse la telefon, găsind astfel o scuză să îl sune direct pe Martin.

Capitolul 34

Charles privea fotografia de pe telefonul Christei de ceva timp. Nu știa ce să spună. Toată povestea asta i s-ar fi părut de un comic nebun dacă niște bieți oameni nu ar fi fost uciși. Se întreba cu ce fel de descreierat avea de-a face.

– Poza asta e un fals făcut în photoshop. Această așa-zisă umbră nu prea seamănă cu o umbră. Sunt prea multe detalii. Uită-te și tu la o umbră, orice umbră. Nu ai cum să vezi atâtea detalii. Strălucirea aceasta metalică de pe dinți și de pe gheare nu are cum să se vadă.

– Știu că ți se pare ciudat, dar te asigur că fotografia este neatinsă. Am verificat-o în toate felurile. Atât noi, cât și poliția londoneză. Este preluată exact din telefonul chelneriței. Mă rog, a fost luată cu tot cu telefon. Biata femeie e și acum în stare de șoc. A fost interogată zile în șir. Nu e implicată în niciun fel. Tot ce a spus e adevărat.

– Atunci, există o altă explicație, zise Charles. Un proiector ascuns pe stradă. Altceva.

Se chinuia să găsească o explicație rațională. Trebuia să fie una. Charles era convins că nu există niciun fel de fenomen, oricât de supranatural pare, fără o explicație rațională. Există doar incapacitatea oamenilor de a găsi această explicație. Mai devreme sau mai târziu ea avea să apară. Era convins. Nu cu mult timp în urmă oamenii credeau că tunetele și fulgerele sau eclipsele de soare erau determinate de acțiunile lor de zi cu zi. Pedepse pentru păcatele lor.

– O să scoți din nou povestea cu „Briciul lui Occam"? întrebă Christa ușor enervată. Cred că ar fi mai practic să încercăm să înțelegem despre ce e vorba, de fapt. Eu, una, am convingerea că absolut toate firele astea se

leagă. Aşa că haide să încercăm să le deslușim unul câte unul. Vrei acum să detaliezi povestea cu cea de-a doua Biblie?

Charles fu de acord. Rămase plăcut impresionat de faptul că amândoi erau de aceeaşi părere. Însă locul acela strâmt i se păru impropriu pentru o poveste atât de lungă. Paturile din vagonul de dormit al trenului nu erau rabatabile. Erau aşezate unul deasupra celuilalt la o distanţă destul de mică. Nu exista niciun loc unde să te poți aşeza în afară de patul de jos. Cel mult te puteai sprijini de masca din lemn a chiuvetei aşa cum făcea Christa. Propuse să iasă pe coridor sau să meargă la vagonul-restaurant.

Câteva minute mai târziu, Christa şi Charles încercau să facă faţă dansului şchiopătat al trenului. După ce se târâse preţ de zeci de kilometri, părea că prinsese o porţiune pe care putea să meargă cu viteză mai mare şi profita din plin de ocazie. „Ce tangaj are trenul ăsta!", îşi spuse Charles în timp ce deschidea drumul spre vagonul-restaurant. Coridoarele trenului erau foarte înguste şi cum trebuiau să străbată vreo unsprezece vagoane, nu de puține ori avură probleme să treacă pe lângă oamenii care circulau prin tren sau, pur şi simplu, stăteau agăţaţi de geamuri şi fumau. Pe la mijloc întâlniră o femeie exagerat de grasă şi, încercând să se strecoare pe lângă ea, după ce fuseseră bine presaţi de fereastră, se lăsară păgubaşi. Se dădură în spate cam jumătate de vagon şi fură nevoiți să intre într-un compartiment gol până ce femeia reuşise să intre în cuşeta ei şi astfel să elibereze drumul. Christa zâmbi larg şi oftă într-un fel care lui Charles îi păru drăgălaş.

Chiar când se retrăseseră din calea femeii, Charles văzu un munte de om care ieşi din baie încheindu-se la pantaloni. Acesta trecu pe lângă ei, iar Charles nu îşi putu da seama dacă fusese observat, la rândul său. Intrară în vagonul-restaurant. Cele opt mese duble erau pustii. Doar la una dintre cele cu două locuri un individ uşor afumat o luase de dimineaţă cu un rom mic lângă o bere mare. Charles întrebă dacă se pot aşeza. Chelnerul se uită la ceas şi vru să spună că deschid abia peste jumătate de oră, dar auzind că primii muşterii erau străini, decise că un plus de amabilitate s-ar putea regăsi în bacşiş. Aşa că îi invită, gesticulând bogat, să se aşeze oriunde doresc.

Aleseră masa cea mai retrasă de patru persoane chiar în capătul vagonului. După ce se aşezară şi cerură două cafele, Charles îl întrebă pe chelner dacă se fumează. Acesta îi făcu semn să aştepte un pic şi se îndreptă spre mijlocul vagonului-restaurant. Charles văzu abia atunci că pe peretele

central erau lipite una lângă alta două coli în alb-negru trase la imprimantă. Una cu o ţigară arzând, iar cealaltă identică, dar acoperită cu un cerc tăiat. O linie imaginară împărţea vagonul-restaurant în două, pentru fumători şi nefumători. Nu se prea înţelegea care era noima, deoarece nu era nicio deosebire între cele două jumătăţi ale vagonului. Nu exista niciun fel de aerisire, cu excepţia unui geam întredeschis. Şi fumul trecea, oricum, şi în partea cealaltă. Din păcate, cei doi se aşezaseră în partea de nefumători a vagonului-restaurant. Chiar când se întrebă dacă să nu fumeze sau să o roage pe Christa să se mute, Charles avu parte de o mostră de ospitalitate românească. Într-un balet care era cât pe ce să îl lase lat din cauza mişcărilor bruşte ale trenului, chelnerul prinse cu mâinile cele două coli alb-negru şi, cu o mişcare de prestigitator, le inversă între ele. Apoi îi zâmbi complice lui Charles. După care, pentru că regulile trebuie respectate, chiar dacă din când în când pot suferi uşoare modificări, îl mută pe clientul cu privirea tulbure în noua zonă de fumători.

– Suntem urmăriţi, spuse Charles în timp ce făcu un gest de mulţumire spre ospătar. Bărbatul de care ne-am ciocnit mai devreme era şi la hotel. Însoţit de o femeie cam de aceeaşi talie. E foarte probabil să fie şi ea în tren.

Capitolul 35

După ce închisese instalația din subsol, Werner urcă înapoi în casă și luă dintr-un dulap în care avea câteva zeci de cutii identice una pe care o desfăcu cu dinții, scoase telefonul din ea și introduse cartela rămasă din aparatul pe care îl făcuse țăndări. Chiar în momentul în care voia să îl pună la încărcat, acesta sună și începu să îi vibreze în mână. Era Eastwood, care urla ca un descreierat că problema trebuia rezolvată cât mai repede, că nu mai suporta amânare și că începuse să își piardă răbdarea. Nu numai că Werner nu se lăsa impresionat de crizele șefului său, dar chiar părea încântat. Îi răspunse că dacă grăbea operațiunea, exista riscul să piardă din nou urma listei și că evenimentele trebuiau să se desfășoare în ritmul lor natural. Martin continuă să îi spună pe un ton ridicat că Bella ar trebui pusă la curent cu întreaga poveste și nu ținută în beznă și dusă de mână prin întreaga operațiune ca un copil de grădiniță.

Werner îi răspunse că discutaseră despre asta și că, nefiind o misiune oarecare, Bella trebuia să știe exact cât avea nevoie să știe. Martin fusese de acord la început, dar în acel moment presiunea devenise prea mare. Așa că îi ordonă lui Werner să lase totul baltă și să se ducă personal la Praga sau pe unde știe el mai bine și să nu se întoarcă fără listă. Îi mai spuse că elicopterul pornise spre el și că îl va duce la aeroport, unde avionul cu reacție al institutului îl aștepta deja cu reactoarele pornite. Și să facă bine să fie gata de plecare în zece minute. Iar dacă ar fi să se întoarcă fără ce trebuia, era mai bine să nu se întoarcă deloc.

Werner părea foarte satisfăcut. Martin reacționase exact așa cum își dorise el să reacționeze. Luă celălalt mobil de pe masă. Trimise un mesaj scurt și puse mâna pe valiza deja pregătită la ușă.

O oră mai târziu era în aer.

Capitolul 36

În timp ce Christa se gândea cum să se descurce cu urmăritorii, Charles, care nu părea foarte deranjat de prezența acestora, spuse:

– Am impresia că ăștia doi care ne urmăresc nu o să se atingă de noi. Dacă ar fi vrut să facă asta, ar fi avut până acum ocazia. Cred mai degrabă că vor să știe unde ne ducem. Poate că sunt aici chiar să ne protejeze. Oricum, bărbatul arată mai degrabă a bodyguard, mușchi fără creier, decât a orice altceva. Întotdeauna mi-am imaginat altfel un asasin plătit. Cu ceva mai multă lumină în ochi.

– Eu nu aș fi atât de sigură. Nu știm dacă nu cumva ei i-au ucis pe polițistul care te păzea și pe omul cu mapa. Și dacă nu au fost surprinși de cineva înainte să ajungă la tine. Așa cum nu știm dacă nu cumva cel care l-a împușcat pe Ion Pop are vreo legătură cu ăștia. Pe noi de ce ne-a lăsat să scăpăm?

– Dacă sunt în tren și merg în aceeași direcție cu noi, înseamnă că știu unde mergem. Și vor să afle ce facem. După cum vezi, păstrează distanța. Și cred că ar fi rezolvat problema în România, nu ar fi riscat să urce într-un tren internațional. În cealaltă privință, habar n-am ce să zic. Am o impresie ciudată că suntem prinși la mijloc într-un conflict între două bande. Numai că amândouă părțile par să ne lase pe noi în pace. Deocamdată.

– Fiindcă ești cel ales? întrebă Christa ironic.

Întrebarea ei trăda neîncredere. Duse instinctiv mâna la pistolul pe care îl avea îndesat într-unul dintre multele buzunare ale pantalonului, ca pentru a se asigura că arma era în continuare acolo.

– Cât de bine l-ai cunoscut pe agent? întrebă Charles.

– Deloc. L-am întâlnit cu o săptămână înainte. Ne-am vorbit de câteva ori.

– Şi totuşi a acceptat să te ajute să mă răpeşti în felul în care ai făcut-o?

Christa nu ştia ce să îi răspundă. Într-adevăr, felul în care Pop acceptase să vină la hotel şi să îi ajute să scape, fără să pună niciun fel de întrebare, nu prea se potrivea cu profilul unui agent al unei poliţii secrete. Pusese totul pe seama atracţiei evidente pe care acesta o avea pentru ea.

– La un moment dat va trebui să şi dormim, spuse Charles schimbând subiectul. Eu am aţipit ieri după-amiază, dar tu nu ai mai închis ochii de mai mult de 24 de ore.

– Am antrenament, răspunse foarte convingător Christa. Avem tot timpul să dormim. Oricum, va trebui să o facem cu schimbul.

Spuse aceste ultime cuvinte în timp ce luă prima gură din cafeaua aburindă. Se strâmbă. Charles râse.

– Cafea lungă precum cele din dinerurile americane. Cafea de tren.

Chiar dacă trenurile se mai modernizaseră, vagoanele-restaurant din fostele ţări comuniste păreau încremenite în timp. Arătau exact la fel ca în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, înainte de căderea Zidului Berlinului. Logica dispunerii era aceeaşi, cum erau la fel feţele de masă şi vesela. Până şi majoritatea ospătarilor rămăsese aceeaşi. Dacă cei bătrâni se pensionaseră, cei care erau pe atunci ucenici deveniseră între timp seniorii alimentaţiei pe şine. Nimeni şi nimic nu îi putea clinti. Acelaşi comportament, aceleaşi obiceiuri, aceeaşi îndemânare în a încărca notele de plată. Ospătarii tineri, cum era cel care tocmai îi servise, deprindeau din mers felul în care stăteau lucrurile.

– Trebuie să înţelegem exact dacă e măcar cu putinţă chestia asta cu Biblia. Pentru asta va trebui să facem o incursiune în istorie şi să reconstruim împreună piesele puzzle-ului. Dar trebuie să ai răbdare şi să asculţi.

– Voi fi cuminte, zâmbi Christa. Consideră că sunt o studentă mai grea de cap de la unul dintre cursurile tale.

Christa învăţa repede. Înţelesese că la Charles deformaţia profesională era atât de mare, încât atunci când făcea o expunere, aceasta trebuia să fie perfectă. Toate detaliile i se păreau importante. Discursul lui era circular. Întotdeauna la curs sau la conferinţele pe care le ţinea pleca de la premisa că cei cărora li se adresa nu ştiau aproape nimic, aşa că aveau nevoie să cunoască întreg tabloul. Această prezumţie avea legătură cu strategia discursului unui dascăl şi nicidecum cu disprețul faţă de ascultător. Metoda lui Charles era foarte eficientă. Tehnica lui de a face prezentări în cercuri

concentrice, întorcându-se de multe ori și în feluri diferite la informațiile-cheie dintr-un discurs, îi determina pe cei în fața cărora conferenția să înțeleagă foarte bine subiectul. Majoritatea studenților care reușea să fie atentă pleca de la cursurile lui cu lecția învățată. Întrucât era un excelent om de marketing și de comunicare, știa exact cum să dozeze informațiile și cum să le îmbrace în moduri interesante de prezentare. Cum să creeze tensiune într-o expunere, unde să plaseze glumițe, paradoxuri, intervenții surprinzătoare sau întorsături neașteptate de situație. Acestea din urmă, cunoscute în naratologie ca *plot point*-uri[1], erau specialitățile lui. Le pregătea cu minuțiozitate și le folosea foarte eficient. Nici de această dată nu avea să procedeze altfel.

– Așa cum știi, Sighișoara e locul în care se presupune că s-ar fi născut cel pe care imaginația gotică a lui Bram Stoker avea să îl transforme într-un fenomen mondial fără precedent. Niciodată până atunci un personaj de ficțiune nu a ajuns atât de celebru. Iar de atunci notorietatea lui a crescut exponențial. S-au scris sute de mii de pagini, poate chiar milioane, în întreaga lume, pe această temă. Ca să nu mai vorbim de filme, de documentare, emisiuni de televiziune, întâlniri ale specialiștilor, fan-cluburi. Dacă lăsăm toată ficțiunea la o parte, tot avem kilometri de scrieri, unele mai serioase și mai bine documentate, altele din contră.

– Pe cel mai bine documentat l-ai scris chiar tu, zise Christa, căreia îi venea să țipe la el să lase introducerile la o parte, dar, cel puțin deocamdată, se abținea.

– Poate, replică fără falsă modestie Charles. Vlad Țepeș ăsta, care și-a câștigat porecla abia mai târziu, era fiul altui Vlad, supranumit Dracul.

Charles făcu o pauză ca pentru a își aduna gândurile. Ce avea de spus era foarte complicat.

– E al naibii de greu de sintetizat tot. O să încerc. În primul rând, trebuie să înțelegi un pic contextul geopolitic. Suntem în prima jumătate a secolului al XV-lea. Europa fierbe de rivalități și războaie, de multe secole. Dispariția unui dușman comun și sfârșitul perioadei cruciadelor lasă timp statelor mai mari sau mai mici să ducă războaie nesfârșite pentru putere și supremație, unele împotriva celorlalte. Alianțe se fac și se desfac

[1] Momente-cheie sau întâmplări, scene semnificative dintr-o narațiune, în care acțiunea o ia în altă parte decât până atunci, un film (engl.) (n.red.)

cu o repeziciune incredibilă. Cei care sunt prieteni la cataramă azi devin cei mai aprigi dușmani mâine și poimâine o iau iarăși de la capăt. Vaticanul își vâră nasul peste tot. Apar până și antipapi și timp de șaptezeci de ani centrul Bisericii se mută la Avignon, după care revine la Roma. N-o să intru mai adânc în detalii.

„Slavă Domnului", reflectă Christa, dar fața ei nu îi trădă gândul.

– Un dușman teribil se conturează la Răsărit. Marea problemă a Europei Apusene sunt acum turcii. Ei amenință foarte periculos echilibrul de putere din Vest, dar în special ceea ce acum se numește Europa Centrală. Turcii au o idee fixă. Să ajungă la Roma. Dar ca să ajungă acolo, primul obiectiv serios de cucerit e Viena. Italia e totuși departe, așa că sfântul Imperiu Romano-German devine port-stindardul luptei împotriva turcilor. Întreaga Europă de Sud-Est, Balcanii, se află mai mult sau mai puțin sub stăpânire turcă. Unele părți sunt deja pașalâcuri, altele protectorate care plătesc tribut, dar lăsate libere. Altele sunt amenințate serios. După Kosovopolje turcii au învățat exact cum să aplice diferențiat politicile față de supușii sau vasalii lor. Umblă vorba că se pregătește și un al doilea front și anume cucerirea Constantinopolului și distrugerea Imperiului Bizantin. În aceste condiții e important să existe un cordon sanitar, un *antemuralia christianitatis* – adică un zid în fața creștinătății. Acest cordon este constituit din Serbia și Țările Române. Europa civilizată începea în această vreme de la Buda. Cei de mai jos nu sunt catolici, totuși sunt creștini, chiar dacă ortodocși. Presupun că știi care sunt diferențele, așa că n-o să insist.

Christa încuviință din cap.

– Cert e că ortodocșii sunt tratați de catolici ca niște rude mai sărace. Când au nevoie de ei insistă asupra faptului că sunt creștini cu toții, când îi oprimă și îi cuceresc, diferențele sunt cele importante. Țările Române – pe atunci doar Moldova și Țara Românească – reprezintă un fel de teritoriu unde se ciocnesc civilizațiile, cum ar spune astăzi Huntington. Transilvania, care e astăzi parte a României, era atunci sub suzeranitate maghiară, deci austriacă. În aceste condiții cei care domneau în Țara Românească, țara lui Vlad Dracul, trebuiau să meargă pe o sârmă foarte subțire ca să nu cadă în prăpastie. În stânga erau turcii, în dreapta, coroana. Trebuia să știi în care moment cu cine să te dai, cui să îi juri credință, cui să îi plătești tribut, cine și în ce moment e mai periculos pentru tine. Prețul pe care îl aveau de plătit pentru păstrarea unui soi de independență era uriaș. Domnitorii acestei țări

erau numiți și sprijiniți când de turci, când de unguri, iar boierii – adică nobilimea – constituiau un alt factor de insecuritate. Nu de puține ori aceștia dictau agenda și de sprijinul lor depindea cine rămânea la tron și cine mergea direct la groapă.

Christa îl urmărea cu răbdare și atenție. Charles o privi lung, în timp ce își mai aprinse o țigară, ca pentru a-i citi gândurile. Apoi continuă:

– În acest context, Vlad Dracul devine un fel de favorit al regelui Sigismund al Ungariei, mai târziu rege al Boemiei, al Italiei și al Germaniei și împărat al Sfântului Imperiu. Acesta înființează în 1408 un ordin cavaleresc cu scopul precis și declarat de a porni o cruciadă împotriva turcilor. Ca toate ordinele acestea, ambiția lui ascunsă e mai mare decât atât – e dominația asupra Întregii Lumi. Pe atunci lumea se mărginea la Europa, America nu fusese încă descoperită, Africa era neinteresantă, iar despre Asia nu se știa mai nimic. În fine, Vlad Dracul este primit în Ordin în iarna anului 1431 la Nürnberg. Sigismund îl trimite la Sighișoara pentru a sluji interesele Împăratului. Are încuviințarea să bată monedă și să reglementeze comerțul în zonă. Pe moneda aceea se poate vedea și astăzi un vultur pe o parte, iar pe cealaltă un dragon înaripat cu coadă de șarpe. Acest dragon pe care Vlad îl purta și la gât ca medalie i-a adus numele Dracul. În limba română, dragon nu era un cuvânt la vremea aceea. Latinescul Draco e tradus prin drac. Dar din cauza unei omonimii, se creează confuzia. Drac înseamnă și dragon, și diavol. De aici începe povestea lui Dracula. Imaginația populară nu face diferența și când aude din gură în gură că noul domn al Țării Românești e drac, îl asociază cu ucigă-l toaca, cu talpa iadului. Vlad devine în 1436 domn în mod oficial. Sigismund moare în 1437, iar urmașul lui, Albert al II-lea, îl numește pe Iancu de Hunedoara guvernator al Transilvaniei și vicerege. Iancu și Vlad Dracul s-au întâlnit de câteva ori, dar noul guvernator nu îl plăcuse niciodată pe acesta din urmă. Albert îi trasează lui Iancu misiunea de a porni o nouă cruciadă împotriva turcilor. Moare și Albert de dizenterie și se declanșează o luptă groaznică plină de intrigi și crime pentru tronul Ungariei. Iancu de Hunedoara profită de situație și îl împinge pe Ladislau al Poloniei pe tron. Și acesta moare însă în bătălia de la Varna, unde Vlad Dracul, care vine în ajutor cu o oaste de 7 000 de oameni, înțelege că războiul e pierdut și pleacă. Iancu de Hunedoara nu îi va ierta niciodată această trădare. Important e că în urmă cu trei ani, în 1441, Iancu de

Hunedoara vine la Târgoviște pentru a îi cere lui Vlad Dracul să își respecte promisiunea de a participa la cruciada contra turcilor, în numele apartenenței lui la Ordinul Dragonului. Puțină lume știe și astăzi că lui Vlad îi fusese retras statutul de membru al Ordinului în 1436, când a fost șters de pe lista cavalerilor, pentru că la doar un an de la înnobilare Vlad i-a condus personal pe turci la asediul asupra cetății Severinului și a ordonat deschiderea porților Cetății Caransebeșului. Vlad avea așa, ca mai toți domnitorii acelor vremuri, o dublă vasalitate, după cum spuneam mai devreme.

Charles se opri o clipă și se uită la Christa cu o ușoară compasiune. Christa îl privea mută. Charles nu știa dacă era vreun pic de admirație în privirea ei sau dacă nu îi venea să îi arunce cu zahărul în cap. Privirea ei, ușor vinovată, părea să spună că trebuia să asculte până la capăt dacă voia să înțeleagă exact ce se întâmpla. Continuă:

– Iancu e refuzat de Vlad. Papa îl absolvă de jurământ, dar cere ca fiul cel mare al voievodului, Mircea, să participe la cruciadă. Turcii invadează Țara Românească în martie 1442, iar Vlad rămâne neutru, permițând trupelor turcești să mărșăluiască spre Transilvania. Turcii sunt bătuți rău de tot. Și Vlad e chemat la Gallipoli la întâlnire cu sultanul. E imediat arestat. Va fi eliberat, însă obligat să-și lase doi dintre fii drept gaj. Așa ajung Vlad al III-lea, viitorul Țepeș, sau Dracula, și fratele lui, Radu cel Frumos, prizonierii sultanului.

Charles se opri să respire și să îi ceară ospătarului încă o cafea, încercând cu româna lui precară să îi explice să o facă mai tare. Dacă ar fi vrut ceai, ar fi cerut ceai. Christa spuse că i se făcuse din nou foame și comandară două omlete țărănești. Charles o luă pe Christa peste picior.

– Dacă e ceva ce nu ai înțeles până acum, poți să îmi ceri să îți repet sau să elaborez.

Christa îi arătă jucăuș pumnul.

– Acum urmează ce ne interesează pe noi, continuă Baker relatarea. Vlad și fratele lui sunt ținuți prizonieri la turci. Întâi la Egrigoz și, în final, la Adrianopol. Sunt prizonieri alături de alții, dar sunt tratați ca niște prinți și beneficiază de educație aleasă. Profesori celebri îi educă. Alături de múllahii Hamiddudin și Iyas Efendi, și marele filosof kurd Ahmed Gurani, cei doi frați studiază Coranul, logica, matematici teoretice și aplicate, pe Aristotel și sunt inițiați în tradiția bizantină. Interesant e că

împreună cu ei, în absolut aceleași condiții, este educat și crescut și fiul sultanului, Mehmed al II-lea, viitorul mare sultan, mai târziu dușman de moarte al lui Vlad Țepeș și celebrul cuceritor al Constantinopolului. Educația e dură. De multe ori, studenții sunt bătuți și biciuiți pentru că nu învață sau nu se comportă cum se așteaptă dascălii lor. Nicio discriminare însă între prinții români și fiul sultanului. Între timp, tatăl lor se aliază din nou cu Iancu de Hunedoara și atacă Turtucaia și Giurgiu, știind că riscă viața copiilor lui. Sultanul Murad al II-lea, într-un fel care nu îi este deloc caracteristic, nu îi ucide pe cei doi. Istoria propagandei în ceea ce îl privește pe Dracula, care la capătul drumului îl va transforma în vampir, pornește de aici. Întâi e vorba despre tatăl lui. Iancu de Hunedoara nu a uitat numeroasele umilințe la care l-a supus Vlad. Cum, datorită oportunităților ivite în urma luptelor pentru tron în Ungaria, își dorește în secret să ia Țara Românească pentru el însuși, îl sprijină pe Vladislav din clanul Dăneștilor, clanul rival, să urce pe tronul Țării Românești. Nu înainte însă de a începe o propagandă, atât de deșănțată pe cât se putea atunci, împotriva domnitorului. Acuzația principală era că ar fi fost vândut turcilor. În final, ca urmare a complotului lui Iancu de Hunedoara cu Vladislav, Vlad Dracul și fiul lui, Mircea, sunt uciși. Mircea e îngropat de viu la Târgoviște, iar Vlad, ucis de boieri o zi mai târziu. În 1447, așadar, Vlad al III-lea este informat de către sultan despre circumstanțele morții tatălui său. Și acum, fii foarte atentă!

– Sunt, spuse Christa. Nu se vede?

Profesorul era prea prins de propriul discurs pentru a se lăsa întrerupt.

– Circulă o legendă care spune că înainte de a muri Vlad i-a încredințat celui mai de încredere om al lui, un boier numit Cazan, sabia sa de Toledo pe care i-a dăruit-o Sigismund de Luxemburg la primirea în Ordin și colierul lui gravat cu Dragonul. Cele două artefacte au ajuns la sultan. Un an mai târziu, Iancu de Hunedoara încearcă să strângă din nou oaste pentru cruciada antiotomană. Murad, căruia îi plăceau inteligența, hotărârea și vitejia lui Vlad fiul, hotărăște să îi dea o șansă tânărului de numai șaptesprezece ani și să îl sprijine la cucerirea tronului Țării Românești. Tot legenda spune că i-a înmânat două spade – cea a tatălui său și o spadă specială din oțel de Damasc. Înainte de a i le dărui îl întreabă care e darul cel mai de preț pe care i-l dăduse Allah omului. La răspunsul lui Vlad că viața, sultanul izbucnește în

râs și îi spune că e încă tânăr, dar că va avea timp să afle că cel mai de preț dar al atotputernicului e puterea. Așa că Vlad e eliberat.

– Două săbii? se arătă nedumerită Christa.

Charles făcu ochii cât cepele.

– Ai zis că Țepeș a primit două săbii, una de Toledo de la tatăl său și una din oțel.

– De Damasc, da. De la sultan.

– Tu pe care o cauți?

Charles înțelesese unde bătea Christa. Scoase din buzunar bilețelul.

– „Doar aceste două săbii pot intra în aceeași teacă." Deci crezi că se referă la acestea două? Eu o caut pe cea a sultanului. Cel puțin asta e bănuiala mea. Am văzut fotografii cu ea. Și arată exact așa cum mi-a descris-o bunicul. Iar el nu mi-a pomenit niciodată nimic despre o a doua spadă.

– Poate că e din nou un fel de ghicitoare precum cea cu versurile. Poate trebuie să deslușești vreun tâlc.

– Din păcate, nu avem cum să știm ce era scris în față. Măcar dacă aș fi adunat bucățelele de hârtie arse și le-aș fi dus la un laborator. Poate la voi, la Interpol. Am mai văzut texte reconstituite din bucăți de hârtie arsă. Doamne, cât am fost de neglijent. Trebuia să fi încercat să văd ce e înainte de acest „rn".

– Era doar scrum și, oricum, l-a luat vântul.

Charles era foarte furios pe el însuși. Crezuse totuși că biletul era la jumătatea drumului între glumă și indicii serioase.

– Da. Știi că e o parafrază a expresiei „Două săbii nu încap în aceeași teacă". E o zicere foarte răspândită aici, în Balcani. Inițial se referea exact la pretențiile mai multor prinți la același tron. Traducerea exactă a acestei metafore e că țara poate suporta doar câte un rege o dată. Ceilalți trebuiau fie să se supună, fie erau maziliți. Poate ăsta o fi sensul și în cazul nostru.

Oftă și vârî biletul în buzunar.

– Din ceea ce ai spus până acum e ceva din conversația ta cu omul cu mapa?

– Urmează, răspunse Charles, care înțelegea exasperarea Christei. Iancu de Hunedoara se face de râs, pierde două bătălii, e arestat și dus la Smederevo de către domnitorul sârb George Brankovici. Va fi eliberat doar după ce promite că își va însura fiul, pe viitorul mare rege Matei Corvin, cu o rudă de-a despotului sârb. Contextul slăbirii puterii

maghiarilor îi dă curaj lui Vlad să atace tronul uzurpat de Vladislav-Dan de la tatăl lui. Lovitura de stat sprijinită de turci, în special de Hassan Paşa, reuşeşte. După doar două luni, noul domnitor e trădat de boieri care alături de domnul Moldovei sprijină revenirea lui Vladislav la tron. Aici se încheie prima domnie a lui Vlad în Ţara Românească. Vlad care nu e încă Ţepeş şi nici Dracula nu este. Vor mai fi două. A doua şi cea mai lungă dintre ele, cea între 1456 şi 1462, îi va aduce renumele.

– Şi unde e Biblia în toată povestea asta?

Capitolul 37

Înainte ca Charles să apuce să răspundă, trenul care încetinea de ceva vreme opri într-o gară. Christa se ridică în picioare şi un zâmbet îi înflori pe întreaga faţă. La privirea întrebătoare a lui Charles, îi spuse bucuroasă:

– Ştiu cum o să treci vama fără probleme.

Ieşi pentru câteva clipe din vagonul-restaurant. Când se întoarse radia de satisfacţie.

– M-am tot gândit cum o să facem când ajungem la vamă. Din păcate, avem două de trecut. În România şi în Ungaria. Mi-am făcut tot felul de planuri. Să le arăt legitimaţia de Interpol şi să le spun că eşti prizonierul meu. Poate că în România ar ţine, dar nu sunt la fel de sigură că va funcţiona la fel de bine în Ungaria. Nu fără nişte acte doveditoare. Nu fără să fii în baza de date a Poliţiei ca urmărit internaţional. Pe urmă m-am gândit să sun la Lyon ca să trimită un fax la Poliţia de frontieră cu fotografia ta şi să ceară să fii lăsat să treci. Nu sunt sigură nici că asta va funcţiona. Poliţia maghiară e destul de cooperantă. Inclusiv agenţii noştri de la Budapesta au relaţii bune la centru. Dar se mişcă atât de încet, încât nu ştiu dacă e timp ca ordinul să ajungă până la punctul de frontieră. Apoi m-am gândit, având în vedere că suntem în toiul nopţii, să mă prefac că dorm şi, la bătăile insistente în uşă, să scot un picior la înaintare cu o mutră somnoroasă şi să ţin doar un pic uşa întredeschisă cât să le arăt actele mele. Poate nu vor intra peste o tânără care doarme. Nici asta nu e prea sigur.

Pe Charles îl distra modul copilăresc în care o femeie dură precum Christa îi vorbea. Reuşea să mascheze foarte bine această latură sensibilă a ei, îşi ascundea perfect feminitatea când voia asta. Charles era bucuros că intuise chipul de sub masca oficială. O întrebă:

– Şi cum ai rezolvat?

– Suntem la Braşov. Şi mi-am dat seama abia acum că trenul trece prin Sighişoara. Aşa că l-am sunat pe comisar. A fost foarte bucuros să mă audă. Se temea că mi-ai făcut ceva rău. Se pare că au vrut să te dea în urmărire generală. Înainte de asta a avut inspiraţia să se consulte cu naşul lui care e mare mahăr pe la minister. Acesta a urlat la el douăzeci de minute şi i-a spus să uite că ai fost vreodată pe acolo. Se pare că cineva îţi şterge urmele.

– Acelaşi cineva care ne-a trimis la Praga. Şi, probabil, acelaşi cineva care l-a urcat pe malac în tren. Ţi-am zis că suntem protejaţi. Şi?

– Şi i-am spus că mă întorc într-o săptămână şi îi accept invitaţia în oraş. Părea în al nouălea cer. I-am zis să se ducă la hotel să îţi ia paşaportul. Şi să vină cu el la gară.

– Crezi că ar fi prea mult dacă l-ai ruga să îmi aducă şi bagajul şi, mai ales, laptopul?

Christa se conformă. Ieşi, iar când se întoarse spuse că s-a rezolvat. După care se grăbi să adauge:

– Însă dacă prima cerere e pe o promisiune, pentru a doua vrea ceva concret. Şi anume un sărut chiar acolo pe peron. Negocierea s-a încheiat la un ţoc pe obraz.

Christa se aştepta ca Charles să reacţioneze la gluma ei. Acesta era încruntat şi căuta ceva în minte. Brusc o întrebă pe Christa unde îi e telefonul. Aceasta îi răspunse că e în rucsac şi îl întrebă dacă are neapărat nevoie de el. Charles dădu afirmativ din cap.

– Poţi să mă suni, te rog?

Christa îi formă numărul.

– E închis.

– Iar m-a lăsat bateria asta blestemată. Trebuie să facem rost de un încărcător.

Se gândi la chelnerul care părea plin de resurse. Acesta dispăru pentru zece minute şi reapăru cu un încărcător.

Fericit, Charles ceru nota. Ospătarul îi zise că are un telefon identic. Charles se întrebă cum îşi poate permite un ospătar din România un telefon de o mie de dolari. Se simţi obligat şi îi întinse chelnerului o bancnotă de 100 de euro, apoi îi spuse că i-l va aduce când se vor întoarce la cină. Cei doi se ridicară şi porniră spre cuşeta lor exact în momentul în care trenul se puse din nou în mişcare.

Capitolul 38

Șeful Poliției de frontieră de la Lökösháza, Fekete László, se trezise în acea dimineață ușor îngrijorat. Toată lumea din casă avea febră. Cei doi gemeni de unsprezece luni strănutau, iar soția ardea când îi pusese mâna pe frunte. Cei trei erau lumina ochilor lui. Copiii fuseseră făcuți la patruzeci și opt de ani, după multe încercări nereușite și tratamente lungi, așa că devenise ultra protector. Abia intrase în schimb și luase o tură dublă ca să poată avea două zile libere pentru a-și duce familia la un medic mai bun în Békéscsaba. Când plecase de acasă se asigurase că cei trei aveau tot ce le trebuia și rugase o vecină care fusese asistentă medicală să stea cu ei ca să-i îngrijească. Fekete László era foarte iubit în satul lui de la frontiera cu România. Era un om de o delicatețe și o generozitate rare. Întotdeauna sărea în ajutorul oricui, în special al vecinilor. Până și șpăgile pe care le primea la vamă le împărțea cu generozitate oamenilor din jur care aveau nevoie. Și cum, foarte rar, cerea ceva în schimb, oamenii săreau imediat dacă îi ruga vreun lucru. Așa că asistenta care arăta ca un gauleiter[1] răspunse prezent în momentul în care László îi apăru la poartă și îl asigură că se ocupă ea de tot, să nu își facă griji.

Abia apucase să scoată ordonat pe birou lucrurile din servieta diplomat, când îi sună telefonul mobil. Era un număr necunoscut. O voce guturală cu un puternic accent străin îi spuse să deschidă computerul, să acceseze internetul și să tasteze niște cifre în browser. László crezu că era o glumă și spuse că era polițist, și că avea mijloace de a-l identifica pe cel care sunase. Așa că să facă bine să nu mai sune. Închise telefonul. Două secunde mai târziu primi un MMS. Era o poză făcută de sus cu cei doi gemeni ai lui

[1] Conducător al unui district din Germania nazistă sau al unui teritoriu ocupat de naziști. Aici, conducător de lagăr nazist. (n.red.)

adormiți. Îi îmbrăcase personal înainte de a pleca de acasă, deci își dădu seama că poza era recentă. Intră în panică. Telefonul sună din nou. Răspunse cu respirația tăiată.

– Sper că ți-am captat atenția acum. Procedează exact cum ți-am spus. Și nu face vreo prostie.

Apelantul închise. Pe ecran îi apăru șirul de cifre care trebuia introdus în browser. Intră pe internet explorer și tastă seria de cifre. Un player apăru pe ecran. Apăsă „play". Filmulețul porni. Erau imagini din casa lui, de pe culoar. Camera video scotoci un timp pe la parter, descriind bucătăria, poposi un pic pe două sticle cu biberoane, continuă cu holul și urcă treptele la etaj. Casa era slab luminată. Afară era înnorat, iar draperiile erau trase peste tot. Așa că se vedea prost. Pe holul de la etaj, o lumină aprinsă amelioră puțin calitatea imaginii. László simți cum îl cuprinde disperarea. Camera video intră pe ușa întredeschisă a dormitorului său și o filmă de departe pe soția adormită cu comprese pe frunte. Apoi ieși rapid și, de pe culoar, intră în camera copiilor. László era în pragul atacului de cord. Camera se învârti un pic prin încăpere și ajunse deasupra pătuțului gemenilor adormiți. Un cuțit uriaș de vânătoare apăru în cadru și se apropie de fețele micuților. Lama atinse obrazul unuia dintre ei, apoi se retrase. Filmul se opri. Telefonul sună din nou.

Capitolul 39

Charles se grăbea spre cuşeta lui, în timp ce Christa abia putea ţine pasul. Când, în sfârşit, ajunseră, Charles se opri în prag. Uşa era deschisă şi se lovea de toc în ritmul mişcărilor trenului. În cabina lor nu era nimeni. Christa scoase pistolul şi se uită înăuntru. Cabina era goală. O luă în jos pe culoar. Nimeni în WC, nimeni în jur. Vru să deschidă uşa dintre vagoane, dar în spate era doar locomotiva de rezervă. Ajuns în compartiment, Charles se repezi la rucsac, scoase telefonul, îl conectă la încărcător şi căută disperat o priză. Nu reuşi să găsească niciuna. Într-un târziu, Christa deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei. Acolo era încastrată în perete o oglindă cu un raft pe care era un săpun mic şi două pahare. În dreapta era o priză pentru maşina de bărbierit. Christa îşi puse pistolul la loc în buzunar.

– E posibil să nu fi închis noi uşa ca lumea?

Charles era preocupat de telefonul lui.

– Variaţiile de tensiune sunt foarte mari în tren. Rişti să îţi arzi telefonul.

Lui Charles nu îi păsă. Introduse telefonul în priză. Încercă să îl deschidă, dar nu reuşi.

– Trebuie să aştepţi câteva minute, îi spuse Christa. Ce vrei să faci? Poţi folosi telefonul meu.

Charles o privi lung, se gândi un pic, apoi zise:

– Am un soft special cu care pot intra în laptop sau în calculatorul meu de acasă. Acolo sunt stocate informaţii pe care aş vrea să le consult. Am un prieten care mi-a făcut şi firewall-urile, care mi-a dat tot felul de programe care erau pe acea vreme doar în testare. Ultimul răcnet.

– Asta se pare că nu i-a împiedicat pe cei interesaţi să ajungă la tine.

– Adevărat. Ar trebui să îl sun pe Ross ca să-l întreb de un upgrade. Probabil că programele sunt învechite. Cinci ani în tehnologie înseamnă secole.

Într-un târziu, telefonul se aprinse. Charles butonă prin el cu o dexteritate care o uimi pe Christa. Îl vedea mai degrabă ca pe un profesor de modă veche utilizând tehnologia de nevoie, dar fără să pară defel un expert. Christa se întrebă dacă bărbatul din fața ei va înceta vreodată să o surprindă.

– E exact cum credeam, zise Charles. În sfârșit, am înțeles. Deși pare cam copilăresc, dar nu văd o altă explicație. Cineva, în timp ce îmi trimite mesajele, îmi face cu ochiul. Am un déjà-vu. Par jocuri pe care le făceam în studenție eu și Ross.

– Prietenul ăsta al tău cu ce se ocupă?

– Nu știu. E cam misterios. Eram prieteni buni, însă nu ne-am mai văzut față în față de cincisprezece ani. Am vorbit doar de câteva ori la telefon. Și de fiecare dată când aveam eu nevoie de ajutorul lui. Ultima oară când ne-am întâlnit a fost la un Congres de matematică la Rio. Îmi amintesc că la coborârea din avion, în timp ce ne așteptam bagajele, mi-a spus că aia era ultima lui prezență în comunitatea științifică. Și că decisese să se angajeze. Când l-am întrebat unde, mi-a răspuns ca James Bond: că dacă îmi spune, va fi nevoit să mă omoare. Atunci am crezut că era una dintre glumele lui. La cât timp petrecuserăm împreună și la cât de bine ne cunoșteam, gândeam, practic, identic. Dacă el începea o frază, eu eram în stare să o termin exact cu cuvintele cu care ar fi încheiat-o el. Și invers. De-a lungul timpului m-am tot întrebat dacă am făcut ceva ca să îl îndepărtez. Odată l-am și întrebat. A râs. Am presupus întotdeauna că începuse să nu îi mai placă să aibă prin preajmă pe cineva care îl cunoștea atât de bine. Care îi cunoștea micile vulnerabilități. De la o vreme se arăta deranjat că i le spuneam verde în față. Mai ales în public. Dar și el făcea la fel. Mă rog, n-am insistat. Apoi a dispărut total de pe orice fel de radar. Nicio lucrare publicată, numele lui parcă se evaporase. Cred că s-a angajat într-un serviciu secret. Râdeam de multe ori pe tema asta. Contribuția lui a fost decisivă la cele două cazuri care m-au făcut celebru. Ross e cel mai inteligent om pe care l-am cunoscut și singurul în care aveam încredere totală.

– Aveai?

– Da. Aveam. Am. Nu știu dacă îl mai cunosc.

– Și crezi că are vreo legătură cu toată povestea asta?

– A! În niciun caz. E cinic, are un simț al umorului aparte, însă n-ar face rău niciunei muște. Exclus! Dar s-ar putea să am, să avem din nou nevoie de el.

– De ce?

– Cu toate misterele astea, mesaje cifrate. E cel mai mare specialist în elaborat și spart coduri. Ne jucam adesea în felul ăsta. Mă bătea de la distanță.

Charles făcu o pauză ca pentru a cântări încă o dată ipoteza care i se cuibărise în cap și, într-un final, îi spuse Christei:

– Am greșit când am menționat că cel care face toate astea a confundat Bibliile. Presupun că sunt, până la un punct, povești separate. În primul caz, e vorba despre *Biblia Diavolului,* în al doilea, despre cea a lui Gutenberg. Poate că sunt două drumuri care se vor intersecta la un moment dat. Acum mi se par cam paralele.

– Ai înțeles care e mesajul?

– Mesajul l-am înțeles amândoi chiar de atunci. Nici acum nu știu la ce se referă. Se adaugă doar un interesant element în plus. Care pare să aibă sens. Atât cât se poate în haosul acestor ultime ore.

Christa îl privi concentrată cu mare interes. Charles puse mâna pe pachetul cu țigări și îi făcu semn să iasă pe culoar. Deschise geamul din fața compartimentului lor și își aprinse o țigară.

– În felul ăsta verificăm și dacă, într-adevăr, ne dă cineva târcoale. Am decis împreună că mesajul indica faptul că trebuie să îmi țin gura.

– Da. Că altfel o încurci în stil mafiot.

– Da. Ca în *Nașul.* O să îți trimită vesta mea cu un pește mort în ea.

Râseră amândoi.

– Și eu trebuia să înțeleg că, de fapt, Charles S. Baker înoată cu peștii.

– Exact! Nu. Nu viața îmi era amenințată, ci credibilitatea. Vezi, eu susțin în cartea asta o teorie despre *Codex Gigas* și, din câte știu, nimeni nu a mai spus asta: că demonizarea lui Vlad Țepeș își are originea în *Biblia diavolului.* Am găsit niște documente din care reiese că Matei Corvin a aflat despre cartea aceasta chiar după ce l-a arestat pe Țepeș și l-a dus la Vișegrád. A văzut *Codexul,* cu siguranță. E pomenit acest lucru în treacăt de un călugăr care îl vizitase. Știa de omonimia aceasta populară între drac și diavol, despre cruzimile reale de care era capabil domnitorul român, dar ideea de a-l

demoniza într-un hal fără de hal i-a venit de la diavolul acela cu dinți ascuțiți, în chiloți.

– Chiar, nu mi-ai spus încă ce e cu pamperșii ăia cu modele? Exista așa ceva pe vremea aia?

– Nu. Modelele alea erau însemne heraldice, tincturi negre pe fundal alb, mai exact; desenate chiar pe blană de hermină. De obicei, erau folosite pentru a căptuși mantalele de iarnă ale regilor sau ale nobilimii înalte. Formele erau diferite. Cele mai multe arătau așa cum arată acum trefla de pe cărțile de joc, doar cu o bază mai lată care se deschide în trei dinți sau ca aripile stilizate ale unui vultur. Sau ale unui liliac, dacă tot suntem la Dracula.

– Hermina asta nu e un fel de castor?

– Mai degrabă un fel de nevăstuică, fiindcă e foarte suplă. Blana ei extrem de delicată își schimbă culoarea. Vara e cafenie, iar iarna, albă. În Evul Mediu erau animale de companie de lux. Mai ales la înalți prelați ai Bisericii Catolice. Cardinalii și, de multe ori papii, aveau câte o hermină pe post de cățeluș. Dacă o să cauți, de exemplu, tabloul lui da Vinci, *Dama cu hermină,* atunci o să vezi cum arată. Hermina asta e un animal special. Dacă era vânată în Evul Mediu, prefera să se lase prinsă decât să treacă prin vreo mocirlă și să își murdărească blana.

– Interesant, narcisism până la sacrificiul suprem. Până la capăt.

– Exact. De aceea era atât de prețuită. Avea ceva din trufia și îngâmfarea capetelor încoronate. De asta blana ei s-a transformat în însemn heraldic.

– Și diavolul nostru de ce are chiloți din hermină?

– De bună seamă ca să arate că nu e un diavol oarecare, ci însuși Satana, împăratul lor. Cel mai mare, cel mai important. Supremul.

– Și de ce e verde la față?

– Ei, asta e mai complicat. Explicația cea mai apropiată pe care am găsit-o nu mi se pare suficient de satisfăcătoare. Probabil că are de-a face cu ceva din mitologia celților sau a teutonilor. Acolo există un personaj numit „Omul Verde", care era responsabil cu fertilitatea. De altfel, mult mai târziu, diavolul e numit în unele scrieri Veredelet sau Verdelot.

– Și mesajul?

– Poftim?

Charles se adâncise în explicații și Christa îl aduse prea repede înapoi la subiect.

– Mesajul. Care e mesajul?

– Un lucru e sigur. Mi-au intrat în computer și mi-au citit cartea. Am vrut să verific dacă am apucat să dezvolt teoria asta sau nu.

– Și ai reușit?

– Da. Mesajul cu maimuțele e o amenințare, dar folosirea diavolului, așa cum reiese din contexul cărții mele, îmi spune că pedeapsa nu va fi moartea, sau, oricum, nu de la început, ci decredibilizarea mea totală. Dacă vrei să omori pe cineva din mediul academic sau politic, o persoană publică, nu trebuie să recurgi la violențe, ajunge să îi ucizi credibilitatea.

– De asta ți-au pus cartea de vizită acolo? Știau că o să te aducem și că o să vedem toți că respectivele crime au legătură cu tine!

– Da. Probabil, și celelalte serii au fost tentative, însă acolo, pesemne, autoritățile nu au reacționat la fel. Nu mi-ai spus dacă s-au găsit cărțile mele de vizită în celelalte trei locuri sau nu. Și dacă tatuajele erau prezente și la Londra sau în vreunul din celelalte cazuri.

– La Marsilia nu s-a găsit nimic. La Alma Ata nu am reușit să aflu, iar la Londra am reușit să iau de la poliție o astfel de carte de vizită și să păstrăm totul secret. Și da, tatuajele erau prezente în toate cazurile.

– În concluzie, trebuie să tac despre ceva. Dacă vorbesc, o să pățesc ca Vlad Țepeș. O să mă transforme într-un monstru. O să fiu scuipat în piața publică. Lumea o să se ferească din calea mea ca din calea unui ciumat. Nu trebuie să mă elimine fizic. Ajunge să omoare ceea ce sunt, pentru că asta e mai rău decât moartea.

– Apropo de Vlad Țepeș. Continuăm?

– Da. Ai ceva împotrivă dacă stau întins în timp ce îți povestesc restul? Promit că mă urc în patul de sus.

– Ție chiar nu ți-e frică? întrebă Christa.

Charles dădu într-un fel din cap. Christa nu știa cum să interpreteze gestul.

– De povești dintr-astea cu uși deschise și culoare pustii? Nu prea. Dar m-aș simți mai bine dacă aș avea un pistol.

Capitolul 40

Primul impuls al şefului poliţiei de frontieră fu să urle la interlocutor şi să îl ameninţe. Acesta îl opri. Îi spuse că nu are niciun interes să îi facă rău soţiei sau copiilor. Şi că dacă face ce i se cere, adică o nimica toată, cei patru mascaţi care sunt în casă vor dispărea aşa cum au venit. Îi mai spuse că soţia primise un somnifer uşor şi că va dormi până se rezolvă problema, că asistenta e un pic speriată, dar fiind o femeie puternică, va trece peste asta şi va avea grijă de cei mici. De asemenea, i se atrase atenţia că întreaga clădire a vămii e supravegheată şi că la fel sunt şi toate mijloacele de comunicare pe care le avea la dispoziţie. Ca să fie siguri că nu o să facă pe eroul, o tânără drăguţă avea să nu se dezlipească de el până nu se termina totul. Exact în acel moment auzi bătăi în uşă.

În pat, după ce îşi dezmorţise picioarele, Bella răsfoia paşaportul lui Charles. Ştia că Baker ar putea avea nevoie de document şi că îi era imposibil să se întoarcă să îl ia. Aşa că, după plecarea intempestivă a celor doi, se duse la hotel, iar recepţionerul atât de regeşte răsplătit pentru o cameră fu fericit să mai facă nişte bani. La o adică, unele acte se rătăceau acolo tot timpul. Bella îi spusese lui Martin că e în posesia lui, iar acesta îi zise să îl ţină la ea; şi dacă Charles avea să aibă neapărată nevoie de el, să găsească o soluţie de a i-l transmite. Lui Werner nu îi pomenise nimic. Spera ca la un moment dat Martin să îi ordone să scape şi de el. Trebuia să se înarmeze cu răbdare. Ştia acel proverb al pieilor roşii conform căruia dacă stai suficient de mult pe marginea râului, mai devreme sau mai târziu vei vedea cadavrul duşmanului tău plutind pe apă. Iar de data aceasta ar fi executat ordinul cu plăcere.

Capitolul 41

Charles se descălțase și urcase în patul de sus. Aproape uitase cât de bine era să stea întins. Începea să se relaxeze.

Christa trase draperiile și se feri să se întindă, de teamă să nu adoarmă și să rateze gara Sighișoara. Se așeză în poziție de lotus pe patul de jos și începu să își maseze picioarele.

Charles își reîncepu povestea.

– Nimeni nu știe cu exactitate cum și-a petrecut Vlad perioada de interregn, ca să îi spun așa. E vorba despre aproape opt ani totuși. O viață de om. Și încă într-o perioadă de maturizare. Între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani. În Evul Mediu oamenii se maturizau mult mai repede.

– Și trăiau mult mai puțin, spuse Christa de sub patul lui Charles.

– Asta nu e riguros exact. Da, trăiau mai puțin decât acum, dar am un prieten, profesor de matematică, din fericire, care avea gluma asta că în Evul Mediu cine trecea de treizeci de ani intra în istorie. Statisticile, atâtea câte sunt, susțin că speranța de viață era de treizeci de ani. Când faci medii dintr-astea trebuie să știi de unde vii. E ca venitul mediu dintr-un sat mic, să zicem. Dacă trei miliardari s-au mutat acolo ca să scape de taxe și ceilalți o sută de locuitori sunt la limita subzistenței, rezultă, făcând media, că sunt toți putred de bogați. Media asta atât de joasă vine de la faptul că mortalitatea infantilă era foarte mare. Specialiștii serioși consideră că dacă treceai de douăzeci și unu de ani, șansele de a trăi încă cel puțin treizeci și cinci erau foarte bune.

– Și Dracula cât a trăit?

– După unii trăiește și astăzi. Adică e un mort viu. Cel real a fost ucis la patruzeci și cinci de ani. Ziceam că e foarte greu de determinat ce a făcut în tot acest timp. Se știe că a fost un pic în Moldova până la asasinarea unchiului

său, Bogdan al II-lea, de către fratele acestuia și că și-a petrecut vremea în compania celui mai important domnitor român din toate timpurile, Ștefan cel Mare. Tocmai ce a fost sanctificat recent de Biserica Ortodoxă Română, deși ucidea fără să clipească oricând i se punea pata pe cineva și i se punea des, trăgea la măsea și era cam curvar. A fost, într-adevăr, un mare erou al neamului moldovenesc, nu românesc cum susține acum propaganda istorică, pentru că ideea de națiune pe acele timpuri nu exista nici măcar *in nuce*[1]. Mai mult, deși moldovenii și muntenii vorbeau aceeași limbă și astăzi sunt parte a aceleiași țări, pe atunci se urau de moarte. Între a alege să încheie o alianță între ei sau cu turcii, de cele mai multe ori îi alegeau pe turci.

– E fermecător felul în care divaghezi.

Charles se aplecă rânjind peste marginea patului.

– Faci yoga? întrebă el. Eu n-am fost niciodată în stare să stau în poziția aia. Nici când eram mare scrimeur.

– Serios. Cine vrea să afle ceva de la tine trebuie să aștepte până ai chef să îi spui. Dar nu se poate supăra pe tine, pentru că o faci într-un mod absolut fermecător.

Charles se ridică înapoi în pat. Buna dispoziție începea să estompeze tot mai mult tensiunea, care pălea puțin câte puțin cu fiecare clipă ce trecea.

– Atât Vlad, cât și vărul lui, pe care, să ne amintim, însuși papa de la Roma l-a numit Athleta Christi, au fugit în Transilvania. Prezența lui e semnalată la Brașov, la Sighișoara, la dieta de la Györ alături de Iancu de Hunedoara și la Sibiu, unde a rămas până la așezarea sa pentru a doua oară pe tron. Deci s-a cam plimbat. Prietenul nostru din cameră care nu mi-a spus cum îl cheamă, însă mi-a repetat de câteva ori că îmi este un fel de unchi, are o teorie despre ce a făcut Vlad în perioada asta. Venise de la turci, unde am precizat cam ce fel de educație primise. Întoarcerea în țară pe care nu și-o amintea foarte bine fusese un fel de șoc. În afară de faptul că domnia i-a fost atât de scurtă, nici prea grozavă n-a fost. Fusese pregătit pentru luptă și s-a războit. Dar fusese pregătit și pentru viața civilizată de la Curțile sultanului. Și pentru supunerea oarbă a turcilor în fața comandantului suprem. La Târgoviște a găsit numai mizerie, jeg și păduchi. Nu exista nicio baie publică. Despre celebrele băi turcești știe toată lumea. Creștinismul are problema asta cu disprețul față de trup. Nietzsche scria că prima măsură pe care a

[1] Scurt și cuprinzător, în forma cea mai restrânsă (lat.) (n.red.)

luat-o Biserica după Reconquista, adică gonirea maurilor din Spania, a fost să închidă băile publice. Și adăuga că numai în Cordoba erau 260. Un coleg de-al meu de la Universitatea din Bologna a scris un studiu fenomenal despre cum puteau cetățile în Evul Mediu. Știi străduțele acelea foarte înguste cu casele foarte apropiate în așa hal, încât doi oameni își puteau atinge mâinile dacă stăteau de o parte și de alta a vreuneia? Ei, oricând treceai pe acolo aveai toate șansele să te faci de rahat la propriu, întrucât oalele de noapte se goleau de pe geam direct în stradă. De ce crezi că înfloreau toate bolile alea care secerau câte jumătate din populație în timp record?

Christei nu îi venea să creadă ce îi auzeau urechile. Oare Charles o luase razna de oboseală?

– Știu că te gândești că m-am scrântit, însă te asigur că tot ce îți spun e adevărat. De exemplu, la Curtea Franței Regelui-Soare, două secole mai târziu, nimeni nu se spăla niciodată. Regele și marea nobilime aveau servitori care le aduceau dimineața un ștergar ușor umezit cu care se ștergeau un pic pe ochi. Știi perucile alea bogate și pudrate? Ei bine, eticheta a construit un fel de gheruțe înfipte într-un băț lung ca să poată să se scarpine de păduchi pe sub ele. Știi de unde e expresia „A sta pe tron", când mergi la toaletă? Regii aveau un tron special cu o gaură în el. Sub gaură era o tavă care intra într-un fel de sertar. Își făceau nevoile acolo în văzul întregii Curți și se ridicau doar pentru a fi șterși de către servitori tot în văzul tuturor. După care tava era plimbată, așa aburind, pe sub nasurile nobiliare ale conților și marchizilor, și ale doamnelor care îi însoțeau.

– Vorbești serios? întrebă Christa, care mai avea un pic și s-ar fi tăvălit pe jos de râs.

– Da. Tu cum crezi că era?

– Nu știu. Nu mi-am pus deloc problema în felul ăsta.

– Așa. Și Vlad, care a crescut în curățenia strălucitoare de la Adrianopol, între marmuri nobile, aproape s-a îmbolnăvit de icter când a ajuns la Târgoviște. Și apoi au urmat boierii. Prost crescuți, lipsiți de respect, hulpavi și prefăcuți. Unelteau de dimineața până seara. Singurul lucru de care le păsa era cum să fure cât mai mult fără să pățească nimic. În viziunea lor domnul țării era acolo să îi slujească pe ei și nu invers. În Țările Române, dar nu numai, resursele fiind limitate, ajungea la domnie pretendentul care avea sprijinul partidei boierești celei mai puternice. Partea bună era că

nimeni nu putea ajunge dictator acolo. Sau dacă reușea, era ucis în scurt timp. Tot ce voiau boierii era pace. Erau de acord să plătească tribut turcilor, creștinilor și oricui le-ar fi garantat liniștea. După gonirea lui de pe tron a avut aceleași experiențe și în Moldova, și apoi și în Transilvania. Chiar și la Curțile din Ungaria și Austria. Îi era greu să compare palatele luminoase ale turcilor cu cele întunecate, reci și mereu umede ale creștinilor. Dar era și el creștin. Și pe deasupra moștenise de la tatăl lui medalia Ordinului Dragonului. Legea spunea că onoarea de a fi membru se moștenea din tată în fiu. Cum nu era foarte clar episodul cu ștergerea numelui tatălui său de pe listă, Vlad moștenea o mare onoare, era un personaj important. Deși învățase multe de la turci, fusese prizonierul lor și nu prea îi avea la inimă. Însă vedea cu ochiul liber părțile lor bune. Și, ca orice tânăr în forță care pășea în viață, pe deasupra cavaler al unui ordin important și de sânge regal, avea în cap idei revoluționare. Nu în sensul ideologiilor de astăzi. Voia să schimbe lumea. Deși fusese primit peste tot pe unde umblase într-o manieră decentă, dar rece, nu îi plăcea deloc senzația asta de vasalitate, de inferioritate pe care o simțea peste tot. Știa că din rațiuni politice trebuie să se alieze cu cei puternici pentru a supraviețui și a ajunge la putere. Dar, și vorbesc foarte serios, Vlad Dracula era un prinț renascentist. Avea educația și deschiderea necesare pentru a nu fi mai prejos decât contemporanii lui venețieni sau florentini. De asemenea, căuta să adune bani pentru a își construi o oaste și a cumpăra bunăvoința mai-marilor zilei. A trăit mult printre breslele meșteșugarilor și a învățat să îi aprecieze pentru ce știau să facă și să îi disprețuiască pe nobili pentru inutilitatea și, de multe ori, prostia lor îngâmfată.

– Vrei să sugerezi că era socialist?

– Nu. Foarte departe de asta. Vreau să spun că încet-încet, chiar dacă aveau să mai treacă două secole până la revoluția din Anglia și apoi încă unul și jumătate până la revoluția franceză, din rândul oamenilor care produceau începea să se nască mica burghezie. Care începea și ea să își dorească tot mai multă putere, mai multă libertate și mai mulți bani. Se pare că Vlad a văzut în aceștia o oportunitate de a ajunge la putere și de a se menține acolo.

– Astea sunt de la tine sau de la omul cu mapa? întrebă Christa, care nu mai știa cum să discearnă în tot acest amestec de informații.

– Amestecat. E teza lui. Eu doar o pun în context. Oricum, ce urmează e numai de la el. Lui Vlad îi trece prin cap să transmită un mesaj. Nu e foarte

clar ce mesaj e ăsta și cui trebuie să îl transmită. Cum ți-am zis în gară, e vorba despre un complot secular pe care Țepeș pare să îl dezvăluie prin acest mesaj. Omul susținea că Vlad aflase că exista la Mainz un individ care a inventat o metodă de a multiplica mesajele repede, definitiv și eficient. Până atunci orice text trebuia copiat. Așa că Țepeș, care înțelege rapid oportunitatea propagandistică a noii descoperiri, ceea ce nu e puțin lucru, om de marketing avant la lettre, decide să tipărească niște flyere prin care vrea să transmită ceva cât mai multor oameni. Cum ziceam, nu știm exact ce și cui. Cert e că ajunge la Mainz – el sau un om de-al lui – și îl găsește pe Gutenberg.

– Vorbești serios?

– Repet ce mi s-a spus. Gutenberg e pe cale să inventeze prima presă mobilă din lume. Dar are probleme financiare. Atelierul lui de la Mainz în Humbrechthof, o proprietate a unei rude îndepărtate, a costat enorm. Aviz celor care cred încă și azi că lucrurile bune sunt pe gratis. Orice revoluție tehnică, științifică și chiar culturală costă enorm. Până la marile firme și finanțările de stat, responsabili de investiții sunt regii, marii proprietari, și pentru artă, mecenații. Mai fac o ultimă mică paranteză.

Christa oftă.

– Una mică, precizează Charles. Știi că se tot afirmă că lumea asta s-a dezvoltat în ultima sută de ani cât în 5 000 de ani până atunci. Asta s-a întâmplat tocmai datorită revoluției burgheze care a forțat schimbarea modului de viață a vechiului regim. În modul convulsiv și sângeros pe care îl cunoaștem. Toți paraziții ăia voiau doar să mănânce la nesfârșit. Ar fi vrut să trăiască mai comod, dar nu erau dispuși să investească nimic în asta. Singura zonă în care erau eventual interesați de progres erau armele, pentru că aveau nevoie să ducă războaie de cucerire și să se apere. Jaful și exploatarea erau singurele moduri pe care le cunoșteau de a se îmbogăți. De aceea cea mai importantă invenție în mai bine de 1 000 de ani de Ev Mediu e tunul, ultimul argument al regilor.

– Vorbești ca Marx, zise Christa.

– Marx s-a înșelat asupra istoriei doar în punctele alea cu necesitatea și determinismul. Diagnosticele lui sunt, în mare parte, corecte. Soluțiile pe care le propune sunt o nenorocire însă. În fine, Dracula sesizează oportunitatea și îl finanțează pe Gutenberg. De aici devine totul fantasmagoric. Versiunea oficială e că Gutenberg, în mare nevoie de bani, apelează la un individ pe nume Fust, care îi împrumută 800 de guldeni cu o dobândă de 6%. Cum

banii nu ajung, trei ani mai târziu, același Fust îi mai dă 800 de guldeni, dar de această dată intră partener în afacere. Și îl aduce după el și pe ginerele lui, un anume Peter Schöffer. Ca să îți dai seama cât valorau banii ăia, pe atunci clădirea centrală care găzduia primăria unui oraș de dimensiunea Mainz-ului costa aproape 200 de guldeni. Deci Gutenberg ar fi putut să cumpere opt case serioase cu banii pe care i-a împrumutat. Se iscă un conflict din cauza lor, Gutenberg e dat în judecată și pierde tot. Apucase să tipărească 180 de Biblii.

– Și omul cu mapa ce versiune avea asupra subiectului?

– Părea convins că asta era doar versiunea oficială și că, de fapt, cei despre care se făceau dezvăluirile au aflat la timp și au oprit publicarea, iar lui Gutenberg i-au luat tot și au supravegheat ce tipărea. Cică Fust ar fi fost agent secret.

– Al cui?

– Nu știu. Oaspetele meu susținea că Vlad a găsit că era interesant ca Bibliile să fie purtătoarele de mesaj și că tocmai în interiorul lor putea fi ascuns acesta. Avea și un plan de rezervă în cazul în care primul era sortit pieirii. Să publice în cod date despre mesajul lui și să le multiplice cât de mult se poate, iar pe cele pe care reușesc să le tipărească să le pună bine la păstrare spre a fi multiplicate când ar fi sosit momentul.

– Și de unde avea Țepeș atâția bani?

– Bravo. Asta am întrebat și eu, iar aici omul a apucat să îmi răspundă. Odată cu el, prizonier la turci mai era un individ, mult mai în vârstă, pe numele său George Castriota din Kruja, un albanez. Turcii îi spuneau Skanderbeg, adică Beiul Alexandru, pentru că îl asemuiau cu Alexandru cel Mare. S-a convertit la islamism pe când era prizonier și a fost trimis de către otomani să administreze Albania, ca subpașă. Când s-a văzut acolo s-a pus pe omorât turci. Skanderbeg este astăzi eroul național al Albaniei. Poate ți-l amintești din tablouri, unde are mereu barba albă și celebrul coif cu cap de țap pe el. A păstrat Coranul, dar a gonit otomanul, zise Charles încântat de jocul de cuvinte care îi ieșise din gură. Cică Țepeș s-a dus la el, i-a vorbit despre Gutenberg și l-a convins să îi dea bani. Apoi i-a trimis lui Gutenberg care a pierdut tipografia și a apucat să recurgă doar la planul de rezervă. Așa că mesajul a fost publicat într-un singur exemplar. După care omul a mai spus că pe drumul de întoarcere spre Mainz sau spre Transilvania, Țepeș s-ar fi oprit la Florența.

– Aminteai ceva despre o listă?

– Da. Cică mesajul ar conține o listă extrem de periculoasă și că pentru a intra în posesia ei, cei care trebuie să o protejeze nu se dau în lături de la nimic.

– Cum putea cineva să știe în urmă cu 500 de ani o listă a unor oameni de astăzi?

– Poate că nu e o listă de nume. Habar n-am. Pare absurd. Dar așa păreau toate enigmele de care m-am lovit, la început.

Trenul încetini treptat pe măsură ce intră în gara Sighișoarei. Christa îi întinse pistolul lui Charles.

– Tu ai acum mai multă nevoie de el. Eu cobor să mă întâlnesc cu comisarul. Ar fi bine să rămâi în compartiment. Și să încui ușa.

Capitolul 42

În timp ce Christa îl căuta din priviri pe comisar se gândea dacă nu cumva acționase greșit și nu cedase prea repede impulsului de a-l lua pe Charles și să fugă în felul în care au făcut-o. Poate agentul român ar fi fost încă în viață și poate Charles ar fi descoperit, oricum, că trebuia să meargă la Praga. Ar fi putut recupera pașaportul și apoi să plece spre Cluj și să ia de acolo avionul spre capitala Republicii Cehe. Gândul îi fu întrerupt de imaginea zâmbitoare a comisarului care stătea în mijlocul peronului ținând o mână pe valiza cu roți și computerul lui Charles în brațe. Christa se uită în jur și nu văzu nimic suspect. Comisarul părea că se ținuse de cuvânt și nu venise însoțit. Pentru orice eventualitate, duse mâna la buzunarul unde purta pistolul, ca să-i fie la îndemână. Apoi își aminti că i-l lăsase lui Charles.

La ea în cușetă, Bella stătea întinsă pe pat și se juca răsfoind pașaportul profesorului. Și se întreba cum să procedeze ca documentul respectiv să ajungă în posesia lui înainte de frontiera cu Ungaria.

Werner era singurul pasager al avionului institutului. Zborul până la Praga avea să dureze aproape douăsprezece ore, așa că Werner deschise instalația electronică de la bord și se apucă să facă planuri pentru ziua următoare. Plecase noaptea și avea să ajungă tot pe întuneric. Mai precis, după ora Europei Centrale, aproape la aceeași oră la care se îmbarcase în America. Asta însemna că o zi se pierdea fără urmă în succesiunea de fusuri orare pe care le lăsa în spate. Douăsprezece ore care nu existau. O zi dispărută fără să lase niciun fel de indiciu, niciunde. Îi plăcea asta, era ca și cum un monstru înghițise timpul doar pentru el. Și îl ținea prizonier, urmând să i-l

restituie la întoarcere. Ca şi cum ar fi dat o zi de care nu îi păsa şi ar fi putut alege orice altă zi în schimb.

După ce deschise computerul, scoase din buzunar o cutie paralelipipedică mică. Ea părea să fie copia în miniatură a celei pe care o folosise Bella la scanarea străzii din faţa hotelului Central Park. Pe ecran apărură câteva simboluri grafice aruncate în dezordine pe întreaga lui suprafaţă. Tastă un cod format din nouă caractere şi obiectele se aşezară cumineţi, în ordine spre centrul ecranului, formând un fel de blazon medieval. O minităviţă ieşi din centrul cutiei care părea să fie un fel de hard extern mai sofisticat. Werner aşeză degetele mari ale ambelor mâini în tăviţă, iar blazonul se sparse şi pe ecran apăru o spadă tridimensională plutind în spaţiul virtual gol ca o navă extraterestră aruncată undeva în Univers. În acest spaţiu de gravitaţie zero, spada se mişcă puţin şi pe o parte a tecii îmbrăcată în catifea roşie se putea citi, scris cu litere de aur: „IO SOI CALIBURN FUE FECHA EN EL ERA DE MIL E QUATROCIENTO“.

Capitolul 43

Fata care intră în biroul şefului Poliţiei de frontieră era tânără, dar foarte departe de a fi drăguţă. Cel puţin după criteriile lui László. Era foarte mică de înălţime, bondoacă, avea cercei în toate locurile imaginabile. Unul mare într-o nară, câte unul în fiecare sprânceană, iar cele din urechi i-ar fi luat poliţistului o eternitate dacă şi-ar fi propus să le numere. Avea părul vopsit cu şuviţe şi machiajul era foarte accentuat. Unghiile de la mâini erau vopsite în verde fosforescent. László se întrebă serios dacă trebuia să-i fie frică de fata asta şi ce înţelegea vocea când îi spusese că nu avea să se dezlipească de el. Perspectiva de a îşi pierde familia, unicul sens al vieţii lui, îl făcu să îşi alunge toate gândurile şi îşi spuse că trebuie doar să reziste până se termină totul şi că va face orice i se va cere. Se rugă în gând să nu fie nevoit să omoare pe cineva.

Fata îi aruncă o strâmbătură care pentru ea trebuia să fi fost gestul cel mai apropiat de un zâmbet, îşi trase un scaun de aceeaşi parte a biroului cu şeful poliţiei, trânti poşeta de culoarea unghiilor pe masă şi se aşeză. Apoi cotrobăi prin poşetă şi începu să scoată oje, foarfeci de unghii, pile şi forfecuţe pentru pieliţe. Plus un pistol cu amortizor pe care îl flutură în mână cu ţeava în sus şi sparse cu zgomot un balon din guma roz pe care o molfăia. Cum László tresări, pe chipul fetei apăru o expresie de satisfacţie. Aşa că vârî pistolul la loc în geantă. Se descălţă şi înălţă un picior pe care László îl asemui în minte cu o gambă de hipopotam pe marginea mesei. Împinse talpa în cant şi, satisfăcută că aceasta nu se deplasă, se aplecă să îşi facă pedichiura.

– Cât trebuie să stai aici? întrebă timid László având grijă să nu o supere.

Fata îl privi ca şi când ar fi văzut un nebun în faţa ochilor şi, după un timp care îi păru poliţistului că nu se mai termina, îşi dădu ochii peste cap

prefăcându-se că se concentrează, se repezi la el cu ochii ei exoftalmici şi îi răspunse:

– Exact atât cât e nevoie. Altceva?

Zeci de întrebări se prăvăleau în mintea şefului. Voia să le pună pe toate. Ce au cu el? Cu familia lui? Ce trebuia să facă? Dar nu îndrăzni. Singurul lucru pe care avu curajul să îl rostească fu:

– Ce fac dacă trebuie să mă duc la toaletă?

Răspunsul veni prompt:

– Dacă trebuie să te pişi, atunci te duci să te pişi. Sau ai nevoie de ajutor?

László negă printr-un gest al capului. Şi cum nu ştia ce să facă în continuare, fata îl lămuri:

– În rest, prefă-te că e o zi obişnuită şi fă ce o fi chestia aia pe care o faci de obicei. Minus partea cu ieşitul pe afară. Sau dacă trebuie să ieşi, mă iei cu tine. Aş prefera să aştepţi până mi se usucă unghiile.

Christa se urcă înapoi în tren în momentul în care conductorul se aşeză pe scări. Bătu la uşa compartimentului. Se îngrijoră un pic când nu răspunse nimeni. Încercă uşa care era descuiată. Intră. Charles adormise. Christa îi desprinse uşor mâna de pe pistolul pe care îl strângea în braţe. Încuie uşa şi se aşeză în patul de jos, sprijinită cu spatele de perină şi cu picioarele atârnate de scara mobilă agăţată de patul de sus. Adormi şi ea.

Capitolul 44

Charles se trezi brusc şi se uită la ceas. Afară se luminase. Trecuse de cinci şi jumătate. Încercă să îşi revină din visul pe care îl avuse. Îşi privi mâinile şi îşi trecu una dintre ele peste degetele celeilalte. Visase că îi crescuseră unghii lungi, metalice care îi găureau pielea. Dar parcă nu erau unghiile lui, şi îi ieşeau într-un fel dintre falange, dintre degete. Durerea din vis păruse reală. De asemenea, dinţii parcă i se ascuţiseră, era ca şi cum simţea sânge în gură. Sări din pat, deschise dulapul de bărbierit şi se privi în oglindă. Nu era nimic în neregulă cu dinţii lui. Răsuflă uşurat. Pesemne că fotografia Christei îl mişcase mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Christa se trezi şi ea când îl auzi sărind din pat. Îl întrebă dacă s-a întâmplat ceva. Constată apoi că dormiseră aproape şase ore. Charles îşi văzu valiza şi se bucură. O deschise şi scoase pasta de dinţi şi periuţa. Trase draperiile, se spălă îndelung pe dinţi ca şi când ar fi vrut să înlăture sângele din vis de pe ei, şi acesta nu se dădea dus nicicum, pe urmă se bărbieri. Christa luă şi ea din pasta lui de dinţi şi o întinse pe deget.

– Am o veste proastă, îl anunţă ea. Paşaportul nu mai era la hotel. Cred că, până la urmă, va trebui să recurgem la unul dintre mirobolantele mele planuri de rezervă.

Mai era o oră şi jumătate până la ieşirea din ţară. Christa scoase telefonul din buzunar şi ieşi pe culoar. În foarte scurt timp o urmă şi Charles. Acestuia nu îi scăpă graba cu care Christa îl expedie pe cel cu care vorbea. Îşi aprinse o ţigară. Ea se simţi obligată să îi dea o explicaţie:

– Încerc să rezolv la Interpol să îmi trimită pe telefon un act oficial că te însoţesc în Cehia şi că, din raţiuni secrete, nu ai actele la tine.

– Şi ce-o să scrie în el? Acest om a făcut ce a făcut din ordinul meu şi în interesul statului?

– Cam aşa, dar nu ştiu dacă îl găsim într-un timp atât de scurt pe Richelieu să îl semneze.

Aşadar, Christa recunoscu acest episod celebru din *Cei trei muşchetari.*

– Şi tu nu eşti tocmai Milady. Adică sper că nu ascunzi vreun pumnal otrăvit prin unul dintre nenumăratele tale buzunare. Apropo, eşti conştientă că de fiecare dată când vorbeşti la telefon ieşi din încăperea unde sunt eu?

– Da, dar o fac din defect profesional. Ţi-am spus de fiecare dată cu cine am vorbit. Şi ce am vorbit.

– Însă nu mi-ai povestit mai nimic despre tine. Despre mine se pare că ştii tot. Sunt ca o carte deschisă. Crezi că un pic de reciprocitate nu ar fi binevenită?

– Nu e nimic de spus despre mine, i-o tăie scurt Christa. Ce ar fi interesant e clasificat, iar celelalte detalii sunt absolut plictisitoare.

Bella îi chemă pe cei doi însoţitori la ea în cuşetă. Hotărârâ ca Milton să se îndrepte spre vagonul celor doi cu câteva minute înaintea intrării în gara Curtici. Pe urmă să aştepte lângă cuşeta lor până când poliţia de frontieră va fi deja urcată în vagon, să bată la uşa compartimentului, să le înmâneze paşaportul rapid şi să o şteargă înapoi. Cu poliţia de frontieră de faţă, Charles nu ar fi luat-o după el, decât după ce trenul repornea. Bella ştia că Baker îl recunoscuse pe Henry şi că, dacă o vedea, avea să o recunoască şi pe ea. Iar până atunci avea să se gândească la modul în care să reacţioneze în cazul unei confruntări directe.

Capitolul 45

Trecuse mai bine de o jumătate de oră fără niciun răspuns. Telefonul Christei scoase un *beep*. După ce privi mesajul se uită la Charles cu o mină foarte dezamăgită. Dădu din cap că nu. Atunci, Charles intră în compartiment şi apoi ieşi cu telefonul.

– Pe cine suni? întrebă alarmată Christa.

– *Ultimo ratio*[1], răspunse Charles. Pe Ross. Cred că e ultima noastră soluţie.

– Dă-mi măcar câteva minute să îl verific. Să văd cine e. Dacă are vreun amestec în toată povestea asta. Tu însuţi ai spus că îi plac jocurile de acest gen.

– Aiurea, cum să...

Christa nu îl lăsă să termine şi îl întrebă autoritar:

– Numele de familie?

Charles lăsă de la el şi i-l spuse:

– Fetuna.

Apoi i-l dictă pe litere.

Christa intră într-un program cu parolă şi tastă numele. În timp ce aştepta rezultatele, întrebă:

– Ce naţie e numele ăsta?

– E numele unui oraş din Polinezia Franceză, în Pacificul de Sud. Băştinaşii de acolo iau de multe ori numele localităţilor.

– Ross e din Polinezia?

– Maică-sa. Taică-su e un neamţ care s-a îndrăgostit de o băştinaşă pe când era în vacanţă. Şi a luat-o cu el. Ross s-a născut la Berlin. A preferat

[1] Ultimul argument (lat.) (n.red.)

numele mamei. Cred că al tatălui i se părea prea banal. Prea neinteresant. Poate prea nemțesc. Ăsta e Ross.

Christa controlă telefonul, apăsă câteva taste și zise:

– N-am găsit nimic cu numele ăsta.

– Asta e de bine, nu? Că nu e în serverele voastre.

– Da. Dacă îmi mai dai câteva minute, aș vrea să mă conectez și la evidența populației.

– Nu mai avem timp, spuse Charles și formă numărul.

Fu rândul lui să se dea câțiva metri mai în spate. Vorbi preț de câteva minute și râse de mai multe ori cu poftă. După care se întoarse în fața ușii și își aprinse încă o țigară.

– Ai de gând să te apuci de fumat pe bune? Credeam că trabucurile alea erau doar așa, un premiu după o zi lungă de muncă. Un răsfăț. Însă țigaretele astea. Nici nu sunt foarte sigură că se fumează în trenul ăsta așa, oriunde.

– Am emoții. Am vorbit cu Ross și mi-a spus că face tot ce poate, însă că e cam târziu.

– Ce poate face? Acuși ajungem.

– E plin de resurse. Oricum, când a aflat că ajungem la Praga mi-a zis că și el e detașat cu serviciul la Viena și că ar putea să își ia câteva zile libere ca să ne întâlnim.

Christa vru să îi răspundă, dar telefonul scoase din nou sunetele acelea ascuțite.

– Nu există nimeni cu numele ăsta în evidența populației în toată America. Nu e cetățean american?

– Ba da. Dar e agent secret. Ți-am spus. Poate i-au făcut ceva la identitate. Ca lui Bourne.[1]

[1] Aluzie la filmul *Identitatea lui Bourne*, din 2002 (n.red.)

Capitolul 46

Milton intră în vagonul celor doi chiar în momentul în care trenul trase la primul peron al gării Curtici, ultima oprire în România. Christa îl trimise pe Charles în compartiment şi stătea cu paşaportul în mână sperând că poliţiştii nu vor deschide uşa cuşetei lor. Era convinsă că toată povestea cu Ross era, în cel mai bun caz, o naivitate şi că el nu avea cum să rezolve ceva ce Interpolul nu putea. Milton stătea în celălalt capăt al vagonului în aşteptarea poliţiştilor, aşa cum îi ceruse Bella.

Trenul opri în staţie. Nimeni nu urcă sau coborî din vagonul lor. Christa scoase capul pe geam. Câteva persoane pe peron. Nici urmă de poliţişti sau de vameşi. Christa se gândi că vor aştepta o veşnicie până ce oficialităţile române vor catadicsi să îşi facă datoria. Era obişnuită cu aroganţa plictisită a vameşilor din Europa de Est, dar şi cu nesimţirea autoritaristă a celor din Vest. Brusc, trenul se puse în mişcare. Conductorul fu luat prin surprindere, iar Milton rămase cu gura căscată.

Zece minute mai târziu, la Lökösháza, vameşii maghiari urcară în tren şi îl inspectară în fugă. O puseseră inclusiv pe Christa să deschidă compartimentul, iar pe Charles îl scoaseră pe coridor. Însă nimeni nu legitimă niciun pasager al trenului în acea seară. Doar Milton avuse probleme cu vameşii care îl întrebară de ce stătea în faţa toaletei şi îi cerură să se ducă la locul lui. Aşa că el, neavând încotro, făcu stânga împrejur cu paşaportul lui Charles cu tot.

Charles îi zâmbi satisfăcut Christei, care se întrebă serios cine era acest Ross şi de unde avea puterea să anuleze două controale ale poliţiei de frontieră şi de o parte, şi de alta a graniţei. Cum nu prea avea altă explicaţie,

pentru că o astfel de coincidență era prea de tot, se hotărî să îi acorde încredere partenerului ei de călătorie.

În spatele clădirilor celor două vămi, la mijlocul distanței dintre ele, în *no man's land*[1], vameșii români și maghiari încinseseră un meci de fotbal internațional la inițiativa șefului poliției de frontieră maghiare, care oferise ca premiu șpaga lui pe un an întreg echipei care va câștiga. Vameșii români veniseră să facă galerie. Cei maghiari pesemne că iubeau mai mult handbalul. În mijlocul terenului, cu picioarele solid și definitiv înfipte în glod, tânăra cu părul vopsit, cu un fluier în gură, ajunsese arbitru internațional și se gândea cu groază că trebuia să își refacă pentru a opta oară unghiile de la picioare în acea săptămână. Mulțumită de soluția creativă pe care o găsise Fekete László, în momentul în care văzu trenul plecând din gară, se răsuci pe călcâie și dispăru, lăsând echipele să se certe pe un presupus fault în careu, pentru că rămăseseră fără arbitru. La fel făcu și polițistul care se urcă pe motocicletă și goni spre familia lui.

[1] Ținutul nimănui, zonă existentă, de obicei, la frontiera unei țări (engl.) (n.red.)

Capitolul 47

– Mai avem vreo vamă? întrebă Charles în timp ce se îndreptau uşuraţi spre vagonul-restaurant.

În două ore aveau să ajungă la Budapesta. Li se făcuse foame de-adevăratelea, li se luase o piatră de pe inimă şi se şi odihniseră. Charles hotărâse că ar fi bine să mai lucreze un pic la enigmele care îl loviseră atât de neaşteptat, mai ales că putea folosi şi laptopul.

Vagonul-restaurant era de această dată arhiplin, dar chelnerul, care înflori tot când îi văzu, grăbi nişte indivizi care tocmai terminaseră de mâncat şi le spuse că li s-a scurs timpul de masă. Cei trei ar mai fi luat câte o palincă, însă ospătarul le zise că e o nouă regulă în Europa, fără beţivi în tren şi că maximum de alcool permis de căciulă era de 300 de mililitri. Când oamenii arătară spre nişte indivizi mai afumaţi de la alte mese, ospătarul le răspunse că nu au depăşit limita, dar că, probabil, nu prea ţineau la băutură. Christa şi Charles îşi recăpătară exact aceleaşi locuri pe care stătuseră dimineaţă.

După ce comandară unul dintre cele două feluri posibile – şniţel vienez cu cartofi prăjiţi şi salată de murături – Charles se apucă să recitească bileţelul şi însemnele din paginile fotocopiate ale Bibliei.

– Crezi că ospătarul ăsta care are orice ar putea avea şi o lupă? Nu am cum să descifrez ce scrie aici.

Christa trase mapa spre ea. Se chinui şi ea să desluşească mai mult decât cele câteva cuvinte care se puteau vedea cu ochiul liber şi se dădu bătută. Charles îşi deschise laptopul.

– Într-adevăr, ne-ar trebui ceva care să mărească mult acest text. Dar s-ar putea ca şi aşa să fie foarte greu de descifrat. Fotografiile sunt foarte

proaste. Iar partea care lipseşte din partea care nu lipseşte, ca să zic aşa, e destul de arsă.

– Am un program foarte interesant de decriptare. E foarte complex şi are o memorie istorică nemaipomenită. Poţi descifra aproape orice. Coduri de substituire, de transpoziţie, codul Atbash, coduri masonice, cifruri homofonice, polialfabetice. De la codul lui Cezar până la pătratul lui Vigenère şi codul Playfair, de la rezolvările lui Kerckhoffs, inventatorul criptografiei militare, până la Navajo şi PKE, DES şi coduri mult mai recente. E un program genial.

– Lasă-mă să ghicesc. Pe care îl ai de la prietenul tău care a început să devină ubicuu? E ca şi când ar călători împreună cu noi. Încep să îmi doresc foarte mult să îl cunosc.

Charles se întrebă dacă tonul ironic din vocea Christei avea vreo urmă de gelozie în el. Şi dacă nu cumva îl voia numai pentru ea. În sensul că nu intenţiona să împartă cu altcineva meritele pentru rezolvarea misterului.

– Ştii că am fost odată la un curs ţinut în colaborare cu NSA şi ni s-a spus că dacă se pun la un loc toate computerele personale din lume – pe atunci erau vreo trei sute de milioane, acum pot fi mult mai multe – şi toate astea ar fi conectate între ele, să presupunem că se poate, şi puse să descifreze un singur mesaj criptat PGP, ar avea nevoie de un timp care ar echivala cu vreo zece milioane de ori vârsta Universului? Aşa că programul ăla e inutil.

– Da. Numai că în cazul de faţă acest cod nu e un PGP. Fotografiile astea, judecând după cum arată şi cât sunt de îngălbenite, inclusiv după felul în care se deteriorează, sunt de dinainte de Primul Război Mondial, iar desenele de pe peretele subsolului casei bunicului sunt acolo de dinainte de a mă naşte eu. Şi ţinând cont de felul cum e zugrăvită toată pivniţa de vinuri, am o vagă bănuială că nu a fost refăcută de la construirea ei de către străbunicul meu. Şi asta se întâmpla pe la 1890. Numai dacă nu cumva cineva a adăugat desenul între timp, deşi nu cred. Dar o să îl întreb pe tatăl meu. Oricum, tot are cel puţin cincizeci de ani. Deci ar putea fi descifrabil. Sau s-ar putea să nu fie codat deloc. Dacă am avea şi cealaltă jumătate... Asta dacă...

Făcu o pauză ca şi când ar fi conştientizat ceva ce fusese tot timpul în faţa ochilor lui fără să îşi dea seama.

– Cât e ceasul în State? Acum e ora zece și ceva. Minus opt ore. Două la prânz. Îl pot suna pe taică-meu ca să îl rog să pozeze peretele și cu ocazia asta îl voi întreba și dacă își amintește de când e totul acolo.

Luă mobilul și apăsă pe formare rapidă. Telefonul sună de mai multe ori, însă nu răspunse nimeni. Atunci, formă numărul de fix de acasă. Intră robotul și Charles îi lăsă tatălui său un mesaj prin care îl rugă să fotografieze cu telefonul peretele dinspre nord al pivniței de vinuri, cel cu globul și sabia pe el, și să îi trimită fotografia cât mai repede.

– Vezi că ceasul tău a luat-o cu o oră înainte. Am trecut pe ora Europei Centrale. Și dacă, să zicem, e un cod cu cheie? Sau cu mai multe chei?

– Atunci, trebuie să găsim cheia. Altfel e de prisos. Nu știu de ce, dar am convingerea că va apărea și asta la un moment dat.

Charles mai răsfoi o dată paginile din mapă. Privirea i se opri pe cifrele acelea trecute în josul unora dintre pagini. Doar câteva păreau numerotate. Erau de două ori 12 și 24, iar pe ultima pagină se putea distinge limpede numărul 180. Nu văzuse acel număr în întunericul din mașină.

– Nu e clar ce e cu cifrele astea. Știm că *Bibliile lui Gutenberg* nu aveau paginile numerotate. Și, oricum, nu se potrivesc. Părțile astea, după câte îmi dau seama, nu sunt atât de la început ca să fie abia paginile 12 și 24, mai ales că se repetă de două ori pe pagini diferite, iar aceasta, probabil de la finalul *Apocalipsei,* nu are cum să fie 180. Trebuie să reprezinte altceva.

– Numerologie magică? întrebă Christa cu naivitate.

– Sper că nu. Ți-am spus că Gutenberg a reușit să tipărească doar 180 de Biblii. E o coincidență prea mare ca numărul ăsta să fie aici la final. Trebuie să aibă o legătură. Ar putea însemna că avem de-a face cu cea de-a o sută optzecea, dar atunci, nu mai e prima Biblie tiparită, ci ultima. Or, dacă mesajul fusese conceput înainte de intervenția în forță a lui Fust, acesta era deja noul proprietar al tipografiei când se tipărise ultima dintre Biblii. Ar mai exista o variantă. Gutenberg să fi știut că va publica doar 180 de exemplare. Însă nici asta nu pare foarte verosimil.

– Sau poate că e o trimitere la exemplarul 180. Se știe care e ăla?

Charles dădu din cap că nu.

– Sau poate că înseamnă cu totul altceva, adăugă Christa.

Profesorul se întoarse la pagina cu textul parțial și o apropie încă o dată de ochi. Și, în timp ce scoase hârtia din folia de plastic, spuse:

– Poate că și folia asta mai fură din vizibilitate. Reflectă lumina...

Nu apucă să termine ce voia să spună, pentru că în momentul în care extrase pagina de hârtie fotografică, observă că de ea era lipită o altă pagină. Încercă să tragă de cea de dedesubt în tentativa de a le dezlipi.

– O să le rupi, spuse Christa, care înțelesese și ea că mai exista o pagină lipită de spatele primei fotografii.

Christa luă cu grijă hârtiile din mâna lui Charles. Apoi apucă bricheta de pe masă. Ridică pagina la o înălțime destul de mare, astfel încât niciun pic din flacăra lungă să nu atingă hârtia fotografică, și începu să plimbe bricheta într-un ritm constant pe sub ea. Prima reacție a lui Charles fu de a se repezi asupra Christei și de a îi smulge foaia din mână, dar privirea ei îl opri. Părea că știe ce face. După câteva minute de plimbat bricheta sub foaie, timp în care Charles privea cu sufletul la gură la ce se întâmpla acolo, Christa lăsă jos bricheta. Prinse de colțurile suprapuse ale ambelor pagini și trase ușor de tot. Pagina din spate se desprinse până la capăt de cea de dinainte, cu ușurința cu care dezlipești un abțibild de pe un suport lucios. Charles o contemplă admirativ, însă în foarte scurt timp privirea îi fu atrasă de conținutul paginii ascunse. Christa o așeză pe masă și se holbară la ea amândoi ca trăsniți.

– O profeție? întrebă Christa.

Charles își mută de câteva ori la rând privirea contrariată când la pagină, când la Christa. Pe foaie era o fotografie a unui desen sau a unui model grafic foarte ciudat. În partea din față se vedea un fel de câmp, în spate la fel, iar în centrul imaginii părea un oraș alcătuit dintr-un număr nesfârșit de zgârie-nori. În spate se mai putea intui cerul și niște dealuri sau niște nori. Fotografia alb-negru era foarte ștearsă și turnurile care semănau cu cele din centrul unei metropole moderne se pierdeau cumva în amestecul nesfârșit de tonalități cenușii decolorate de timp.

– New York? întrebă Christa. Sau un oraș al viitorului? Metropolis?

Charles nu știa ce să răspundă. Era mut de uimire.

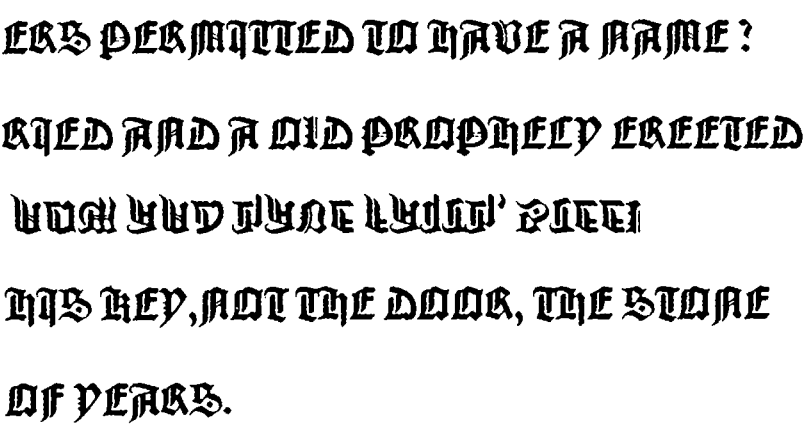
– Poate că hârtia asta s-a prins din greșeală pe masa fotografului, apoi adăugă după ce verifică celelalte pagini din mapă: Fotografia cu textul pare singura care are în spate încă una, ascunsă. Poate că e un accident.

– E o copie a unui desen, în mod evident. Nu e o fotografie reală, zise Christa.

– Sau a unei machete. Mi se pare destul de clar că nu are cum să facă parte din paginile *Bibliei lui Gutenberg.*

– Așa cum nu are ce căuta acolo niciun text de Kafka scris cu aproape cinci sute de ani mai târziu?

Christa făcu o pauză. Luă de pe masă pagina cu fotografia jumătății de pergament, scoase telefonul și intră într-o aplicație care funcționa ca un scaner. Scană textul de trei ori, dădu comanda „cea mai bună din trei" și salvă rezultatul.

ERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
RIED AND A OLD PROPHECY ERECTED
NOW AND HAVE FAITH, STEEL
HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
OF YEARS.
A AFTER?

Îi făcu semn chelnerului să aducă o bucată de hârtie și ceva de scris. Acesta rupse două pagini din carnețelul în care își nota comenzile și i le dădu. Christa mări textul, îl micșoră, îl plimbă dintr-o parte în alta a ecranului telefonului mobil și repetă operațiunile de mai multe ori. Cum distingea ceva, cum nota. Când termină, puse foaia între ei doi.

– Sper că am transformat bine fonturile alea ale lui Gutenberg. Uite, cu cât sunt mai mari, cu atât e mai clar ce litere sunt, spuse ea în timp ce îi făcu lui Charles demonstrația cu zoom-ul pe mobil.

Textul complet transcris arăta în felul următor:

ERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
RIED AND A OLD PROPHECY ERECTED

NOW AND HAVE FAITH, STEEL

HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
OF YEARS.
A AFTER?

ERS PERMIS SĂ AIBĂ UN NUME?

CÂT ŞI UN VECHE PROFEŢIE RIDICATĂ

ACUM ŞI AI CREDINŢĂ, OŢEL
CHEIA SA, NU UŞA, STÂNCA
A ANILOR.
UN DUPĂ?

Capitolul 48

Aeronava institutului ateriză lin în zona privată a aeroportului Ruzyně, rebotezat Václav Havel, din capitala Republicii Cehe. O limuzină neagră îl aștepta pe Werner direct pe pistă. Șoferul îl măsura de sus și până jos pe Werner în timp ce îi ținea ușa. Nu îi veni să creadă că un oaspete atât de important era îmbrăcat cu un costum atât de șifonat și cu adidași în picioare. Îi trecu prin cap să îi spună că poate chema menajera pentru a se ocupa de hainele lui, dar știa că ordinul fusese ca nimeni în afară de șofer să nu se afle prin preajma vilei, care se întindea cu teren și piscină pe o suprafață de 3 000 de metri pătrați, de pe malul Vltavei, din cartierul Troja, în al șaptelea district al Pragăi.

Din spatele mașinii, Werner îl întrebă pe șofer dacă i s-a pregătit tot ce solicitase. Șoferul îi răspunse că da. În afara lucrurilor obișnuite, înaltul oaspete american ceruse să aibă la îndemână o mașină mică, automatică, dotată cu un GPS performant în engleză. De asemenea, ceru ca începând din dimineața următoare să-i fie puși la dispoziție cei mai buni doi agenți pe care institutul îi avea în Europa de Est, o femeie și un bărbat. Totodată întrebă dacă sistemele de supraveghere cerute fuseseră montate. Scoase telefonul mobil, cel neoficial, și formă un număr.

Bărbatul în haine de motociclist stătea sprijinit cu bocancii de perete în cușeta lui, jucându-se cu o minge de tenis. Aruncă mingea care lovi întâi podeaua, apoi peretele, lemnul de deasupra chiuvetei, izbi cu putere fereastra și îi reveni în mână. Aruncarea și prinderea erau de fiecare dată perfecte. Chiar și când trenul tremura pe șine, de părea că se dezmembrează. Îi răspunse lui Werner la telefon, mormăi mai multe da-uri în serie și își continuă jocul ritmic.

Capitolul 49

Cei doi priveau rezultatul transcrierii Christei. Charles ceru telefonul. Îl cercetă şi el pentru a se convinge că nu lipsea nimic. Într-adevăr, era întreg. Christa făcuse treabă bună. Textul rămânea neinteligibil. Adică înţelegea cuvintele, dar lipsea prea mult din el. Avea nevoie, evident, de cealaltă jumătate. Aşa că abandonă transcrierea, închise laptopul şi luă din nou în mână desenul cu turnurile.

Îl privi încă o dată, se scărpină în cap, îşi stoarse o vreme creierii. Era prea mult. Puse hârtia la loc, însă, de această dată, spate în spate cu fotografia de sub care o dezlipise Christa. Închise mapa şi o împinse mai departe pe masă într-un gest ostentativ.

Decise să lase pentru moment baltă această fundătură. În timp ce se gândea, văzu pe masă un pliant informativ pentru călătoria cu trenul prin Ungaria. Puse mâna pe el şi se apucă să îl răsfoiască. Pe spate erau trecute toate opririle pe care le făcea trenul până la Praga. Nu observase pliantul înainte. Fiind doar în maghiară, se gândi că fusese pus după ce trecuseră în Ungaria. Se uită la localităţile prin care urmau să treacă şi văzu că după Budapesta urma staţia Vişegrád.

– Uite, îi spuse el Christei, coincidenţele se ţin lanţ. Trecem prin localitatea unde Ţepeş a fost ţinut prizonier mai bine de zece ani.

– Chiar, ce ar fi să ne continuăm jocul şi să încercăm să desluşim ce s-ar fi întâmplat mai departe dacă povestea aceea ar fi fost adevărată?

Christa observase felul în care îi picau fisele lui Charles. Întotdeauna avea nevoie de un bobârnac ca mintea lui să înceapă să funcţioneze. Se gândi că, vorbind despre acele lucruri, concentrându-se asupra lor, ar putea desluşi mai multe. Continuă pentru a-l ataţa:

– Ai spus că după vizita în Albania se duce la Florența, la Mainz și se întoarce acasă. Atunci e arestat?

– Când se întoarce acasă? Nu. Nici vorbă. Abia se pregătește să urce a doua oară pe tron pentru cea mai lungă domnie a lui. Care durează un pic mai mult de șase ani.

– Dar dacă mesajul e atât de periculos și Gutenberg e spionat și i se confiscă tipografia, de ce pe Vlad îl lasă în pace?

– Încă o întrebare bună. Dacă am ști natura mesajului și unde voia să distribuie Bibliile, presupunând că ceva din toate astea e adevărat, am înțelege. Așa suntem pe nisipurile mișcătoare ale presupunerilor și asta nu e niciodată bine pentru un istoric.

– Nu. Dar de multe ori o ipoteză fantezistă poate duce la descoperirea adevărului.

Charles era impresionat de inteligența acestei fete tunse băiețește, cu mâini mari de băiețoi, unghiile roase până la carne și cu cicatrice pe gât.

– Se poate spune și așa. Cel puțin în cazul meu, cam așa s-a întâmplat. E posibil ca pericolul să fi fost doar pentru statele germane sau pentru austrieci. Casa de Habsburg era mereu cu ochii pe tronul Ungariei. Prin urmare, e posibil ca lui Matei Corvin să îi fi convenit toată tărășenia, dacă o fi avut vreun habar. Poate chiar s-a gândit că îl ajută să pună mai repede mâna pe coroană. Oricum, dintr-un astfel de motiv, l-a arestat pe Țepeș șase ani mai târziu și l-a adus aici, la Visegrâd.

Spuse aceste cuvinte în timp ce bătea cu degetul pe stația de pe pliant.

– Dar ai zis că el pornește un război propagandistic care îl va transforma pe Vlad în Dracula. Ca să îi distrugă credibilitatea.

– Îl transformă într-un monstru. De varianta cu vampirul se va ocupa Bram Stoker abia patru sute de ani mai târziu.

– Și nu ar putea fi și acest mesaj o cauză?

– Presupun că în lumea infinită a ipotezelor ar putea fi și asta o variantă. Cel puțin nu am găsit niciunde pomenit așa ceva. Și am răscolit prin documentele epocii.

– Și varianta ta care este?

– A mea? Nu e neapărat a mea. Este versiunea istoriografiei oficiale. Nu este sigură, dar e cea mai probabilă.

Christa aștepta continuarea. Lui Charles îi plăcea să predea la facultate, în special când era foarte multă lume și mai ales când o parte cât mai mare a

audienței avea IQ-ul peste medie. Se simțea în largul lui când putea provoca interlocutori inteligenți și când aceștia izbuteau să îi întoarcă provocările. Mărturisea adesea că se ducea la cursuri nu să îi învețe ceva pe studenți, ci să învețe cât mai multe de la ei. Susținea și credea că scrisese în cărțile lui tot ce avea important de spus, așa că în câteva rânduri când avuse întâlniri care îl marcaseră la niște conferințe, restitui organizatorilor grămada de bani pe care o primise afirmând că a fost deja plătit. Lumea care participa la cursurile, la conferințele sau la simpozioanele unde profesorul Baker urma să vorbească îi citise, în general, cărțile, dar venea să îl vadă pentru spectacolul pe care Charles îl oferea. De multe ori, studenții lui îi citeau cursurile înainte și pariau pe modul în care va aborda un anumit subiect. Sau săpau în te miri ce arhive ascunse ca să îl provoace sau să îl pună în încurcătură. Și nu puține erau dățile când studenții din anii mai mari veneau să asiste la cursurile lui pe care deja le absolviseră.

Amfiteatrele sau, când ajungea în orașe mici, scenele teatrelor sau ale sălilor de spectacole unde vorbea erau întotdeauna arhipline, iar dacă era vreo conferință cu vânzare de bilete, acestea se epuizau în primele două ore după ce fuseseră scoase la vânzare. Materia lui favorită era istoria propagandei și a manipulării de la începutul vremurilor până în prezent. Materia era atât de vastă, subiectele atât de interesante și de neașteptate, și participarea sălii atât de mare, încât niciun curs, chiar dacă vorbea despre aceeași perioadă, nu semăna vreodată cu cel din anul precedent. Studenții știau că fusese creierul campaniei ultimului președinte al Statelor Unite și că introdusese pentru prima oară pe scară largă internetul și, în special, rețelele de socializare, în campanie. Ținta lui principală era nu numai să convingă electoratul înregistrat să voteze pentru candidatul lui, ci să determine cât mai multă lume care nu vota să se înscrie pe listele de votanți.

Cuvântul „propagandă" fusese inventat de Biserica Catolică prin secolul al XVII-lea, în plină Contrareformă. Dar, fără să fie numit în vreun fel, procesul era vechi de când lumea. Șarpele îl amăgise pe Adam să guste din fructul oprit, iar acesta o făcuse tocmai pentru că îi era interzis. Iată o formă de propagandă inversă. Zidurile construite în Antichitate sugerau pericol. Să te afli în afara lor era rău. Să fii înăuntru era bine. Ca să meriți asta, trebuia să dai ceva la schimb. Asiro-babilonienii treceau istoricul victoriilor în lupte pe pietre puse în interiorul cetăților, pentru a își arăta puterea și invincibilitatea. Grecii îi numeau pe toți străinii barbari. Șmecheria

cu calul Troian povestită de Homer amintea despre şiretenia aheilor. Măreţia Romei nu putea lăsa rece niciun trecător. Poate că romanii ar fi fost mai uşor de învins, însă câţi îndrăzneau să se pună cu nişte semizei? Întreaga istorie a religiilor era în întregime numai despre propagandă. Despre soluţii emoţionale la probleme reale.

Marea miză a propagandei e să transformi un beneficiu raţional într-unul emoţional. Studiile pe care cei mai buni sociologi le făcuseră de-a lungul timpului arată că niciun fel de decizie de a cumpăra ceva, fie că era vorba despre mărfuri sau despre idei, nu se făcea niciodată în mod raţional. Mulţi studenţi ripostau la această frază dând exemple contrare. De fiecare dată Charles reuşea să le întoarcă exemplele. Argumentul raţional era, spunea el, un comportament post-cumpărare. Ca să nu te faci de râs după ce ai făcut o achiziţie, vei căuta toate argumentele care să îţi justifice acţiunea anterioară. Altminteri, susţinea profesorul, ai ajunge într-un conflict îngrozitor cu tine însuţi, în ceea ce se numeşte disonanţă cognitivă. Or, nimeni nu poate fi în contradicţie continuă cu propriul eu. Aşa că are două soluţii – sau înnebuneşte şi se sinucide, sau se convinge că a avut dreptate. Asta în ceea ce priveşte raţiunea. În rest, numai emoţii. Nimeni nu mai poate vinde nimic. Toată lumea cumpără. Ca să demonstreze asta, lua ca exemplu zece mărci de maşini noi, diferite, care costau la fel. De exemplu, 10 000 de dolari. Care era diferenţa obiectivă între ele? Dar între unele care costă 50 000? Niciuna. Doar marca şi felul în care aceasta îi atrăgea atenţia consumatorului. Nu trebuiau comparate cele ieftine cu cele scumpe, ci doar cele din aceeaşi categorie.

De multe ori dădea exemplul celebrului antropolog Claude Lévi-Strauss, care făcuse un studiu pe un trib australian căruia îi proiectase pentru prima oară în viaţă un film. Întrebaţi ce au recunoscut, aproape toţi au răspuns că nimic. Nu erau obişnuiţi cu acest mod de reflectare a realităţii. Nu înţelegeau convenţia, limbajul. Unul singur a zis că a recunoscut o găină. Savanţii au fost nevoiţi să privească filmul cu atenţie în *slow-motion*[1] ca să vadă că, într-adevăr, o găină traversa la un moment dat cadrul. „Recunoaştem doar ce cunoaştem", declara Charles. După ce i-au obişnuit pe indigeni cu filmele au început să le arate producţii mai moderne cu elipse. Nu înţelegeau cum un om intra în casă şi, brusc, se trezea din pat. Lipsea înşiruirea naturală

[1] Cu încetinitorul (engl.) (n.red.)

a acțiunilor desfășurate în timp. Charles obișnuia să spună că lucruri care nouă ni se par firești sunt rezultatul a zeci și zeci de ani de antrenament al creierului. Dacă ar fi posibil ca un om din urmă cu câteva sute de ani să fie paraşutat în prezentul nostru, acesta n-ar fi în stare să se acomodeze cu lumea așa cum este ea în prezent. Ar muri de teamă când ar vedea primul automobil, la fel ca struții care locuiau la o fermă de la marginea drumului și făceau un infarct când un camion venea în viteză spre ei. La fel cum făcuseră primii francezi care asistaseră vreodată la o proiecție de film. În decembrie 1895, spectatorii din Salonul Indian al restaurantului Grand Café din Paris asistaseră la proiecția unui film de numai 35 de secunde intitulat *Sosirea unui tren în gara La Ciotat.* Toți au crezut că trenul îi va prinde sub roți.

Deseori își întreba spectatorii cum își alegeau șamponul. Le zicea că au o după-amiază întreagă la Wal-Mart și că trebuiau să facă în acel magazin cumpărăturile cel puțin pentru întreaga săptămână, pentru întreaga familie. Cât timp ar fi alocat alegerii unui șampon? Două minute? Cinci? Câte feluri de șamponuri erau în raft? Câteva zeci? Sute poate? Și atunci, cum aveau timp să se uite la toate în cinci minute? Nu ar fi apucat nici măcar să vadă în fugă etichetele la 10 la sută dintre ele. Cumpărau ce recunoșteau. Precum băștinașii.

Capitolul 50

Evul Mediu era perioada istorică favorită a lui Charles. Mai precis, începând cu secolul al XI-lea. Își fixase ca moment de referință cearta dintre nominaliști și realiști, cunoscută îndeobște sub numele cearta universaliilor. Era perioada care i se părea de departe cea mai interesantă. După părerea lui, abia atunci omenirea se trezea dintr-o noapte nesfârșită care durase aproape o mie de ani. În istoria propagandei, unul dintre momentele preferate erau *Comentariile* papei Pius al II-lea, pe numele lui adevărat Enea Silvio de' Piccolomini, și contextul care le generase. Adică exact subiectul pe care îl discuta cu Christa.

– Așadar: La Vatican se instalează unul dintre cei mai interesanți papi din istorie, după gustul meu. Un papă care își trăise viața în modul cel mai tumultuos cu putință. Copii nelegitimi, dintr-ăștia aveau mai mulți – ca să nu zic toți –, autor de literatură profană, adevărat umanist renascentist de origine aristocratică. Toscan din Siena. Conduce în 1439 Conciliul de la Florența care ar fi trebuit să fie o împăcare și chiar o reunire a celor două biserici creștine, care după Marea Schismă nu prea se aveau la suflet. Se decide uniunea, însă patriarhul bizantin moare pe drumul de întoarcere, iar noul patriarh nici nu vrea să audă. Așa că papa, unul dintre puținii conducători din epocă care ia serios în seamă pericolul turcesc, vrea să organizeze o nouă cruciadă. Europei i-a pierit cheful de turci. Are alte treburi. Anglia e în plin Război al rozelor. Statele germane sunt în haos. Regele Franței e prea slab și plictisit, și prea preocupat de propriile sadisme. La Napoli, Ferrante e și el concentrat să îi oprească pe francezi. Orașele-cetăți Veneția, Milano, Rimini, Genoa și Florența n-au nici ele chef să se amestece. Polonezii au luptele lor de dus cu Teutonii, iar marele duce al Lituaniei nu vrea să își lase oasele ca predecesorul lui în bătălia de la Varna. Ștefan cel Mare însuși are ceva de

Capitolul 50

Evul Mediu era perioada istorică favorită a lui Charles. Mai precis, începând cu secolul al XI-lea. Își fixase ca moment de referință cearta dintre nominaliști și realiști, cunoscută îndeobște sub numele cearta universaliilor. Era perioada care i se părea de departe cea mai interesantă. După părerea lui, abia atunci omenirea se trezea dintr-o noapte nesfârșită care durase aproape o mie de ani. În istoria propagandei, unul dintre momentele preferate erau *Comentariile* papei Pius al II-lea, pe numele lui adevărat Enea Silvio de' Piccolomini, și contextul care le generase. Adică exact subiectul pe care îl discuta cu Christa.

– Așadar: La Vatican se instalează unul dintre cei mai interesanți papi din istorie, după gustul meu. Un papă care își trăise viața în modul cel mai tumultuos cu putință. Copii nelegitimi, dintr-ăștia aveau mai mulți – ca să nu zic toți –, autor de literatură profană, adevărat umanist renascentist de origine aristocratică. Toscan din Siena. Conduce în 1439 Conciliul de la Florența care ar fi trebuit să fie o împăcare și chiar o reunire a celor două biserici creștine, care după Marea Schismă nu prea se aveau la suflet. Se decide uniunea, însă patriarhul bizantin moare pe drumul de întoarcere, iar noul patriarh nici nu vrea să audă. Așa că papa, unul dintre puținii conducători din epocă care ia serios în seamă pericolul turcesc, vrea să organizeze o nouă cruciadă. Europei i-a pierit cheful de turci. Are alte treburi. Anglia e în plin Război al rozelor. Statele germane sunt în haos. Regele Franței e prea slab și plictisit, și prea preocupat de propriile sadisme. La Napoli, Ferrante e și el concentrat să îi oprească pe francezi. Orașele-cetăți Veneția, Milano, Rimini, Genoa și Florența n-au nici ele chef să se amestece. Polonezii au luptele lor de dus cu Teutonii, iar marele duce al Lituaniei nu vrea să își lase oasele ca predecesorul lui în bătălia de la Varna. Ștefan cel Mare însuși are ceva de

împărțit cu Matei Corvin, care nu vrea să i-l predea pe ucigașul tatălui său, și jură vasalitate Poloniei. Până și Skanderbeg, dușmanul tradițional al turcilor, a obosit și dorește pace. Papa trimite un mesager, un călugăr, pe numele lui Fra' Ludovico, prin locuri ciudate ca să convingă conducători exotici să participe la cruciadă. Singurii care par interesați sunt alți musulmani, cumnatul sultanului care stăpânea Iranul, regele Armeniei, voievodul Imertiei, al Mingreliei, al Abhaziei și împăratul grec din Trebizonda.

– Cam colorată armata. Asia Mică era pe atunci foarte fărâmițată și conducătorii ăștia erau un fel de șefi de trib.

– Oarecum. Dar aveau armate și aur. Vlad Țepeș și Matei Corvin decid și ei să se alăture cruciadei. În 1460, la Congresul de la Mantua, papa emite bula care decidea în favoarea unei noi cruciade, promițând iertarea păcatelor pentru oricine va participa la ea. În august 1462, când armatele lui Matei trebuie să facă joncțiunea cu trupele lui Vlad, cel dintâi îl arestează într-o manieră absolut surprinzătoare pe Țepeș. Nimeni nu se aștepta la asta.

– De ce?

– Matei Corvin este fiul lui Iancu de Hunedoara, dar nu îi seamănă foarte mult. E mai inteligent decât tatăl său, însă îl interesează mai mult politica decât războiul. Și nu îi urăște în aceeași măsură pe turci. Motivele pentru care îl arestează pe Vlad nu sunt foarte clare. Se pare că s-a ivit brusc o oportunitate. Pe când se afla la Brașov în compania lui Vlad, pregătind cruciada, primește de veste că psihopatul împărat Frederic al III-lea, principalul lui rival la tronul Ungariei, este închis la Viena de către cetățenii orașului care s-au răsculat pentru că împăratul cel nesătul majorase din nou taxele. Matei înțelege imediat șansa pe care o are și subtilizează banii papei, dar cum nu vrea să fie descoperit și are de gând să încheie cu cruciada, ca să își vadă de lupta pentru tron, găsește un țap ispășitor.

– Pe bietul Dracula. Ce măgar! Ce porc!

Pe Charles îl pufni râsul la reacția partizană a Christei. Avu senzația că fata din fața lui se uită la un film și că moare de ciudă că cei buni sunt trași pe sfoară.

– Așa erau toți atunci și așa sunt și acum. Asta e politica. Întâmplător, Matei Corvin a fost un mare rege. A fost, de fapt, primul mare rege renascentist din afara Italiei. A modernizat Ungaria și a transformat-o în mare putere. A cucerit Viena cu armata lui „neagră", cum o botezase. A construit mult. Iar din tot ce a zidit, cel mai frumos a fost acest Palat din

Vişegrâd pe lângă care urmează să trecem şi unde avea să fie un fel de prizonier de lux Ţepeş. L-a construit cu arhitecţi italieni. S-a înconjurat de umanişti. Pe unii dintre ei i-a invitat să se mute la Buda şi le-a dat privilegii nesfârşite ca să îi convingă. Vorbea italiana fluent, ca şi multe alte limbi. Unul dintre biografii lui scria că vorbea toate limbile cunoscute în Europa, mai puţin greaca şi turca. S-a însurat cu o italiancă, Beatrice a Neapolelui. L-a avut mentor pe marele umanist Marsilio Ficino. A plătit mari artişti italieni ca să lucreze pentru el. Spre exemplu, cele mai răsunătoare nume au fost Filippino Lippi şi Andrea Mantegna. A încurajat dezbateri care erau pătrunse de ideile lui Platon. Şi, cel mai grozav din punctul meu de vedere, a construit una dintre cele mai mari şi mai bogate biblioteci la vremea aceea în Europa, Bibliotheca Corviniana. Citea în draci. Printre cărţile lui preferate, se număra biografia lui Alexandru Macedon, a lui Quintus Curtius Rufus.

Christa rămase cu gura căscată. Lui Charles îi străluceau ochii când vorbea despre oamenii mari din istorie. Nu mai avea niciun dubiu. El trebuia să fie cel ales.

– Din păcate, la ceva mai mult de treizeci de ani de la moartea lui, Ungaria a fost făcută terci la Mohâcs şi transformată în paşalâc turcesc.

– Şi Ţepeş? întrebă cu vocea scăzută Christa.

– Ca să îşi mascheze adevăratele intenţii şi să facă dispăruţi banii, i-a înscenat lui Vlad o aşa-zisă trădare. Saşii care îl urau de moarte au compus trei scrisori false pe care le-au prezentat ca fiind de la Ţepeş către sultan, în care acesta îi jura supunere veşnică dacă l-ar fi scăpat de creştini. Relaţia lui cu saşii era foarte proastă. Mai ales că făcuse mari grozăvii împotriva germanilor şi, în special, a bisericilor şi mănăstirilor din sudul Transilvaniei. Scrisorile respective sunt cunoscute în istoriografie sub numele „scrisorile Rothel", de la locul în care ar fi fost concepute. Inutil de spus că nimeni n-a auzit vreodată de existenţa unei localităţi cu acest nume. Mai degrabă, autorul falsurilor, cam stupid şi lipsit de imaginaţie, şi-a modificat uşor numele şi l-a transformat în nume de localitate. Îl chema Johann Reudell. Saşii îl urau cu adevărat pe Ţepeş din cauza distrugerilor şi a politicilor comerciale protecţioniste ale acestuia, şi e foarte posibil ca la decizia lui Matei Corvin să fi contribuit şi grozăviile pe care aceştia le-au turnat în urechea regelui.

– Păi, l-a arestat. De ce mai avea nevoie să îl facă monstru?

– Aici e cheia. Marile puteri și cei care contribuiseră la cruciadă aveau încredere în Vlad, și explicațiile nu i-au satisfăcut deloc. Vlad era considerat un erou în lupta împotriva turcilor, iar Țara Românească, un obstacol serios în calea cuceritorului Constantinopolului. Dogele Veneției, Cristoforo Moro, n-a crezut explicația lui Matei și l-a pus pe ambasadorul lui, Pietro Tommasi, să afle exact ce se întâmplase. Rezultatul a fost că Matei l-a expulzat de la Buda ca *persona non grata.* Ba mai mult, venețienii aveau o bănuială că Matei Corvin făcuse o înțelegere separată cu turcii. La fel au reacționat mai toți participanții la cruciadă. Papa însuși l-a trimis pe legatul său, Niccolò de Modrussa, să spioneze la Buda. Acesta chiar a reușit să îl vadă pe Țepeș în închisoare. Iată-l, așadar, pe Matei pus într-o situație foarte complicată care a dat naștere celei mai mari campanii de defăimare cunoscute până atunci în istorie.

Într-un târziu, chelnerul le aduse mâncarea. Charles studie cu un interes aproape științific șnițelul ultrasubțire, dar exagerat de lung, pe care îl avea în farfurie. Încercă în zadar să înlăture crusta ca să vadă dacă era, într-adevăr, ceva carne între cele două pojghițe de ou cu pesmet. Se dădu bătut. Îi era atât de foame, încât înfulecă totul în doar câteva minute. Nici Christa nu se lăsă mai prejos. După ce terminară de mâncat, lui Charles i se făcu poftă de ceva tare. Așa că întrebă dacă au vreun *single malt.* Aveau Lagavulin. Ceru unul dublu cu gheață. Ospătarul cel simpatic îi promise că desface o sticlă nouă, deoarece nu se știa sigur, în privința conținutului, dacă cel vechi nu fusese un pic altoit.

Intrară în gara Vișegrád, iar Charles întrebă până la cât era deschis vagonul-restaurant. Chelnerul îi răspunse că, tehnic, până la ora unu dimineața, dar că având în vedere că se întorceau abia în ziua următoare și urmau să doarmă atât el, cât și colegii lui, se putea prelungi cu o oră-două. Vagonul nu se golise deloc, ba din contră, mai mulți oameni stăteau la coadă. Charles se simți un pic vinovat și îl întrebă pe chelner dacă nu era foarte nepoliticos că nu lăsau și pe alții să se așeze. Chelnerul răspunse că e plin de locuri libere. Deși nu vedea niciunul, calmul ospătarului avu darul de a îi liniști un pic conștiința.

– Totul a început de la poveștile sașilor, reluă Charles. Și de la un trubadur sau truver, sau minnesänger din epocă, pe numele lui Michael Beheim. Acesta compusese un poem intitulat *Povestirile unui dement numit Dracula al Valahiei,* cu care îl distra pe împăratul Frederic, alt sadic de

altfel, încă în iarna anului 1463. Nenumărate poveşti aveau să apară foarte repede şi să se multiplice la nesfârşit. Multe dintre ele chiar cu ajutorul tiparului. Există o culegere de povestiri despre Ţepeş, publicată de însuşi Gutenberg, care are pe copertă o litografie cu Ţepeş luând prânzul în mijlocul unei păduri de ţepe. De ce ar fi făcut asta dacă ar fi fost plătit iniţial de domnitorul român? Aici nu prea se leagă lucrurile. În fine.

– Şi ce spuneau despre el?

– Că era un criminal sadic. Un criminal în masă. Tortura şi ucidea fără să aleagă – copii, femei, bărbaţi, bătrâni. Îi trăgea în ţeapă în primul rând, asta fiind marca lui, deşi nu a inventat-o el. Până şi vărul Ştefan cel Mare şi Sfânt s-a ocupat într-o vreme cu asta. Iar saşii care făceau atunci scandal se pare că erau chiar inventatorii acestui fel de execuţie. Era o moarte groaznică, pentru că aveau grijă să nu îţi atingă organele vitale şi să mori lent şi în chinuri groaznice. Dar asta era doar o mică parte, cea mai la vedere, cea la scară industrială. Poveştile de groază susţineau că Ţepeş jupuia oamenii de piele, că îi fierbea – uneori a fost acuzat chiar de canibalism – îi decapita, le scotea ochii, îi ardea, îi strangula, le tăia urechile, nasurile, limbile, organele genitale. De cele mai multe ori cu motive şubrede sau de-a dreptul inventate. Portretul pe care i-l zugrăvesc aceste cronici este al unui despot dement, violent, însetat de sânge şi foarte crud. De asemenea, au fost puse în circulaţie poveşti despre nişte soli turci cărora, pentru că nu au vrut să îşi scoată turbanele în faţa lui, a poruncit să le fie bătute turbanele cu cuie în cap. A strâns laolaltă toţi tâlharii, cerşetorii, hoţii, invalizii şi, sub pretextul că le dă să mănânce, i-a încuiat într-un hambar şi le-a dat foc. Nu a scăpat niciunul. Un fel de eutanasie hitleristă. Patru sute de ani mai târziu, cel mai mare poet român, Eminescu, a scris o poezie admirativă despre asta, propunând-o ca soluţie pentru corupţia din ţară. Cică Vlad Ţepeş jupuia picioarele prizonierilor, le freca rănile cu sare şi punea animalele să le lingă cu limba lor aspră. Pe Dan, ucigaşul tatălui său, l-a pus să îşi sape singur groapa şi l-a îngropat de viu. După care s-a răzgândit, l-a dezgropat şi i-a tăiat personal capul. Tăia sânii femeilor şi le punea copiii să îi mănânce. Avea o problemă cu femeile – n-are rost să intrăm în detalii – de s-a ajuns să fie psihanalizat şi să se spună că era impotent şi că asta era forma lui de satisfacţie sexuală. Iar pentru că totuşi imaginea la ordinea zilei erau pădurile de ţepe, unii au avansat ideea că ţeapa era penisul care îi lipsea. Orice oroare ţi-ai putea imagina îi era atribuită.

– Astea toate erau adevărate?

– Se pare că da. Însă trebuie să le privim pe toate în contextul vremii. Toți conducătorii erau criminali și sadici. Ce făcea papa Borgia cu dușmanii lui? Ce făcea Inchiziția cu niște oameni nevinovați? Două sute de ani mai târziu protestanții ardeau în draci vrăjitoare după ce le torturaseră în prealabil ca să mărturisească. Sub tortură mărturisești orice. Ludovic Sforza, Baglioni, Orsini, Colonna, Malatesta comiteau și ei crime abominabile. Ludovic al XI-lea, Regele-Păianjen, agăța băieți foarte tineri de copaci până se uscau sau îi închidea în cuști ca pe șobolani. Și Ferrante, marele Ferdinand al Neapolelui, bunicul lui Alfonso, soțul pasager al Lucreției Borgia, și-a ucis oponenții, cam ca Țepeș pe boieri, i-a mumificat și a făcut din ei un muzeu privat, unde îi ducea obligatoriu pe toți cei care aveau proasta idee să îl viziteze. Problema nu erau doar ororile, ci și că Țepeș le adunase pe toate într-o singură persoană și, mai ales, numărul uriaș de victime la care se ajunsese. Numerele vehiculate erau amețitoare: 20 000 acolo, 40 000 aici, 100 000 în altă parte. Orori peste orori. Probabil că astfel de cruzimi erau în mare parte adevărate, dar amplitudinea despre care se vorbește era imposibil de atins. Țara Românească în întregime nu avea la vremea aceea mai mult de 500 000 de locuitori. Ca să nu mai vorbim că m-am pus să fac un calcul și am constatat că dacă era fie doar martor la atâtea crime, nu i-ar fi ajuns o sută de ani, darămite cei șase în care se presupune că mai și dormea, făcea copii și se bătea cu turcii. Numerele sunt exagerate. Interesant e că propaganda s-a oprit la un moment dat, dar cărțile continuau să se tipărească. Deveniseră bestselleruri. Lumea abia aștepta să citească toate cruzimile alea. Și uite așa au apărut strămoșii genului horror de astăzi și ai literaturii „Gore“[1]. Și toate acestea le datorăm tipografilor germani.

– Deci nu știm, de fapt, unde se termină adevărul și unde începe legenda? întrebă Christa dezamăgită.

– Nu. Ce cunoaștem e că a existat un domnitor celebru prin cruzimile lui care, probabil, erau reale, însă serios exagerate ca număr. Mai cunoaștem din unele surse că a fost testat un instrument incredibil de propagandă care a arătat cât de eficientă poate fi aceasta și cât de repede se poate multiplica un mesaj. Cu cât e mai teribil, cu atât se răspândește mai repede. Acesta e unul dintre primele fenomene de viralizare din istorie.

[1] După numele scriitorului american Gore Vidal, promotor al postmodernismului (n.red.)

– Te referi la marketing viral?

– Da. Avant la lettre. Multiplicare exponențială din gură în gură. Dar oricât de criminal ar fi fost, la scara istoriei ororile lui au fost cumva justificate dacă gândim în termeni de realpolitik. Groaza pe care a băgat-o în catolici a împiedicat populația ortodoxă, presată să treacă la catolicism, să o facă. Deci a păstrat religia locului. Negustorii din Transilvania nu au fost lăsați să domine piața și, în detrimentul lor, au prosperat cei locali. În Țara Românească, a încurajat meșteșugarii, cu care avea o relație privilegiată și cărora le făcea dreptate și în fața boierilor, să producă și să vândă. De aceea aceștia l-au sprijinit și urmat în toate, iar boierii l-au trădat. În plus, după ce Matei Corvin l-a pus pentru a treia oară pe tron, turcilor le-au tremurat chiloții și s-au gândit de mai multe ori înainte de a îl ataca, atât de puternică era imaginea aceea a pădurilor de țepe.

– Pentru asta a fost transformat în vampir.

– Nu. A existat un scriitor irlandez care nu a pus niciodată piciorul în România, dar căruia îi plăceau poveștile gotice și s-a inspirat din niște, foarte puține de altfel, scrieri din epocă. La baza poveștii cu sângele stă un fapt despre care nu se știe cât e de real. Se pare că exista un obicei destul de marginal ca la finalul unei bătălii mari, învingătorul să bea câte o cupă din sângele dușmanului cel mai înalt în grad pe care l-a ucis. Și Țepeș ar fi făcut la fel.

– Și povestea cum se termină?

– Țepeș e pus din nou pe tron pentru o nouă ofensivă împotriva turcilor. E trădat de Laiotă Basarab și decapitat, iar capul e trimis la Constantinopol.

– Și dacă toată campania asta de decredibilizare e dictată, de fapt, de acel mare secret pe care Vlad l-ar fi ascuns în Biblii? Dacă mesajul din Biblii e atât de periculos pentru întreg establishmentul, încât aceștia își dau mâna și trebuie cu orice preț să oprească, să îi zicem așa, marea și periculoasa dezvăluire? Dacă istoricii au găsit acest fir al manipulării care pleacă, așa cum spuneai, de la *Codex Gigas,* în mod corect, însă au ratat motivul real pentru care e pusă în mișcare o mașinărie atât de uriașă de propagandă? Atunci, am fi la fel ca în situația ta. Am știi când, am știi cum, dar nu am știi de ce. Despre ce trebuie să taci? Habar n-avem. De ce trebuia ca Țepeș să fie transformat într-un scelerat? Faptul că nu e eliminat sugerează, în această paradigmă, fie că e păstrat ca să nege el însuși că a trimis mesajul sau că el e real, fie că mesajul a scăpat total de sub controlul lui Țepeș și că își trăiește

propria existență. Dacă există pericolul ca mesajul să iasă la suprafață și să nu mai poată fi oprit? Dacă are acel efect pe care oamenii din Evul Mediu îl cunoșteau atât de bine? Breșa din zid. Dacă într-un zid apare o crăpătură, surparea nu mai poate fi oprită. E doar o chestiune de timp. Să zicem că există o iminență a aruncării acestui mesaj, oricare ar fi el, pe piață. În situația asta nu se poate pune problema unei coalizări împotriva autorului mesajului? Și o distrugere, într-adevăr, a notorietății, a credibilității lui, transformarea celui responsabil într-un descreierat scăpat de sub control reprezintă singura soluție? Spuneai că dacă ucid cine ești, nici nu mai trebuie să te elimine fizic. Ești terminat, oricum. Dacă e reluat acest model?

– E posibil, răspunse Charles care o urmărise pe Christa cu foarte mare atenție. Din păcate, nu e și foarte probabil.

– N-o fi. Dar vezi că se întâmplă lucruri serioase în jurul tău. Grave. Dacă ai dat din întâmplare peste ceva mare aici? Eu zic că ar trebui să ne concentrăm să descoperim care ar putea fi acel mesaj. Cred că abia atunci am putea judeca dacă teoria asta e posibilă.

– Adică să găsim Biblia pierdută. În cazul în care există.

Capitolul 51

Trecuse de ora unu dimineața, iar trenul tocmai părăsea capitala Slovaciei, Bratislava, când Bella simți un gol imens în stomac. Nu mai mâncase nimic de aproape o zi întreagă, în afara unor sărățele, și nu băuse decât o sticlă de doi litri cu Coca-Cola, pe care le luase din gară. Așa că îl trimise pe Milton la vagonul-restaurant pentru a vedea dacă ar fi fost în siguranță să meargă să ia ceva de-ale gurii sau, și mai sigur, să cumpere pentru toți trei ceva la pachet. Prin urmare, în clipa în care auzi bătăi în ușă, convinsă că era Milton, o deschise larg. În acel moment o mână se repezi spre gâtul ei cu o viteză năucitoare și i-l reteză cu cuțitul de la un capăt la altul dintr-o singură mișcare. Bella mișcă un pic din cap, clipi din ochi, după care se prăbuși pe spate. Omul cu geacă de motociclist o privi câteva secunde, după care, poate pentru că i se făcuse milă sau poate pentru că îl deranja zgomotul pe care aceasta îl făcea, se aplecă, îi cuprinse capul cu amândouă mâinile și smuci brusc. Horcăitul se opri.

Milton se ciocni de Charles chiar între cele două vagoane. Se bucură că cei doi plecaseră, dar văzu prin geamul ușii că înăuntru ospătarii strângeau fețele de masă și făceau curățenie. Intră și insistă să cumpere ceva de mâncare. Încercând să îi explice că vagonul era deja închis și că închiseseră oricum și bucătăria, chelnerul decise să îi dea cele două porții pe care le păstrase pentru el și colegul lui. Făcuseră bani frumoși în seara aceea și își puteau permite un mic dejun copios în centrul Pragăi. După câteva minute de așteptare, Milton se întorcea victorios spre compartimentul lui. Bătu la ușa Bellei, însă nu îi răspunse nimeni. Intră, dar cum cușeta era cufundată în întuneric, iar lumina palidă de pe culoar care se strecura prin ușa întredeschisă nu era suficientă, se chinui să caute întrerupătorul cu o jumătate de mână, în timp ce avea grijă să nu scape cele două farfurii. În momentul în care atinse

întrerupătorul simți în jurul gâtului o coardă din oțel. Scăpă farfuriile și încercă să-și vâre mâna între gât și coardă. Era prea târziu. Coarda îi secționase carotida. Cu o ultimă zvâcnire, se împinse cu picioarele, dar sângele îi umplu gulerul cămășii. Asasinul se opri din strâns abia în clipa în care Milton încetă să se zbată.

Motociclistul aprinse lumina, împinse cadavrele cu picioarele ca să își facă loc și apoi scotoci prin lucrurile Bellei. Deschise cele două laptopuri, introduse în fiecare pe rând un stick USB și rulă un program care șterse totul de pe cele două hard disk-uri. Pe urmă călcă laptopurile în picioare, după care deschise geamul și le făcu vânt în noapte. Găsi pașaportul lui Charles și îl vârî în buzunar. Ieși cu atenție din compartiment, având grijă să închidă bine ușa. Se asigură că nu era nimeni pe coridor și bătu în ușa cușetei alăturate. Julius Henry stătea în pat și nu avea niciun chef să se dea jos din el. Așa că îi strigă celui care credea că era Milton să intre. După ce figura se repetă de mai multe ori, uriașul se dădu bombănind jos din pat și trase de clanță. Cuțitul i se înfipse direct în ochiul stâng, iar o lovitură de picior în stomac îl aruncă în fereastră. Cu cuțitul în ochi, uriașul se ridică și se năpusti asupra agresorului. Acesta se dădu la o parte și Henry se izbi de această dată de ușă exact în mânerul cuțitului care îi pătrunse și mai adânc în cap. Urlă de durere. Din spate, coarda inexorabilă îi înconjură încrucișat gâtul și îl lăsă lat. În timp ce asasinul scotocea prin compartiment, telefonul din buzunar vibră și se aprinse. Pe ecran apăru un cronometru cu numărătoare inversă, *countdown,* care porni de la șaizeci de minute. Imediat, deasupra cronometrului apăru și o hartă pe care scria Brno și un punct roșu începu să pâlpâie pe ea. Se asigură că în geanta paralelipipedică se afla totul la locul lui, aruncă și pașaportul lui Charles în ea și se așeză pe pat așteptând să ajungă la Brno, al doilea mare oraș al Cehiei. Se puse cu picioarele pe spatele uriașului mort care ocupa întreg compartimentul și scoase mingea de tenis.

O oră mai târziu coborî la Brno și urmă semnalul roșu de pe telefon. Acesta îl duse în parcarea din fața gării și începu să pâlpâie tot mai repede până se transformă în verde. Nu îi veni să își creadă ochilor. În fața lui stătea probabil cea mai rapidă motocicletă din lume. O Asphaltfighter Stormbringer modificată special pentru doi pasageri. Sprijinită de ea, o blondă fatală îl aștepta. Beata Walewska era cel mai talentat agent secret pe care Werner îl cunoscuse vreodată. O adevărată mașină de ucis și care primise cele mai delicate misiuni de-a lungul timpului. Se achitase de fiecare dată de toate

fără să comită nici cea mai mică eroare. Beata era singura persoană din lume în care Werner Fischer avea încredere. Era plătită de institut, dar lucra pentru Werner care îi adăuga anual într-un cont dintr-o bancă elvețiană, unde nu existau decât conturi alfanumerice, câte două milioane de dolari de cinci ani încoace. Plus bonusuri pentru misiuni speciale.

Beata îi întinse casca de kevlar motociclistului fără să spună un cuvânt, își prinse părul lung cu o mișcare complicată și îl ascunse sub casca ei. Coborî viziera și se urcă în față. Asasinul și-ar fi dorit să încerce și el acea bijuterie despre care auzise, însă nu o condusese niciodată până atunci. Cert e că gestul femeii fu clar și nu lăsă loc de discuții. Așa că așeză geanta în spatele lui, între el și grilajul spătarului, și încălecă monstrul de 280 de cai putere.

Capitolul 52

Un uruit îngrozitor de roți o trezi pe Christa. Scârțâitul se datora frecării metalului pe metal. De la geamul lor se vedea cum țâșneau scântei aruncate în toate părțile ca și cum ar fi fost într-o oțelărie veche. Apoi urmă o frână care îl aruncă pe Charles din pat. Nedumerit, acesta privi în jur și o văzu pe Christa în picioare.

– Cineva a tras semnalul de alarmă, spuse Christa.

Cei doi se întorseseră de la cină și Charles insistase că vor ajunge dimineață și, pentru că din nou nu aveau să doarmă o zi întreagă, spuse că în cele câteva ore rămase trebuiau să mai încerce să tragă un pui de somn. Dormiseră ceva mai mult de trei ore.

Conductorii trenului o luară vagon după vagon să verifice toate semnalele de alarmă de pe culoar, urmând ca apoi să le vadă pe cele din fiecare compartiment. Nu aveau un sistem bine pus la punct. Așa că unii se îndreptară înspre locomotivă, alții înspre capătul trenului. Încet-încet lumea ieșea pe culoare cu fețele îngrozite ca după un cutremur. Oamenii începuseră să vorbească între ei în limbi diferite pentru a încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Chelnerul cel simpatic, care avea prima cabină de lângă vagonul-restaurant, înghețase cu mâna pe semnal. Ieșise la baie, iar când se întoarse văzu că ceva se scurgea pe sub ușa unui compartiment aflat doar la două cușete după a lui. Se apropie și zări un lichid vâscos de culoare roșiatică apropiindu-se amenințător de papucii lui, riscând să-i înghită. Vru să intervină pentru a-l ajuta pe pasagerul din interior în cazul în care acesta ar fi avut nevoie. Apăsă clanța. Ceva opunea rezistență. După câteva eforturi, se propti tare în ușă, iar un gigant plin de sânge cu un cuțit în ochi se prăvăli spre el. Se dădu îngrozit în spate și începu să strige ca un dement.

Ca să poată ieși, motociclistul îl ridicase pe Henry în picioare și îl sprijinise de scară. Dansul ritmic al trenului îl plimbase pe acesta dintr-o parte în alta până îl proptise între ușă și pat, tot în picioare. Se blocase acolo. În momentul în care chelnerul forțase ușa, cadavrul se mișcă, iar când o deschise, corpul, lipsit de puncte de sprijin, căzu în față.

Imediat ce își revenise un pic, chelnerul se agățase de semnalul de alarmă și trase de el cu toată puterea. Când trenul frânase brusc, ușa compartimentului se deschise și o minge de tenis sărise afară și îl plesnise între ochi. Ospătarul leșinase pe loc. Așa îl găsiră cei doi conductori care ajunseră primii la locul faptei. Agățat de mânerul semnalului de alarmă. Ca un martir al războaielor cu turcii care murise îmbrățișându-și tunul.

Christa privi pe geam și văzu că erau în plin câmp, dar că dincolo de un pâlc de copaci se zărea un drum de țară, iar ceva mai jos, o lumină care părea să vină de la niște case. Se tot întreba ce să facă. Douăzeci de minute mai târziu, o mașină de poliție ajunse lângă tren cu luminile girofarului învârtindu-se în toate culorile. Trenul oprise undeva la mijlocul distanței între Brno și Pardubice, cam la 85 de kilometri de Brno și la 65 de cealaltă localitate. Venise o mașină de poliție dintr-un sat din apropiere și unul dintre cei patru polițiști ai localității respective nu contenea să dea telefoane la centru. Conducerea îi redirecționase apelurile la Brno, apoi la Pardubice și, într-un final, la Praga.

Poliția cehă avea timpi de reacție uriași și zero protocoale pentru astfel de situații. Responsabilitățile erau pasate de la unii la ceilalți, iar cei care ar fi trebuit să decidă nu erau de găsit sau habar n-aveau ce să facă. Într-un sfârșit, cineva îl trezi pe ministrul de Interne. Polițistul Miloš Bambenek asuda masiv și își tot ștergea transpirația cu o batistă uriașă pe sub caschetă în timp ce plimba telefonul, pe care îl făcuse leoarcă, de la o ureche la alta. Tot felul de superiori regionali sau naționali urlau la el ordine contradictorii. Pasagerii începuseră și ei să fie nervoși, întrebându-se ce s-a întâmplat și vrând să știe cât o să întârzie trenul. Câțiva dintre ei chiar se dădură jos din tren. Într-un final, apăru o Salvare dintr-un sat apropiat care era dotat cu așa ceva. Salvarea nu putu să depășească trenul, așa că opri în spatele lui, înainte ca fâșia de drum pe care veniseră să se îngusteze. Cei doi brancardieri și un medic contaminaseră serios locul crimei. Asistentului de pe Salvare i se

făcuse rău când văzu cadavrul cu cuțitul înfipt în ochi. Între timp mai apărură două mașini de poliție din satele învecinate.

Dintr-odată se auzi un zgomot asurzitor pe cer și în raza vizuală a călătorilor apăru, ca într-un film de Spielberg, un elicopter care împrăștia o lumină albă pe unde trecea. Cei care se bucurară că venise poliția o făcuseră degeaba. Era o echipă de televiziune care începuse transmisia directă de la fața locului.

Bambenek îi ordonă unuia dintre cei trei subalterni ai lui să rămână la secție în cazul în care veneau ordine pe telefonul fix. Acumulatorul mobilului său începuse să se descarce. Ceilalți doi i se alăturaseră, dar polițistul îi trimise să patruleze pe ulițele satului pentru a vedea dacă nu cumva criminalul a luat-o la fugă. Șeful de tren se apucă să deschidă compartiment după compartiment, la ordinele polițistului, și avu un șoc când, în cușeta alăturată, îi mai găsiră și pe Bella și Milton. Pasagerii care coborâseră fură urcați înapoi în tren. Așa că toată lumea se zgâia la geamuri.

Ordinele contradictorii îl făcură pe polițist să reacționeze total aiurea. Întâi i se ordonase să nu se atingă de nimic până nu venea laboratorul criminalistic de la Brno. La presiunea călătorilor, urlă exasperat că lumea nu putea sta acolo o veșnicie, iar un superior, nu se știa exact cine, îi spusese să scoată cadavrele și să le transporte la Salvare. După ce îi duse pe Bella și pe Milton, un șef de la Praga îi zise că era nebun, că cine se credea să aibă inițiative și că tot ce i se cerea era să asigure paza călătorilor, să nu părăsească nimeni trenul și să păstreze locul crimei intact. Așa că îi puse pe brancardieri să aducă înapoi cadavrele și să le aranjeze exact așa cum le-au găsit. Dacă nu ar fi fost tragic, ar fi părut chiar o scenă dintr-un film cehesc plin de umor negru. Spectacolul brancardierilor care plimbau cadavre dintr-o parte în alta era hilar.

Când trecu prin dreptul vagonului lor, unuia dintre cadavre îi alunecă piciorul de pe targă. Urmărind foarte atent întreaga scenă, Charles recunoscu pe loc gambele musculoase ale Bellei. Partea de sus era acoperită cu un cearceaf. Îi atrase atenția Christei. Aceasta reacționă imediat.

– Suntem departe de orice oraș cu poliție adevărată. Aici oamenii au alte ritmuri decât cele cu care ești obișnuit. Va mai dura o oră-două până să vină cineva serios. Pe aici întâi ajunge televiziunea, iar poliția, mult după. Exact ca în țările sud-americane. Pe urmă vor trebui să sigileze locul crimei și să legitimeze toți călătorii. În afara faptului că estimez că vom mai sta aici

ore bune, dacă o să te găsească fără acte şi o să vadă pe biletele noastre că am plecat din acelaşi loc cu ei, o să fie probleme. Până să desluşească cine suntem, o să ne ia dracul. Trebuie să plecăm din tren.

– Unde? întrebă Charles.

Discutară aprins preţ de câteva minute, dar Christa se impuse. Introduseră totul în bagajul lui Charles şi coborâră pe uşa din spate, unde nu era nimeni. Dincolo de ultimul vagon, câmp cât vedeai cu ochii. O lună rotofeie făcea ca zona de vizibilitate să fie destul de mare. Ocoliră trenul prin spatele ambulanţei şi o luară spre drumul care se zărea după pâlcul de copaci. În ciuda agitaţiei din faţa trenului, părea că nu îi văzuse nimeni. Ocoliră, aplecaţi ca pisicile care cred că dacă se târăsc în câmp deschis, nu le vede nimeni, pâlcul de copaci şi ajunseră pe un drum care părea să ducă spre un sat. Christa scoase telefonul, însă făcu spume când constată că nu are semnal.

Capitolul 53

Beata conducea motocicleta cu 180 de kilometri pe oră. Încetini când văzu o benzinărie la ieşirea din Kolín. Mai aveau şaizeci de kilometri până la Praga. Pe lângă ei trecură, în sens opus, şase maşini de poliţie cu toate semnalele luminoase aprinse, în mare viteză. Niciunul dintre cei doi nu făcu legătura cu trenul. După ce alimentă şi plăti, Beata îl întrebă pe bărbat ce motocicletă are. Îi spuse că geaca de pe el era inconfundabilă. Mai vorbiră un pic, apoi îl întrebă dacă ar vrea să încerce minunăţia cu care erau. Acesta se arătă încântat. Beata se aşeză în spatele lui şi îl cuprinse cu braţele. Merseră preţ de vreo douăzeci de kilometri, iar când motociclistul opri la o trecere de cale ferată aruncată în mijlocul pustietăţii, femeia se dădu un pic în spate şi o secundă mai târziu trei gloanţe ieşiră prin pieptul bărbatului. Îl împinse jos de pe motocicletă, în şanţ, şi porni mai departe.

În dormitorul lui din somptuoasa vilă pragheză, Werner privea consternat la televizor transmisiunea directă de pe câmpul unde fusese oprit trenul. Pe ecran se puteau citi ora şi numele localităţii. Nu înţelegea ce spunea reporterul, aşa că schimbă programele unul după altul. Toate arătau acelaşi lucru. Până la urmă, dădu peste unul în limba engleză. Încercă să o sune pe Beata, dar intră o voce care îi zicea în cehă că persoana apelată nu se afla în aria de acoperire.

Înţelesese că Charles era în acel tren, că motociclistul o dăduse în bară şi că fuseseră descoperite prea devreme cadavrele. Pregătise cu minuţiozitate întregul plan, astfel încât Charles să scape de urmărirea Bellei, şi reuşise deci să înlăture orice urmă de control pe care Martin ar fi putut-o exercita asupra operaţiunii. În acel moment el era singurul care ştia cum să îl găsească pe Charles şi spera ca prin aceasta să pună mâna pe Biblie. Apoi urma să

decidă cum să procedeze cu Martin. Avusese noroc că un alt contractor independent – își asigura întotdeauna o soluție de rezervă – aflase că Charles își lăsase pașaportul la recepție, în graba cu care o șterse de la hotel și îi raportase. Cum Bella nu îi spusese că recuperase pașaportul, trebui să se ocupe ca nimeni să nu îi controleze la frontiera cu Ungaria. Știa că la intrarea în Cehia, datorită faptului că cele două țări făceau parte din spațiul Schengen, nu mai existau controale vamale. Așa că aranjase povestea cu șeful poliției de frontieră, Fekete László.

Ieși repede din casă și se urcă în Mini Cooper-ul roșu parcat chiar la intrare.

Capitolul 54

Începuseră să apară case – întâi în stânga, iar ceva mai încolo şi în dreapta. Uliţa satului era luminată mai degrabă de lună decât de becurile prăpădite care atârnau sporadic pe câte un stâlp de curent. Casele erau toate cufundate în întuneric şi pe stradă, nici ţipenie de om. Christa mai controlă o dată telefonul, dar semnalul continua să lipsească. Se auzea lătrat de câini de câte ori treceau pe lângă câte o curte. Văzură în zare o lumină care părea să vină de la o casă. Se îndreptară spre ea. După câţiva metri, aveau în faţă un magazin sătesc cu lumina lăsată aprinsă. Cei doi nu ştiau exact unde se aflau şi nici cum vor reuşi să scape de acolo. Mergeau pe mijlocul drumului. Christa în pas mai săltat, iar Charles, târând valiza după el. Tot ce voiau era să se îndepărteze cât mai mult de linia de cale ferată.

La un moment dat, de pe o stradă lăturalnică, se văzură nişte lumini. Păreau faruri care se apropiau. Christa îl trase pe Charles de braţ înspre marginea drumului. Era prea târziu. Autovehiculul coti şi le ieşi direct în faţă. Era o maşină de poliţie. Cei doi pasageri încremeniră când îi văzură pe Charles şi Christa. Poliţistul din dreapta ieşi după câteva secunde de perplexitate cu pistolul scos înspre ei şi îi întrebă ceva în cehă. Christa răspunse gesticulând larg că nu vorbeau limba şi întări cu un „English, please!"[1] Poliţaiul căruia îi tremurau picioarele nu ştia ce să facă mai departe. Nu scosese până atunci niciodată pistolul din teacă. Era a doua oară în patru ani când îl luase din rastel şi asta pentru că şeful lor urlase prin staţie să fie foarte precauţi. Aveau de-a face cu un criminal foarte periculos. Colegul de la volan vorbi ceva prin staţie cu poliţistul care făcea oficii de recepţie la sediu şi coordona legăturile cu şefii din oraşe. Recepţionerul îi transmise că

[1] „În engleză, vă rog!" (engl.) (n.red.)

mobilul șefului se descărcase și că la stația de emisie-recepție a mașinii nu răspundea nimeni. Așa că trebuiau să se descurce singuri.

Celălalt polițist se dădu și el jos și începu să strige în germană: „Papiere! Papiere!" Chiar în momentul în care Christa duse mâna la buzunarul de la spate pentru a-i arăta polițistului legitimația de Interpol, piciorul i se mișcă în așa fel, încât pantalonul i se întinse pe mușchi, iar polițistul văzu cum, în buzunarul de deasupra genunchiului, o formă de armă prindea contur. Nu stătu pe gânduri și se aruncă asupra ei într-un placaj demn de un meci de fotbal american. O prinse de picioare și o trânti la pământ. Colegul lui se trezise și el și se apropie cu pistolul de capul lui Charles, pe care îl forță să-și ridice mâinile și să se culce pe burtă. Christa nu opuse niciun fel de rezistență. Polițistul îi prinse mâinile la spate și i le legă cu cătușe. O percheziționă și îi luă portofelul cu acte și pistolul. Cum nu mai aveau o altă pereche de cătușe, se duse la portbagaj în vreme ce cei doi erau întinși pe jos, scotoci un pic, se întoarse cu o sârmă și îi legă mâinile lui Charles, tot la spate. În tot acest timp, colegul lui se întreba ce ar fi făcut dacă ar fi fost nevoit să tragă. În afara unor exerciții de poligon la care participase cu aproape zece ani în urmă, nu folosise niciodată o armă. De fapt, nici dacă ar fi vrut, nu ar fi putut să îl împuște pe Charles, pentru că pistolul nu era armat și siguranța era pusă.

Pe când erau transportați la secție, Charles încercă să converseze în germană cu polițistul care le ceruse actele, dar se lămuri repede că vastele cunoștințe de limbi străine ale acestuia tocmai se epuizaseră odată cu rostirea acelui cuvânt.

Beata ajunse la Praga și intră cu motocicleta direct în garajul subteran al vilei institutului. Îl strigă pe Werner, îl căută prin casă și, constatând că nu răspundea și toate luminile erau stinse, scoase telefonul mobil. Văzu că are un apel pierdut și încercă, la rândul ei, să îl apeleze. Auzi un telefon sunând la etaj. Urcă tiptil pentru a îl surprinde, dar telefonul sună pe noptieră, iar Werner nu părea să fie prin preajmă. Se gândi că dacă își lăsase telefonul, nu putea fi prea departe, așa că ieși pe terasă să admire priveliștea minunată a lunii reflectându-se în Vltava. Mișcările apei provocate, probabil, de vreun pește care ieșea să respire și un pic de aer curat, păreau să taie luna în felii întocmai ca pe un fruct gigantic parcă pentru a le servi una câte una unui duh al apelor.

Capitolul 55

Sediul poliției satului era găzduit de o casă obișnuită, continuată cu un fel de depozit, totalmente lipsit de ferestre. Lumina naturală pătrundea doar în cele două încăperi unde aveau polițiștii birourile. Cea mai luminoasă era a șefului, iar în cealaltă își aveau stațiile de lucru ceilalți trei. Era un singur computer în biroul comun și o imprimantă veche. În biroul șefului era și rastelul din metal în care erau ținute cele patru pistoale și o carabină pe care nu o mai scosese nimeni de acolo de când comuniștii rechiziționaseră casa și o transformaseră în secție de poliție, adică de mai bine de jumătate de secol. Din amabilitatea primarului, interiorul fusese zugrăvit cu doar doi ani în urmă. Nu ajunseseră banii și pentru exterior, așa că cele două steaguri atârnate afară – al Cehiei și al Uniunii Europene, nou-nouțe și strălucitoare – făceau notă discordantă cu tencuiala scorojită a clădirii. Nu fuseseră bani nici pentru alte reparații deocamdată, așa că, tot felul de sunete se auzeau pe dedesubt, de parcă populații întregi de șobolani urcau și coborau pe țevile de canalizare, care se zguduiau și scoteau niște zgomote sinistre. Podelele scârțâiau și ele și erau mâncate de carii. Cum ușile de la birouri erau închise, nici măcar un strop din lumina lunii nu pătrundea în sediu.

Chiar la intrare, singura cameră de supraveghere pe care o donase unul dintre bogătanii satului, ca să își scape din arest fiul ce călcase o găină beat fiind la volan, era orientată imediat deasupra ușii de la intrare înspre interior, astfel că se putea vedea recepția. Aceasta era un fel de raft înalt sprijinit pe un rest de schelă vopsit în alb și înfipt în ambii pereți dintr-o parte în cealaltă. Tâmplarul satului le făcuse un fel de tejghea rabatabilă pe care polițiștii nu o mai foloseau de mult, fiindcă de la atâta întors peste cap îi cedaseră balamalele. Recepția se afla pe un hol lung al fostei case, chiar în fața ei, și la perete erau aliniate câteva scaune care constituiau sala de așteptare a

secției. Lângă ușa de la intrare exista un alt hol perpendicular, din care se intră în cele două birouri și în toaletă. În prelungirea holului, după colț, era o sală mai mare, fostul depozit, unde, cam la jumătatea ei, fuseseră instalate niște gratii semănând cu o colivie. O ușă grea, tot din gratii cu două yale, era responsabilă de ținerea în siguranță a deținuților ocazionali, găzduiți acolo pentru maximum 24 de ore. De regulă era vorba despre beți care trebuiau să se trezească sau despre tineri din sat care dădeau iama în curțile oamenilor și furau ce le cădea la mână. Nimeni nu își aducea aminte dacă vreun criminal periculos stătuse vreodată în închisoarea improvizată. De obicei, cei închiși acolo erau ținuți să își bage mințile-n cap. Viața de polițist în acest mic sat cehesc era o binecuvântare. Singurele dăți când polițiștii trebuiau cu adevărat să facă ceva erau câte o criză domestică sau în perioada alegerilor.

După gratiile care semănau îngrozitor de mult cu închisorile șerifilor din westernurile anilor '50, Christa și Charles erau așezați pe un pat din fier pe care șeful poliției, Miloš Bambenek, îl adusese de acasă. Sosiseră cam de o oră. Cum orice fel de tentativă de a vorbi cu polițiștii eșuase, stăteau și așteptau să vadă ce urma să li se întâmple. Foarte curând avea să se lumineze de ziuă.

Cel puțin unsprezece mașini de poliție, dube și Salvări fuseseră parcate în fața câmpului unde oprise trenul. Lângă tren și în interior mișuna o grămadă de uniforme. După ce locul crimei fusese fotografiat, amprentat, securizat, cei doi polițiști care păreau mai mari în grad discutau aprins dacă să dea drumul trenului sau nu. Cineva dintre pasageri era responsabil pentru crime. Trebuiau să îl găsească. Se întrebau cum ar fi putut să îi rețină pe toți pentru interogatorii. Măcar să li se ia amprentele. Unul dintre ei susținuse că taman acolo era cel mai bun loc și că nu aveau unde să fugă. Pe când în oraș... Cum camerele de luat vederi erau pe ei, iar la Praga era și mai rău, așteptau hotărârea ministrului. Călătorii începuseră să vocifereze din ce în ce mai tare că aveau treabă, vieți de trăit, că erau reținuți abuziv și fără niciun drept. Cum nimeni nu voia să își asume nicio hotărâre, așteptarea părea că se va prelungi la nesfârșit. Și apoi întreg traficul feroviar fusese dat peste cap, linia care unește Brno de Praga fiind circulată intens. Era un coșmar logistic.

La un moment dat unuia dintre șefi îi trecu prin cap să discute cu Bambenek și să îl întrebe dacă se gândise să supravegheze și satul, în situația

în care criminalul sau criminalii ar fi reuşit să se strecoare afară din tren în nebunia creată. Acesta răspunse mândru că da, băieţii lui patrulau satul şi zise că ar putea verifica, dacă şeful care i se adresase ar putea să îi împrumute telefonul mobil, pentru că pe al lui îl lăsase bateria. Îl primi şi formă numerele celor trei subalterni. Nu răspunse nimeni.

– Ştiţi, semnalul dispare câteodată cu zilele pe aici, prin urmare, o să sun la secţie pe linia fixă, spuse poliţistul.

Nici la secţie nu răspundea nimeni. Asta i se păru ciudat, aşadar, se duse la maşină să încerce pe staţie. Fără succes şi de această dată. Mai ceru o dată telefonul mobil împrumutat şi sună la el acasă. După mai multe tentative o voce enervată că fusese trezită din somn îi răspunse. Era fiul lui de nouăsprezece ani care venise în vacanţă de la facultate. Miloš se chinui preţ de câteva minute să îl convingă să se ducă de urgenţă la secţie pentru a vedea ce s-a întâmplat. Fiul sesiză oportunitatea şi îi smulse tatălui o promisiune cum că i se va mări alocaţia lunară. Tatăl îi mai spuse să fie precaut şi, dacă vedea orice ar putea să i se pară suspect, să nu se apropie de clădire.

Capitolul 56

Cei trei polițiști dezbăteau cum să îl informeze pe șeful lor despre prizonieri. Se hotărâră ca unul dintre ei să ia mașina și să se ducă la tren ca să îi comunice personal. Tocmai când acesta se pregătea să iasă, un curent de aer rece străbătu secția. Părea că o masă de aer polar se prăvălise peste sat. Polițiștii simțiră frigul până în oase. Christa se scutură de parcă un curent electric trecuse prin corpul ei, iar pe Charles îl apucă tremuratul. Polițistul de la recepție îi strigă celui care tocmai ieșise să închidă ușa, că venea un frig îngrozitor de afară. Becul de la recepție începu să pâlpâie, întâi mai puțin și apoi mai mult, după care lumina tuturor becurilor începu să scadă. Variațiile de tensiune nu erau ceva neobișnuit pe acolo. Satul se afla lângă o centrală electrică și, ori de câte ori, aceasta trecea de pe un generator pe altul, se întrerupea curentul. Brusc, toate luminile se stinseră, iar întreaga secție rămase în beznă. Se auzi podeaua cum scârțâie, iar frigul devenise extrem de tăios. Recepționerul ieși din spatele tejghelei și se îndreptă spre ușă ca să o închidă, să ia o lanternă și o lampă cu gaz pe care le păstrau la îndemână pentru situații de felul acesta. Nu se vedea nimic, așa că ușa de la intrare trebuie să fi fost închisă. Apoi se auzi un geamăt, un nou scârțâit și o bufnitură. Christa și Charles tresăriră. Se lipiseră aproape unul de celălalt.

Recepționerul se împiedică de ceva și căzu. Colegul lui începu să îl strige întâi mai încet, apoi din ce în ce mai panicat. I se simțea frica în întuneric. Nu știa ce avea să se întâmple, dar cea mai neagră presimțire îl cuprinse. Se transformă în disperare. Pe urmă tăcu. Cei doi se lipiră și mai mult unul de celălalt. Nu era foarte clar cine pe cine proteja. Se mai auzi o bufnitură, apoi podelele scârțâind și mai rău. Scârțâitul se auzea din ce în ce mai aproape. Și zgomotul acela de pași. Părea o plutire eterică urmată cu o târșâială de picioare. Un plutit șchiop cum nu mai pomeniseră. Se îndrepta spre ei. În bezna totală, Charles

încercă să deslușească ceva. I se păru că intuiește o siluetă, însă nu era sigur. Zgomotul de pași se opri. Auziră grilajul mișcându-se. Ușa din fier scârțâi și ea. Christa duse mâna instinctiv la buzunarul unde ținuse pistolul, dar acesta nu era acolo. Se făcu liniște, iar scârțâitul podelei părea că se îndepărtează. Apoi pereții începură să se zguduie și un zgomot infernal de țevi ruginite străpunse tăcerea. Se auzi apa curgând în altă încăpere. Și din nou liniște. Cei doi încremeniseră, pregătiți să se apere cu pumnii și cu picioarele dacă ar fi fost cazul. Stăteau încordați și ascultau.

După un timp lumina pâlpâi din nou. Și se aprinse de tot. Frigul părea că părăsise camera odată cu întunericul. Se priviră unul pe celălalt și se îndepărtară un pic. Ușa celulei improvizate era deschisă, iar cheile erau lăsate în yală pe dinafară. Exact în acel moment, stația pârâi și o voce spuse ceva în cehă. Era Miloš. Christa ieși prima din celulă. Se lipi de perete și se deplasă încet cu pumnul închis și cu cheia între degetul mijlociu și arătător, cu partea ascuțită în exterior, pe post de armă albă. Lui Charles i se păru că merge ca și cum s-ar scurge pe perete. Ajunsă în hol, îi văzu întinși pe jos pe cei trei polițiști. Charles ieși și el și apăru în spatele Christei. Aceasta era aplecată peste corpurile polițiștilor. Unul dintre acestea se scutură spasmodic un timp. Apoi se potoli. Din gâturile lor, prin două găuri apropiate, curgea sânge. Nu păreau să fi fost răniți în altă parte. Christa se întoarse spre Charles și dădu din cap într-un fel care spunea: „Nu se mai poate face nimic!"

– Trebuie să plecăm! Repede!

Charles nu era convins.

– Vrei cumva să dai explicații acum unor polițiști turbați? Dacă avem noroc, nu ne-a mai văzut nimeni altcineva!

– Ai de gând să o luăm iarăși pe jos? Am mai făcut asta și n-a ieșit foarte bine! spuse Charles îngrijorat și îngrozit de spectacolul din jurul lui.

Părea hipnotizat. Când se panica reacționa exact ca un robot și făcea tot ce se cerea de la el. La fel ca pe balconul hotelului Central Park când Christa îi spusese să sară pe acoperișul mașinii frigorifice.

Christa își recuperă portofelul și pistolul, luă și valiza lui Charles. Ieșiră. Mașina poliției stătea în față cu cheile în contact. Îi făcu semn lui Charles să urce. Acesta se conformă.

Mașina ieșise de o bună bucată de timp din sat, când noaptea începea să se risipească precum o piază rea făcută din fum și din funingine.

Capitolul 57

Când își dădu seama că fiul lui nu îi dădea niciun semn, șeful poliției se urcă în mașină și în doar câteva minute ajunse la sediu. Părea pustiu. Cu mâna pe pistolul de la brâu, după ce deschise capsa de siguranță a centurii, se apropie cu precauție de ușă. Atunci auzi un zgomot vizavi. Întoarse repede capul și văzu tufișul mișcându-se.

O jumătate de oră mai târziu, unul dintre medicii de pe Salvare se străduia să înțeleagă starea cataleptică a tânărului așezat în fotoliul tatălui său și învelit cu o pătură. Încercă să îi determine un reflex ocular, dar privirea îi rămase fixă. Atât tatăl, cât și mama, care fusese și ea adusă, avuseseră mai multe tentative de a vorbi cu el, de a-l îmbrățișa, de a-l face să își revină din șoc prin toate mijloacele care le trecură prin cap. Îl stropiseră și cu apă pe față. Într-un târziu, medicul îi făcu o injecție menită să îi relaxeze mușchii. Tânărul se înmuie și părea că adormise. În acel moment îi scăpă ceva din mână și căzu cu zgomot pe podea. Era telefonul mobil pe care tânărul îl ținuse foarte strâns până atunci, ca pe ceva extrem de prețios.

Miloš Bambenek știa că fiul său, ca orice tânăr de vârsta lui, dezvoltase o adevărată obsesie pentru acel smartphone. După ce se luptase câteva luni bune cu el, cedase și i-l cumpărase, deși îl costase o avere. De atunci, tânărul nu se despărțea de telefon niciunde. La masă, la toaletă, la televizor, tot timpul își mișca degetele pe suprafața lui în așa hal, încât Miloš începuse să se întrebe dacă nu cumva fiul lui avea nevoie de un control psihiatric. Se lăsă păgubaș, când cei doi copii ai vecinilor, un student și o elevă de liceu, invitați la masa de duminică, nu își putură nici ei dezlipi mâinile de pe telefoane. Când vecinii le puneau întrebări protocolare, așa cum se obișnuiește la o masă în familie, niciunul dintre ei nu putea duce un răspuns până la capăt, că mașinăria se și aprindea pe masă. Tinerii butonau ceva, după care își reluau

răspunsul ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum timpul acela dintre răspunsuri nu existase, de fapt. Când îi întrebă ca un bătrân pisălog dacă și la școală făceau la fel, toți trei râseră superior și răspunseră că toată lumea făcea. Polițistul se întreba cum naiba putea cineva să se concentreze la ceva, la orice, cu întreruperile astea continue. Dar își aminti imediat că nici fiul lui mai mic nu se oprea din împușcat tot ce îi ieșea în cale pe playstation-ul pe care i-l cumpărase de bucurie că reușise să nu rămână repetent. Sufrageria lui se transformase de atunci în cel mai aprig câmp de bătălie pe care și-l putuse imagina vreodată. Rezistase cât rezistase la campaniile lui Napoleon, războaie medievale, chiar și la mitraliera care rădea tot ce îi apărea în față pe Omaha Beach, însă când niște roboți, care își tot schimbau înfățișarea, începeau să își care picioare în locul unde trebuia să le fi fost gura, nu mai rezista și pleca la secție.

Știa, de asemenea, că fiul lui fotografia și filma absolut orice îi ieșea în cale și posta imediat pe rețelele de socializare. Se gândi că, poate, măcar o dată această pasiune care îi transformase ochiul într-o prelungire a unui aparat de filmat se putea dovedi utilă. Așa că se așeză pe scaun și apăsă pe ecran. Avea dreptate. Intrase direct în fișierul de fotografii. Apăsă pe ultima fotografie și o mări. Nu înțelegea prea bine ce se vedea, așa că răsfoi mai departe. Era același lucru fotografiat de zeci de ori, în serie. O văzu pe recepționera care lucra part-time la sediul poliției, și o întrebă dacă știe cum se poate copia pe calculator fotografia. Tânăra luă aparatul și trimise fotografia pe e-mail. Miloš se duse în camera vecină, având grijă să nu calce peste morții acoperiți cu cearceafuri, și porni calculatorul.

Capitolul 58

Charles nu scosese nici măcar un cuvânt de când părăsiseră secția de poliție. Își dori ca nimic din ce i se întâmplase în ultimele zile să nu fie adevărat. Să se trezească din coșmarul în care era, în sufrageria lui din Princeton. Între copacii aceia seculari care filtrau lumina hipnotizantă ce îl făcuse de atâtea ori să adoarmă la prânz, în șezlongul de pe verandă. Charles nu se temea de multe lucruri și reușea să își stăpânească foarte bine emoțiile, analizând tot ce i se întâmpla. Avea o singură fobie, dar ea era atât de puternică, atât de irațională, încât îi anula toate simțurile, îl paraliza. Nu credea în terapie. Spunea că oamenii care nu sunt cu adevărat bolnavi au nevoie de prieteni. Și că doar cine nu are prieteni adevărați recurge la un terapeut. Fobia lui depăși până și această convingere și până la urmă se dusese chiar la două ședințe la un coleg de facultate. Specialistul pe care îl consultase considera că frica lui de reptile trecea dincolo de limita patologicului. Herpetofobia i se manifesta inclusiv la vederea unei fotografii cu o șopârlă. Nu era nevoie să fie ceva mai mare sau mai periculos. Îi era așa de frică, încât nu putea să se uite la niciun canal tv care arăta animale, de teamă să nu apară brusc o reptilă în cadru. Dacă vedea un șarpe, nu putea dormi zile întregi. Imaginea aceea îl urmărea săptămâni, nu și-o putea scoate din minte. La orice film pe care voia să-l vizioneze și a cărui acțiune se petrecea în zonele deșertice ale Americii, întreba un prieten dacă nu apărea, fie și pentru câteva secunde, ceva „periculos" pe ecran. Ca să vadă *Natural born killers*[1], un amic profesor la UCLA[2] îi trimise o variantă editată în care scosese toate reptilele din film.

---

[1] *Născuți pentru a fi asasini*, film american din anul 1994 (n.red.)

[2] Universitatea Columbia, Los Angeles (abr.) (n.red.)

De cadavre nu se temea. Îl făceau doar să se gândească la cât suntem de trecători. Una era totuși să le vadă chiar așa, pe viu, sau în fotografii și cu totul alta să trăiască ce a trăit în secția de poliție. Se gândi cum ar putea să iasă din toată povestea aceea. I se părea mult prea mare prețul pe care trebuia să îl plătească pentru a dezlega un mister din Evul Mediu. Oricât de spectaculos ar fi fost acesta. N-avea defel vocație de martir. Își spuse că s-ar putea pune în postura unui stat care nu negociază cu teroriștii și să se extragă, pur și simplu, de acolo. Să plece acasă, să îi povestească procurorului general, care îi era prieten, tot ce știa și să paseze responsabilitatea altcuiva. Iar descreieratul acela de criminal în serie ar vedea că el nu poate fi presat în felul acela. Poate ar fi dat de sabie într-un alt mod sau dacă nu, asta era, nu ar fi fost singura dezamăgire pe care i-o provocase bunicului. Îi împărtăși Christei gândurile. Aceasta tăcu o vreme, apoi îi zise:

– Știi că, orice ar fi fost, chestia aia te-a eliberat din închisoare.

Charles o privi perplex. Se enervă.

– Vrei să sugerezi că e cumva vina mea pentru toate astea? E scandalos!

– Știi foarte bine că nu. Vreau să spun că nu ai cum să te retragi acum. Deoarece aceste crime nu se vor opri. Ești, probabil, foarte aproape. Iar cine ne-a eliberat vrea să găsești ce trebuie să găsești.

– Și mai e ceva, adăugă Charles. Nu e o „chestie" sau un animal, sau un vampir. E o înscenare teatrală făcută pentru efectul pe care l-ar putea avea asupra mea. Un om deranjat rău face asta. Cele două găuri în gât sunt mușcături? A stabilit cineva asta? Vreun legist, vreo autoritate? Poate fi o armă specială care lasă urmele alea. Și scârțâitul? Podeaua făcea la fel și când călcam noi. Dar din cauza întunericului și a liniștii, și a stării în care eram, totul s-a amplificat. Oricum, omul avea o particularitate. Își târa piciorul. Umbla într-un fel anume.

– Da. Aveai impresia că se ridică de la pământ și revine.

– În niciun caz nu zbura. Probabil că infirmitatea îl făcea să meargă cumva săltat.

– Și frigul acela îngrozitor?

– Efecte de scenă. Există mașini dintr-astea de făcut frig instantaneu pe toate drumurile acum. Iar luminile le stingi dintr-un întrerupător. Te rog, nu îmi spune că o iei razna.

Mașina opri la un semafor, în dreptul căruia un indicator arăta mai multe direcții. Lui Charles îi căzu privirea pe plăcuța pe care scria Chrudim. Satul în care, la mănăstirea Podlazice, fusese creat cu mai bine de șase sute

de ani în urmă *Codex Gigas* și diavolul care îi bântuise ultimele zile. Din nefericire, mănăstirea fusese distrusă la începutul secolului al XV-lea, în timpul războaielor husite, așa că nu era nimic de văzut acolo. Charles se gândi că, oricum, frecvența cu care se suprapuneau coincidențele devenise copleșitoare și că sfida orice teorie a probabilităților.

Christa nu mai spuse nimic. Văzu parcarea unui supermagazin din apropierea unui oraș. Magazinul nu deschisese încă. Așa că mașinile fuseseră lăsate acolo peste noapte. Intră în parcare. Coborî din mașină. Privi în jur. Nu era nimeni. Se uită și după camere, dar ținu mereu capul în jos ca să nu i se vadă fața. Dacă existau, erau departe. Alese o mașină mai veche. Scoase un card de credit din portmoneu și, sub privirile mirate ale lui Charles, deschise portiera din față a mașinii și intră. După foarte scurt timp se auzi un motor care pornește. Se întoarse la mașina poliției.

– Acum furăm mașini, zise Charles. Sigur nu ești vreo infractoare?

Făcu o pauză. Un gând care nu îi plăcea, însă care părea să aibă sens din ce în ce mai mult, își făcea loc în mintea lui. Ce știa despre ea? Că îi place? Că intuiția nu îl înșela niciodată când era vorba despre o femeie? O dată era suficient să se întâmple. Ca om de știință, era conștient că nimic nu e sută la sută sigur. Nicio lege nu se aplică fără excepții. Dacă sosise momentul să dea peste o astfel de excepție? Dacă siguranța lui arogantă fusese de data aceasta înșelată cu abilitate? Dacă femeia din fața lui, care nu adusese nicio dovadă în sprijinul pretinsei sale identități, era, de fapt, altceva? O legitimație era, oare, de ajuns? Atunci își dădu seama că nu văzuse nici măcar o legitimație. Dacă cumva Christa lucra pentru cel care înscenase totul? Și era acolo doar pentru a se asigura că nu scapă. De ce ar fi știut atâtea despre el? O agentă care se pune în pericol în acest fel? Și era vorba despre Interpol, o instituție mai degrabă formată din funcționari, decât din oameni de acțiune. Ceva i se păru putred lui Charles. Și decise să fie mai precaut. Știa că nu avea niciun rost să încerce să fugă. Urmau să ajungă în curând la Praga și avea să vadă.

Christa era prea preocupată să plece odată din parcare, așa că nu se gândi că Charles punea la îndoială ceva din ceea ce îi spusese. În timp ce scotea bagajele de pe bancheta din spate, îi zise să țină capul în pământ, pentru orice eventualitate, și să se urce în mașina cealaltă.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A DOUA

Intermezzo

Tânărul inspector al Branşei Speciale stătea în spatele uşii masive din lemn şi se gândea dacă o fi bine pentru el să întrerupă sforăitul de dincolo de uşă, care putea fi auzit cu două etaje mai jos şi făcea ca geamurile vechi ale clădirii să vibreze ca şi când cineva ar sparge cu picamerul asfaltul în mijlocul străzii. Problema cu care venise era prea importantă şi nu putea fi amânată, aşa că îşi luă inima în dinţi şi, fără să mai bată, dădu buzna în încăpere. În biroul uriaş al şefului Branşei Speciale, comisarul Mikulás Ledvina dormea dus. Şi sforăia împiedicat, cu pauze apneice. Din când în când îşi mişca gura ca şi când şi-ar fi mestecat şi înghiţit sunetele joase, după care o lua de la capăt.

Camera în care se afla era biroul lui. Inspectorul, pe care toată lumea îl striga Honza, era, de când îşi mutaseră sediul, aghiotantul personal al şefului acestei divizii despre care nimeni nu ştia exact cu ce se ocupa de fapt. Nici măcar cei de la Ministerul de Interne, de care aparţinea. Toată lumea îl privea pe comisar cu un amestec de simpatie, mirare şi teamă. De-a lungul carierei sale, oriunde fusese numit, obţinuse rezultate excepţionale încă din timpul comunismului. Însă metodele lui îi puneau pe oficiali de multe ori în încurcătură. Mai ales de când ţara se democratizase şi presa se învăţase să îşi bage nasul peste tot şi să pună întrebări impertinente. Şefii se gândiseră chiar să îl pensioneze, dar se temeau că va face un scandal public imens, mai ales de când rezolvase câteva dintre cele mai misterioase crime care avuseseră loc în Cehia după revoluţia de catifea. Aşadar, îl transferaseră la serviciul secret al republicii, BIS, unde trebuia să păstreze un profil mai rezervat. Cum timp de vreun an de zile nu fusese clar ce căuta acolo, fu transferat înapoi la poliţie, la omucideri. Îşi submina în aşa hal superiorii şi le ignora ordinele şi ura în aşa de mare măsură sediul BIS din Stodůlky, cât şi sediul poliţiei criminale din strada Bartolomějská – despre care spunea că

arătau ca niște fabrici de textile comuniste, cu camere mici și standardizate, unde abia putea să respire în ele – încât își mutase biroul pe coridor.

Până la urmă, date fiind și pasiunile și cunoștințele lui despre Praga ocultă și esoterică, precum și presupusa lui capacitate de medium, pe care el o negase de fiecare dată, se hotărâseră să îl mute la marginea capitalei cehe într-un imobil care funcționase ca sediu ascuns al fostei securități cehoslovace, StB, varianta locală a KGB-ului, și aflată în mod neoficial în subordinea acestuia. De asemenea, inventaseră un nou departament, îi oferiseră oameni, mașini, armament și un buget destul de generos, toate cu condiția să nu facă valuri. Îl puseseră să semneze și un foarte bine ticluit contract de confidențialitate. La foarte puțin timp după ce această schimbare se produse, Nicky, cum îi spuneau prietenii, rezolvase trei cazuri care chinuiau capitala de mult timp și cărora nimeni nu reușise să le dea de capăt. Iar datorită draconicului contract, superiorii își însușiseră meritele, el fusese medaliat în secret și, ceea ce își dorea cel mai mult, lăsat în pace. Toată lumea era fericită.

Descoperise criminalul în serie care se prezenta sub formă de stafie și împingea bătrâne bogate de la etaj, găsise câinele ce semăna cu cel din Baskerville, care teroriza un cartier întreg și gonea turiștii și, cazul lui cel mai dificil, demascase o conspirație pusă la cale de un fost general comunist care voia să își elimine urmașii cu ajutorul unor plante carnivore manipulate genetic, toate cu nume delicate de fete.

Cum StB-ul fusese desființat după revenirea țării la democrație, multe dintre sediile lor rămăseseră mult timp neocupate. În acesta nu mai intrase nimeni de mai bine de douăzeci de ani, așa că avea nevoie de reparații masive. Comisarul semna greu contracte și era foarte cumpătat cu bugetul instituției așadar, până în prezent, se făcuseră mai mult cârpeli decât reparații. Clădirea era mai veche de două sute de ani, un fel de castel dezafectat, în beciurile căruia StB-ul îi închidea pe disidenți, reali sau închipuiți. Angajații Branșei Speciale puteau jura că noaptea, când rămâneau peste program, auzeau gemetele celor torturați în beciurile în care încă rămăseseră urme de sânge și instrumente de tortură.

Honza se apropie tiptil de șeful lui și, fiind preocupat de cum ar fi mai bine să îl trezească, ce metodă să abordeze, se împiedică de ceea ce părea a fi scheletul unui guștер cu două capete. Îl răsturnă, iar scheletul se dezmembră cu totul. Nu aveai cum să nu te împiedici în biroul de aproape trei sute de

metri pătrați al șefului. Transformase acel spațiu imens într-un depozit de artefacte care de care mai ciudate. Erau acolo de la tablouri lombrosiene și statuete cu monștri, cărți cu formule magice pentru alungat spirite și instalații astrale, până la un laborator de alchimie funcțional și roci de pe meteoriți, sau pietre cu puteri magice. O aglomerare de obiecte și manuscrise care de care mai bizare atârna peste tot. Imensa bibliotecă lambrisată de pe perete, construită de jur împrejurul camerei, era plină cu de toate. Și doar Nicky Ledvina știa la ce foloseau.

Acest Cabinet de curiozități al polițistului avea o tradiție celebră în Praga, el semănând foarte mult cu cel pe care Rudolf al II-lea de Habsburg îl amenajase în castelul lui din Hradčany, astăzi centrul istoric al Pragăi și, pur și simplu, cel mai mare castel din lume. Un Cabinet de curiozități sau Kunstkammer era un fel de predecesor al muzeelor de astăzi și care se întâlnea la potențații vremii. O astfel de colecție era înțeleasă pe atunci ca o reflexie a întregului Univers cunoscut și imaginat de om, dar și de natură, era considerată marea scenă a lumii, *Theatrum Mundi,* un fel de Univers întreg în miniatură. Și cine altul decât un rege sau un împărat era mai potrivit să îl găzduiască? Pe lângă un indicator de putere, Cabinetul de curiozități era și unul de cunoaștere universală. Dacă stăpâneai microcosmosul, se chema că stăpâneai și macrocosmosul. Modelul era unul de sorginte italiană, inspirat din cele ale familiilor Gonzaga și d'Este.

Rudolf adunase în Cabinetul lui orice i se părea interesant și orice pe care putuse pune mâna. Cutii de toate felurile și mărimile, vase pictate în Africa și Orientul Îndepărtat, schelete de animale de toate soiurile, obiecte care spuneau povești ciudate despre monștri legendari. Aur și bronz, fildeș și lemn, tot ce era cunoscut ca material în acea vreme era prezent acolo într-o formă sau alta. Colecția era împărțită în trei camere diferite. *Naturalia* subsuma istorie, zoologie, mineralogie și botanică. Rudolf iubea florile într-un mod patologic. Refuza să pornească războaie ca să aibă timp să își petreacă vremea cu florile lui aduse din diferite colțuri ale lumii cunoscute. Poate că Walt Disney s-o fi inspirat de aici în construirea personajului tăurașului Ferdinand care prefera oricând delicatețea parfumurilor florale, luptelor din coridă cu toreadori cruzi și asudați și cu spectatori însetați de sânge, prost crescuți, zgomotoși și lipsiți cu totul de orice fel de simț estetic. A doua cameră conținea un fel de combinație între natural și artificial, așa cum erau văzute aceste categorii atunci, colecția *Scientifica,* unde erau

aglutinate peste șaizeci de ceasuri, peste douăsprezece instrumente astronomice, globuri celeste și, bineînțeles, cel mai celebru dintre toate, globul cu mecanism creat de Georg Roll în 1584, cu ajutorul căruia se puteau demonstra și calcula mișcările Soarelui, ale Lunii și stelelor și se puteau măsura nenumărate alte chestii. În fine, *Artificialia* conținea lucruri făcute de om – de la monede până la pergamente, tablouri și cărți.

Împăratul mai colecționa și oameni în afară de obiecte. La Curtea sa augustă și tolerantă erau primiți oameni de știință, arhitecți, artiști, astronomi, alchimiști, filosofi și, în general, orice escroc care pretindea că era una dintre toate astea și toți disidenții, ereticii sau urmașii lui Paracelsus. Dar printre ei s-au aflat și Tycho Brahe, celebrul astronom care a fost numit matematician al Imperiului, și asistentul acestuia, Johannes Kepler, omul care a formulat și confirmat legea mișcării planetelor și creatorul Observatorului astronomic din Praga. De asemenea, printre obiecte erau picturi de Tițian și Veronese, Pieter Bruegel cel Bătrân și Leonardo da Vinci.

Dacă unchiul lui, arhiducele Ferdinand de Tyrol, avea în Cabinetul său de curiozități, mult mai mic, în special desene cu oameni cu diformități care de care mai ciudate, de la femeia cu barbă la omul elefant, nepotul a considerat că nu trebuia să se lase mai prejos și a invitat la Curtea lui unul dintre cei mai interesanți pictori ai Renașterii, despre care nici astăzi criticii de artă nu s-au decis dacă avea probleme mintale sau era genial. Cert e că picturile lui pot fi văzute astăzi la Luvru. Arcimboldo era pictorul favorit al lui Rudolf al II-lea. Portretele lui din fructe și flori, din rădăcini de copac și ierburi îl fascinau în așa hal pentru că făceau exact acea trecere, realizau acea osmoză specială între natural și artificial care le lipseau camerelor separate ale Cabinetului său de curiozități. Unul dintre cele mai celebre portrete ale artistului îl reprezintă tocmai pe Rudolf în chip de Vertumnus, zeul roman al celor patru anotimpuri. Un portret compus integral din legume, fructe și flori. Nasul e o pară, sprâncenele sunt păstăi de fasole, buzele, două cireșe, pomeții obrajilor, două mere și așa mai departe.

Cele mai captivante lucruri din colecția imperială erau însă altele. Un corn despre care Rudolf credea că era de inorog, o cană indiană din argint care ținea o jumătate de nucă indiană mai mare decât capul unui om, un pocal din agate prețioase despre care Rudolf era convins că era Sfântul Graal, pocalul lui Iosif din Arimateea care se presupune că ar conține sângele lui Iisus. De multe ori, împăratul lua acest pocal în brațe, se așeza pe podea

și trăgea în jurul său un cerc cu o sabie spaniolă pentru a se proteja de demonii de care mulți credeau că era posedat datorită stării lui permanent melancolice. Mai avea și niște fosile și un dinte de balenă, dar și câteva firimituri din lutul din care Dumnezeu l-a modelat pe Adam. Mai deținea și niște dragoni și două cuie din Arca lui Noe.

Însă, cel mai interesant dintre toate, împăratul cumpărase pe bani grei două manuscrise. Unul era o culegere de simboluri indescifrabile pe care cineva i-o vânduse ca aparținând lui Roger Bacon, franciscanul *doctor mirabilis,* unul dintre cei mai importanți filosofi ai Evului Mediu. Iar celălalt era *Biblia diavolului.* Aceasta, ca și multe altele, inclusiv picturile lui Arcimboldo, au fost subtilizate de glorioasa armată suedeză a lui Gustav Adolf în timpul Războiului de 30 de ani.

Asta îi unea pe cei trei – pe profesorul Charles Baker, pe comisarul Nicky Ledvina și pe împăratul Rudolf al II-lea – pasiunea nestăvilită pentru colecții.

Comisarul și împăratul mai aveau însă o pasiune comună, horoscoapele. Aici, Charles era complet pe dinafară. Astrologia nu se potrivea deloc cu profilul lui de specialist în științe pozitive.

Dar polițistul ceh avea o adevărată obsesie pentru horoscoape. Ca și Rudolf, a cărui pasiune era atât de mare, încât murise din cauza ei. Mai precis, împăratul primise un leu în dar de la sultanul Turciei. Se atașase atât de tare de el, că îl vizita zilnic după ce crescuse și nu mai putea să îl țină cu el în cameră. Tycho Brahe îi spusese la un moment dat că horoscopul și destinul său se potrivea perfect cu cel al leului. Erau, practic, identice. Când leul muri, împăratul refuză să își mai ia medicamentele și să mai bage orice în gură, inclusiv mâncare și apă. Muri și el după trei zile.

Într-un final, Honza decise să adopte linia dură, bărbătească, așa că se repezi asupra șefului său și începu să îl zgâlțâie. Acesta mormăi ceva și se întoarse pe partea cealaltă. Honza știa să fie perseverent dacă situația o cerea, așa că se aplecă peste șef și trecu de la zgâlțâieli la zguduituri. Într-un târziu, comisarul deschise ochii și se uită îngrozit la subalternul care îl călărea. Primul lui reflex fu să îl pocnească pe cel care îl trezise astfel, însă reuși să-și dea seama că era Honza și își opri brațul la timp.

Până la urmă, se ridică de pe canapea. Adormise îmbrăcat cu cămașa și cu cravata la gât. Comisarul divorțase recent. Soția îl părăsise pentru un

polițist mai tânăr, iar cei doi copii erau la casele lor, căsătoriți și ei. Așa că nu prea avea tragere de inimă să se ducă într-o casă mare și goală. Și atunci, prefera să se afunde în muncă. Singura canapea pe care o găsiseră acolo, deși veche și ea, părea nefolosită. Așadar, o mutase în biroul lui. Problema era că îi era cam mică, îi ieșeau ba picioarele, ba capul și mâinile. Ledvina avea peste 1,90 înălțime și cântărea un pic sub 150 de kilograme. Dar avea o constituție specială. În afara burții, nimic nu lăsa să i se ghicească greutatea. Avea un spate imens și era plin de mușchi chiar și după ce împlinise șaizeci de ani. În tinerețe, comisarul fusese singurul olimpic din istoria Cehiei, mai precis a Cehoslovaciei, care câștigase o medalie vreodată la înot. Nici astăzi, după aproape patruzeci de ani, vreun alt sportiv din țara sa nu reușise să îi egaleze recordul.

Se uită întrebător la aghiotant și merse să se spele pe dinți și pe față. Lăsase ușa deschisă la toaletă ca să îl poată auzi pe Honza. În felul acesta și tânărul putea auzi ce făcea șeful în baie. Honza îi povesti într-un suflet tot ce se întâmplase în noaptea aceea cu trenul și cu secția de poliție. După ce comisarul scuipă apa din gură și ieși, inspectorul scoase dintr-o mapă niște fotografii și i le întinse. Pe primele două se putea deslușI capul unei femei, însă nu i se vedea chipul, deoarece îl ținea întors într-un fel în care doar profesioniștii știau să îl țină pentru a se feri de camere. Fața bărbatului se vedea însă foarte clar. Comisarul Ledvina, cititor înfocat de cărți despre Dracula și vampiri, îl recunoscu imediat pe profesorul Charles S. Baker de la Universitatea Princeton. Apoi polițistul îi întinse și ultima fotografie, pe care o lăsase dinadins la urmă, pentru efect. Proiectată pe peretele sediului poliției sătești, se vedea o umbră imensă a unei ființe bipede cu unghii lungi, subțiri și ascuțite, din a cărei gură se întrevedeau niște dinți ascuțiți și metalici.

Copyrighted

Partea a treia

„Odată fu auzit strigând: «Hei, oameni!», iar când se strânseră în jurul lui, îi alungă cu bățul spunând: «Am chemat oameni, nu lepădături.»"

Diogene Laerțiu despre Diogene

„Fiul meu, ai grijă mare cum lucrezi, pentru că munca ta e, în fapt, munca lui Dumnezeu: dacă omiți până și o singură literă sau adaugi una în plus, vei distruge lumea întreagă."

Rabbi Meir Baal HaNes[1]

[1] Rabbi Meir, făuritorul de miracole, evreu înțelept care a trăit pe vremea redactării tradițiilor orale evreiești reunite sub sintagma Torah, referința principală la tradiția religioasă iudaică (n.red.)

Capitolul 59

Dacă un scriitor de thrillere de genul factition, mai exact acea combinație de ficțiune și istorie reală sau cu iz realist, ar fi nevoit să aleagă un oraș în care să își plaseze acțiunea, atunci puține orașe din lume ar putea rivaliza cu Praga. Orașul acesta are atâtea povești misterioase, ascunde atâta istorie a ciudățeniilor și a lucrurilor neexplicate și inexplicabile, are atâtea clădiri vechi, atâtea străduțe încărcate de povești care mai de care mai sinistre și mai înspăimântătoare, încât ar fi locul perfect pentru un astfel de roman. Un eventual autor pasionat de mistere ar putea alege între simbolurile masonice de pe podul Karluv Most, adică Podul lui Carol, toate statuile de regi și de sfinți, fiecare cu secretele ei, mormintele regilor și ale sfinților din Catedrala Sfântul Vitus, istoria instrumentelor de tortură, a Bisericii Catolice, războaiele husite sau cel de 30 de ani. Ar putea decide să găsească mesaje ascunse în inscripțiile ciudate ale aceluiași pod sau în vechiul turn al podului. Tot așa cum ar putea elabora o poveste polițistă în jurul zodiacului praghez ale cărui linii trasează și guvernează așezarea întregului oraș vechi sau în jurul Turnului astronomic cu ceas. Sau ar putea să dezlege misterele celui mai spectaculos cimitir din lume, cel evreiesc, cu legenda monstrului creat de Rabinul Loew și numit Golem. Dacă ar dori să aleagă ceva mai puțin cunoscut, ar căuta date despre *Coloana diavolului, Servitorul împietrit* sau legenda scheletului și a meșterului Hanuš, ca să nu mai vorbim despre toți alchimiștii și vrăjitorii, în frunte cu Rudolf al II-lea, care și-au petrecut întreaga viață încercând să facă aur din mercur sau din substanțe eterice ori să găsească piatra filosofală.

În acest oraș, supranumit și „Orașul de Aur", plin de unghere secrete și străduțe întunecate, subsoluri vechi și dătătoare de fiori, profesorul Charles

Baker, însoțit de agenta Christa Wolf, de la Interpol, trebuiau să găsească, deci, acul în carul cu fân, sabia pierdută a lui Dracula și prima Biblie tipărită de Gutenberg.

Se făcuse aproape opt dimineața când Škoda argintie condusă de Christa intră în Praga. Trecură de zona industrială și de magazinele așezate de-o parte și de alta a periferiei și văzură, la un moment dat, cum un autobuz pleca dintr-o stație, în direcția lor de mers. Îl depășiră și Christa îi spuse lui Charles să fie atent când urmează stația următoare. După mai puțin de un kilometru, Charles îi făcu semn Christei. Aceasta mai merse câțiva metri în fața stației, apoi trase pe dreapta. Cei doi coborâră și se îndreptară spre autobuzul care sosi în câteva minute. La un moment dat, când s-ar zice că se apropiau de centru și blocurile urâte păreau să fie lăsate în urmă, ajunseră chiar lângă un nod de tramvaie și se urcară într-unul dintre ele, la întâmplare. Nu își cumpăraseră bilet, dar nu îi controlă nimeni. La câteva stații mai sus, după ce Christa se asigură că nu erau urmăriți, coborâră. Cinci minute mai târziu se aflau în taxiul care îi ducea înspre complexul cunoscut îndeobște sub numele Castelul Praghez.

Se dădură jos din taxi la statuia lui Thomas Masaryk, în Piața Castelului, Piața Hradčany, iar Charles, care nu mai avea răbdare, o luă înaintea Christei, care trebui să o ia la fugă după el ca să nu-l piardă. Trecură în grabă de prima curte, și de a doua și intrară, pe sub arcul castelului, în cea de-a treia. În fața intrării sudice a catedralei, statuia Sfântului Gheorghe omorând balaurul, adică o copie a ei, fiindcă originalul era pus la păstrare într-un muzeu, la Galeriile Naționale, fusese transformată într-o fântână aproximativ arteziană, pentru că trei fire de apă anemice țâșneau din gura dragonului. Statuia fusese înconjurată cu un soi de cerc format din banda lată de metal care se sprijinea pe vasul de colectare a apei. Christa îl privi lung pe Charles apoi, cu un gest tandru, îi aranjă gulerul sacoului și îi spuse că este abia ora nouă. Și că dacă interpretarea acelui zece de pe biletel era corectă, vor sta o oră degeaba. Îi sugeră să meargă la unul dintre restaurantele din interior ca să bea o cafea. Charles se uită în jur. Curtea începuse să se umple. Catedrala Sfântul Vitus abia își deschidea porțile. Nu văzuse nimic interesant. Nici nu știa prea bine ce trebuie să vadă. Ezită un pic, apoi se lăsă convins.

Ocoliră statuia și catedrala prin intrarea de vest și ajunseră pe Aleea Vicarului, o stradă strâmtă care despărțea catedrala de clădirea în care se afla restaurantul Vikárka. Se așezară la o masă. Cerură două cafele. Le băură fără să scoată absolut niciun cuvânt. Charles simțea cum i se urca sângele la cap și își pierdea răbdarea. Începu să dea nervos din picior. Christa se gândi dacă era cazul să îi spună ceva, dar prea începuse să i se pară până și ei însăși că devenea cam pisăloagă, așa că păstră tăcerea.

Capitolul 60

Werner pregătea micul dejun în timp ce Beata încă mai lenevea în pat. Fusese trezit de telefonul lui Eastwood care îi dăduse o veste pe care nu știa cum să o interpreteze. Nu îl bănuia pe Martin de prea mare subtilitate, așa că înclină să ia sensul cuvintelor pe care le auzise exact așa cum fuseseră rostite. Șeful cel mare îl anunțase oficial că se eliberase un loc. Werner știa deja acest lucru. Urmărise întreaga întâlnire închis în subsolul casei lui. Era mulțumit și că fusese propus pentru locul vacant.

Dar exista o condiție, precizase Eastwood, să găsească și să distrugă lista și tot ce era legat de ea, inclusiv sursa principală. Aștepta această ocazie de foarte mult timp. Numai el știa ce făcuse ca să ajungă aici. Cât timp investit și câte sacrificii. Cel mai greu i-a fost să îi identifice pe membrii Consiliului și nu reușise să facă asta decât cu trei dintre ei și să îi elimine pe rând, în speranța că Martin îl va împinge înainte așa cum îi promisese încă de când umbla disperat după el ca să îl angajeze.

Ieși pe terasă și aranjă mâncarea pe masă. Apoi se așeză pentru o clipă ca să admire priveliștea care îi tăia răsuflarea. Soarele părea că ieșea direct din Vltava, ca o planetă de foc ivită din praful stelar născut în urma exploziei unei supernove. Se gândi că mai are puțin și va face parte din elita nevăzută care conduce lumea. Va fi unul dintre cei doisprezece care stăpânesc Planeta. Va face parte din Consiliu.

Era atât de pătruns de acest gând, încât nu auzi când Beata se dădu jos din pat și îl cuprinse din spate cu brațele în jurul gâtului, încântată de mirosul croasantelor proaspete și de imaginea colorată a căpșunilor uriașe care pluteau în cupa de frișcă asortată cu vanilie, de pe masă.

Capitolul 61

Charles își pierduse răbdarea și se învârtea în jurul statuii Sfântului Gheorghe așteptând ora zece și căutând din ochi pe cineva care să se apropie de el sau să îl tragă de mânecă. Se tot uita în jur la grupurile de oameni care începuseră să se reverse înspre catedrală și încerca să ghicească dacă vreunul dintre aceștia era cel cu care trebuia să se întâlnească. Stătea sprijinit de banda care înconjura fântâna, cât mai aproape de statuia Sfântului Gheorghe ucigând balaurul, în așa fel că, dacă persoana respectivă ar fi apărut, să nu aibă nicio șansă să o rateze. Își aprinse o țigară, apoi își mai aprinse una. Dansă în jurul fântânii, când depărtându-se de ea și apropiindu-se de Turnul cu ceas, când la jumătatea distanței dintre ele, când venind iar aproape, descriind spirale și cercuri concentrice. Își verifica atent ceasul la fiecare două-trei minute și se apuca din nou să danseze și să studieze vizitatorii Palatului.

Un pic mai departe Christa îl privea cu îngrijorare. Nu îl scăpase din ochi în tot acest timp și părea să empatizeze cu dezamăgirea care i se citea pe chip.

Trecuse de ora 11.00 când Charles se desprinse din fața fântânii și se îndreptă cu pași mari spre intrarea sudică a catedralei. Urcă cele câteva trepte din doar doi pași și dispăru înăuntru. Christa se luă după el și începu să îl caute cu privirea. Îl văzu dând turul catedralei aceleia imense și oprindu-se, intrând la fiecare statuie, în fiecare capelă, încercând parcă să se concentreze, să își dea seama unde greșise în deducțiile lui și sperând ca un anumit detaliu în interiorul catedralei să îi atragă atenția.

Catedrala Metropolitană a Sfinților Vitus, Wenceslas și Adalbert (Vito, Václav și Vojtěch în cehă) este emblema cea mai importantă a Pragăi și o capodoperă a goticului, care a avut, de-a lungul timpului, o influență uriașă

asupra arhitecturii de gen din întreaga Europă. A fost nevoie de mai mult de o mie de ani pentru ca vasta catedrală să arate cum arată astăzi. De la prima piatră pusă în secolul al X-lea de prințul Václav, cunoscut sub numele latin Wenceslaus, devenit ulterior sfânt, până în 1929, catedrala, care fusese la început doar o modestă basilică, a cunoscut de-a lungul vremii extinderi, demolări, adăugiri și modificări continue. Dacă e eclectică din punct de vedere stilistic, mai ales în interior, aceasta se datorează modului în care au evoluat gustul religios și cel artistic de-a lungul a o mie de ani de istorie. Catedrala a fost locul în care erau îngropați cu predilecție cei mai importanți regi ai Cehiei și Boemiei, sfinții principali ai pământului, ca și artiștii cei mai de seamă care au pus umărul la realizarea acestei capodopere. Matthias Arras și, mai ales, Peter Parler, cei mai importanți arhitecți și decoratori ai ei, sunt îngropați aici. Tot aici se găsesc și rămășițele sfinților Adalbert, Wenceslas, Procopius, Sigismund și Ludmila. Ca și ale împăratului Rudolf al II-lea. De jur împrejurul ei, ocolind întreaga suprafață a navei, transeptului și tritoriumului, sunt firide în care se găsesc o multitudine de capele și altare, statui și grupuri statuare, care poartă numele celor îngropați în cavourile generos ornate și împodobite. De la Capela Barton-Dobenin la cea Saxonă, de la Capela Waldstein la cea a sfintei Anna și terminând cu Altarul „cel Înalt", în preajma căruia se află Mausoleul Imperial și Mormântul lui Ioan Nepomuk, despre care se spune că ar fi fost ucis prin înec în Vltava pentru că a refuzat să dezvăluie regelui Wenceslas secretele pe care regina i le spusese în Confesional, înconjurat de statuete din argint masiv – pentru întreg ansamblul se folosise peste o tonă de argint – și până la Capela Sfântului Wenceslas însuși, fost duce și rege al Boemiei, asasinat și el de către fratele său, capela în care accesul publicului este interzis, această întreagă aglomerare de artă, istorie și religie nu îl poate lăsa rece nici pe cel mai insensibil dintre vizitatori.

Charles se oprea la fiecare mormânt, intra în fiecare firidă, cerceta fiecare statuie, în încercarea de a găsi o legătură, un detaliu, orice putea să îl pună în situația de a ridica măcar un pic voalul de pe mister, orice l-ar putea aduce măcar un pas mai aproape de a găsi ceea ce căuta. Îi trecu pentru o secundă din nou prin cap că, poate, e victima unei farse de proporții cosmice, însă gândul îl părăsi repede. Între timp Christa îl ajunse din urmă și îl luă de braț. Îi spuse că e mort de oboseală și de vreme ce nimeni nu venise la întâlnire, probabil că o baie fierbinte și un pic de odihnă ar putea să îl ajute

să gândească mai limpede. Charles fu de acord. Mai aruncă o privire mormântului Barbarei de Cilli și ieși din catedrală.

Afară, în timp ce se îndreptau spre fântână, îi spuse Christei că ar vrea să meargă la hotelul la care stătea ori de câte ori venea la Praga pentru vreo conferință sau vreo lansare de carte, unde era cunoscut și poate că nu mai avea nevoie să arate actele.

Charles privea gânditor pe geamul taxiului care se îndrepta cu mică viteză spre hotelul Boscolo din cauza ambuteiajelor din centrul Pragăi. De fiecare dată când ajungea la acest hotel era cuprins de încântare. Era hotelul lui favorit din întreaga Europă de Est și, de fiecare dată când venea cu treabă aici, își prelungea șederea cu încă două zile. Două zile doar pentru el, din care cea mai mare parte și-o petrecea în apartamentul hotelului, citind ziarele și privind pe geam orașul ore în șir, sau la masa de scris a camerei de zi gigantice scriind, iar când se plictisea de toate astea cobora în Cigar Bar, în unul dintre restaurante sau la piscină. De această dată nu se afla prea încântat că se afla la Praga și că avea să își revadă hotelul preferat. La un moment dat se întoarse spre Christa și îi spuse:

– Cumva toate astea se leagă mai mult decât credeam.

Christa îl privi întrebător, abia așteptând să afle ce conexiuni făcuse profesorul.

– N-a venit nimeni la întâlnire poate pentru că am înțeles eu greșit mesajul. O să mă vâr în cadă și nu o să ies de acolo până nu pun toate informațiile cap la cap și nu descifrez măcar o parte din mesaj. Probabil că am greșit, și acel 10.00 nu reprezintă ora. Sunt mai multe elemente care apar de mai multe ori. „Testis unus, testis nulus", spuneau latinii. Adică o singură dată nu contează, e o întâmplare. A doua oară poate fi o coincidență. E nevoie ca un fenomen să se petreacă de cel puțin trei ori ca să devină un început de regulă. Bunicul apare de două ori. O dată în legătură cu spada care îl obseda. A doua oară în cameră când omul mi-a spus acele vorbe pe care nu avea cum să le știe decât dacă văzuse pivnița noastră de vinuri sau i-ar fi povestit cineva despre ea. Nu mai suntem pe tărâmul coincidențelor, pentru că textul rupt din paginile așa-zisei Biblii se regăsește și el în aceeași pivniță de vinuri. Pe bilet era desenat Turnul cu ceas, indicația locului unde se află spada lui Țepeș și ceva cu două săbii în aceeași teacă, dar în plus era ascuns un mesaj suplimentar despre Sfântul Gheorghe. Numai că Sfântul Gheorghe e patronul spiritual al Ordinului Dragonului, al cărui membru

fusese tatăl lui Vlad şi pe care îl moştenise şi fiul său, care şi-a căpătat şi celebra poreclă de aici. În mod ironic, ordinul şi-a luat numele de la animalul ucis chiar de sfântul lui protector. Dar Ţepeş apare şi în legătură cu *Biblia lui Gutenberg,* deci e a treia oară. Din nou am ieşit din zona coincidenţelor.

Taxiul opri, Charles scoase automat cardul de credit şi i-l întinse şoferului. Portarul hotelului le deschise portierele, iar Charles continuă să vorbească în timp ce se îndreptau spre recepţie:

– Ştii al cui era mormântul în faţa căruia m-am oprit la sfârşit în catedrală?

Era o întrebare retorică. Baker nu aşteptă răspunsul Christei.

– Al unei cucoane, poreclită Messalina a Germaniei, pe numele ei Barbara de Cilli, a doua soţie a lui Sigismund de Luxemburg, fondatorul Ordinului Dragonului şi care i-a urmat la tronul Ungariei. Mare combinatoare, acuzată de erezie, vrăjitorie şi practicarea alchimiei şi care a murit de ciumă. E o enigmă circulară aici şi soluţia trebuie să fie la îndemână, însă nu reuşesc să o văd.

Se apropiară de recepţie şi directorul hotelului, care îl recunoscu pe Charles, îi ieşi în întâmpinare cu un zâmbet larg şi îi spuse ceva recepţionerului, iar acesta îi întinse direct cheile apartamentului pe care îl ocupa înaltul oaspete ori de câte ori venea la Praga. Charles era un client foarte bun. Era celebru şi, mai ales, generos. La recepţie, într-un fel de vitrină, se zăreau două dintre cărţile lui deschise la pagina cu dedicaţie. Christa se întrebă de ce îi dăduseră o singură cheie. Apoi zâmbi înţelegând după mirarea şefului când ceru o cameră separată că Baker nu venise de fiecare dată singur la Boscolo. Christa trebui să lase paşaportul. Pe Charles, aşa cum bine intuise, nu îl întrebă nimeni de niciun fel de act.

– Vă aşteptam, îi spuse directorul.

În mod normal, Charles s-ar fi întrebat cum era cu putinţă aşa ceva, că doar nu anunţase că vine şi nici nu făcuse vreo rezervare, dar era prea preocupat să îşi pună gândurile în ordine. De asemenea, directorul îi zise că îl aştepta un pachet la recepţie şi îi întinse un plic format A4 sigilat. Charles îl luă absent, mulţumi şi îl urmă pe băiatul care îi luase bagajul. În drumul spre lift, continuă:

– Deci avem sabia, pe Ţepeş, Ordinul Dragonului şi Praga. Mai avem şi textul lui Kafka care se află, într-o manieră imposibilă şi inexplicabilă, pe ultima pagină a unei cărţi tipărite cu 450 de ani înainte ca marele scriitor să

se fi născut. Dar şi asta se leagă de Praga. Aşadar, Praga, Praga, Praga. Mai trebuie să dezleg ce e cu poezia aia cu regele ucis. Însă simt că are şi ea legătură cu Praga. Ba chiar cu catedrala Sfântul Vitus. Mai exact cu unul dintre regii îngropaţi acolo. Rămâne doar să aflu care e. Poate asta ne va duce la mai multe răspunsuri.

Urcară în lift când termină de vorbit. Atunci păru că iese din transă. Se uită la plicul pe care îl avea în mână. Îl rupse la capăt cu dexteritatea şi eleganţa unuia obişnuit să desfacă scrisori şi scotoci în el. Când scoase ce era acolo, atât el, cât şi Christa, rămaseră gură-cască şi se holbară la paşaportul pe care Charles îl lăsase la Sighişoara.

Capitolul 62

Charles se aruncă direct în cada plină cu spumă și se afundă până la gât. Închise ochii și începu să se relaxeze. Se gândi că o să adoarmă, dar prin fața ochilor i se perindau texte, morminte ale regilor, imagini cu morți; era ca și cum un trailer al unui film prost îi rula în cap în buclă. Se ridică din cadă, își puse halatul moale și se așeză la masa de scris din sufragerie. Citi și reciti textele de pe bilețel, răsfoi de mai multe ori paginile din mapa maronie, însă nu îi venea nimic în minte. Atunci, decise să lucreze sistematic și să înceapă cu textul lui Agrippa d'Aubigné. Îl mai citi o dată:

„Un rege doarme aici/ degrabă/ ucis cu doar un retevei/ de-o babă,/când se căca-n covata ei."

Era vorba deci despre mormântul unui rege ucis cu un retevei. Asta era o forțare stilistică, pentru că textul original vorbea despre un cosor. Trebuia să treacă în revistă toți regii îngropați în catedrală și să vadă unde îl va duce asta. Deschise laptopul și căută o listă completă a mormintelor din catedrala Sfântul Vitus. După o luptă temerară cu internetul, nu reuși să găsească decât liste parțiale. Cum timpul trecea foarte repede, iar Charles începu să își piardă răbdarea, chibzui că un ajutor îi putea prinde bine. Îi telefonă Christei, dar mobilul ei suna ocupat. Așa că formă numărul de la recepție, ceru încă un laptop și, în plus, să i se facă legătura în camera ei. Într-un târziu, ea răspunse. Charles se întrebă în sinea lui cu cine vorbise femeia, apoi își dădu seama că, poate, are familie sau dă raportul la serviciu și își spuse că nu era treaba lui. O întrebă dacă are chef să îl ajute.

Câteva minute mai târziu, odată cu laptopul cel nou, sosi și Christa. Îi explică ce trebuie să caute și se apucară de lucru. El la birou, iar ea pe canapeaua de inspirație colonială în culorile focului. Charles o întrebă dacă

îi era foame și comandă o combinație de „pasticceria italiana" și o sticlă cu șampanie. Avea chef să se răsfețe chiar dacă era miezul zilei.

Cei doi reușiseră să întocmească o listă cu douăzeci și șapte de persoane și să identifice, după un plan al catedralei, locurile unde erau îngropate fiecare. Charles îi descoperi pe Adalbert al Pragăi, pe Rudolf al II-lea, pe Anna de Bavaria, Ottokar I și al II-lea, Matthias de Arras, Barbara de Cilli, Carol al IV-lea, Elisabeta de Pomerania, George de Poděbrady, Ladislau Postumul, Spitihnev al II-lea, František Tomášek, Vratislav von Pernstein și pe Judith de Habsburg.

Christa îi trecu pe foaia de hârtie cu antetul hotelului pe Sfântul Vitus, pe Blanche de Valois, pe sfântul Ioan Nepomuk, Maximilian al II-lea, Elisabeta de Boemia, Ferdinand I, Peter Parler, Rudolf I, Friedrich Johannes von Schwarzenberg, Anna von Schweidnitz, sfântul Wenceslas și Wenceslas al IV-lea de Boemia.

Charles se așeză lângă Christa și, în timp ce rontăia la delicioasele cornulețe și pateuri italienești, îi spuse Christei că trebuiau eliminate întâi femeile, pe urmă sfinții și fețele bisericești și, în final, artiștii. Și trebuiau păstrați doar regii și împărații. Charles uni listele și aranjă numele rămase în ordine alfabetică; Ferdinand I – împărat, Carol al IV-lea – împărat, George de Poděbrady – rege al Boemiei, Ladislau Postumul – rege al Ungariei și Boemiei, Maximilian al II-lea – împărat, cei doi Ottokari – regi ai Boemiei, cei doi Rudolfi – împărați, Spitihnev al II-lea – duce de Boemia, adică rege, și, în sfârșit, pe Wenceslas al IV-lea. Așadar, lista fusese redusă la unsprezece nume. Discutară între ei ce alt criteriu ar mai putea introduce pentru scurtarea listei. Christa își scormoni creierul, dar nu veni cu nimic demn de luat în seamă, așa că Baker decise că să fii ucis de o babă cu un retevei sau un cosor era o moarte cam ridicolă. Spuse că ridicol ar putea fi tradus și prin absurd. Prin urmare, își împărțiră din nou numele și se apucară să afle cum a murit fiecare persoană.

Carol al IV-lea murise de gută, Ferdinand și Poděbrady, de moarte bună, la fel ca și Maximilian care a refuzat prezența unui preot pe patul de moarte. Ladislau a murit de atac de cord la o vârstă fragedă, ca și Wenceslas al IV-lea. Despre Ottokar I nu se știa nimic, nici despre Spitihnev. Ottokar al II-lea murise pe câmpul de luptă. Rudolf al II-lea, de boală, cel dintâi de dizenterie.

– Nicio moarte interesantă, conchise Charles. Poate doar dizenteria lui Rudolf I să se apropie un pic de poezia noastră, însă n-a fost ucis.

Charles era dezamăgit, dar simțea că se afla pe drumul cel bun. Mai luă o dată lista și își aminti dintre cei pe care îi lăsase pe dinafară că Adalbert fusese victima unui fel de execuție în grup cu lăncile, pentru că intrase pe teritoriul altor preoți. Se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Christa luă bilețelul de pe masă și reciti și ea poezia.

– Știi cumva care e contextul în care au fost scrise versurile astea? întrebă ea. Poate așa vom ajunge undeva.

Charles o privi cu o licărire de satisfacție în ochi, ca și când i-ar fi spus: „Bravo!" Își mai turnă un pahar de șampanie, după ce Christa refuzase, și se așeză la masă.

– Agrippa d'Aubigné a fost multă vreme confesorul și sfetnicul lui Henric al IV-lea de Navarra, primul rege din dinastia de Bourbon a Franței, tatăl lui Ludovic al XIII-lea și bunicul Regelui-Soare, Ludovic al XIV-lea. Henric a fost ucis, poate îți amintești din romanele lui Dumas sau Zévaco, de un individ pe nume Ravaillac. Ce e interesant e că predecesorul lui Henric al IV-lea, cel a cărui dispariție încheie definitiv dinastia de Valois, Henric al III-lea, este și el ucis de un preot dominican, pe numele lui Jacques Clément. Acesta, catolic fanatic, considera că regele a cedat prea mult în fața hughenoților și, după asasinarea ducelui de Guise, șeful Ligii Catolice, se înființează la palat, sub pretextul că are să îi înmâneze personal regelui niște scrisori importante, și îl înjunghie în stomac.

– Cu un cosor?

– Nu, nu cu un cosor, răspunse râzând Charles. Cred, adică sper ca lucrurile să nu fie legate în felul ăsta. Cu ditamai pumnalul. Dar o legătură ciudată există totuși. Gurile rele spun, deși istoriografia oficială le ignoră din motive lesne de înțeles, că dominicanul l-a surprins pe rege exact când stătea pe tronul cu gaură.

– Și asta e legătura? Sau francezii au o chestie scatofilă?

– Evul Mediu era destul de relaxat din acest punct de vedere. Reprezentațiile preteatrale de la bâlciuri, cât și bufoneriile și glumele comune aveau mult de-a face cu părțile de dedesubt, ca să zic așa, ale corpului. Tradițiile de acest gen se regăsesc și la mari scriitori din epocă – de la Dante la Boccaccio și de la Rabelais la Shakespeare. Așa că putoarea, urinarea și defecația, ca și o întreagă paletă de pârțuri sunt printre termenii cei mai

utilizați în glume și farse. Dante are o expresie excepțională când descrie o astfel de situație. Scria despre un personaj de-al lui că „își făcu din cur trompetă"!

Christa se stăpânea cu greu să nu râdă. Charles o privi pentru a se convinge că rămăsese același interlocutor plin de spirit și haz, în orice fel de condiții, și reluă:

– Istoria epocii e complicată, așa că nu e cazul să intrăm în amănunte. Cert e că Henric, deși botezat catolic, e crescut în religia hughenotă, adică protestantă. Agrippa e hughenot și el și un mare susținător al cauzei, urăște catolicii din străfundul sufletului. Nu a putut ierta niciodată masacrul din Noaptea Sfântului Bartolomeu. Când Henric a trecut, pentru a deveni rege, din nou la catolicism, Agrippa l-a abandonat. Cei doi erau însă și foarte buni prieteni. Poezia asta apare într-o anecdotă. Se spune că în plimbările lor prin țară, regele vizita casele dintr-un sat și, pardon, i-a venit rău la toaletă. Era deranjat la stomac de la mâncarea nu foarte sănătoasă cu care îl serviseră oamenii onorați că regele – pe atunci doar al Navarrei – le călcase pragul. Așa că n-avu încotro și se scăpă, unde găsi cel mai la îndemână, în covata babei respective. După ispravă, cei doi o luară la sănătoasa și atunci Agrippa se apucă să îl ia peste picior și îi zise că dacă l-ar fi văzut baba, probabil că l-ar fi scos în șuturi sau, și mai rău, i-ar fi tăiat gâtul cu cosorul. Așa s-au născut aceste versuri. Tot nu văd...

Charles făcu o pauză. Țuguie buzele a satisfacție și continuă:

– Stai așa. Tot anecdota spune că înainte de a produce această foarte jucăușă poezioară i-ar mai fi spus regelui că, dacă și-ar fi găsit sfârșitul într-un mod atât de glorios, el însuși i-ar fi făcut un mormânt în stilul celui pe care îl avea Sfântul Inocențiu.

Mai făcu o pauză ca și când avea nevoie să își așeze ideile în minte.

– Nu știm despre care Inocențiu e vorba, dar e clar că sfântul ăsta era papa. Au fost vreo nouă bărbați cu numele Inocențiu până la 1600, deci nu putem fi siguri la care dintre ei se referă. Însă ținând cont de apartenența religioasă a celor doi și de opțiunile politice ale poetului, cred că este vorba chiar despre Inocențiu al IX-lea, mare inamic al hughenoților. Ăsta a fost ultimul papă îngropat la San Pietro și cred că e, dacă nu singurul, unul dintre puținii care are un mormânt aproape anonim. Deci nici Biserica nu prea l-a avut la inimă.

Christa nu înțelegea ce conexiune făcuse Charles.

– O să ți se pară forțat, zise el, dar oricine mi-a construit ghicitoarea asta știa că o s-o dezleg. Căutăm un sfânt. Și noi tocmai pe sfinți i-am dat la o parte. Uite, Sfântul Vitus a avut parte de o moarte ciudată. În imaginația lui Agrippa d'Aubigné, adversar al Bisericii și iluminist avant la lettre, perspectiva de a fi ucis de o babă ar putea echivala cu idioțenia de a te lăsa înecat pentru că refuzi să dezvălui infidelitățile reginei pe care aceasta le-a mărturisit la spovedanie, cum a fost cazul Sfântului Vitus.

Christa nu era convinsă că legătura asta nu era forțată și că Charles nu obosise și era dispus să tragă orice concluzie doar ca să considere enigma rezolvată.

– El vorbește aici de un rege ucis. Deci, cred totuși că ar trebui să căutam mormântul unui rege. Poate ar trebui să îi mai luăm o dată la mână.

Charles se lumină brusc și începu să râdă. Se apropie de Christa și o sărută cu zgomot pe frunte.

– Sfântul Wenceslas, zise el.

Christa îl privi întrebător.

– Sfântul Wenceslas era și rege, și sfânt. E singurul din catedrală care îndeplinește ambele condiții. Și a murit ucis chiar de fratele său sau de unul dintre oamenii lui. Asasinat, de ce nu, cu un pumnal mic. Brutus umbla cu cosoare ca să nu se vadă sub togă. Nu avea bărbăția de a scoate sabia. Mergem înapoi la catedrală.

Charles puse mâna pe telefon și se interesă la recepție la cât se închidea catedrala. Recepționerul îi ceru o clipă de răgaz. Reveni după câteva minute, în timp ce Charles se îmbrăca. Îi răspunse că, de regulă, la ora cinci, iar în acea zi era un concert de orgă și îi făcuse rost de două bilete, iar limuzina hotelului îl aștepta. Profesorul fu încântat, ca de fiecare dată, de promptitudinea cu care staff-ul hotelului îi îndeplinea toate dorințele. Chiar și pe cele pe care nu le formulase explicit.

Capitolul 63

După ce limuzina plecă din fața hotelului, o blondă, cu fusta exagerat de scurtă și cu tocuri înalte care îi scoteau în evidență desenul sculptat al gambelor, intră în hotel și se duse direct la recepție, cu pași hotărâți. Părul îl avea strâns foarte îngrijit într-un coc, iar pe nas purta o pereche de ochelari cu rame rotunde și mari. Cămașa albă era descheiată la trei nasturi, iar sutienul bombat îi întărise sânii și îi împingea mult în afara decolteului. Era rujată și machiată destul de violent, dar cu gust. Părea unul dintre multele clișee pe care industria erotică le instituise și validase de-a lungul anilor, inspirându-se, desigur, din fanteziile tuturor bărbaților și testate îndelung la nenumărate focus grupuri.[1]

Recepționerul, în fața căruia se înfipse, se rugă în gând ca minunata apariție care duduia de sex-appeal să fi venit acolo pentru el. Speranțele îi fură spulberate când ea, clipind exact atât cât era nevoie, îl întrebă care era camera profesorului Baker. Cum felul acesta de apariții nu le erau deloc străine recepționerilor hotelului Boscolo, hârtia de 100 de dolari împăturită în opt și strecurată în podul palmei nu făcu decât să rotunjească argumentul și să îi spulbere băiatului de la recepție orice fel de dileme morale în care ar fi putut să naufragieze. Așa că îi răspunse pe nerăsuflate ce voia să afle, însă adăugă, ca bonus din partea lui, și informația că profesorul tocmai plecase la concert cu însoțitoarea sa și că aveau camere separate. Bomba sexy ciripi ceva în chip de mulțumire și se întoarse pe tocuri, lăsându-i pe angajații hotelului să o urmărească lung și gânditori chiar și după ce aceasta dispăruse de mult.

---

[1] Tehnică de cercetare calitativă bazată pe o temă dată cu un grup alcătuit, de regulă, din opt-zece participanți (n.red.)

Beata se urcă în lift şi se duse direct la camera indicată. Îi zâmbi seducător unui bătrânel în ascensor. Soţiei acestuia i se mură instantaneu faţa, aşa că bătrânelul îşi înghiţi pe loc zâmbetul. Beata scoase din poşetă paralelipipedul Bellei. Îl lipi de uşă pe post de cartelă până se auzi un clic. Intră în cameră şi căută un loc unde să plaseze aparatul. Până la urmă se culcă sub canapeaua care era suficient de joasă ca să nu se poată vedea ceva sub ea şi îl ataşă dedesubt. Mai aruncă o privire în cameră şi coborî.

Pe computerul din vila lui Werner apărură tot felul de date care erau analizate cu repeziciune. Werner le alegea doar pe cele care îl interesau. Cum raza de detectare a oricărui fel de semnal funcţiona perfect pe o distanţă de zeci de metri şi acoperea aproape cinci etaje, Werner elimină orice semnal de telefon sau computer de care nu avea nevoie şi limită analizatorul la perimetrul apartamentului.

La sediul Branşei Speciale, biroul comisarului era plin cu oameni. Toţi angajaţii erau strânşi, iar comisarul le dădea ultimele indicaţii. Se întorsese de la trenul care fusese lăsat, într-un final, să plece şi împărtăşea subalternilor lui concluziile cercetărilor de la locul în care se petrecuseră crimele. În timp ce vorbea, aghiotantul său proiecta pe perete imagini de pe un stick pe care copiase tot ce avea în aparat fotograful poliţiei, ca să ilustreze discursul şefului său. Când, în sfârşit, veni vremea să îşi dea fiecare cu părerea despre cine era presupusul autor şi cum putea fi prins, nimeni nu spuse nimic. Într-un gest teatral, Ledvina îi făcu semn asistentului să proiecteze ultima poză şi, aşezându-se între aparat şi ecran, păru Colosul din Rodos când rosti:

– Avem, în mod evident, de-a face cu o specie foarte aparte de vampir.

Rumoarea din sală sugera nu că vorbele lui avuseseră efectul scontat, ci că mai degrabă lumea era amuzată şi credea că şeful glumea, ca de atâtea ori. Fu nevoit să tune că nu era niciun fel de glumă, aşa că se grăbi să elaboreze pe marginea subiectului.

Capitolul 64

Concertul de orgă începuse, așa că, după ce plasatoarea le verifică biletele și îi invită să își ocupe locurile din primele rânduri, Charles făcu semn că nu voia să deranjeze și că vor rămâne în picioare până la pauză. Muzica eliberată din tuburile orgii celei vechi suna divin, așa că Charles și-ar fi dorit să aibă o ureche muzicală ceva mai bine dezvoltată. Era o limită obiectivă în cazul lui. Bunicul se chinuise să îl educe. Îl dăduse la ore de pian când era mic, așa cum stătea bine unui tânăr cu origini europene în acele vremuri. Dar profesorul de pian își luase câmpii când elevul nu reușise nici după aproape doi ani de pregătire bisăptămânală să interpreteze singur câteva note legate din *Für Elise.*

Lui Charles îi plăcea muzica. În special opera, însă nu reușise niciodată să depășească faza de Bel Canto. Operele lui preferate erau cele mai melodioase din câte se scriseseră vreodată, *Rigoletto,* de Verdi, *Bărbierul din Sevilia,* de Rossini și *Don Giovanni,* de Mozart. Îi plăcea cam tot ce scrisese Verdi până la ultima perioadă când renunțase la Bel Canto, Rossini, Puccini și Mozart și, în general, arii pe care le putea fredona până și el. Wagner îl făcea să își ia câmpii, iar muzica dodecafonică și serială i se păreau atentate la sănătatea lui mintală.

Christa și Charles rămaseră chiar în dreptul ușii pe care intraseră, foarte aproape de capela Sfântului Wenceslas, unde Charles bănuia că fusese ascuns mesajul care îi era adresat. Habar n-avea însă unde era mesajul și nici măcar ce formă avea să îmbrace vehiculul prin care urma să fie transmis. Spera doar că era vorba despre sabie sau măcar despre *Biblia lui Gutenberg.*

Charles se asigură că toată lumea era concentrată la muzică și privea în față când, cu pași mici, se depărtă de public spre partea laterală a transeptului până se lipi de zid. Se deplasă încet, uitându-se cu precauție în jur. Urmă

forma zidului până ajunse în dreptul coloanei care mărginea intrarea în capela în care se aflau rămășițele Sfântului Wenceslas. Christa îl urmă încercând să își sincronizeze pașii cu ai lui. Zidul se termină și urma intrarea în capelă pe ușa larg deschisă și sprijinită de peretele interior. Mai era doar un obstacol de trecut. Colanele de catifea roșie care barau intrarea în capelă, întinse între trei stâlpi aurii. Charles așteptă să găsească un moment prielnic și își luă, într-un final, inima în dinți, sări dintr-un pas colanul și intră în capelă. Christa era mirată de curajul profesorului. Cântări cum era mai bine să facă. Să intre după el, sau să rămână în față ca să se asigure că nu îi văzuse nimeni și să-i păzească spatele? Pentru moment, se decise pentru cea de-a doua variantă.

Capela e închisă publicului, care o poate vedea doar din cadrul ușii. Lucrurile dinăuntru sunt foarte valoroase, iar pericolul ca ele să fie deteriorate sau ca unul dintre cele peste 1 400 de pietre prețioase și semiprețioase care îi decorează pereții să fie furate, făcuseră oficialitățile să ia această decizie. Capela are o suprafață de 100 de metri pătrați și e perfect pătrată. Zidurile ei interioare au fost construite în secolul al XIV-lea. Pereții sunt împodobiți cu mai mult de 1 400 de plăci lustruite care urcă până la înălțimea de 3,5 metri. Pietrele sunt variații ale cuarțului, de la ametist la agate rare, și porfiriu labradorid-verde și roșu, extrase, probabil, din mine egiptene cu mai bine de 500 de ani în urmă. Pe pereți sunt două serii de picturi murale realizate al fresco. Frescele sunt dedicate Patimilor lui Iisus, rândul de jos, și prezintă scene din viața Sfântului Wenceslas pe rândul de sus. O statuie a sfântului, tot din secolul al XIV-lea, domină partea din spate a capelei, iar lângă aceasta, pe dreapta, se află mormântul îmbrăcat în piatră colorată al sfântului. Mormântul are o formă dreptunghiulară, e înălțat pe trei sferturi din suprafață, iar deasupra acestei părți se află un relicvariu. Partea din față e acoperită cu o placă pe care, de regulă, se așază un ștergar sau o bucată de catifea roșie pe care stau, de obicei, fie vaze cu flori, fie tot felul de obiecte necesare pentru slujbă. În ziua aceea era o înghesuială de acest fel de obiecte, despre care Charles, pentru care religia nu fusese niciodată o pasiune decât în măsura în care avea legătură cu perspectiva istorică asupra lucrurilor, nu avea habar ce erau.

Cu douăzeci de ani în urmă profesorul beneficiase de o dispensă specială pentru a vizita capela, dar nu reușise să urce în camera secretă de la etaj la care se putea ajunge prin ușa ferecată din stânga capelei. Charles se

gândi la ce știa despre acea cameră numită „Camera bijuteriilor Încoronării". În ea erau ținute la păstrare coroana lui Carol al IV-lea, sceptrul regal, veșmintele folosite cu ocazia încoronării și altele asemenea. Partea interesantă este că în spatele ușii de la intrarea în cameră, după ce ai urcat scările, e o altă ușă. Această nouă ușă e făcută din fier masiv și este, de fapt, ușa unui seif uriaș. E ferecată, la propriu, ca în basme, cu șapte lacăte, de fapt șapte încuietori, pentru care ai nevoie de șapte chei. Ele sunt împărțite între președintele republicii, prim-ministru, arhiepiscopul Pragăi, și așa mai departe până la primarul capitalei cehe. În timp ce se gândea la asta, Charles încercă un sentiment ciudat că povestea lui Kafka, și anume cea tradusă în latină în paginile aflate în camera lui, avea o vagă legătură. Era vorba și acolo despre mai multe uși, mai mulți paznici. Se întrebă dacă nu cumva dezlegarea celeilalte părți a misterului era legată de această încăpere. Aici, însă, era aproape imposibil de ajuns. Ușile nu puteau fi sparte, iar să reușești să aduni cheile de la cele șapte cele mai importante personalități ale unei țări, era pură fantezie. În o sută de ani camera giuvaierurilor nu fusese deschisă decât de nouă ori în total. „Șapte și nouă", își spuse Charles. Iată numere cu adevărat magice, cifre fatidice. Își aminti că își propusese să rezolve enigmele una câte una și se concentră să găsească sabia.

Încercă să înconjoare capela și să caute fiecare ungher, dar trebuia să se țină departe de raza vizuală a celor prezenți la concert, așa că se mărgini la a analiza fiecare colțișor din zonele în care era protejat de pereți, însă nu putea trece de a doua jumătate, deci îi era imposibil să ajungă în spate ori în preajma lespezii funerare sau a relicvariului. Lumina nu era grozavă, dar putea vedea destul. Cercetă pereții, obiectele, chiar și tapiseriile scaunelor. Nu găsi nimic. Muzica se oprise și concertul se încheiase. După ropotele de aplauze urmă vacarmul pe care îl face mulțimea oameni când pleacă de la un concert. Christa intrase și ea cam pe la mijlocul aplauzelor și se așeză lângă Charles, pe podea, în spatele ușii. Îl întrebă din ochi dacă a găsit ceva, iar Charles negă dezamăgit dintr-o mișcare de cap. Apoi îi spuse că n-a ajuns la mormânt și că trebuie să aștepte să plece toată lumea.

– O să ne închidă în catedrală, zise Christa.

– Atunci o să stăm până dimineață, răspunse Charles definitiv.

Așteptară în liniște până nu se mai auzi nimic. Pe urmă percepură un zgomot de pași care mergeau într-un anume ritm. Ecoul catedralei goale îl amplifica. Paznicul își făcea rondul pentru a se asigura că nu mai era nimeni

acolo. Charles speră ca acesta să nu intre să verifice capela. Paşii se apropiară. Apoi se opriră. Paznicul ajunse chiar în faţa uşii. Lumina unei lanterne scotoci fiecare loc vizibil al capelei, dar paznicul nu intră. Cei doi îşi ţineau respiraţia ascunşi după uşă. Paznicul plecă. Aşteptară ca paşii să se îndepărteze, socotiră că o să mai dureze un timp până ce acesta avea să se întoarcă, aşa că o luară spre zonele necercetate. La un moment dat, zgomotul de paşi se opri. Probabil că paznicul ieşise.

Le mai luă aproape o oră să scotocească peste tot. Atinseră fiecare centimetru de perete până la înălţimea la care puteau ajunge. Pereţii, frescele, podeaua. Mormântul. Charles cotrobăi până şi în relicvariu. Nimic. Îl cuprinse furia. Aceasta lăsă loc deznădejdii. Nu înţelegea unde greşise. Poate că nu greşise niciunde. De fapt, ce ştia? Că o femeie îi întinsese un bilet. Un om pe moarte venise la el în cameră. Poate omul spusese adevărul. Poate că între cei doi nu era nicio legătură. Sau poate că dedusese prost. Sau trebuia să ţină cont şi de acel 10.00 despre care credea că indica ora. Sau trebuia să insiste mai mult şi asupra celorlalte părţi ale mesajului. Îşi pierdu cumpătul şi, cum stătea sprijinit, cu ambele mâini pe partea din faţă a mormântului, trânti într-un gest aproape isteric toate obiectele dispuse pe ştergarul alb cu roşu. Mai pufăi o dată nervos, după care îşi spuse că trebuie să se calmeze şi se aplecă să ridice obiectele de pe jos. Christa îi sări în ajutor. Se aplecară fiecare de o parte şi de cealaltă a lezpezii. Şi se opriră amândoi ca la un semn. Zăriseră ceva cu coada ochiului. Se ridicară şi nu văzură nimic. Apoi se lăsară încet, încet în jos ca într-un dans sincronizat perfect. Şi pe urmă văzură din nou. Dintr-un anume unghi, grămezi de semne se puteau distinge pe ştergar. Charles rămase aplecat în acea poziţie şi începu să citească. Era un mesaj cifrat.

Nu observă când Christa dispăru de lângă el. Era prea concentrat. Câteva secunde mai târziu auzi pe cineva strigând ceva la el, iar când întoarse privirea spre uşă, o lumină de lanternă îi bătu drept în ochi. Mişcă încet capul şi îl văzu pe paznic cum ţine întinse ambele mâini foarte apropiat şi că într-una are lanterna, iar în cealaltă, pistolul. Apoi o zări pe Christa care auzise zgomotul şi se lipise repede de perete. Din unghiul în care se afla, paznicul nu avea cum să o vadă. Charles făcu un gest de apropiere spre paznic, dar Christa îi făcu semn cu capul să se dea mai în spate. Acesta se conformă. Paznicul ştia că îl încolţise, însă voia să pună mâna pe el, aşa că dădu la o parte cu piciorul stâlpul care ţinea colanul. Un zgomot de metal,

ascuțit, traversă catedrala. Se apropie ușor de Charles. În momentul în care ajunse în cadrul ușii, Christa îi prinse mâinile și i le îndreptă în sus, după care îl lovi cu genunchiul în bărbie. Luat prin surprindere, paznicul căzu pe spate și scăpă atât pistolul, cât și lanterna. Christa se repezi asupra lui și se poziționă în spatele său. Îl prinse de gât cu întreg brațul și începu să strângă. Charles voi să o oprească, însă paznicul se lăsă moale în brațele Christei.

– O să se trezească în câteva minute. Trebuie să plecăm acum, spuse Christa și îl prinse de mână.

– Ștergarul, zise Charles și se dădu în spate.

Îl împături și îl vârî sub sacou. Încercară ușa sudică. Era închisă. Așa că o luară spre cea vestică. Puțin înainte de a ajunge la porți, două femei cu găleți și instrumente de curățat intrară în catedrală. Cei doi trecură în viteză pe lângă ele și le lăsară cu gura căscată.

În taxiul care gonea spre hotel, Charles se gândi că norocul nu îl părăsise încă, așa cum nu o făcuseră nici capacitățile intelectuale. Ardea de nerăbdare să citească mesajul, dar se temea ca taximetristul să nu își pună întrebări în legătură cu un turist care se uita într-un fel anume la o bucată de cârpă și să nu facă legătura în cazul în care poliția ar putea să îl chestioneze pe cine luase din fața castelului.

Era vară și nu se întunecase încă. Știa că în momentul în care taxiul va trage în fața hotelului o va întinde în sus pe scări, fără să mai aștepte liftul. Speră ca pe ștergarul din capelă să fie un indiciu serios despre unde poate găsi sabia. Creierul lui surescitat făcea milioane de conexiuni neașteptate. Era convins că dacă ar fi băut o cafea, inima i-ar fi explodat. „În 1 400 de bucăți", își zise el. În agate și ametist, în cuarț și porfiriu, în toate culorile și formele pe care natura le inventase vreodată.

Capitolul 65

Christa observă cele trei mașini negre identice, cu permise speciale de trecere afișate în parbriz, parcate neregulamentar în fața hotelului. Până să apuce să îi atragă atenția profesorului, acesta se și năpustise glonț spre intrare. În momentul în care pătrunse în hol fu înconjurat de trei bărbați care îi blocară trecerea. Până să apuce să se dezmeticească, cei trei îi făcură imediat loc unui alt bărbat pe care Charles îl asemui în minte cu Maciste, unul dintre eroii filmelor mute italiene de la începutul secolului al XX-lea. Se simți ca într-o secvență din *Cabiria,* ca fetița răpită din filmul respectiv în care acest Hercule, filmat în contraplonjeu, domina ecranul. „Îi mai lipsește elefantul", se gândi Charles amuzat.

Nicky Ledvina avea amândouă mâinile adânc îndesate în buzunarele pantalonilor. În buzunarul de la piept al sacoului era înfiptă o insignă oficială pe care Charles nu o recunoscuse.

– Bună ziua, domnule profesor Baker, îl salută calm comisarul.

Avea un fel de a accentua cuvintele pe care Charles îl recunoștea de la oamenii de origine slavă care nu stăpâneau foarte bine limba engleză. Charles nu știu ce să răspundă, iar comisarul i-o luă înainte.

– Ce nepoliticos sunt, spuse el, apoi scoase mâna dreaptă din buzunar și i-o întinse. Comisarul Ledvina.

Charles răspunse gestului, dar când mâna lui se pierdu în lopata mare cât un capac de toaletă a polițistului, simți o înțepătură groaznică în palmă. Și apoi mai multe bucăți de corpuri dure care păreau să aibă un fel de frunze. Se strâmbă de durere și încercă să se elibereze, însă comisarul se ajută și cu cealaltă mână și împingea în palma profesorului lucrul acela care îi rănea pielea. Charles începu să urle și se smuci cât putu de tare pentru a scăpa din strânsoare. Era mai ușor să scapi dintr-o menghină închisă la maximum. Atunci interveni Christa, care îi vârî comisarului sub ochi legitimația de

Interpol. Nicky râse fără să se sinchisească și, în timp ce Charles se schimonosea de durere, adăugă:

– Știu cine sunteți, Christa Wolf. Sau preferați Eugenie Pialat? Sau Helen de Vrij? Sau, poate, v-ar plăcea să vă auziți numele adevărat? Pun pariu că nimeni nu v-a mai spus de mult Kate. Kate Schoemaker.

Polițiștii făceau cerc în jurul lor pentru ca lumea din jur să vadă cât mai puțin din ce se întâmpla. Oamenii din hol se uitau ciudat, iar alți doi polițiști încercau să îi convingă să își vadă de treaba lor. Directorul hotelului apăru cu un telefon. Își făcu loc, i-l întinse comisarului, și îi spuse:

– Vorbiți cu ministrul de Interne. Acum.

Se roșise la față de nervi și se întreba cum de paza hotelului nu intervenise. Niciodată, de când era el acolo, nu se întâmplase ca vreun oaspete să fie agresat. Și încă de către niște oficialități ciudate. Sau inventate. Sunase imediat pe telefonul personal al ministrului de Interne care avea un apartament permanent rezervat la hotel și îl împrumuta cu generozitate vreunui prieten de rang înalt care voia să fie bine tratat sau avea nevoie de discreție și de lux pentru vreo escapadă erotică.

Comisarul îl privi lung pe directorul care se agita și se gândi ce să facă. Întoarse una dintre mâinile lui Charles și se uită la ceas. Pe urmă îi dădu drumul. Din palma deschisă a acestuia căzură și se risipiră pe jos câțiva câței de usturoi și cojile care se desprinseră de pe ei. Cu o dexteritate demnă de cauze mai bune, comisarul prinse din nou mâna lui Charles, o întoarse cu palma în sus, pipăi cu degetul pielea care se înroșise și în care se vedeau urmele înțepăturilor și, în final, o eliberă.

– Îmi cer scuze, zise el imediat. Trebuia să fiu sigur, apoi luă telefonul și îi urlă ministrului: Lucrez!

Și îl închise. După care i-l aruncă directorului căruia îi căzuse fața de tot.

În mod normal Charles nu s-ar fi lăsat cu una, cu două. Dar, în situația de față, pe lângă faptul că era convins că nu avea nicio șansă în fața căpcăunului acela, se controla și pentru că nu știa ce informații deținea comisarul. Și încălcase cam de multe ori legea în ultimele ore. Înțelesese imediat ce voia să spună căpcăunul. Spre stupoarea tuturor, în special a Christei, începu să râdă. Comisarul trecea peste orice când i se urca câte o idee fixă la cap, dar ori de câte ori făcea câte o prostie dintr-asta, se simțea groaznic de prost și îi părea teribil de rău. Se rușină și lui Charles nu îi scăpă ușoara roșeață din obrajii săi.

– Ce vă aşteptaţi să se întâmple în situaţia în care nu v-aţi fi înşelat? întrebă Charles cu interesul pe care îl arată cercetătorul, moluştei pe care o studiază.

Comisarul începu să se bâlbâie, însă Charles se apropie foarte mult de el fără să îşi dezlipească vreo secundă privirea de pe faţa acestuia. Îl privea fix în ochi. Nicky se intimidă şi mai tare şi bâjbâi că ar fi trebuit ca pielea să îi fie arsă şi topită ca la contactul cu acidul sulfuric.

– Deci nu sunt vampir? îl iscodi Charles. Am închis capitolul ăsta? Sau trebuie să îmi înfigeţi un ţăruş în inimă ca să fiţi sigur?

Comisarul dădu din cap că da, apoi că nu, neştiind la care dintre întrebări trebuia să răspundă.

– Atunci, îmi veţi permite să mă retrag. Am avut o zi foarte obositoare.

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse pe loc şi porni spre lift. Vârî mâna sub sacou pentru a se asigura că ştergarul pe care îl furase de la catedrală era tot acolo. Îl simţi, aşa că se linişti. Directorul umbla gâfâind după el şi gura lui fu un izvor nesecat de scuze. Charles nu îşi aminti vreodată să fi auzit pe cineva chiar atât de creativ în a inventa toate scuzele şi compensaţiile din lume. Şi i se făcu milă. Îl prinse de umeri pe director şi îi spuse că nu s-a întâmplat nimic. Ba din contră, a lămurit cu bine o situaţie care risca să îi strice şederea la Praga. Urcă în lift şi, în timp ce se închideau uşile, îl văzu pe director stând în mijlocul holului, consternat şi contrariat de reacţia oaspetelui. Nu ştia dacă să fie bucuros sau îngrijorat în continuare.

Christa rămase jos şi se luă la harţă cu comisarul. Îi spuse că mai cunoscuse autorităţi dintr-astea din ţări dictatoriale sau poliţişti neconformişti şi că mai devreme sau mai târziu toţi sfârşeau prost. Aşa că îl sfătui să stea departe de ei, cât mai rămâneau la Praga, dacă nu vrea un scandal cu consecinţe internaţionale la cel mai înalt nivel. Ledvina, care trecu peste faza în care fusese intimidat, îi răspunse scurt:

– Nicio şansă!

Şi îi întoarse spatele Christei. Alaiul îl urmă la maşini. În timp ce îi deschidea portiera maşinii, aghiotantul zise:

– Poate că avem de-a face cu o specie de vampir mai evoluată.

Comisarul îl privi ca şi cum ar fi avut în faţă cel mai mare cretin pe care îl văzuse vreodată. Spuse doar atât:

– Ignorantule! Daţi drumul la sirenă, că n-am chef să mă înghesui cu toţi turiştii ăştia!

Şi urcă în maşină.

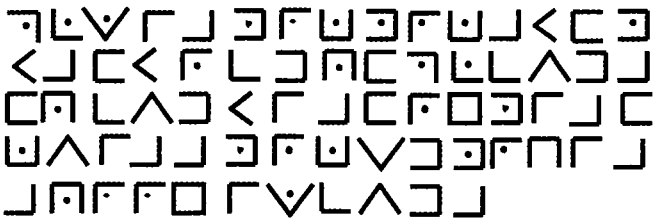
Capitolul 66

Ajuns în cameră, Charles nu avu răbdare şi, încă din cadrul uşii, începu să rotească ştergarul pentru a vedea, în sfârşit, mesajul de pe el. Tehnica asta, în care o fotografie poate fi vizualizată doar într-o anumită poziţie, era folosită, în special, pe cărţi poştale ilustrate, unde mai multe fotografii suprapuse îţi lăsau prin mişcare impresia că personajul surprins în ele făcea un gest anume pentru privitor. Îşi amintea de Mona Lisa care îi făcuse cu ochiul dintr-o astfel de vedere. Mai văzuse sute de asemenea variante în mai toate bâlciurile sau magazinele de suvenire, asociate în special cu kitsch-ul de pe lângă catedralele catolice din America Latină. Cel mai bine îşi amintea, de când fusese în Mexic, o cruce care la mişcarea fotografiei devenea fosforescentă, iar într-o a treia poziţie apărea scris pe ea „Powered by Jesus".

Probabil că cel care transmisese mesajul folosise aceeaşi tehnică, doar că aici nu existau mai multe variante suprapuse. Voia să fie sigur ca nimeni dintre cei care ar fi putut intra în capelă să nu observe că aveau de-a face cu o faţă de masă mai specială.

Charles recunoscu imediat semnele aşezate în ordine. Se aşeză la masa de scris, unde rămăseseră hârtiile pe care înşirase mai devreme lista regilor înmormântaţi la Sfântul Vitus, şi se apucă să transcrie. Tocmai când termină de copiat integral şirul de semne, auzi bătăi în uşă. Se ridică şi îi deschise Christei, după care se grăbi să se aşeze la loc.

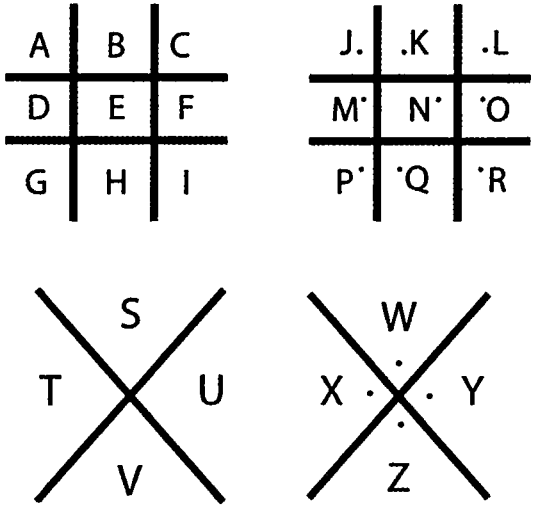
Christa voia să comenteze incidentul de jos, dar văzându-l pe Charles atât de concentrat, renunţă. Îşi trase un scaun lângă masă şi privi notaţiile lui Charles.

– Ăsta e un cod masonic? întrebă ea.

– Da. Cel mai uşor dintre toate, răspunse Charles satisfăcut. E o joacă de copii. Orice puşti care ştie alfabetul şi a jucat vreodată X şi 0 ştie să rezolve asta.

În timp ce vorbea făcu patru careuri în care notă alfabetul, în ordine, şi pe fiecare al doilea, nişte puncte în dreptul literelor. Simţi răsuflarea Christei în spate şi trebui să îşi recunoască lui însuşi că respiraţia femeii îl tulbură într-o oarecare măsură. Termină de completat cele patru figuri şi se întoarse spre Christa:

– După cum vezi fiecare literă e încadrată de o formă geometrică. Aşadar, în loc să scriem litera, folosim forma geometrică din dreptul literei respective. Astfel, acest „L“ întors e, de fapt, „A“, celălalt „L“ întors, cu punct în el, se traduce prin „J“. Săgeata cu vârful în sus şi punct în centru îi

corespunde lui „Z" și tot așa, conform acestor patru tabele. Floare la ureche. Și acum haide să scriem rezultatul decriptat.

Charles se apucă să transcrie rezultatul decodat. Primele litere, PCWIAMR, îl cam dezamăgiră. Decise să nu se gândească și să scrie întreg textul până la capăt și să vadă atunci ce mai era de făcut. Rezultatul final fu și el dezamăgitor. Exact în linia începutului:

PCWIAMRKMRAUFDUAFURCDQFPLCVDAFHCVDUIA FREMIAFKVIAAMRKSDMRHIAAQIREIWCVDA

Așadar, niciun sens. Se gândi o clipă dacă era o anagramă. Nu întâlnise până atunci un mesaj criptat cu cod masonic care să fie o anagramă. Dar orice era cu putință. Așa că deschise laptopul și programul de criptare și introduse rezultatul obținut. Apăsă *enter* și pagini întregi de variante rearanjate ale literelor umplură ecranul. Trecu cu repeziciune prin toate, însă nu găsi nimic care să aibă, măcar într-o mică măsură, sens.

În fața computerului din vila somptuoasă a institutului, Werner vedea exact ce vedeau și cei doi. Începu să scrie și el cu creionul pe o hârtie mare de pe masă tot felul de semne. O auzi pe Christa spunând:

– E un cod cu cheie, nu-i așa?

Charles dădu afirmativ din cap.

– Cel puțin asta ne face mai puțin stupizi, spuse Christa zâmbind.

Charles nu îi împărtășea însă optimismul și nu avea niciun chef să zâmbească.

– Ai habar care ar putea fi cheia? întrebă Christa.

– Nici cea mai vagă idee. Ar putea fi orice.

– Mesajul îți este adresat. Ar trebui să fie ceva la ce te gândești în mod automat. Sau foarte des. Sau ceva din viața ta pe care îl știi doar tu.

– Adică posibilități nelimitate, zise Charles. În situația în care cuvântul conține mai multe litere, dar niciuna dintre ele nu se repetă, nu e foarte greu să o găsim chiar dacă nu o știm. În cazul în care însă cheia e mai complicată, ar putea ca operațiunea asta să devină imposibilă.

Charles pufni pe nas și se ridică în picioare. Se plimbă prin cameră. Peripatetiza din nou. Metoda lui favorită de concentrare. Luă o țigară din pachet și o aprinse. Cum în cameră fumatul era interzis, se apropie de geam și se aplecă peste el pentru a privi strada. Christa îl lăsă în pace și așteptă cuminte pe scaun privind în zadar textul criptat de pe masă. După ce termină

țigara, Charles își reluă plimbarea prin cameră. La un moment dat, începu să vorbească. Părea mai mult un monolog. Suna mai degrabă ca și când ar fi gândit cu voce tare:

– Există multe moduri de a descoperi cheia. Cea mai simplă: căutarea celor mai comune cuvinte formate din una, două sau trei litere. Dar, cum nu există pauză între cuvinte, cel mai la îndemână ne-ar fi să căutăm frecvența cu care apar anumite semne și să judecăm probabilistic.

– De ce nu încerci măcar câteva cuvinte? Poate avem noroc.

– Poate. Dar mă tem că vom da numai de fundături. Așa că propun să trecem direct la varianta științifică.

Se aplecă peste laptop și deschise un program care avea trecut pe o coloană întregul alfabet, iar pe alta, niște procentaje.

– Ce e asta? întrebă Christa.

– Frecvența medie cu care apar literele într-un text în limba engleză.

a	8.167%
b	1.492%
c	2.782%
d	4.253%
e	12.702%
f	2.228%
g	2.015%
h	6.094%
i	6.966%
j	0.153%
k	0.772%
l	4.025%
m	2.406%
n	6.749%
o	7.507%
p	1.929%
q	0.095%
r	5.987%
s	6.327%
t	9.056%
u	2.758%
v	0.978%
w	2.360%
x	0.150%
y	1.974%
z	0.074%

– Cel mai indicat este să căutăm întâi vocalele. Şi să sperăm că avem noroc, că textul ăsta se supune regulilor de frecvenţă medie şi că nu este doar o excepţie.

Un *beep* scurt îi întrerupse lui Charles firul gândurilor. Era telefonul Christei. Aceasta nu reacţionă în niciun fel.

– Nu răspunzi? o întrebă Charles.

Christa dădu din mână ca şi când ar fi spus că nu e nimic important.

– Probabil un mesaj de la serviciu.

Charles o privi ca şi când ar fi vrut să îi pătrundă în minte, să afle ce gândea Christa în acel moment. Îl năpădiră din nou bănuielile. Christa însă se apucase de calculat.

– Am numărat 71 de caractere. Dacă zeii probabilităţilor ţin cu noi, litera A ar trebui să coincidă cu un simbol care ar trebui să apară de 8,167 ori, înmulţit cu 71/100, adică de 5,79 ori.

Charles privi felul şcolăresc în care făcuse Christa operaţia pe hârtie, fără să apeleze la calculatorul de pe telefonul mobil. Asta îi întări şi mai tare suspiciunile. Fu convins că femeia nu voia ca el să citească mesajul pe care îl primise. Îşi aminti că omul din cameră îi spusese să nu aibă încredere în absolut nimeni. Se întrebă dacă nu cumva avusese dreptate. Se gândi să îi spună Christei că era obosit şi să continue în dimineaţa următoare, dar nu era foarte convins că ea l-ar fi crezut. Iar dacă suspiciunile lui ar fi fost nefondate, ar fi jignit-o. Decise să meargă mai departe, fiind convins că nici această modalitate nu va da prea multe rezultate.

Werner puse pixul jos când Beata se apropie de el cu o farfurie pe care trona un hamburger imens. Rezolvase deja decodificarea în felul în care se pregăteau cei doi să o facă. Nu părea foarte mulţumit. Beata se aşeză la el în braţe şi ascultă vocea care venea din boxele laterale ale computerului.

– 5,79 se aproximează la 6, spuse Charles. La prima privire mai sunt şi alte litere cu procentaje apropiate. Dacă luăm litera „T", spre exemplu, avem 9.056...

Se aşeză la computer, deschise calculatorul şi continuă:

– Ori 71/100, egal 6,42, adică tot şase. Textul nu e suficient de lung ca să avem diferenţe sesizabile.

Se apucă să numere semnele care alcătuiau codul. Caracterul care semăna cu un „C“ pătrățos apăru de șase ori.

Notă ceva pe hârtie și spuse:

– Cheia noastră ar trebui să arate în felul ăsta:

?	?	?
?	?	A
?	?	?

– Fie e un cuvânt din cinci litere care nu conține litera A, fie e un cuvânt din șase litere care se termină în A, fie e un cuvânt mai mare din șapte litere în care a șasea literă este A. La cât este de scurt cuvântul, probabilitatea să avem litere dublate este destul de mică. Ea crește odată cu lungimea cuvântului.

Se opri din vorbit și privi cu regret semnele acelea aruncate într-o ordine știută doar de cel care scrisese mesajul. Într-un târziu, își privi ceasul și adăugă:

– Cred că trebuie să las să mi se răcească un pic capul. Și sunt mort de foame. În plus, aici au cea mai bună gâscă pe care am mâncat-o vreodată. Gâscă rilette și supă din ragout de gâscă. Sau, și mai bine, piept de gâscă garnisită cu castane și clătite de cartofi. Iar la desert, o senzațională înghețată din sparanghel.

– Înghețată din sparanghel? se strâmbă Christa.

Charles râse de reacția femeii.

– O să vezi, zise el. Propun să ne întâlnim în hol într-o jumătate de oră. Trebuie neapărat să fac un duș.

Christa plecă în cameră, iar Charles, după ce se dezbrăcă, rămase doar în boxeri, apoi se învârti de câteva ori în jurul mesei pe care era textul. Până la urmă, cedă tentației și încercă să dezlege codul. Optă pentru un cuvânt simplu. Și se gândi că, poate, diavolul de pe așa-zisa lui carte de vizită ar putea fi cheia. Încercă deci „diavol“, dar fără niciun rezultat. Își spuse că era cam hipoglicemic și că o cină delicioasă s-ar putea să îi redea luciditatea. Decise să își mai aprindă o țigară. „Sper să nu mă apuc de fumat de-a

binelea", chibzui el. Știa că dacă obiceiul ăsta încă mai era tolerat în Europa, deși și aici interdicțiile erau din ce în ce mai mari, în America lumea l-ar fi privit ca pe un ciumat. Se consolă cu gândul că stresul fumează în locul lui și că, odată trecut acest hop, va reveni la trabucele Cohiba strâmbe care, spre deosebire de țigarete, erau considerate mai degrabă o extravaganță de milionar decât ceva reprobabil.

Își aprinse țigara și se aplecă din nou pe geam privind cum începeau să pâlpâie luminile în centrul Pragăi și urmărind lumea ieșită la promenadă. Atenția îi fu captată de o limuzină dintr-aceea infinit de lungă despre care se întreba cum se putea descurca într-un oraș european cu străzi înguste și colțuri bruște, și își spuse că nu îl invidiază deloc pe șofer. Din limuzină coborî o tânără îmbrăcată în mireasă cu un buchet de flori violet în mână. Apoi urmară alte mașini, iar cei ce coborau din ele se alăturau rând pe rând grupului nuntașilor care creștea continuu. Dinspre ieșirea hotelului, o femeie se desprinse din dreptul grupului și o luă pe lângă clădire ca și când nu ar fi vrut să fie văzută. Doar aglomerarea aceea din fața ușilor automate o făcuse să se îndepărteze un pic de la perete. Iar Charles surprinse acest moment. Era Christa.

Capitolul 67

Ieși din baie cu halatul pe el. De această dată nu cântase nimic sub duș, ceea ce pentru el nu era niciodată un semn foarte bun. Charles avea frivolitățile și pasiunile lui secrete. Îi plăcuse un film al lui Woody Allen în care un tenor care cânta fenomenal în baie, când ieșea din încăperea cu pricina, se pierdea în așa măsură, încât niciun sunet corect nu îi mai ieșea din gură. Știind că de fiecare dată când încerca să fredoneze ariile lui preferate în public, lumea se ținea de urechi, spera ca măcar cântatul sub duș să îi iasă cum trebuia. Era încântat de felul în care își interpreta sie însuși ariile preferate. De la *Di quella pira* și *Un di se ben rammentomi* până la *Aria calomniei* și *Bella figlia dell'amore* în care interpreta toate cele patru voci, inclusiv partitura de contraalto a *Maddalenei,* o voce atât de rară, încât de multe ori și cele mai mari teatre din lume o înlocuiau cu o mezzo-soprană, fiecare arie pe care o cânta era un indicator clar pentru starea lui de spirit. În acel moment era îngrijorat pentru tot ce se întâmplase și nemulțumit că nu reușise încă să descifreze mesajul recuperat de la catedrală. Și, în plus, Christa părea să aibă o agendă secretă.

În timp ce se ștergea viguros pe cap se plimbă prin cameră și se opri în dreptul telefonului. Pe ecran apăreau trei apeluri pierdute. Aruncă prosopul pe scaun și verifică cine l-a sunat. Două dintre apeluri fuseseră de la un număr necunoscut, iar cel de-al treilea, de la Ross. Își consultă căsuța vocală. Primele două mesaje erau asemănătoare. Nu se auzea mare lucru. Reuși să deslușească între zgomote de fond, pârâieli și păcănituri și ceva ce părea să fie un vânt foarte puternic. Recunoscu, într-un târziu, vocea tatălui său, dar nu izbuti deloc să înțeleagă ce spune. Cuvintele erau întrerupte de la mijlocul lor. Ascultă cele două mesaje de mai multe ori. I se păru că aude un

„în ordine" și „poimâine", și cam atât, chiar dacă ambele mesaje durau aproape un minut fiecare.

Se gândi dacă să îl sune pe Ross și ce să îi spună. Ar fi putut avea nevoie de ajutorul lui pentru descifrarea mesajului de pe ștergar. Nu era încă sigur câtă încredere putea avea într-un om pe care nu îl mai văzuse de atâta vreme. Hotărî să mai amâne un timp până când se va hotărî exact ce îi va spune acestuia. Ross va dori, cu siguranță, să știe peste ce a dat de această dată, de vreme ce avusese nevoie să îl ajute cu trecerea frontierei.

Se opri în fața valizei și scoase din ea o cămașă Charvet albastru-deschis și pantalonii navy de la Canali. Dintre hainele pe care le adusese cu el erau cele mai bune, iar o cină la Boscolo merita hainele lui preferate. Charles avea o adevărată obsesie în ceea ce privea ținuta la cină. De când era mic, bunicul lui îl învățase că a te așeza la masă era un gest aproape religios. Cum „pâinea era viața", a te prezenta aranjat la masă echivala cu respectul și cu politețea pe care le acordai celor din jur și constituia un semn de recunoștință pentru zeii care, în generozitatea lor, îți dăruiau o altă zi lipsită de griji.

Cum ținuta i se părea incompletă, scoase din valiză o cutie în care păstra piesa de rezistență, o eșarfă model Ascot, dar pe care o luase de la brandul lui preferat în materie de accesorii – „Tie-Me-Up". Era atât de îndrăgostit de această marcă mică, însă exclusivă, încât avea în *dressingul* gigantic aproape fiecare piesă pe care producătorii o scoseseră pe piață. Singurul lui regret era că „Tie-Me-Up" era, în primul rând, un brand care se adresa femeilor. Dar compensa această lipsă cumpărând de la ei accesorii de păr – de la *headband*-uri[1] și *hair twist*-uri[2] până la invenția unică a firmei, *hair rose*-ul[3] spectaculos, inspirat la origine dintr-un trandafir de păr al unui designer newyorkez, eșarfe scurte și lungi, brățări spectaculoase cu pietre semiprețioase. Fiecare dintre iubitele lui primise în dar de la el mai multe dintre aceste piese superbe, făcute din mătase naturală produsă nu în China, cum se obișnuia, ci la fabricile din zona lacului Como, de la cele mai mari care produceau materiale pentru marii designeri – de la Valentino la Ungaro, de la Pucci la Hermes – până la manufacturile artizanale cele mai mici care concepeau serii scurte de materiale originale. Nu își amintea să fi făcut vreodată alt fel de cadou femeilor care îi plăceau. De fiecare dată, acestea

[1] Bentițe (engl.) (n.red.)
[2] Elastic de păr (engl.) (n.red.)
[3] Accesoriu de prins părul, de forma unui trandafir din mătase (engl.) (n.red.)

erau încântate de felul în care mătasea le mângâia pielea şi părul, de plusul de stil şi de elegenţă pe care colecţiile „Tie-Me-Up", cu paletele lor colorate şi combinaţiile surprinzătoare de culori, din materiale semnate de cei mai mari designeri ai lumii, dar şi dintre cei mai spectaculoşi artişti necunoscuţi, îl adăugau personalităţii lor.

Eşarfa pe care o adusese cu el era bleumarin-închis, cu modele *paisley* roz cu irizaţii violacee. O privi încântat, o scoase cu grijă din cutie şi şi-o legă sub cămaşă. Se admiră în oglindă şi, încântat de ce văzu, coborî la cină.

Capitolul 68

Cum Christa nu ajunsese încă, se așeză pe unul dintre fotoliile comode din hol și îl sună pe Ross. Acesta răspunse aproape instantaneu ca și când stătea cu telefonul în mână, așteptând apelul lui Charles.

– Eram îngrijorat pentru tine, spuse Ross. Voiam să fiu sigur că ai reușit să te descurci. Am căutat informații pe fluxul interagenții și m-am bucurat că nu am găsit nimic.

– Mulțumesc mult. Cum ai reușit să rezolvi? Sau suntem la categoria lucrurilor care nu se pot spune? Și trebuie să ne mulțumim cu rezultatul? Oricum, îți sunt dator. O dată mai mult.

Ross nu îl lăsă să termine cu laudele.

– Din păcate, de data asta, nu am niciun merit. Chiar voiam să te întreb cum ai reușit să scapi.

Așadar, nu Ross rezolvase cu controalele celor două polițiii de frontieră. Atunci cine? Probabil acel cineva care îi adusese și pașaportul la hotel. Însă de unde știa la ce hotel se va duce? Charles oftă la gândul că numărul întrebărilor rămase fără răspuns creștea în fiecare clipă.

– Alo?... Alo?... Mai ești acolo? întrebă vocea jucăușă a lui Ross.

– Da. Iartă-mă. Mă întrebam, dacă nu ai fost tu, cine atunci? Poate Interpolul.

– Interpolul? Ăia nu sunt în stare să își treacă nici măcar agenții proprii... Te-ai încurcat cumva cu Interpolul? Ai devenit vreun fel de consultant pentru ei? îl iscodi Ross aproape în batjocură.

Charles vru să îi răspundă, dar o văzu pe Christa stând în mijlocul holului. Rămase cu gura căscată la acea imagine de o frumusețe și o eleganță desăvârșite. Se ridicase în picioare într-un gest aproape automat. Vocea lui Ross se auzea în continuare în receptor, însă Charles nu mai asculta.

Imaginea femeii îl tulbură în așa măsură încât, când își dădu seama că încă mai avea mobilul la ureche, îi spuse lui Ross un foarte scurt: „Te sun eu mai târziu". Și închise.

Christa se apropie de el și îi făcu un compliment despre cum arăta. Charles voi să îi întoarcă politicos complimentul, însă se fâstâci. Christa îi aranjă nodul de la eșarfă. După care spuse un „Mergem?" și îl apucă de braț.

Câteva minute mai târziu, cei doi comandau la New York Caffe toate fanteziile culinare care îi trecuseră prin cap lui Charles. Celelalte săli – Opera Ballroom și Fine Dinning Salon – erau ocupate de nuntă, iar Inn Ox Lounge i se păru lui Charles prea întunecos pentru dispoziția lui din acea seară. Avea chef să o poată privi pe Christa în voie, iar muzica de pian care se auzea din hol se potrivea de minune.

După ce ospătarul luă comanda și le aduse băuturile – Martini sec pentru Christa și paharul cu Glenmorangie[1] vechi de optsprezece ani, „extremely rare" pentru Charles – acesta din urmă se gândi să tranșeze pentru totdeauna suspiciunile pe care i le trezise plecarea Christei de la hotel. Își dori ca ea să îi dea o explicație plauzibilă și să își continue în mod plăcut seara. Știa că surpriza este cea mai bună metodă pentru a primi un răspuns sincer sau a observa dacă cel din față ezită când răspunde. Așa că zise:

– Te-am văzut de la geam că plecai de la hotel!

– Mă urmărești? întrebă Christa zâmbind.

Apoi, văzând că acesta aștepta cu nerăbdare răspunsul, continuă:

– Vrei să știi unde am fost?

Charles încercă să nege. Voia să spună că nu avea intenția să o verifice. Christa își puse mâna peste a lui pe masă.

– Știu că nu ai încredere în nimeni acum. Și e explicabil. Dar singurele haine pe care le am sunt cele cu care am venit pe tren.

Lui Charles îi veni să își tragă singur o pereche de palme peste față.

– Ai fost la cumpărături?

– Crezi că îți împrumută la hotel rochii dintr-astea? Și pantofi?

Rostise aceste cuvinte în timp ce întinse demonstrativ cele două picioare pe sub masă, până în apropierea fotoliului lui Charles. El simți cum roșește,

[1] Varietate de whisky (engl.) (n.red.)

nu numai la gândul că fusese un idiot că o bănuise de ceva, dar și la vederea gleznelor superbe ale femeii. Zise imediat o prostie ca să iasă din încurcătură.

– Știi că până de relativ curând să vezi glezna unei femei era speranța supremă a unui bărbat? Că rochiile erau lungi până la pământ, iar a avea privilegiul să vezi glezna unei domnișoare putea să aibă un efect atât de devastator, încât ducea, de cele mai multe ori, direct la altar?

– Acum că mi-ai văzut gleznele sper că n-o să mă ceri de nevastă! răspunse Christa pe un ton alintat.

Charles se mai fâstâci o dată și amândoi izbucniră în râs.

Capitolul 69

Se făcuse ora 11.00 când începu agitația în micul cimitir privat de lângă lacul Halbert, în imediata vecinătate a orășelului Corsicana din Texas. În câteva ore trebuia să înceapă ceremonia de înmormântare a celui ce fusese Franklin Foster Hearst. La ferma lui, situată la mai puțin de doi kilometri de cimitir, se făceau ultimele pregătiri. În capela familiei, sicriul special, mai scump și mai luxos decât orice se văzuse până atunci în materie, rămăsese închis.

Miliardarul de origine irlandeză, pe numele lui real Patrick Buckley, era convins că va depăși cu mult venerabila vârstă de nouăzeci de ani pe care o împlinise în acea primăvară. Pentru orice eventualitate însă, când nu era ocupat să se joace cu cei opt cățeluși preferați sau să aplaude vreun miliard de dolari pe care îl făcuse întâmplător într-una dintre zilele „mai bune" cum le numea el, organizase un fel de licitație ca să cumpere cel mai impunător sicriu. Licitația durase aproape trei ani, iar reprezentanții firmelor de pompe funebre care rămăseseră până la capăt în cursă avuseseră multe bătăi de cap. Nici nu putea fi altfel, de vreme ce bătrânului i se păruseră demne de tot dispreţul sicriele din aur, în valoare de patruzeci de mii de dolari, ale actriței Zsa Zsa Gabor, cel al centrului funerar Xiao En din Kuala Lumpur sau chiar sicriul de aproape treizeci și șapte de mii de dolari în care a fost înhumat Michael Jackson.

În cele din urmă, una dintre firme, care angajase de curând un designer italian, câștigase licitația pentru aproape patru sute de mii de dolari. Ideea lor era o combinație de oțel cu cele mai rare esențe de lemn din lume. Lemnul de bază avea să fie o varietate care creștea cu predilecție în Zimbabwe și Mozambic și care era copacul regal al zulușilor, pe numele lui „Pink Ivory". Lemnul acesta e roșu la culoare și foarte dur și rezistent. Ornamentele

laterale aveau să fie confecționate din lemn nobil din pădurile amazoniene, un lemn numit „Inima purpurie" după culoarea pe care o prindea copacul după ce era tăiat și se usca. În fine, ornamentele suplimentare, din aur și platină, urmau să fie prinse pe bucăți adăugate din Dalbergia, Bubinga și Bocote, lemn mai moale care se pretează la prelucrare manuală.

Sicriul era aproape gata când milionarul originar din Tipperary, Irlanda, fu găsit ciopârțit în așa măsură în biroul lui din clădirea cu 16 etaje din Dallas, încât era de nerecunoscut. Părea că peste capul lui desprins de corp trecuse un tren de mai multe ori în toate direcțiile.

Franklin Foster Hearst se născuse sărac lipit pământului. Bunicul său, care emigrase din Irlanda, primise o bucată de pământ la mama dracului. Totul se făcuse după obiceiul locului. Imigranții aflați în căutarea unui loc pentru a se așeza fuseseră aliniați la start, iar la semnalul singurei autorități prezente, o luaseră la fugă și înfipseră aleatoriu niște țăruși în mijlocul câmpului. Acolo își construise bunicul, alături de cei trei fii ai săi, cocioaba și tot acolo se născuse și el. Între timp familia achiziționase câteva vite, ceea ce era un fel de predestinare pentru ei, de vreme ce numele Buckley provenea din galicul „O Buachalia", care însemna, nici mai mult nici mai puțin: „turmă de vaci". Și fiindcă destinul lucrează întotdeauna în sensul în care a fost prescris, tot de la o vacă i se trăgea și bogăția. De la una moartă, de această dată. F.F., cum îi spuseseră de-a lungul timpului toate cele opt soții, deoarece fusese un bărbat iubitor, se plimba cu picioarele goale în pantalonii scurți moșteniți de la cei trei frați mai mari, când taică-su, vrând să îngroape o vacă ucisă de molimă, înfipse sapa în pământ și fu stropit din cap până în picioare de o zeamă neagră și mocirloasă care țâșnise din pământ.

Petrolul din curte le schimbase viața. Taică-su își băuse mințile de fericire, mama murise de tifos, iar frații mai mari își cheltuiseră moștenirea pe femei de moravuri ușoare și pe jocurile de cărți. Despre doi dintre ei știa că fuseseră împușcați prin saloane deocheate, iar despre celălalt nu mai aflase nimic din noaptea în care plecase de acasă.

Fusese nevoit să se descurce singur încă de la vârsta de nouă ani. Acumulase bani și putere. Nu se sătura niciodată și nu se oprea nicicând. Din exploatarea petrolului, cumpărase acțiuni la o mină de diamante apoi deschise fabrici de bocanci pentru armată, pe urmă fabrici de armament. Achiziționase lanțuri de restaurante din America de Sud până în Asia, iar odată cu Planul Marshall începuse să investească în bănci și instituții

financiare. Deschisese firme de brokeraj pe Wall Street, la Londra, la Tokyo, și firmele lui câștigaseră toate contractele pentru reconstrucția Germaniei după cel de-al Doilea Război Mondial. În ultimii treizeci de ani cumpărase pachete majoritare de acțiuni la cele mai mari imperii mass-media din lume și deținea o parte serioasă din giganții producători de medicamente.

Cu toate acestea, numele lui nu exista în niciun top al miliardarilor. Forbes nu îl pomenise niciodată și, în afara câtorva oameni, nimeni n-avea nici cea mai mică idee despre existența lui. Era o fantomă. Asta pentru că nu avusese niciodată vreun fel de ambiții politice. Înțelesese din timp că puterea reală nu e niciodată a celor care ies în față și că celebritatea reprezintă calea sigură spre pierzanie. Așa că nu cumpărase niciodată nimic pe numele lui. La început existau fel de fel de interpuși care primeau cecuri generoase în schimbul unor date personale și al unor semnături. De regulă indivizii păreau mulțumiți, iar în rarele dăți când vreunul se trezea să vrea mai mult, brusc îi dispărea orice urmă de avere sau de cont pe care îl avea în băncile sau instituțiile financiare controlate de F.F. Și nu putea să dovedească nimic, pentru că Hearst nu lăsa nimic la voia întâmplării. Nici măcar un petic de hârtie. Din punctul de vedere al oficialităților, era un crescător de vaci de succes mediu din Corsicana, Texas.

După ce depășise faza cu intermediari persoane fizice începuse să înființeze firme fantomă, fonduri de investiții cu mii de acționari minoritari, fel de fel de organizații guvernamentale pe tot întinsul globului, în așa fel încât niciun fel de autoritate sau persoană individuală să nu poată ajunge, urmărind firul logic și traseul banilor și al lanțului de comandă, vreodată la el. Nici măcar el nu mai putea ține socoteala la cât era de influent și de bogat.

La un moment dat, la începutul anilor '70 ai secolului trecut, fusese vizitat de un individ care îi spusese că îi poate oferi ceva ce foarte puțini muritori ar îndrăzni până și să viseze, dar cu condiția ca organizația lui, cu tot ce deținea, să fuzioneze cu o alta de același fel. Cu flerul lui pentru oportunitățile cu adevărat mari, acceptase. Timp de zece ani fusese introdus puțin câte puțin în Ordinul secret controlat de Consiliul celor doisprezece. Trecuse prin multiple serii de verificări, ritualuri care pentru un om obișnuit ar fi putut părea suspecte sau ridicole, ajunsese cavaler, apoi unul dintre cei trei electori și, în final, când predecesorul lui trecuse în neființă, fu desemnat să reprezinte organizația în Consiliul celor doisprezece.

Cu două zile în urmă, urcase în biroul lui, iar când își văzuse asistenta și cei doi secretari măcelăriți, zăcând într-o baltă de sânge, făcuse legătura cu ceilalți membri ai consiliului uciși în acel an și știuse că i-a sosit sfârșitul. L-a întâmpinat pe ucigaș cu zâmbetul pe buze, așa cum își trăise întreaga viață, fără să fi simțit vreodată pic de milă sau compasiune pentru cineva, inclusiv față de sine și fără niciun fel de regret. Spuse doar atât, înainte ca maceta să îi reteze capul:

– Asta rezolvă fix un căcat!

Capitolul 70

Cei doi terminaseră de mâncat, iar Charles era foarte satisfăcut. Nu voia să încheie seara fără o țigară de foi cu care avea prilejul să se întâlnească din nou după două zile. Hotelul avea un Cigar Bar absolut încântător, îmbrăcat în lambriuri, cu fotolii și canapele din piele și cu un aer colonial Vintage, de epocă. Nu putea rata așa o ocazie, așa că ceru nota, frecându-și mâinile de poftă. Când deschise portmoneul pentru a plăti, din el căzu bilețelul pe care îl primise la hotel în Sighișoara. Respiră scurt și își lăsă moale capul ca și când ar fi vrut să spună că era evident. Se ridică în grabă și îi spuse Christei să îl aștepte în Cigar Bar. Porni valvârtej și, până ca ea să proceseze ce se întâmplase, era deja în cameră. Nu mai așteptase liftul, urcase în fugă câte trei trepte odată.

Imediat ce ajunse în cameră puse mâna pe hârtia cu mesajul, pe pixul promoțional al hotelului și coborî tot pe scări, dar de această dată încet, concentrându-se la dezlegarea enigmei.

Singura persoană din bar la acea oră era Christa, care îl privea într-un mod curios.

– Ai găsit cheia, nu-i așa?

Charles dădu scurt din cap și puse hârtia pe masă.

– Era la îndemână. Vezi săgeata asta? Ce e notat lângă ea?

– „Sabia e aici", răspunse Christa.

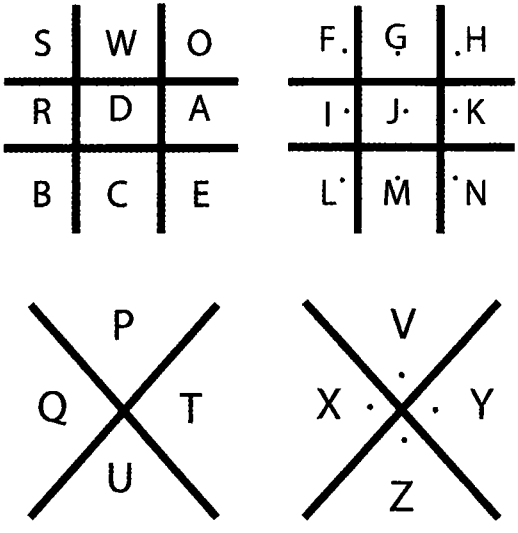
– Exact. Era evident. Căutam sabia și cuvântul care rezolvă misterul e, pe cale de consecință, „sabie". Cât de tâmpit am putut să fiu!

– Știi că mi se întâmplă uneori să caut cu disperare lucruri pe care le țin chiar în mână, zise ea.

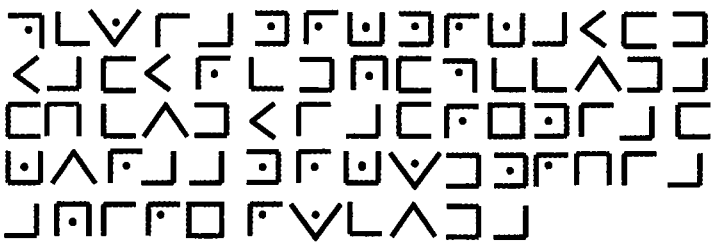
Pe Charles îl distra felul cald în care Christa încerca să îl facă să nu se mai autoflageleze cu reproşuri. Îi comandă chelnerului o Cohiba strâmbă şi ceru două pahare cu Hardi Perfection – un coniac cu o vechime de 140 de ani. Era cel mai vechi coniac pus în vânzare. În toată lumea existau doar trei sute de sticle numerotate, iar două dintre ele erau de ani buni în proprietatea hotelului praghez. Charles mai băuse odată acolo, înainte cu ani buni, un pahar din această licoare senzaţională, cu o tărie de 41 de grade, făcută din struguri French Colombard, în regiunea Grande Champagne. O sticlă întreagă costa peste 15 000 de dolari. Christa, care consultase în prealabil lista de preţuri, simţi că o ia cu leşin. Lui Charles nu îi scăpă privirea femeii şi îi spuse:

– Crede-mă. Coniacul asta vindecă orice rană. Şi merită să sărbătorim.

Nu mai aşteptă reacţia ei şi se puse pe scris noul cod:

– După cum vezi, aşezăm la început cuvântul „sword" – sabie – care este acum cheia noastră. Împingem restul literelor alfabetului dedesubt, dar trebuie să avem grijă să nu mai trecem o dată literele cuprinse în cuvântul-cheie. Deci vom scrie întreg alfabetul, mai puţin s,w,o,r,d. Partea bună e că nicio literă nu se repetă, prin urmare, ar trebui să fie simplu. Şi acum să luăm cele 71 de semne şi să transcriem rezultatul literă cu literă.

Se apucă să scrie, iar mâna lui se mişca pe hârtie cu o repeziciune uluitoare, ca şi când toată viaţa se ocupase numai cu asta. În câteva minute pe pagină se putea vedea următorul rezultat:

LOVESINGINGSTARTSATNORMALHOURSACOURTESAND IESAGUESSINGPRINCESSMENDEVOURS

– Şi acum să împărţim textul în cuvinte.

Charles puse bare oblice la finalul fiecărui cuvânt şi împărţi mesajul în două. Zâmbi cu gura până la urechi. Şi împinse textul spre Christa. Aceasta citi cu voce tare:

– LOVE/SINGING/STARTS/AT/NORMAL/HOURS/A/ COURTESAN/ DIES/A/GUESSING/PRINCESS/MEN/DEVOURS

„Dragostea e cântată la ora obişnuită,
Curtezana moare, prinţesa ce ghiceşte se mărită."

Apoi se holbă lung la Charles, care era într-o bună dispoziţie deplină. Se gândi că i se urcase un pic fierbinţeala coniacului acela rarisim la cap.

– O ghicitoare în versuri? Vorbeşti serios?

Charles aprobă din cap foarte amuzat.

– Şi ştii ce înseamnă?

– Parţial, răspunse Charles. Oricum, cred că suntem foarte aproape.

– Poate ţi se face milă şi îmi explici şi mie, spuse Christa, care nu ştia de ce să fie mai uimită, de starea euforică a lui Charles sau de ciudăţenia mesajului.

– Unde se cântă dragostea? întrebă Baker.

Christa se concentră, dar nu ştiu ce să răspundă.

– La Operă, zise Charles satisfăcut. Deci avem două opere care au ca temă dragostea.

– Nu sunt toate așa? întrebă Christa.

Charles râse cu poftă.

– Cam toate. Cel puțin dintr-o anumită perioadă. Acum, dacă ne gândim la ce opere se referă, o să ne dăm seama că printre cele mai celebre, în care eroina moare după ce, femeie de moravuri ușoare fiind, găsește, în sfârșit, dragostea adevărată, e o operă de Verdi inspirată din romanul lui Alexandre Dumas fiul.

Făcu o pauză. Aștepta continuarea de la Christa. Numai că ea nu părea să înțeleagă mai nimic. Asta nu avu darul de a-i scădea lui Charles entuziasmul. Așadar, continuă:

– *Dama cu camelii*... Violetta...

Cum Christa nu schiță niciun gest, ridică paharul și începu să fredoneze:

– *Libiamo, libiamo ne' lieti calici*...[1]

– Am înțeles. *Traviata.* Și cealaltă?

– În cealaltă e vorba despre o prințesă plină de fițe care își tratează cu cruzime și dispreț curtezanii.

– Dar, până la urmă, e lovită și ea în aripă de Cupidon. Frumos, rosti ironic Christa. Basme.

– Exact. Prințesa care devorase bărbați se îndrăgostește și ea, într-un final, și se mărită.

– Și asta ce operă e?

– Chiar nu știi? întrebă Charles.

– Nu, însă, te rog, nu te apuca să reciți și din asta. Ai milă de bietele mele urechi.

– Chiar nu îți place opera?

– Ce am văzut nu mi-a displăcut, dar n-am prea avut ocazia. Unii dintre noi...

– Sper că nu vrei să spui că mai trebuie să și muncească.

– Nu. Voiam să spun că au fost educați cu altfel de muzică. Nu vrei să știi. Ai de gând să mă mai fierbi mult?

– În fine. E vorba despre *Turandot,* a lui Giacomo Puccini.

---

[1] Să bem, să bem din vesele cupe... (it.) (n.red.)

– Deci cel care ţi-a lăsat mesajul ştie că îţi place opera. Că dacă mi l-ar fi adresat mie, putea să aştepte mult şi bine până să ghicesc ceva. Aşa, şi?

– Ora normală la care începe cântatul, adică majoritatea spectacolelor, este ora 19.00 sau 20.00 în unele locuri.

– Aha. Deci trebuie să ne ducem la ora şapte sau la opt la operă? Şi acolo ce o să se întâmple?

– Habar n-am. Tot ce ştiu e că trebuie să mai şi dormim, că nopţile trecute le-am cam făcut praf. O să verific ce se cântă zilele astea la Opera din Praga. Poate avem noroc.

– Şi dacă n-avem?

– Ceva, ceva tot o să apară. Ceva legat de *Traviata* şi de *Turandot*. Avem timp să desluşim mâine până la ora şapte seara ce trebuie să facem. Oricum, suntem mult mai aproape decât eram cu o oră în urmă. Ceea ce, dacă îmi permiţi să formulez astfel, e bine.

Charles se auzi vorbind. Ştia că în momentul în care începea să se exprime în acest fel preţios era timpul să se ducă la culcare.

Capitolul 71

Sprijinit de balustrada terasei, Werner o privea pe Beata cum înota în piscina luminată exotic. În America trecuse de prânz şi, după cum îl cunoştea pe Eastwood, acesta avea să sune în curând pentru a se interesa de mersul lucrurilor. Era nervos că nu reuşise să dezlege mesajul, iar Charles plecase din cameră, lăsând rezolvarea pentru mai târziu sau chiar pentru dimineaţa următoare. Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să o trimită pe Beata să îi urmărească pe cei doi, dar era sigur că Baker se dusese să mănânce şi ştia că la masă refuzase mereu să vorbească altceva decât mărunţişuri şi că nu amesteca niciodată afacerile cu plăcerile. Apoi auzise din nou uşa şi paşi, un foşnet de hârtii şi uşa se închise la loc. „Şi-o fi uitat trabucurile", îşi spuse Werner. Şi gândurile îl năpădiră din nou.

Era atât de aproape. De mai bine de douăzeci de ani, de când aflase de existenţa Consiliului celor doisprezece, nu avusese alt scop în viaţă, altă obsesie, decât să ajungă să facă parte dintre aceştia. Cum nu era nici foarte bogat şi nici relaţii foarte sus-puse nu avea, singurul lui argument serios îl constituia mintea sa sclipitoare şi o ambiţie cu adevărat nemăsurată. Identitatea celor doisprezece era secretă. Nici măcar ei nu se cunoşteau toţi între ei, aşa că şansa ca Werner să le afle din exterior identităţile era minusculă. Datorită unor întâmplări care aveau legătură cu familia şi cu grupul din care tatăl lui, generalul Ernst Fischer, făcea parte, aflase de existenţa lui Martin Eastwood şi de poziţia sa executivă în Consiliu. Cu inteligenţă şi răbdare îl manipulase pe acesta în aşa fel, încât să îl facă să creadă că angajarea lui în institut era cea mai bună mutare pe care şeful cel mare avea să o facă în întreaga sa viaţă. Şi inversase situaţiile de aşa manieră, că îl făcuse pe Martin să alerge disperat după el.

La una dintre întâlnirile tot mai dese pe care Martin le solicita, lăsase pe masă o urmă întâmplătoare a unei pagini dintr-o Biblie secretă a lui Gutenberg, care nu îi scăpase acestuia. Avusese grijă ca „dovada" să nu pară așezată în mod intenționat, iar când Martin îl întrebase ce e cu acea pagină specială, Werner îi răspunse că auzise niște legende despre un grup de oameni care conducea lumea și că un anumit exemplar dintr-o Biblie pierdută conținea informații cu un potențial atât de exploziv, încât punea însăși existența grupului în pericol de moarte. Mai adăugase că, probabil, era o altă prostie, la fel ca poveștile cu comori îngropate, ca Atlantida sau Sfântul Graal, sau Zona 51, dar că, paradoxal, el ar fi avut niște indicii despre cum ar putea găsi Biblia, dacă ea ar fi existat cu adevărat.

Eastwood nu reacționă imediat, iar Werner nu mai aminti nimic despre această poveste mai bine de doi ani. Știa că șeful îl verificase și paraverificase și, la un moment dat, chiar i se făcuse teamă că Martin, cu resursele lui, reușise să sape foarte adânc, izbutind să ajungă la cel mai bine păstrat secret al tatălui său. Răsuflase ușurat când Eastwood îl invită într-o iarnă la schi în cabana uriașă pe care o deținea institutul la Aspen. Își felicită în gând tatăl că reușise să își acopere atât de bine adevărata identitate și preocupările reale și că îl învățase și pe el cum să facă asta. Nu schiase atunci la Aspen, ci doar îl însoți pe Martin la pârtie și așteptă într-unul dintre barurile adiacente întreg weekendul până când șeful își consumă pasiunea pentru sportul care pe el îl lăsase întotdeauna rece.

În ultima seară Martin îi spuse că nu era nicio fantezie, că grupul, sau Consiliul celor doisprezece, exista, că el făcea parte din grup și că, dacă ar accepta să se angajeze la institut, să lucreze pentru el, să fie mâna lui dreaptă și reușea să găsească, în final, cartea, îi garanta un loc la masa puterii supreme. Trecuse foarte mult de atunci și, de mai bine de zece ani, Werner conducea eficient institutul. Sporise și mai mult avuția celor bogați. Crease noi metode de manipulare a maselor și inventase sute de mijloace de a crea dependență în rândul mulțimilor din întreaga lume. Pusese la cale sofisticate strategii financiar-bancare, elaborase tehnologii de vârf, inventase produse fantomă care sifonau avuțiile țărilor mai mici sau mai mari în tot mai puține buzunare, concepuse rețeta perfectă pentru un soi de mondializare în care reușise să naționalizeze datoriile și să privatizeze profiturile din lumea întreagă. Consiliul era mulțumit de serviciile lui, însă invitația de a i se

alătura nu mai venea. De asemenea, în tot acel timp, nimeni nu îi mai pomeni vreodată de Biblie.

Pusese firele cap la cap cu ajutorul a ceea ce aflase din grupul secret din care făcuse parte tatăl său. Membrii grupului îl iniţiaseră pe Werner, ca urmaş al tatălui său, şi îi încredinţaseră misiunea de a îl urmări chiar pe Martin Eastwood şi de a aduna cât mai multe informaţii compromiţătoare despre acesta. Devenise un fel de agent dublu care mai avea şi o agendă proprie pe deasupra. Aflase atunci că numărul celor din consiliu nu se putea modifica şi că un loc se elibera doar când unul dintre cei doisprezece se retrăgea sau murea. Cum vreme de zece ani nu se eliberase niciun loc, Werner îşi pierduse răbdarea şi începu, puţin câte puţin, să ia locul destinului. Reuşise să îl ucidă pe unul dintre ei, apoi pe al doilea şi, cu doar două zile în urmă, pe cel de-al treilea, pe miliardarul senil Franklin Foster Hearst. Locurile primilor doi fuseseră deja ocupate. Şi nu de el. Îl ştia doar pe Eastwood. N-avea habar cine erau ceilalţi zece, iar dacă nu se grăbea, s-ar fi ocupat şi cel de-al unsprezecelea loc. Fusese atât de complicat, cu toate resursele pe care le avea la dispoziţie, să îi identifice pe cei trei, încât îl apucă disperarea numai la gândul că trebuia să o ia de la capăt.

Cele trei crime avuseseră, într-un fel, efectul scontat. Consiliul intră în panică şi cei unsprezece membri, un pic cu ajutorul lui, un pic de capul lor, ajunseră la concluzia că mesajul din Biblie fusese în întregime sau parţial dezvăluit şi că trebuiau să blocheze tot ce avea să urmeze. În acest fel Werner devenea un personaj-cheie şi, după cum îi spusese Martin, singurul loc rămas liber, blocat pentru moment, îl aştepta pe el, cu condiţia să găsească Biblia şi să o distrugă.

Capitolul 72

Ajuns în cameră, Charles deschise Mac-ul şi tastă numele celor trei Opere pragheze: Teatrul Naţional, Theatre of the Estates şi Opera de Stat din Praga. Fusese la toate trei şi îşi aminti câteva spectacole de excepţie. Toate cele trei clădiri erau capodopere arhitectonice şi de decorare internă şi erau încărcate de istorie. La Theatre of the Estates, preferata lui, avuseseră loc două premiere absolute ale lui Mozart, dirijate de el însuşi: *La clemenza di Tito* şi, în special, una dintre operele superfavorite ale lui Charles, supranumită şi opera operelor, *Don Giovanni.* Celebra clădire găzduise de-a lungul timpului nume uriaşe ale muzicii clasice. Carl Maria von Weber şi Gustav Mahler dirijaseră aici, iar cel mai mare violonist din istorie, Niccolò Paganini, susţinuse o serie de concerte. Dacă nu ar fi fost seria de crime sinistre, lui Charles i-ar fi plăcut jocul la nebunie. Se gândi că n-ar fi fost rău să fie nevoit să vadă *Traviata* sau *Turandot* la oricare dintre ele. Răsfoi programele pentru săptămâna în curs. *Jenůfa,* de Janáček, *Salomeea,* a lui Strauss, şi *Così fan tutte,* a lui Mozart erau reprezentaţiile din ziua următoare. Apoi, până la sfârşitul săptămânii, mai erau programate *Boema* şi *Nabucco, Spărgătorul de nuci* în cadrul serilor de balet, şi *Rigoletto.* Oricât de mult îşi dorea să vadă o nouă versiune a operei lui favorite, pe care o ştia pe dinafară, cuvânt cu cuvânt, notă cu notă, nu sosise momentul. Nici urmă de *Traviata* sau *Turandot.*

Se uită la ceas şi văzu că trecuse de ora unu. Era cazul să se odihnească şi el după două nopţi complicate. Se întinse în patul care îi plăcea atât de mult şi folosi o tehnică în care se antrenase asiduu de-a lungul timpului. Ori de câte ori avea probleme pe care trebuia să le rezolve le gonea din minte şi se străduia să adoarmă cu gândul la ceva pozitiv, ceva ce avea darul de a îi provoca plăcere. În felul acesta reuşea să adoarmă repede şi să se trezească

odihnit. În acea seară, având în vedere contextul, era rândul operei lui preferate. Se gândi la câte spectacole *Rigoletto* asistase *live*. Trebuia să fi fost aproape de cincizeci de reprezentații. Oriunde în lume ar fi fost, renunța la orice pentru a vedea o nouă montare a operei lui Verdi. De la Scala din Milano la Arenele din Verona, de la Covent Garden la Garnier și de la Metropolitan la Sidney, era acolo ori de câte ori o nouă versiune era pusă în scenă. Montarea lui preferată era cea care ieșise pe DVD, iar ulterior, în sfârșit, și pe Bluray, cu Luciano Pavarotti, Ingvar Wixell și Edita Gruberová, la *Deutsche Grammophon,* pusă în scenă de Jean-Pierre Ponnelle și pe care o asculta aproape invariabil în fiecare dimineață, ori de câte ori se trezea în casa din Princeton. Ultimul lucru la care se mai gândi era reacția lui Victor Hugo care fusese invitat la premiera operei *Rigoletto,* al cărei libret semnat de Francesco Maria Piave era o adaptare chiar a unei lucrări a lui Hugo – *Regele se amuză.* Singurul lucru pe care, se pare, îl spusese autorul francez după ce asistase la premieră fusese: „Ce bine ar fi dacă și într-un roman lumea ar putea vorbi deodată, așa cum se întâmplă aici". Adormi zâmbind.

Werner urmări pe ecran site-urile pe care intrase Charles și se întrebă dacă nu cumva profesorul o luase razna, de căuta în toiul nopții ce reprezentații erau în acea săptămână la Operă. N-avea nici cea mai mică idee că Charles decriptase mesajul. Spre deosebire de acesta, Werner se culcă nervos și nu reuși să adoarmă până spre dimineață.

Capitolul 73

Limuzina funerară înaintă încet, urmată de o coloană de maşini. Când opri în faţa cimitirului, cei aproape treizeci de oameni care o însoţiseră se aranjară în jurul gropii pregătite pentru depunerea sicriului. Acesta fu adus de patru angajaţi ai pompelor funebre şi aşezat deasupra gropii pe două bare metalice. Chiar când slujba începu, Martin Eastwood încheie conversaţia pe care o avuse în limuzina lui cu cei trei electori ai confederaţiei de organizaţii pe care o reprezentase Hearst în Consiliul celor doisprezece. Eastwood îi rugase să mai aştepte până să ia o decizie cu privire la desemnarea înlocuitorului celui decedat. Mai adăugase că era posibil să vină şi el cu o propunere. Ştia că asta contravenea cu totul uzanţelor stabilite de câteva sute de ani, însă era posibil ca interesul Consiliului să o impună.

Martin Eastwood era singura persoană din Consiliu care cunoştea identitatea precisă a tuturor celor doisprezece membri. El era responsabil de partea executivă şi de cea administrativă. Orice fel de comunicare între membri era intermediată Martin. Excepţie făceau doar situaţiile în care unii dintre ei doreau să îşi dezvăluie identitatea faţă de ceilalţi şi să discute în privat.

Cei doisprezece sunt cei mai puternici şi mai bogaţi oameni de pe planetă. Ei ţin în mână, în deplină anonimitate, aproape întreaga avuţie a lumii. Sunt proprietarii reali ai celor mai mari organisme financiare şi ale celor mai de succes companii multinaţionale. De la bănci la petrol, de la detergenţi la medicamente, de la mâncare la îmbrăcăminte, cei doisprezece controlează tot ce mişcă în materie de afaceri şi bani de-a lungul şi de-a latul Terrei. Sunt ascunşi în spatele unor foarte complicate sisteme de corporaţii şi fonduri de investiţii cărora numai ei ştiu să le dea de cap. Controlează prin reprezentanţi cele mai multe dintre guverne şi mai toate organismele

internaţionale, de la Banca Mondială la FMI, de la ONU şi până la Organizaţia Mondială a Sănătăţii. Supervizează aproape toate serviciile secrete şi organismele de reglementare a pieţelor de capital. Sunt proteici şi evanescenţi. Intervin personal doar atunci când este absolută nevoie, şi o fac pe canale speciale. Armele lor cele mai puternice sunt corupţia la nivelul cel mai înalt şi cercul vicios al mituirii, manipulării, dezinformării, şantajului şi, la limită, al crimei. Mulţi dintre cei care îi slujesc habar n-au de existenţa lor şi nu reuşesc să înţeleagă, sau măcar să deslușească, în ce mod funcţionează lumea. Chiar dacă mulţi dintre cei de care Consiliul se foloseşte sunt de bună-credinţă, aceasta nu le foloseşte la nimic atâta timp cât nu sunt în stare să vadă imaginea de ansamblu. De multe ori, acţiuni care par bune şi sunt rezultatele unor planuri bine intenţionate, privite într-un ansamblu mai larg, pot avea urmări devastatoare. Doar cei doisprezece membri au o viziune globală asupra fenomenelor economice şi politice în desfăşurare şi o viziune strategică a ceea ce urmează.

În cei peste şase sute de ani de existenţă, Consiliul a trecut prin multe forme şi variante. Au fost împrejurări mai bune şi mai proaste, momente de recul şi de regrupare, de reorganizare totală şi chiar de disperare. Revoluţia burgheză din Anglia şi revoluţia franceză i-au adus în pragul dispariţiei. Aşa cum i-a cam zguduit independenţa Americii şi Războiul de secesiune, sau abolirea sclaviei. Capacitatea lor cameleonică de a se adapta la orice i-a salvat şi i-a făcut mult mai puternici. Sunt ca un virus mortal căruia, până îi găseşti antidotul, îşi schimbă forma şi evoluează. Circulaţia liberă a informaţiilor, care i-a speriat de moarte la început, s-a transformat într-un mare avantaj, ajutându-i să treacă de la o asociaţie de dominare regională la una cu putere universală. Erau încântaţi că internetul, care constituia un pericol uriaş la început, prin ceea ce promitea, a fost transformat, alături de mass-media, în aliatul lor cel mai de preţ. Nu îşi putuseră imagina că oamenii care aveau în mână libertatea de a sparge barierele dominaţiei foloseau acele arme, de a căror putere nu aveau niciun pic de habar, ca instrumente ale propriei subjugări. Era ca un sindrom Stockholm, în care victima dezvoltă o relaţie afectivă anormală cu călăul. Iar Werner făcuse toate acestea posibile cu inteligenţa lui diabolică şi cu geniul creativ care părea să fie un izvor nesecat de idei originale şi eficiente.

La sfârşitul anilor '80, odată cu încheierea Războiului Rece şi cu dezvoltarea sistemelor de multiplicare liberă a informaţiei, au fost atât de

panicați, încât ajunseseră în pragul disoluției. Lipsa unui dușman clar spre care să direcționeze ura și frica opiniei publice devenise un pericol pentru Consiliu. Au reușit să îl înlocuiască eficient, iar în prezent pregătesc un nou Război Rece, mai sinistru decât cel de după cel de-al Doilea Război Mondial.

Conspirația lor, fiindcă despre asta e vorba, are, însă, o hibă imensă. Deși controlează mișcările mari și tot ce se petrece la nivel macro, politicile generale și marea finanță, nu au cum să țină în frâu ce se întâmplă, la nivelul cel mai de jos. O imposibilitate de ordin matematic spune că nu poți supraveghea pe toată lumea, tot timpul. Supervizează lumea prin bani și prin frică, prin minciuni și prin generalizarea vidului de ființă de care suferă o mare parte a omenirii.

Dar le e și lor teamă. Frica congenitală de mase aproape îi paralizează. Se tem de mișcările mari, de revoluții și de posibilitatea ca o democrație necontrolată să îi mature ca un tsunami. Au reușit să se descurce de multe ori în istorie, pentru că toate revoluțiile binelui, de la Luther, care s-a opus Bisericii oficiale, sau de la masoneria care a făcut America, sau revoluțiile de la 1848 și până la revoluția franceză au ajuns la un moment dat să se transforme, în timp, în contrariul lor. Au învățat că oamenii bine intenționați care declanșează, când se unesc, mișcări ample de schimbare a istoriei, în momentul în care nu mai au contra cui să lupte, se anchilozează și își schimbă semnul. Conducătorii aceștia, odată ajunși la putere cu cele mai bune intenții, nu mai vor să lase puterea, iar aceasta ajunge să îi corupă exact ca pe predecesorii lor pe care i-au nimicit. Au trăit de multe ori asta.

Au văzut cum Luther, care se revoltase împotriva autorității bisericești, odată ajuns și el o autoritate, făcuse pactul cu nobilimea împotriva țăranilor. 100 000 au fost uciși la revolta din 1525. Din opoziția față de o elită privilegiată care devenise anacronică, cea a fețelor bisericești catolice, a trecut la susținerea fățișă a altei elite privilegiate, cea a nobilimii. Ce era până atunci de scuipat, ulterior merita sărutat, cu condiția ca el să fie în centrul atenției. Ajunsese să spună că și dacă autoritățile sunt slabe sau acțiunile lor sunt injuste, nimeni nu are dreptul și legitimitatea să li se opună. Dacă la început era convins că diavolul putea fi gonit cu „o bășină luterană sănătoasă", mai târziu a încurajat arderea pe rug a femeilor posedate și aruncarea copiilor în care se cuibărise diavolul care, se pare, devenise între timp imun la pârțurile luterane, în apa înghețată a râurilor.

Au văzut cum revoluția franceză, care pornise de la ideea de „Libertate, egalitate și fraternitate", se transformase într-unul dintre cele mai sinistre măceluri ale civililor din istorie. Revoluția care și-a devorat copiii. Dictatura iacobină cu Danton împotriva Vechiului regim, apoi Robespierre și Saint-Just trimițându-l pe Danton la ghilotină doar pentru a fi, la rândul lor, executați de termidorieni și totul terminându-se, după o lungă perioadă de convulsii, cu venirea unui nou dictator la putere, Napoleon Bonaparte.

Și totuși, revoluția franceză a fost momentul istoric care a dat organizației cei mai mulți fiori pe șira spinării, pentru că a produs cel mai monstruos act al istoriei din punctul lor de vedere, „Déclaration des droits de l'homme et du citoyen", Declarația universală a drepturilor omului.

Werner, care fusese adus în Organizație tocmai pentru a încerca să dezvolte un program menit să se ocupe de aceste zone gri care scăpau controlului, știa foarte bine că ilustrul lui predecesor în ale fizicii, căruia îi purta numele, Werner Heisenberg, demonstrase că, dacă te apleci să măsori elementele unui sistem, vei schimba chiar datele acelui sistem, care devine altceva și că, cu cât aproximezi mai exact unul dintre factori, cu atât te îndepărtezi mai mult de ceilalți, așadar, știa ce provocare avea în față. De aceea începuse să îi vâneze și să îi manipuleze în felul în care o făcuse, iar aceștia se dovediseră extrem de lipsiți de apărare, în ciuda puterii uriașe pe care o aveau. Reușise prin cele trei execuții să reaprindă o teamă care se transmisese în informația genetică a organizației, frica de mesajul ascuns în *Biblia lui Gutenberg,* al cărui autor genial se dovedise a fi Vlad Țepeș Dracula. Instalase panica în rândul Consiliului și trebuia, deci, să se folosească în mod inteligent de ceea ce crease pentru a ajunge, mai întâi, membru al Consiliului.

Ambițiile lui Werner nu se opreau acolo. Planul lui era ca, odată ajuns în rândul celor doisprezece, să le afle toate secretele și să acapareze întreg Consiliul pentru ca, în cele din urmă, fie să îl subjuge, fie să îl distrugă rămânând astfel singurul stăpân al imperiului planetar. Infrastructura era creată.

Martin coborî din mașină, străbătu poteca până la mormânt, o îmbrățișă pe văduva miliardarului și rămase alături de ea pe întreaga durată a slujbei. În spate, cinci limuzine cu geamurile fumurii erau parcate una în spatele celeilalte. Una era a lui Martin. Din celelalte nu ieșise nimeni. Singurii membri ai Consiliului care veniseră la înmormântare priveau pe geam și se întrebau care dintre ei avea să urmeze.

Capitolul 74

Telefonul fix care suna insistent îl trezi pe Charles. Deschise ochii, dar lumina puternică din cameră îl făcu să îi închidă la loc. Pipăi cu mâna pe noptieră până ajunse la receptor.

– Îmi cer scuze, domnule profesor. Un domn de la poliție vă așteaptă de mai bine de două ore. L-am tot amânat, însă și-a cam pierdut răbdarea, spuse recepționerul jenat.

– Cât e ceasul? întrebă Charles, care încerca să proceseze ce îi zisese omul de la recepție.

– Aproape unsprezece.

Unsprezece? Dormise zece ore neîntors. Își simți stomacul mișcându-se.

– Micul dejun s-a terminat?

– Din păcate, da, dar putem aranja ceva pentru dumneavoastră.

– Colega mea a mâncat?

– Doamna Wolf a servit masa și a plecat în oraș. A spus că v-a lăsat un mesaj. Îmi cer scuze că insist. Ce să îi transmit domnului?

Charles deschise ochii de-a binelea și se ridică în fund pe marginea patului.

– Spune-i că voi coborî în douăzeci de minute, dar dacă vrea să-mi vorbească, trebuie să mă însoțească la masă. Și vă rog să îmi pregătiți un dejun cât mai bogat. Sunt lihnit.

– Cu plăcere, răspunse recepționerul, bucuros că Charles nu fusese deranjat de apelul neprogramat. Aveți vreo preferință?

– Am încredere, răspunse Charles și închise.

După ce își făcu toaleta sumar, Charles își consultă telefonul. Avea două apeluri pierdute. De la Ross și de la Christa. Citi mesajul prin care Christa îi

spunea că se duce la sediul Interpolului de la Praga, pentru a rezolva niște hârțogăraie. Avea să îl sune când termina.

Se îmbrăcă lejer și coborî cu liftul. La recepție aghiotantul Honza stătea în picioare ca un soldat cu baioneta la picior și aștepta. Charles îl văzu, îl și recunoscu din seara de dinainte, de la întâlnirea ciudată pe care o avusese cu comisarul Ledvina, dar se făcu că nu îl vede și se apropie întrebător de recepție. Recepționerul îl pofti să îl urmeze și îl duse la Inn Ox Launge-ul care era încă închis, dar unde i se pregătise o masă. Honza se luă după cei doi și se propti la intrarea în restaurant, în fața semnului pe care scria mare „Închis". Charles îl privi cu curiozitate în timp ce își ungea cu unt o felie din pâinea caldă, care i se topea în mână. Honza se legăna de pe un picior pe altul. Pe Charles îl distra respectul pe care polițistul îl avea față de orice inscripție oficială. Îl mai lăsă un pic să fiarbă, iar după ce întinse și gemul de măceșe, îi făcu semn să intre.

Honza se conformă. Charles îi arătă cu mâna în care avea pâinea spre scaunul gol din fața lui, însă aghiotantul rămase în picioare. I se adresă într-o engleză destul de aproximativă:

– Șeful meu își cere scuze pentru incidentul de ieri și vă invită să îi faceți o vizită în cabinetul său.

Făcu o pauză și îl privi pe Charles. Cum părea că Baker aștepta continuarea, Honza scoase din arsenal argumentul secret:

– Șeful e convins că vizita o să vă facă plăcere. Are niște lucruri pe acolo...

Și făcu un fel de semn larg cu mâna, o mișcare circulară.

Charles se gândi că două ore cu personajul acela original ar putea fi interesante. Numai bine se întorcea și Christa. În plus, câștigase prima înfruntare a cocoșilor, așa că nu se temea defel de comisar. Sorbi încă o gură de cafea și se ridică. Honza privi cu tristețe la bunătățile rămase pe masă și înghiți în sec.

În drumul dinspre restaurant înspre mașină, Charles era cât pe ce să se lovească de niște indicatoare pe care nu păruse să le bage în seamă până atunci. Erau niște săgeți pe care era scris ceva, ca la tăblițele de străzi. Citi „Tosca" și „Aida". Brusc, își aminti că ținuse odată o conferință chiar în sala cea mare, dar parcă pe atunci se numea „Carlo IV". Se întoarse spre polițist și îi spuse:

– Așteaptă-mă puțin.

După care urmă săgeţile. „Dacă sunt Tosca şi Aida, trebuie să fie şi Traviata şi Turandot", chibzui Charles. Imediat ce dădu colţul apăru un indicator cu „Carmen", iar mai jos urmară „Traviata" şi „Turandot". „Sălile de conferinţe, se gândi Charles. Cum de nu mi-a trecut prin cap?" Prima în care intră fu „Turandot". În centrul celei mai mici săli pentru evenimente a hotelului era o masă în jurul căreia erau aşezate douăsprezece scaune. Charles se uită în jur. Trecu în revistă scaunele şi se aplecă sub masă. Nu era nimic acolo. Ieşi şi se îndreptă spre „Traviata". Puse pariu, în sinea lui, că în această sală vor fi douăzeci şi patru de locuri. Şi nu se înşelase. Cercetă şi această sală. Nici aici nu găsi nimic. Zâmbi. Ajunsese la finalul căutării. Decriptase mesajul. În seara aceea, la şapte fix avea să fie acolo. Se întoarse pe unde venise, în pas săltat, foarte satisfăcut de ceea ce descoperise. Lui Honza nu îi scăpă detaliul. Profesorul plecase în urmă cu câteva minute într-o dispoziţie uşor ironică şi se întoarse destul de repede, radiind de fericire. Se întrebă pentru un moment ce se putuse întâmpla într-un timp atât de scurt, încât să îi schimbe dispoziţia, dar îşi spuse că, oricum, toţi intelectualii ajunşi vedete aveau câte o doagă lipsă, aşa că nu era cazul să îşi bată capul.

– Maşina ne aşteaptă în faţă, domnule profesor! spuse Honza în timp ce îi indică drumul cu mâna, lăsându-l pe Charles să o ia înainte.

Capitolul 75

Charles era foarte binedispus, așa că încercă să închege o conversație cu aghiotantul în timp ce mașina străbătea centrul Pragăi. Acesta, însă, din timiditate sau de teamă să nu-i divulge ceva profesorului american, nu fu foarte comunicativ. Răspundea la orice întrebare monosilabic și doar după ce își lua, de fiecare dată, timpi lungi de gândire. Știa că oamenii ăștia înzestrați cu inteligență superioară, cum avea convingerea că era pasagerul lui din spate, aveau o capacitate diabolică de a te trage de limbă fără ca măcar să îți dai seama. Căutase în dimineața aceea informații despre Charles pe internet și, după ce aflase că era cel puțin un *spin-doctor* de anvergură mondială, își propusese să fie foarte precaut.

Era o oră mai lejeră în capitala Cehiei, așa că mașina nu fusese nevoită să apeleze la girofar și ajunse destul de repede. În momentul în care i se deschise portiera și păși afară, Charles privi castelul care găzduia sediul Branșei Speciale și nu se putu abține să îi spună lui Honza despre obsesia europenilor de a găzdui fel de fel de instituții oficiale în palate istorice. Aghiotantul nu auzi însă aceste aprecieri pentru că o zbughise pe scări în sus și îl aștepta pe profesor ținând ușa larg deschisă.

În hol Honza îi făcu semn recepționerului că nu era cazul să îi ceară actele vizitatorului pentru a-l trece în catastif, așa cum se obișnuia, și îl conduse pe oaspete la etajul cel mai de sus. Bătu la ușă și, fără să aștepte să fie invitat, o deschise. Îl invită cu mâna pe profesor să intre, dar fără să se arate în vreun fel în cadrul ușii. Oaspetele intră. Tocmai pe când se pregătea să închidă ușa, auzi un răcnet:

– Honza!

Aghiotantul intră fără chef, iar comisarul, care se ridicase de la birou și îl ocoli preț de aproape jumătate de minut cu mâna întinsă, îi spuse ceva în

cehă în timp ce se apropie de Charles. Honza pocni din călcâie și ieși. Charles nu își putu reține un zâmbet când văzu reacția cazonă a aghiotantului. În mintea lui făcu o asociere cu unul dintre cele mai faimoase și fermecătoare personaje din întreaga istorie a literaturii mondiale și, fără îndoială, cel mai celebru personaj al celei cehe, bravul soldat Svejk.

– Sunt comisarul Nicky Ledvina, spuse acesta în timp ce mâna lui o strângea cu fermitate pe cea a invitatului. Aș vrea să vă cer scuze pentru incidentul de ieri și v-am invitat aici pentru a începe, de această dată, cu dreptul.

Charles zâmbi, iar comisarul îi făcu semn să se așeze. Charles luă loc în fotoliul imens din fața biroului și privi în jur cu mare interes. Nu mai văzuse niciodată o cameră atât de mare care să fie dedicată unui singur om. Se gândi că era vorba despre celebra megalomanie a dictatorilor din fostele țări comuniste. Comisarul dădu din nou ocol mesei pentru a-și recăpăta *statu quo*-ul[1] anterior și a avea o vedere de ansamblu a întregii încăperi. Apoi întoarse capul spre masa de opt metri lungime și mai mult de trei lățime la care se așezase comisarul. Oricât de imensă ar fi fost, nici măcar un petic de lemn nu putea fi zărit sub muntele de hârtii, dosare și obiecte aruncate de-a valma unele peste altele, într-o dezordine aproape apocaliptică. Dinspre margine, munții de hârțoage și obiecte coborau înspre centru, deveneau munți pitici, apoi dealuri, pentru ca pe o rază de aproape doi metri să devină văi și să creeze un culoar de vizibilitate între cel care stătea pe fotoliu și ocupantul generosului birou.

Comisarul se așezase, dar nu știa cum să deschidă conversația, prin urmare, Charles i-o luă înainte. Arătă cu mâna spre o statuetă din lut, un fel de maimuță cu trăsături humanoide pe fruntea căreia erau scrise trei litere: MET.

– Foarte praghez biroul ăsta al dumneavoastră. Mă refer la dimensiunea lui istorică. Și foarte contradictoriu. Cum se împacă totuși Golemul cu Cabinetul acesta de curiozități în stilul lui Rudolf al II-lea, știut fiind că rabinul Loew a fost nevoit să îl construiască tocmai împotriva împăratului care începuse să prigonească evreii din ghetou?

Ledvina sesiză ironia din vorbele profesorului, așa că îi răspunse pe măsură:

---

[1] Situație existentă sau care a existat la un moment dat (lat.) (n.red.)

– Dar s-au împăcat, până la urmă. E întotdeauna bine când micile conflicte se încheie cu o nuntă, nu-i așa?

Charles zâmbi larg. Așadar, comisarul nu era lipsit nici de spirit, nici de subtilitate și pe deasupra mai era și educat.

– Să înțeleg că mi-ați citit cărțile? întrebă Charles, al cărui ton se înmuiase și devenise prietenos.

Comisarul făcuse referire explicit la *Tratatul de naratologie* al lui Charles. De fapt, această pasiune a lui era și cea care îi adusese ultimul doctorat. Naratologia, adică știința care studiază narațiunea și regulile sau legile după care elementele unei povestiri, morfologia și sintaxa, se combină între ele pentru a deveni coerente, închegate și funcționale, în scopul de a ajunge la o structură, reprezenta cea mai înaltă plăcere vinovată a lui Charles. Era de părere că omul e definit aproape exclusiv de narațiune, de la basmele copilăriei până la modul în care este trecut prin școală, de la cărțile pe care le citește până la jocurile copilăriei, la filme, sau ori de câte ori povestește sau i se povestește ceva; acesta trece prin viață doar însoțit de forme mai mult sau mai puțin închegate de narațiune. Poveștile și comunicarea îl fac să fie ceea ce este, îl instituie ca individ, îi formează gândirea logică, îi definesc și desăvârșesc personalitatea, îi creează structura morală, îi conturează obiectivele, scopurile și idealurile în viață.

„Nunta" la care făcuse referire Ledvina era modul în care, în opinia fondatorului disciplinei, V.I. Propp, se încheiau toate basmele. Acesta studiase folclorul rus care era, la acest nivel, echivalent cu cel universal și analizase în capodopera lui, *Morfologia basmului,* o sută de basme culese de Afanasiev, deschizând, prin această lucrare, drumul pentru o adevărată știință a narațiunii. De fapt, regulile pe care le descoperise Propp, alături de teoria conflictului a lui Hegel și *Poetica* lui Aristotel, erau chiar regulile după care funcționau cele mai de succes filme hollywoodiene, chiar dacă autorii lor, sau producătorii, habar n-aveau de existența acestora. Pentru ei teoria fusese simplificată de către acel guru al scenariului care era Syd Field.

În ceea ce privește „conflictele" la care făcuse referire comisarul, Charles era convins, pe urmele și cu cuvintele lui Hegel, că nu există narațiune fără miză, iar că miza este întotdeauna dată de conflict. Acesta este sufletul oricărei povești. E responsabil de declanșarea acțiunii. E, în termenii filosofiei antice, primul bobârnac. Sau primul motor. Pentru a avea un conflict, trebuie ca narațiunea să pornească de la o ofensă care nu poate rămâne ofensă și modifică starea inițială a personajului principal, în așa fel

încât acesta să fie nevoit să înceapă să acționeze pentru a reveni la starea inițială sau a evolua. Iar dramatismul poveștii e dat întotdeauna de alternativa îngrozitoare, de înaintarea spre catastrofa finală. James Bond trebuie să salveze o lume în pericol. Ca și Superman sau mai toți supereroii. Aceasta e miza lor. Însă acțiunea este stârnită întotdeauna de un personaj malefic care vrea să distrugă totul în jur sau să pună mâna pe ceva ce nu i se cuvine, cu consecințe catastrofale pentru omenire. Rambo e scos din starea inițială de sălbăticia unui șerif cu deliruri dictatoriale dintr-un orășel, iar personajul lui Al Pacino din *Nașul* trebuie să țină familia unită și să îi continue afacerile după atentatul la viața tatălui său.

– Nu numai că le-am citit, dar am observat de aproape și modul diabolic în care le-ați pus în aplicare în campaniile electorale pe care le-ați condus. Am urmărit cu interes mai ales ultima campanie prezidențială americană. Și de fiecare dată când se întâmpla ceva special, vă simțeam foarte acut prezența din umbră. Dar să revenim la Golemul ăsta de pe masa mea. Există foarte multe variante ale acestei legende. Dumneavoastră pe care o știți? Sau care ar fi preferata dumneavoastră?

– Exact asta la care face referire mica dumneavoastră statuetă.

Ledvina nu părea mulțumit. Aștepta continuarea, așa că profesorul decise să îi dea satisfacție:

– Varianta în care, pe la 1570, rabinul Judah Loew ben Bezalel a modelat o creatură din lut menită să îi protejeze pe evreii din ghetou, prigoniți de împăratul Rudolf. Și căreia, pentru a-i da viață, îi scrisese pe frunte cuvântul EMET, adică adevăr. În această variantă, avem o idee foarte folosită în special în cărțile și filmele științifico-fantastice, în care mașina dobândește propriul suflet și propria-i conștiință și nu mai ascultă de creatorul ei. Mă rog, asta ar spune astăzi unii despre întreaga omenire, însă nu e cazul să dezvoltăm acum. Cert e că Golemul o ia razna și vrea să fie și el om, adică să aibă voință proprie, dar fiind needucat și lipsit de discernământ, calcă în strâchini, așa că sparge tot ce întâlnește în cale, fără să apuce, din fericire, să rănească pe nimeni, iar rabinul, cu o singură mișcare de deget, îi șterge prima literă din inscripția de pe frunte. Astfel, cuvântul EMET, adevăr, ajunge MET, adică moarte. Iar Golemul se face țăndări.

Ledvina ascultase cu atenție și răspunse oarecum încântat:

– Știți că varianta asta este cel mai puțin prizată de public? Poate că e prea adâncă. Într-adevăr, e o intuiție de ordin cabalistic aici, despre forța

cuvântului, și mai ales despre puterea unei singure litere. Și morala e absolut superbă.

Făcu o pauză pentru a-i vedea reacția lui Charles, care schiță un gest menit a-i arăta că e curios să vadă ce concluzie trăsese comisarul.

– Adevărul e cel care aduce viața. Dar dacă e schilodit sau deformat, ucide. Distorsionarea adevărului înseamnă moarte.

Lui Ledvina îi sclipeau ochii. Făcu o pauză de efect, apoi continuă:

– De aceea aș aprecia dacă, știind tot ce știm, am putea ca astăzi să spunem numai adevărul.

– Presupun că atunci când folosiți pluralul vă referiți la mine. De ce v-aș ascunde ceva? Și apoi trebuie să fiți un pic mai concis.

Comisarul se ridică, deschise un dosar, luă câteva fotografii din el și ocoli din nou masa imensă. Își trase un taburet și se așeză lângă Charles. Îi întinse fotografiile care îi înfățișau pe el și pe Christa în secția de poliție.

– Să începem, atunci, prin a-mi explica și mie ce căutați aici.

Charles privi fotografiile una câte una. Ledvina luase o față serioasă și aștepta cu severitate să vadă cum va reacționa profesorul. Știa că întrebarea pusă așa, brutal, direct, era foarte greu de ocolit. Era convins că Baker va încerca să procedeze întocmai.

– Și până vă gândiți ce să îmi răspundeți, aș vrea să adaug că trei colegi de-ai mei au fost uciși cu sânge rece în acea noapte. Și că pe camerele de supraveghere, ca și în ultimele două fotografii care, veți fi observat, sunt capturi din materialul video, dumneavoastră sunteți aplecat asupra unuia dintre ei, iar domnișoara Shoemaker, asupra celorlalți.

– Nu i-am omorât noi.

– Credeți că dacă v-am fi bănuit, mai stăteam de vorbă în felul acesta? Poliția cehă e mai curajoasă și mai eficientă decât credeți.

– Chiar așa, de ce nu suntem la poliție? Nici acum nu înțeleg ce fel de autoritate reprezentați.

– Chiar dacă e evident că încercați să ocoliți răspunsul, sau chiar să câștigați timp, o să vă răspund. Instituția pe care o conduc se numește Branșa Specială și se ocupă cu cazurile ieșite din comun. Mai speciale, ca să zic așa. Care au legături aparente cu supranaturalul sau cu fenomene inexplicabile.

– Un fel de *Dosarele X?* Și dumneavoastră sunteți agentul Mulder? încercă Charles o glumă care nu prea îi reuși. Nu există nimic inexplicabil chiar dacă cineva s-a străduit să facă din aceste crime odioase ceva de domeniul paranormalului.

Ledvina dădu nemulțumit din cap.

– Cum ați ajuns în închisoarea aceea improvizată? Dumneavoastră și domnișoara?

Charles se gândi un pic. Apoi se ridică în picioare.

– Mi-ați stricat toată buna dispoziție. Am crezut că vom avea o conversație mai agreabilă. Mai ales după pățania de ieri. Dar vă comportați la fel. Nu învățați niciodată nimic din întâmplările anterioare? Din fiecare experiență ar trebui să fim capabili să deprindem câte ceva. Și să ne comportăm ca atare. Dacă mergi pe același drum, ajungi în același loc. La revedere, adăugă Charles în timp ce se întoarse spre ușă.

Ledvina își ieși din fire și începu să urle:

– Stai dracului jos, că te vâr la beci!

Charles se întoarse spre ipochimenul care se înroșise tot la față și îi simți tensiunea cum creștea. Se gândi că îi ajunsese deja până la urechi și se temu că dacă va urca până spre creștet, ca apa care umple un acvariu până la refuz, comisarului risca să îi explodeze capul.

– Dacă ați fi putut, ați fi făcut-o deja. Vă avertizez că vor fi consecințe!

În timp ce se îndrepta spre ieșire, comisarul îi spuse cu o voce total schimbată și deosebit de amabilă:

– N-au decât să fie. Sunt prea bătrân să îmi pese ce ar putea să-mi facă șefii mei. Dacă mai rămâneți un pic, să încheiem această conversație, vă promit că nu va afla nimeni despre mica dumneavoastră aventură de la catedrala Sfântul Vitus. Și că paznicul pe care l-ați băgat în spital va crede că a fost atacat de niște profanatori de morminte și va primi o medalie și o mărire de salariu pentru că a intervenit la timp.

Charles cântări o clipă alternativa, apoi se așeză la loc cu un zâmbet larg și începu să îi povestească lui Ledvina doar ce credea că acesta ar putea afla oricum. Că veneau din România, că trenul fusese oprit din cauza unui incident și că, deoarece se grăbeau să ajungă la Praga, nu ar fi vrut să fie întârziați cu orele, au coborât din tren. Că doi polițiști peste măsură de speriați scoseseră pistoalele la ei și îi închiseseră abuziv în celulă. Că se stinsese lumina și că, după ce aceasta reveni, cei trei erau deja morți, iar ușa celulei improvizate, descuiată.

Capitolul 76

Beata sprijinea motocicleta la o distanță convenabilă de clădirea Branșei Speciale. Werner îi spusese că trebuia să devină umbra nedezlipită a lui Charles. Așa că se înarmase cu răbdare neștiind cât avea de așteptat până când Charles se va pune din nou în mișcare. Îi trimise un SMS lui Werner.

Acesta primi SMS-ul și verifică ce era cu clădirea respectivă. În mai puțin de zece minute știa totul despre Branșa Specială. Apoi, deoarece Beata îi spusese că aflase de la recepționer că Baker era însoțit de o femeie, intră în computerul hotelului și căută numele tuturor femeilor singure, cazate acolo. Erau doar două. Însă numai una venise în aceeași zi cu Charles, o anume Christa Wolf. Îi recunoscu numele. Așadar, femeia care îl ajutase să scape din România era în continuare cu el. O verificase atunci și o găsise în baza de date a Interpolului. Săpase un pic și găsi că ea era cea desemnată să se ocupe de cazul cadavrelor exasanguinate din Sighișoara, dar și de la Marsilia, Alma Ata și Londra. Tot așa cum știa că Charles fusese arestat în timp ce fugea din tren împreună cu ea. Înțelesese că el nu avea încă pașaportul. Prin urmare, se bucurase foarte mult când îl găsise în geanta paralelipipedului și i-l trimise la hotel. Crezuse însă că femeia își încheiase misiunea și că se întorsese la treaba ei. O cazare la un hotel atât de scump nu era ceva ce o organizație atât de subfinanțată ca Interpolul să își poată permite. Își spuse că, probabil, cercetarea lui fusese cam superficială și că nu săpase destul de adânc. Așa că intră din nou fără probleme în serverul Interpolului și dădu peste arhiva secretă. Îi luă mai puțin de zece minute să o spargă pe toată. Ar fi făcut-o și mai repede, dar fusese nevoit să încarce întâi un program care să șteargă toate urmele.

O informație de care dădu, în cele din urmă, avu darul să îl neliniștească peste măsură. Numele real al Christei era Kate Schoemaker. Avu o bănuială neagră.

Îl chemă pe celălalt agent pe care îl ceruse, corespondentul în oglindă al Beatei, un fost boxer rus pe care îl recuperase dintr-o închisoare cecenă, și i-o dădu în primire pe Christa, spunându-i să fie umbra ei și, deocamdată, să îi raporteze tot ce făcea, unde se ducea, cu cine se întâlnea și tună că nu trebuia să îi scape nimic.

După ce termină cu agentul, se gândi: oare de ce nu îl sunase Martin încă? Activă softul de urmărire. Telefonul era în casa lui Eastwood. Era trei dimineața pe Coasta de est așa că, probabil, acesta dormea. Accesă dosarul de supraveghere al lui Martin și ascultă înregistrarea convorbirilor lui telefonice. Nu auzi nimic interesant. Îi trecu apoi prin minte să urmărească ce se întâmplase în casa miliardarului texan înainte și după înmormântare. Puse pe derulare rapidă cu imagine toate cele opt camere instalate pe vasta proprietate a lui Hearst.

La început lume multă, agitație. Eastwood făcea pe gazda alături de soția decedatului și copiii acestora. Știa că în ziua înmormântării trebuia să fi avut loc întâlnirea celor trei membri ai organizației care urmau să aleagă succesorul în Consiliu, chiar în acea după-amiază. Știa și sala unde urma să se petreacă întâlnirea. Camera de deasupra sălii trecuse automat pe infraroșu. Ore în șir, care treceau în câteva minute, derulate pe repede înainte, dar încăperea rămase goală și cufundată în întuneric.

La un moment dat, se aprinse lumina. Ca o pisică ce își micșorează la maximum pupilele, la schimbările bruște de lumină, camera trecu pe modul de lumină artificială. Cei trei electori se așezaseră la masă. După foarte scurt timp, intră Eastwood. Era o încălcare flagrantă a protocolului. Niciun alt membru al Consiliului nu avea voie să intervină în decizia unui alt grup, cu atât mai puțin când acesta își desemna reprezentantul. Werner opri celelalte camere, o mări pe cea care îl interesa, pe întregul ecran, și porni sonorul. Martin le spusese că îi roagă să amâne desemnarea reprezentantului cu câteva zile și că, în mod neobișnuit, asta se mai întâmplase de câteva ori în istorie, în numele interesului organizației, s-ar putea să fie nevoiți să propună și să susțină pe cineva din exterior. Eastwood mai adăugă că singurul inconvenient pentru intrus ar fi că nu își va putea păstra defel anonimitatea, de

vreme ce întreg Consiliul va trebui să voteze pentru primirea acestuia. Așa era procedura specială.

Werner închise mulțumit computerul. Așadar, Martin nu îl mințise. Deci partea aceea era rezolvată. Mai rămânea să livreze ce promisese. Trebuia să intre personal în acțiune pentru a accelera evenimentele.

Capitolul 77

– Şi n-aţi văzut cine a comis toate crimele astea? întrebă Ledvina, care ştia deja răspunsul.

Charles dădu din cap. Ledvina îl privi lung şi se îndreptă spre dosarul din care scosese fotografiile. O luă pe ultima. Se codi un pic, lăsându-şi greutatea de pe un picior pe altul.

– Şi nu ştiţi ce s-a întâmplat în tren?

– Am văzut brancardieri care plimbau de colo-colo nişte cadavre acoperite pe targă. În rest...

– L-am găsit pe ucigaş mort, într-un şanţ. Împuşcat în spate de foarte aproape. În afară de sângele lui, am descoperit pe haine şi sângele unuia dintre cei trei pe care i-a ucis. Vreţi să vedeţi fotografiile? Poate că îi recunoaşteţi.

– Nu, mulţumesc, răspunse Charles, făcând o pauză. Era să îi scape că văzuse destule cadavre pentru toată viaţa în ultimele zile.

Comisarul percepu imediat ezitarea lui Baker. Decise să nu preseze mai departe. La o adică nu îl credea pe emeritul profesor capabil să ucidă în felul acela. Se apropie cu fotografia de el şi i-o întinse. Charles o luă şi văzu casa unde fusese improvizat sediul poliţiei şi de unde evadaseră sau, mai degrabă, fuseseră eliberaţi el şi Christa. Pe perete se întindea, subţire şi ascuţită, o umbră cu gheare imense, şi cu dinţii aceia metalici, imposibil de distins într-o umbră, după părerea lui.

– E o imagine prelucrată, zise Charles. Nicio umbră reală...

– Nu arată așa, îi fură comisarul replica. Știu. Chestia e că nu e prelucrată deloc. E preluată *tale quale*[1] de pe telefonul fiului șefului de post care e încă la spital, în stare de șoc.

– Atunci, cineva a proiectat de undeva chestia aia. E o farsă.

– Din fotografie nu se vede că ar mai fi cineva în jur. Și observați ce e interesant la ea, nu?

Charles îl privi fără să scoată un cuvânt. Știa ce urma.

– Lipsește elementul care o cauzează. Sursa e, în mod evident, această lumină de aici, preciză Ledvina în timp ce încercui cu markerul becul de pe stradă. Umbra ar trebui să fie produsă de o persoană sau orice altceva, ce-o fi asta, un fel de animal care ar trebui să stea între sursa de lumină și perete.

– Și dumneavoastră credeți la modul cel mai serios că avem de-a face cu un vampir? Mai precis cu umbra unui vampir? Că vampirul nu e nicăieri. Din câte știu eu, vampirii nu au umbră.

– Într-adevăr, așa se credea până acum.

– Vreți să spuneți că lumea s-a întors cu josul în sus și că de la un vampir care nu produce umbră, lucru logic și justificat în ordinea poveștilor, el nefiind o persoană vie, ci un fel de spirit, acum avem o umbră, dar n-avem vampirul. Nu prea are sens.

Ledvina căzuse pe gânduri. Nu știa ce să spună. Dacă să meargă mai departe. Era convins că Baker știa mult mai multe, așa că se gândi să îl provoace să vorbească și, cum știa foarte bine cât de orgolioase erau vedetele de genul profesorului, atacă exact pe terenul lui.

– V-am citit cărțile, să știți. E evident că nu aveți nici cea mai mică înclinație spre supranatural. Sunteți rece ca o reptilă.

Lui Charles nu îi plăcu deloc comparația. Se strânse în el, de parcă l-ar fi trecut un fior. Ledvina îi observă reacția.

– Vă înșelați.

– Îmi cer scuze în cazul în care această comparație e nepotrivită. Voiam să spun că aveți o atitudine absolut exterioară fenomenelor pe care le studiați.

– O judecată critică are nevoie de distanțare. Sunt sigur că știți din experiență că, dacă vă atașați de cineva într-un caz de care vă ocupați, asta vă poate întuneca judecata.

---

[1] Așa cum este, neschimbat, ca atare (lat.) (n.red.)

– Aveți dreptate. Dar nu îmi tratez nici sursele, nici suspecții, cu disprețul suveran care vă caracterizează pe dumneavoastră. Fiindcă, cel puțin, în cele două cărți care au și câteva capitole dedicate fenomenului, sunteți zeflemitor, vă bateți joc de cei care cred în așa ceva. Le numiți superstiții. În cel mai bun caz vorbiți despre manipulare, creiere spălate. Nu înțeleg cum subiectivismul dumneavoastră e distanțare critică. Ea nu ar trebui să fie obiectivă? La asta m-am referit când ziceam că sunteți rece.

– Suntem subiecți, deci subiectivi. Doar obiectele sunt obiective. Oamenii sunt tributari educației lor și modului în care sunt obișnuiți să gândească și mai ales experienței pe care au dobândit-o în timp, sau felului în care au înțeles-o. Asta nu face cu nimic mai puțin serioasă munca de cercetare pe care o întreprind. Și, în general, nu permit nimănui să îmi pună la îndoială seriozitatea. N-am nicio problemă să mi se conteste concluziile, dar elegant și cu argumente. Există niște reguli stricte ale polemicii pe care dumneavoastră, probabil, nu le cunoașteți sau nu le respectați. Iar ceea ce faceți este un tabu absolut pentru orice fel de conversație civilizată, fie ea și în contradictoriu. În comunicare se cheamă argument *ad hominem,* adică atac la persoană. Și vă întreb cât se poate de serios cât trebuie să suport asta. Vă mărturisesc, fără niciun ocoliș, că cele trei mostre de brutalitate, cea de ieri, plus cele de azi, mă cam scot din sărite. Aveți un mic ascendent asupra mea și mă șantajați cu el, însă vă previn că reacționez altfel decât se așteaptă cel care mă șantajează. Așa că, dacă doriți să discutăm concret, vă rog frumos să o facem cât mai civilizat. Altfel chiar mă ridic și plec. Și n-aveți decât să mă arestați.

Atmosfera din cameră se încinsese. Cei doi păreau doi cocoși cu piepturile umflate gata să sară unul la beregata celuilalt. Ledvina se gândi cum ar fi mai bine – să îl țină pe Charles înfuriat, sau să îl lase să se relaxeze. Cum n-avea un partener, trebuia să joace el ambele roluri, cel al polițistului bun și pe cel al polițistului rău. De obicei, știa exact cum să își dozeze intervențiile. În acel moment nu mai era atât de sigur. Charles era, cu certitudine, cel mai imprevizibil individ pe care îl interogase.

Se apropie de el și își trase taburetele atât de aproape, încât genunchii lor aproape se atinseră.

– E obligația mea să rezolv crimele astea oribile. Și să o fac cât mai repede și cu cea mai mare discreție. Șase cadavre într-o singură noapte nu

îmi amintesc să mai fi văzut țărișoara asta de după invazia rușilor. În întreaga mea carieră, nu s-a întâmplat niciodată să nu rezolv un caz. Și au fost sute.

Spuse asta și se ridică în picioare. Făcu doi pași și se așeză din nou. Împinse capul înainte, astfel încât Charles îi putu simți respirația pe față. Șuieră printre dinți:

– Și o să rezolv și cazul ăsta. Cu orice preț. Și nimeni n-o să mă oprească.

Se dădu din nou în spate și continuă:

– Oricum am lua-o, prezența dumneavoastră e documentată în cinci dintre cele șase crime. Nu cred că sunteți dumneavoastră autorul, dar până acum sunteți singura legătură între ele. Dumneavoastră și doamna de la Interpol. Nu am convingerea că vă așteptați chiar să fiți lăsat în pace. Așadar, cu cât îmi spuneți mai repede tot ce știți, cu atât ne putem vedea fiecare de treaba lui.

Charles nu răspunse nimic. Știa că Ledvina avea dreptate. Nu îi plăcea cum se purta, însă se gândi că dacă ar părea deschis spre o colaborare, ar putea să și-l ia de pe cap. La urma urmelor, nu avea să mai rămână mult timp în acea țară.

– OK. Întrebați-mă.

Charles fu întrerupt de telefonul care îi suna în buzunar. Era Ross. În timp ce se gândea dacă să răspundă sau nu, uriașul comisar se ridică și îi făcu semn că era OK, că oricum trebuia să meargă la toaletă. Charles fu din nou uimit de latura delicată a polițaiului pe care începea să îl bănuiască de sindrom maniaco-depresiv, după ce îi văzuse schimbările bruște de dispoziție. Până să apuce să îi răspundă lui Ross, telefonul se opri din sunat. Avu intenția, pentru o clipă, să îl sune înapoi, dar se gândi că avea timp și că mai bine profita de scurta lipsă a lui Ledvina pentru a inspecta Cabinetul de curiozități.

Capitolul 78

Rămas singur, Charles se apucă să dea ocol camerei pentru a vedea mai bine Cabinetul de curiozități al comisarului. Cum, mai nou, orice colecție de inepții formată din mai mult de cinci obiecte legate de un nume cât de cât celebru se transformase în muzeu, aproape se simți vinovat, poate din reflex, că nu îi taie nimeni bilet sau nu există o cutie a milei ori a donațiilor, unde să depună cu generozitate câteva monede. Se apropie de latura dinspre intrarea în cameră și aproape se împiedică de ceea ce părea a fi un guștер cu două capete, a cărui bază, făcută din două bețe încrucișate, părea distrusă. În dreptul dulapului care se întindea pe întreaga lățime de est a camerei, Charles privi cu atenție instalația de produs aur din mercur. Fel de fel de borcane, care făceau ca locul să arate ca un laborator de chimie de la vreo facultate, erau umplute cu lichide colorate. Pe jos era o urmă a unui lichid violet care nu părea foarte veche, așa că Baker se întrebă dacă Ledvina încercase să fabrice ceva substanțe interzise în micul lui laborator. În spate erau, unul lângă celălalt, două cranii etichetate. În dreptul primului scria „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la zece ani", în dreptul următorului care era ceva mai mare, „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la șaisprezece ani", și mai era un loc liber, etichetat și el, pe care Charles putu citi „Craniul Sfântului Ioan Nepomuk la patruzeci și cinci de ani". Mai exact cu vreo trei ani înainte de dispariția venerabilului sfânt. Din păcate, acest craniu lipsea. „Poate l-a furat cineva", reflectă Charles.

Mai sus, în stânga și în dreapta rafturile se umpleau cu zeci, poate sute de obiecte, într-o aglomerare eclectică imposibil de descris. Erau acolo de la ceasuri vechi și mecanisme ciudate, despre care Charles nu era sigur la ce foloseau, până la tot felul de cuburi și sfere zodiacale, chiar și vreo două globuri de sticlă pentru ghicit, zeci de variante de cărți de tarot și o pelerină

a cavalerului Christian Rosenkreuz. Sub unele fuseseră lipite biletele, așa că erau mai ușor de identificat. Se mai aflau acolo, de exemplu, sextantul lui Cristofor Columb, coiful lui Vercingetorix și lanțurile cu care fusese legat în cușca prin care îl târâseră romanii prin Roma. Văzu, cum altfel, cuie din Sfânta cruce, o bucată din Zidul Berlinului, pumnalul despre care scria acolo că ar fi fost folosit la sacrificarea primului porc după cucerirea Ierusalimului de către Godefroy de Bouillon, masca de fier și cheia de la celula lui Monte Cristo, de la Chateau d'If. Bineînțeles, o bucată din lancea care l-a străpuns pe Iisus, o pânză pe care scria că ar fi din „giulgiul cel real de la Torino", nu cel fals care se află chiar la Torino, colivii cu păsări împăiate, animale de tot soiul, unele în borcane cu formol și un dildo[1] mic din fildeș despre care scria că ar fi aparținut Cleopatrei, împărăteasa Egiptului. Mai văzu o bucată din piatră despre care scria că ar fi din zidul cetății Monségur și o pipă care ar fi aparținut lui Franz Kafka, deși acesta fusese nefumător.

Pe măsură ce trecea în revistă acel relicvariu incredibil care depășea cu mult tot ce văzuse vreodată, lui Charles începea să îi revină buna dispoziție. Mai ales că era un relicvariu viu, adică în continuă expansiune. Într-o ladă, alte zeci de obiecte așteptau să fie scoase la iveală, așezate în raft și etichetate. Scotoci un pic prin ea și găsi o cutie pe care scria, nici mai mult, nici mai puțin, decât că înăuntru se găsea glonțul cu care fusese asasinat arhiducele Franz Ferdinand la Sarajevo.

Obiectul care îi atrase cel mai mult atenția, deși împins bine în spatele bibliotecii, fu însă o statuetă mică a diavolului cu chiloți de hermină figurat în *Codex Gigas*. Charles se întrebă dacă ar putea exista vreo legătură între tot ce se petrecuse în acele zile și Ledvina, dar se gândi că o astfel de statuetă ar trebui să se vândă prin magazinele de suvenire ca una dintre principalele atracții pe care istoria bogată în mistere și legende a Pragăi le avea de oferit.

Lui Charles i se păru că aude vocea lui Ledvina undeva departe pe coridor, așa că decise cu regret să lase Cabinetul de curiozități în detrimentul bibliotecii. Voia să arunce o privire în special la etajele superioare. Prin urmare, traversă camera până în spatele fotoliului unde fusese așezat, trase de scara care culisa ușor pe bara din metal care dădea ocolul camerei, lipită de bibliotecă, și se urcă pe ea.

---

[1] Jucărie sexuală care, de cele mai multe ori, are forma unui penis (n.red.)

Nimeri la fix, fiindcă prima carte peste care dădu era un volum al teologului benedictin Dom Calmet, intitulat *Traité sur les apparitions des esprits et sur les Vampires*[1], publicat în 1746. Carevasăzică, intrase în temă. Se uită ce minunății mai erau pe-acolo. Stând pe scară, se agăța cu mâna de barele de deasupra și se plimba de-a lungul și de-a latul bibliotecii ca un copil care se dă pe o instalație cu rotile într-un Luna Park. Din când în când se oprea, mai citea un cotor, mai scotea o carte pentru a o răsfoi și a o pune după aceea la loc, ca să o cerceteze pe următoarea. Găsi *Umanitatea postumă,* a matematicianului Adolphe d'Assier, publicată la Bordeaux în 1887, care trata despre corpul astral al vampirilor, apoi, bineînțeles, cartea de căpătâi a nelipsitei teosoafe Helen Blavatschi, *Isis dezvăluită,* baza tuturor delirurilor oculte ale secolului al XX-lea, o grămadă de cărți cu și despre Aleister Crowley, fondatorul magiei moderne, membru al organizației Golden Dawn, care funcționează și astăzi, inventatorul vampirismului psihic și părintele spiritual al mișcărilor de vrăjitorie cunoscute sub denumirea generală Wicca. Trecu în viteză de ocultiști și dădu peste alți ocultiști. Găsi *Apologia compendiaria Fraternitatis de Rosea Cruce,* apărută în 1616, și *Tractatus Apologeticus Integritatem Societatis de Rosea Cruce defendens,* din 1617, amândouă aparținând lui Robert Fludd, medic cu studii la Oxford, dar mare alchimist și cabalist, *Arcana arcanissima,* tot din 1616, a lui Michael Maier, originar din Boemia și care, zice-se, ar fi adus rozicrucianismul în Anglia.

Coborî o treaptă pentru că văzu o lucrare imensă în douăzeci de volume, aparținând italianului Giovanni Battista Della Porta, *Magiae naturalis sive de miraculis rerum naturalium,* apărută în 1589. Autorul era un celebru savant al epocii, fondatorul „Academiei Secretelor din Napoli", mare vrăjitor, savant și alchimist. Mai găsi cartea de hermetism a lui John Webster, publicată în 1654, *Academiarum examen,* și celebra *Cheiragogia heliana. A manuduction to the philosopher's magical gold: out of which profound, and subtile discourse; two of the particular tinctures, that of Saturn and Jupiter conflate; and of Jupiter single, are recommended as short and profitable works, by the restorer of it to the light. To which is added; Antron Mitras; Zoroaster's cave: or, An intellectual echo, &c. Together with the famous Catholic epistle of John Pontanus upon the minerall fire.* Semnată de George Thor. Astromagus, Londra, și tipărită pentru Humphrey Moseley la Prince's

[1] Tratat despre aparițiile spiritelor și despre vampiri (fr.) (n.red.)

Armes în curtea catedralei Saint Paul în 1659. Mai erau acolo și celebrele cărți despre vampiri, probabil cele mai celebre din lume, semnate de Ivan Gaidar și Orhan Regep, publicate la prestigioasa editură berlineză Mount los Erdogan.

Pe Charles aproape îl cuprinse amețeala. Cărți vechi. În imensa lor majoritate rare și foarte valoroase. Se întrebă dacă Ledvina știa latinește sau citise ceva din ce era acolo. Nu știa dacă să îl întrebe, de teamă să nu îl pună într-o postură penibilă. Obosise să se plimbe prin bibliotecă, fie și cu mijlocul de transport improvizat și coborî de pe scară. Ochiul îi fu atras de un raft de pe peretele de vest al camerei, unde, spre deosebire de restul bibliotecii, mai multe cărți erau scoase sau lăsate în dezordine. Părea un semn că Ledvina le cercetase recent, așa că Baker vru să vadă despre ce tratau. Puse mâna pe prima dintre ele și dădu peste cel mai celebru manual al Inchiziției publicat vreodată, *Malleus Maleficarum,* scris de Heinrich Kramer, uneori atribuit și lui Jacob Sprenger, în 1487. Cartea aceasta era malefică în sine. După ce, în prima sa parte, îi lămurea pe cititori ce era vrăjitoria și cui folosea, se transforma într-un adevărat manual de vânătoare de vrăjitoare: de la cine erau acestea, cum să le recunoaștem, cum trebuiau prinse și, pe zeci de pagini, în ce fel trebuiau torturate ca să mărturisească și, în fine, până la cum trebuiau executate. Cartea a cunoscut un succes nebun în epocă, mai ales datorită apariției tiparului. Peste patruzeci de ediții au fost tipărite în mai puțin de o sută de ani, deși trebuie spus că Biserica a condamnat această carte la trei ani de la prima ei apariție. Următoarea carte, pe care părea că cineva o răsfoise recent, era a lui Johannis Wieri, *De Praestigiis Daemonum, Et Incantationibus Ac Veneficiis Libri Sex, Aucti Et Recogniti* care ia apărarea vrăjitoarelor în defavoarea diferitelor tipuri de diavoli, care, spunea autorul, ar constitui adevăratul pericol. Următoarea era cartea judecătorului Martin Delrio, *Disquisitionum magicarum libri sex,* din 1599, unul dintre bestsellerurile absolute din epocă, devenită și ea manual pentru judecarea vrăjitoarelor.

Dădu la o parte mormanul de cărți de vrăjitorie, pentru că zări cu coada ochiului, chiar în spate, un alt morman de cărți care părea și mai interesant. Le recunoștea în majoritate. Cum ajunsese, oare, un prăpădit de polițist aproape de pensie, să pună mâna pe niște lucrări rarisime, toate în original, pe care orice bibliotecă din lume ar fi mândră să le aibă? La această întrebare Charles nu găsi niciun răspuns satisfăcător. Cert este că recunoscu cartea lui

François Richard, *Relation de ce qui s'est passé de plus remarquable à Sant-Erini isle de l'Archipel, depuis l'établissement des Pères de la Compagnie de Iesus en icelle,* una dintre primele care îi studiază pe „vroukolakes", acei presupuși strămoși ai vampirilor, întâlniți în Grecia cu începere de la 1200. Apoi volumul scris de Leone Allacci, doctor și magister în filosofie și teologie, *De templis Graecorum recentioribus, ad Joannem Morinum; de narthece ecclesiae veteris, ad Gasparem de Simeonibus; nec non de Graecorum hodie quorundam opinationibus, ad Paullum Zacchiam,* apărut pe la 1650. Cartea, sub forma unei epistole nesfârșite scrise de un celebru specialist în medicină legală, Paolo Zacchia, tratează pe larg superstițiile și credințele populare ale grecilor din Evul Mediu, și e un studiu extins despre aceiași „vrykolaks". Mai văzu și volumul lui Walter Map, *De nugis curialium,* scris pe la sfârșitul secolului al XI-lea, un adevărat tratat despre originile diferitelor tipuri de vampiri. Aici se discută pe larg caracteristicile acelor „revenants", morții care se întorc din morminte, și aventurile lor. Tocmai când se gândea că mai lipsea doar *Historia rerum Anglicarum,* a lui William de Newburgh, cam din aceeași perioadă, care amintește tot despre credințele în acești „revenants" și descrie pe larg cum scapă și se întorc în morminte, o zări și pe aceasta chiar la baza teancului.

Mai apucă să își arunce privirea pe trei titluri: *Henrici Cornelii Agrippae ab Nettesheym – De Occulta Philosophia Libri Tres,* din 1551; *Dissertations sur les apparitions des anges, des démons et des esprits, et sur les revenans et vampires de Hongrie, de Bohême, de Moravie et de Silésie,* din 1746, și celebrisima *Relation d'un voyage fait au Levant dans laquelle il est curieusement traité des estats sujets au Grand Seigneur, des Moeurs, Religions, Forces, Gouvernemens, Politiques, Langues & coustumes des Habitants de e Grand Empire. Et des singularitez particulières de l'Archipel, Constantinople, Terre-Sainte, Égypte, pyramides, mumies, déserts d'Arabie, la Meque: Et de plusieurs autres lieux de l'Asie et de l'Affrique, remarquez depuis peu & non encore décrits ... à present. Outre les choses mémorables arrivées au dernier siège de Bagdet, les cérémonies faites aux réceptions des ambassadeurs du Mogol: Et l'entretien de l'autheur avec celuy du Pretejan, où il est parlé des sources du Nil,* a lui Jean De Tavenot, din 1664, că auzi vocea comisarului la ușă. Se grăbi să se întoarcă la locul lui. Ledvina îl găsi sorbind din cafea și întrebând din priviri, cu trabucul în mână, dacă era OK să fumeze.

Cum era de așteptat, comisarul nu avu nimic împotrivă.

Capitolul 79

– Ați găsit biblioteca mea suficient de interesantă? întrebă Ledvina zâmbind.

Charles se întrebă dacă nu cumva erau ascunse camere de supraveghere prin imensa încăpere şi ieşirea politicoasă a comisarului nu fusese decât un pretext pentru ca poliţistul ceh să-l supravegheze de pe vreun monitor. Lui Charles i se părea că un atare mod de acţiune nu se potrivea cu personajul, însă n-avea cum să ştie sigur. Ledvina intui ce se petrecea în mintea profesorului şi i-o luă înainte.

– Cineva ca dumneavoastră nu avea cum să reziste tentaţiei de a arunca măcar o privire. Ştiu şi eu că biblioteca asta e foarte impresionantă. În plus, cărţile despre vampiri pe care le-am studiat chiar în această dimineaţă au fost deranjate. Ce este dezordine pentru alţii e pentru mine felul în care funcţionez şi, mă credeţi sau nu, ştiu, în tot muntele ăsta de documente, unde se găseşte fiecare hârtie de care am nevoie. Aşadar?

Charles păru satisfăcut de explicaţiile comisarului. Uitase însă întrebarea iniţială. Ridică din umeri, într-un fel care părea să spună „Aşadar, ce?".

– Vă întrebam dacă vă place biblioteca mea, adăugă Ledvina.

– Aţi citit toate cărţile astea? întrebă Charles pentru a evita un răspuns direct.

– Nu. Pasiunea mea nu e nicidecum cititul şi, chiar dacă vă par un scrântit, nu am niciun fel de înclinaţie spre ocultism. Sunt o fiinţă solară, pozitivă şi optimistă prin excelenţă. Dar sunt copoi, după părerea mea, din naştere. Asta fac. La asta mă pricep. Şi sunt convins că sunt un copoi al naibii de bun, cu un simţ extraordinar şi dotat de la mama natură cu o intuiţie atât de neobişnuită, încât se şuşoteşte pe la colţuri despre mine că sunt un fel de medium. Ce nu ştiu stupizii de clevetitori e că îmi iau foarte în serios

munca. Iar dacă acum trebuie să mă informez despre vampiri, atunci o fac cu o seriozitate totală. Cred că aici semănăm un pic.

Lui Charles nu i se păru că semăna defel cu bruta aceea semidoctă pe care o avea în față.

– Vreau să vă fac un compliment, continuă Ledvina, însă începutul ar putea suna ca o ofensă. Și, cum ne-am înfierbântat mai devreme, aș vrea să ascultați până la capăt ce am să spun, înainte de a sări la mine.

Charles trase din țigară și încercă un zâmbet amabil.

– Ați explicat chiar dumneavoastră, cu ceva timp în urmă, într-un interviu chiar pentru televiziunea cehă, după ce ați ocolit cu eleganță întrebările cretine de genul „Cum v-a venit ideea?" și „Care ar fi cele trei cărți pe care le-ați lua cu dumneavoastră pe o insulă pustie?", că cele două personalități superfavorite ale dumneavoastră și pe care le preferați în absolut din întreaga istorie a lumii sunt Diogene și Walt Disney. Această replică a șocat multă lume. Ați spus atunci că cinicul Diogene reprezintă spiritul impertinent care definește libertatea, iar Disney, pe cel care redefinește universul copilăriei.

– Am afirmat eu asta? întrebă Charles ușor alintat. E bine. Înseamnă că sunt consecvent.

– Poate că de aici vi se trage. Să știți că nu m-am putut abține să cercetez și eu cine poate fi personajul pe care un intelectual de talia dumneavoastră îl consideră ca fiind cel mai important om care a trăit vreodată. Afirmația dumneavoastră m-a contrariat și m-a îndemnat atunci să aflu cât mai multe despre acest Diogene care îi spunea lui Alexandru cel Mare să se dea din soare. Pentru ca apoi Alexandru Macedon, întrebat cine ar fi dorit să fie dacă nu ar fi fost Alexandru, să răspundă, într-un mod absolut atins de superbie, „Diogene". Ați spus că replica la lumea ideilor a lui Platon, care susținea că omul era un animal biped fără pene, a fost că Diogene a adus o găină jumulită și a exclamat: „Iată omul lui Platon". Și ați mai zis ceva, în felul acesta unic al dumneavoastră de a combina în mod absolut surprinzător spiritul cel mai înalt și profunzimea analizei cu ironia fină, dar și cu umorul frust, de multe ori la limita bunei-cuviințe, că Diogene era singura persoană pe care două dintre curvele cele mai celebre ale Atenei îl serveau pe gratis.

Charles rămase cu gura căscată. La asta nu se așteptase. De unde ieșise așa o frază coerentă, plină de atâta curtoazie și atât de exactă din gura acelui urs grizzly pus pe hartă? Poate că Ledvina era mai mult decât lăsa să se

înțeleagă la prima vedere. Și părea că Nicky ținea morțiș să îl mai surprindă o dată.

Se auziră bătăi în ușă și o secretară tânără, cu fusta exagerat de scurtă, aduse o tavă pe care erau două pahare mici, două mari, de apă, o sticlă cu țuică pe care scria de mână „Hruškovice 2010", o sticlă cu apă minerală și două cafele mici. Comisarul se ridică și îi făcu semn să le pună pe măsuța din fața fotoliului lui Charles, apoi o expedie cu un semn. În timp ce se apropie din nou de profesor și turnă în paharele minuscule de pe masă, spuse:

– M-am gândit că nu v-am întrebat nici măcar dacă vă pot servi cu ceva. Am aici o țuică din pere făcută chiar de cumnatul meu, în propria-i curte. E una dintre cele mai bune băuturi pe care le-am gustat vreodată. Vă rog să nu mă refuzați.

Charles se gândi că o picătură de alcool ar putea avea darul de a îl mai destinde, așa că puse mâna pe paharul minuscul, umplut până la vârf. Ledvina ciocni paharul lui Charles și dădu conținutul pe gât plescăind a satisfacție. Charles înțelese că nu e cale să savureze primul pahar, așa că își imită gazda. Simți că îi explodează ochii, dar se abținu să se manifeste în vreun fel. Comisarul, satisfăcut, umplu iar paharele și vru să mai ciocnească o dată, însă Charles trase repede paharul din față, așa că o mică parte din băutură din paharul lui Ledvina zbură pe podea.

– Să o luăm încet, zise Charles, fiindcă nu sunt foarte obișnuit.

Comisarul îl privi, dădu încă un pahar pe gât, după care se îndreptă din nou spre birou. Se întinse peste masă, peste mormanele de dosare și, dintr-un teanc care, după părerea lui Charles, nu se deosebea în niciun fel de celelalte, undeva pe rândul al treilea, în primul sfert, luat de la bază în sus, scoase, fără să deranjeze turnul de hârtii, un anume dosar care arăta exact ca toate celelalte. Charles se gândi că polițistul nu minți spunând că se descurcă de minune în propria-i dezordine.

– Ce știți despre Nosferatu? întrebă Ledvina, care aștepta cu dosarul în mână un răspuns.

– E un alt nume pe care Bram Stoker îl folosește pentru Dracula. Se pare că l-a luat de la Emily Gerard, care publicase un articol cu câțiva ani înainte. Dar se prea poate ca prima sa apariție tipărită să fi fost mai devreme, prin 1860, într-o lucrare a lui Heinrich von Wlislocki, intitulată *Superstițiile Românilor*. E important?

Ledvina continuă să îl privească ținând dosarul în mână. Așteptă continuarea.

– Etimologia nu e sigură. Cea mai recentă teorie zice că vine de la latinescul „non spirare," ceea ce ar însemna „nu respiră", adică ar defini un mort. Eu înclin să cred în teoriile anterioare, mai simple, care fac referire la un cuvânt românesc, „necuratu'", care, de altfel, e în românește unul dintre multele nume ale diavolului.

Ledvina îl mai privi o clipă. Charles înțelesese că Nicky avea ceva, despre care credea el că era foarte important, să îi arate și că pregătea momentul. Scoase o foaie din plic și i-o întinse lui Charles, care o luă foarte curios.

– Nu înțeleg... Mi-ați mai arătat asta.

– Așa. Și ce e?

Charles se uită la comisar ca la un nebun. Acesta se transformase din nou în ceva dezagreabil.

– Asta e o tehnică subtilă de a mă interoga? Că nu prea funcționează.

Făcu o pauză. Și cum Ledvina nu zicea nimic, Baker adăugă:

– E fotografia despre care ziceți că era de pe telefonul nu știu cui cu umbra celebră de pe sediul poliției din satul... Chiar, cum se cheamă satul ăla?

Ledvina nu răspunse. Și în același mod misterios mai scoase o hârtie și i-o întinse lui Charles. Acesta o luă, curios să afle ce joc făcea Ledvina. O examină îndelung.

– Pare un desen copiat după fotografia de mai înainte. Justiția americană are obiceiul ăsta, de a desena momente din timpul unui proces. Se cheamă „courtroom sketch" și au început să fie folosite odată cu procesul Vrăjitoarelor din Salem. Are legătură cu vrăjitoarele? întrebă Charles.

Ledvina dădu din cap că nu.

– S-au întrebuințat cât timp nu existau aparate de fotografiat, sau nu erau permise în timpul proceselor. Se mai utilizează și astăzi, sporadic. Au un farmec anume și tind să se transforme în ceva mai degrabă artistic. Asta pe măsură ce rolul lor documentar intră în declin.

– Nu vi se pare nimic ciudat la acest desen?

Charles îl privi mai cu atenție. Era un desen făcut în peniță, cu tuș sau cerneală neagră de cineva care, în mod evident, se pricepea la asta.

– Deși cred că e o copie a acestei fotografii, pare cumva totuși veche sau e făcută să pară veche.

– Arătarea e aceeași, spuse Ledvina, dar după cum puteți observa casa nu e. Deci e o altă apariție, similară, să-i zicem așa, a aceluiași fenomen.

Charles văzuse în tren și fotografia Christei făcută de ospătărița de la Londra, așa că nu era deloc surprins.

– Și nu e prelucrată să pară veche, ci e chiar veche. E în posesia mea de mai bine de treizeci de ani. Iar cel de la care am cumpărat-o a sustras-o din arhivele Scotland Yard-ului cu mult înainte.

– Vă ascult, zise Charles, care voia să scape de momentele de suspans pe care pauzele făcute de comisar, intenționat sau nu, le produceau.

– E un desen realizat de un martor la o crimă oribilă petrecută în noaptea de 30 spre 31 august 1888. Schița reprezintă un hambar din Buck's Row, care astăzi e Durward Street, lângă Whitechapel Road, în Londra. Acest desen nu a fost făcut niciodată public. Vă garantez autenticitatea lui.

Lui Charles i se făcu pielea de găină. Fu prima lui reacție până să i se reinstaleze scepticismul. Lui Ledvina nu îi scăpă reacția profesorului nici de această dată.

– La baza acestui hambar a fost ucisă în acea noapte Mary Ann Nichols.

– Prima victimă a lui Jack Spintecătorul? întrebă Charles.

Comisarul dădu din cap că da. Cum Charles se pregătea să spună ceva, Ledvina interveni:

– Înainte de a începe din nou cu verbiajul dumneavoastră sceptic, acoperit de poante, lăsați-mă să termin.

Scoase încă un desen și i-l întinse. În schiță se putea vedea peretele a ceea ce părea un altfel de hambar, undeva în câmp, și aceeași umbră.

– Acesta este un alt desen, tot din arhivele poliției engleze, numai că datează din 1827. Clădirea pe care o vedeți este cunoscută sub numele „Hambarul roșu". Aici a fost împușcată Maria Marten de către amantul ei, William Corder. Aceeași umbră e desenată și la execuția acestuia un an mai târziu. Umbra, după cum vedeți, e proiectată pe mulțimea de gură-cască, desenată de undeva de sus. Ea nu putea fi vizibilă dacă te aflai în mulțimea care asista la execuție.

Lui Charles îi pierise glasul. Habar nu avea de aceste apariții istorice. La cât se pricepea, desenele păreau autentice.

– Am aici o scrisoare a unui martor care descrie aceeași umbră la jefuirea trăsurii poștale care făcea drumul între Paris și Lyon. Poștașii sunt uciși și banii destinați campaniei din Italia dispar. Suntem în aprilie 1796. În luna octombrie a aceluiași an, continuă Ledvina în timp ce îi puse profesorului în brațe un nou desen, moare Ecaterina cea Mare. Asta este o schiță a ei pe patul de moarte. Lângă ea stă prințul Paul. Priviți ce se zărește în spate, adăugă Ledvina în vreme ce puse degetul pe locul respectiv.

Era aceeași umbră. Charles rămăsese fără cuvinte.

– Mai am aici mărturii și desene ale aceleiași prezențe din anul 1766, când lupi îngrozitori atacă oameni în Gevaudan, în partea centrală și de sud a Franței. Nu este vorba doar despre Fiara din Gevaudan care are colți ireali de mari, ci de o altă prezență pe care doi martori care au scăpat de atac o povestesc. Cred că știți deja despre ce vorbesc. În același an, după cum vedeți figurat aici – comisarul îi întinse un nou desen – aceeași umbră e desenată la execuția lui Jean-François de la Barre, care a fost torturat și decapitat, apoi corpul i-a fost ars, nu înainte ca pe pieptul lui să fie bătut în cuie un exemplar din *Dicționarul filosofic* al lui Voltaire. Știți ce făcuse nobilul francez?

– S-a spus că nu salutase o procesiune catolică, dar ăsta a fost doar un pretext. Dickens îl omagiază în *Povestea celor două orașe.*

Ledvina începu să scoată foaie după foaie, în timp ce vorbea în viteză, și să le arunce pe masă una câte una.

– Descrieri și desene ale aceleiași apariții, în 1672, la Bătălia de la Solebay și, în același an, la trecerea Rinului de către armata franceză a lui Ludovic al XIV-lea, în ceea ce va fi asediul Utrechtului. În 1610, nu mai avem desene, ci doar câteva mărturii separate despre aceeași apariție la asasinarea lui Henric al IV-lea de către Ravaillac. Aici apariția e semnalată în Rue de la Ferronnerie. Și, în același an, la înmormântarea unui pictor celebru, pe numele lui Michelangelo Merisi.

– Caravaggio? întrebă Charles, care era din ce în ce mai uimit și mai contrariat. Ce legătură are?

Ledvina continuă să scoată hârtii, să vorbească și să le dea drumul pe masă în zbor planat. Părea că intrase în transă.

– În 1548, la asasinarea lui Lorenzino de' Medici. În 1517, în timpul celui de-al cincilea Conciliu de la Lateran, amintit de un prelat. Și, în fine, în același an, chiar pe peretele bisericii Castelului din Wittenberg, exact în

momentul în care Martin Luther își bătea în cuie pe ușă cele 95 de teze. De aici sunt patru mărturii identice, care descriu aceeași fiară.

– În cazul ăsta ar putea fi vorba despre imaginația catolicilor îngroziți de noul diavol care atacă într-un mod atât de nerușinat Biserica oficială, susținu Charles.

Ledvina continuă să facă ce făcea.

– În 1485, la Bătălia de la Bosworth Field, doi martori dau mărturii separate cum că au văzut umbra exact în momentul în care Richard al III-lea al Angliei era căsăpit.

Aici Charles se trezi de-a binelea. Se întinse pe masă după scrisoare și o analiză cu atenție.

– Richard al III-lea? Mi-am petrecut ani studiind Războiul rozelor și încercând să rezolv un mister.

– Pe care l-ați botezat „cocoașa pierdută". Știu. În fine, continuă Ledvina, iată o fotocopie după pagina de gardă a unuia dintre exemplarele manualului *Malleus Maleficarum,* din 1487.

Charles se uită cum o gravură cu umbra pe care o știa deja pe dinafară, cu toate detaliile ei, trona sub titlu.

– Și originalul, unde e? Am văzut că aveți un exemplar și dumneavoastră. Acesta e?

Ledvina ridică din umeri.

– Credeți că ați putea să îmi împrumutați ceva din toate astea? Ca să încerc să le dau de capăt?

– Poate. Mai vedem.

Comisarul își mai turnă un pahar de țuică și îl dădu pe gât. Îi turnă și lui Charles, care nu se împotrivi, dar nici nu se atinse de pahar. Ledvina dădu din nou ocolul mesei și se așeză pe scaunul antic pe care pielea era crăpată în toate părțile. Îi aruncă o întrebare, ca din întâmplare.

– În ce an v-ați născut?

– În 1970, răspunse Baker.

– Aveți fotografii de când erați mic și filmulețe? Și de la liceu?

Charles înțelese ce voia să întrebe Ledvina și râse.

– Da. O grămadă. Nu sunt nemuritor. Nici contele de Saint-Germain, și nu sunt eu umbra.

Comisarul bombăni ceva neinteligibil. Și reluă discursul:

– Am făcut un calcul în legătură cu aparițiile astea. După unele am săpat, chiar datorită calculului, și le-am găsit. Așadar, am estimat corect. Aparițiile au următoarea cronologie: 1485, 1517, 1548, 1610, 1672, 1766, 1796, 1828, 1888 și, după o pauză lungă, 2014. Frecvența cu care apar...

– E o dată la 30, 31 sau 32 de ani, exceptând pauzele mai lungi care însă sunt și ele multiplu de 30, 31 sau 32.

– Da. Am crezut că e posibil să se fi oprit la 1888. Însă cu ce am văzut acum... Îmi lipsesc trei cicluri între Londra și acum și încă cinci de dinainte.

– Prima apariție din ce an e?

– 1485.

– În total, ziceți că ar trebui să fie 10 plus 8. Adică 18?

Ledvina dădu afirmativ din cap.

– Totuși față de victimele de acum nu mai este niciuna care să prezinte urme de mușcături pe gât, nu-i așa?

– Nu, dar știți dumneavoastră cel puțin încă una de anul ăsta.

Charles îl privi mirat. Știa că privirea îl dăduse de gol.

– Deci până acum chestia asta, ce o fi ea, a fost doar martor și deodată s-a hotărât să acționeze personal? Haideți, domnule comisar, că am luat-o cu toții razna. Și ce legătură există între toate aceste cazuri?

– Dacă aș fi absurd, aș zice că au legătură cu dumneavoastră.

Telefonul lui Charles sună din nou. De această dată era Christa. Ledvina vru să se ridice, dar Charles ridică mâna pentru a îl opri, dându-i de înțeles că nu era nevoie.

Christa îi spuse că a terminat ce avea de făcut. Îl întrebă ce face.

– Sunt la comisarul Ledvina. De pe la prânz. Nu. Nu mi-a făcut niciun rău.

Râse și îl privi pe comisar.

– Nici țepușe prin inimă nu mi-a trecut, nici nu m-a împușcat cu un glonț din argint. Bine. O să vin și eu.

Christa îi mai zise că rămâne în cameră să facă un duș și să o sune când ajunge.

Capitolul 80

Christa se întoarse la hotel în jurul prânzului şi află că Charles plecase însoţit de un poliţist. Se gândi dacă să îl sune, dar se temu să nu pară din nou prea curioasă sau hiperprotectoare şi să îl îndepărteze. Aşa că îl descusu pe recepţioner dacă profesorul fusese cumva forţat să meargă la poliţie. Când recepţionerul îi răspunse că, din contră, părea foarte binedispus, Christa se linişti. Se schimbă şi ieşi din nou în oraş. Se duse la sediul Interpolului de la Praga, unde vorbi cu un coleg, trimise două e-mailuri de pe computerul acestuia şi puse o scrisoare într-o cutie poştală. Apoi făcu două vizite private într-un cartier cu case vechi, unde stătu ceva timp. După ce ieşi de acolo, cum Charles nu dădea niciun semn, se gândi că mai avea nevoie de nişte haine, aşa că intră într-un magazin şi aruncă în coş ce găsi la îndemână.

Din momentul în care părăsise hotelul a doua oară, avusese încontinuu o senzaţie ciudată, ca şi cum cineva era mereu în spatele ei şi îi fixa ceafa. Observă că magazinul de haine avea două ieşiri, aşa că o luă pe cea din spate, ocoli clădirea şi îi ieşi exact în faţă individului cu faţă de boxer care stătea ascuns după un copac. Se opri doar la câţiva centimetri în dreptul lui şi îl fixă cu privirea, după care se întoarse şi plecă. Şi cum boxerul nu mai ştia ce trebuia să facă, îl sună pe Werner care, după ce îi spuse să se întoarcă la vilă, trânti telefonul de perete şi îl făcu ţăndări.

Ajunsă din nou la hotel, se aşeză pe o canapea în hol şi formă numărul lui Charles. Acesta era la comisariat. Şi îi spuse că tocmai pleca.

Honza stătea în faţa sediului Branşei Speciale pentru că n-avea niciun chef să urce la birou. Brusc, văzu ceva mai departe, în diagonală, pe trotuarul de vizavi, cum trei vlăjgani tunşi punk, cu crestele vopsite în violet, verde şi

galben, cu cercei în nas, îmbrăcați integral în piele și cu bocanci înalți, plini de metal, se apropiară de o blondă care lingea o înghețată, sprijinită de o motocicletă exagerat de mare. Cei trei vagabonzi care tocmai ieșiseră dintr-un birt din apropiere o înconjurară pe blondă și se învârteau în cerc în jurul ei, în timp ce vorbeau tare, făceau gesturi obscene, atingeau motocicleta. Cercul se îngustă încet-încet, iar cei trei scandalagii începuseră să o atingă pe blondă și să o agreseze. Unul îi fură casca și o aruncă celuilalt, care o pasă celui de-al treilea.

Aghiotantul își verifică arma pe care o ținea în tocul de sub haină. Nu apucă să treacă pe trotuarul celălalt, că rămase cu gura căscată. Îl zări pe unul dintre agresori dându-se un pas în spate, chinuindu-se preț de câteva secunde să nu se dezechilibreze, după care se prăbuși mușcând asfaltul. Apoi blonda se răsuci în jurul axei proprii și îi trimise un picior în piept celui de-al doilea și îl proiectă în mijlocul străzii. O mașină care tocmai trecea fu nevoită să frâneze brusc și zgomotos, dar nu reuși să îl ocolească și îl lună în plin pe parbriz. Cel de-al treilea scoase de la centură un cuțit cu buton și dădu să o lovească. Beata se feri, îi prinse brațul și îl răsuci la spate. Cu cealaltă mână, îi smulse cercelul din buză. Bărbatul urlă de durere. Femeia ridică de pe jos casca și îl izbi pe agresor în ureche. Acesta se prăbuși și el.

Honza grăbi pasul și, în momentul în care ajunse la locul carnagiului, motocicleta demară în trombă și lăsă în urmă un nor imens de praf, în spatele căruia dispăru. Honza rămase prostit în locul unde se aflase înainte motocicleta și privea cu pistolul în mână scena altercației. Paznicul și portarul clădirii Branșei Speciale veniră în fugă, iar când unul dintre cei trei vagabonzi se ridică, scuipând sânge în timp ce urla ca descreieratul și se apropia amenințător de Honza, aghiotantul îl mai lovi și el o dată, cu pistolul în cap.

Beata opri trei străzi mai jos și îl sună pe Werner. Îi povesti ce se întâmplase și îl întrebă dacă reușise să afle ce era cu clădirea aceea, unde se dusese Charles și de ce stătea atâta. Beata știa că nu ieșise din clădire deoarece semnalul pe care îl emitea telefonul mobil al profesorului îi apărea pe hartă ca fiind în același loc din momentul în care acesta intrase.

Werner aflase că aia era clădirea unei divizii speciale din cadrul poliției care se ocupa de incidentele delicate și care trebuiau rezolvate repede și în liniște, departe de ochii presei și cu metode nu foarte ortodoxe. Mai aflase

de la oamenii care erau pe statele de plată ale institutului, infiltrați în Ministerul de Interne, că Branșa Specială se ocupa de victimele din tren, de cele de la sediul poliției sătești și de cadavrul motociclistului găsit în șanț. De asemenea, aflase că nimeni nu prea avea autoritate asupra șefului, un anume comisar Ledvina, considerat o vacă sacră a serviciilor secrete cehești. Werner se întreba: dacă unității respective i se predase tot ce era important în materie de criminalistică în ultimele zile în micuțul stat european, atunci cu ce naiba se ocupau celelalte autorități? Își spuse că, probabil, toți erau preocupați să dirijeze circulația. Poate din acel motiv Praga era blocată aproape întreaga zi.

Era foarte interesat de ce ar putea vorbi polițistul atâta amar de vreme cu Charles și se enervă pe el însuși că nu prevăzuse asta. Încercă să găsească o modalitate de a intra în vreo sculă electronică din interiorul Branșei Speciale, dar descoperi cu stupoare că Nick Ledvina nu avea nici telefon mobil, nici computer. Cum rămăsese în pană de agenți pe care să știe sigur că se poate baza, decise că începând cu a doua zi, să o pună pe Beata să îl supravegheze pe comisar. De Charles urma să se ocupe el însuși.

Capitolul 81

– Ar cam fi vremea să plec. La şapte am o întâlnire importantă şi trebuie să mă pregătesc.

– Mai aveţi timp, spuse Ledvina.

– Ceva. Dar cu traficul ăsta. Şi mai ales la această oră.

– Nu-i nimic. Vă ducem noi. Cu girofarul.

Când rosti aceste ultime cuvinte, Ledvina făcu nişte rotaţii cu mâna deasupra capului imitând, inclusiv cu ochii pe care îi închidea şi îi deschidea ritmic şi cu buzele ţuguiate, sirena poliţiei. Charles cedă încă o dată. Discuţia devenise foarte interesantă. Întreaga lui perspectivă asupra fenomenului începea să se schimbe. Dacă mărturiile şi desenele istorice erau reale, atunci erau reale şi fotografiile pe care le văzuse recent. Cea de la Londra şi cea din satul fără nume.

Se lăsase tăcerea în biroul comisarului. Era atât de linişte, încât aproape îşi puteau auzi gândurile. Charles bău, în cele din urmă, paharul cu ţuică, însă încet, cu înghiţituri mici şi nu ca pe un „shot". Îşi aprinse şi ultima ţigară pe care o avea la el. Fără să scoată un cuvânt, comisarul deschise un geam şi ridică un pic mai mult rulourile. Abia trecuse de mijlocul lunii iunie şi vara nu devenise încă dogoritoare. Ba din contră, un aer primăvăratic, uşor răcoritor pătrunse în cameră.

– Şi ce credeţi că e umbra asta? întrebă Charles. Un vampir?

Ledvina părea destul de nesigur în privinţa răspunsului.

– Umbra apare cu o frecvenţă de treizeci şi ceva de ani. Asta, din punct de vedere statistic, e o generaţie. De ce apare umbra începând cu 1485 la fiecare generaţie? Pare a fi o anunţare recurentă a răului care nu numai că nu dispare, ci rămâne constant, ba chiar creşte în monstruozitate. Şi care ţine

morțiș să marcheze zorii oricărei generații noi. Peste tot unde este semnalată, moartea e prezentă. Și este, de cele mai multe ori, violentă.

– Aveți și un răspuns mai concret?

– Dumneavoastră și concretețea dumneavoastră. Umbra seamănă exact cu aceea a unui vampir.

– Păi, am stabilit că vampirul nu are umbră.

– Poate că avem de-a face cu o specie aparte de vampir. Oricum, coincidența cu descrierile populare e prea mare. Și cum altă explicație nu există... Cred că dacă reușesc să înțeleg ce e cu anii ăștia, cu frecvența acestor mărturii, voi fi mai aproape de dezlegarea enigmei. Dumneavoastră nu îmi mai puteți spune nimic? Chiar nu ați văzut nimic în noaptea aceea?

– V-am spus tot ce știu.

– Sunt sigur că nu. Tot așa cum sunt sigur că ați mai văzut cel puțin o dată creatura asta. Nu știu unde și cum, dar am intuiția asta. Tot așa cum cred că umbra asta e lipită într-un fel de dumneavoastră. Dacă e adevărat ce mi-ați povestit, v-a eliberat din închisoare.

– Dintr-o celulă în care eram ținut abuziv, zise profesorul și, ca să schimbe vorba, adăugă: Să știți că e eronată remarca pe care ați făcut-o. Cea care se referă la descrierile populare. Imaginea noastră despre vampir are foarte puțin de-a face cu mărturiile istorice. E o imagine creată în întregime de literatură. Și de film.

– Adică cum?

– Dacă îmi permiteți.

Ledvina încuviință cu capul.

– Vampirul, așa cum îl cunoaștem noi, e un bărbat de înălțime medie, spre înalt, între treizeci și cinci și cincizeci de ani, subțire, neapărat suplu, tras printr-un inel, de origine aristocratică, cu unghii lungi și ascuțite și caninii ascuțiți, uneori chiar cu urechile ascuțite, tribut plătit figurii animalice din care e inspirat. Are buzele subțiri, foarte roșii, deși e palid la față, pentru că e un mort viu. În contrast cu fața, ochii îi strălucesc. Arată, de fapt, ca un actor din secolele XVIII și XIX. Actorii de teatru se machiau exact în acest mod, multă pudră pe față și buzele foarte scoase în evidență. Câteodată are o pelerină care trimite la aripile liliacului. Doarme într-un sicriu sau într-un mormânt. Noaptea este momentul când iese în lume, deoarece lumina zilei îi face rău. Uneori soarele îl poate ucide.

– De la Stoker încoace ştim că ziua nu îi mai poate face rău. Singurul efect pe care îl are asupra lui fiind acela că îşi pierde puterile. Nu poate fi vampir decât noaptea.

– Exact. Se hrăneşte cu sânge, câteodată exclusiv, iar alteori doar ca supliment nutritiv. Alte alimente care îi plac sunt fructele proaspete. Are oroare de carne pentru că provine de la mortăciuni. E ca şi cum s-ar hrăni din propria carne. Câteodată are părul lung şi negru, alteori scurt şi grizonant. Urăşte singurătatea, în afara celei din propriul sicriu. De aceea are nevoie de compania altor vampiri. Mai ales de femei. Cum ăştia nu există niciodată în mod natural când porneşte acţiunea vreuneia dintre poveşti, ceea ce e stupid, fiindcă putem presupune că şi înainte avea nevoie de companie, să îi zicem aşa, trebuie să îi confecţioneze. Aşa că îi muşcă de gât pe cei pe care îi alege să îl însoţească sau mai ales să îl slujească, întrucât e un dictator, stăpânul absolut. Lasă întotdeauna pe gâtul victimelor două urme mici, dar adânci, le suge sângele, însă nu de tot, pentru ca ele, după un timp şi multă suferinţă, să se transforme, la rândul lor, în vampiri. Obsesia lui e să populeze întreaga lume cu creaturi care îi seamănă şi al căror stăpân absolut este, el fiind prinţul întunericului, adică diavolul. Iată de ce am ţinut să vă spun ceea ce v-am povestit anterior. Doar aşa, ca anecdotă, să ştiţi că m-am distrat odată şi am demonstrat matematic că existenţa vampirilor e imposibilă.

– Matematic? Cum aşa?

– Păi, am creat o ecuaţie simplă. Am plecat de la premisa că un vampir are nevoie să se hrănească. Zilnic, presupun. Am zis, să nu exagerez şi să pun, iată, treacă de la mine, că se hrăneşte doar o dată la trei zile. Şi deci face o victimă în intervalul ăsta. Ştim, de asemenea, că un om muşcat se transformă şi el în vampir. Ceea ce ne duce la concluzia că, după trei zile, vom mai avea unul. Acum însă sunt două guri de hrănit, şi în felul acesta, după nouă zile, să zicem, vom avea deja opt vampiri. Dacă vrem să aflăm câte zile sunt necesare pentru ca toţi oamenii acestei planete să fie transformaţi în vampiri, avem următoarea formulă: 2 la puterea x. Dacă notăm cu z numărul de zile necesare pentru a ajunge la cele opt miliarde de fiinţe omeneşti ale planetei, ecuaţia rămâne aceeaşi, însă acum x va fi o variabilă a lui z (care reprezintă numărul de zile). Avem, aşadar, 2 la puterea x, unde x este funcţie de z. În acest fel în numai 84 de zile mai mult de opt miliarde de oameni ar deveni vampiri. Să presupunem că se hrăneşte mult mai rar, să zicem o dată la două luni. Asta înseamnă că dacă un vampir transformă un

om în vampir o dată la 60 de zile, x va fi un multiplu de 60, iar după 120 de zile, să admitem, vom avea 2 la puterea 2 vampiri. După 1 200 de zile vom avea 2 la puterea 10 vampiri (adică 1 024) și așa mai departe. Oricum am lua-o, toată populația globului ar fi formată exclusiv din vampiri.

– Dar dacă nu fiecare mușcat se transformă în vampir? Ci doar câțiva, cei aleși.

– Adică vampirul are nevoie doar de o gașcă mică, de o mână de servitori? OK. Să presupunem că ar fi așa. Dar tot ar trebui să se hrănească. Să zicem că omoară un om la trei zile și nu îl mai transformă în vampir. Ați auzit dumneavoastră pe undeva de morți dintr-astea suspecte care pot ajunge, dacă, să admitem, are doar nouă însoțitori, la o medie de cel puțin 25 pe săptămână, adică 100 pe lună, 1 200 pe an? An de an?

Ledvina oftă. Nu își pusese niciodată problema așa.

– Cred că rațiunea nu își are locul în spațiul...

– Ficțiunii? întrebă Charles. Să mă opresc?

Ledvina dădu din cap. Voia să audă mai departe.

– Or, vampirul popular nu e așa. Prima caracteristică ar fi că e gras. Termenul folosit pentru el, în afară de „vrykolak", e și „timpanaios", care exact asta înseamnă – burtă ca o tobă. E precedat de poveștile cu „revenants", adică morții care se întorc. În mare e vorba despre cadavre în stare perfectă, neafectate încă de descompunere și care se întorceau în satele lor pentru a-i teroriza pe cei vii. De multe ori însă nu aveau nici măcar intenții criminale. În cel mai rău caz îi speriau pe cei rămași în viață. Foarte multe povești susțin că, de fapt, acești „revenants" se întorceau ca să țină de urât femeilor sau să le ajute la muncile casnice, în special noaptea, pentru ca dimineața să revină în mormânt. Până acum, nicio intenție malefică. Multe dintre istorisirile din Evul Mediu sunt de dragoste. Dincolo de mormânt. E o serie lungă de povești dintr-astea și toate vorbesc despre mirele sau mireasa care, morți prematur, revin la perechea lor. La început arată normal. Oameni înmormântați de câteva zile care se întorc palizi, se deplasează foarte repede, cu privirile pierdute, de parcă ar merge în contra voinței lor, cum spunea iezuitul Robert Sauger.

Ușa se deschise și intră Honza, care voia să îi comunice ceva comisarului. Acesta îl chestionă din priviri. Aghiotantul dădu din cap dezamăgit că nu, iar Ledvina îl expedie cu un gest nervos. După ce asistase la schimbul de semne

om în vampir o dată la 60 de zile, x va fi un multiplu de 60, iar după 120 de zile, să admitem, vom avea 2 la puterea 2 vampiri. După 1 200 de zile vom avea 2 la puterea 10 vampiri (adică 1 024) și așa mai departe. Oricum am lua-o, toată populația globului ar fi formată exclusiv din vampiri.

– Dar dacă nu fiecare mușcat se transformă în vampir? Ci doar câțiva, cei aleși.

– Adică vampirul are nevoie doar de o gașcă mică, de o mână de servitori? OK. Să presupunem că ar fi așa. Dar tot ar trebui să se hrănească. Să zicem că omoară un om la trei zile și nu îl mai transformă în vampir. Ați auzit dumneavoastră pe undeva de morți dintr-astea suspecte care pot ajunge, dacă, să admitem, are doar nouă însoțitori, la o medie de cel puțin 25 pe săptămână, adică 100 pe lună, 1 200 pe an? An de an?

Ledvina oftă. Nu își pusese niciodată problema așa.

– Cred că rațiunea nu își are locul în spațiul...

– Ficțiunii? întrebă Charles. Să mă opresc?

Ledvina dădu din cap. Voia să audă mai departe.

– Or, vampirul popular nu e așa. Prima caracteristică ar fi că e gras. Termenul folosit pentru el, în afară de „vrykolak", e și „timpanaios", care exact asta înseamnă – burtă ca o tobă. E precedat de poveștile cu „revenants", adică morții care se întorc. În mare e vorba despre cadavre în stare perfectă, neafectate încă de descompunere și care se întorceau în satele lor pentru a-i teroriza pe cei vii. De multe ori însă nu aveau nici măcar intenții criminale. În cel mai rău caz îi speriau pe cei rămași în viață. Foarte multe povești susțin că, de fapt, acești „revenants" se întorceau ca să țină de urât femeilor sau să le ajute la muncile casnice, în special noaptea, pentru ca dimineața să revină în mormânt. Până acum, nicio intenție malefică. Multe dintre istorisirile din Evul Mediu sunt de dragoste. Dincolo de mormânt. E o serie lungă de povești dintr-astea și toate vorbesc despre mirele sau mireasa care, morți prematur, revin la perechea lor. La început arată normal. Oameni înmormântați de câteva zile care se întorc palizi, se deplasează foarte repede, cu privirile pierdute, de parcă ar merge în contra voinței lor, cum spunea iezuitul Robert Sauger.

Ușa se deschise și intră Honza, care voia să îi comunice ceva comisarului. Acesta îl chestionă din priviri. Aghiotantul dădu din cap dezamăgit că nu, iar Ledvina îl expedie cu un gest nervos. După ce asistase la schimbul de semne

între cei doi, din care nu înțelese nimic, Charles se gândi că era mai bine să nu își bată capul și continuă:

– Adevărul e că vampirul are probleme de identitate. Absolut nicăieri, înainte de literatura gotică, nu exista legenda că un vampir îl mușcă pe altul ca să îl transforme și pe acesta. Felul ăsta de a transmite o infecție e necunoscut. E un mort viu, carevasăzică, care se plimbă ca o stafie, suge sânge ca o vrăjitoare și poartă la început numele vârcolacului, iar apoi cel cu care erau desemnați ereticii în ortodoxie. Fiindcă „upir" exact asta desemna în cercurile ecleziastice. Identitatea vampirului lipsește cu desăvârșire. Gloria i-o va aduce literatura.

Ledvina îl privea uimit pe Charles. Începuse să devină destul de confuz.

– În fine, pentru că e un monstru, trebuie ucis și avem reguli precise după care o putem face. Cum lumina soarelui îl răpune doar la început, dar, cum am văzut, vampirul evoluează sau se adaptează, ce mai rămâne? Întrucât trebuie să poți scăpa de el. Aici, sursa de inspirație e din nou diavolul, mai precis ritualurile de exorcizare. Fiindcă un rău de care nu poți scăpa și în cazul căruia binele nu are nicio șansă să triumfe e un nonsens din punct de vedere eschatologic, etic și, în special, narativ. Se caută de atunci *happy-end*-ul.

– Când s-a inventat *happy-end*-ul? întrebă cu naivitate comisarul ca un elev cuminte, reacție care îl făcu pe Charles să creadă că își îmblânzise partenerul de dialog, deși avea să constate mai târziu că se înșela.

– A existat dintotdeauna, de când se spun povești. Copilul mic sau adultul au nevoie de speranța care, cum știți, moare ultima. Deci dorința ca orice poveste să se termine cu bine e consubstanțială omului normal, deoarece acesta empatizează cu personajul, se pune în pielea lui. Ea s-a manifestat prima oară zgomotos ca atare în Grecia Antică, și culmea, în timpul unei reprezentații teatrale. Mai precis în momentul în care într-un amfiteatru în care se prezentase o tragedie autorul a fost realmente ucis cu pietre, pentru că ucigașii cu sânge rece din piesă nu au fost pedepsiți la final. Spectatorii erau furioși. Aveau nevoie de speranță. În acel moment a apărut un fenomen cunosut în naratologie drept „deus ex machina", zeul din mașină.

– Asta cu mașina era o metaforă?

– Defel. Era chiar o mașinărie, să-i zicem. Fiindcă autorii nu voiau să își strice piesele – care, trebuie spus, erau extrem de sângeroase – și nici să

pățească ce pățise predecesorul lor, adică să fie lapidați, au inventat un fel de scripete, adică o mașinărie cu care era coborât la finalul piesei, după ce aceasta, de fapt, se încheiase, un actor. El explica apoi cum zeii i-au pedepsit, în cele din urmă, pe criminali. Conștiința ipocrită a spectatorului grec era liniștită, iar autorul scăpa viu de la reprezentație. De atunci, ori de câte ori un personaj este salvat de o intervenție nenaturală într-o narațiune, fie ea literară sau cinematografică, se cheamă că folosim „deus ex machina", adică o intervenție externă care nu crește armonios din poveste. Cehov împinge această teorie mai departe și susține că dacă vrei să ocolești acest fenomen, trebuie ca pușca, după cum zice el, care va trage în ultimul act să fie prezentă pe perete în primul. Sau invers, dacă o pușcă e prezentă pe perete în primul act, ea trebuie să tragă în ultimul.

Ledvina își dădea seama că era fascinat de Charles și nu își amintea când vreo persoană îi mai stârnise un interes așa cum o făcuse profesorul. Tocmai de aceea începu să i se pară și mai dubios.

– Așa că un vampir poate fi ținut la distanță cu un crucifix, o oglindă, apă sfințită, un cățel de usturoi sau, mai bine, o legătură din planta asta. El nu poate intra într-o casă în care nu a fost invitat măcar o dată. Nu poate ieși din mormânt dacă pe el este așezat un trandafir. Sesizăm și aici simboluri religioase creștine care trimit la diavol. Cui îi e frică de Dumnezeu? De bună seamă că dușmanului său cel mai de temut. Cum am zis, nu are reflexie în oglindă, pentru că e mort, și nici umbră. Vampirul se poate transforma în lup, liliac sau, câteodată, în broască. Povestea cu lupul are legătură cu licantropia, care este totuna cu ceea ce americanii numesc *wearwoolf,* iar italienii, cu un cuvânt infinit mai frumos, *luppo mannaro,* mai exact cu vârcolacul. Uneori vampirul e confundat cu acesta, alteori e o luptă între vampir și vârcolac. Și, în sfârșit, vampirul poate fi ucis prin tăierea capului și umplerea țestei cu un pumn de usturoi. Sau poate fi împușcat cu un glonț din argint. Din asta v-ați inspirat, presupun, când ați încercat să vedeți dacă mă topesc la contactul cu cățelul pe care mi l-ați pus în palmă. Apoi capul ar trebui îngropat în pământ sfințit. Dacă avem, dacă nu, atunci ar fi bine să îi înfigem un țăruș în inimă sau chiar să i-o scoatem și să îi dăm foc. Mi-a scăpat ceva?

Ledvina răspunse jenat pentru întâmplarea din ziua precedentă, cu o voce care abia îi ieși pe lângă nodul din gât.

– Nu cred. Nu.

– A, da, râse Charles, care își aminti ceva. Mai este și o chestie senzațională când vorbim despre vampiri. E, de fapt, partea mea preferată în toate poveștile despre ei.

Ledvina participa atât de intens la discuție, încât nu își dădu seama că era luat peste picior.

– Se mai spune despre vampiri că au un comportament maniacal-obsesiv, ca niște persoane autiste. Îi știți pe oamenii ăia din filme care trebuie să atingă toți stâlpii pe lângă care trec, sau dacă sunt pătrățele pe asfalt, nu pot călca decât în interiorul lor?

– Da.

– Ei, cea mai fascinantă tehnică pentru a ține vampirul departe este să pui în fața ferestrei prin care urmează să îți intre în casă, un pumn de semințe. Vampirul va fi nevoit să se apuce să le numere. Secretul e să strecori și un cui printre ele, pentru ca vampirul să se înțepe, să le scape pe jos și să o ia de la început. Mai există o variantă aici. Să îi așezi în drum o plasă de pescuit. Vampirul va fi nevoit să desfacă toate nodurile. Dacă știi să faci noduri complicate, pescărești sau gordiene, sigur nu termină până dimineața și ai scăpat.

Ledvina îl privi într-un fel ciudat.

– Dumneavoastră chiar nu credeți în vampiri, nu?

Charles se întrebă dacă polițistul ascultase vreun cuvânt din ce spusese până în acel moment. Cum nu îl interesa decât să termine cât mai repede acea întâlnire, se grăbi să încheie.

– Toate aceste caracteristici sunt literare. Ele încep cu mult înainte de Bram Stoker. În 1748, Heinrich August Ossenfelder scria un poem care se numește chiar așa, *Vampirul.* Urmează o serie nesfârșită de opere pe această temă. N-are rost să le trecem pe toate în revistă, că sunt mii de asemenea povești numai în secolele XVIII și XIX. *The Vampyre,* a lui Polidori, alături de *Carmilla,* a lui Joseph Sheridan Le Fanu, apărute în 1872, sunt cele mai celebre. După cum se vede, nimic nou sub soare. Bram Stoker n-a inventat nimic. Așa că nu e foarte clar de ce tocmai *Dracula* a avut succesul fulminant pe care-l cunoaștem. S-au încercat fel de fel de explicații. Că era epoca victoriană a pudibonderiei absolute, că lumea era speriată oricum de cazurile frecvente de sifilis și de tuberculoză. Că titlul a fost foarte bine ales.

– Și dumneavoastră ce credeți?

– Eu sunt om de știință și în lipsa unui studiu sociologic mi-e foarte greu să mă exprim. Dar presupun că e o combinație din toate acestea. Sau poate că a fost un moment dintr-acela foarte rar în istorie, când o idee sau o carte apar exact în momentul în care există cea mai mare cerere pentru ele. Cine știe?

– Sunteți specialist în propagandă. Știți că efortul de PR, să îi zicem, de promovare a cărții în epocă a fost imens și finanțat de organizația din care Stoker făcea parte?

– Nu. Ce organizație? Stoker era protestant, liberal și de părere că Irlanda nu avea nevoie să părăsească Imperiul Britanic.

Comisarul era încântat că îl putea surprinde cu ceva pe Charles.

– O cunoștință de-a mea, să-i spunem așa, se află în posesia unei dovezi că Bram Stoker era membru al „Hermetic Order of the Golden Dawn", „Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii". Știți ce e asta?

– Da. O cretineală monumentală. Aleister Crowley.

– Mă rog. Crowley l-a renegat și a luat-o înspre deliruri oculte cu sex în grup atât cu femei, cât și cu bărbați.

– Da. Și se spune că toți bărbații care participau la aceste orgii erau sluți, iar dintre femei le alegea întotdeauna pe cele mai urâte. Era un fel de masonerie cu ordine și loji. Ba unii dintre membri chiar erau și masoni, și rozicrucieni. Apropo, am văzut că aveți aici toate textele importante ale Frăției Rozicruciene.

– Păi, din cauza asta le-am procurat.

– Datorită lui Crowley?

– Nu, a vampirilor.

– Ce legătură au? Nu înțeleg.

– Legătura e Stoker. Amicul despre care vă spuneam se află în posesia unor scrisori care dovedesc negru pe alb că atât scrierea, cât și campania uriașă de promovare a cărții *Dracula* au fost finanțate din greu de o societate secretă, ocultă, care nu era „Ordinul Hermetic al Zorilor Aurii", aceasta fiind doar un paravan și că adevăratul motiv ar fi foarte bine ascuns, dar că avea legătură cu discreditarea unei persoane reale din epocă.

Ledvina se opri aici. Nu era sigur dacă era cazul să spună mai departe.

– Pe cine să discrediteze un roman de soiul ăsta? În ce sens? Mă luați peste picior?

– Defel. Trebuia sădită o spaimă reală de vampiri, operațiune ce a și reușit parțial, însă se pare că Stoker a întârziat mai mulți ani față de momentul când trebuia să apară lucrarea. A luat-o foarte în serios. Scrisorile demonstrează negru pe alb nervozitatea sponsorului: autorul irlandez întârzia inacceptabil de mult cu cartea. Ba a fost și amenințat cu represalii înspăimântătoare.

– Și cine e persoana?

– Din păcate, nu știm. Ce cunoaștem e că are legătură cu „Ordinul Dragonului".

– „Ordinul Dragonului"? Societatea din care făcea parte tatăl celui despre care Stoker pretindea că ar fi fost vampir? Și care a dispărut de mai mult de cinci sute de ani? Vorbiți serios?

Charles nu știa ce să creadă din ce îi spunea comisarul. Dar coincidența cu ce i se întâmplase în ultimele zile era prea mare ca să nu existe o legătură. Ledvina trebuia să fi fost legătura. Într-un fel sau altul. Se întreba dacă acesta încerca să îi transmită vreun mesaj pe care ar fi trebuit să îl priceapă sau era o continuare a sofisticatului joc de-a misterele în care era prins fără scăpare. Și apărea din nou această idee a decredibilizării. Exact ca în povestea cu *Biblia Diavolului.*

Capitolul 82

Pe bancheta din spate a Škodei Superb care îl ducea în mare viteză spre hotelul Boscolo și, pentru care nu mai existau nici semafoare, nici contrasensuri și, în general, părea că toate semnele de circulație dispăruseră, Charles încerca să își înnoade șirul gândurilor în urma întâlnirii foarte ciudate pe care o avuse cu comisarul Ledvina. Reușise, în cele din urmă, să îl convingă că nu mai putea sta, iar comisarul se ținuse de cuvânt și i-l pusese la dispoziție pe cel mai bun șofer pe care secția lui îl avea.

Aflase foarte multe lucruri pe care nu se așteptase defel să le descopere. Așadar, umbra nu numai că nu era o glumă de dată recentă, dar fusese menționată de către o listă lungă de martori și desenată, în mai multe rânduri. Prima ei atestare de care amintise Ledvina fusese în 1485, adică în urmă cu 529 de ani. Cum apariția se repeta la o distanță de aproximativ 30 de ani cu o variație de plus minus 1-2 ani, consideră corect să aproximeze prima apariție cu 528 de ani în urmă. Pentru a avea un număr divizibil cu trei. Trecuseră 18 cicluri de atunci, iar comisarul găsise dovada acestei prezențe pentru zece dintre ele. Spusese că pe unele le descoperise doar pentru că, făcând corect calculul, știuse ce să caute. De asemenea, Ledvina mai afirmase că intervalul de trei decenii ar putea reprezenta, convențional, o generație. Charles înclina, în ciuda scepticismului său, să fie din ce în ce mai convins că Ledvina dăduse peste ceva. Nu știa însă ce era acel ceva. Iar acest gând îl neliniștea.

Tot așa cum îl îngrijora și acea poveste a comisarului despre modul în care fusese scris și promovat romanul lui Bram Stoker, *Dracula.* Dacă era adevărat că totul fusese o metodă de a discredita pe cineva din epocă și că avea legătură cu „Ordinul Dragonului", atunci treaba semăna al naibii de

mult atât cu campania de discreditare a lui Vlad Ţepeş însuşi, cât şi cu ameninţarea la adresa lui.

Lucrurile se legau într-un anume fel, însă insuficient pentru ca Baker să înţeleagă cine sau ce se afla în spate. De un singur lucru era convins: totul trebuia să aibă o explicaţie logică. Îşi spuse că răspunsul, pe care spera să îl găsească peste doar câteva minute, îi va clarifica măcar unele dintre nedumeriri.

Maşina ajunse la hotel. Era şapte fără zece minute. Charles sări aproape din mers. Intră în hotel şi o luă la goană spre sălile de conferinţe. Era multă lume pe holuri. Probabil urma să aibă loc un eveniment. Fu nevoit să facă un adevărat slalom printre nenumăraţii invitaţi îmbrăcaţi elegant şi foarte binedispuşi. După ce coti spre sălile mici, mulţimea dispăru ca prin minune. Nu se afla nimeni pe culoar. Intră în prima sală. Cea cu douăzeci şi patru de locuri, „Traviata". Luminile erau stinse. Căută un întrerupător şi le aprinse. Totul părea neschimbat faţă de când fusese prima oară, la prânz. Scotoci din nou peste tot. Se uită până şi sub masă. Nimic. Ieşi, dar lăsă luminile aprinse şi făcu acelaşi lucru şi în sala cu douăsprezece locuri. Nici în „Turandot" nu găsi nimic. Stătu puţin pe culoar în faţa celor două săli. Cineva ar fi trebuit să vină. Se uită la ceas. Un minut până la ora şapte. Din hol avea sub control ambele săli. Trecu ora fixă şi se mai scurseră douăzeci de minute. Nu se întâmplă nimic. Îl cuprinse depresia. Oare greşise undeva? Refăcu întregul raţionament. Nu putea fi doar o coincidenţă. „Love singing starts at normal hours". Orele obişnuite pentru începerea spectacolelor de operă erau şapte sau opt. Îşi spuse că trebuia să fie vorba de ora opt. Şi că era aiurea să aştepte acolo mai mult de treizeci de minute. Un pahar cu *single malt* părea o idee bună. Aşa că o luă spre Cigar Bar.

Barul avea două părţi. Prima era un salon elegant, cu fotolii şi canapele din piele. Dar în spatele barului fusese construită o extensie menită să pară interiorul unui seif de bancă, însă aducea cu un fel de salon privat. Nu îi prea plăcea acolo pentru că era destul de mic şi înghesuit. Părea un loc numai bun de făurit conspiraţii. Se gândi că, poate, în acel salon ar fi putut să scape de puhoiul de oameni care popula hotelul la acea oră. Ajunse în holul supraaglomerat şi trebui să îşi ceară scuze de multe ori până îl traversă. Din fericire, deşi era lume în Cigar Bar, salonul era liber şi nu fusese rezervat. Aşa că intră şi ceru un pahar cu whisky şi câteva ţigări de foi dintr-acelea

strâmbe. Se uită în jur la cât de mic era spațiul. Noroc că nu suferea defel de claustrofobie.

I se învălmășau atâtea idei în minte, încât hotărî să nu se mai gândească la nimic și să mai aibă răbdare o jumătate de oră. Prin urmare, scoase telefonul. Voi să o sune pe Christa, însă văzu apelul pierdut de la Ross și apăsă pe numele acestuia.

Din nou Ross îi răspunse foarte repede. Ca și când ar fi stat cu mâna pe telefon, așteptându-l cu nerăbdare.

– Ce faci? Ții telefonul lipit la ureche?

– De ce? se auzi râzând Ross.

– Păi, răspunzi înainte să se formeze.

– Asta ar fi cam greu, replică Ross râzând în continuare. Ce ai făcut?

– În ce sens?

– În ce încurcături ai reușit să te vâri din nou? Cum scapi de sub aripa mea ocrotitoare, cum intri în belele. Ți-am mai spus să nu mai ieși din coconul tău universitar. Și să lași aventurile astea pentru alții. Deoarece, indiferent ce se întâmplă, la sfârșit ai nevoie de mine.

– În ce belele m-am băgat? întrebă Charles.

– Habar n-am. Tu să îmi spui. Care om normal are nevoie de intervenții la vamă pentru că a rămas fără pașaport? Dar mai ales cine are nevoie de prietenul lui de-o viață, pe care nu l-a mai văzut nu știu de când, ca să îl scape de oamenii răi, dornici, de această dată, să îl închidă și să arunce cheia?

– Să mă închidă? Ce tot îndrugi acolo?

– Uite, așa. Există un mandat de arestare pe numele tău. Din fericire pentru tine, ești cetățean american și autoritățile țărilor est-europene cam umblă cu mănuși în situații dintr-astea, mai ales dacă e vorba și de o personalitate cu relații ca ale tale. Așa că e nevoie de o aprobare explicită și nominală de la Ministerul de Externe. Problema e că cererile se întețesc. Cineva se teme să nu te scape. Patru cereri în ultimele douăsprezece ore.

– Cereri? Ce tot vorbești? Cine face cererile astea?

– Un oarecare M. Lerina.

– Ledvina?

– Da. Probabil. E scris de mână.

– Ledvina vrea să mă aresteze? Dar am stat mai mult de cinci ore de vorbă cu el!

– Ai fost la poliție? Te-au interogat?

– Nu chiar. Am fost invitat în biroul lui. O ciudățenie pe care ar fi trebuit să o vezi. Chiar dacă personajul avea momente de brutalitate, nu m-a agresat. A zis că e o discuție amicală.

– Cu comuniștii ăștia cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla e o „conversație amicală".

– Mi-a dat până și să beau.

– Ai băut ceva de la el? Și te simți bine? Să nu îți fi pus ceva în băutură.

Charles făcu o pauză, întrebându-se dacă o fi posibil. Apoi îl auzi pe Ross râzând.

– Am încercat să blochez cererile, însă n-am reușit. Fiindcă programul e prost făcut. Așa că a trebuit să îl blochez pe tot. O să le ia un timp să se prindă. Individul care pare obsedat, când o să constate că nu îi răspunde nimeni, o să dea telefoane, o să se agite, o să se ducă personal.

– Și poate primi aprobarea?

– Foarte greu. Trebuie discutat cu ambasada noastră. Și are nevoie de dovezi. Dar nu se știe niciodată. Te-ar putea șicana. Însă ține minte, fără mandat nu poate face nimic. Nici măcar să te oblige să vorbești cu el. Ți-am cumpărat, oricum, ceva timp.

– Cât?

– Nu știu exact. Cel mai sănătos ar fi să dispari din țara asta în cel mult 48 de ore. Până atunci estimez că ești în siguranță. Ăștia nu lucrează în weekend.

– Ai spus „țara asta". Ești la Praga?

Ross râse din nou, dar nu răspunse la întrebare.

– Unde stai? Tot la Boscolo? Trebuie să închid. Vorbim mai târziu.

Ross nu așteptă răspunsul lui Charles. Închise.

Capitolul 83

Comisarul Ledvina se plimba nervos prin birou. Era vineri seara şi la minister nu îi răspundea nimeni. Încercă să îşi apeleze şefii, inclusiv pe cei din serviciile secrete. Nimeni nu îi întoarse apelul. Deşi se temeau de gura lui foarte mare şi de metodele neconvenţionale pe care le folosea, deşi îi erau recunoscători pentru crimele pe care le rezolvase şi pentru care ei, şefii cei mari, îşi arogaseră toate meritele şi primiseră medaliile şi recunoaşterea publică, nu îl suportau şi nu voiau să aibă de-a face cu el. Aşa că, dacă ţinea morţiş să îi contacteze, trebuia să o facă pe cale oficială şi, în niciun caz, în afara orelor de program.

Ledvina minţise când îi spusese lui Charles că rezolvarea crimelor din tren şi a celor de la secţia de poliţie constituiau responsabilitatea Branşei Speciale. Adevărul era că, la nivelul structurilor de decizie, era un haos total şi că nu se lămurise încă cine avea să se ocupe de ele şi în a cui jurisdicţie intrau. Poliţia regională se implicase, dar poliţia centrală şi serviciile secrete preluaseră cumva operaţiunea. Interogaseră pasagerii, făcuseră cercetările criminalistice. Se vorbea intens despre o echipă interministerială care să preia comanda. Şi asta abia cu începere de luni dimineaţă. Ministerul era preocupat să dea declaraţii pentru a linişti populaţia şi să gestioneze toată tărăşenia la nivel de PR. Nu mai aveau ce să facă altceva. Crimele din tren răsuflaseră, însă pe cele din sat, cele mai grave, pentru că puteau să dea naştere unui val de speculaţii şi să trezească superstiţii de mult uitate, reuşiseră să le ascundă de ochii presei.

De fapt, Branşa Specială nu primea mai niciodată vreo misiune. Câte un şef de poliţie sau un oficial apela la Ledvina în mod particular abia după ce fuseseră epuizate toate celelalte metode cunoscute şi abia după ce toate dăduseră greş. Aşa că Ledvina trebuia să fie cu antenele ridicate şi să îşi

aleagă singur cazurile care i se păreau interesante şi în care voia să se implice.

Acest caz special era însă unul care pe comisar îl privea într-un mod personal.

Ledvina nu îi dezvăluise lui Charles întregul adevăr. Afirmase că îi lipsea orice informaţie despre toate apariţiile umbrei dintre 1888 şi 2014. Nu era adevărat. În urmă cu treizeci de ani, Ledvina văzuse personal acea umbră care apăruse la asasinarea tatălui său de către necunoscuţi. Era sigur că fusese mâna StB-ului, securitatea stalinistă a Cehoslovaciei. Tatăl lui, fost coleg de celulă, în lagărul de la Želiv, cu cardinalul František Tomášek, fostul arhiepiscop al Pragăi, fusese unul dintre artizanii din umbră ai Primăverii de la Praga şi, după ce reuşise să scape de represalii, ajunsese mâna dreaptă a cardinalului. Împrejurările în care fusese ucis erau neclare. Cert era că tatăl lui trăsese toate sforile, la iniţiativa cardinalului, pentru ceea ce ar fi fost o vizită epocală a papei Ioan Paul al II-lea, cu ocazia comemorării a 1 100 de ani de la moartea Sfântului Metodiu, la Praga. Autorităţile comuniste făcuseră totul ca să blocheze această vizită şi, în cele din urmă, reuşiseră. Tatăl său, alături de încă doi bărbaţi, responsabili de această subminare fără precedent, de după 1968, a puterii de stat, fuseseră ucişi în mod ritualic, chiar în locul unde se spune că ar fi fost îngropat Sfântul Metodiu, la Velehrad, fostă capitală a Moraviei în secolul al X-lea.

Tatăl lui şi doi prieteni ai săi fuseseră găsiţi exanguinaţi şi aşezaţi în formă de cruce. La gât aveau fiecare câte două urme de dinţi. Ca şef al poliţiei districtului Okres Uherské Hradiště, Ledvina ajunsese primul la locul crimei. Tocmai când intra în catedrală, zări cum pe un perete al ei se prelingea o umbră hidoasă, aşa cum nu mai văzuse vreodată. Nu spusese nimănui, deoarece ştia că nu avea să îl creadă nimeni şi că ar fi fost considerat nebun. De atunci, preocuparea lui principală, obsesia lui, era să înţeleagă ce era cu acea umbră. Începuse prin a căuta mărturii, întâi în Cehoslovacia, apoi în întreaga Europă, atât cât se putea în condiţiile din perioada Cortinei de Fier. Tot ce făcuse după aceea era pentru a se face util şi a putea rămâne în funcţie, în scopul de a utiliza infrastructura instituţiei, de a avea acces la informaţii şi la o circulaţie relativ liberă, ca să poată rezolva misterul. După Revoluţia de catifea, un fost participant al Primăverii de la Praga, ajuns membru în Primul Parlament liber, îl recunoscuse şi garantase pentru el. Aşa că fusese avansat.

La prima ieşire în Occident, pasiunea lui pentru ţuică dezlegă gura unui vulpoi bătrân de la Scotland Yard, despre care se spunea în acea perioadă că reprezenta memoria vie a instituţiei, arhiva ei ambulantă. Cum era primul occidental căruia îi vorbise despre umbră, se pare că trăsese lozul cel mare, fiindcă agentul britanic îi zisese că pentru o rezervă serioasă din acea licoare binecuvântată, ar putea să îl ajute să identifice umbra. Câteva zile mai târziu, un transport cu patruzeci de lăzi cu sticle de ţuică de prune, pere şi caise ajunse la domiciliul londonez al agentului englez. În schimb, primi un desen pe care poliţia britanică nu îl făcuse public niciodată, fie pentru că era convinsă că reprezenta plăsmuirea unei minţi bolnave, fie pentru că se temea de reacţia populaţiei. Aşadar, fusese dus în arhiva unde zăcea, în dosarul nerezolvat al celui poreclit „Jack Spintecătorul". Deşi, de-a lungul timpului, mulţi scriitori sau istorici studiaseră fiecare bucăţică de hârtie care avea legătură cu cazul şi întorseseră pe dos întreaga arhivă a epocii, acest document fusese sustras cu mult înainte de tatăl agentului britanic, lordul Appelby, care intenţionase el însuşi să scrie o carte originală, în care să prezinte ineditul document. Şi ar fi făcut-o dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de o boală degenerativă care l-a făcut să uite orice i se întâmplase după ce împlinise doisprezece ani.

Fiul lui crescuse alături de acest desen şi, de multe ori, când îşi amintea de tatăl său, o scotea din scrin şi o privea ore în şir, propunându-şi să reia cercetările acestuia. Dar întotdeauna găsea ceva mai bun de făcut. Ştia că era prea bătrân şi prea interesat să profite de bucuriile vieţii şi fusese încântat că a găsit pe cineva la fel de hotărât, ca şi lordul, să lămurească misterul. Prin urmare, îi dăruise desenul cu mare bucurie. Şi îi povesti tot ce ştia pe dinafară despre cercetările din acest caz care a zguduit o lume întreagă. I l-ar fi dat oricum, însă cantitatea aceea enormă din băutura pe care, de câte ori o dădea pe gât, îl transforma într-un fel de girafă în flăcări, îi spori convingerea că făcuse ce trebuia. Muri la scurt timp, beat criţă, înecat în propria-i vomă.

De atunci Ledvina nu mai avusese linişte. Cercetase peste tot pe unde putea. Învăţase latina şi greaca veche, germana şi franceza şi colindase orice fel de arhivă în care putea să intre. Înfiinţase o asociaţie mondială a arhivelor de poliţie şi fusese ales preşedinte. Un sfert de veac de căutări îl aduseseră la informaţiile pe care i le prezentase lui Charles, cu o singură excepţie, cea legată de moartea tatălui său. Nu se poate spune că îşi pierduse orice

speranță, dar ambiția i se diminuase și amprenta timpului începea să se așeze peste cercetările lui. Fotografia pe care i-o arătase Honza îl înviase, parcă, și îi readusese în minte, mai obsedant decât se întâmplase vreodată, decizia de a dezlega misterul.

Deci Charles nu avea scăpare. Și nu ar fi avut nimic împotrivă să îl prindă și să îl tortureze până ce Baker ar fi spus și ceea ce nu știa, însă se temea că, dată fiind importanța personajului, dispariția lui, care putea să ducă direct la el, ar fi putut să îi distrugă, pentru totdeauna, orice șansă de a afla adevărul. Așa că trebuia să umble ca pe ace, dar să își și atingă scopul în același timp. Drept urmare, începu să bombardeze toate autoritățile pe care le cunoștea, până la prim-ministrul și președintele țării, cu cereri de aprobare a reținerii profesorului american, fie și pentru câteva zile. Din acest motiv îl și ținuse în biroul lui în tot acest timp, se prefăcuse interesat de teoriile acestuia despre vampiri și îi spusese tot ce credea că l-ar putea interesa, doar-doar ar fi primit aprobarea pentru reținerea oficială a profesorului. Era nervos și marea lui teamă era ca nu cumva Charles să părăsească țara în acest timp. Iar dacă asta s-ar fi întâmplat, era decis să îl urmeze oriunde s-ar fi dus. Colegii lui de la „Organizația Arhivelor Unite" s-ar fi bucurat oricând să îl primească în vizită și să îl ajute.

Capitolul 84

Charles se gândea cât de mult i se complicase viața în doar câteva zile. Și totul i se trăgea de la o nenorocită de sabie pentru care bunicul lui făcuse o fixație pe care nu și-o putea explica. Începuse să îl cuprindă frica. Se gândi cât mai serios să sune la departamentul de Stat și să îi ceară prietenei sale – secretarul de Stat pentru Externe – și la ale cărei trei mandate de senator contribuise decisiv, prin campanii pe cât de inteligente, pe atât de surprinzătoare, să îi obțină de urgență un statut diplomatic provizoriu și, oricum, să plece cât mai repede din Europa.

Dădu peste cap ce îi mai rămase în pahar, stinse țigara, fumată doar pe jumătate și se îndreptă din nou spre cele două săli. Nu numai că marea de oameni nu se rărise, chiar crescuse simțitor, așa că traversarea holului fu mult mai anevoioasă ca înainte. Când intră pe culoarul care ducea la cele două săli de conferințe, un om cu glugă pe cap trecu în fugă pe lângă el și îl lovi din greșeală în umăr. Charles întoarse capul după el, însă acesta dispăruse după colț și se pierduse în mulțime. Ușa celei mai mici dintre săli, intitulată după opera lui Puccini, „Turandot", rămăsese întredeschisă. Charles grăbi pasul și intră în sală. Pe masă era un fel de pachet circular care semăna cu păturile prinse în corzi la cele două margini și în mijloc, așa cum erau învelite de multe ori puștile în filmele western, înainte de a fi așezate pe șaua calului.

I se ridică părul pe mâini de emoție când puse mâna pe pachetul de pe masă. Îl pipăi și simți în interior ceva tare și curbat la vârf. Pipăi spre partea de sus. Obiectul se îngroșa. Ținuse atâtea săbii, de toate tipurile, în mână, încât nu avea nicio îndoială. Pe masă era o spadă. Ardea de nerăbdare să desfacă pachetul acolo, dar se gândi că putea oricând veni cineva, așa că făcu stânga împrejur și o luă înapoi înspre lift. Cu pachetul în mână, respirând foarte greu, de emoție, nu mai așteptă liftul, în fața căruia stătea o grămadă

de oameni, și o luă pe scări. Camera Christei era un etaj mai jos decât a lui, chiar la începutul culoarului, așadar, se gândi să îi facă o surpriză și să desfacă pachetul împreună. Bătu la ușă. După câteva secunde auzi un „Imediat". Apoi Christa, îmbrăcată într-un halat de baie și cu părul ud, întredeschise ușa, ținând portofelul în mână. Văzu că era Charles și îl lăsă să intre.

– Așteptai pe cineva?

– Da. Se pare că uscătorul de păr are o problemă, așa că am cerut altul de la recepție. Mă pregăteam să îi dau bacșiș băiatului care îl va aduce.

Văzu că Baker era transpirat. Voi să îl întrebe ce s-a întâmplat, însă privirea îi căzu pe pachetul din mâna acestuia.

– Să nu-mi spui că...

Charles dădu afirmativ din cap. Îi luceau ochii. Puse pachetul pe pat și începu să tragă de sfori. Nu îi ieșea nicicum, atât era de emoționat. Christa îi puse o mână pe umăr și îi dădu de înțeles, printr-un gest delicat, să o lase pe ea. Mâinile femeii, al cărei halat se deschisese destul de mult, permițându-i lui Charles să îi vadă partea de sus a coapselor, desfăcură cu pricepere cele trei noduri și îndepărtară sforile. Apoi Christa trase de pătură și o sabie, într-o apărătoare căptușită pe exterior cu catifea roșie, se ivi în toată splendoarea ei. Charles luă încântat sabia și îi mângâie teaca. Urcă încet cu mâna până la mâner și atinse ușor medalionul cu arabescuri din aur cu turcoaze, smaralde și rubine. Recunoscu sabia din fotografiile pe care le văzuse la Princeton. Era exact așa cum o descrisese de atâtea ori bunicul în poveștile lui. Scoase sabia încet din teacă și atinse oțelul rece și plin de zgârieturi. Identifică imediat modelul cunoscut ca *scimitar*[1] (de la *shamsher*), în Persia, *kilij,* în Turcia, *talwar,* în Imperiul Mogul. Adică sabia curbată atât de folosită în Imperiul Otoman și în Orientul Apropiat. Oțelul special de Damasc era inconfundabil pentru Charles, datorită modelelor pe care le dobândea după prelucrare și șlefuire. Acea țesătură metalică unică de microparticule și amestecul de impurități țineau atât de bine oțelul laolaltă, încât săbiile de acest fel erau aproape indestructibile. Nu era, așadar, niciun fel de mirare că sabia rezistase impecabil câteva sute de ani.

– Asta e sabia lui Vlad Țepeș? întrebă Christa privind admirativ mânerul luxuriant.

[1] Paloș, sabie, spadă mică (engl.) (n.red.)

– Aşa cred. Cea pe care i-a dăruit-o sultanul când l-a trimis pentru prima oară pe tronul Ţării Româneşti.

Charles scoase sabia cu totul din teacă. O încercă în poziţie de luptă. Observă ceva ciudat în vârful ei, aşa că o întoarse ca să o studieze. Undeva la o treime de partea de jos, chiar înainte ca sabia să se curbeze decisiv, era cumva încastrat un fel de mecanism circular cu trei inele concentrice. Fiecare dintre aceste inele avea câte trei lamele cu zimţi diferiţi şi alte trei locaşuri goale. Charles apăsă pe una dintre lamele, iar aceasta se retrase sub presiune. Încercă să le apese şi pe celelalte, dar numai una se mai mişcă, celelalte erau rigide. Charles se gândi că fie fuseseră construite aşa, fie se blocaseră din cauza timpului. Nu se distingeau urme de rugină pe sabie, deci deteriorarea materialului era exclusă.

– Butonul ăsta, roza ăsta din trei cercuri concentrice e din alt material, în mod evident. Cred că a fost adăugat mai târziu. E ciudat, însă recunosc modelul ăsta de sabie.

– Păi, ţi-a povestit bunicul tău totul despre ea.

– Nu la asta mă refer. Seamănă cu un set din colecţia lui Gustav Adolf pe care l-a primit în dar de la un prinţ al Transilvaniei şi rege al Ungariei, pe la 1620, deci cu două sute de ani mai târziu decât Ţepeş, pe numele lui Bethlen Gábor. Din set făceau parte, mă rog, fac parte, o sabie, un buzdugan şi un pumnal. Dar sunt aproape sigur că sabia nu e aceeaşi, întrucât cea din colecţie are aur turnat pe marginea fără tăiş, pe aproape toată lungimea ei.

– Şi zimţii ăştia la ce foloseau?

Charles, care era preocupat de rozeta adăugată, neglijase partea cea mai de jos, aproape de vârf, unde lama fusese, în mod evident, pilită, astfel încât din ea se puteau distinge patru dinţi de metal despărţiţi prin spaţii goale, aşa cum arată o cheie dintr-acelea vechi şi lungi de la uşile mari. În timp ce profesorul se întreba ce o fi aia, pentru că în lunga lui experienţă de colecţionar şi luptător nu văzuse niciodată aşa ceva, Christa luă teaca de catifea roşie şi citi cu voce tare inscripţia de pe una dintre părţi:

– „IO SOI CALIBURN FUE FECHA EN EL ERA DE MIL E QUATROCIENTO".

Ca trezit din transă, Charles întoarse capul spre ea şi o privi ca şi când auzise ceva cunoscut. După ce stătu pe gânduri câteva momente, duse mâna la buzunarul din spate al pantalonilor şi scoase portmoneul din el. Scotoci după bileţelul pe care îl primise de la femeia din Sighişoara în dimineaţa

celei de-a doua zile, la micul dejun, și citi: „...rn. Doar aceste două săbii încap în aceeași teacă".

– Caliburn.

Christa îl privi fără să înțeleagă.

– Rn-ul de pe bilet. Una dintre săbii e Caliburn. Deci partea arsă conținea numele celor două spade. Probabil, textul complet era: „X și Caliburn. Doar aceste două săbii încap în aceeași teacă".

– Și textul de pe această teacă spune: „Sunt Caliburn. Și am fost făcută în anul 1400", preciză Christa.

– În spaniolă? Excalibur – un nume de sabie din legendele britanice cu o inscripție în spaniolă pe o spadă otomană? E un ghiveci total, zise Charles.

– Excalibur? Legendara sabie a lui Arthur? întrebă Christa.

– Da. A fost cunoscută sub mai multe nume, în funcție de surse sau de originea lor. În galeză e „Caledfwich", în bretonă, „Kaledvoulch", iar în latină, „Caliburnus". Chretien de Troyes o numește „Escalibor" în *Parsifal*. Și mai circulă vreo câteva zeci de variațiuni pe aceeași temă. Să o fi botezat sultanul după un nume legendar? Adevărul e că în epocă circulau deja legende ale ciclului *Arthur și cavalerii mesei rotunde*. Minnesängerii spuneau povestea peste tot prin Europa. Nu e exclus să fi ajuns și la Istanbul. Să zicem că Murat și-ar fi botezat spada după un model celebru, cavaleresc. Dar să fi scris asta în spaniolă?

Cercetă încă o dată teaca. Pe partea cealaltă a ei, opus inscripției pe care o citiseră mai devreme, erau figurate, unul sub altul, șase blazoane. Charles le recunoscu fără probleme. Simți cum îl luă amețeala. Grămezi de informații i se ciocneau în minte și făcea eforturi să le selecteze și să le așeze într-o ordine logică. Simți nevoia să se așeze pe pat. Christa îl întrebă dacă se simte bine. Charles dădu din cap aproape mecanic că da. Apoi îl întrebă dacă voia un pahar cu apă. Răspunse la fel de mecanic că nu. Stătea pe pat privind în gol și fără să scoată niciun cuvânt.

– Sigur ești bine?

– Da, mormăi Charles. Încerc să văd care sunt conexiunile. Să înțeleg ce înseamnă blazoanele astea și povestea cu sabia.

celei de-a doua zile, la micul dejun, și citi: „...rn. Doar aceste două săbii încap în aceeași teacă".

– Caliburn.

Christa îl privi fără să înțeleagă.

– Rn-ul de pe bilet. Una dintre săbii e Caliburn. Deci partea arsă conținea numele celor două spade. Probabil, textul complet era: „X și Caliburn. Doar aceste două săbii încap în aceeași teacă".

– Și textul de pe această teacă spune: „Sunt Caliburn. Și am fost făcută în anul 1400", precizează Christa.

– În spaniolă? Excalibur – un nume de sabie din legendele britanice cu o inscripție în spaniolă pe o spadă otomană? E un ghiveci total, zise Charles.

– Excalibur? Legendara sabie a lui Arthur? întrebă Christa.

– Da. A fost cunoscută sub mai multe nume, în funcție de surse sau de originea lor. În galeză e „Caledfwich", în bretonă, „Kaledvoulch", iar în latină, „Caliburnus". Chretien de Troyes o numește „Escalibor" în *Parsifal*. Și mai circulă vreo câteva zeci de variațiuni pe aceeași temă. Să o fi botezat sultanul după un nume legendar? Adevărul e că în epocă circulau deja legende ale ciclului *Arthur și cavalerii mesei rotunde*. Minnesängerii spuneau povestea peste tot prin Europa. Nu e exclus să fi ajuns și la Istanbul. Să zicem că Murat și-ar fi botezat spada după un model celebru, cavaleresc. Dar să fi scris asta în spaniolă?

Cercetă încă o dată teaca. Pe partea cealaltă a ei, opus inscripției pe care o citiseră mai devreme, erau figurate, unul sub altul, șase blazoane. Charles le recunoscu fără probleme. Simți cum îl luă amețeala. Grămezi de informații i se ciocneau în minte și făcea eforturi să le selecteze și să le așeze într-o ordine logică. Simți nevoia să se așeze pe pat. Christa îl întrebă dacă se simte bine. Charles dădu din cap aproape mecanic că da. Apoi îl întrebă dacă voia un pahar cu apă. Răspunse la fel de mecanic că nu. Stătea pe pat privind în gol și fără să scoată niciun cuvânt.

– Sigur ești bine?

– Da, mormăi Charles. Încerc să văd care sunt conexiunile. Să înțeleg ce înseamnă blazoanele astea și povestea cu sabia.

Capitolul 85

Beata urmărise pe motocicletă maşina Branşei Speciale. Trecu şi ea pe roşu, intră şi ea pe liniile de tramvai, dar nu reuşi să pătrundă pe contrasens de teamă ca Baker să nu îşi dea seama că era urmărit. După direcţia în care o luase maşina, se gândi că profesorul era condus înapoi la hotel, aşa că se îndreptă înspre Boscolo prin altă parte. Ajunse exact când Charles cobora din maşină. Se felicită în gând că intuise corect. Îi raportă lui Werner unde era.

Acesta se aşeză în faţa calculatorului şi dădu drumul instalaţiei de supraveghere. Semnalul luminos de GPS care se putea urmări pe harta hotelului de pe ecranul lui Werner descria traseul lui Charles plimbându-se prin holul clădirii şi apoi oprindu-se în bar pentru câteva zeci de minute. La un moment dat telefonul lui Werner sună. Aceasta vorbi un timp. Îl văzu pe Charles mişcându-se din nou şi oprindu-se pentru câteva minute în zona sălilor de conferinţe. Toaletele erau chiar lângă, aşa că Werner bănui că Baker se dusese la WC. Îl zări ieşind şi luând-o pe scări în sus. Activă sonorul din camera acestuia, dar profesorul se oprise un etaj mai jos şi intră într-o altă cameră. A Christei. Werner se enervă cumplit pe el însuşi că nu pusese un microfon şi în camera ei. Încercă să intercepteze discuţia celor doi intrând pe telefonul Christei. Firewall-urile Interpolului făceau însă ca operaţiunea asta să fie foarte complicată.

Un semnal sonor foarte ascuţit, de sirenă, se auzi în boxele computerului, iar pe ecran începu să evolueze, într-un dans dement de sfârşit de lume, celebrul diavol în chiloţi. Werner uită cu totul de Charles şi apăsă *enter.* Camera video aşezată pe unul dintre turnurile micului oraş italian se aprinse şi încadră o clădire veche, un Palazzo medieval. Werner opri alarma şi privi excitat imaginea. În unicul balcon al clădirii, despre care nimeni nu îşi

amintea să se fi deschis vreodată apăruseră doi indivizi care prindeau ceva pe balustrada exterioară a acestuia. După ce terminară de fixat bucata de postav, îi dădură drumul să se rostogolească în gol. Tapiseria albastră se legăna în bătaia vântului. Pe ea era figurată o formă de scut în interiorul căruia erau cusute de trei ori câte trei coroane, puse una peste alta, un însemn foarte cunoscut al papalității. De sub fiecare dintre cele trei turnuri realizate din coroane, ieșeau raze de lumină. Mult roșu și galben pe fond albastru.

Werner încremenise. Trăia un moment istoric. Pentru prima oară în mai bine de cinci sute de ani, blazonul fusese scos. Întâlnirea avea să se producă. Pentru prima dată în istorie. Asta nu putea să însemne decât că Charles intrase în posesia celebrei *Biblii a lui Gutenberg* sau că urma să o facă în foarte scurt timp. Era momentul ca Werner să intre în scenă. Se duse să desfacă o sticlă cu șampanie „Krug Clos d'Ambonnay", singurul sortiment Blanc de Noirs din top zece în lume, și să mănânce hamburgerul pe care și-l pregătise mai devreme.

Capitolul 86

Christa tocmai intrase la baie și lăsase ușa întredeschisă, îngrijorată puțin pentru starea lui Charles. Se auziră bătăi în ușa camerei. Christa scoase capul și îl rugă pe Charles să deschidă. Era băiatul de la hotel care adusese uscătorul de păr. Stătea și aștepta bacșișul. Lui Charles îi trebui un pic să își dea seama de ce nu pleacă băiatul. Se scotoci în portmoneu, dar nu avea decât bancnote mari. Se apropie de ușa băii pentru a o întreba pe Christa dacă are mărunt. Privirea îi scăpă înăuntru și zări în oglindă spatele femeii, brăzdat de cicatrice, începând de la baza gâtului, până la mijlocul trunchiului. Erau câteva zeci, unele mai adânci, altele superficiale. Reieșea, evident, că femeia fusese torturată din greu. Când aceasta întoarse capul, Charles ciocăni în ușă și îi spuse că nu are mărunt.

– Portmoneul meu e pe noptieră, se auzi din baie.

Luă portmoneul, iar când îl deschise privirea îi căzu pe legitimația Christei de la Interpol. Văzu o imagine foarte cunoscută. Un glob pământesc, înconjurat de frunze de măslin. În centrul globului stătea înfiptă o sabie, iar dedesubt, se afla o balanță. Era pentru prima oară când vedea acea emblemă pe o legitimație, dar era ca și când ar fi știut-o pe dinafară, ca și când ar fi crescut cu ea alături. Își aminti. Desenul acela era pe peretele dinspre nord al pivniței de vinuri a bunicului lângă inscripția „Panis vitae est" – „Pâinea e viață" – și acea jumătate de text, probabil cifrat, de care avea nevoie pentru a-l completa cu cealaltă jumătate din paginile fotocopiate. Cele din mapa maronie și care, chipurile, ar fi făcut parte din Biblia pierdută a lui Gutenberg.

După ce băiatul plecase, Charles rămase în picioare studiind teaca sabiei. Când Christa ieși, gata îmbrăcată, el se pregătea să îi spună ceva, însă ea vorbi prima:

– Nu am mâncat nimic toată ziua și presupun că nici tu.

– Nu mi-e foame.

– Cred că eşti în pericol să faci hipoglicemie. Mai devreme ai ameţit.

– N-am ameţit.

– Ba da. Eşti sub o presiune îngrozitoare. Toate ţi-au căzut în cap. Presupun că întâlnirea cu comisarul n-a fost chiar un dans.

– Ba da, făcu Charles un efort să glumească. Un criminal tango.

– Trebuie neapărat să mănânci.

– Şi cu sabia ce facem?

Christa luă telefonul de pe masă şi fotografie sabia şi teaca din mai multe unghiuri.

– Trebuie să o învelim la loc. Şi să o duci în seiful hotelului. Nu o poţi lua cu tine peste tot şi nici să stai să o păzeşti non-stop. Mai devreme sau mai târziu o să ieşi.

– Da, o să ies să merg la aeroport. Cât mai repede cu putinţă.

– Şi cum o să scoţi sabia la aeroport? N-ai niciun act pentru ea şi sigur e obiect de patrimoniu. De asemenea, cum o s-o treci de vamă în America?

Era o întrebare la care Charles nu se gândise. Christa avea dreptate. Mai ales cu Ledvina după el. Tentativa de a scoate un obiect de o asemenea valoare din ţară putea fi ocazia perfectă pentru ca poliţistul să obţină ce voia de la început: reţinerea lui. Trebuia să găsească o soluţie. Şi repede. Aşa cum trebuia să înţeleagă ce reprezentau acele mecanisme ciudate de pe spadă. Şi textul în spaniolă de pe teacă. Sau blazoanele. Prea multe. Avea nevoie să facă o pauză de respiraţie. Îşi simţi stomacul mişcându-se. Christa avea dreptate. Coborâră la cină.

Beata, căreia Werner îi spusese să se asigure că cei doi nu vor părăsi hotelul, se aşezase la barul Inn Ox şi urmărea pe telefon fiecare mişcare a lui Charles. Încercase să stea în hol, dar o mare de oameni îşi ocupa locul la ceea ce urma să fie o prezentare de modă, chiar în acea sală. Toată lumea intrase în sală, aşa că restul hotelului părea destul de gol. Cum îl văzu pe Charles că se mişcă, se ridică de la bar şi ieşi înspre recepţie. Îl sună pe Werner. Chiar în timp ce vorbea cu el, îi văzu pe cei doi şi îi spuse că Baker lăsase la recepţie un fel de pătură făcută sul şi că recepţionerul plecase cu ea undeva în spate. Werner îi ceru să îi descrie cu lux de amănunte cum arăta pachetul.

După descriere înţelese că nu putea fi Biblia şi că profesorul găsise una dintre săbii. Dar pe care? Şi cum? Se enervă încă o dată că nu reuşise să îl

urmărească pas cu pas. O întrebă pe Beata dacă atunci când intrase în hotel avea pachetul cu el. Auzind că nu, își dădu seama că cineva i-l adusese la hotel și i-l predase personal sau i-l lăsase la recepție. Werner se gândi că era cam riscant, însă înțelegea perfect că semnalul pentru întâlnire fusese dat tocmai pentru că Charles intrase în posesia primului obiect de care avea nevoie pentru a recupera Biblia. Cum îl văzu pe ecran că intră în Fine Dining Restaurant, înțelesese că Baker urmează să mănânce și știa că va dura o veșnicie. Așa că decise să acceseze serverul în care erau stocate înregistrările din acea zi de la camerele de supraveghere ale hotelului și începu să deruleze cu răbdare și să încerce să înțeleagă cine ar fi putut fi persoana care îi adusese pachetul.

Capitolul 87

Camera video montată pe unul dintre cele două turnuri din Piazza di Porta Ravegnana era îndreptată spre Pallazzo degli Strazzaroli, cunoscut îndeobște drept „Palazzo dei Drappieri" sau, cu titlul complet, „Palazzo di Corporazione dei Drappieri", adică „Palatul breslei sau al corporației Postăvarilor". Camera fusese așezată special spre balconul la care, într-un interval de timp de o săptămână, urma să fie afișată tapiseria care avea brodată pe ea reproducerea blazonului breslei. Cele trei coroane papale puse una peste alta, repetate de trei ori pentru simetrie și respectarea cifrei magice 9, nu reprezentau niciunul dintre blazoanele originale ale breslelor italiene, ci pe cel al breslei corespondente din Londra. Deocamdată asta era tot ce îl interesa pe Werner.

Dacă s-ar fi gândit atât de departe și nu ar fi fost preocupat de găsirea Bibliei, poate că Werner ar fi fost interesat de cele câteva persoane care se plimbaseră prin piață și care, sub pretextul unor activități turistice diverse, rămâneau acolo așteptând și ei să vadă dacă de această dată semnalul pentru întâlnire va fi dat. Doi dintre ei își petrecură aproape întreaga zi răsfoind cărți în librăria Feltrinelli de la parterul palatului. Alți patru treceau pe acolo din oră în oră, priveau balconul și, cum nimic nu se întâmplase încă, plecau pentru a reveni o oră mai târziu. Unul venise cu familia și se juca împreună cu cei doi copii în piazzeta, alți doi vizitară cele două turnuri, Asinelli și Garisenda, și se fotografiară la statuia Sfântului Petronius. Altul stătea la o distanță considerabilă de palat și avea în mână un binoclu de armată, pe care îl ducea din când în când la ochi. În rest, vorbise încontinuu la telefon și îngurgitase cantități nesfârșite de înghețată. Niciunul dintre acești zece oameni nu îl cunoștea pe celălalt și, chiar dacă avea habar că erau și alții ca el, știa foarte bine că nu îi era permis să încerce să îl identifice sau să intre

în contact cu vreunul dintre ei. Fiecare dintre ei știa că ziua aceea era doar prima din săptămâna lungă pe care o avea în față și că trebuia să revină zi de zi, timp de șapte zile încheiate, pentru a aștepta semnalul. Așa cum știa că în situația în care acesta nu avea să fie dat, următoarea ocazie s-ar fi ivit abia peste treizeci și unu de ani. Tot așa cum fiecare dintre ei avea la îndemână o pastilă de cianură pe care nu ar fi ezitat să o folosească.

Al unsprezecelea ajunse în piață abia seara târziu, când postavul fusese deja atârnat pe balcon. Zâmbi satisfăcut și, pătruns de înălțimea momentului, porni înapoi spre aeroport. Al doisprezecelea nu apăruse încă.

Capitolul 88

Charles mânca aproape mecanic, fără să scoată un cuvânt, iar Christa nu îndrăznea să îi întrerupă firul gândurilor. La un moment dat profesorul își ceru scuze și se ridică de la masă. Traversă parterul hotelului, iar când se văzu afară, trase foarte adânc aer în piept. Se uită la ceas. La Washington trebuia să fi fost în jurul prânzului. Apoi scoase telefonul și formă.

Telefonul mobil personal al secretarului de Stat pentru Afaceri Externe al Statelor Unite vibră pe birou. Cum doar persoanele foarte apropiate aveau acel număr, doamna de fier a politicii externe se uită la ecran și, într-un târziu, răspunse:

– Ce surpriză! Charlie, nu te-am auzit de ani.

– Ei, nu sunt chiar ani. Mai degrabă luni, spuse Charles încercând să își compună un ton cât mai binedispus, așa cum se obișnuiește când vrei să ceri ceva important unor persoane sus-puse. Ce faci?

– Cred că știi mai bine decât mine ce fac. Să știi că voiam și eu să te sun zilele astea, dar am fost prinsă cu treburi. Știu că nu te mai ocupi cu asta, însă un prieten foarte drag ar putea avea nevoie pentru scurt timp de serviciile tale. Crezi că am putea să ne vedem?

– Cu mare plăcere. Și cum știi, pentru tine renunț și la hotărârile mele definitive. Am mai făcut-o de vreo două ori.

Discuția mergea bine. Așa că Charles, care știa cât era de important să o prindă în toane bune, se bucură. Parcă îi mai venise inima la loc. Mai ales că îi spuse Charlie, ceea ce pentru secretarul de Stat era maximum de familiaritate la care s-ar fi putut aștepta.

– Presupun că nu m-ai sunat doar ca să vezi ce fac. S-au cam dus zilele alea. Așa că, te rog, spune repede ce pot face pentru tine.

– Hmm!

Charles făcu intenționat o pauză lungă.

– Haide, zi acum. Cât de rău poate fi?

– Am o problemă, îndrăzni Charles. Sunt la Praga și trebuie să aduc cu mine în America un obiect pe care l-am recuperat cu foarte mare greutate și după foarte mult timp de la ce a mai rămas din rudele străbunicului meu din România.

– Familia ta e din România? Nu mi-ai spus asta niciodată.

– Dacă n-ai întrebat.

Femeia râse. Asta era de bun augur.

– E vorba despre ceva ce s-ar putea adăuga la colecțiile tale?

– Întotdeauna ești cu un pas în fața tuturor. Cum faci?

Doamna trecu peste intenția străvezie a profesorului de a o flata, nu fără să îi facă plăcere însă.

– Ce e? Un pistol? O sabie?

– Cum ziceam, cu un pas înaintea tuturor. O sabie, într-adevăr. Și am nevoie să trec peste formalitățile obișnuite. Fiindcă trebuie să ajung foarte repede acasă.

– Păi, nu ai cumpărat-o la licitație? Nu ai primit acte pe ea? Ziceai că ești în Cehia?

– Da. E o poveste lungă. Nu, pur și simplu, am fost în satul de unde se trage străbunicul meu și o rudă bătrână și aproape oarbă avea un fel de testament al tatălui ei, cum că obiectul i-ar fi revenit bunicului meu. Sabia era ținută într-un hambar împreună cu o groază de alte chestii din precambrian.

– Sper că nu îmi ceri să comit vreo infracțiune? întrebă femeia pe jumătate în glumă.

– Mă cunoști și știi bine că nu aș face niciodată așa ceva. E un fier vechi și ruginit care ține de istoria familiei mele. Dar știi cum sunt esticii ăștia. Cu birocrația și corupția lor.

– Și la Praga cum ai ajuns cu ea?

– E o poveste complicată. A fost nevoie să vizitez chestii pe drum. Și avionul nu făcea haltă pe la toate mănăstirile istorice pe la care voiam să mă opresc. Și, după cum știi, în Uniunea Europeană circulația e liberă.

Charles nu era obișnuit să mintă. Și fu surprins până și el însuși de naturalețea cu care turna gogoși la telefon.

– Există o singură soluție. Să o transporți într-o valiză diplomatică. Dar n-ai încredere să o faci colet, nu-i așa?

– Nu prea.

– OK. Lasă-mi câteva minute și te sun înapoi.

Charles nu apucă să mai spună ceva. Secretarul de Stat închisese telefonul. Era obișnuit. Așa făcea doamna de fiecare dată. Era drăguță la telefon, însă când încheia ce avea de spus, saluta abrupt și închidea brusc.

Dacă tot era afară, iar în restaurant nu se putea fuma, își aprinse jumătatea de țigară pe care o păstrase în buzunar și sună acasă la tatăl său. Spre surprinderea lui, îi răspunse o voce feminină. Charles vru să închidă, crezând că greșise numărul, dar femeia îl opri:

– Sunteți domnul Baker, fiul?

– Da, răspunse Charles. S-a întâmplat ceva cu tatăl meu?

– Întâi aș vrea să nu vă alarmați.

Lui Charles i se opri respirația. Dar vocea continuă repede, știind parcă prin ce trece interlocutorul.

– Tatăl dumneavoastră e în afara oricărui pericol.

– În afara oricărui pericol? Ce spuneți acolo?

– Eu sunt asistenta domniei sale.

Asistentă? Ce fel de asistentă? Taică-su nu avuse asistentă nici când cei de la Princeton insistaseră să îi angajeze una. Din nou, femeia păru că îi citește gândurile.

– Tatăl dumneavoastră a avut o intervenție la inimă. I s-a pus un stent. E o operație minim invazivă. Acum e acasă, în afara oricărui pericol. Profesorul care s-a ocupat de el, am uitat cum îl cheamă, înțeleg că sunt prieteni vechi, a considerat că i-ar fi mai bine să fie ținut sub supraveghere câteva zile.

– Tata a avut o intervenție la inimă? Vin acasă.

– Acum nu poate vorbi. Se odihnește. Vreți să îl trezesc?

– Nu. Nu e cazul. Mă urc imediat în avion.

– Știa că o să ziceți asta. M-a rugat, dacă sunați, să vă spun că e bine și să nu exagerați, așa cum faceți de obicei, pentru un mărunțiș.

Ce îi spunea asistenta suna cunoscut. Era stilul tatălui lui de a nu lua nimic în serios, de a nu se îngrijora, sau de a nu-i lăsa pe alții să o facă, pentru nimic, niciodată. Ăsta era exact motivul pentru care bunicul lui

Charles nu reușise să își motiveze fiul să ia în serios povestea cu sabia sau oricare alta dintre obsesiile pe care i le transmisese, în schimb, nepotului.

– Când să revin?

– Când vreți. În câteva ore. Medicul i-a dat un somnifer. Mai bine vă sună el. Știți că a încercat să vă găsească ieri? Și mi-a zis că dacă reveniți, să mă ocup eu să vă trimit fotografia sau fotografiile respective.

Charles nu știa ce să răspundă. Probabil că taică-su avea dreptate. Dacă ar fi fost ceva grav, nu l-ar fi lăsat acasă. Bătrânul Baker era prieten cu toate somitățile medicale ale Americii. Cu unii dintre doctori, de aproape jumătate de secol. Așadar, știa că dacă cineva din familie s-ar fi îmbolnăvit vreodată, ar fi fost pe cele mai bune mâini cu putință.

– Alo! Mai sunteți acolo? se auzi vocea femeii.

– Da. Bine. Oricum ajung acasă în două trei-zile. Insist să îi spuneți, totuși, să mă sune.

– Cu siguranță. Ce fotografii vreți să vă trimit?

Charles îi relată pe scurt despre pivnița cu vinuri din partea de nord a micului castel și îi explică pe unde se ajunge acolo. Trebuia să iasă prin terasa din spatele bibliotecii și să coboare într-un tunel subteran pe care să îl străbată. Îi spuse că vrea o serie de fotografii din întreaga pivniță, din toate unghiurile, în special cu ornamentele de pe pereți. Se gândise să nu intre în prea multe detalii. Femeia îl întrebă dacă era OK să pozeze cu telefonul mobil, iar Charles răspunse că era foarte bine. Ea îi promise că îi va trimite fotografiile imediat.

Peste toate, a mai apărut și povestea cu sănătatea tatălui său. Înainte de a arunca țigara, Charles se gândi la modul în care lucrurile care merg prost încep să se adune. Ca un bulgăre de zăpadă scăpat la vale. Decise să oprească bulgărele ăsta.

Tocmai când dădea să reintre în hotel, îi sună telefonul. Era secretarul de Stat.

– Singura posibilitate este să te angajăm provizoriu pe un post diplomatic minor, dar care să îți permită să obții pașaport diplomatic și să porți bagaje sigilate. Așa că te-am făcut atașat pe probleme de securitate la ambasada noastră de la Londra.

– La Londra?

– Din păcate, e cel mai apropiat loc unde am putut rezolva.

– Și cum ajunge sabia la Londra?

– Sunt eficientă, să știi.

Charles știa. Când doamna de fier își punea în cap să rezolve ceva, nimic nu îi stătea în cale.

– Va trebui să mergi cu pachetul la ambasada noastră de la Praga. Consulul Patrick Johnson te așteaptă mâine-dimineață. Vor sigila pachetul și îl vei găsi la ambasada de la Londra. Toate actele vor fi gata în maximum 48 de ore. Asta e tot ce am putut să fac. Sper că e OK. Scuze, intru într-o întâlnire.

Și închise din nou.

Capitolul 89

Werner se asigura întotdeauna că avea o soluție de criză, un plan de rezervă, pentru eventualitatea că lucrurile nu ieșeau așa cum le plănuise el. Se bucură când așa-zisa asistentă medicală a bătrânului profesor Baker îl sună să îi relateze de-a fir a păr conversația pe care o avuse cu Charles. Povestea cu infarctul funcționase bine. Werner o felicită pentru modul în care reușise să îl convingă pe acesta să nu se urce pe loc în avion. Apoi vru să știe dacă izbutise să afle ce urmărea în mod concret Charles cu pozele acelea. Femeia îi răspunse că nu. Ceruse pentru el însuși un film în care să nu scape niciun detaliu din pivnița de vinuri, nici cel mai mic colțișor. Preciză că bătrânului nu trebuia să i se atingă niciun fir de păr din cap.

La doar câteva minute după ce termină de vorbit cu falsa asistentă, pe ecranul computerului îi apăru un mesaj dintre acelea care identifică pe internet ori de câte ori un text sau o imagine legate de o temă presetată erau adăugate. Werner făcu click, iar pagina de anunțuri mortuare a cotidianului *New York Times* se deschise. Cât de repede se mișcase Eastwood! Un anunț care conținea un mesaj cifrat la rubrica mortuară era trucul la care se apela ori de câte ori unul dintre membrii Consiliului voia să convoace o întâlnire de urgență a acestuia.

Textul trebuia să conțină trei elemente de recunoaștere – numărul 12, care să desemneze ceva, chiar în debutul anunțului, imediat după numele presupusului decedat, semnătura cu numele de cod al membrului consiliului care o convoacă, în indicația locului unde ar trebui să aibă loc presupusa înmormântare, și prezența unuia dintre cele 24 de cuvinte sacre ale organizației în interior. Iată cum suna anunțul din acea după-amiază: „Naisbith, Franklin, în vârstă de optzeci și trei de ani. Fie ca doisprezece îngeri să îi însoțească trecerea în neființă. Soț iubitor al Isabelei, tată a patru copii. Fost

muncitor textil şi fermier. Fiica lui preferată, Ozora, anunţă că înhumarea va avea loc mâine, 17 iunie, la cimitirul din Woods, partea de Est. Vă aşteptăm pe toţi cei care l-aţi iubit şi respectat". Elementele de recunoaştere erau acolo, cei doisprezece îngeri, numele Ozora, luat după Pipo de Ozora, personajul istoric care luptase ca nimeni altul pentru crearea Ordinului şi, nu se putu abţine Werner să nu gândească, aroganţa lui Martin, care nu avea nevoie de pseudonim, ci semnase cu propriul nume – „Woods cemetary, East side".

În momentul în care Werner văzu tapiseria atârnată pe balconul aparţinând Palazzo dei Drappieri, îl sunase pe Eastwood să îi spună că în cel mult o săptămână va fi în posesia Bibliei pierdute a lui Gutenberg. Acesta voia să fie sigur, iar Werner jurase pe tot ce avea mai scump că îşi va respecta promisiunea şi îi recomandase lui Martin să facă la fel. Nu se aşteptase, totuşi, ca el să convoace întâlnirea atât de curând, chiar în seara următoare. Werner voia să audă tot ce se discuta, să jubileze când Martin îşi va impune favoritul şi când cei unsprezece nemernici pentrn care se spetise atâta vreme îşi vor vota singuri sfârşitul, mai exact acceptarea lui ca membru deplin în Consiliu. Dacă întâlnirea urma să aibă loc a doua zi la ora obişnuită, 21.00, după ora Pacificului, asta însemna că la Praga va fi şase dimineaţa. Mai avea de aşteptat o zi şi jumătate.

Capitolul 90

Când Charles se întoarse la masă, Christa observă că era mai binedispus. Se vedea clar că aflase ceva sau că dezlegase mesajul de pe teacă. De altfel, primele vorbe pe care le rosti aveau legătură exact cu asta.

– Mai ai pozele alea pe care le-ai făcut în cameră?

Christa deschise fișierul de poze și îi întinse telefonul. Charles citi încă o dată textul și spuse:

– Textul ăsta în spaniolă nu are nicio legătură cu sabia asta. De fapt, cred că este un indiciu pentru ce ar trebui să fie cealaltă spadă.

Christa îl privi nedumerită, așteptând nerăbdătoare continuarea.

– Dacă îmi amintesc corect, acest text este inscripționat pe o altă spadă pe care am văzut-o la muzeul din Burgos. Chiar pe mijlocul ei, direct pe oțel, scrie „IO SOI TISONA FUE FECHA EN LA ERA DE MIL E QUARENTA". Adică „Sunt Tizona și am fost făcută în anul 1400". Cum nu cred că spada a dispărut din muzeul din Burgos, înseamnă că asta e o altă variantă. De fapt, niciun istoric serios nu a fost vreodată sigur că aceasta era spada originală a Cidului.

– Cidul?

– Da. Don Rodrigo de Vivar, figură celebră a Reconquistei spaniole, adică a luptei pentru recucerirea Peninsulei Iberice de către creștini din mâinile maurilor. Navarra, Castilia și Leonul, Portugalia și Asturia au fost terenul de luptă în efortul de peste 700 de ani al Bisericii de a îi goni pe arabi din Europa. Cidul e un personaj legendar pe care spaniolii l-au transformat în erou național, în erou al Creștinătății, ba au fost gata de câteva ori să îl și sanctifice. Mai ales după ce i-au deschis mormântul și din el a ieșit, după legendă, un parfum floral neasemuit. Atunci Filip al II-lea i-a cerut papei aprobarea pentru beatificare.

Începuse din nou să divagheze în stilu-i caracteristic. Asta o făcu pe Christa să răsufle uşurată. Nu îi plăcea acel Charles, încruntat şi îngândurat, la limita leşinului.

– Şi l-au făcut sfânt?

– Nu. Dar nu mai ştiu de ce. Oricum, ar fi greşit grav. Întrucât Cidul, porecla îi vine din limba arabă de la *sayyd,* care însemna stăpân sau domn, a omorât tot atâţia creştini câţi musulmani a tăiat. De fapt, era un mercenar care trecea de partea cui plătea mai bine. Când la unii, când la alţii. Şi mai era şi orgolios peste măsură. Oricum, chiar înainte de a muri cucerise Valencia doar pentru el.

– Ăsta nu e ăla din filmul cu Charlton Heston, când îl leagă mort pe cal, de o iau toţi arabii la fugă crezând că era viu?

– Ba da, râse Charles. Ăla e. Şi pe cal îl cheamă „Babieca", adică „Prostănac". Cidul ăsta avea două spade: pe Tisona sau Tizona şi pe „La Colada".

– Era spada de Toledo?

– La astea chiar mă pricep. Aşa se spunea. Dar spada expusă la muzeul din Burgos era o sabie din oţel de Damasc, ca şi cealaltă spadă a lui Ţepeş, şi s-a presupus că a fost făcută chiar de arabi la Cordoba.

– Ai găsit amândouă spadele?

– Nu. Ai văzut-o tu pe a doua? Avem una. Înţeleg că textul de pe teacă are menirea să ne indice că mai există a doua spadă.

– Care să poată intra în aceeaşi teacă? Nu ai spus că Ţepeş a primit două săbii? Pe cea de la turci şi pe cea de Toledo, lăsată moştenire de tatăl său.

– Da, însă nici aia nu poate fi Tizona, aşa cum nici asta nu e Excalibur. Totuşi, cei care le-au botezat aşa vor ca eu să înţeleg ceva. Adică nu cred că mai trebuie să ne îndoim că mesajele astea, în felul ăsta absolut copilăresc, îmi sunt adresate. Cine m-o fi bănuind de atâta spirit ludic nu ştiu. Şi nici de ce am intrat în jocul ăsta cam stupid n-am habar.

– Oricine ar fi, ştia foarte bine că îţi plac jocurile astea cu mistere istorice şi că o să intri în horă. Sau bănuia.

– Şi pentru asta omoară oameni aşa, cu nemiluita? Şi cu înscenările alea teatrale ce e?

– Te-ai gândit că, poate, avem de-a face cu persoane diferite?

– Adică am nimerit la mijloc între două găşti care se înfruntă? Păi, nu ţi-am spus asta în tren? N-a fost asta prima mea bănuială? Şi care a şi fost, într-un fel, confirmată. Altfel de ce s-ar fi omorât între ei?

– Şi cu însemnele astea heraldice ce e aici?

Charles îşi aminti, abia în clipa aia, că recunoscuse cele şase blazoane de pe cealaltă parte a tecii. Răsfoi prin pozele din telefon şi se opri la cea cu pricina.

– Astea sunt blazoanele unora dintre cele mai celebre bresle medievale. Prima reprezintă breasla Fierarilor. A doua pe cea a Tâmplarilor, următoarea pe cea a Măcelarilor, vin apoi Pescarii, Aurarii şi Tăbăcarii.

– De ce sunt doar şase? Astea erau breslele cele mai importante?

– Nu chiar. Erau o grămadă. În fiecare oraş medieval. Parisul avea, la un moment dat, peste o sută. La fel şi Roma. Erau multe şi în alte oraşe ale Italiei. În special la Bologna şi la Padova. Şi în oraşele germane. În Anglia, în Londra, funcţionau unele dintre cele mai bine organizate bresle. Dar campioană în materie de organizare era Florenţa. Aici exista o ierarhie foarte exactă.

Făcu o pauză, ca şi când şi-ar fi dat seama din nou de ceva. Christa înţelesese că îi picase fisa. Şi încercă să se ia la întrecere cu el. Aşa că i-o luă înainte:

– N-ai spus că Vlad Ţepeş era sprijinit de bresle şi că, în drumul spre Gutenberg, s-a oprit la Florenţa?

– Aşa mi-a zis omul cu mapa. Presupun acum că a avut un motiv să îmi spună asta.

– La asta te gândeai?

– Nu, dar e bine să avem şi asta în vedere. La bunicul acasă, unde stă acum tatăl meu, există, lipită de pivniţa de vinuri, o altă sală subterană pe care bunicul meu o botezase „Sala armelor". Acolo era, şi cred că mai este, lipit de peretele comun cu pivniţa, un fel de bolovan şlefuit care arată ca o piatră de moară şi e foarte adânc încastrat în perete. Nu cred că a mai intrat cineva acolo de vreo douăzeci de ani. De când am strâns eu toate armele pentru a le duce la mine acasă.

– La colecţia ta?

– Da. Pentru colecţie. Taică-meu se mai duce la vinuri, însă în sala asta, sigur, n-a mai intrat de atunci. Îi provoca repulsie. Bunicul l-a chinuit foarte tare, doar-doar l-o învăţa să se dueleze, dar n-a avut cu cine. Cică urla şi se

smiorcăia tot timpul. N-avea stofă de luptător. Bunicul îi zicea tot timpul că nu era bărbat. În fine, am încercat să iau și piatra asta care era folosită ca panoplie. Trebuie să recunosc că arătau frumos toate spadele alea înfipte în ea, așa circular cum erau aranjate. Singura chestie ciudată e că în centru, perpendicular, nu era niciodată înfiptă vreo spadă. Mi se pare că am întrebat odată de ce. Nu cred că am primit vreun răspuns satisfăcător. Oricum, nu îmi mai amintesc. Știu doar că am încercat să smulg pietroiul din zid. Și n-am reușit. Ba chiar îmi aduc aminte că mi-a fost frică să nu surp toata galeria, atât de bine e fixat.

Charles făcu o pauză și apoi spuse ca pentru el:

– Trebuia să o fi rugat să facă o fotografie și acolo.

– Pe cine?

– Poftim? întrebă Charles ca și când nu și-ar fi dat seama că rostise acele vorbe cu voce tare. A nu, nimic.

Ospătarul aduse nota, iar Charles o opri cu un gest pe Christa care deschise portmoneul. Văzu din nou, în treacăt, logo-ul Interpolului. Plăti, după care zise:

– Se pare că mintea îmi funcționează cel mai bine seara.

– Și vrei să mergem la bar să tragi o țigară.

– Exact, confirmă Charles în timp ce se ridică.

Prezentarea de modă se terminase și hotelul era din nou plin ochi. Intrară în bar, dar acesta era arhiplin. Nu numai că nu mai erau locuri pe scaune, dar mulțimea de fumători stătea claie peste grămadă. Vicioșii de serviciu se călăreau unii pe alții.

Charles o prinse de mână pe Christa și o târî după el făcând o breșă prin mulțime. Într-un final, ajunseră la recepție. Charles se opri să întrebe dacă era totul în ordine cu pachetul lui. După ce primi un răspuns satisfăcător, îi spuse Christei:

– Cred că ne-ar prinde bine o plimbare. Nimic nu se compară cu fumatul în aer curat.

Afară era foarte plăcut, iar centrul Pragăi era animat. Multă lume, frumos îmbrăcată, mergea să își caute loc în multitudinea de localuri, arhipline la acea oră. O luară în jos, de-a lungul bulevardului. Charles reluă discuția din restaurant.

– Pe piatra aia din pivniță am văzut pentru prima oară aceste blazoane ale breslelor. Nu erau colorate, bineînțeles, ci, într-un fel, sculptate în piatră. Sau mai degrabă cioplite. Erau douăsprezece, așezate de jur împrejur, ca orele într-un cadran de orologiu. În centru, erau alte trei blazoane. Chiar în mijloc, în buricul pietrei, să-i zicem așa, era, n-am cum să uit, breasla Brutarilor. Și asta doar pentru că numele meu e Baker, adică brutar. Nu îmi amintesc exact care erau toate, însă dispunerea aceea ciudată m-a făcut deseori să mă întreb ce reprezintă. Am aflat mult mai târziu, când am scris un studiu pe tema asta.

Christa se opri un pic și întoarse capul. Avea din nou acea senzație pe care o încercase și în dimineața acelei zile. Că era urmărită. Se uită lung în spate. Câteva grupuri răzlețe mergeau în spatele lor. Se trase mai în margine și îi lăsă pe oamenii din urmă să îi depășească. Dar nu văzu pe nimeni. Charles se uită și el în jur, fără să știe, însă, ce să caute. Își dăduse seama că femeia zărise sau auzise ceva, deși nu înțelegea prea bine ce. O întrebă din priviri.

– Nimic, spuse Christa. Continuă, te rog.

Începură din nou să meargă, iar Charles reluă:

– Deci, trebuie să găsim a doua sabie. Și rămânem fără indicii, dacă nu or mai exista și altele.

Se opri și scoase încă o dată bilețelul din buzunar. Rezolvase celebra poezioară a lui Agrippa D'Aubigné, povestea turnului cu ceas și găsise sabia. Refăcuse și propoziția cu cele două săbii în aceeași teacă. Reconstituise partea arsă. Singurele lucruri care rămâneau nerezolvate erau „Agios Giorgios" și desenul cu pasărea. Și, bineînțeles, acel 10.00 despre care Charles continua să fie convins că reprezenta ora de întâlnire.

– Poate dacă descoperim ce e cu Sfântul Gheorghe și cu pasărea asta, reușim să găsim a doua sabie. Și să înțelegem ce reprezintă teaca aia.

– Cred că ar trebui să arunci o privire și pe mapa maronie. Probabil ți-a scăpat ceva.

– Da. Și trebuie să primesc de acasă cealaltă jumătate de text.

Charles scoase telefonul să verifice dacă nu avea vreun mesaj. Încă nimic. Se întrebă dacă așa-zisa asistentă a tatălui său era reală sau cineva, deranjat de telefonul unui necunoscut, îl luase peste picior. Nu prea era posibil. Cam multe dintre lucruri se potriveau. Hotărî să mai aștepte un timp, înainte de a mai suna încă o dată. Și apoi, cât de bine se putea descurca o

asistentă medicală cu tehnologia modernă? Mai ales când trebuia să exploreze un loc necunoscut.

– Și Kafka. Trebuie să înțeleg ce e cu textul ăla. Cred că mâine-dimineață ar trebui să mergem pe Aleea de Aur.

– Unde e casa în care a stat Kafka?

– Da. Chiar dacă nu mai e nimic acolo. Strada a fost mult micșorată, iar căsuțele acelea, care par pentru pitici, sunt acum toate magazine de suvenire. Ai fost vreodată acolo?

Christa dădu din cap că nu.

– Știi, ai spus că numele tău provine de la un nume de breaslă. Eu am crezut că de la Sherlock Holmes.

– De la Baker Street?

Charles întrebase serios, dar o văzu pe femeie râzând. Se distra pe seama lui.

– Glumești, nu?

– Un pic, răspunse Christa și o luă la fugă în față.

Traversă strada cu pași grăbiți și intră sub un gang pe o străduță lăturalnică. Charles se ținu după ea. Păreau doi îndrăgostiți care se hârjoneau. Cum trecu de gang, Christa îl prinse de umăr și îl trase spre ea, făcându-i semn cu degetul la buze să nu scoată un sunet. Așteptară un timp în liniște, până auziră niște pași. Venea cineva. Când umbra ieși din gang, Christa se aruncă asupra ei și o trânti la pământ. Un cerșetor îmbrăcat într-un palton vechi și ferfenițit începu să gângurească și să își miște cu repeziciune ochii. Era un om al străzii, probabil surdo-mut și bolnav mintal. Își puse mâinile deasupra ochilor și începu să scoată sunete tot mai puternice. Christa se dădu îngrozită în spate, iar Charles o privi cu îngrijorare. Îl ajută pe vagabond să se ridice și îi întinse niște bani drept scuză.

– Cred că ești cam tensionată. Ar trebui să ne ducem la culcare.

Beata se oprise la intrarea în scuar, ascunsă după zid, așteptând să îi vadă ieșind pe cei doi pe cărarea de pe partea cealaltă a gangului. Cum nu îi văzu, rămase acolo, când, la un moment dat, pe lângă ea trecuse cu pași lați, gângurind și dând necontrolat din cap, un cerșetor.

Capitolul 91

Gian Maria Legnaiolo se urcă, pătruns de importanța misiunii sale, în avionul care urma să îl ducă înapoi la reședința șefului său din Olbia, Sardinia. Emoțiile nu îl părăsiseră nici în urma celor câteva ore bune trecute după ce văzuse semnalul agățat de balconul minuscul al Palazzo dei Drappieri. De când se știa fusese pregătit pentru acest moment. Școlile pe care le absolvise, întreaga lui educație, locurile prin care trecuse, până și jocurile copilăriei, aveau legătură cu această viitoare misiune. Când împlinise șaisprezece ani aflase, de la tatăl său, că familia lui avusese onoarea, într-un trecut îndepărtat, care se pierdea în negura vremurilor, de a fi fost însărcinată să ducă misiunea până la capăt.

Întreg arborele genealogic pe care fusese în stare să îl reconstituie, de pe la 1580, dusese, pe linia primului băiat născut, o viață dublă – de prosper om de afaceri și de spion. Marele noroc al familiei Legnaiolo, nume pe care și l-au luat la primul recensământ, când a trebuit să își aleagă și un nume de familie pentru a putea fi trecuți în registrele epocii, a fost că la fiecare generație se născuse cel puțin un băiat și că fiecare dintre ei avea să supraviețuiască, să fie sănătos, robust, inteligent și foarte dedicat cauzei. Tații reușiseră, de fiecare dată, să le insufle fiilor atât importanța crucială a misiunii lor, cât și ambiția și inteligența de a își urma menirea până la capăt. Primii născuți Legnaiolo, iar câteodată nu doar ei, deveniseră un fel de fundamentaliști ai acestei cauze, fiind pregătiți în orice moment să își dea până și viața pentru ea.

Numele și-l luaseră de la breasla din care făcuseră parte, cea a Tâmplarilor, care se și dizolvase la foarte puțin timp după aceea, sub presiunea neiertătoare a istoriei.

Capitolul 91

Gian Maria Legnaiolo se urcă, pătruns de importanța misiunii sale, în avionul care urma să îl ducă înapoi la reședința șefului său din Olbia, Sardinia. Emoțiile nu îl părăsiseră nici în urma celor câteva ore bune trecute după ce văzuse semnalul agățat de balconul minuscul al Palazzo dei Drappieri. De când se știa fusese pregătit pentru acest moment. Școlile pe care le absolvise, întreaga lui educație, locurile prin care trecuse, până și jocurile copilăriei, aveau legătură cu această viitoare misiune. Când împlinise șaisprezece ani aflase, de la tatăl său, că familia lui avusese onoarea, într-un trecut îndepărtat, care se pierdea în negura vremurilor, de a fi fost însărcinată să ducă misiunea până la capăt.

Întreg arborele genealogic pe care fusese în stare să îl reconstituie, de pe la 1580, dusese, pe linia primului băiat născut, o viață dublă – de prosper om de afaceri și de spion. Marele noroc al familiei Legnaiolo, nume pe care și l-au luat la primul recensământ, când a trebuit să își aleagă și un nume de familie pentru a putea fi trecuți în registrele epocii, a fost că la fiecare generație se născuse cel puțin un băiat și că fiecare dintre ei avea să supraviețuiască, să fie sănătos, robust, inteligent și foarte dedicat cauzei. Tații reușiseră, de fiecare dată, să le insufle fiilor atât importanța crucială a misiunii lor, cât și ambiția și inteligența de a își urma menirea până la capăt. Primii născuți Legnaiolo, iar câteodată nu doar ei, deveniseră un fel de fundamentaliști ai acestei cauze, fiind pregătiți în orice moment să își dea până și viața pentru ea.

Numele și-l luaseră de la breasla din care făcuseră parte, cea a Tâmplarilor, care se și dizolvase la foarte puțin timp după aceea, sub presiunea neiertătoare a istoriei.

Gian Maria sau Gianni, cum îi spunea toată lumea, fusese trimis la studii în Anglia, la LSE, London School of Economics, unde absolvise Magna cum laude. După aceasta, în urma unui plan pregătit timp de aproape patru ani, în amănunțime, alături de tatăl și cei doi frați ai lui, își făcuse intrarea în slujba țintei sale, marele magnat al finanțelor, Galeazzo Visconti.

Acesta apăruse în lume pe nepusă masă pe la mijlocul anilor '60 ai secolului trecut, în preajma orașului Milano, îmbrăcat într-un costum negru, șifonat, cu o cămașă albă și ciorapi de aceeași culoare. Singurul lui bagaj era o valiză uriașă, plină cu bani. Avea douăzeci și cinci de ani. Banii din valiză au fost investiți foarte repede, în special în terenuri despre care avea informații că erau plasate în locuri strategice, în apropierea viitoarelor centre gigantice de birouri, a cartierelor noi și a drumurilor importante care urmau să se construiască. Informațiile acestea veneau chiar de la Guvernul Italiei, de unde ajunseseră la el prin prietenii sicilieni. Se bănuia, de altfel, că tânărul, pe numele lui real Rocco Antunuzzu Ciuppia, nu era nimic altceva decât fața publică a uneia dintre cele mai puternice familii din „Cosa Nostra".

Pasul următor pentru tânărul investitor a fost să finanțeze construirea câtorva cartiere de la marginea capitalei lombarde. Și pentru că numele putea să provoace neîncredere, o parte din bani o investise cumpărând acte false de la niște falsificatori, inclusiv de documente istorice, și mituind funcționari de la evidența populației, în scopul creării unei noi identități. Își alesese o descendență nobiliară și susținea că era un urmaș, cam ilegitim, al unei încrucișări secrete dintre vechile familii Visconti și Sforza. Cum, în istoria acestora, existau la fiecare mai mulți Galeazzo, se decisese pentru acest nume.

Au urmat apoi investiții în mass-media italiană și franceză. În momentul în care niște jurnaliști – în cele din urmă amuțiți prin mituire, amenințări sau chiar asasinate – începuseră să pună întrebări despre adevărata identitate a tânărului miliardar, acesta pasă toate acțiunile pe care le deținea în Italia unei rude. Originile banilor fuseseră atât de bine ascunse în spatele a ceea ce era cunoscut îndeobște sub numele „holding company", entități al căror unic scop îl constituia deținerea acțiunilor altor companii care să se organizeze în corporații, încât nimeni nu reușise să le descopere. Potrivit zvonurilor din epocă, nici nu ar fi existat vreun entuziasm în răscolirea trecutului său.

Liber de orice fel de legături, se mută în New York, își luă un apartament luxos în Upper East Side și începu să investească în bursă. În momentul în

care fusese ales în Consiliul celor doisprezece, Visconti era deținătorul celui mai mare fond de *hedging*[1] de pe planetă. Controla cele mai mari fonduri de investiții, capitaluri de risc, fonduri mutuale de tranzacționare și capitaluri private din lume. Era un șahist genial și un vizionar fără pereche. Fetișul lui cel mai mare îl constituia statistica. Știa să citească pagini nesfârșite de cifre și înțelegea întotdeauna orice fel de trend. Se specializase în avantaj pozițional și randament supradimensionat.

Fiecare dintre bursele importante ale lumii era înțesată cu angajații lui. Cei mai importanți erau pe Wallstreet și în City-ul londonez. Avea armate de informatori, analiști, culegători de date în întreaga lume. De la Capetown la Tokyo, de la Berlin la Punta Arenas. Primii politicieni pe care i-a susținut și mituit fuseseră dictatori demenți ai țărilor africane. Creativitatea lui nesfârșită a dus la conceperea celor mai încâlcite și sofisticate produse financiar-bancare din istorie. Inventase atâtea tipuri de derivate de risc, încât unui întreg grup format din cele mai luminate minți ale lumii i-ar fi fost greu să le înțeleagă, să le urmărească bătaia lungă și să le intuiască finalitatea. Aproape că nu exista ceva din uriașa bulă speculativă aflată la originea crizei din 2008 în care Galeazzo să nu își fi vârât degetele. Sau coada.

Dar marile schimbări, care îi aduseseră colosala avere, ascunsă și ea după modelul pe care îl folosise în tinerețe în Italia, dar infinit dezvoltat și sofisticat, fuseseră globalizarea și marea revoluție tehnologică, pe de o parte, și căderea comunismului, pe de altă parte. Privatizarea agresivă, peste tot în lume, în special în fosta Uniune Sovietică, unde resursele uriașe ale statului au fost date pe nimic, capitalismul de cumetrie, reducerea barierelor comerciale și lipsa de reglementare a piețelor internaționale sau de sincronizare a reglementării lor, sprijinul masiv acordat noilor capitaliști din piețele emergente, deveniți ulterior oligarhi, reprezentau doar o parte din cocteilul letal pe care acesta îl mixase la perfecție.

Pasul următor, firesc și logic, fusese controlul asupra statelor. *Lobby*-ul sufocant, coruperea înalților funcționari peste tot în lume, a membrilor guvernelor, a parlamentarilor care introduceau peste tot legi speciale vizând exclusiv produsele în care Visconti avea interese comerciale. Acestea se împleteau elegant cu influențarea deciziilor judecătorești, presiunea continuă pe organismele de reglementare a piețelor, inclusiv asupra guvernelor pentru

[1] O investiție cu scopul de a compensa posibile pierderi sau câștiguri (engl.) (n.red.)

care fusese ales în Consiliul celor doisprezece, Visconti era deținătorul celui mai mare fond de *hedging*[1] de pe planetă. Controla cele mai mari fonduri de investiții, capitaluri de risc, fonduri mutuale de tranzacționare și capitaluri private din lume. Era un șahist genial și un vizionar fără pereche. Fetișul lui cel mai mare îl constituia statistica. Știa să citească pagini nesfârșite de cifre și înțelegea întotdeauna orice fel de trend. Se specializase în avantaj pozițional și randament supradimensionat.

Fiecare dintre bursele importante ale lumii era înțesată cu angajații lui. Cei mai importanți erau pe Wallstreet și în City-ul londonez. Avea armate de informatori, analiști, culegători de date în întreaga lume. De la Capetown la Tokyo, de la Berlin la Punta Arenas. Primii politicieni pe care i-a susținut și mituit fuseseră dictatori demenți ai țărilor africane. Creativitatea lui nesfârșită a dus la conceperea celor mai încâlcite și sofisticate produse financiar-bancare din istorie. Inventase atâtea tipuri de derivate de risc, încât unui întreg grup format din cele mai luminate minți ale lumii i-ar fi fost greu să le înțeleagă, să le urmărească bătaia lungă și să le intuiască finalitatea. Aproape că nu exista ceva din uriașa bulă speculativă aflată la originea crizei din 2008 în care Galeazzo să nu își fi vârât degetele. Sau coada.

Dar marile schimbări, care îi aduseseră colosala avere, ascunsă și ea după modelul pe care îl folosise în tinerețe în Italia, dar infinit dezvoltat și sofisticat, fuseseră globalizarea și marea revoluție tehnologică, pe de o parte, și căderea comunismului, pe de altă parte. Privatizarea agresivă, peste tot în lume, în special în fosta Uniune Sovietică, unde resursele uriașe ale statului au fost date pe nimic, capitalismul de cumetrie, reducerea barierelor comerciale și lipsa de reglementare a piețelor internaționale sau de sincronizare a reglementării lor, sprijinul masiv acordat noilor capitaliști din piețele emergente, deveniți ulterior oligarhi, reprezentau doar o parte din cocteilul letal pe care acesta îl mixase la perfecție.

Pasul următor, firesc și logic, fusese controlul asupra statelor. *Lobby*-ul sufocant, coruperea înalților funcționari peste tot în lume, a membrilor guvernelor, a parlamentarilor care introduceau peste tot legi speciale vizând exclusiv produsele în care Visconti avea interese comerciale. Acestea se împleteau elegant cu influențarea deciziilor judecătorești, presiunea continuă pe organismele de reglementare a piețelor, inclusiv asupra guvernelor pentru

[1] O investiție cu scopul de a compensa posibile pierderi sau câștiguri (engl.) (n.red.)

a salva, după criza din 2008, băncile vinovate pentru criză, marile spăgi transnaționale ale corporațiilor multinaționale spre guvernele din țările cu democrații tinere, investițiile în campaniile electorale, uciderea concurenței prin practici neloiale și ocuparea pieței.

Jurnalistul american Matt Taibbi inventase chiar un termen plastic pentru acest fenomen. El îl numise „Vampire Squid", „Calamarul Vampir" care s-ar fi așezat pe fața omenirii și îi sugea sângele. Jurnalistul de la *Rolling Stone* se referise la Goldman Sachs, însă porecla se putea aplica fără probleme întregului fenomen. Cel puțin așa credea Galeazzo Visconti, al cărui cinism fără margini îl făcea să aprecieze expresia cu pricina, în așa hal, încât își începea, uneori, diminețile întrebându-l pe asistentul și ginerele lui, mâna sa dreaptă, Gian Maria Legnaiolo, al cui sânge îl va suge vampirul în acea zi.

În avionul care îl ducea spre una dintre reședințele de vacanță ale socrului său, Gianni făcea în minte inventarul tuturor lucrurilor pe care trebuia să le rezolve până la mult așteptatul moment. Avea un hard pe care erau stocate toate documentele compromițătoare despre Visconti pe care le putuse găsi. Știa că cel pe mâna căruia va încăpea acest hard disk va putea schimba, dacă știa cum, fața întregii lumi. Chipul hidos al plutocrației mondiale va ieși, în sfârșit, la suprafață. De-a lungul a mai bine de zece ani, Gianni adunase toate informațiile despre operațiunile ilegale și imorale pe care le făcuse socrul lui. Era totul acolo, de la documente originale, înregistrări video și audio ale discuțiilor *live* cu mai-marii lumii, extrase bancare, schemele complicate ale suveicilor de companii offshore în care erau ascunși banii și schemele prin care aceștia erau spălați, dovezile presiunilor asupra guvernelor și a organismelor internaționale, lista infinită a oamenilor de pe statele de plată ale lui Visconti, când și cum fuseseră răsplătiți, înregistrările telefonice ale tuturor convorbirilor secrete, jafurile la care au fost supuse generații de oameni obișnuiți din întreaga lume și așa mai departe. Lista era aproape nesfârșită. Dacă, într-adevăr, toate acestea urmau să fie făcute publice, alături de dezvăluirile din documentele celorlalți unsprezece care, ca și el, strângeau dovezi de foarte mult timp, nimeni nu putea ști ce ar fi rămas în picioare după cutremurul provocat de publicarea lor.

Îl studiase timp de câțiva ani pe Galeazzo Visconti pentru a găsi o modalitate de a ajunge la el și de a-i câștiga încrederea. Până la urmă îi

găsise călcâiul lui Ahile. Acesta era dragostea aproape patologică a triliardarului pentru câini. Așa cum se obișnuiește peste tot în lume, și Visconti avea un lanț de ONG-uri prin care, cum le plăcea să spună celor ca el, returnau societății ceva din ce au primit din plin, de la ea. Pasiunea lui erau organizațiile de salvare a animalelor, adăposturi pentru ele și, în general, tot ce ținea de câini. Pentru acest lucru, era de apreciat. Luptase cu aceeași abnegație, cu care făcuse toate porcăriile, și pentru această cauză. Iar lucrul cu care se mândrea cel mai mult era că reușise să scoată din capul multor oligarhi, din fostele țări comuniste, obsesia feudală a plăcerii de a omorî animale nevinovate.

Izbutise chiar să forțeze adoptarea unor legi împotriva vânătorii în unele parlamente. Să omori animale lipsite de apărare doar ca să te distrezi, să faci carnagii nesfârșite ca să te simți puternic și important, toate astea i se păreau cel mai abject lucru la acești îmbogățiți de după căderea Zidului Berlinului. Era un reflex de castă a partidului comunist. Semnul impotenței lor reale. Întotdeauna considerase că un bărbat care se coboară într-atât, încât să fie violent cu femeile, cu animalele sau cu subalternii lui, mai exact cu oricine era lipsit de apărare, sau mai slab decât el e, de fapt, un virtual criminal în serie, un maniac și laș pe deasupra. Folosea acel surogat pentru a-și mai potoli poftele, setea de sânge și plăcerea de a provoca suferință altora.

Se descurcase binișor cu esticii. Mai greu îi fusese cu oamenii de afaceri din Vest care jubilau de plăcere și făceau spume la gură, excitați că vor participa la masacrele din locurile unde asemenea orori erau încă permise. Transilvania era unul dintre aceste locuri. Acolo un fost mare tenismen, ajuns miliardar pentru că știuse să profite de deriva de după comunism, fără să se priceapă, de fapt, la nimic, își invita partenerii de afaceri din întreaga Europă la omorât mistreți pe bandă rulantă.

Ocazia de a-l impresiona pe Visconti fusese creată cu mare atenție. Într-o seară, când acesta ieșise de la Operă și mai schimba câteva cuvinte cu un amic, sub umbrela uriașă în formă de clopot a șoferului, înainte de a se urca în limuzină, un tânăr, căruia abia îi dăduseră tuleiele, se lovise, alergând, de mașina lui. Era doar în cămașă. Afară ploua cu găleata, iar cămașa albă era plină de apă și de sânge. Tânărul Gianni avea în brațe un câine rănit. Riscase să se dezechilibreze, dar nu îi dăduse drumul câinelui. Lui Galeazzo nu îi scăpase acest amănunt. Află de la tânăr că o mașină lovise acel câine și alerga spre primul cabinet veterinar. Așa cum se

aşteptase, miliardarul se oferi să îl ducă la clinica veterinară pro bono, pe care o deţinea, cu limuzina lui, iar Gianni se arătase atât de interesat de soarta animalului, încât nu se desprinse toată noaptea de lângă el până nu se asigurase că era bine. Nu era nimic grav, câinele suferise doar o zgârietură, ceea ce tânărul ştia foarte bine, pentru că el era cel care i-o făcuse.

În acea noapte stătuse de vorbă pe larg cu Visconti, iar acesta, impresionat atât de felul în care băiatul se ataşase de animal, cât şi de faptul că făcuse faţă la tot felul de discuţii economice pe care le purtaseră până când câinele se trezise din anestezie, îl invită a doua zi la masa de prânz. Îşi dorise mereu un băiat şi acest tânăr semăna foarte mult cu ceea ce îşi imaginase el că trebuia să fie un fiu. Îl supusese la tot felul de teste, fiind convins că Gianni nu conştientiza că era verificat şi, încet-încet, îl luase în slujba lui, dându-i întâi sarcini uşoare, iar pe măsură ce trecea timpul şi acesta se achita de toate impecabil, din ce în ce mai grele. Fiica lui cam dolofană şi mioapă leşinase de cum îl văzu prima dată, atât era de frumos. După numai doi ani ajunsese mâna sa dreaptă şi ginerele lui. Socrul îi împărtăşea aproape toate secretele. Nu îi spusese încă nimic despre Consiliul şi Ordinul din care făcea parte. Cocheta cu gândul că Gianni ar fi putut să-i ia locul când va veni timpul. Dar era convins că mai era până atunci.

Avionul ateriză pe aeroportul din Olbia şi Visconti se urcă în Ferrari-ul pe care îl lăsase parcat acolo. Urma să plece în America la întâlnirea neprevăzută a Consiliului, însă voia să îşi petreacă seara în compania soţiei, a fiicei, a ginerelui şi a celor doi gemeni ai acestora.

Capitolul 92

Charles se gândi că ar fi bine să se aşeze pe o bancă pentru a îi da Christei răgaz să se liniştească. Ar fi vrut să o întrebe de cicatricele de pe spate, dar ştia că nu va obţine niciun răspuns de la ea. Trecu pe lângă ei un vânzător ambulant de castane prăjite. Charles îl întrebă pe vânzător de unde avea castane în iunie, însă acesta zâmbi şi îi arătă preţul cu degetul. Luă un cornet mare de castane, o sticlă cu apă pentru el şi o Coca-Cola pentru Christa. Un timp se mulţumi să privească luminile multicolore şi lumea pestriţă care popula Praga la acea oră. Peste un timp, se trezi vorbind:

– Dacă sunt şase blazoane pe o spadă, putem presupune că sunt şase şi pe cealaltă. Asta înseamnă că sunt douăsprezece bresle în total. În sala de unde am luat spada erau tot atâtea scaune.

Se ridică glonţ de pe bancă.

– Ce tâmpit sunt! Trebuie să mă întorc la hotel!

Christa îl privi întrebător.

– De ce biletul trimite la ambele săli, una cu douăsprezece şi alta cu douăzeci şi patru de locuri? M-am bucurat atât că am luat-o pe prima, încât am uitat să mai intru în a doua.

Pe chipul lui se citea îngrijorare.

– Şi dacă alergăm, tot nu facem mai puţin de douăzeci de minute. N-ar fi mai bine îl rogi pe recepţioner să verifice, în sală?

– Şi ce să-i zic? Ştii, am intrat într-un loc în care n-aveam nicio treabă să fiu şi am lăsat un obiect ciudat pe masă. Haide, să mergem!

O luă la trap fără să o mai aştepte pe Christa. Aceasta rămase în spate, dar văzu un taxi şi îi făcu semn cu mâna să oprească. Taxiul întoarse, iar Christa urcă. Opri în faţa lui Charles şi îi deschise uşa.

– Urcă. Aşa ajungi mai repede.

În mașină Charles își mușca buzele și bombănea. Era foarte supărat pe el însuși. Reacțiile lui, din ultimul timp, nu îi prea plăceau. Avea momente în care aproape nu se recunoștea.

– Dacă tot ești îngerul meu păzitor, aș vrea să îmi promiți că n-o să mă lași să fac vreo prostie.

– Fii pe pace. N-o să fie cazul. Ești mai stăpân pe situație decât crezi. Poate ar fi mai bine să îți continui ideea cu numerele.

Charles își spuse că dacă vorbește, măcar nu se mai gândește cât a putut fi de stupid.

– Da. Douăsprezece scaune în sala de unde am luat sabia. Douăsprezece blazoane, probabil, pe cele două teci. Tot atâtea blazoane și pe panoplia de la casa bunicului. Cele dispuse în cerc. Acolo mai sunt trei în plus. Probabil nu sunt legate. Ar trebui să le văd ca să le pot compara. În fine. Și mi-am amintit ceva interesant. Știi textul ăla – *În fața legii?* Acum mi-a picat fisa. Mi s-a părut ceva ciudat de la început. Acolo se spune ceva despre unsprezece uși, plus cea în fața căreia stătea paznicul care îi vorbea vizitatorului.

Taxiul se opri într-o mare de mașini blocate în intersecție. Claxoanele se auzeau din toate părțile. Charles se agita nervos pe banchetă și își consulta ceasul. Se gândi că ar fi fost mai bine să o ia pe jos. Apoi își spuse că, poate, ar fi fost cazul să se calmeze și făcu eforturi să respire normal.

– Crezi că ai putea intra pe Google să cauți?

Christa găsi foarte repede textul și îi întinse telefonul.

– Cum spuneam. Mi se pare că întreg textul e identic, mai puțin numerele astea. Uită-te și tu.

Christa citi și ea. Nici urmă de numărul 11 în textul original al lui Kafka.

– Și ce e cu doișpele ăsta care continuă să revină? întrebă Christa.

– Habar n-am.

– E vreun număr magic?

– E un număr, cu siguranță, esoteric. Gândește-te de câte ori întâlnim numărul ăsta de-a lungul timpului. Și tocmai pentru că îl întâlnim de atâtea ori poate însemna orice. De la douăsprezece ore cât are un cadran complet de ceas.

– Adică un cerc?

– Un cerc ce? Un cerc poate fi împărțit în 360 de unități egale, sau în 180, sau în 90, sau așa mai departe. Ca să nu mai vorbim de subunități, care cresc numărul. Apoi 12 zodii, cum știi, cele 12 munci ale lui Hercule, cele

12 săli cu coloane ale Labirintului, construite de 12 prinți. Apoi duzina noastră obișnuită. De ce doar doisprezece se cheamă cumva? De ce n-are și 11 un nume special? E rotund, e doi ori șase, care e numărul diavolului. Înmulțit cu doi, o fi numărul sfințeniei. Are o simetrie ciudată. Numărul 10 era problematic în Antichitate, pentru că zero nu fusese cunoscut mult timp. Poate fi și o alăturare a primelor două cifre, 1 și 2.

– 12 apostoli, intră Christa în joc. 12 luni într-un an.

– Romulus a avut 12 fii și că tot vorbim despre el, Romulus a adus la Roma doisprezece preoți ai lui Pan. Cele 12 triburi ale lui Israel. Biblia e plină de 12 și eu n-am o explicație. Ar trebui întrebat un cabalist. Că doar el tot învârte la cei 12 arbori sephiroth. Ba nu. Ăștia erau doar zece. S-a inventat zero între timp. Numerologia fiind o abureală, nu m-a interesat niciodată. Am încercat-o ca fenomen cultural, dar oricum ai da-o tot într-o fundătură ajungi. Sau poți explica orice. Ca să nu mai vorbim că un picior are 12 inci, sunt 12 jurați în sistemul nostru de justiție...

– 12 cavaleri ai mesei rotunde? Că tot ai pus mâna pe Excalibur? Și zici că în sală erau 12 scaune. Erau în jurul unei mese?

– Da. Numai că nu era rotundă. Iar în *Legenda lui Arthur* numărul cavalerilor variază. Sunt doisprezece doar când reprezintă cercul zodiacal. Cred că pot să mai scormonesc după sute de exemple. Și ne învârtim în cerc. Și să știi că am înțeles malițiozitatea cu „Excalibur".

Mașina opri în fața hotelului. Charles țâșni din ea și o lăsă pe Christa să plătească. Traversă holul în fugă. Hotelul se golise, așa că cei doi-trei oameni de la curățenie îl priviră într-un mod ciudat. Nu îi păsa. Patină când coti spre săli și frână cu umărul în perete. Intră în „Traviata". Lumina era stinsă. O aprinse și răscoli ce era de răscolit. Nimic. Intră și în cealaltă sală. La fel. O dezamăgire crâncenă îl cuprinse. Se așeză să își tragă sufletul la masa celor doisprezece. În acel moment, se auzi alarma telefonului. Îl scoase din buzunar. Începuseră să sosească fotografiile de la asistenta tatălui său. Atunci intră și Christa, care îi puse mâna pe umăr. Dădu dezamăgit din cap sugerându-i că nu găsise nimic. În schimb, îi arătă telefonul pe care continuau să sosească mesaje.

Capitolul 93

Werner se enervă, încă o dată, că nu reușise să intercepteze convorbirea lui Charles cu secretarul de Stat. Sistemele de protecție sofisticate ale Casei Albe erau greu de spart. Iar el era departe de locuința lui și de toate sculele care știau să facă asta. Așadar, nu știa ce discutase Charles cu Christa și nici ce vorbise profesorul la Washington. Bănuia că ceruse ajutor. Nu înțelegea de ce nu i se adresase lui. O sună pe Beata să afle unde era. Aceasta îi spuse că era cât pe ce să fie descoperită de Christa și că partenera lui Baker reprezenta un real pericol. Ceru încuviințarea să o elimine. După ce se gândi o clipă, Werner zise că nu. Deocamdată Beata avea să se rezume la urmărire. Și, mai ales, să aibă grijă să nu fie văzută.

Imediat după ce închise primi un e-mail de la falsa asistentă, cu un film în care camera video de pe telefonul mobil scormonea întreaga pivniță de vinuri a casei profesorului Baker. Werner urmări cu mare atenție filmul. Nimic interesant în afară de final. Camera se opri pe peretele de nord al pivniței. Văzu simbolul Interpolului și se întrebă ce naiba căuta acolo, pe perete. Zâmbi când citi deviza breslei Brutarilor: „Panis vita est" – „Pâinea e viață". Apoi privirea i se opri pe un text cu o formă ciudată și scris cu fonturile folosite în *Biblia lui Gutenberg,* în partea din stânga sus a peretelui. Selectă textul și îl mări. Îl transcrise:

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOW
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BU
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT

EXIST FROM CERTAIN NUMBER
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO

O COMANDĂ: NE SUNT URMEAZĂ
URMĂRITOR: STS ÎN ACEST MORMÂNT ING
URMĂRITOR: CUCEREŞTE ACEASTĂ CASĂ
RIDICĂ-TE DIN NOU AICI.
VOINŢA SA: EAD COLONIA ŞI AŞTEAPTĂ
EXISTĂ DE LA UN ANUMIT NUMĂR
UN EL: WI L E DIN: EST ACEL ACOLOUL LA

Era clar că lipsea toată partea din dreapta a textului. Dar nici aşa nu era în ordine. Pe perete, în partea din stânga, se vedea că mizeria adunată şi, probabil, umezeala scursă pe pereţi, şterseseră unele dintre litere. Avea să fie o noapte lungă!

Cei patru oameni rămaşi la sediul Branşei Speciale tocmai mâncau în cantină când auziră, în clădire, nişte bubuituri care păreau focuri de armă. Ieşiră pe hol şi încercară să îşi dea seama de unde venea zgomotul. Se făcu linişte pentru o clipă, ca şi când cineva şi-ar fi luat răgazul de a reîncărca un pistol. Apoi detunăturile reîncepură. Ecoul din casa scărilor le crea confuzie celor patru angajaţi. Totuşi, Honza pusese mâna pe două farfurii şi o luă la fugă în sus, spre biroul comisarului. Urcă rapid, câte patru trepte odată, şi, când ajunse, lipi urechea de uşa acestuia. Zgomotele se auzeau din interior. Probabil că Ledvina se îmbătase şi îşi redecora biroul. Honza mai trecuse de câteva ori prin asta, aşa că ştia ce trebuia să facă. Deschise uşa şi aruncă una dintre farfurii spre centrul camerei. Pistolul răsună din nou şi farfuria se făcu ţăndări. Honza lansă şi cealaltă farfurie, care se sparse de această dată din cauza căderii, şi începu să strige:

– Nu trageţi! Sunt eu, Honza!

Intră cu mâna întinsă lateral şi se lipi de perete. În mijlocul camerei, comisarul, cu privirea tulbure, se clătina uşor şi încărca de zor gloanţe din argint în revolverul lui de colecţie, Police Phyton 357. Peretele cu Cabinetul de curiozităţi era făcut praf, iar craniul sfântului Ioan Nepomuk la şaisprezece ani îl încălecase autoritar, potrivit principiului vârstei, pe cel la zece ani.

Cu un curaj la care nu te-ai fi așteptat pentru un om de talia lui, aghiotantul se repezi la namila de comisar și îl trânti la pământ. Acesta se prăbuși ca un sac de cartofi și adormi pe loc. Honza încercă să îl ridice pe pat, dar îi fu imposibil, așa că îi puse perna sub cap și îl acoperi cu o pătură. Îi confiscă pistolul și se gândi că va trebui să își petreacă noaptea acolo ca să îl vegheze pe șeful lui. Văzu că în sticla de țuică de pe măsuță mai rămăsese ceva. Așa că o duse direct la gură și dădu pe gât restul conținutului.

După plecarea lui Charles, Ledvina încercase să afle în ce stadiu se afla cererea lui, însă nu reuși să primească niciun răspuns. Se enervă că nu îi răspunde nimeni la telefon și se urcă în mașină. Făcu vizite șefului poliției, ministrului de Interne și șefului StB. Primul nu deschise ușa, la cel de-al doilea răspunse soția, în timp ce ministrul se lipise de perete ca să nu fie văzut de afară, iar șeful StB, un om foarte asemănător cu Ledvina, urlase la el zece minute și îl amenințase. Dezamăgit, comisarul se întorsese la sediu, se consultă cu Honza, formulă alte cereri, ceru audiență la primul-ministru; i se răspunse că putea fi primit abia marți. Așa că puse mâna pe una dintre sticlele cu țuică, făcută de cumnatul lui la cazan, din rezerva specială și golise aproape una întreagă. Cum începu să vadă vampiri în toată camera, scoase de sub pernă pistolul cu gloanțe din argint, de care nu se despărțea niciodată când dormea, și începu să vâneze creaturile imaginare ale nopții. Înainte de a trage în craniu, urlă:

– Acum mi te arăți cu chipul tău adevărat, Yorick!

În capul său era, pesemne, o varză culturală.

Și trase!

Capitolul 94

După ce plecă dezamăgit din sala de conferințe, Charles se gândi că un whisky vechi de optsprezece ani era chiar ce îi trebuia după o zi dintre cele mai ciudate pe care o trăise vreodată. Așa că dădu o tură prin hotel să vadă ce mai era deschis la ora aia. Restaurantele și barurile erau toate închise. Cu excepția Cigar Barului, unde trei indivizi îl umpleau de nervi pe barmanul care voia să plece acasă pentru că trecuse ora la care i se termina programul. Politica hotelului era să nu dea afară niciun client, prin urmare, de multe ori, programul se prelungea până când ultimul oaspete hotăra că sosise momentul să se culce. Din păcate pentru el, cei trei ocupanți ai mesei de la intrare nu dădeau vreun semn că ar intenționa să plece în viitorul foarte apropiat. Chelnerul apelase la toate tertipurile cunoscute: dăduse muzica tare, apoi urcase celelalte scaune pe mese. Se plimbase chiar, căscând ostentativ, pe lângă masa clienților. Nimic nu avusese efect. Așadar, resemnat, se așeză la bar și puse capul pe tejghea. Când îl ridică pentru că auzi pași, îi văzu pe Christa și pe Charles stând în picioare în mijlocul sălii, căutând cu privirea un loc pe care să se așeze. Îl cuprinse disperarea. Dar când îl văzu pe Charles scoțând din portmoneu o bancnotă de culoarea lui preferată, se gândi că, oricum, trebuia să mai stea, așa că se ridică de pe scaun și aranjă o masă.

Sosiseră deja băuturile până când Charles termină de privit fotografiile trimise de falsa asistentă. După ce le expedie la coș pe cele care nu îl interesau, se opri asupra celei cu partea din perete care conținea textul pe care îl așteptase atât.

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOW

FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BU

THIS STONE.

COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE

RISE AGAIN HERE.

HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT

EXIST FROM CERTAIN NUMBER

A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO

Voi să ceară o bucată de hârtie și ceva de scris, dar Christa i le pusese deja pe masă. Fusese atât de concentrat, încât nu sesizase mișcările Christei în tot acest timp. Nu văzuse când ea se strecurase afară din bar, intrase în camera lui și luase mapa maronie pe care o adusese și, mai ales, nu observase schimbul de priviri între Christa și cei trei, doi bărbați și o femeie, de la masa vecină.

Charles se uită la ea recunoscător și se apucă să transcrie textul. După ce termină, îl cercetă îndelung și îl împinse spre femeie. Aceasta se uită și ea.

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOW
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BU
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT
EXIST FROM CERTAIN NUMBER
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO

Profesorul tocmai voia să spună că trebuia să urce în cameră să ia cealaltă jumătate de text, însă Christa îi întinse mapa.

– Sper că nu te superi. Am încercat să te întreb, dar nu m-ai auzit. Așa că m-am dus la recepție și i-am spus băiatului că ți-ai pierdut cardul și am fost să iau mapa. Să știi că n-am umblat la nimic altceva.

Charles o privea ca și cum ar fi fost trezit din somn. Ochii îi căzură pe portmoneul de pe masă.

– Nu am umblat în portmoneu, anticipă Christa. Am făcut rost de o altă cartelă de la recepție.

Charles era foarte nedumerit cum de recepționerul îi dăduse o cheie de la camera lui unei necunoscute. Se gândi că femeia avea mijloacele ei de convingere. Și cum, în acel moment, nu îi păsa de asta, o lăsă baltă și deschise mapa maronie.

Christa, pe de altă parte, se așteptase ca Charles să aprecieze că îi ghicise pasul următor și îl scutise să își întrerupă firul gândurilor. Își dădu seama că se înșelase.

Găsi pagina din mapă care conținea cealaltă jumătate de text și o copie în dreptul celui transcris de pe perete:

A COMMAND: HO ARE THE FOLLOWERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
FOLLOWER: STS IN THIS GRAVE BURIED AND A OLD PROPHECY ERECTED
THIS STONE.
COMMAND: CONQUEST THIS HOUSE NOW AND HAVE FAITH, STEEL
RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: EAD THE COLONY AND WAIT HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE
EXIST FROM CERTAIN NUMBER OF YEARS
A HIM: WI L IS OF: IS THAT THE THERE TO A AFTER?

O COMANDĂ: CIN SUNT URMĂRITORII CĂRORA LE E PERMIS SĂ AIBĂ UN NUME?
URMĂRITOR: STE ÎN MORMÂNTUL SĂU ÎNGROPAT ȘI O VECHE PROFEȚIE RIDICATĂ
ACESTA STÂNCĂ
COMANDA: CUCEREȘTE CASA ASTA ACUM ȘI AI CREDINȚĂ, OȚEL
RIDICĂ-TE DIN NOU AICI
VOINȚA SA: EAD COLONIA ȘI AȘTEAPTĂ

A EXISTA DIN UN ANUME NUMĂR DE ANI
UN EL: WI L E DIN: ESTE ACELA ACOLOUL PE O DUPĂ?

– Lipsesc nişte litere de aici, spuse Charles şi se întoarse din nou la fotografie.

O mări cu o mişcare de degete şi privi mai atent.

– Cred că timpul a lăsat ceva urme pe peretele ăsta.

– N-ai aflat când a fost scris textul? întrebă Christa.

– Nu. Încă nu. Dar n-are importanţă, deoarece nu cred că avem de-a face cu vreun cod. Pur şi simplu, e o permutare de cuvinte. Nici măcar o anagramă.

– Pare un dialog dintr-o piesă de teatru.

– Da. Cu mai multe personaje: „O comandă", „Urmăritorul", „Voinţa sa" şi „Un el". Toate sună cam agramat. Asta ar putea fi intenţionat, sau cel care a redactat textul nu prea ştia să scrie. Deşi e prea puţin probabil ca o persoană care poate transcrie un text *textualis* să fie atât de agramată. E altceva aici.

– Doar dacă nu cumva e un străin. Educat, dar nu în limba care trebuie, zise Christa.

Charles se gândi că era posibil. Dacă străbunicul lui, emigrant în America prin 1890, scrisese textul, era posibil ca, într-adevăr, cunoştinţele lui de engleză să nu fi fost perfecte.

– Vrei să le introducem în Google?

– Am încercat cu primul text. Nu o să găseşti nimic care să ne ajute. Haide să o luăm pe rând. „O comandă", asta nu e OK. Ar trebui să fie mai degrabă „Un comandant – A commander". Aici unde textul e şters pare că avem un „w" înainte. E mai degrabă un „who", adică „cine" în locul acestui „ho" care nu înseamnă nimic. „W, I, L" ăsta unit şi completat seamănă cu „will, voinţă, dorinţă" sau, cel mai probabil, „testament", având în vedere că pare un text testamentar. Şi dacă e testament şi avem pe cineva în groapă, „ests" ar trebui să fie „rests". Logic. „Odihneşte" în mormânt. Mai e ceva liber în faţa acelui „Conquest". Ce naiba ar putea să fie?

– Din *conquest?* A cuceri? Cu câte litere înainte?

– Două.

– *Reconquest.* A recuceri.

Charles completă totul și privi încă o dată textul.

A COMMANDANT: WHO ARE THE FOLLOWERS PERMITTED TO HAVE A NAME?
FOLLOWERS: RESTS IN THIS GRAVE BURIED AND A OLD PROPHECY ERECTED THIS STONE.
COMMANDANT: RE-CONQUEST THIS HOUSE NOW AND HAVE FAITH, STEEL RISE AGAIN HERE.
HIS WILL: LEAD THE COLONY AND WAIT HIS KEY, NOT THE DOOR, THE STONE EXIST FROM CERTAIN NUMBER OF YEARS
A HIM: WILL IS OF: IS THAT THE THERE TO A AFTER?

Oamenii de la cealaltă masă se ridicară. Christa își înălță privirea spre ei. Bărbatul cel înalt dădu din cap ca și când ar fi vrut să îi spună că era în ordine și că nu mai avea de ce să își facă griji. Dacă Charles ar fi fost atent, era cu putință să îl fi recunoscut pe bărbatul cu glugă de care se ciocnise în seara aceea, când intrase în sala de conferințe de unde o recuperase pe „Excalibur".

Cei trei se urcară în mașină. În portbagajul ei zăcea, cu gâtul tăiat, cadavrul unui fost boxer rus, unul dintre cei mai buni agenți secreți ai institutului în Europa Centrală și de Est.

Capitolul 95

Începu să râdă. Christa îl privi. Era din nou mirată. Charles putea dezlega orice.

– Agramat intenționat sau nu, suntem din nou în fața unui text celebru. Și să vedem dacă ghicești cine e autorul! Ghici ciupercă ce-i.

– Aaa, nu știu.

Charles se uită la ea pătrunzător ca și când ar fi spus că era la mintea cocoșului. Christa făcu un efort și zise cu jumătate de glas:

– Kafka.

– Iarăși Kafka, zise el și se apucă să scrie cuvintele în ordine. Gata. Să-ți citesc: HERE RESTS THE OLD COMMANDANT. HIS FOLLOWERS, WHO ARE NOW NOT PERMITTED TO HAVE A NAME, BURIED HIM IN THIS GRAVE AND ERECTED THIS STONE. THERE EXISTS A PROPHECY THAT THE COMMANDANT WILL RISE AGAIN AFTER A CERTAIN NUMBER OF YEARS AND FROM THIS HOUSE WILL LEAD HIS FOLLOWERS TO A RE-CONQUEST OF THE COLONY. HAVE FAITH AND WAIT! Aici odihnește fostul comandant. Partizanii lui, care nu pot avea astăzi niciun nume, l-au așezat în mormânt și i-au pus o lespede. Dăinuie profeția că, după un anumit număr de ani, comandantul va învia și va porni din această casă, în fruntea partizanilor lui, la recucerirea coloniei. Credeți și așteptați!

– Asta nu e din povestirea aia sinistră cu condamnatul la moarte?

– Ba da. *Colonia penitenciară.*

– Și ce legătură are cu orice?

Charles se scărpină în cap. Îi plăcea jocul la nebunie. Nu se mai gândea la toate crimele care îl învăluiau, nici la pericolul în care era. Era concentrat pe mister. Foarte multe lucruri începuseră să se lege.

– Au mai rămas niște cuvinte pe dinafară. Piatra, oțelul, ușa și câteva cuvinte de legătură. Aici anagrama e simplă. Sau „The key is the stone. The Steel is the door", „Cheia e piatra, oțelul e ușa". Sau „Ușa e cheia". Și atunci „Piatra e oțelul".

– Asta e cam aiurea, constată Christa.

– Așa e. Cred că rămân două variante. Ceva e ușa și ceva e cheia. Sau oțelul e ușa și piatra, cheia. Dar mai logic ar fi ca piatra să fie ușa și oțelul, cheia. Fiindcă ușa ar putea fi din piatră, iar cheia, din oțel, ceea ce ar trebui să fie echivalentul metalului. Iată textul final:

HERE RESTS THE OLD COMMANDANT. HIS FOLLOWERS, WHO ARE NOW NOT PERMITTED TO HAVE A NAME, BURIED HIM IN THIS GRAVE AND ERECTED THIS STONE. THERE EXISTS A PROPHECY THAT THE COMMANDANT WILL RISE AGAIN AFTER A CERTAIN NUMBER OF YEARS AND FROM THIS HOUSE WILL LEAD HIS FOLLOWERS TO A RE-CONQUEST OF THE COLONY. HAVE FAITH AND WAIT!

STEEL IS THE KEY, STONE IS THE DOOR

Aici odihnește fostul comandant. Partizanii lui, care nu pot avea astăzi niciun nume, l-au așezat în mormânt și i-au pus o lespede. Dăinuie profeția că, după un anumit număr de ani, comandantul va învia și va porni din această casă, în fruntea partizanilor lui, la recucerirea coloniei. Credeți și așteptați!

Oțelul e cheia, piatra e ușa!

– Evrika! încheie Charles satisfăcut.

– OK, îl aduse Christa cu picioarele pe pământ. Avem un text. Și la ce folosește?

– Bună întrebare, zise Charles. Dacă am învățat ceva din întreaga noastră aventură, e că tot misterul ăsta se va revela doar în timp și doar bucată cu bucată. Piesele puzzle-ului ies greu la suprafață. Vestea bună e că ies.

Optimismul lui Charles era autentic, iar Christa se bucură peste măsură că el părea să își fi revenit total. Știa că îl așteptau peripeții și mai mari, așa

că o injecție de optimism îi era foarte folositoare. Rotițele din capul profesorului continuau să se învârtească, așa că nu se opri.

– Primul text al lui Kafka. Și anume cel din *Procesul.*

Deschise mapa în timp ce vorbea și găsi textul.

– Exact cum bănuiam, are în plus acest 11. În rest e identic. Ia uite: „În fața legii stă un păzitor. La acest păzitor, vine un om de la țară și cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuiește și apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.» Întrucât poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe ușă în interior. Când păzitorul observă asta, râde și spune: «Dacă te ispitește într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicției mele. Bagă însă de seamă: am putere. Și nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. După mine mai sunt 11 uși. La intrarea în fiecare sală stau însă alți păzitori, unul mai puternic decît altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.»“ Cum e originalul?

Christa deschise telefonul. Pagina de internet rămăsese salvată. I-l citi lui Charles.

– „În fața legii stă un păzitor. La acest păzitor vine un om de la țară și cere voie să intre în lege. Dar păzitorul îi spune că nu-i poate permite să intre. Omul chibzuiește și apoi întreabă dacă va avea voie să intre mai târziu. «Tot ce se poate, răspunde paznicul, dar acum nu.» Întrucât poarta legii este deschisă ca întotdeauna, iar păzitorul se dă într-o parte, omul se apleacă pentru a privi pe ușă în interior. Când păzitorul observă asta, râde și spune: «Dacă te ispitește într-atât, încearcă să intri, în ciuda interdicției mele. Bagă însă de seamă: am putere. Și nu sunt decât păzitorul cel mai de jos. La intrarea în fiecare sală stau însă alți păzitori, unul mai puternic decât altul. Pe al treilea nu mai pot nici măcar eu să-l privesc.»“

– Deci totul e identic, mai puțin ce spuneam. Într-o parte e adăugat: „După mine mai sunt 11 uși“. Asta e toată diferența.

– Și mai jos?

– Nu. Asta e tot. Iar în paragraful din *Colonia penitenciară,* textul nu e modificat deloc, sunt sigur. Singura adăugare apare la sfârșit.

– Deci?

– Deci ce? La ce ne folosesc textele? Habar n-am. Dar trebuie să ieșim din logica firească și să gândim cum gândește cel care a făcut toate astea.

Până acum ne-a reușit. Înseamnă că suntem pe drumul cel bun. Dacă e vorba despre 12 uși, revenim exact la ceea ce vorbeam adineauri pe drum. Numărul 12. Ai întrebat de *Colonia penitenciară*. Asta e povestea unei mașinării complicate care omoară condamnatul scriind pe corpul lui, pe viu, printr-un mecanism sofisticat având în capăt o grapă cu ace, sentința pe care acesta o primise. Condamnatul nu știe care e sentința, așa cum nu știe nici K din *Procesul* de ce e vinovat.

– E o parabolă?

– Nu cred că Franz Kafka și-ar fi pierdut vremea să scrie parabole. Metaforele lui sunt interpretate abuziv aproape tot timpul. Din păcate, tot felul de critici orbiți de propriile idei fixe au abuzat de textele lui în toate felurile. Niște căcăcioși care și-au transferat propriile obsesii și excesul lor intelectualist-lamentabil de suprainterpretare spre tot ce a scris autorul ceh. Această mare trădare care nu e, din păcate, singulară, începe chiar cu prietenul lui cel mai bun, Max Brod, care i-a și publicat opera post-mortem. Poate de asta e chiar Kafka în centrul enigmei noastre. Toată lumea se referă la el cu pioșenie, ca la o statuie. Când nu trec de-a dreptul în partea cealaltă și îi analizează opera din cea mai stupidă perspectivă posibilă, cea psihanalitică.

– Nu crezi în psihanaliză?

Charles râse.

– Ba da. Cred exact ce a spus Karl Krauss despre ea, că e „chiar boala al cărei remediu se pretinde a fi". Dar să revenim, că o luăm pe arătură. Kafka avea umor și, de foarte multe ori, interpreții ăștia la care mă refer nu au organ pentru umorul lui. Cel mai groaznic abuz e interpretarea politică a lui Orson Welles, care a fost un mare regizor, însă intelectual nu era defel. Credea, săracul, că *Procesul* reprezenta un fel de *1984* al lui Orwell. Nimic mai fals. Știi că se tot spune „univers kafkian" pentru a defini absurdul absolut al birocrației care ne înconjoară? Eu nu cred că asta are vreo legătură cu Kafka.

Nu se putea abține. „Când îi trece prin cap ceva care i se pare interesant, Charles are o fugă de idei, ceva de speriat", se gândi Christa.

– OK. Chestia e că mașina aia care scrie pe corpul condamnatului sentința o face într-o limbă pe care nimeni n-o poate descifra. Adică e vorba despre un cod. Textul de pe perete poate fi folosit în sensul ăsta. Ne

semnalează despre el însuşi că e, de fapt, un cod. Şi poate ne semnalează şi despre acea parte din textul celălalt că e la fel.

– Nu e prea inteligent? Adică tu câţi oameni din lumea asta ştii care ar putea să înţeleagă toate chestiile astea? Cum se cheamă asta? Metatext?

– Şi metatext, şi autoreferenţialitate. Însă nu e cazul acum să mai dezvoltăm şi subiectul ăsta. Răspunsul e că eu sunt în stare să înţeleg. Şi abia acum îmi dau seama că textul ăla de pe peretele din casă îmi era adresat, de fapt. Şi că bunicul m-a pregătit pentru el, dar nu mi-a spus niciodată, fie pentru că nu sosise încă timpul, fie pentru că trebuia să îmi dau seama singur. Dacă nu aş avea dubii cu privire la toate crimele astea, aş fi aproape convins că toată călătoria asta, cu ghicitorile şi capcanele ei, e invenţia integrală a bunicului, care a vrut să îmi lase moştenire o ultimă mare enigmă de rezolvat. Sabia e obsesia lui şi tocmai această idee fixă m-a dus în Transilvania, unde mi s-a încredinţat misiunea. Biletul cu indicii secrete, pe mai multe straturi, seamănă foarte mult cu ceva ce ar face, sau ar fi făcut el. Apoi ruda aceea a lui care mi-a adus mapa. Atât că e ceva mult mai serios la mijloc. Şi bunicul nu putea să aibă legătură cu vreo crimă. Poate că cele două direcţii s-au combinat într-un fel neaşteptat şi surprinzător. Cred tot mai mult că omul cu mapa nu a mințit. Cel puţin nu intenţionat. Poate credea în această poveste cam absurdă.

Charles deviase din nou de la povestea iniţială. Christa vru să intervină, dar nu era nevoie.

– Aşadar, un mesaj scris pe corpul condamnatului cu o maşină diabolică de tortură. Sentinţa e cifrată. Deci nimeni dintre cei care nu cunosc codul, inclusiv condamnatul, nu îl poate citi. Singurul care ar putea şti e fostul comandant al coloniei care inventase maşina şi care fusese îngropat sub o lespede pe insulă. Textul e exact ce scrie pe piatra lui funerară.

– Adică ce? Că o să se ridice din morţi? O să se transforme în vampir?

– Partizanii lui l-au îngropat, deci l-au ascuns pentru un moment mai bun. Când lumea va fi suficient de matură ca să îi înţeleagă măreţia, să zicem, va fi readus la viaţă. Avem, aşadar, un mesaj îngropat. Ar putea fi vorba despre *Biblia lui Gutenberg,* că doar de la asta a pornit totul.

Charles avu o revelaţie care îl făcu să se cutremure. Pielea i se făcuse de găină pe tot corpul, firele de păr i se ridicaseră pe mâini şi simţi cum o căldură îi cuprindea ca un fior întregul corp. Christa îşi dădu seama că ceva important se petrecea în mintea lui Charles. Încercă pe un ton glumeţ:

– Doar n-o să te oprești chiar acum.

Charles nu răspunse nimic. Continuă să rumege gândul care începuse să îi ocupe mintea ca un mușchi crescând pe o piatră cu o viteză uimitoare, stimulat de vreo catastrofă nucleară.

– E speranța pe care toate religiile moderne o au. Revelația și Judecata de apoi. Secretul va fi, în sfârșit, dezvăluit. Când va veni momentul. Omul cu mapa mi-a spus că momentul e foarte aproape. Biblia sponsorizată de Dracula conține un secret teribil care va schimba lumea. Cei buni au păstrat-o pentru un moment favorabil. E o profeție aici. Ca și în textul de pe perete. Cei răi au vrut mereu să o distrugă sau să împiedice ca mesajul să fie dezvăluit. Sună pueril, dar așa sună toate poveștile dacă le reduci la esența lor. Lupta dintre bine și rău. Celelalte detalii, tot ce se brodează în jurul lor, sunt exerciții de imaginație.

– Ăsta e lucrul de care ți-ai dat seama mai înainte?

– Ăsta. Și altul. Că suntem în fața luptei eterne dintre bine și rău. Axa care ține întreaga istorie a lumii. Însă, și mai important, a imaginarului omenirii în cvasiintegralitatea lui. Cel puțin a celui de după anul 600 î.H. când Zoroastru, sau Zarathustra, inventează prima religie dualistă. De atunci, marea narațiune în care trăim e doar despre asta: Ahura Mazda sau Ahriman? Diavolul sau Bunul Dumnezeu? Viața sau moartea? Raiul sau Iadul? Binele sau Răul? Odată am numit asta viziunea monetaristă asupra lumii. Fața sau reversul.

– Și celălalt?

Charles se avântase atât de tare în argumentație, încât îi trebui un timp să înțeleagă întrebarea. Christa insistă:

– Celălalt lucru de care te-ai prins.

– Aaa! Cred că *Biblia lui Gutenberg* e îngropată în pivnița casei bunicului. În spatele peretelui cu pricina. Și că trebuie să înțelegem ce e cu stânca aia, care e poarta. Și ce e oțelul care reprezintă cheia. Și mai este un gând care mă invadează ca iedera pe care am sădit-o în curte la Princeton, pe când eram tânăr, și acum a cotropit o clădire întreagă.

Christa aștepta cu sufletul la gură concluzia. Charles zâmbi. Și încheie:

– Mă gândesc dacă nu cumva toată aventura asta a fost pregătită cu bună-știință chiar de bunicul. Poate că bat câmpii.

Capitolul 96

Werner nu reușise să dea toată seara de cel de-al doilea agent. Beata se întorsese și adormise pe loc. Îi văzuse pe cei doi urcând în camere. Zărise luminile aprinse. Apoi văzuse când se stinseră. Mai așteptase un sfert de oră, ca să fie sigură că Charles nu mai avea de gând să iasă, și plecase spre vilă.

Werner se prinse în zece minute că era vorba despre textul lui Kafka, deși îi lipsea partea a doua. Înțelesese și el că mesajul din text se referea la *Biblia lui Gutenberg*. Și, cu ceva timp înainte de Charles, o bănuială i se așeză ca un parazit pe creier. Biblia trebuie că era ascunsă în pivnița de vinuri a bunicului lui Charles. Poate chiar în spatele peretelui dinspre miazăzi. Nu înțelegea ce era cu piatra respectivă. Cheia și ușa, ca și oțelul nu figurau pe jumătatea de mesaj pe care pusese mâna, așa că n-avea habar de existența lor. Se gândi să o trimită pe falsa asistentă să cerceteze peretele, dar se temu ca femeia să nu găsească Biblia și să meargă cu cartea la Martin sau să facă vreo tâmpenie. Asistenta era un bun executant, crudă și fără pic de compasiune, și făcea tot ce i se zicea. Însă când trebuia să aibă vreo inițiativă, o dădea întotdeauna de gard. Nu era dispus să își asume un astfel de risc.

O văzu pe Beata înghițită de numărul ireal de mare de perini și scufundată între plăpumile a căror culoare le făcea să pară cremă de mascarpone[1] și i se făcu somn. Peste ceva mai mult de 24 de ore avea să fie martor la un eveniment pentru care se pregătise întreaga lui viață. Și înainte de asta urma o zi grea.

---

[1] Brânză italiană făcută din smântână, coagulată cu acid citric sau acetic (n.red.)

Capitolul 97

Charles se culcase, dar nu înainte de a îi cere recepționerului obiectul pe care îl lăsase în seif, spre păstrare. Luă pachetul și nu îl mai desfăcu. Își făcuse un plan pentru ziua următoare. Urma întâi să se ducă la ambasadă și să rezolve cu sabia. Nu avea să îi spună nimic Christei despre asta. Era ceva care îl oprea să aibă încredere totală în femeia aceea. Felul în care se lipise de el, dispariţiile ei misterioase... În plus nu înțelegea ce căuta simbolul Interpolului din portmoneul ei pe peretele misterios din casa bunicului. Îi plăcea, însă nu era sută la sută sigur de ea. După ce rezolva cu sabia urma să se intereseze când era primul zbor spre Londra. Apoi să rezerve două bilete. Pentru el și pentru Christa, numai că avea să îi spună doar cu câteva minute înainte de a părăsi hotelul. Și mai trebuia să treacă pe la casa unde se spune că ar fi locuit Kafka. Era aproape convins că se ducea degeaba, dar voia să fie împăcat.

Adormise cu sabia în brațe, gândindu-se, așa cum făcea de obicei, la ceva plăcut care să îl liniștească. Prin fața ochilor închiși îi trecu colecția de arme albe din casa de la Princeton.

Nu știa exact, însă era convins că străbunicul lui începuse să adune primele obiecte de colecție, ce îi căzuseră în mâini, fără vreun criteriu sau noimă. Cel care pusese ordine în colecție fusese bunicul lui, care se apucase să sistematizeze și să catalogheze colecția în ordine istorică, dar și după tipologii, ceea ce avea să îi dea lui Charles mari bătăi de cap. Istoricii moderni ai săbiilor încă se certau între ei care dintre criterii erau mai importante decât celelalte. Lungimea armei, forma mânerului – prevăzut cu trei părți: măciulia, prinderea și garda – lungimea și forma lamei, capacitatea de a împunge sau de a tăia, greutatea sau originea. Era un

haos total, așa că, până la urmă, cronologia, acolo unde era certă, rămânea cel mai sigur criteriu.

Bunicul renunțase la a aduna săbii din epoca bronzului, a vechilor egipteni sau a perioadei clasice grecești, chiar dacă o sabie hoplită exista în colecție. Acea „Xiphos", cum se numea, era cea mai veche armă albă din colecție. Reieșea evident că modelul ăsta fusese folosit pentru sabia în formă de frunză alungită numită „Gladius" a romanilor. De asemenea, o singură sabie de acest fel, foarte ruginită și mâncată de timp, se găsea în colecția moștenită de Charles. Nimic din perioada celtică, din cea saxonă, sau de la vikingi, singurul artefact de luptă în cazul acestora din urmă fiind o secure cu coada foarte lungă, mâncată și ea de vreme.

Colecția serioasă a bunicului începuse cu ceea ce se cunoaște îndeobște sub numele „sabie-lungă", clasica sabie medievală care începe să fie folosită de pe la 1300 și continuă până pe la mijlocul perioadei renascentiste. Această sabie lungă avea un mâner alungit pentru a putea fi apucat cu două mâini. Iar garda rămăsese încă cea simplă, în formă de cruce. Cum, cu excepția unui buzdugan care ar fi aparținut primului întregitor al Țărilor Române, Mihai Viteazul, și a unor pumnale din secolul al XVII-lea, colecția strânsă de bunicul lui era compusă exclusiv din săbii, Charles simți nevoia să o extindă un pic și la alte arme medievale.

Cea mai bogată colecție alternativă la săbii era formată din ceea ce se cunoaște sub numele generic „polearm", variațiuni sofisticate de lăncii și halebarde. De la „Barda" est-europeană sau „bardiche", un fel de toporișcă lungă cu două capete laterale, la „bill-ul" cu vârf subțire și dinte încovoiat care intra cu ușurință sub armură și, dacă se aplica o forță suficientă, o putea smulge cu totul, până la „glaive-ul" cu variațiunile lui, japonezul „naginata", chinezul „guandao" sau ruseștile „palma" și „sovnya": de la clasica halebardă, combinație între toporișcă și suliță, construită pentru a para atacurile cavalerilor cu o parte și a fi repede întoarsă pentru a-l străpunge pe atacator, până la sulița clasică numită „spike", cea mai banală și mai răspândită armă a infanteriei pe câmpurile de bătălie din Evul Mediu, și culminând cu arma cea mai elegantă numită „partisan" care, cu încrustările-i aurii și lama ondulată pe ambele părți, cu cele două capete de toporișcă la capătul lamei, părea mai degrabă o operă de artă decât un instrument de luptă, motiv pentru care a și devenit foarte repede o armă ceremonială.

Dar piesele preferate ale colecției erau săbiile adevărate. Un „estoc" polonez foarte lung cu vârf ca de ac pentru a găuri armura și a străpunge dintr-o singură împunsătură direct inima oponentului, câteva bucăți de „cinquedea", arma Renașterii italiene, care permitea, datorită lățimii ei, intervenții grafice de un înalt nivel artistic pe întreaga ei suprafață, săbii pentru două mâini, mai apropiate de paloș, însă cu lama mai puțin lată, cu un opritor suplimentar în fața gardei clasice în formă de cruce, și cu partea de prindere mult mai lungă atât pentru apucare, cât și pentru a contrabalansa greutatea armei.

Iar dintre acestea, cele de care Charles era cu adevărat îndrăgostit erau Rapiers, acele „espada ropera", spada folosită pentru duelurile individuale, între civili, dacă se poate spune așa, în opoziție cu cele întrebuințate pe câmpurile de bătălie. Rapier-ul era precursoarea floretei, o sabie mai subțire și mai ușoară decât spada obișnuită, totuși mai lungă decât sabia mică. Fabricate începând din secolul al XV-lea la Toledo, aceste arme se purtau la centură și aveau o varietate spectaculoasă de mânere și gărzi pentru mână. De la faimosul Basket-Hilt, în formă de coș, până la cel în formă de cupă, de multe ori cu câte o bandă suplimentară curbă pentru o priză mai bună și o împărțire echilibrată a greutății mânerului, cu măciulie mai mare și prinderea mai subțire pentru balans, Charles le încercase pe toate. Mai mult, acestea erau săbiile cu care învățase arta scrimei alături de bunicul lui, utilizând, nu de puține ori, săbii cu tăișuri adevărate. Se antrenase atât de mult și de bine încât, când ajunsese prima oară în sala de scrimă pentru a îi testa abilitățile, îl făcuse praf pe antrenor, de trei ori în trei minute, în așa hal, încât acesta nu credea că avea în față un puști amator și, în cele din urmă, îl trimise direct la antrenorul lotului național.

Mai făceau parte din colecție săbii scoțiene uriașe cu ornamente în trifoi la marginile gărzii, o mulțime de „broadswords", săbii late cu mânere îmbrăcate în piele, aur și diamante, săbii mai târzii ale diverselor tipuri de infanterie, de la cea napoleoniană la cea germană, săbii ale generalilor husari, săbii late, subțiri, „falchion", „pipeback", cu vârf în formă de topor cu margini ridicate, de utilizat cu o singură mână, cu o mână și jumătate sau cu două, cu lame late sau subțiri, drepte și curbe, cu tăișuri

duble și simple, cu vârfuri ascuțite și mai puțin, săbii lungi tibetane „Ke-Tri", săbii englezești „Littlecote", flamande – „Pappenheimer" (variațiunea cu mâner în formă de coș ale celebrelor „epee wallone") – superbe săbii „mortuare", numite așa pentru că aveau gravate pe ele chipul regelui Charles I, executat în timpul Revoluției engleze, săbii Dusage sau Sinclair, „Schiavona", care își datorau numele sclavilor dalmați ai marelui Doge al Veneției, pe care acesta îi transformase în garda lui personală, spade cu apărători în formă de scoică sau de clești de crab, săbii pline de decorațiuni, precum cele ale dragonilor francezi sau cele cu lamă albastră ale ofițerilor de infanterie, tot francezi, spade „Katzbalger", „Curtane" și „Sabine". Apoi săbii orientale – japonezele „nakamaki" și „katana", „wakizashi" și „shin-gunto", „tachi" și „tanto". Cea mai respectată sabie chineză, „Jian", „fangul" cu colț suplimentar, săbiile „fluture", tot chinezești, ca și surorile lor indiene, „khanda" și „kastane", „patha" și „talwar", precum și ultra curbatele săbii de „mogul" sau „shamshir".

Partea ocultă, cum îi spunea Charles, a colecției era formată din săbii a căror proveniență și originalitate erau puse serios sub semnul întrebării. Era o colecție în întregime formată de bunicul lui, de naivitatea căruia Charles râsese nu de puține ori. Acesta avea pretenția că descoperise săbii legendare despre care nu se știa nici măcar dacă erau parte din mitologie sau existaseră cu adevărat, iar dacă existaseră, nu era deloc sigur că erau cele originale. Una dintre săbiile Cidului, „La Colada", „Lobera", sabia regelui Ferdinand al III-lea al Castiliei și Leonului, sabia lui Osman întâiul, fondatorul Imperiului Otoman, sabia lui Atilla Hunul, pe care toți o știau dispărută, „Legbiter", sabia „Gaddhjalt" a regelui viking Magnus Bareleng și, în fine, „Joyeuse", sabia celebră a lui Carol cel Mare, regele francilor și fondatorul Imperiului Carolingian, „Hrunting", spada lui Beowulf, „Durendal" a lui Roland, celebrul erou al *Cântecului lui Roland,* căruia Charles îi spunea, când voia să își ia bunicul peste picior, *Chanson de Roland Gaross,* și „Précieuse" a regelui Baligant al sarazinilor, emirul Babilonului, nemesisul lui Carol cel Mare.

Charles adormise gândindu-se la toate astea. Colecția bunicului i se păruse un delir nevinovat al omului care le avea pe toate și își găsise și el o pasiune secretă. Nu juca golf, nu îl interesau insulele exotice și nu era

afemeiat. Așa că, era convins Charles; își găsise o pasiune care să îl țină viu și să îi dea un scop mai înalt în viață. De a reconstitui istoria pe partea ei sângeroasă, dar cavalerească. Fusese molipsit și el. Dar în acele momente începea să aibă impresia că ceva mult mai serios se afla în spatele acelei pasiuni aparent nevinovate. Oare ce mai ascundea istoria bunicului său? Avea să ajungă în curând acasă și, de această dată, să stoarcă de la tatăl lui tot ce știa. Nu se putea ca el să fie chiar atât de ignorant, chiar dacă părea că decisese la un moment dat să nu se amestece.

Capitolul 98

Se trezi brusc, scăldat în transpirație. Cearceaful era leoarcă, la fel și perna. Sabia se afla acolo, învelită în pătura ei. Își pipăi gingiile și fugi în baie să se uite în oglindă. Înainte să ajungă, simți cum îi curgea ceva din gură. Văzu cum un lichid vâscos, argintiu, cădea în stropi pe covorul gros de două degete și, în locurile unde ateriza, îl găurea, ca un acid, iar porțiunea arsă scotea fum. Se duse la oglindă și zări cum prin gingiile sparte îi ieșeau niște lame lungi, un fel de arme albe ascuțite și metalice. Duse mâna la gură și între degete îi apăruseră dinți. Ca într-o pictură cubistă, organele nu mai erau dispuse normal. Unghii îi creșteau în locul dinților, iar mâna era plină de canini metalici.

Se trezi transpirat și își pipăi gura și mâinile. Visase că visase și că se trezise. Se aruncă spre baie, scuipând pe covor. Doar salivă. În oglindă se privea pe el însuși, exact așa cum se cunoștea. Nicio modificare. Dădu drumul la duș și stătu sub apa fierbinte preț de aproape o jumătate de oră. Când ieși, văzu că abia se luminase de ziuă. Ceasul de pe perete arăta ora șase. Se trânti la loc în pat, dar nu fu în stare să adoarmă, așa că se ridică și se apucă să se îmbrace. Luă sabia și pașaportul și se duse la micul dejun.

Restaurantul abia se deschidea. Fu lăsat să intre. Era, deocamdată, singurul oaspete al localului. Mâncă și își bău cafeaua. Apoi se duse la recepție și întrebă dacă limuzina hotelului îl putea duce la Ambasada Statelor Unite și să îl aștepte un pic. Deși mașina era folosită, de regulă, doar pentru curse spre și dinspre aeroport, Charles era un oaspete special. În plus directorul, care se afla acolo, încă se simțea vinovat pentru incidentul cu Ledvina, așa că era dispus să îi satisfacă oaspetelui cele mai extravagante dorințe. Mai

mult, hotărâse ca la plecare să îi spună că sejurul fusese pe cheltuiala hotelului și să nu ia niciun ban de la profesorul american.

La ieșirea din hotel, în timp ce se îndrepta spre limuzină, simți ceva cum se freca de piciorul lui. Se opri și coborî privirea. Ceva-ul mieună languros. Se aplecă și luă în brațe o pisică durdulie, enormă, care îl privea cu niște ochi mari și verzi. După care se linse pe bot și mai scoase un mieunat suplimentar. Charles o lăsă jos și se repezi înapoi în sala de mese. Luă o farfurioară mică și cu margini înalte, dintr-acelea în care se servesc gemurile sau mierea, o umplu cu ton în suc propriu și ieși din nou. Pisica îl aștepta exact unde o lăsase. Puse pe jos farfurioara cu delicatese, sub privirea amabilă a portarului căruia îi întinse o bancnotă de 20 de euro. În timp ce vorbea cu portarul, motanul roșcat în dungi înfuleca de zor tonul din farfurie. Mulțumit, Charles urcă în mașină, dar când să închidă ușa, pisica sări ca un tigru peste el și i se așeză alături.

Charles era înnebunit după pisici, iar cea pe care o iubea cel mai mult era la casa lui din Princeton. O primise cadou de ziua lui, cu cincisprezece ani în urmă. Imediat ce o adusese acasă, constată că biata pisică era atât de plină de purici, încât doar la simpla atingere a blănii, aceștia săriseră în cohorte pe el. O dusese înapoi îngrozit, însă nu putuse să doarmă toată noaptea din cauza ei, atât de tare și de repede se îndrăgostise. A doua zi dimineața merse la casa colegei care i-o dăruise și o luă înapoi. De atunci pisica birmaneză, care avea niște pete negre în jurul ochilor, pe blana cenușie, ca un fel de mască, fusese botezată Zorro și rămăsese cea mai bună prietenă a lui. Când trebuia să plece pentru mai mult timp, avea angajată o femeie care avea grijă de casă, dar care funcționa mai ales pe post de *baby-sitter* pentru pisică. Uneori, când știa că trebuia să lipsească mai mult de o lună, îl chema pe tatăl lui s-o ia. Odată se certaseră pentru că el nu mai voia să i-o dea înapoi, așa că Charles îi luă o Main Coon și o Albastru de Rusia. Pe perioada turneului acela lung în care se afla, Zorro era în vacanță alături de noii săi prieteni și se lăfăia pe șemineul micului castel al familiei Baker.

Charles îi spuse șoferului să oprească, apucă pisica și deschise ușa, dar aceasta făcu un așa scandal, încât îl întrebă pe șofer dacă avea ceva împotrivă

ca motanul să se plimbe cu ei, de vreme ce tot intenționa să se întoarcă la hotel. Bineînțeles, șoferul nu obiectă. Charles i se adresă pisicii:

– De data asta te iau cu mine, dar drept pedeapsă, din acest moment te cheamă Behemoth. Tot ce sper e să nu bei toată votca până mă întorc.

În spatele limuzinei era un bar. O sticlă de Absolut era fixată în suportul pentru astfel de recipiente.

Behemoth era motanul diabolic dintr-un roman celebru al lui Bulgakov, unul dintre personajele literare pe care Charles le iubea în mod absolut. Motanul din *Maestrul și Margareta* era, de fapt, o încarnare a diavolului, însă a acelui gen de diavol inteligent și proteic, așa cum începuse să devină odată cu *Faust*. Motanul din roman vorbea, juca șah, trăgea serios la măsea și avea replici de o inteligență, cum altfel, diabolică. Spre deosebire de cel din limuzină, era negru. În Biblie, acest nume e menționat alături de Leviathan și nu e clar dacă reprezenta un rinocer, un crocodil, un hipopotam sau un bizon. Thomas Hobbes a scris o carte cu acest nume care, în opinia filosofului englez, era întruchiparea metaforică a Parlamentului cel lung.

Limuzina îl lăsă pe Charles la mică distanță de superbul castel Schonborn din strada Trziste, la numărul 15, în Mala Strana. Acest mic castel medieval – pe care ambasadorul Richard Crane, un fost instalator ajuns milionar, l-a cumpărat la sfârșitul Primului Război Mondial în numele țării sale – avu darul să crească numărul coincidențelor din întreaga istorie a acelor zile. Franz Kafka locuise acolo pentru o scurtă perioadă, în 1917.

Când își spuse numele la poartă, cineva îi ieși imediat în întâmpinare și îl invită în spatele clădirii într-un birou somptuos. Omul se prezentă, apoi îl întrebă pe profesor dacă ceea ce ținea în mână era pachetul despre care era vorba. Acesta răspunse că da. Omul îl întrebă dacă mai putea face ceva pentru el. Charles voia să se asigure că pachetul va ajunge cu bine la ambasada americană din Londra. Bărbatul îl asigură că va fi bine împachetat și sigilat și că va avea statut de bagaj diplomatic. De asemenea, că va ajunge la Londra în dimineața zilei următoare. Charles fu instruit pe cine să caute acolo. Se asigură încă o dată că angajatul ambasadei înțelegea importanța coletului și plecă.

Din limuzină o sună pe Christa, care răspunse cu o voce somnoroasă. O întrebă dacă are chef să meargă la plimbare cu el pe Aleea Aurului. Christa îi răspunse că va fi gata în treizeci de minute. Behemoth se apucă să toarcă și să își apese lăbuțele, alternativ, pe pantalonii lui Charles, deschizând și închizând pernuțele lăbuțelor într-un ritm lent, într-o relaxare totală. În drumul spre hotel văzu o agenție British Airways și îl rugă pe șofer să oprească. Agenția urma să se deschidă în zece minute, așa că își aprinse o Cohiba și se zgâi la puțina lume care trecea pe acea stradă lăturalnică. O doamnă în vârstă, cu păr de o culoare neclară, deschise ușa agenției căscând. Intră. Singurul zbor pentru ziua următoare era la ora 13.00. Cumpără două bilete doar dus, pentru el și Christa.

Capitolul 99

Werner fu trezit de un *beep* ascuțit și continuu care venea dinspre computer. O privi pe Beata care dormea dusă, se ridică și văzu semnalul telefonului lui Charles cum se depărtează în viteză de hotel. Zări cum se oprește pentru un timp la Ambasada Statelor Unite. Își dădu seama că avea legătură cu convorbirea pe care o interceptase în seara precedentă, dar pe care nu reușise să o audă din cauza bruiajului. Se temea foarte mult ca Baker, care știa că era la un pas de a fi arestat, să nu fi căutat un refugiu, urmând să fie scos din Cehia, de urgență, de către autoritățile americane. Se întrebă dacă nu cumva vestea despre problemele de sănătate ale tatălui său îi urgentaseră decizia de a părăsi țara. Stătu tensionat o vreme, dar când semnalul o luă înapoi spre hotel, se liniști. Zâmbi într-un fel admirativ, dându-și seama că Charles rezolvase transportul sabiei într-un bagaj diplomatic.

Coborî la bucătărie, însă o altă alertă apărută pe calculator îl făcu să se întoarcă. În interval de numai patru minute, peste douăzeci de cereri de încuviințare a arestării profesorului fuseseră trimise, inclusiv pe e-mailurile private ale tuturor persoanelor de decizie din poliție și guvern. Era duminică și, probabil, mesajele nu aveau să fie citite până în dimineața următoare. Pentru siguranță trimise un virus care se lipi de toate mesajele pe care le putuse găsi și distruse toate cererile. Nu era deloc sigur că le văzuse chiar pe toate. Nu putea da de celălalt agent, așa că decise să o trimită pe Beata în biroul lui Ledvina ca să monteze o instalație de ascultare. Până atunci trebuia să o trezească, așa că își puse la încercare talentele culinare și pregăti un mic dejun fabulos.

După ce își pierduse răbdarea cu totul Ledvina, care nu știa ce era mahmureala, se învârtea nervos prin birou. Îl trimise acasă pe Honza, care nu dormise toată noaptea și ațipea în scaun în timp ce stătea de vorbă cu comisarul. Cum nu mai avea răbdare și își dădea și el seama că nimic nu se va mișca până în dimineața zilei următoare, îi spuse lui Honza înainte de a-l trimite la culcare, că în situația unui eventual atac terorist la Praga, spera, pentru binele cehilor, ca atentatorii să nu aleagă o zi de weekend pentru acesta. Apoi se schimbă, se urcă în mașină și porni spre hotelul Boscolo.

Ajuns acolo voi să dea buzna în camera lui Charles, dar se temu că întinsese coarda prea tare și că risca să pericliteze și puținele șanse de a pune, în sfârșit, mâna pe el. Trebuia să aștepte un mandat de sus și să îl forțeze să facă o greșeală. Așa că se înarmă cu răbdare și rămase cuminte în mașină la o distanță considerabilă de hotel, dar într-un loc care să îi confere o vizibilitate suficientă pentru a îl putea urmări pe profesor când urma să iasă. Din păcate pentru el, Charles o luase deja pe Christa și se dusese din nou la castel.

Capitolul 100

Hotelul Boscolo e localizat la numărul 13 pe strada Senovážne nâměsti, în întâiul district al Pragăi. Zona Hradcany se află destul de departe, de cealaltă parte a Vltavei, după celebrul Pod al lui Carol. Charles făcuse de mai multe ori acest drum pe jos și ziua aceea era o frumoasă zi de început de vară, dar profesorul nu avea chef de plimbare. Ardea de nerăbdare să revină pe celebra Străduța de Aur, Zlata Ulicka, unul dintre obiectivele turistice cele mai celebre ale Pragăi. Lui Charles nu îi plăcea acolo. Fusese o singură dată și îi repugna modul în care o străduță pitorească, refăcută în totalitate, fusese transformată într-o înșiruire anostă de minimagazine de suvenire, cărți și cristaluri de Boemia.

Strada îngustă fusese ridicată din ordinul aceluiași ubicuu Rudolf al II-lea până la nivelul arcurilor zidului Castelului pe la sfârșitul secolului al XVI-lea pentru a-i găzdui pe soldații acestuia. Ceva mai târziu, după Războiul de 30 de ani, pe ea s-au mutat familii de meșteșugari, în special aurari. De aici își și trăgea numele și nu, așa cum se crede îndeobște, de la alchimiștii care încercau să facă aur din mercur. Aceștia locuiau câteva străzi mai jos. Acolo stătuse Franz Kafka mai puțin de doi ani, împreună cu sora lui. Se pare că în căsuța minusculă de la numărul 22 îi venise ideea pentru *Castelul,* unul dintre cele trei romane ale lui, din păcate, neterminat. De la începutul secolului trecut strada devenise o hazna în care trăiau lumpenproletariatul[1] și pleava societății, care nu își puteau permite mai mult decât niște locuințe minuscule, într-o jalnică stare de paragină. Prin anii '60 statul comunist o reconstruise după ce evacuase locuitorii, pe care îi mutase în

[1] Proletariat compus din haimanale fără conștiință de clasă, termen lansat de Karl Marx și Friedrich Engels (în germ.) (n.red.)

blocuri, la periferie. Astăzi străduța pare o bijuterie populată cu căsuțe zugrăvite în culori țipătoare, exact ca o alee din povești.

Charles n-avea habar ce trebuia să descopere acolo, sau dacă trebuia să găsească ceva, însă instinctul îi spunea că ceva avea să se întâmple chiar acolo, chiar la căsuța albastră în care ar fi locuit marele scriitor.

Se dădură jos din taxi, ocoliră pe partea pietonală, plătiră biletul – strada se poate vizita doar cu taxă – și Charles grăbi pasul spre casa albastră. Ajuns acolo începu să se uite în jur de parcă aștepta pe cineva. Străduța era destul de scurtă, mult mai scurtă decât fusese inițial.

– Ce cauți? îl întrebă Christa.

– Când o să văd, o să știu, răspunse Charles în doi peri.

– Știi că în Praga sunt zeci de locuri în care a locuit Kafka?

– Da, însă eu aici trebuie să fiu. Habar n-am de ce.

O luă în susul străzii până la capăt, apoi din nou în jos. Christa nu se ținu după el, ci intră într-un magazin de suvenire, apoi în altul. După o jumătate de oră de plimbare, Charles chibzui că e cazul să se lase păgubaș. În mod evident, nu era nimic acolo. Chiar în fața casei lui Kafka un bătrân orb, cu părul și barba lungi și albe, părea Moș Crăciun. Stătea pe un scăunel mic și, din când în când, ducea o muzicuță la gură. Charles nu îl văzuse când intraseră pe stradă, așa că se gândi că trebuie să fi venit între timp. Bătrânul nu era deloc zdrențuros și părea bine hrănit. Charles nu prea înțelegea dacă orbul venise să cerșească sau, pur și simplu, ieșise în oraș. La picioarele bătrânului era un dulău mare care nu părea câinele unui cerșetor. Cuprins de curiozitate Charles se apropie. Bastonul alb, de orb, era sprijinit de casă, iar în fața bătrânului era așezată o pălărie în care se aflau câteva monede și o bancnotă. Așadar, cerșea.

Charles auzise povești despre Europa de Est și despre cerșetori care câștigau într-o zi mai mult decât un muncitor obișnuit într-o săptămână. Mai ales în România. De multe ori locuitorii acestei țări erau priviți cu antipatie în marile capitale europene, total pe nedrept, din cauza exodului imens a scursurilor provenite de aici care, pur și simplu, luaseră cu asalt locurile turistice ale Parisului, Romei sau Madridului și erau foarte agresive. Cerșeau și escrocau pe cine apucau.

Totuși, bătrânul acela nu prea corespundea portretului-robot din mintea profesorului. Se apropie de Christa. Se scotoci în portmoneu, dar nu găsi

nicio monedă sau vreo bancnotă mică, așa că îi făcu Christei semn că vrea să plece.

– Am venit degeaba. Se pare că nici intuițiile mele nu mai sunt ce au fost.

Nu apucă să-și întoarcă spatele, că bătrânul începu să cânte la muzicuță. Pe Charles îl trecură fiorii instantaneu și încremeni pe loc. Avea o senzație ca și cum ar fi gustat o madlenă de-a lui Proust, așa de puternică fu amintirea ce îl răscoli, când auzi cântecul cerșetorului. Simți până și mirosul pâinii pe care o cocea bunicul lui în fiecare duminică, în curtea casei, unde tatăl acestuia instalase un cuptor cu lemne. Bunicul fluiera acest cântec întotdeauna când cocea pâine. Mirosul de pâine și de flori din grădină îi umplu nările, sunetele apei din pârâiașul care le trecea prin curte îi stăruiau apăsător în urechi. Simți pe limbă un gust de pâine proaspătă, așa cum din adolescență nu resimțise, iar ochii i se umplură, pe loc, de lacrimi.

Se întoarse spre bătrânul orb, însă înainte de a rosti ceva, acesta începu să vorbească în engleză.

– Conform legendei, străduța asta era celebră, pentru că aici ar fi fost locul cel mai potrivit ca să faci aur. Un bătrân misterios, care semăna mult cu mine, s-a mutat aici odată, demult. Întrucât ceruse casa cea mai mică și venise fără niciun fel de bagaj, în afara unei valize, plină cu borcane goale, oamenii au presupus că era sărac, așa că au fost drăguți cu el. I-au pretins o chirie mică și, de multe ori, îl invitau la masa de prânz. Cum acesta începuse, după un timp, să iasă din ce în ce mai rar, iar seara în casă începuseră să se vadă umbre dubioase și pe horn ieșea fum de culori diferite, în special albastru, roșu și argintiu, lumea s-a apucat să vorbească. Oamenii au înființat un comitet, apoi s-au dus la el să îi ceară explicații. Se temeau să nu fie posedat și ca nu cumva diavolul însuși să se fi mutat pe strada lor. Cum nimeni nu le-a răspuns bătăilor în ușă, în geam sau la strigăte, au încercat ușa. Aceasta era deschisă. Au intrat și l-au găsit pe bătrân mort, pe podea. În casă domnea un aer irespirabil, iar camera mică adăpostea o instalație complicată de tuburi și borcane pline cu fel de fel de lichide colorate. Într-o mână bătrânul ținea o piatră galbenă. Mai târziu poliția avea să descopere că piatra aceea era, de fapt, o bucată de aur. Tot atunci au ajuns pe stradă și doi oameni între două vârste – un bărbat și o femeie. Erau copiii bătrânului care fusese un om înstărit, cu o casă imensă, pământ și multe acareturi, undeva în

sud. Copiii îl căutau de mai mult de jumătate de an, de când dispăruse. Cam de pe când se mutase aici, pe strada asta.

Charles ascultase cu atenție. Povestea se terminase, iar el se întrebă ce voia să spună bătrânul cu povestea respectivă. Se lăsă tăcerea un timp. Scoase din nou portmoneul. Puse mâna pe o bancnotă, care îi veni la îndemână, și o depuse în pălăria bătrânului. Acesta îi făcu semn să se apropie. Charles îi făcu pe plac. Bătrânul îl chemă să vină și mai aproape. În timp ce Charles se apropia și mai mult, bătrânul întinse mâna, ca și când ar fi vrut să îl atingă, și îi zise:

– Aș vrea să te văd, dacă nu te superi.

Charles înțelese că orbul voia să îl vadă cu degetele, așa că se aplecă la înălțimea acestuia. Bătrânul îi pipăi fața cu o mână, un timp, apoi întinse și cealaltă mână. Se uită la el o vreme, în felul acela, după care își retrase mâinile.

– Cu mult timp în urmă ne-am mai întâlnit. Nu erai tu, ci altcineva cu care semeni foarte mult. A trecut o veșnicie de atunci.

După care bătrânul nu mai spusese nimic. Charles încercă să întrebe ceva, însă bătrânul refuză întrebarea cu un gest categoric. Se apucase să cânte, din nou, la muzicuță. De data aceasta era o melodie cehească. Nu avea nicio legătură cu Charles care înțelesese că întâlnirea se terminase și dădu să facă stânga împrejur. Înainte de a se îndepărta, bătrânul scoase muzicuța din gură și spuse:

– Pe acela... Pe acela mult l-am iubit!

Charles se gândi că bătrânul era, probabil, senil și că îl auzise vorbind în engleză cu Christa, așa că depănase o poveste pe care o relata de obicei. Dar apoi își dădu seama că melodia aceea și asemănarea despre care pomenise orbul erau prea mult ca să fie doar o coincidență. Bătrânul adăugă:

– Câteodată trebuie să renunțăm la lume și la tot ce avem, mai ales dacă suntem singurii care cunoaștem secretul și mâinile noastre sunt singurele capabile să facă din nimic aur. Datorăm asta celor pe care îi iubim. Cu orice preț!

Charles era deja cu spatele când auzi aceste cuvinte. Rămase așa un timp. Apoi se întoarse. Bătrânul dispăruse cu totul. Îi dispăruseră și pălăria, și bastonul, și câinele. Ca și când nu fuseseră niciodată acolo. Dispăruse și Christa. Se uită în jur la lumea care trecea și se întrebă ce i se întâmpla. Cineva îl prinse de braț. Era Christa:

– Unde ai dispărut?

Voia să o întrebe, fără să pară nebun, dacă îl auzise și îl văzuse și ea pe bătrân.

– Păreați că aveți lucruri importante să vă spuneți.

Charles o privi uimit. În mână avea un pahar suvenir dintr-acela orbil. Mic, din sticlă, cu un abțibild colorat pe care scria „I love Prague".[1] Cel puțin nu delirase.

[1] „Iubesc Praga" (engl.) (n.red.)

Capitolul 101

Le luară două ore Christei și lui Charles să ajungă înapoi la hotel. Profesorul avea nevoie să se gândească. Se întorseseră pe jos, iar Charles nu scosese niciun cuvânt. Christa nu insistase. La intrarea în hotel văzu motanul cel portocaliu.

La o oarecare distanță, într-o Škoda Superb, comisarul Ledvina îi zări pe cei doi intrând în hotel și mestecă în cap care ar fi trebuit să fie următorul său pas. Mai devreme îl scăpase pe Charles, dar rezistă tentației să se ducă să îl ia de guler pe recepționer ca să-l întrebe dacă profesorul mai era în hotel sau ieșise, și dacă ieșise, unde se dusese și când avea să revină. Era aproape ora prânzului, așa că se gândi că după-amiază Charles avea, cu siguranță, să iasă din nou, că doar nu era să rămână întreaga zi în hotel. Numai dacă nu avea niscaiva intenții erotice cu femeia pe care Ledvina o credea un fel de Mata Hari și, pe cale de consecință, în stare de orice, inclusiv de a îl seduce pe profesorul american, dacă deja nu o făcuse. Coborî și el, fără să scape din ochi intrarea hotelului, își luă două senvișuri și o sticlă cu Coca-Cola de la un chioșc și se întoarse cu ele în mașină.

În momentul în care trecu prin fața recepției directorul îi spuse că un domn îl așteaptă de mai bine de o oră. Charles întrebă cine era, dar directorul nu știa să-i răspundă. Îl asigură doar că nu părea ceva asemănător cu Ledvina, adică vreo autoritate dubioasă. Îi preciză că domnul se afla în hol și se oferi să-l anunțe că profesorul sosise.

– Nu e nevoie, spuse Charles și se îndreptă curios spre sala alăturată, întrebându-se ce bătrân orb avea să îi mai iasă în cale.

Dădu colțul și, de după spătarul uriaș al unuia dintre fotoliile îmbrăcate în mătase colorată puternic, văzu părul roșu ca focul al individului care îl

ocupa. „Nu se poate", își spuse el în timp ce se apropia și mai repede de masa respectivă. Se opri în fața oaspetelui care citea *New York Times,* rubrica mortuară. Acesta puse ziarul jos, se lăsă pe spate cu un zâmbet larg, după care sări în picioare și îl îmbrățișă lung și foarte strâns.

– Dumnezeule! exclamă Charles. Nu te-am văzut de cincisprezece ani.

Se dădu un pic în spate pentru a-l putea vedea mai bine.

– Tu nu îmbătrânești chiar deloc? Ești neschimbat. Parcă am fi pe aeroport după congresul de la Rio.

O zări pe Christa care se luase după el ca să se asigure că vreun alt Ledvina nu ar fi încercat să abuzeze, din nou, de persoana lui. Când îl văzu pe Charles îmbrățișându-l pe străin, se opri. Charles îi făcu semn să se apropie.

– Ți-am vorbit atât despre el și acum iată-l. În carne și oase. Christa, acesta e prietenul meu cel mai bun, Ross.

– Se pare că suntem amândoi extrem de populari, zise Ross zâmbind, în timp ce îi întinse mâna Christei.

Le făcu celor doi semn să se așeze.

– Tu ai mâncat? întrebă Charles, că eu sunt lihnit.

– Vrei să mâncăm la hotel? întrebă la rândul lui Ross.

– Ăștia gătesc bine aici. Și pun pariu că putem găsi până și ceva *junk food* pentru tine. E adevărat, aranjat artistic și din ingrediente mai bune.

– Porții minuscule în farfurii imense? OK.

– Întotdeauna am avut problema asta cu Ross, îi explică Charles Christei. Nici nu mai știu de câte ori își lua punga de fast food în restaurantele prin care îl târam.

– Charles era un bogătaș, completă Ross. Eu trăiam dintr-o bursă prăpădită. Mi-a fost frică să nu îl aduc în sapă de lemn. Oricum, el plătea tot timpul. Inclusiv whopper-ii mei.

– Bursa nu era defel prăpădită. Ba cred că era mai mare decât salariul unui avocat începător la o mare firmă newyorkeză, spuse Charles în glumă. Cert e că n-o să uit niciodată cum la unul dintre cele mai de fițe restaurante din lume șeful de sală era să leșine când, după ce adusese homar, langustine și salată de crabi, Ross și-a scos punga din hârtie de la fast food și i-a cerut ospătarului niște ketchup.

– Delir, zise Ross, râzând cu gura până la urechi.

– Nici acum nu știu dacă nu îi provocai intenționat pe toți sclifosiții ăia sau, pur și simplu, nu îți păsa.

– Fiecare are secretele lui. Însă nu mă mai ține în picioare, te rog. Fie ne așezăm, fie mergem.

Christa nu se simțea în apele ei în prezența lui Ross. În plus, era convinsă că Charles voia să depene cu prietenul lui o grămadă de amintiri și simți imediat că locul ei nu era acolo.

– Pe mine vă rog să mă scuzați, dar sunt un pic obosită. Și mai am și un pic de treabă în Praga. Îmi pare bine că v-am cunoscut, îi spuse ea lui Ross, apoi i se adresă lui Charles: Te sun când îmi rezolv problemele.

Ross mormăi un politicos „Plăcerea e de partea mea".

Christa se întoarse și plecă, iar cei doi o luară spre restaurant, vorbind și râzând zgomotos.

Charles alesese New York Cafe, gândindu-se că trebuie să aibă și mâncare americană acolo. Luară o masă cu fotolii mari.

– Ia uite. Ce bejuliu e totul! Tot ce sper e că la pianul ăla n-o să cânte nimeni.

– Doar dacă nu știe *Sweet child in time,* răspunse râzând Charles. Fii pe pace, ăla e pentru seară. Și muzica e bună, de caffe concert. Ți-ar plăcea.

– Dacă nu are tobe, nu-mi place.

Când veni ospătarul, Charles îl întrebă dacă au mâncare americană.

– Da. Avem platou „New Orleans" cu King Prawns și rondele de ceapă pane sau, dacă preferați, vă putem servi cel mai bun cheeseburger din toată Europa de Est. Cu carne de vită Kobe, spuse mândru ospătarul.

Charles își înălță mâinile ca și când ar fi spus: „Mai mult de atât, ce ți-ai putea dori?" Comandară două porții.

Ross se ridică un pic și îi ciufuli părul profesorului. Era un gest de afecțiune ca între doi prieteni care nu se mai văzuseră de mult. Îl întrebă în ce s-a băgat de îl urmărea lumea, iar acesta îi povesti de-a fir a păr istoria acelor zile, începând cu sosirea lui în Transilvania și până în acea după-amiază. Îi spuse cum se dusese în România să recupereze sabia, obsesia bunicului său, despre care își amintea și Ross. Îi povesti despre presupusa rudă împușcată care îi dezvăluise o istorisire care părea incredibilă, îi pomeni despre *Biblia lui Gutenberg,* despre cum găsise sabia și cum o dusese la ambasadă. Îi povesti despre umbra aceea și despre legăturile surprinzătoare între niște crime pe care le descoperise în istorie un polițist

ciudat, despre frecvența de treizeci de ani la care se repetau. Nu știa nici el de ce, poate pentru că, în timp ce povestea, își aminti că omul cu mapa maronie îi spusese că nu trebuia să aibă încredere până la capăt în absolut nimeni, așa că Charles nu pomenise nimic despre inscripțiile de pe zidul de acasă, nici despre piatră sau despre cheie. Și omise blazoanele breslelor de pe teaca sabiei. În rest, îi spuse tot.

Termină de istorisit tocmai când le fu adusă mâncarea. Ross tăie din hamburger și bagă prima bucată în gură. O expresie de satisfacție i se întipări pe față.

– Cel mai bun cheesburger din Europa de Est. De acord.

Mâncară în timp ce mai schimbară glume și amintiri din studenție. Apoi Ross reveni la subiectul anterior.

– Și crezi sau nu ceva din toată povestea asta?

– Nu știu ce să zic. Am mai trăit cel puțin de două ori povești imposibile, care la început păreau, ca și acum, plăsmuiri ale unei minți bolnave. Și pe niciuna n-aș fi rezolvat-o fără participarea ta, care s-a dovedit a fi decisivă.

– Decisivă, pe naiba. N-am făcut decât să accelerez un pic timpii. Ai fi ajuns, oricum, și singur la aceleași rezultate. Ziceai că mai ai ceva nedescifrat pe bilet.

Charles luă ultima înghițitură, bău o gură din paharul cu vin roșu Tara Pakay din Chile, scoase portmoneul, scotoci după bilețel și i-l întinse lui Ross. Acesta îl luă, îl întoarse pe toate părțile în timp ce îl studia cu mare atenție.

– Vezi Agios Giorgios ăla scris în grecește? Ce crezi că e zecele ăla? întrebă Charles.

– Ora, presupun eu. Cred, dacă urmărim logica a ceea ce mi-ai povestit, că trebuie să te întâlnești la „Sfântul Gheorghe" la zece.

– Da, dar nu scrie data. Nici dacă e dimineața sau seara. Am fost aici la statuia „Sfântului Gheorghe", de la catedrală, dar nu s-a arătat nimeni. Și mai e și pasărea aia. Habar n-am ce e cu ea.

– Dacă era zece seara, poate că ar fi scris 22 sau p.m. Și chiar nu știi unde va avea loc întâlnirea?

– Chiar nu știu!

Charles voia să continue, însă rânjetul de pe fața lui Ross îl opri.

– Nu îmi spune că te-ai prins deja.

– E simplu, continuă Ross. Ai presupus corect, zic eu, că e vorba despre „Sfântul Gheorghe ucigând balaurul", numai că nu se referă la statuia asta coclită de aici, care pe deasupra mai e și un *fake*.

– Atunci, la ce?

– Chiar nu știi ce artist...? Nu, e prea ușor. Uite un indiciu. San Romano.

Lui Charles aproape că îi venea să se ia singur la palme.

– *Bătălia de la San Romano.* Bineînțeles. Ce tâmpit sunt. Uccello[1]. Trebuia să mă gândesc la pasăre în toate limbile. Eu eram fixat pe Praga.

Paolo Uccello, pe numele lui real Paolo Dono di Pratovecchio, este unul dintre cei mai importanți pictori toscani ai Renașterii. Născut lângă Arezzo, și-a petrecut aproape întreaga existență la Florența. Este important pentru că și-a dedicat aproape întreaga viață de artist în dezvoltarea perspectivei în pictură. Era foarte interesat să picteze acțiuni în desfășurare și a căutat să găsească punctul ideal, menit a-i da tabloului adâncimea perfectă pentru narațiunile lui. A fost elevul lui Lorenzo Ghiberti, autorul celebrelor porți ale Baptisteriului din Florența, clădirea octogonală de vizavi de Santa Maria del Fiore, domul Florenței și de Campanila lui Giotto, și prieten la cataramă cu un alt mare artist al epocii, Donato di Niccolò di Betto Bardi, zis Donatello. Porecla Uccello a primit-o fiindcă avea o pasiune specială pentru păsări care apar în număr mare în lucrările sale. *Bătălia de la San Romano* e un triptic care descrie lupta dintre orașele-cetăți Siena și Florența, din 1432. Cele trei panouri din lemn se află astăzi unul la Florența, la Galeriile Uffizi, unul la Luvru, în Paris, și unul la Londra, la National Galeries.

– Ăsta e la National Galeries, nu?

– Da. La Londra. Ca și *Bătălia de la San Romano.* Mă rog, una dintre cele trei. Dacă nu mă înșel, e în aripa Sainsbury.

– Vezi? zise Charles. Cum apari, cum îmi rezolvi problemele. Au trecut secole și nu s-a schimbat nimic. Ai rămas mai isteț decât mine.

– Mai rapid, ți-am spus eu. Nu mai deștept. Să nu uităm că „Ahile cel iute de picior" e depășit întotdeauna de broasca-țestoasă.

– Da. Și săgeata nu ajunge niciodată la țintă. Paradoxurile lui Zenon din Eleea. Ce păcat că nu sunt niciun fel de paradoxuri.

---

[1] Uccello = pasăre în italiană (n.red.)

– Păi, cum zicea el, distanța aceea e parcursă într-un anumit interval de timp. Dacă o desfaci în distanțe suficient de mici, vei putea ajunge la lungimi infinitezimale în care se cheamă că săgeata nu se mișcă, deci stă pe loc. Dacă aduni un număr mare de momente consecutive în care stă pe loc, rezultă că nu se mișcă deloc.

– Dacă săracul Zenon ar fi avut habar ce era ăla un sistem de referință, astăzi n-am fi discutat despre prostiile astea. Mă rog.

– Nu văd care e problema. Și așa trebuie să te duci la Londra ca să îți iei spada în primire, deci asta se potrivește perfect.

– Da. Când faci parte dintr-o poveste dintr-asta incredibilă, coincidențele se țin lanț. Pare că întreg Universul conspiră în favoarea ta.

– Uită-te la noi. Parcă suntem niște babe dintr-alea care au împărțit o celulă timp de cincizeci de ani și, după ce sunt eliberate din închisoare, mai rămân câteva ore să vorbească la poartă, că nu au terminat să își spună ce aveau de spus.

– Da, zise Charles. Noi am mai avea serios de recuperat. Vrei desert?

– Nu, mulțumesc, nu mănânc dulciuri.

– De când?

– De mult.

– Frumos. Mănânci *junk food,* însă refuzi dulciurile. Apropo de „de mult". Eu sunt ca o carte deschisă pentru tine, dar în cincisprezece ani de când ai dispărut tot n-am aflat cu ce te ocupi. Și nu mă lua cu dacă îmi zici va trebui să mă omori.

– Fac chestii plictisitoare pentru sisteme de securitate sofisticate. Un fel de science-fiction. Pregătesc lumea pentru secolul următor. Cealaltă parte a ocupației e o țesătură de date și de contracte de confidențialitate. Nu omor pe nimeni, nu escaladez clădiri înalte și, din păcate, nu am câte o amantă în fiecare oraș.

– Și acum stai în Europa?

– Europa, Asia. Am stat un timp în India. Acolo am făcut o cucerire. Un fel de vedetă de la Bollywood[1], căreia i-am instalat un sistem de securitate performant, a făcut o pasiune pentru mine. Apropo de Bollywood, am auzit că ești un fel de persona non grata la Hollywood-ul nostru, de data asta.

– Cum ziceam. Nu îți scapă nimic.

---

[1] Supranume (glumeț) al caselor de film în limba Hindu, în India (n.red.)

– Ştii că îmi plac la nebunie impertinenţele tale. Mai ales că sunt rare. De aia sunt şi aşa de spectaculoase. Ce ai făcut?

– Îţi spun, cu condiţia să mă însoţeşti la o ţigară.

– Deci nici tu nu te-ai schimbat. Tot Cohibe dintr-alea strâmbe? Una pe zi, după masă?

– Mă tem că în ultimul timp am cam exagerat.

Charles insistă să plătească, în ciuda protestelor lui Ross.

– Nu are rost să începem acum să distrugem tradiţii.

– Orice tradiţie e bună, spuse Ross. Cu condiţia să fie şi veche.

Charles se distră la replica prietenului său. Îşi dădu seama cât de mult îi lipsiseră remarcile de felul ăsta, foarte inteligente şi subtile, care spuneau mereu mult mai mult decât păreau să spună la prima vedere.

– Şi unde vrei să ne mutăm? întrebă Ross.

– E aici un Cigar Bar.

– Nu! Dacă tot ai de gând să îţi mai baţi un cui în sicriu, nu mă obliga să stau într-o cloacă în care mă mai otrăvesc şi alţi câţiva disperaţi dintr-ăştia.

– Atunci, mergem afară. Sunt nişte băncuţe mai jos. Şi peisajul e superb. Sau ai vreo altă idee?

– Din păcate, va trebui să plec în curând. E OK afară.

Capitolul 102

– Deci? întrebă curios Ross în timp ce Charles își aprindea trabucul învârtind bățul de chibrit de jur împrejurul acestuia. Am auzit că n-ai voie să te apropii la mai mult de vreo 450 de kilometri de Los Angeles. Cu ce ai putut să îi superi atât de tare?

– Cred că sunt prea sensibili. M-au tot bătut la cap să facă un film din povestea cu *Secretul lui Lincoln.* Mi-am dat acordul cu jumătate de gură. Așa că s-au apucat să ecranizeze cartea. Nenorocirea era că, nu știu dacă ai citit-o...

– Tu cam ce crezi? întrebă Ross cu subînțeles.

– OK. Atunci știi că nu e un roman, o carte de ficțiune, și se supune regulilor serioase ale cercetării și documentării minuțioase. Au lăsat la o parte detaliile, cum era normal, și au inventat acțiuni fără nicio legătură cu subiectul, personaje cretine, conflicte și subconflicte de desene animate. Pe scurt, când mi-au trimis scenariul să îmi dau acordul, m-am luat cu mâinile de cap. Că au dramatizat-o excesiv, treacă-meargă, să zicem că e privilegiul lor. Trebuiau să facă filmul interesant ca să se vândă. Dar au pierdut din vedere tot ce era important și, aș îndrăzni să zic, chiar interesant în toată povestea. Adică ce au scris ei acolo, în maculatura aia cu pretenție de scenariu, nu avea legătură cu mine. Așa că am făcut scandal.

– Nu ți-au plătit drepturile de autor înainte?

– Le-au antamat cu un avans. Noroc că am avut inspirația să pun în contract condiția că trebuie să fiu de acord cu scenariul.

– Și asta e tot?

– Tot? Nu, nu e tot. Abia începe. Un mare mahăr, am și uitat cum îl cheamă, Johnny Schatz ceva, un producător celebru, m-a chemat acolo, m-a plimbat cu limuzina, mi-a dat o casă gigantică, cu o piscină cât un teren

de fotbal și cu o grădină plină de piramide egiptene, statui de faraoni și stéle[1] – era un gest de politețe – omul e procupat de istorie veche: hai să îi dăm la ce visează. Nu eram acolo să îi judec, nici să le chestionez gusturile. Mă pomeneam doar plimbându-mă prin imensitatea aia și gândindu-mă câtă risipă pentru kitsch-ul ăla monumental. În fine. M-au dat pe mâna unei echipe profesioniste de scenariști, cu ceva succese la activ. Șeful lor era chiar fiul ăstuia.

– Al producătorului?

– Da. Și au început prima ședință cu o tablă pe care au desenat o linie, apoi au împărțit-o în trei. După care au făcut un cerculeț în primul segment și unul în al doilea. M-a luat cu leșin. Oamenii nu puteau ieși din modelul ăsta care îmi seamănă mai mult a simplificare de școală de retardați. Asta îi învață acolo, paradigma pe înțelesul tuturor. Nu contează dacă ești cretin, ai pic de talent sau vreo idee. Cum zice și Syd Field, citând, atenție, un bilețel, sau ceva de genul ăsta, afișat pe ușă la McDonald's: „Doar perseverența și hotărârea contează". Acum eu nu știu ce „heirupisme" mișcă pe cineva să împacheteze standardizat *junk food*-ul ăsta pe care tu îl iubești doișpe ore pe zi, zi de zi, dar mă gândesc că să scrii un film, chiar dacă scopul final e să te umpli de bani, ar trebui să fie altceva.

– Și le-ai spus dictonul latin cu „A persevera e diabolic", dacă stăruiești într-o tâmpenie?

– N-am ajuns așa de departe. Ei au modelele astea, producătorii și ăia care decid în ce se investesc banii, trasate de niște guru absoluți ca Syd Field, Wells Root și alții care au scheme dintr-astea simplificatoare. Eu l-am citit pe Field ăsta. Nu mi s-a părut deloc un tâmpit, însă trebuie și el să vândă cât mai mult, așa că le servește proștilor ce vor să audă. „Ești prost, nu-i nimic, dă-i înainte. Transpirația bate inspirația. Și respectă măcar regulile mele. În felul ăsta, măcar, o să produci ceva coerent." Cărțile lui au vreo treizeci de pagini de așa-zisă teorie dintr-asta ultrasimplificată și trei sute de pagini de exemple.

– Kiss?

– Ce sărut?

---

[1] Monument comemorativ gravat, de obicei, cu o inscripție (n.red.)

– Keep it simple, stupid![1] Pe înțelesul tuturor. Regula numărul unu în publicitate.

– Da. Ei bine, ăștia aveau teoria cârnatului. Filmul are un început, un mijloc și un sfârșit. Trei părți. Cârnatul are două capete și un mijloc. Bulinele alea două erau *plot point*-urile, unde e musai ca, de fapt, acțiunea să o ia în altă direcție decât până atunci. Asta trebuia să fie elementul surpriză. Sunt mai multe în cartea aia a lui, dar oamenii asta înțeleseseră. E un fel de „pat al lui Procust". Cine nu încape e fie lungit, fie turtit ca să se potrivească. De asta toate filmele sunt la fel. Circulă tot felul de băieți inteligenți pe acolo. Dar dacă nu te potrivești perfect, aleluia.

– Până la urmă, sunt banii lor.

– N-am zis că nu. Și au început să îmi explice, ca să înțeleagă și prostul de mine, cum stătea treaba. Alea trei bucăți de cârnat erau actele. Actul I – începutul, căruia îi spunea plastic „Setup", mijlocul era „Confrontation", confruntarea, iar finalul, „Resolution", rezolvarea. Cum nu erau convinși că am înțeles au venit cu metafore dintr-astea pentru copii preșcolari pe care le-au învățat la cursurile alea plătite scump. Actul I, zicea unul dintre ei, „urcă personajul în copac", altul dădea alt exemplu, „ba azvârle-l într-un râu repede, rece și de munte, de pe o stâncă"; „și aruncă în el cu pietre cât e în copac", spunea primul, iar al doilea, „fă un cot al râului plin cu bolovani și arată că vine o cascadă", ăsta era actul II și, în fine, pentru actul III ziceau toți, aproape la unison – „scoate-l din apă, aruncă-i o sfoară să se agațe", asta se numește cică „the life line",[2] iar celălalt, „dă-l jos din copac".

Ross începuse să râdă de modul în care povestea Charles, cu acea combinație de uimire și îndârjire, împotriva tuturor cretinismelor și absurdităților lumii, pe care i le cunoștea atât de bine. Când Charles făcu o pauză să respire, râdea în hohote.

– Sunt de râs?

– Nu, răspunse Ross, pipăindu-și obrajii. Aproape am uitat cât ești de simpatic când pui pasiune în ceva. Continuă, te rog.

– Ca să nu mai spun că au împărțit fiecare dintre cei trei cârnăciori obținuți în alți trei cârnăciori mai mici. Fiecare bucată de cârnat cu început, mijloc și sfârșit.

[1] Fă lucrurile simple, prostule! (engl.) (n.red.)
[2] Frânghia vieții (engl.) (n.red.)

Ross îi pusese lui Charles mâna pe umăr. Nu se putea opri din râs. Charles îl aşteptă să se potolească.

– Şi nu ai încercat să faci un pic pe profesorul cu ei? Haide, recunoaşte.

– Le-am zis, ca specialist în naratologie, că dacă tot e să simplifice în maniera asta structura scenariului de film, atunci ar putea măcar să recurgă la o teorie structurală mai inteligentă şi mai subtilă.

– Există aşa ceva?

– Da. Una excepţională. Din nefericire, e a unui profesor din România. Asta e o ţară care nu prea produce filme. Până la căderea comunismului, cu mici excepţii, erau putred de ideologizate. Iar după, nenorocirea a fost şi mai mare. N-are a face, profesorul ăsta, Dumitru Carabăţ, împarte filmul în cinci părţi şi le intitulează ritmeme, adică elemente de ritm. Am încercat să le explic că fiecare dintre părţile astea are un fel de idee centrală, un fel de acţiune principală. Le-am dat exemple celebre din romane şi filme, inclusiv filmul despre care toată lumea, la Hollywood, zice că e cel mai bun făcut vreodată, icoana cinematografului american, *Cetăţeanul Kane*. Am urmat exemplele profesorului român. Partea I – Kane vrea să se joace pentru că a fost privat din copilărie chiar de această joacă. Partea a II-a – Kane moşteneşte o avere uriaşă şi vrea să îşi continue jocul, dar nu e lăsat. Partea a III-a – scăpat de presiune, începe să joace la scară globală. Partea a IV-a – jocul îi este întrerupt de seria de dezamăgiri din viaţa lui şi, în sfârşit, partea a V-a – Kane moare şi rosteşte pe patul de moarte un cuvânt care, de fapt, constituie misterul în jurul căruia se desfăşoară întregul film – Rosebud. Aflăm că e numele săniuţei din copilărie, metaforă a jocului de care a fost frustrat în fragedă tinereţe.

Ross nu mai râdea. Îl asculta cu atenţie pe Charles.

– Da. Am încercat să le explic că părţile I, III şi V au acelaşi semn şi dau dovadă de continuitate. Se joacă, se joacă grav, se joacă final, iar în părţile II şi IV nu e lăsat să se joace, jocul lui dezamăgeşte. Se vede din această schemă simplă că există o relaţie de continuitate între părţile sau ritmemele, cum le numea autorul, I, III şi V, ca şi între II şi IV, dar, în acelaşi timp, o relaţie de opoziţie între cele consecutive. Doi se opune lui unu, însă e similar cu patru, care se opune lui trei şi aşa mai departe. Le-am explicat că doar această vastă şi complexă relaţie de opoziţii şi similarităţi produce exact ceea ce face ca un film să aibă succes, să te ţină în scaun, adică ritmul.

– Şi te-au ascultat?

– Da. Păreau că au și înțeles. Uite, mă gândesc acum cât contează sau mai degrabă cât conta unde te-ai născut. Dacă profesorul ăsta ar fi trăit într-o țară normală, dincoace de Cortina de fier, astăzi poate ar fi fost mai bogat și mai celebru decât Syd Field.

– Și unde s-a rupt?

– Păi, s-a rupt...

– Că nu te-ai putut opri, nu-i așa?

– Cam așa. Le-am explicat că în interiorul fiecărei ritmeme relațiile între acțiuni trebuie să urmeze aceeași schemă ritmică. Până aici m-au înțeles. Am început să îi enervez când le-am spus că în partea a IV-a, conform teoriei unui alt mare om de litere, bulgar de această dată, Tzvetan Todorov, trebuie să se întâmple ceva special, ceva ce Todorov numește „l'infraction de la loi", adică un fel de încălcare a regulii firii, a logicii naturale, în care personajul e cuprins de streche, i se pune o pată pe creier și începe să facă lucruri total contrare intereselor lui directe, așa cum rezultă ele din film. Momente în care face gesturi care îl îndepărtează de scopul lui final, rezolvarea conflictului. Aici au luat foc. Unul m-a întrebat dacă România și Bulgaria sunt țări pe bune, sau îi iau peste picior. Când le-am zis de Transilvania s-au mai liniștit. Dracula era singurul lucru pe care îl recunoșteau.

– Și de aici lucrurile au degenerat.

– Rău de tot. M-au scos cu șuturi din mormântul megalomanic unde mă îngropaseră. Satisfăcut?

Ross dădu din cap. Era satisfăcut.

– Dincolo de asta, ca să înțelegi că atenția mea e totuși distributivă și nu m-am îndârjit neapărat pe subiect, ceva mai încolo e o bombă sexy care se holbează la noi de vreo zece minute.

Ross întoarse capul. Se ridică în picioare și, în timp ce-i făcea semn blondei să se apropie, îi spuse lui Charles:

– E prietena sau, cum să-i zic, iubita mea, Beata Walewska. I-am zis că mă găsește aici când își termină treaba.

Capitolul 103

Beata tocmai se întorsese de la casa comisarului Ledvina. Werner găsise adresa și o trimisese cu o aparatură de ascultare mai puțin sofisticată decât paralelipipedul aflat în camera lui Charles, dar perfect funcțională. Cum comisarul nu avea nici telefon mobil, nici computer, Werner trebuia să se mulțumească, până la urmă, cu supravegherea sonoră ambientală și cu microfonul așezat în spatele galenei telefonului fix.

Intrase pe geamul întredeschis al casei comisarului, din mica grădină acoperită cu viță-de-vie, după ce sărise gardul din lemn. Dăduse o tură prin locuința cu cinci camere cu un singur nivel și decisese pe loc care erau cele patru puncte unde era cel mai bine să instaleze rețeaua de microfoane minuscule și aproape imposibil de detectat fără aparatura corespunzătoare. Dispozitivul de ascultare era legat la computerul lui Werner și înregistrarea pornea automat în momentul în care detecta o voce sau orice zgomot care dura mai mult de trei secunde.

Tocmai terminase de instalat și ultimul microfon, cel din telefon, când auzise o cheie în broasca ușii de la intrare. Așteptase ca ușa să se deschidă, mai aruncase o privire în jur și ieșise pe geamul pe care intrase. Nu mai fusese nevoită să sară gardul, pentru că poarta de la stradă rămăsese deschisă, așa că ieșise pe ea și se urcase pe motocicleta parcată câteva case mai jos.

Beata era convinsă că Ledvina ajunsese acasă și știa că mai avea de instalat microfoane în biroul acestuia de la sediul Branșei Speciale. Dăduse o tură până acolo, însă la intrare erau câțiva oameni și se gândise că cel mai bun moment pentru a pătrunde în biroul acestuia era, cu siguranță, seara. Era duminică și, cum Ledvina se întorsese deja acasă, era puțin probabil ca în afara portarului și, eventual, a vreunui paznic, să mai fie cineva, în acea seară, acolo. Un moment mai bun nici că avea să prindă.

Apoi citise mesajul lui Werner, trecuse pe la vilă, luase de pe masă plicul pe care acesta îl pregătise şi pornise înspre hotelul la care era cazat Charles.

Ledvina nu se mişcase din faţa hotelului Boscolo. Bărbatul pe care Beata îl auzise intrând era cumnatul său, fratele fostei sale soţii, cu care rămăsese într-o relaţie excelentă. Acesta îi aducea tot timpul de mâncare şi de băut comisarului şi, în general, venea la el să se uite la meciuri de fotbal, deoarece Ledvina avea instalată o antenă satelit foarte performantă şi, curtoazie a serviciului de spionaj, montase un decodor universal graţie căruia putea vedea cam toate canalele de televiziune, inclusiv cele cu plată, din întreaga Europă. Contribuţia cumnatului fusese un televizor uriaş, cu diagonala de 64 de inci. În felul acesta cei doi urmăreau toate campionatele de fotbal din Europa împreună. Ori de câte ori Ledvina rămânea la birou, cumnatul lui se instala singur, pe canapeaua comodă, şi se uita la canalele pornografice care se găseau din plin pe satelit.

Capitolul 104

După ce Charles se prezentă şi îi strânse mâna Beatei, aceasta se apropie şi îi spuse ceva la ureche lui Ross. Îi întinse plicul şi se îndepărtă.

– E cam timidă, se simţi dator Ross să explice apariţia meteorică a femeii. Şi, din păcate, nu vorbeşte engleza.

– Ai invăţat şi poloneză? întrebă Charles. După nume e din Polonia.

– A trebuit. E colegă la biroul nostru din Varşovia. Înainte de a pleca vreau să îţi mai fac un cadou. De această dată, nu foarte plăcut.

Charles îl privi fără să spună nimic. Era curios ce mai descoperise Ross.

– În primul rând, mâine trebuie neapărat să pleci din ţara asta. La prima oră, dacă se poate.

– Da. Am luat bilete de avion deja.

– Bilete? La plural?

Charles nu înţelegea care era problema.

– De asta mă temeam, zise Ross. Din păcate, femeia asta, de care pari să te fi ataşat, nu e deloc cine crezi tu că e. Am căutat-o prin toate bazele de date ale Interpolului. Nu există. E o stafie.

– Te-ai gândit că, poate, apare cu un alt nume? Spionii ăştia îşi schimbă identităţile precum ciorapii. Şi apoi, i-am văzut legitimaţia.

Ross făcu o pauză. Părea că se gândea dacă era bine să facă pasul următor. Lui Charles nu îi scăpă ceea ce semăna cu un moment de indecizie la Ross. Exact asta voia el. Nu trebuia să pară că ţinea cu tot dinadinsul să o îndepărteze pe Christa.

– Aveai o regulă foarte sănătoasă în trecut. Nu amestecai niciodată lucrurile. Ştiai să faci diferenţa. Nu-mi spune că te schimbi pe măsură ce îmbătrâneşti. O legitimaţie de Interpol poate face orice copil care are în faţă

un program de grafică simplu. Ai avut mereu încredere în mine. Știi bine că nu spun nimic înainte de a fi absolut sigur. Oricum, e decizia ta.

Îi întinse plicul în timp ce își luă rămas bun de la el. În dreptul lor, Beata acceleră motorul motocicletei.

– O să vezi în fotografiile alea că, în timp ce dezlegai mistere pe aici, prietena ta avea tot felul de întâlniri secrete. În special noaptea. Gata. Din păcate, trebuie să mă întorc la serviciu.

Îl îmbrățișă pe Charles.

– Poate reușim să ne vedem mai des, spuse profesorul.

În vreme ce se îndepărtă, Ross îi răspunse că e foarte probabil. Se urcă în spatele Beatei. Îi făcu cu mâna lui Charles în timp ce aceasta demară încet.

Charles urmări câteva clipe cu privirea motocicleta până ce aceasta dispăru cu totul în marea de mașini din față. Deschise plicul și o văzu pe Christa în diferite locuri, stând de vorbă cu fel de fel de indivizi. Mai toate fotografiile erau din curți interioare. Nu i se păru nimic suspect. Probabil că, de data asta, Ross exagerase. Până și Ledvina știa că femeia era de la Interpol și că avea mai multe nume. În timp ce se gândea că, probabil, nu era nimic dubios la mijloc, văzu ultimele două fotografii. Într-una era Christa cu doi oameni pe care îi recunoștea, chiar dacă nu îi văzuse decât pentru scurtă vreme. Memoria lui formidabilă a feţelor îl ajută să îi identifice. Erau cei doi bărbați pe care îi observase în bar cu o seară înainte. Dar ultima fotografie avu darul să îl tulbure foarte mult. Christa stătea de vorbă cu o femeie. Nu încăpea nicio îndoială. Femeia din poze era aceeași cu cea care îi înmânase biletul în prima dimineață la micul dejun de la hotelul Central Park din Sighișoara.

Urcă în cameră, se așeză pe canapea și luă din nou hârtiile la mână. În cazul în care acea femeie era cea care îi dăduse bileţelul, ce joc făcea Christa? Poate că doar o cunoștea. Încercă să îi găsească o scuză, un alibi. Poate că femeia se întâlnise cu Christa doar pentru a încerca să o convingă pe aceasta să îi faciliteze accesul la el. Nu exista niciun indiciu că fotografia respectivă fusese făcută la Praga. Christa nu îi ascunsese nicio clipă că se întâlnea cu diverse persoane acolo. Singura fotografie care îl îngrijora era cea cu cei doi bărbați despre care era sigur că erau cei din bar. Oare o supravegheau pe Christa? Se strădui să se concentreze, derulă în cap întregul film al evenimentelor din ultimele zile. Se strădui să înțeleagă mai mult, însă totul

devenise destul de confuz. Se gândi că i-ar prinde bine să se deconecteze. Şi îşi propuse să îşi golească un pic mintea. Aprinse televizorul, luă din bar două sticluţe cu whisky, se aşeză pe canapea, trase unul dintre scaune şi îşi puse picioarele pe el. În ceea ce o privea pe Christa, avea să o abordeze frontal şi să îi vâre sub nas fotografiile. În timp ce imagini diferite îi treceau prin faţa ochilor într-o limbă pe care n-o ştia, adormi.

Capitolul 105

Motocicleta opri la semafor. Beata întoarse capul spre Werner.
– Profesorul ăsta ştie cine eşti?

– Oarecum. Crede că sunt prietenul lui din studenţie. Pe atunci mă chema Ross. Am avut ani în care eram aproape nedespărţiţi, chiar dacă mergeam la universităţi diferite şi stăteam în oraşe diferite. Tot timpul liber ni-l petreceam împreună. Învăţam cot la cot. Eram de nedezlipit în toate vacanţele.

Arătă către semafor.

– E verde.

Beata întoarse capul şi motocicleta porni spre vila institutului. Înţelesese că Werner închisese conversaţia şi că nu era cazul să insiste. Nu era indiscretă de felul ei, iar munca pe care o făcea o învăţase să nu pună nicio întrebare suplimentară. Niciodată. Oricum, era convinsă că Werner îi împărtăşise mai mult decât spusese vreodată oricui altcuiva. Se aruncase cu capul înainte în relaţia cu acesta fără să se gândească la vreo consecinţă. Era pentru prima oară în viaţa ei când simţea ceva pentru cineva. Toţi iubiţii ei anteriori nu erau decât obligaţii de serviciu sau interese care trebuiau rezolvate. Toţi cei care o cunoscuseră rămăseseră oripilaţi când, într-un anumit moment al relaţiei lor, îşi dăduseră seama că au de-a face cu un sloi de gheaţă sinistru. Pe femeia aceea, de un cinism îngrozitor şi de o cruzime inumană, nu o mişca nimic, niciodată. Singurul care reuşise să atingă o coardă sensibilă, fără să îşi propună defel acest lucru, fusese Werner.

Când ajunseră la vilă, Beata îi povesti ce făcuse la comisar acasă şi că decisese să se ducă la biroul acestuia mai târziu, când lucrurile se vor fi liniştit.

În timp ce Beata se duse la duș, Werner deschise calculatorul, își verifică e-mailurile și mesageria. Verifică semnalul lui Charles și văzu că reintrase în hotel. Porni transmisia *live* din cameră, dar auzi televizorul. Verifică înregistrarea de până atunci de la casa comisarului. Și acolo doar televizorul. Werner zâmbi și se gândi cum își petrec oamenii timpul liber. Până și cei mai inteligenți dintre ei. Dacă la Charles se auzea un canal de știri în cehă, din casa lui Ledvina, calculatorul înregistrase gemete, gâfâieli și țipete care mimau prost orgasmul.

Îl îngrijora totuși că Charles nu părea să fi luat foarte în serios amenințarea pe care, chipurile, ar fi reprezentat-o Christa. Era important să scape de fata aceea care ar fi putut să îi încurce planurile, dacă profesorul ar fi intrat în posesia mesajului. Nu putuse să insiste foarte mult pentru că nu voia sub niciun chip să îi trezească altfel de suspiciuni lui Charles. Și așa apăruse cam brusc. Pentru prima oară, îi părea rău că nu se întâlnise cu acesta mai des de-a lungul anilor. Adevărul era că îl plăcuse întotdeauna și relația lor fusese sinceră, chiar dacă Werner avusese mereu în minte că trebuia să se folosească de Charles pentru a-și atinge scopul. Poate de aceea nu îl mai căutase. Se simțea, într-un anume fel, vinovat. Deci trebuia să găsească o altă metodă să o anihileze pe Christa. Probabil o s-o trimită pe Beata. Rămânea să se decidă.

Niciun semn de la Eastwood. Mai erau douăsprezece ore până la întâlnirea decisivă a Consiliului. Nu putea să scape acea reuniune care ar fi fost victoria lui cea mai mare de până atunci. Recuperarea Bibliei pierdute, cu ajutorul lui Charles, ar fi reprezentat lovitura definitivă. Se gândi cât de mândru ar fi fost tatăl lui de el. Erau aproape cinci sute de ani de când cei din breasla Pescarilor făceau un joc triplu în acel conflict al celor două tabere care se înfruntau. Își îndeplineau misiunea cu hotărâre și seriozitate, obținând toate informațiile pe care trebuiau să le obțină despre acel membru al Consiliului care le fusese arondat, dar încercau mereu să se facă indispensabili și celorlalți. Până atunci, acest joc dublu le reușise de minune. Nicio parte nu bănuise, niciodată, nimic. Lucraseră perfect.

Singurul scop pe care nu și-l atinseseră era și cel final – găsirea Bibliei și distrugerea ambelor tabere. Toată puterea într-o singură mână. Și el, Werner Fischer, urmașul pescarului care scosese capul lui Vlad Țepeș din lacul Snagov, unde fusese aruncat după uciderea sa, avea să încheie odată pentru totdeauna acea istorie lungă și complicată. Acel strămoș al lui, alături

de alți membri ai familiei și de câțiva colegi de breaslă, au dezgropat apoi și trupul îngropat, în bătaie de joc, din ordinul lui Basarab Laiotă, fără niciun fel de onoruri, la mănăstirea Snagov. Au pus laolaltă capul – despre care legendele spuneau că ar fi fost dus la Constantinopol și sultanul l-ar fi înfipt într-o țeapă, la vedere, ceea ce nu era adevărat – și trupul și le-au înhumat în cel mai mare secret la Mănăstirea Comana, ctitoria domnitorului. O altă legendă a circulat de atunci în două variante. Prima spune că Dracula s-ar fi ridicat din morți și ar fi devenit vampir, iar cea de-a doua, că un spirit malefic i-ar fi părăsit trupul, dar abia la trei zile după ce corpul și-a regăsit capul.

Capitolul 106

Se trezi cu niște furnicături groaznice în piciorul drept. Dormise într-o poziție incomodă și îi amorțise aproape întreg piciorul. Se ridică greoi, dar nu reuși să se sprijine pe el, așa că se trânti la loc pe pat. Se lăsă pe spate și începu să miște piciorul în aer. Durerea începuse să îl lase, însă furnicăturile deveniseră aproape insuportabile.

Întoarse capul spre fereastră. Un soare portocaliu se proptise în geam și inundase camera cu o lumină foarte puternică. Imediat ce, în sfârșit, scăpă de senzațiile neplăcute din picior, se duse la baie. Se gândi la ce mai avea de făcut în seara aceea. Se decise că era un moment la fel de bun ca oricare altul să o confrunte pe Christa în legătură cu pozele. O sună. O voce moale îi răspunse cu mare greutate.

– Ce faci? întrebă el.

– M-am simțit rău și m-am culcat. Tu? Ai terminat întâlnirea?

– Da. Nu te simți bine? Ai nevoie de un medic?

– Nu. Cred că m-a ajuns oboseala. Te superi dacă nu ne mai vedem astăzi?

Christa parcă intuise că avea să aibă o conversație neplăcută. Dar, cum nu avea de unde să știe ce voia Charles să discute cu ea, probabil că se simțea, într-adevăr, rău.

– Mergi să mănânci?

– Poftim? întrebă din reflex Charles, care fusese întrerupt din șirul gândurilor. Nu. Am mâncat toată ziua. Mă culc și eu, că noaptea trecută am dormit doar vreo trei ore.

Își urară noapte bună. Uitase să-i spună că luase biletele de avion pentru a doua zi la prânz. Se gândi să facă un duș și să se vâre în pat. Dar știa că i-ar fi fost imposibil să adoarmă din nou. Charles se învățase, încă din timpul

studenției, cum să se odihnească, fie și numai pentru cinci minute, dacă avea nevoie. Între cursuri, învățat și distracție, o noapte cu mai mult de cinci ore de somn nu mai fusese posibilă de mult. Așa că se folosea de orice prilej ca să atipească și dacă reușea să o facă, fie și numai pentru scurt timp, se trezea complet refăcut. Putea să adoarmă, la nevoie, în locuri ciudate și în poziții imposibile. Dormea și în picioare, în autobuz, dacă era nevoie. Acest obicei îl întrebuințase și mai târziu, când fusese nevoit să meargă în deplasări lungi și să alerge de la o conferință la alta, de la un dineu la altul, de la un interviu la avion și așa mai departe, la nesfârșit. Un lucru era cert. În situația în care apucase să doarmă un pic, cum era cazul în după-amiaza aceea, știa că se va chinui mult până să i se facă din nou somn.

Se aplecă peste geam ca să privească lumea, așa cum îi plăcea să facă când voia să se relaxeze. Pe capota limuzinei care aștepta, probabil, un client, chiar în fața intrării, se lăfăia motanul portocaliu și se lingea de zor. Se gândi să profite de proaspăta lor relație și să îl cinstească pentru ultima oară cu o cină de excepție.

În mai puțin de zece minute ajunse jos cu un file de somon crud. Când ieși cu bolul, mașina dispăruse, iar Behemoth nu era nicăieri. Se apucă să îl caute și să pâsâie ca un nebun, de unul singur, în fața intrării. Portarul îi făcu semn să se uite în spate. La o distanță de vreo douăzeci de metri, motanul stătea așezat pe cele patru labe și îl privea. Se apropie de el. Când ajunse în dreptul lui, acesta scoase un mieunat scurt, după care se trânti pe o parte. Charles rămase cu farfuria în mână pentru a vedea ce urmează. Ridicare, încă un mieunat scurt, apoi o tumbă pe partea cealaltă. Decise că spectacolul merită premiat, așa că lăsă farfuria jos și se ghemui pe vine. Pisica înfuleca, iar Charles o mângâia pe cap în același timp. Mai multe persoane se opriră să mângâie și ele pisica. Îl întrebară pe Charles ceva, dar cum acesta le răspunse în engleză, oamenii mai mângâiară un pic motanul și plecară.

După ce acesta devorase într-un timp record porția uriașă de somon, Charles îl luă în brațe și se gândi să se așeze undeva să își aprindă o țigară. O porni spre hotel, însă o văzu pe Christa ieșind. Se dădu instinctiv în spate, puse motanul jos și o lăsă pe aceasta să se îndepărteze. Așadar, îl mințise, iar după modul zvelt în care se deplasa, părea că nu era bolnavă. Decise să o urmărească.

Ledvina, care se plictisise de moarte în mașină, își blestemă încăpățânarea care îl făcuse să refuze orice cucerire recentă a tehnicii și chibzui că primul

lucru pe care îl va face în dimineața următoare va fi să își cumpere și un telefon, și o tabletă. Dacă se descurcau tot felul de imbecili, probabil că nu i-ar fi fost nici lui imposibil să învețe. Văzuse mica excursie a lui Werner. Îl fotografiase, cu micuțul aparat digital ce înlocuise de câțiva ani antichitatea numită Praktiker, pe care o deținea cu mândrie de mai bine de patruzeci de ani și la care nu ar fi renunțat, numai că laboratoarele dispăruseră cu desăvârșire, iar filme nu se mai găseau pe niciunde. Îi zări apoi pe Werner și pe Beata și observă plicul mare pe care ea i-l înmânase lui Werner doar pentru ca el să i-l paseze, la rândul său, lui Charles. Se gândi că e o chestie ierarhică la mijloc și că, negreșit, profesorul era șeful celor doi. Urma să îi dea lui Honza pozele pentru a încerca să îi identifice. Observă mica aventură a lui Charles cu pisica, după aceea o văzu pe Christa ieșind din hotel și pe Charles pornind în urmărirea acesteia.

Își puse ochelarii negri la ochi, își trânti pe cap un fel de beretă, cum purtau muncitorii prin filmele italienești din anii '60, și porni mașina.

Capitolul 107

Se întuneca foarte repede, așa că Charles grăbi pasul pentru că, după ce mersese în linie dreaptă vreo cinci sute de metri, Christa o coti brusc pe o străduță. Cum se învățase minte din seara precedentă, știa că agenta era foarte vigilentă și păruse să aibă ochi și la spate, mergea aproape lipit de clădirile de pe marginea drumului și era foarte atent ca, dacă femeia s-ar fi întors brusc, să poată reacționa rapid. La colț fu foarte prudent să nu pățească la fel ca vagabondul din seara de dinainte. Răsuflă ușurat. Christa era în față. Atât că străzile se scurtau și se îngustau foarte mult. Mergea în spatele ei de aproape o oră și avu senzația că străbătuse jumătate de oraș înspre periferie. Se întrebă cât de bine cunoștea Christa orașul, de reușise să se descurce pe toate străduțele alea. Cum se depărtaseră de centru, lumina de pe străzi începuse să se rărească și ea, ca și oamenii, iar zgomotele pașilor se auzeau din ce în ce mai tare în liniștea nopții. Așa că Charles trebui să lase să crească distanța dintre ei.

Ledvina începuse să aibă o mare problemă când Christa o luase pe străduțele strâmte. Dacă ar fi rămas în spatele ei, risca să fie văzut, atât de ea, cât și de Charles, așa că fusese nevoit să parcurgă străzi paralele cu cele pe care mergea femeia. Intrase de vreo trei ori în panică de teamă că o pierduse, însă o regăsise de fiecare dată. Nasul lui de copoi bătrân nu dădu greș nici de această dată.

Urma un parc cufundat, aproape integral, în beznă. Christa intră de-a dreptul în el și o luă spre celălalt capăt pe aleea centrală. Charles se bucură că o poate observa și lăsă o distanță mai mare între ei. Comisarul ajunsese pe o stradă cu sens unic și trebui să ia o decizie. Știa că după parc urmau un fel de străzi cu fabricuțe, un cimitir, dar că foarte aproape era o piațetă cu case vechi. Era posibil ca femeia să întâlnească pe cineva în parc sau în zona

industrială, deşi era destul de puţin probabil. Parie cu el însuşi că se ducea undeva la casele din piaţetă. Ocoli parcul pe cealaltă parte şi ajunse înainte. Se aşeză în parcare, într-o poziţie strategică, stinse farurile, dar lăsă motorul pornit şi aşteptă.

După un timp Christa se ivi din direcţia din care Ledvina presupuse că va apărea. Piaţeta era destul de mare, iar casele care formau un patrulater de jur împrejurul ei erau vechi, cu câte două-trei etaje, cu poartă la piaţetă şi curte interioară. Charles o pierduse pe Christa undeva pe străduţele industriale şi, cum habar nu avea unde se afla, decise că trebuia să meargă înainte. Văzu în depărtare un semafor şi se gândi că va decide ce trebuia să facă atunci când va ajunge acolo. O Lună grasă, numai bună pentru apariţia vârcolacilor, compensa lipsa aproape totală a luminii. Câte un bec trântit în mijlocul curţilor pustii şi lătratul câte unui câine părăsit dădeau peisajului un aer apocaliptic. Charles grăbi pasul.

Christa traversă piaţeta chiar prin mijlocul ei, unde era amplasată o statuie, nişte băncuţe şi un loc de joacă pentru copii, cu câteva leagăne şi un tobogan. Piaţa era înconjurată de stâlpi cu lumină galbenă. Când ajunse în dreptul statuii auzi în spate paşi care sunau ca un şchiopătat. Ca şi când cineva plutea în loc să meargă şi evita astfel să mai pună piciorul pe pământ. Se făcu brusc foarte frig. Cele câteva becuri care înconjurau piaţa începuseră să pâlpâie, iar două dintre ele se stinseră de tot. Celelalte împrăştiau o lumină din ce în ce mai difuză. Luna prelungea silueta Christei cu o umbră alungită.

Ledvina, care privea întreaga scenă, simţi şi el frigul şi auzi paşii. I se ridică părul în cap când văzu că peste umbra Christei creştea o altă umbră care părea să o înghită cu totul. Un bec, chiar lângă el, plesni cu zgomot şi, în depărtare, se auzi cum mai crăpă unul. Paradoxal, poate pentru că erau legate în paralel, lumina din capătul opus al pieţei, de unde venea umbra, deveni mai intensă, ca şi cum primise o infuzie de energie. Această a doua umbră se proiectă pe perete. Era o umbră a unui corp omenesc foarte subţire, uşor cocoşat. Un nas lung ieşea deasupra dinţilor care păreau colţi metalici în gura din care picurau stropi de salivă. O umbră aproape ireală prin claritatea detaliilor. Coatele îi erau lipite de corp, iar mâinile ridicate şi împinse în faţă, ca la un animal care îşi atacă prada. Degetele erau lame ascuţite şi textura lor părea metalică la rândul ei. Comisarului nu îi fu greu să identifice singura sursă de lumină artificială care provoca umbra aceea. Ieşi din maşină ţinând în mână pistolul încărcat cu gloanţe din argint. Era

convins că între perete şi bec nu exista nimic, ca în fotografiile pe care le văzuse, aşa că întinse pistolul şi se pregăti să tragă în gol în acea direcţie. În acel moment ceva se înterpuse între lumina care devenise orbitoare şi unghiul lui de vedere. Un individ, o fiinţă, un om poate, se îndreptă spre Christa, care o luase la fugă îngrozită. În momentul acela ambele umbre se zăreau pe perete ca într-un joc de marionete.

Ledvina era uimit că ceea ce producea umbra putea fi văzut în realitate. Nu se mai gândi la explicaţii şi trase o dată. Şi a doua oară. „Fiara", aşa cum o botezase comisarul, era prea departe, iar lumina îi bloca vizibilitatea, deci nu putu să deslușească altceva decât o siluetă. Aceasta se opri la auzul primei împuşcături. Apoi porni din nou, dar a doua împuşcătură o făcu să rămână pe loc încă o dată. Glonţul lovise un copac chiar de lângă fiinţa aceea şi rămase înfipt acolo. Creatura părea că studia glonţul, după care, brusc, se întoarse în sens invers şi dispăru după stâlpul de lumină. În aer răsună a treia împuşcătură.

Christa înţelesese că cineva o proteja, aşadar, o luase la fugă în direcţia dinspre care se trăgea, însă nu în bătaia glonţului, ci pe latura opusă.

În acel moment, Ledvina îl zări pe Charles apărând din celălalt capăt al pieţei, exact în zona unde dispăruse fiara. Cele două siluete se încrucişară pentru o secundă până în momentul în care fiara se ghemui cumva şi dispăru în jos, de parcă ar fi înghiţit-o pământul.

Charles auzise împuşcături şi intrase în piaţă. Apucase să vadă cu coada ochiului pe cineva, aproape de el, care se lăsase în jos şi se aruncase printr-un geam spart în subsolul unei case din marginea piaţetei.

Christa ajunse aproape de maşina comisarului când acesta se apucase să înjure şi să tragă cu pistolul în gol. Se aprinseră lumini la mai toate casele şi oameni apăruseră la geamuri. Câţiva începură să strige, iar Ledvina auzi în staţia maşinii că se căuta un echipaj de poliţie pentru piaţa cu pricina. N-avea niciun chef să se trezească în clipa aia cu autorităţile pe cap şi să dea explicaţii, pierzând astfel, din nou, orice fir reuşise să găsească. Dacă ar fi fost la originea unui asemenea scandal, risca să compromită inclusiv cererea de reţinere a lui Charles care, în mod evident, nu era umbra, însă la fel de evident avea o clară legătură cu ea. În sfârşit, Ledvina avea dovada. Christa se oprise, aplecată cu mâinile pe genunchi, şi gâfâia la mai puţin de douăzeci de metri de maşină. Frigul se diminuase, luminile îşi reveniseră la normal. Ledvina ştia că umbra se estompase de mult, aşa că hotărî să dispară de

acolo cât putea de repede. Se urcă în mașină și demară în mare viteză. Christa nu știa ce să facă. De ea se apropia femeia care fusese în bar în seara precedentă. Îi puse un sacou pe spate, o cuprinse de umeri și o conduse ușor spre una dintre case. Charles, care reapăru în piață, pentru că se ascunsese după colț când Ledvina începuse să tragă aiurea în direcția lui, apucă să o vadă cum intră însoțită pe poartă.

În câteva minute se iviră două mașini de poliție și lumea începu să se adune în piață. Neavând habar ce se întâmplase, Charles se întrebă în ce s-o fi mai băgat Christa. Cum lumea deja ieșise din case, în număr mare, se gândi că încă o problemă era exact ce i-ar fi trebuit ca să nu mai poată pleca de acolo. Era dezamăgit de Christa. Îl mințise tot timpul. Avusese suspiciunile lui, dar decisese să le ignore. Nu înțelegea cum de instinctul și intuiția îl înșelaseră atât de amarnic. Femeia se dusese, în mod evident, la o întâlnire, după ce îl mințise că nu va mai ieși din hotel. Mai mult, crease cine știe ce alte încurcături.

Hotărî că nu era cazul să fie prins acolo, așa că făcu stânga împrejur și o luă în altă direcție decât cea din care venise. La numai două minute avu noroc și găsi un taxi care tocmai lăsase pe cineva. Șoferul îl întrebă unde merge și, dându-și seama că e străin, îi ceru 50 de euro ca să îl ducă la hotel. Charles fu de acord. În momentul acela banii erau ultima lui problemă.

Capitolul 108

Werner auzi în căşti cum Charles intră în camera de hotel şi se duce direct în baie. La comisar acasă continuau să se audă icnete şi gâfâieli. Linişte mormântală în camera Christei. Rămăseseră ceva mai mult de şase ore până la marea întâlnire. Werner lipsise un pic, aşa că Beata pregătise cina. Făcuse fazan la cuptor cu sos de vişine. Werner înfulecă o porţie cu poftă, după care îi spuse Beatei că era timpul să se ducă la Ledvina.

Ledvina se dusese direct la serviciu. Urcă nervos în birou, bombănind şi trântind uşa. Încercase, pe drum, să înţeleagă ce naiba se întâmplase în acea seară. Avu un impuls, pe care îl controlă cu foarte mare greutate, de a trezi pe toată lumea, de la ministrul de Interne până la preşedintele Cehiei, dar ştia că asta n-ar face decât să le confirme tuturor că e nebun de legat. Îşi reîncărcă pistolul, îl puse sub pernă şi se trânti în pat îmbrăcat. Nu putu să adoarmă defel. Se întorcea încontinuu, de pe o parte pe alta, încercând să se calmeze şi să se concentreze. Avea nevoie, mai mult ca niciodată, să rămână lucid. Văzuse din nou, după atâta vreme, umbra care îi ucisese tatăl. Nu înţelegea cum de nu zărise fiinţa care provoca umbra aceea sinistră. Ea nu apărea în fotografii. Probabil că aparatul de fotografiat nu înregistra ceva ce ochiul omenesc putea totuşi să perceapă, la fel cum oglinda nu reflecta niciodată imaginea vampirului. Deoarece era făcut din întuneric, era imaterial şi atunci corpul lui nu reflecta lumina, iar aceasta trecea prin el ca şi când nu ar fi existat. Dar de ce persoana reală, fiara, nu apărea nici în desenele în care era figurată umbra? La asta comisarul nu avea un răspuns satisfăcător.

Era foarte aproape și avea convingerea că Baker reprezenta cheia pentru a rezolva, odată pentru totdeauna, misterul. Decisese să facă o ultimă încercare în dimineața următoare și dacă nu ar fi reușit să obțină nicio aprobare până la prânz, probabil că avea să își asume riscul de a-l sălta pe Charles oricum.

Pe drum Charles se gândi că Ross avusese din nou dreptate. Era nervos pe el însuși pentru modul în care fusese „jucat". Nu înțelegea agenda Christei, așa cum nu mai pricepea mare lucru din toată întâmplarea. Informații și gânduri de-a valma îi sporeau confuzia. Decise că singurul lucru care conta era să ajungă la Londra, să își ridice pașaportul diplomatic, să ia sabia care îl obsedase pe bunicul lui, căruia îi datora măcar atâta lucru, să plece acasă și să închidă subiectul o dată pentru totdeauna. Nu mai avea niciun chef să aștepte până la prânz. Se opri direct la recepție și îi ceru băiatului de acolo să îi facă rezervare la primul avion spre Londra și urcă în cameră.

Băiatul de la recepție primise consemn de la director să îl sune la orice oră dacă profesorul american ar fi avut orice fel de problemă. Mai mult, îi spusese că, în momentul în care doar intuiește că Baker ar avea vreo dorință, să-i telefoneze imediat.

Telefonul sună în camera lui Charles. Era directorul hotelului care își ceru mii de scuze pentru deranj, dar aflase că Charles trebuia să plece. Îl întrebă dacă e supărat, dacă i se întâmplase ceva, sau dacă i-ar putea fi de ajutor în vreun fel. Charles mulțumi politicos și răspunse că o problemă urgentă îl cheamă la Londra, așa că trebuie să ajungă acolo cât mai repede.

– În acest caz veți fi bucuros să auziți că următorul avion pleacă la ora cinci și că v-am rezervat deja un loc. E cu liniile aeriene turcești. O cursă care face escală la Praga. Din păcate, deși am trezit pe toată lumea, nu am reușit să găsesc bilet decât la clasa Economic și numai unul singur. Următorul zbor ar fi abia la ora zece. Iertați-mi indiscreția, domnișoara nu merge cu dumneavoastră? Sau vreți să îi rezervăm și ei un loc, la altă cursă?

– E perfect. Trebuie să plec acum. Iar domnișoara va mai rămâne. Vă rog să o găzduiți în continuare și să îmi trimiteți mie nota. Vă mulțumesc pentru tot.

Se uită la ceas și se apucă să își facă bagajul. Era ora 1. O oră mai târziu se afla în limuzina care îl ducea la aeroport.

Capitolul 109

Beata lăsă motocicleta în capul străzii pe care se găsea sediul Branșei Speciale. Apoi o luă tiptil pe lângă zid și trecu prin fața intrării. Ușa era închisă, iar din hol se putea vedea, prin geamul din sticlă al ușii, o lumină palidă. În ghereta portarului acesta stătea cu picioarele pe masă. Pe fața lui și pe perete se vedeau lumini și umbre, și culori, reflexii ale televizorului în fața căruia bărbatul mai mult moțăia decât se uita. Beata dădu ocol clădirii, în speranța că va găsi pervazul unui geam deschis, pe care să se cațăre. Nu găsi niciunul, așa că decise că trebuie să forțeze, sau să spargă, unul pentru a intra. Se cocoță pe zid până la pervazul parterului înalt al clădirii. Îndreptă lanterna spre interior. Nimerise la fereastra unei camere de depozitare, unde erau stocate, de-a valma, scaune vechi, birouri și alte obiecte de mobilier. Era perfect. Scoase din buzunar o rolă de bandă adezivă. O lipi pe geam în dreptul încuietorii și îl lovi cu lanterna. Nu reuși să îl spargă din prima, dar, în cele din urmă, geamul, vechi și el de când era clădirea, cedă. Îndepărtă sticla spartă rămasă agățată de bandă, întinse mâna prin gaură și deschise fereastra. Intră și avu grijă să o închidă la loc.

Ieși din depozit și o luă pe un coridor. Se îndreptă înspre intrare. Câteva trepte dădeau, prin spatele scării mari, chiar la cușca portarului care stătea sprijinit pe scaunul incomod, cu picioarele cocoțate pe masa pe care era așezat televizorul. Beata putea să audă, clar și puternic, cum acesta sforăia regulat. O luă tiptil pe lângă gheretă și urcă scările cu pas de pisică, fără să scoată niciun zgomot. În scurt timp ajunse la biroul lui Ledvina. Se asigură că nu era nimeni în jur. Oricum, în afara portarului, clădirea părea pustie. Își sprijini urechea de ușa camerei și ascultă un timp. Apăsă ușor pe clanță și împinse de ușă. Aceasta scârțâi îngrozitor. Puținul de lumină, de pe coridor, pătrunse în cameră și formă o fantă oblică pe podea. Îndreptă lanterna spre

stânga încăperii, văzu o bibliotecă ciuruită de gloanțe și se întrebă dacă nu cumva greșise camera. Se întoarse și orientă lanterna spre centrul încăperii. Era imensă. Auzi un zgomot dinspre dreapta și duse instantaneu mâna la pistol. Nu mai apucă să îl ridice. Un glonț o lovi direct în frunte și o aruncă doi metri în spate.

Ledvina se ridică în picioare și aprinse lumina. Se uită la fata blondă prăbușită pe podea și o recunoscu imediat pe femeia, de o frumusețe răpitoare, care se întâlnise cu Charles și cu celălalt individ, mai devreme. Comisarul auzise scârțâitul într-o stare de semitrezie. Scosese pistolul încet de sub pernă, iar când văzuse că silueta se întorsese spre el și dusese mâna la centură, nu așteptase invitație specială și trăsese. Îi părea rău că o omorâse. Nădăjduise să fie altcineva. Se pregătise din timp convins că, mai devreme sau mai târziu, umbra urma să vină și după el.

Glonțul din argint intrase și ieșise din capul fetei și se înfipse în peretele din spate.

Portarul, care fusese trezit de zgomotul împușcăturii, alergă ca nebunul cu arma în mână, până la biroul comisarului. Se liniști abia când îl văzu pe acesta în picioare, deasupra cadavrului. Ajunse și Honza, care o percheziționă pe Beata și găsi un dispozitiv de ascultare asupra ei. Aghiotantul o recunoscu pe fata care îi bătuse pe cei trei vagabonzi cu o zi înainte. Știa că motocicleta trebuia să se afle undeva prin apropiere. Dar se gândi că dacă i-ar fi spus comisarului că femeia își petrecuse un timp în fața clădirii și el o spionase, și că alergase să o salveze de o gașcă de descreierați, la starea de spirit în care se găsea Ledvina, risca să o încurce. Amână pentru mai târziu căutarea motocicletei.

Ledvina își dădu seama că femeia nu intenționase să îl ucidă, ci doar să instaleze microfoanele. „Nu trebuia să vină înarmată", își spuse comisarul în gând.

Cum nu găsiră niciun fel de acte asupra ei, Honza coborî în biroul lui, cu amprentele prelevate de pe cadavrul fetei și cu fotografiile acesteia. Se întoarse după o jumătate de oră și îi spuse dezamăgit comisarului că nu găsise nimic. Aveau nevoie de sprijinul Interpolului. Ledvina își zise că trebuia să apeleze la Christa, doar îi era datoare vândută. Era convins că îi salvase viața. În timp ce se plimba prin cameră și rumega tot felul de gânduri, se convinse singur că Beata fusese trimisă de Charles pentru a afla mai multe

despre ce avea de gând să facă. Îi ceru aghiotantului să îi aducă imediat un telefon mobil. Honza dispăru un minut şi reveni cu un telefon nou-nouţ.

– Îl păstram pentru dumneavoastră de câteva luni, zise Honza.

Ledvina îi ceru acestuia să îi detalieze pe scurt modul de utilizare. Se mai plimbă un pic prin cameră, după care îşi consultă ceasul. Trecuse de ora patru. O luă hotărât în jos pe scări. Honza, care avea o bănuială, se luă după el, iar când comisarul dădu să se urce în maşină, se aşeză între el şi portieră strigându-i:

– O să vă pară rău dacă faceţi asta!

Ledvina îi făcu un semn să se dea la o parte, însă Honza, care se aştepta să fie târât de acolo cu forţa, se agăţă de portieră. Ledvina începu să râdă.

– Dacă vii cu mine e OK?

Honza încuviinţă printr-o mişcare de cap. Se gândi că va mai putea să îl tempereze. Comisarul îi făcu semn să urce.

Câteva minute mai târziu erau deja la hotel, iar comisarul îl sălta de guler, peste tejghea, pe recepţioner şi îi cerea numărul camerei lui Charles.

– A plecat, spuse acesta speriat.

– Unde?

– La aeroport.

Ledvina nu numai că nu dădu drumul la guler, ci îl ridică pe bietul recepţioner la jumătate de metru deasupra pământului. Îl privi drept în ochi.

– Unde merge? Şi când?

– La Londra, la ora cinci.

Avură nevoie de mai mult de treizeci de minute să ajungă la aeroport chiar dacă nu ţinuseră seama de niciun semn de circulaţie, cu girofarurile şi avertizarea sonoră pornite. Comisarul se repezi pe uşa de plecări internaţionale şi arătă legitimaţia. În ciuda scandalului pe care îl făcuse, urlând întruna către funcţionari şi cei cinci poliţişti care îl înconjuraseră şi abia îl ţineau, în aşteptarea şefului lor, să oprească avionul de Londra, aparatul de zbor decolă fără probleme. Fu arestat şi dus într-un birou pentru a fi interogat.

Două ore mai târziu îi dădură drumul, la intervenţia ministrului, care îi ordonă să se prezinte de urgenţă la biroul lui.

Ceasul deșteptător îl trezi pe Werner la ora cinci. Pipăi partea stângă a patului și nu o găsi pe Beata. O căută prin toată casa. Nu era niciunde. O sună pe mobil. Telefonul îi era închis. Nu știa ce se întâmplase cu ea, dar nu se îngrijoră foarte mult. Știa că Beata era capabilă să se descurce în orice situație. Dacă fusese arestată, avea să se ocupe de asta mai târziu. Nu îi trecuse niciun moment prin cap că femeia ar putea să zacă împușcată pe podeaua biroului lui Ledvina. Porni computerul și văzu semnalul de pe telefonul lui Charles la aeroport. Intră în fișierul care avea stocate convorbirile telefonice ale acestuia și auzi conversația dintre Charles și directorul hotelului. Deci plecase. Cel puțin nu o luase pe Christa cu el.

Avea să se ocupe ceva mai târziu de prietena lui. În acel moment, cel mai important lucru era întâlnirea de la Templul institutului. Își prepară o cafea tare, scoase un senviș gata făcut din frigider și, după câteva operațiuni complicate, pe ecran îi apăru imaginea cu consola centrală. Pe stânga și pe dreapta, pe câte șase casete, de fiecare parte, erau imagini frontale cu fiecare dintre cele douăsprezece loji. Ultimul lucru pe care îl făcu înainte de a își închide telefonul fu să îl sune pe reprezentantul institutului la Praga și să îi spună să pregătească avionul. Când acesta îl întrebă pentru ce oră să fie gata, Werner urlă:

– Pentru orice oră.

SFÂRȘITUL PĂRȚII A TREIA

Intermezzo

Întâlnirea specială a Consiliului stătea să înceapă. Membrii începuseră să sosească, dar Martin Eastwood nu coborâse încă. După ce se aranjase pentru acea seară, foarte rară în istoria de peste şase sute de ani a Ordinului, repetă în faţa oglinzii o parte dintre argumentele care pledau pentru această excepţie a numirii unui membru, la care în tot acel timp nu se apelase decât de două ori.

Martin avea tot interesul să plaseze un om, pe care avea convingerea că îl controlează, în Consiliul celor doisprezece. Ar fi fost întotdeauna sigur pe două voturi, în loc de unul, ceea ce putea cântări greu în economia luării deciziilor. Asta pe de o parte. Pe de alta, în ciuda răcelii şi a cruzimii lui, pe care directorul institutului le considera calităţi obligatorii pentru fermitatea de care un manager, de o astfel de anvergură, trebuia să dea dovadă, Eastwood se ataşase de Werner. În timp ce îşi construia în minte argumentele pentru susţinerea candidaturii acestuia, începu să îşi amintească momentele bune trăite împreună şi importanţa pe care o avusese Werner de-a lungul timpului în consolidarea puterii Ordinului.

Până la Werner institutul efectuase, aproape exclusiv, serii de experimente psihologice cu privire la controlul direct al indivizilor. Diverse tipuri de tortură, în special psihică, erau experimentate în subsolurile de atunci ale institutului. De la privare de somn la experimente de pierdere a orientării, sau la acţiunea în urma căreia consumul de substanţe halucinogene putea induce efecte asupra comportamentului subiecţilor. Deşi multe dintre instituţiile care aveau de-a face cu deţinuţi le folosiseră pe scară largă, Martin simţise întotdeauna că metodele respective reprezentau soluţii care puteau fi aplicate doar individual sau, eventual, unor grupuri restrânse. Forţa lor asupra maselor era cvasinulă. Intuiţia îi spunea că avea nevoie de procedee mult mai sofisticate de control care să îi garanteze că grupuri mari de oameni

se vor comporta așa cum își dorea Consiliul, mai ales în situații de criză. Apariția internetului îi speriase de moarte, iar spargerea barierelor de comunicare, care făcuseră ca aceasta să devină liberă și universală, îi dădea lui Martin senzația că se apropia începutul sfârșitului pentru ei.

Prima zi în care Werner venise la serviciu și își prezentase proiectele fusese pentru Martin una dintre cele mai fericite din întreaga lui viață. Se felicită, atunci, pentru consecvența cu care îl urmărise pe Werner timp de mai mult de cinci ani și pentru inteligența și tactul de care dăduse dovadă.

Proiectele pe care i le prezentase tânărul, la prima lor ședință, îl dădură pe Martin pe spate și îl convinseseră să blocheze sume fabuloase pentru dezvoltarea și implementarea lor. În numai câteva minute, Werner schimbase întreaga abordare a problemelor lumii moderne și făcuse trecerea de la controlul asupra numerelor mici la cel asupra numerelor mari.

Cele două proiecte pe care i le prezentase fuseseră numite „Marea supă socială", cu trimitere clară la supa primordială, teoria biologului J.B.S. Haldane, enunțată în 1929, care ar fi stat la baza formării Universului, și „The Daily fix", „Doza zilnică" sau „Teoria copilăriei perpetue".

Referitor la cea dintâi, Werner vorbise despre instalarea unui paradox util pentru controlarea unor grupuri foarte largi de indivizi, doar prin încurajarea unei comunicări cât mai complete între aceștia și prin orientarea discretă a agendei lor. Paradoxul, susținea tânărul om de știință, rezida în constatarea că a fi mereu cu cineva te face să fii mai singur ca niciodată. La început, Martin nu înțelegea ce voia să spună Werner. Acesta avusese răbdare să îi explice. Anihilarea posibilității de a lăsa pe cineva singur, cu gândurile sale, era primul pas spre controlul total asupra subiectului.

Lipsa singurătății este dușmanul cel mai de temut al gândirii libere, spusese Werner. Al independenței. Niciodată nimic serios nu a venit în afara timpului petrecut de om cu sine însuși. Suspendarea reflecției echivalează cu anihilarea personalității individuale, cu transformarea unui lung șir de indivizi diferiți, capabili să gândească și să acționeze singuri, într-un fel de supă primordială. Conversația, timpul petrecut în compania cuiva, pot fi utile pentru clarificarea și sistematizarea unor gânduri.

Cum Martin nu își mai amintea exact tot ce afirmase Werner, se uită la ceas. Mai avea o jumătate de oră. Așa că deschise seiful gigantic, unde erau aranjate fișiere cu tot felul de date pe ele, în ordine cronologică. Îl accesă pe cel în dreptul căruia scria „Fischer" și scoase din el CD-ul primei lor

conversații din acel birou. Îl introduse în instalația de sunet futuristă, desenată de Bang & Olufsen anume pentru el.

„Lumea de astăzi, se auzi vocea lui Werner, trăiește într-un asemenea vid de ființă, încât nu are curajul singurătății. Ce să faci singur cu propriile gânduri? Pe cei mai mulți îi sperie asta fără să știe de ce. Unora le e frică să descopere că nu au nimic de gândit, dar cei mai mulți nici măcar nu știu asta. A fi mereu în legătură cu cineva, eventual cu grupuri mai mari, unde se ciripesc banalități, prefabricate de gândire și exprimare, suprimă posibilitatea oricărei reflecții, a oricărei adâncimi. Abrevierile codate nu ajută nici ele. Din contră, accentuează gândirea automată, din reflex, adică absența ei și comportamentul gregar. Cel mai ușor de manipulat sunt cei expuși astfel la influența unui grup de care trebuie să aparțină. Eventual cu un lider charismatic care să gândească pentru ei și pe înțelesul lor, care să le cunoască butoanele și reflexele de gândire."

Martin zâmbi. Ciripitura aceea se cheamă astăzi twitter.

„Paradoxul este că acest a fi mereu cu cineva te face să fii mai singur ca niciodată. Cu cât sunt mai mulți cei cu care ești în permanentă legătură, cu atât mai rău. Deoarece creșterea numărului de conexiuni scade direct proporțional numitorul comun. Și toată țesătura de relații se petrece în jurul acestui numitor comun, extrem de rudimentar. Niciun fel de legătură serioasă nu e posibilă, nu există schimb de idei, nici vreun fel de atașament în afara dependenței de a avea senzația că ești mereu în preajma cuiva, că ești conectat, la o adică. Plimbi un număr finit de idei și de expresii rudimentare. Relațiile devin reduse la o superficialitate ultimă, la stratul cel mai epidermic cu putință. Plate, lipsite de orice fel de profunzime. În aces sens, nu ajungi să cunoști cu adevărat, de fapt, pe nimeni dintre cei cu care ești în acest fel de contact. Le știi, poate, numele – când nu sunt doar porecle – vezi fotografiile pe care aleg ei să ți le arate și afli despre ei doar ceea ce vor ei să transmită. De regulă, locuri comune. Familie, chef, distracții, excursii exact ca ale turiștilor japonezi care se înghesuie ca oile, la nesfârșit, pe aceeași potecă, în aceeași coloană, cu același pas, în aceleași haine. Până și unghiurile din care sunt făcute fotografiile sunt de cele mai multe ori identice. Aceleași locuri de vizitat, același fel de a te distra, aceleași lucruri ușor de comunicat. Cu cât sunt mai ușor de comunicat, cu atât sunt mai de suprafață. Gândire în absența ei, totul este prefabricat. O singurătate extrem de zgomotoasă, asurzitoare."

Martin apăsă butonul de pauză pentru a savura spusele lui Werner, după atâția ani. Se gândi ce mare vizionar fusese acesta. Aproape uitase. Werner vorbea despre rețelele de socializare care ajunseseră între timp exact cum prevăzuse acest geniu aflat în proprietatea lui. Werner dezvoltase aceste idei în timp. Rețelele deveniseră metode foarte ieftine, nu numai de a controla mulțimile, dar și de a afla totul despre ele. Werner inventase, dezvoltase și apoi plasase firmelor de trafic de date și telecomunicații un model de localizare a locului unde se află în fiecare moment individul prin dezvoltarea de aplicații care să te identifice în orice moment. Culmea era că oamenii le instalau singuri și cu mare bucurie. Ultima lui găselniță fusese inventarea diabolică a unei metode de amprentare benevolă. Li se vindea indivizilor ideea că un gadget, un smartphone, să zicem, își poate recunoaște unicul proprietar prin amprenta lui. În felul acesta, oameni care credeau că le creștea siguranța și își protejau obiectele de furt sau de violarea datelor, de fapt, se înscriau benevol în gigantica bază de date inventată de mintea diabolică a lui Werner.

Romanele științifico-fantastice descriau niște vremuri, nu foarte îndepărtate, când oamenii vor purta, forțați, cipuri de recunoaștere. Nu era nevoie de violență sau de persuasiune, nici măcar de vreun efort. Cipurile existau deja. E adevărat, nu introduse cu forța sub piele, ci purtate benevol de miliarde de indivizi din întreaga lume.

Martin apăsă din nou *play,* apoi derulă puțin înainte. Își amintea totul despre prima teorie. Voia să afle un pic și despre cea de-a doua. Vocea lui Werner se auzi din nou.

„Marketingul modern a descoperit că toți adulții sunt niște copii. Tocmai pentru a fi împiedicați să gândească sau, Doamne ferește, să acționeze, eventual să se unească pentru o cauză care ar putea zgudui *statu quo*-ul din temelii, trebuie să li se dea ceva de făcut. Jucările. Spiritul ludic e definitoriu pentru orice ființă trăitoare pe acest pământ. Animalele se joacă, iar copiii învață din joc cum să devină adulți. Cum să își dezvolte inteligența, să își accentueze cunoștințele, să reacționeze în situații viitoare și cum să se poarte. O perversă inversiune poate transforma, la loc, adulții în copii. Aceasta ucide capacitatea de a supraviețui, crește dependența, mai rău decât la heroină, față de joc. Dacă totul e joc, nimic nu e serios. Asta omoară orice fel de responsabilitate și scade foarte mult capacitatea de adaptare. O pană de curent de o săptămână în lumea ultratehnologizată, de exemplu, într-un

mare oraș, ar face astăzi mai multe victime decât un cutremur de magnitudine 8 pe scara Richter. Audiențele uriașe la meciuri, vânzările care doboară record după record, cu cifre care depășesc orice imaginație la jocuri pe computer – din ce în ce mai violente, banalizarea răului și a crimei, transformarea inacceptabilului în fapt divers – decapitări pe bandă rulantă, accidente nesfârșite prezentate în detaliu la televizor, *happy-end*-urile roz din toate filmele, creează o imagine distorsionată a realității."

Werner făcuse o pauză în care se auzi sorbind ceva. Probabil cafeaua. Apoi reluase audiția:

„Odată, spectatorii de test al unui celebru film hollywoodian, erau cât pe ce să-i linșeze pe producători și regizor pentru că personajul principal era ucis la sfârșit după ce luptase eroic cu vreo 5 000 de soldați. Boala, suferința, moartea sunt gonite din cetate. Ele devin doar niște concepte abstracte la adulți, întocmai cum sunt la copiii mici. În acest fel se vând scump visuri care nu vor fi niciodată împlinite și vieți pe care le trăiesc alții pentru noi, prin procură. Empatia e exterminată."

Se făcuse târziu, dar Martin își aminti că finalul conversației fusese cel care îi arătase cu adevărat că avea în față un geniu absolut, un vizionar de talia lui da Vinci. Sau a lui Nostradamus. Voi să mai audă o dată. Derulă în față și apăsa din nou *play*.

„Nu mai ești în stare să gândești nimic pentru că nu mai înțelegi nimic. Te retragi ca în Evul Mediu în astrologie, mergi la ghicitoare, crezi în vampiri și vârcolaci, în Zona 51 și în tot felul de profeți mincinoși. Folosești tehnologie de ultimă generație ca să îți citești zilnic horoscopul și crezi în existența mediumurilor și a hipnozei, în superstiții băbești și în elfi. Poveștile au fost inventate pentru purificare, cum zicea Aristotel. Pentru ca timp de două ore, cât citești o poveste sau vezi un film cu purcelușI vorbitori, să uiți că ești muritor și că ai responsabilități serioase față de tine însuți și față de cei care depind de tine. Să iei o pauză. Sau o revanșă imaginară. Astăzi pauza aceasta cuprinde totul și inversează duratele. Viața reală devine o pauză de la joc și poveste. Tot mai multă lume confundă realitatea cu nenumăratele tâmpenii incoerente, înalte cât un munte, care le-au fost sădite în cap. E o metodă de control. Omul devine prada ușoară a spectacolului informativ a cărui victimă sigură este. În plin *infotainment* tot ce vrei e să continui să te joci, să butonezi non-stop ca o maimuță la un smartphone, sărind mereu de la una la alta, fără să te oprești un pic, fără să te poți concentra la nimic. În acest moment, când

puținătatea ta e redusă la nevoi edulcorate, menite să te țină mereu ocupat, îți delegi toate responsabilitățile. Gândesc și acționează alții pentru tine. Cel mai important efect al acestor două teorii pe care le-am prezentat e dependența ucigătoare pe care combinația pomenită e capabilă să o inducă. Nu te mai poți concentra la nimic serios, nici să-ți elaborezi un gând coerent. Trebuie să îl hrănești pe micul diavol din tine. Iar acesta e OK, atâta vreme cât îți primești doza zilnică – *the daily fix.*"

Conversația de pe bandă continua, dar Martin trebuia să plece la întâlnire, așa că o opri cu regret.

Își mai aminti doar că a doua zi Werner venise cu un logo pentru proiectele speciale, care de la un moment dat începuse să se confunde cu semnătura lui personală, iar apoi chiar să se identifice cu acesta. Era diavolul în chiloți de hermină din *Codex Gigas.*

PARTEA A PATRA

„Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius!"

„Omorâți-i pe toți. Dumnezeu îi va recunoaște pe ai Săi!"

Arnaud Amaury, 1209,
la asediul cetății Beziers,
soldat cu masacrarea a 20 000 de cathari

„Când intram în camerele prelaților, găseam zarafi și preoți ocupați să numere banii care se înălțau grămezi în fața lor."

Alvarus Pelagius, pe la 1320

Capitolul 110

Doar doi pasageri urcară la Praga în avionul Liniilor Aeriene Turceşti. Ceilalţi zburau de la Istanbul. Stewardesa îl conduse pe Charles la locul lui, aflat chiar în pântecele avionului, pe rândul central, scaunul din mijloc. Îi ceru scuze bărbatului cu barbă şi privire severă care îşi trase fără chef picioarele sub el. Cum nu fu deajuns, se ridică, într-un târziu, mormăind ceva într-o limbă pe care profesorul o recunoscu ca fiind limba turcă.

Se gândi că, de regulă, naţia aceasta nu era deloc ostilă. Din contră, în cele câteva vizite pe care le făcuse la Izmir sau la Istanbul, sau chiar în capitală, fusese întotdeauna impresionat de buna dispoziţie a localnicilor şi de amabilitatea lor jovială şi plină de căldură. Era ţara cu oamenii cei mai comunicativi pe care îi cunoscuse. Dacă apuca să stea de vorbă cu cineva mai mult de cincisprezece minute, ajungea, invariabil, la senzaţia că se întreţinea cu un prieten de o viaţă. Oamenii pe care îi cunoscuse iubeau discuţiile, mai ales cele în contradictoriu. Îşi amintea cu plăcere de localurile în care, dacă mergea de mai multe ori, obişnuiţii locului se supărau dacă nu făcea o partidă de table cu ei sau de magazinele ai căror patroni refuzau să îi mai vândă ceva dacă plătea fără să crâcnească preţul afişat pe obiectul respectiv. Chiar dacă finalitatea comerţului o reprezentau banii de la sfârşitul zilei, farmecul era întâlnirea dintre cumpărător şi ofertant, puterea şi modul de a negocia. Tocmeala. Acest mod de a socializa prin contact direct, în timpul căruia era întotdeauna servit cu un ceai, şi felul în care discuţiile alunecau de la marfă la orice fel de subiect, de la politică la cultură, de la sport la religie, i se păreau lui Charles absolut fermecătoare. De acolo deprinsese obiceiul de a da bacşişuri grase peste tot. Şi tot de acolo învăţase şi unul dintre cele câteva cuvinte pe care le ştia în turcă. Acesta era chiar „bacşiş".

Abia după ce se așeză și întoarse capul spre dreapta, înțelese de ce era nervos vecinul de scaun. O femeie de vreo treizeci de ani, de o frumusețe răpitoare, stătea lângă el. Figura ei orientală, cu ochii mari și migdalați, cu pometii ridicați ai obrajilor și pielea fină care se întrezărea din decolteul generos, probabil că fusese spectacolul favorit al turcului pe durata întregului zbor până la Praga. Însă în momentul acela priveliștea respectivă se îndepărtase ca o Fata Morgana în mijlocul deșertului. Se întoarse spre turcul care îi arunca săgeți otrăvitoare din priviri și îl pufni râsul.

Avionul decolă destul de abrupt și urechile începuseră să i se înfunde. Deschise gura pentru a echilibra presiunea din trompa lui Eustachio. Apoi, fericit că urma să se încheie în curând acea călătorie bizară și că mai avea doar o singură oprire înainte de a se întoarce acasă, încercă să rememoreze tot ce i se întâmplase de când ajunsese în Transilvania. Trebuia să deslușească ce era important din țesătura destul de complicată a evenimentelor prin care trecuse.

Așadar, organizase un simpozion de istorie în orașul de naștere al lui Dracula, ca pretext pentru a recupera o sabie de care bunicul lui era obsedat și din a cărei recuperare acesta își făcuse un scop în viață, moștenire pe care i-o transmisese lui în ziua în care dispăruse. Acolo întâlnise un om bizar, împușcat de nu se știe cine și care îi spusese că îi era un fel de rudă, îi cunoscuse bine bunicul și chiar fusese cu foarte mulți ani în urmă în vizită la casa acestuia din Virginia. Omul venise în camera lui din hotel, sângerând abundent, cu o mapă maronie și cu o poveste incredibilă. Îi spusese că Vlad Țepeș ascunsese un mesaj într-o carte, chiar în primul exemplar al *Bibliei lui Gutenberg,* a cărui tipografie o sponsorizase cu bani procurați de la eroul național al Albaniei, Skanderbeg. Nu știa despre ce fel de mesaj putea fi vorba, dar era suficient de important, pentru ca timp de cinci sute de ani o grupare neclară de indivizi să încerce să îl recupereze de-a lungul istoriei. Și acei indivizi erau capabili de orice, inclusiv de cele mai odioase crime pentru a intra în posesia acestuia. Primise un bilețel de la o femeie care îl trimisese la Praga, la Catedrala Sfântul Vitus unde, după ce reușise să dezlege mesajul ascuns în poezia lui Agrippa d'Aubigné de pe bilețelul cu pricina, furase un ștergar din capela sfântului care dădea numele catedralei. Pe acesta era un mesaj cifrat cu codul masonic. Cu ajutorul acelui mesaj recuperase spada pe care se părea că i-o dăruise sultanul Murad al II-lea lui Vlad Țepeș când îl trimisese, la doar șaptesprezece ani, să cucerească tronul Țării Românești.

Aflase, spre stupoarea lui, că și spada de Toledo, în privința căreia legenda spunea că i-o lăsase tatăl său, alături de colierul oficial al Ordinului Dragonului, și pe care i le adusese la Istanbul chiar omul de încredere al acestuia, un anume Cazan, era reală. Așadar legenda se adeverise, iar pe Charles îl tulbura foarte mult când o poveste apocrifă se dovedea a fi reală.

Cea de-a doua sabie, numită Tizona, ca spada Cidului, trebuia să fie în Anglia și indiciul pentru găsirea ei era „Sfântul Gheorghe", un desen cu o pasăre și un 10.00 notate pe același bilet. Ajunsese la concluzia că pasărea îl reprezenta pe Uccello, iar „Sfântul Gheorghe" făcea referire la tabloul acestuia, *Sfântul Gheorghe omorând balaurul,* aflat la National Galery în Londra. Și că, probabil, trebuia să fie acolo la ora zece a unei anumite zile. Nu știa exact care era acea zi. Pe parcursul întregului drum fusese însoțit de o femeie care îi plăcea foarte mult. Spusese despre ea că era de la Interpol, știa foarte multe despre el, dar îi ascunsese, probabil, adevăratele ei intenții. Cert era că știa mult mai mult decât afirma și Charles nu înțelesese deloc jocul pe care îl făcea și preferase să o abandoneze. Se gândea la ea și se întreba dacă nu cumva greșise reacționând la impuls și plecând din Praga în felul în care plecase.

În mapa care conținea, chipurile, pagini extrase din acea faimoasă Biblie pierdută, găsi integral, tradus în latină, textul lui Kafka, *În fața legii,* reluat apoi în romanul *Procesul.* Textul avea o mică modificare când făcea referire la ușile păzite de 12 paznici. Numărul 12, care se repeta obsesiv, alături de numărul 24 în paginile din presupusa Biblie, așa cum 12 trebuia să fie numărul total al însemnelor heraldice de pe tecile celor două săbii. Spadele, potrivit unui alt indiciu de pe același bilet, trebuiau să încapă într-o singură teacă. Deocamdată văzuse doar șase blazoane. Aceleași pagini cuprindeau și o jumătate de text pe care îl recunoscu ca fiind completarea altui paragraf pe lângă care trecuse de nenumărate ori în copilărie și care era zugrăvit pe peretele pivniței de vinuri din casa bunicului său, unde în prezent locuia tatăl lui. Tatăl care, din nefericire, a fost nevoit să se opereze la inimă, însă, după câte aflase, era în acel moment în afara oricărui pericol. Pusese cele două jumătăți de text la un loc și găsise încă un text, stranie coincidență, tot al lui Kafka, de data aceasta din *Colonia penitenciară.* La textul original, din nou o mică adăugire. Ceva despre o cheie din oțel și o ușă din piatră. Își aminti că panoplia din sala de duel, a aceleiași case, era un fel de piatră rotundă pe care erau însemnate tocmai blazoanele pe care le văzuse pe sabie,

aranjate precum orele pe un ceasornic. Tot 12. Cu diferența că pe acea piatră, în centru, se aflau alte trei blazoane. Nu își amintea exact care erau acestea. O stranie coincidență era și simbolul din legitimația de Interpol a Christei, desenat acasă, pe același perete. Ultimul element spectaculos din mapa maronie îl constituia un fel de fotografie sau desen care părea al New Yorkului, dar fără ocean, din Evul Mediu. Nu putea lega de nimic această fotografie și asta îl intriga.

Până acolo toate erau bune și frumoase și aproape că i s-ar fi părut că trăise o aventură dintr-un roman de Jules Verne dacă nu s-ar fi lovit la tot pasul de un morman de cadavre. Și toate voiau să sugereze că un vampir umbla liber prin lume și își făcea de cap, numai ca să îi însceneze lui ceva, nu știa exact ce, amenințând că va lega în mod direct crimele de el, dacă nu își ținea gura. Problema era că nu știa, încă, despre ce nu trebuia să sufle o vorbă. Aflase de la Christa și, într-un fel, îi confirmase și ciudatul comisar Ledvina, care se dovedise a fi un descreierat care se credea vânător de vampiri, că odioasele crime de la Sighișoara reprezentau un model care se repetase în locuri prin care trecuse el, în țări și în împrejurări diferite. Așa-zisul vampir îi făcuse chiar onoarea de a-l elibera din închisoarea improvizată din satul unde ajunsese, după ce fusese nevoit să se dea jos din trenul în care niște oameni care îl urmăreau fuseseră măcelăriți. Fuseseră eliberați și el, și Christa, însă cu prețul altor cadavre. Văzuse apoi fotografii cu umbra apărută în preajma acelor crime, iar comisarul Ledvina dezvoltase o teorie interesantă, cu ceva dovezi, despre care nu știa cât erau de autentice, că prezența umbrei a fost consemnată de cel puțin zece ori în istorie și că, după calculele lui, ea apărea cu o frecvență de 30-32 de ani în diferite părți ale lumii și doar la evenimente sinistre. Un fel de confirmare a răului.

Încercă să înnoade toate aceste fire, dar nu reuși. Nu avea habar dacă scăpase sau nu de amenințarea umbrei. Tot ce știa era că evitase, în ultimul moment, să fie arestat de comisarul ceh și se sustrăsese supravegherii Christei.

Tot gândindu-se la acestea, adormi.

Capitolul 111

Un semnal de alertă apăru pe monitorul lui Werner, chiar în momentul în care *countdown*-ul de pe consola Templului arăta mai puțin de două minute până la începerea întâlnirii. Acesta făcu click pe iconița roșie. Programul complex de preluare și de interpretare a datelor conceput chiar de el însuși, identificase o solicitare de identificare a unor amprente și a unor fotografii stocate deja în uriașa bază de date a institutului, clasificate la ultrasecret. Amprentele erau ale Beatei Walewska. Așadar, o prinseseră. Chiar în clipa în care hotărî că se va ocupa de Beata după ce se termina întâlnirea, pe ecran apărură trei fotografii cu Beata întinsă pe podea într-o baltă de sânge. Încremenise uitându-se la acel chip frumos, pe care îl sărutase cu doar câteva ore înainte. Simți ca și când cineva îl lovise în stomac. Aproape se chirci. Războiul devenise total și el știa cel mai bine asta. Dar nu se așteptase ca lucrurile să ia o turnură atât de neagră pentru el. Resimți o presiune pe cap și o apăsare stranie în coșul pieptului. Aproape un atac de panică, sau ceva de genul ăsta. Nu i se mai întâmplase să încerce o asemenea senzație. De obicei își potolea nervii trântind și spărgând. Așadar, și Beata. Trebuia să presupună că boxerul avusese aceeași soartă. Iată elementul surpriză care nu putuse fi prevăzut. Un polițist obsedat și dement. Cu o ură care îi transformase chipul într-o expresie de bestie hăituită, își jură că îl va omorî personal pe Ledvina.

În boxe se auzeau cuvintele de deschidere ale întâlnirii rostite de Martin Eastwood. Intră pe imaginile din Templu. Nu reuși să se concentreze deloc la ce se întâmpla acolo. Fotografiile cu Beata moartă îi rămăseseră întipărite pe retină. Se ridică și încercă să respire regulat. Luă un pahar cu apă și îl bău cu înghițituri mici. Când, în cele din urmă, se liniști, asistă la o adevărată ceartă între membrii Consiliului.

Eastwood le explicase pentru ce îi convocase şi le ceru să accepte că se crease o situaţie excepţională şi că era momentul să se recurgă la un punct din regulamentul de funcţionare a Consiliului care stipula că o astfel de excepţie la alegerea unui nou membru era posibilă, în cazul în care anumite condiţii concrete, de urgenţă, ar fi fost îndeplinite. Făcu un pic de istorie şi aminti cele două exemple celebre care creaseră precedentul. Ceilalţi membri nu erau deloc convinşi că erau îndeplinite condiţiile şi nici că Werner avea anvergura pentru a deveni membru în Consiliu. Eastwood încercă să îi convingă, enumerând serviciile extraordinare pe care directorul general al institutului le adusese organizaţiei şi întărind loialitatea pe care acesta o demonstrase de-a lungul celor cincisprezece ani.

Lumina se aprinse în dreptul lojei cu numărul 2, iar geamul se dezopaciză parţial, lăsând să se întrevadă silueta celui care vorbea. Acesta era un individ cu ochelari care termina de înfulecat o bucată dintr-un mango uriaş.

– Nu înţeleg de ce ai convocat întâlnirea asta, din moment ce încă nu suntem în posesia documentului.

– Exact. Cum putem fi siguri că îl vom avea, finalmente? Dacă ne trage pe sfoară? interveni loja 6.

– Şi după aia nu îl putem revoca.

– Un membru nu poate fi revocat, spuse altcineva.

Se stârnise o gâlceavă în care toată lumea vorbea cu toată lumea. Eastwood interveni de mai multe ori şi lovi cu un ciocănel suportul rotund aflat pe masa din faţa lui.

– Domnilor! Domnilor!

Până la urmă, spiritele se mai calmară.

Din loja 5, rămasă complet în întuneric, răzbătu o voce piţigăiată:

– Beneficiile pe care ni le aduce omul tău sunt mari, de acord. Dar sunt acţiuni de execuţie, ca să zic aşa.

Interveni şi vocea guturală cu accent japonez:

– Nu e prea clar de unde ştie Werner ăsta de existenţa noastră. Şi e neobişnuit ca o persoană să se ceară în Consiliu.

– Da, e fără precedent, interveni loja 11.

Atmosfera începea să se încingă din nou, aşa că Martin Eastwood tună autoritar:

– Nimeni nu poate ignora unsprezece avioane private care aterizează la aceeaşi oră, iar pasagerii lor sunt transportaţi în Templu, în cel mai mare secret. Werner e deştept. N-are cum să nu ştie de existenţa noastră. Cert e că nu ne cunoaşte identitatea. Nici măcar voi între voi nu vă cunoaşteţi. Şi, sigur, nu ştie ce se discută aici. Securitatea acestei întâlniri e mai presus de orice bănuială.

– Securitatea, securitatea, se auzi, maimuţărindu-l pe Eastwood, singura voce care tăcuse până atunci, cea a lojei cu numărul 10. Ar trebui lămurit cine i-a omorât pe cei trei şi care dintre noi urmează.

Circul reîncepu, iar Martin lovi atât de tare cu ciocanul în suportul special, încât acesta se făcu ţăndări, iar măciulia se izbi de geamul lojei.

– Excepţiile istorice s-au dovedit a fi eficiente şi inspirate. Mai mult, au deschis două linii noi pentru oameni excepţionali care au şi salvat Ordinul. Câteodată, un pic de sânge proaspăt face bine Ordinului.

– Alea au fost condiţii de criză în care organizaţia a fost în pragul disoluţiei. Nu se pot arde etape. Lucrurile sunt, astăzi, mult mai complicate.

Se auziră reacţii de aprobare de la majoritatea lojilor. Martin ripostă:

– Un pericol mai mare decât mecanismul care s-a pus în mişcare nu există pentru noi. Am informaţii sigure că, pentru prima oară în 550 de ani, întâlnirea va avea loc. Toate eforturile noastre de până acum de a descoperi Biblia au fost zadarnice. Werner e singurul care o poate găsi. Mi se pare că nu înţelegeţi cât de gravă e situaţia.

Interveni vocea piţigăiată:

– Putem vota, ca să încheiem cu mascarada asta. Înainte trebuie să ştim dacă i-ai promis un loc în Consiliu şi în ce condiţii.

– Da. I-am promis, spuse Martin. Dacă aduce Biblia.

– Mie nici acum nu îmi este prea clar ce conţine Biblia aia. Formule magice? Nu există aşa ceva.

– Nu ştie nimeni cu exactitate, zise Eastwood. Cert e că cineva ne urmăreşte încă de când s-a creat organizaţia noastră şi are puterea să o distrugă.

Loja 2, o voce cu puternic accent rusesc, interveni şi ea:

– Ni s-a tot explicat că am putea fi expuşi. Nu prea înţeleg cum un document mai vechi de jumătate de secol ar putea menţiona ceva despre noi. E istoria noastră? Să o facă publică. La câte teorii ale conspiraţiilor sunt în circulaţie, una mai mult sau mai puţin tot aia e.

– Nu sunt de acord. Aici se întâmplă ceva, interveni loja 8. Trei dintre noi au fost uciși în scurt timp. Și dacă în carte există doar metoda prin care suntem identificați și transformați în ținte fixe, trebuie să punem mâna pe ea și să ne liniștim. Eu mi-am întărit securitatea de patru ori și tot mă uit în stânga și în dreapta când aud un sunet suspect.

– Așa e, zise cineva. Teroarea trebuie oprită. Să aducă Biblia.

Japonezul propuse o soluție cu care toți păreau a fi de acord:

– Atunci, spune-i că s-a votat că îl primim în momentul în care avem Biblia și știm că pericolul a trecut.

– Da, întâi loja 10. Și după aia, trebuie să scăpăm de el. Să votăm asta!

Werner urmărea cu uimire direcția în care o luase discuția. Nu îi venea să creadă. Nu se așteptase deloc la așa ceva. Se întreba ce se întâmpla cu el. Cu cât controla mai mult lucrurile, cu atât acestea păreau că scapă mai mult de sub control. Și chiar voiau să îl elimine? N-aveau decât. Și așa nu îi păsa deloc de ei. Taică-su avusese dreptate. Nu puteai avea pic de încredere în vreunul dintre membrii Consiliului. Erau bolnavi de putere. Oricum, pe el nu îl interesa altceva decât Biblia. Dacă urma să pună mâna pe ea, nu avea să mai conteze prea mult dacă va ajunge membru sau nu. I-ar fi gâdilat orgoliul nemărginit și i-ar fi făcut treaba mai ușoară. Dar Biblia era singurul lucru care conta.

Se ridică de la masă și se apucă să se îmbrace. Îl sună pe administrator și îi spuse să vină să îl ia. În timp ce se îmbrăca și aștepta mașina, chiar dacă nu se mai uita la monitor, auzea în boxe continuarea discuției din Templu. Votaseră pentru eliminarea lui. Însă abia după ce se vor asigura că lista va fi în mâinile lor. Nu se așteptase deloc ca lucrurile să evolueze în felul acela. Dar, pentru că era un excelent strateg, avea mereu un plan de rezervă.

Scoase telefonul mobil. Intră într-o aplicație și tastă ceva. Pe ecran îi apăru diavolul în chiloți și întrebarea: „Activați protocolul Armaggedon?" Confirmă. Urmă o altă întrebare: „Sunteți sigur?" La dracu', era sigur. Se gândi că el desenase seria de întrebări. I-o fi trecut atunci prin cap că ar fi putut ordona distrugerea Templului la nervi și apoi să regrete? Nu își amintea exact. Apăsă pe opțiunea „Y". „Confirmați data și ora?" Din nou, „Y". „Atenție, apăru pe ecran. Din acest moment, comanda este ireversibilă. Tastați codul de confirmare." În timp ce ieșea pe ușă, chiar în fața vilei, și trăgea în piept aerul parfumat pe care îl degajau florile de pe alee, care

începeau să înflorească, tastă un cod din douăsprezece caractere și apăsă *enter*. Înainte de a se închide, telefonul afișă un ultim mesaj: „Protocolul final a fost activat".

Chiar în momentul în care mașina intra pe pistă îl sună Eastwood.

– Felicitări, îi spuse acesta. Din momentul în care avem Biblia, ești membru cu drepturi depline în Consiliu.

„Mulțumesc-ul" pe care îl rosti Werner îi păru lui Eastwood rostit de o voce profund emoționată de înălțimea momentului.

Capitolul 112

Lumina se opri în tot avionul, care începu să se zguduie. Vocea căpitanului se auzi în boxe. Anunță că trec printr-o zonă de turbulențe severe, dar că nu e cazul de panică. Charles se uită în stânga lui, la turcul care se înfipsese în scaun, strângând foarte tare cu mâinile brațele fotoliului. Ceva la mâinile acelea îi atrase atenția. Niște unghii metalice creșteau cu repeziciune din degete. Se panică, însă simți cum cineva din partea cealaltă se urcă pe el și începe să îl prindă de umeri și să îl zguduie. Întoarse capul. Era femeia, care arăta ca un mort viu. Ochii i se albiseră integral, iar din gură îi picura salivă acidă.

Auzi un „Domnule, sunteți OK?" și simți un zguduit când deschise ochii. Se uită cu o expresie îngrozită la stewardesa care îl mai întrebă o dată dacă i s-a întâmplat ceva. Femeia de lângă el se ridicase în picioare și arăta normal. Înainte de a răspunde întoarse capul spre pasagerul din stânga. Îi privi mâinile. Era lumină în avion, iar degetele acestuia păreau normale.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Charles.

– Ați visat, probabil, ceva. Acum sunteți bine? întrebă stewardesa în timp ce îi întinse un pahar cu apă.

– Da. Cred că sunt bine. Mulțumesc.

Însoțitoarea de bord se asigură că totul e în ordine, luă paharul al cărui conținut Charles îl dăduse peste cap și se îndepărtă. Femeia se așeză la locul ei. Charles îndrăzni și o întrebă:

– Am vorbit în somn?

Femeia îl privi cu simpatie și îi răspunse:

– Mai rău. Ați strigat. Mai îngrijorătoare a fost expresia feței dumneavoastră. Ați avut un coșmar.

Nu înțelegea dacă era o întrebare sau o afirmație.

– Sunt psihoterapeut, îl lămuri femeia. Nu cred că ar strica să îmi faceţi o vizită zilele următoare, adăugă ea în timp ce îi întinse o carte de vizită.

Charles o luă şi o privi îndelung.

– Poate că am coşmaruri. Nu am prea dormit în ultimele nopţi. Dar un psihoterapeut...

– Nu poate să îi spună nimic unui om inteligent care şi le-a spus de mult pe toate. Ştiu asta.

Charles fu uimit de replica femeii. Exact asta gândise. Probabil că era un loc comun.

– Totuşi, dacă vă răzgândiţi, vă stau la dispoziţie.

Capitolul 113

În urma incidentului cu Beata şi după ce-l ratase pe Charles la aeroport, Ledvina ştia că îl pierduse pe profesor pentru totdeauna şi că, dacă nu avuse nici măcar puterea să îl aresteze la Praga, nu exista nici cea mai mică şansă să ceară urmărirea lui internaţională. Era convins că femeia pe care o împuşcase fusese delegată de Charles să îi pună microfoane la birou. Echipa pe care o trimisese acasă, după ce îl sperie îngrozitor pe cumnatul lui adormit la televizor, când intrase cu măşti pe faţă şi cu armele scoase, găsise microfoane şi acolo. Ajunsese într-un impas şi Christa era singura care mai putea să îi desluşească din lucruri, dar era de la Interpol şi asta îi îngrădea şi mai mult orice posibilitate de a acţiona în vreun fel. Hotărâse să vorbească, totuşi, cu ea.

De la aeroport, Honza, care se străduise să îl calmeze, îl duse la hotelul Boscolo şi îl rugă pe comisar să rămână în maşină şi să îl lase pe el să vorbească. Se întoarse în scurt timp şi îi spuse comisarului că agenta nu era în cameră şi că lipsise toată noaptea. Ledvina îi zise că îl doare capul şi îl rugă pe aghiotant să îi aducă o cafea tare şi fără zahăr. Când acesta reintră în hotel, comisarul se urcă la volan şi o întinse.

Ştia unde o lăsase pe Christa în noaptea precedentă şi bănuia că era încă la una dintre casele din piaţetă. Speră să nu fi plecat între timp, aşa că apăsă serios pe acceleraţie. Opri în piaţă, când noul telefon mobil îi sună în buzunar. Pe ecran apăru numele aghiotantului, singurul număr pe care acesta apucase să îl introducă în memoria aparatului. Răspunse, însă nu îl lăsă pe Honza să spună nimic.

– Am plecat unde cred că ar putea fi cucoana. Rămâi acolo şi nu te mişca. Sună-mă dacă ajunge cumva la hotel.

Honza oftă şi se aşeză pe bordură. Sorbi din cafea.

Comisarul nu trebui să aştepte mult până o văzu pe Christa ieşind pe una dintre porţi. Se luă după ea, iar când ajunse în dreptul ei deschise portiera şi o invită înăuntru. Aceasta ezită un pic, însă, în final, se urcă în maşină.

Capitolul 114

Charles se așezase la coadă, la o cafea, în terminalul la care aterizase pe aeroportul Heathrow. Își privi ceasul care arăta ora opt și jumătate. Dădu ceasul cu o oră în urmă și, în timp ce aștepta la rând, se gândi că era prea devreme pentru Galeriile Naționale, așa că se hotărî să se ducă, înainte, la ambasadă.

Știa exact unde era ambasada, pentru că fusese de mai multe ori acolo ca invitat special. Fuseseră date chiar și câteva dineuri în cinstea lui. Dar, oricât de bine s-ar fi simțit, nu putea să își reprime de fiecare dată senzația că intra în cea mai urâtă clădire pe care o vizitase vreodată. Blocul acela pătrățos, proiectat de Ero Saariner, finlandezul școlit în America, putea fi, după spusele lui Charles, mutat în orice oraș nord-coreean fără ca vreun locuitor de acolo să observe vreo diferență și nimeni nu l-ar fi privit ca pe un corp străin. Statuile lui Regan și Eisenhower, din față, aduceau și ele aminte de estetica sovietică. Poate tocmai de aceea oficialitățile, cărora le venise, în sfârșit, mintea cea de pe urmă, după părerea profesorului, deciseseră să se mute într-o altă clădire, a cărei construcție începuse în 2013. După părerea lui Charles, care văzuse macheta noii clădiri, aceasta era și mai urâtă. Nu înțelegea în ruptul capului de ce compatrioții lui țineau cu tot dinadinsul să urâțească atât de mult fața fermecătoare a Londrei, pe care o iubea atât de mult, încât la un moment dat chiar fusese în tratative cu un agent imobiliar pentru a cumpăra o casă în Belgravia, unde ar fi fost vecin cu Hugh Grant.

Termină cafeaua și luă un taxi pentru Grosvenor Square, în Mayfair. Se gândi că dacă termină repede la ambasadă, va putea merge pe jos până în Trafalgare Square, unde se află National Museum. Zona de vest a Londrei era unul dintre locurile favorite ale lui Charles, căruia nu îi plăceau nici locurile exotice, nici cele izolate. Vacanța perfectă pentru el nu era în vârful

muntelui la schi, sau în vreo stațiune de milionari, sau pe vreo insulă cu plaje pustii și ape transparente, ci centrul unui mare oraș, foarte populat. Iar în Londra, de câte ori reușea să scape de obligații, se ducea la teatru – uneori chiar și de două ori pe zi. Scena londoneză cu teatrele ei vechi, cu interioare uzate și aproape putrezite, multe dintre ele nerenovate de sute de ani, îl încânta, pur și simplu. Sigur, nu era Broadway, din niciun punct de vedere, dar Londra respira teatru.

Așa cum avea operele lui ultrafavorite, avea și piese de teatru pe care nu se sătura să le vadă, ori de câte ori i se ivea ocazia. Nu își amintea să fi scăpat vreun *Hamlet* sau un *Richard al III-lea,* sau, mai ales, piesa lui superfavorită, *Așteptându-l pe Godot,* a lui Beckett. Ultima reprezentație cu această piesă o văzuse chiar acolo, la Royal Haymarket, cu Patrick Stewart și Ian McKellen în rolurile principale. Fusese să o vadă seară de seară timp de patru zile la rând. Cât despre cele două piese ale lui Shakespeare, bunicul îi proiectase filmele realizate de Lawrence Olivier după piesele omonime, încă de când avea șase ani.

Mașina îl lăsă la mică distanță de ambasadă, în fața gardurilor de securitate. Se legitimă și soldatul îl găsi pe o listă specială care nu avea decât un nume, al lui, și fu condus direct la atașatul pe probleme de securitate, o veche cunoștință a lui Charles. Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi oficialul îi înmână pașaportul diplomatic. Îl felicită pe Charles și îi spuse că ambasadorul își dorise foarte mult să facă el acest lucru, într-un cadru mai festiv, însă urma să se întoarcă în dimineața următoare, de la Glasgow. Pachetul avea să sosească în următoarele ore. Atașatul îl întrebă dacă dorea să înnopteze acolo, însă Charles îi răspunse că nimeni și nimic nu l-ar putea determina să își petreacă noaptea în urâțenia aia. Cum interlocutorul lui nu prea avea simțul umorului, iar cel estetic îi lipsea cu desăvârșire, Baker preciză că intenționa să plece, pe cât posibil, chiar în seara aceea dacă nu, urma să tragă la hotelul lui preferat.

Charles stătuse la mai multe hoteluri în Londra, dar odată ajunsese la The One Aldrich, „Where the Strand meets The City",[1] cum suna sloganul. Chiar dacă hotelul i se păruse cam mic și înghesuit, cum era, de altfel, uriașa majoritate a hotelurilor din capitala engleză, acolo mâncase cele mai bune ouă Benedict și Florentine din viața lui, iar acel mic dejun nu voia să îl

[1] „Unde artera Strand întâlnește Orașul." (engl.) (n.red.)

rateze niciodată. Cel mai mult îl enervau, la hotelurile din Londra, inclusiv la The One, geamurile care nu se deschideau. Puteau fi crăpate cam trei degete, în cel mai bun caz. Încercase să afle care era motivul, și cea mai bună explicație pe care reușise să o obțină era că mulți cetățeni pașnici veneau să se sinucidă în acele hoteluri, iar forma lor preferată de a termina cu viața era aruncatul de la etaj. După care hotelurile erau date în judecată de către familiile sinucigașilor sau, în cel mai bun caz, atrăgeau asupra lor un fel de atenție nedorită.

Termină cidrul de căpșuni cu care îl servise asistentul și plecă spre Trafalgar Square. O luă pe jos pe Grosvenor până ajunse în Regent street și continuă așa până la Piccadilly. O tăie oblic spre Pall Mall și ajunse în piață. Mai avea un pic de așteptat până la deschiderea muzeului, așa că se așeză la o terasă și își aprinse o țigară. Își închisese telefonul când urcase în avion și uitase să îl repornească sau nu mai avusese chef, deci nu văzuse mesajul alarmant al Christei, care îi scrisese: „Ross nu e cine crezi tu că e!“

Capitolul 115

Stătuse în piață și privise lumea în timp ce mai băuse o cafea. Valuri de turiști începuseră să se adune la monumentul în vârful căruia, cocoțat ca pe catarg, amiralul Nelson domina marea de lume care se scurgea de pe marile bulevarde tot așa cum trebuie să fi dominat flota lui Napoleon la Trafalgar când a dat Angliei cea mai fenomenală victorie navală din istoria ei. Din păcate, tot acolo și-a dat și viața.

La fără cinci minute se înființă la intrarea în galerie. O ocoli pe cea principală, numită „Portico Entrance", prin stânga și intră în aripa Sainsbury. Urcă în fugă scările generoase până la etajul al doilea. Se orientă spre sala 54. Trecu prin sala 52, pe lângă pictori italieni minori din secolul al XIV-lea ale căror lucrări aminteau de hieratismul bizantin, ca la Barnaba da Modena sau Giusto de' Menabuoi, apoi prin 53, sala dedicată picturii toscane din prima jumătate a secolului al XV-lea, cu Masaccio și Gentile da Fabriano și câteva exponate care se presupuneau că ar fi fost realizate de Fra Angelico și năvăli în sala 54, dedicată pictorilor din Italia Centrală între 1430 și 1450. Scrută cu privirea picturile lui Fra Filippo Lippi, pe cele ale lui Sassetta și Giovanni di Paolo și ajunse, în sfârșit, la Uccello. Erau două tablouri acolo. Celebra parte a tripticului din *Bătălia de la San Romano* și, în fine, *Sfântul Gheorghe omorând balaurul.* Se uită la ceas. Trecuse cu două minute de ora zece. Privi în jur. Nu era nimeni, încă, la acel etaj. Lumea o lua de jos în sus pentru a vizita un muzeu. Din păcate, pentru că în multe dintre muzeele lumii picturile erau așezate în ordine cronologică și lucrările cu adevărat importante erau dincolo de jumătate, ajungeai acolo cu limba scoasă, când ochiul nu mai era în stare să perceapă și mintea să înțeleagă nimic într-așa o mare de informație vizuală. Rețeta lui Charles într-un muzeu era simplă: întotdeauna trei tablouri pe vizită și valea.

Se așeză pe băncuță și își propuse să se deconecteze privind tabloul „păsăroiului" italian. Foarte curând, auzi un zgomot de pași care se apropiau și se opriră în spatele lui.

– E ciudat cât de mult seamănă dragonul acesta cu cel de pe colierul Ordinului cu același nume, nu credeți?

Charles fu atât de uimit de întrebarea omului din spatele său, încât îi luă o vreme să proceseze întrebarea și, mai ales, tâlcul ei.

Între timp omul ocoli banca și rosti un „Permiteți?" politicos, dar se așeză fără să aștepte răspunsul. Charles se trase un pic în spate pentru a-și privi interlocutorul. Sări ca împins de un arc de pe banchetă și, în timp ce își fixa adversarul care se sprijinise relaxat într-un braț, întrebă:

– Sir Winston Draper?

Acesta zâmbi și se ridică și el în picioare. Îi întinse mâna profesorului.

– Îmi pare bine să te întâlnesc, în sfârșit, Charles.

Lui Charles nu îi venea să își creadă ochilor. Individul acela de 1,90 m, slab ca un ogar, îmbrăcat în sacou de *tweed* albastru era idolul lui absolut în materie de istorie. După părerea lui, Sir Winston Draper era cel mai important specialist în istorie medievală din lume. Făcuse eforturi zadarnice cele opt luni cât stătuse în Anglia, pentru chestiunea cu Richard al III-lea, să îl întâlnească, dar fără pic de succes. Îi trimisese scrisori, încercase să îl găsească la telefon, ba participase și la câteva dintre conferințele acestuia, însă niciodată bătrânul profesor nu se arătase interesat să stea de vorbă, nici măcar zece secunde, cu el. I se păruse chiar că îl ocolea dinadins. La un moment dat convinsese o colegă de la Royall College să le facă cunoștință, la o recepție. Când cei doi se apropiaseră de el, acesta făcuse, pur și simplu, stânga-împrejur, într-un mod care i se păruse lui Charles suficient de ostentativ ca să îi confirme convingerea că Sir Winston nu voia să aibă nimic de-a face cu el. Se gândi dacă nu cumva era vorba despre celebra îngâmfare a englezilor bătrâni care îi disprețuiesc pe istoricii americani când își vâră nasul în chestiuni în care nu le fierbe, din punct de vedere național, oala. Sau, și mai rău, despre disprețul pentru cineva care se dă istoric, deși nu e de profesie.

– Am crezut că mă disprețuiți. Sau că nu știți cine sunt. Am încercat de atâtea ori să vorbesc cu dumneavoastră.

Gigantul nobil englez zâmbi cu gura până la urechi și dezveli o dantură perfectă. Charles își spuse că așa ar dori și el să arate la nouăzeci de ani, câți împlinise profesorul în acea primăvară.

– E destul de greu să nu știu cine ești. Mai ales după tot scandalul ăla cu cocoașa pierdută.

Rostise acele ultime cuvinte mimând severitatea.

– Cred că e momentul pentru niște explicații. Cam multe, mă tem, adăugă Sir Winston, în timp ce îl prinse de braț pe Charles și îl conduse spre lift.

– Unde mergem? întrebă Charles în ascensor.

– Te invit direct la mine acasă. Dacă n-ai nimic împotrivă și asta nu te face să te simți ca o logodnică cerută direct în căsătorie, de către nesimțitul care arde etape esențiale.

– Cum ar fi?

– Curtea, dragul meu. Întotdeauna curtea.

Ieșiră din clădire. Direct în față, pe Pall Mall, o limuzină neagră îi aștepta. Șoferul le deschise ușa celor doi și îi invită înăuntru.

– Tot *single malt?* întrebă gazda în timp ce întinse mâna după o sticlă din barul mașinii.

– Mai ales când e un Highland Park vechi de cincizeci de ani.

Charles recunoscu imediat sticla unică. Era îmbrăcată în argint lucrat manual și sugera un fel de vegetație luxuriantă care o invadează cu totul, o înghite aproape.

– Ăsta e doar începutul. Băieții cuminți primesc premiul cel mare mai târziu. Mai întâi însă trebuie să treacă testul ăsta. Să vedem dacă sunt vrednici.

Lui Charles îi plăcu cum sunase acel „good lads"[1] rostit într-un fel cum numai un domn din înalta societate engleză o putea face.

Sir Winston turnă în cele două pahare, cu o mână sigură, așa cum Charles nu era convins că lui i-ar fi ieșit.

– Îmi permiteți o întrebare?

– Orice. De aceea suntem aici. Avem o grămadă de lucruri de lămurit. Sunt convins că în acest moment nici nu faci față la câte întrebări ai să îmi pui.

Charles încercă să deslușească răspunsul maestrului. La început nu îi fu clar la ce se referă acesta. Apoi o vagă bănuială îi încolți în minte. Schimbă întrebarea:

---

[1] Tineri, flăcăi cuminți, buni (engl.) (n.red.)

– Aveți vreo legătură cu ceea ce mi s-a întâmplat în aceste zile?

Sir Winston îl privi ca și cum ar fi vrut să spună: „Tu cam ce crezi?“, apoi răspunse:

– Eu nu. Dar bunicul tău, da.

– Bunicul meu?

Iarăși bunicul lui? Aproape îi venea să spună că se săturase să-i tot fie amintit.

– L-ați cunoscut pe bunicul meu? încercă Baker.

– Dacă l-am cunoscut? A fost prietenul meu cel mai bun.

Charles rămase cu gura căscată, cu paharul în mână. Bătrânul îi făcu semn să guste licoarea, iar Charles se conformă. Scoase un sunet de satisfacție, mai mult de dragul interlocutorului decât pentru că îi plăcea whisky-ul. În acel moment n-ar fi simțit deosebirea între o sticlă de alcool etilic și una de verde de Paris.

– A fost mai mare decât mine, e adevărat. Dar nu cu mult. Casa mea a fost de foarte multe ori casa lui. A...

Voi să adauge ceva, dar se opri. Charles încercă să înțeleagă ce nu vrea să spună bătrânul, însă acesta îi mai puse o întrebare:

– Știi de unde ne vin numele?

– Numele?

– Da. Numele de familie, în general. Care e originea lor?

– Da. Presupun. De la momentul în care s-au făcut primele recensăminte amatoricești, când oameni care se chemau la fel trebuiau diferențiați între ei, iar familiile aveau nevoie de ceva care să le lege din rațiuni, să le zic așa, economice.

Bătrânul nu părea mulțumit de răspuns. Așa că Baker continuă:

– În primul rând, avem nume de familie care sunt luate după locul unde te-ai născut sau după satul și regiunea din care te tragi. Ubertino da Casale venea din Casale, de exemplu.

– Așa...

– Dacă tot am fost la muzeu, am văzut că Uccello vine de la o poreclă. Deși nu e bine, pentru că asta chiar era o poreclă, nu era numele lui adevărat. Dar Șchiopu, Mutu, Țarălungă, Mustață, astea toate vin din porecle. Când i-au întrebat seniorii feudali cum să îi scrie la catastif, ca să aibă evidența celor pe care trebuiau să îi impoziteze, când n-au avut nimic la îndemână,

i-au numit după o particularitate fizică. Ești gras? OK, te cheamă Grasu. Ai urechi clăpăuge? Clăpăugu să-ți rămână numele.

Sir Winston nu părea mulțumit. Charles dădu paharul pe gât și zise:

– Mai sunt patronimicele astea. Suedezii sunt campioni. Parcă toți erau fiii lui Erik cel Roșu, de îi chema Erikson, adică fiul lui Erik. La islandezi, la fete le zice, nu știu ce dottir. Adică fiica lui cutare.

– Și? exclamă bătrânul exasperat de felul molcom în care se exprima Charles.

– Și mai sunt nume date după meseriile pe care le practicai. Dacă te cheamă John Smith, probabil că ești urmaș de fierar.

– Ca Baker sau Draper.

Charles înțelesese, în sfârșit, unde voia să ajungă bătrânul, dar nu prinsese legătura.

– OK. Amândoi avem nume care se trag, probabil, de la meseriile pe care le-au practicat strămoșii noștri cu cine știe câte sute de ani în urmă. Și?

Mașina intră pe aleea cu gazon englezesc a unui castelaș care era leit casa în care crescuse Charles. Semănau de parcă erau case gemene, despărțite de un ocean. Coborâră din mașină, iar profesorul american rămase din nou cu gura căscată. Începu să înțeleagă că așa avea să se desfășoare întreaga întâlnire. Din surpriză în surpriză.

Capitolul 116

În timp ce era condus de gazdă pe aleea din fața castelașului, Charles se întrebă cum de casa bunicului său era similară cu micul castel. Oare cine copiase pe cine? Fu și mai mirat când văzu că și intrarea era identică. La fel și sala mare din spate, direct de sub scări, în care se afla, de jur împrejurul camerei, de jos până sus, o bibliotecă imensă. Asemănarea se termină însă acolo. Fu invitat să se așeze în centru, pe niște fotolii curbate care aduceau cu cele desenate de Le Corbusier. În fața șemineului, care avea doar un rol decorativ de mai bine de treizeci de ani, trona un bar imens. Se gândi că Sir Winston părea să cam iubească alcoolul de vreme ce avea așa o colecție imensă de sticle, toate mai mult goale decât pline.

– Și acum premiul pentru băieții buni, spuse Sir Winston.

Charles se emoționă serios când zări un Macallan vechi de șaizeci și patru de ani, în sticla de cristal Lalique care arăta ca un decantor. O văzuse în poze, știa de ea, dar nu băuse niciodată. Știa că o sticlă costa vreo jumătate de milion de dolari. Spre surprinderea lui, nu era începută. Încercă să protesteze.

– Sticla asta, explică bătrânul, a fost păstrată special pentru acest eveniment.

Întâlnirea cu el era un eveniment? Și i-o spunea asta un om care, cu câțiva ani în urmă, nici nu voise să audă de el și îl ocolea ca pe un ciumat? Devenea interesant.

Se ridică în picioare în semn de respect pentru licoarea chihlimbarie, însă gazda îi făcu semn să se așeze. Desfăcu sticla și turnă în pahare. Îi întinse unul lui Charles.

– În memoria bunicului tău, toastă acesta, apoi ciocni paharul profesorului.

De această dată, Charles simți până în adâncul creierului aroma uneia dintre cele mai râvnite licori de pe suprafața pământului. Era încântat.

– Bun, nu?

Dacă era bun? Ce întrebare era asta?

– Dincolo de orice așteptare, răspunse Charles. Fac pariu că în spatele bucății aleia din bibliotecă se deschide un pasaj secret spre partea a doua a ei, cea în care sunt păstrate cărțile de valoare, în labirint.

Sir Winston zâmbi.

– Străbunicul tău a fost încântat de modesta noastră locuință, iar tatăl meu a fost atât de amabil să îi înmâneze planurile.

– Străbunicul meu a fost aici?

– Tatăl meu a avut onoarea de a-l găzdui aici, pentru câteva luni, când viața lui era în mare pericol.

– Când se întâmpla asta?

– Între 30 septembrie 1888 și începutul lunii aprilie 1889. A fost nevoit să aștepte să treacă iarna, pentru a se îmbarca spre America.

– Ați spus că viața lui era în mare pericol. În ce sens?

– Străbunicul tău era un chirurg celebru, cu studii la Viena. A ajuns la Londra prin 1885 și a câștigat încrederea tuturor, inclusiv pe cea a familiei regale. Lucra la London Hospital și locuia, ca mai toți emigranții din Est, în Eastend. Chiar la începutul anului 1888 își deschisese un cabinet privat în care își făcuse un obicei de a trata gratuit bolnavii săraci. În data de 31 august, foarte aproape de locul unde locuia, în Whitechapel, o femeie, pe numele ei Mary Ann Nichols, a fost măcelărită la numai câteva minute după ce străbunicul tău trecuse pe acolo în drumul spre casă.

La auzul numelui, chipul lui Charles se crispă. Era exact crima despre care îi pomenise Ledvina, comisarul susținând că ar fi în posesia unui desen secret sustras de la Scotland Yard și în care era desenată umbra. Îi arătase documentul.

– Am mai auzit povestea asta de la un polițist la Praga.

– Așadar, te-ai întâlnit cu bunul comisar Ledvina?

Bunul comisar? Lui Charles îi țiuiau urechile. Dădu conținutul paharului pe gât și vru să mai ceară unul.

– Băuturile rare trebuie consumate cu parcimonie. Nu din zgârcenie, ci pentru a-și păstra calitatea de a surprinde. Încă un singur pahar înainte de masă.

Charles îl privi întrebător pe bătrân.

– Da, jupâneasa mea extraordinară pregăteşte prânzul. Avem potârnichi umplute cu foie gras. Preferata bunicului tău.

Bunicul lui mânca potârnichi umplute? Cu ficat de rață îndopată? Asta era o noutate absolută. De fapt, Charles își propuse să nu se mai lase surprins de nimic. Să ia ca atare toate informațiile pe care avea să le primească.

– Presupun că vicleanul copoi nu ți-a spus nimic despre străbunicul tău.

– Nu, nimic.

– E bine. Fiindcă habar n-are de existența lui. Oricum, câteva zile mai târziu, în 8 septembrie, o altă femeie a fost ucisă în apropiere, în acelaşi fel. Se numea...

–Annie Chapman, răspunse scurt Charles. Sugerați cumva că străbunicul meu era Jack Spintecătorul?

– Nu. Defel. Nu sugerez nimic. Spun, de-a dreptul, că cineva a încercat să îi însceneze asta.

– Să-i însceneze? De ce?

– Un pic de răbdare, tinere. Sângele fierbinte al Baker-ilor vorbeşte acum în locul tău. Şi vârsta ta fragedă.

Fragedă? Un compliment drăguț. Să spui despre un om de patruzeci şi cinci de ani că e la o vârstă fragedă era doar apanajul celor trecuți de nouăzeci.

– Au urmat după cum ştii alte două femei. Ambele în aceeaşi zi. În 30 septembrie. Elizabeth Stride şi Catherine Eddowes.

– Şi cea mai celebră dintre toate, Mary Kelly.

Sir Winston zâmbi superior.

– Mary Jane Kelly a fost ucisă în 9 noiembrie. Străbunicul tău era, în acel moment, oaspetele nostru. Nu a părăsit casa nici măcar pentru a se plimba în grădină.

– Dacă spuneți asta, înseamnă că susțineți că el era Jack Spintecătorul, de vreme ce crimele s-au oprit când el s-a retras de pe stradă.

– Defel, dragul meu. Spun că şi cel care îi înscena asta ştia că dispăruse şi, cum nu ucidea neapărat de plăcere, n-a fost el. Un dement, un imitator, probabil.

– Şi ce interes avea cineva să îi însceneze ceva străbunicului meu?

– În sfârșit, pui întrebările pe care trebuie să le pui. Știi mai bine decât mine că știința adevărată începe odată cu întrebarea potrivită. Cunoști povestea aia cu călătorul prin galaxie?

– Ghidul autostopistului? Da. Oricât te-ai chinui, dacă nu pui întrebarea potrivită, primești un răspuns tâmpit. Și trebuie să îi inventezi semnificații.

– Cineva care trebuia să îl compromită, să stârnească suspiciuni asupra lui și să îi pună viața în pericol pentru a-l înghesui într-un colț, unde să îl supravegheze și să îl oblige să acționeze.

– În ce fel?

– Să scoată la iveală o carte.

– O carte? Și acum o să îmi spuneți că e *Biblia lui Gutenberg,* nu?

– Da. Se pare că bunicul tău a avut dreptate. Și domnișoara Schoemaker și-a făcut treaba. Te-a condus prin hățiș și te-a protejat. Apropo, credeam că veți veni împreună la Londra. Ce s-a întâmplat cu ea? Nu am mai văzut-o de mai bine de treizeci de ani. Era o drăgălașă fetiță cu codițe pe atunci. Cu genunchii mereu juliți.

„Dumnezeule! reflectă Charles. Și Christa este de partea lui? Chiar și Ledvina?"

– Spuneți că polițistul ăla cretin, comisarul, era de partea mea?

– Nu cred. El căuta altceva.

– Umbra?

Sir Winston râse, dar nu răspunse.

– Și Christa?

– Da. Bunicul tău a desenat pentru tine un drum presărat cu capcane și ghicitori pe care trebuia să le dezlegi. Să dovedești că ai ambiția, inteligența și hotărârea de a-ți îndeplini menirea. Christa era bodyguardul tău. Îngerul cel bun. Să știi că și-ar fi dat viața pentru tine, fără să crâcnească.

Charles era confuz. Deci Christa era de partea lui. Și îl protejase în tot acest timp. Îl ghidase. Iar toate ghicitorile acelea erau un fel de drum inițiatic. Bunicul lui dăduse în mintea copiilor? Ceva nu era în ordine.

– Ce inițiere e asta? Un joc pentru cercetași? Bunicul avea o obsesie cu o sabie despre care mi-a împuiat capul toată viața. Înainte de a dispărea, ăsta era singurul lucru despre care a vorbit. Și a făcut asta, în acel moment tragic, doar ca să se joace cu mine? Cam neserios, nu credeți?

– Recunosc, pare ceva copilăresc, însă așa sunt toate ritualurile de inițiere într-o societate secretă. Au ceva ridicol în ele. Par oameni mari care

se joacă. Un mason care are pantalonul suflecat și bea cafea amară nu e mai puțin stupid. Sunt gesturi simbolice.

Charles avea nevoie să proceseze ceea ce auzise. Sir Draper înțelese asta. Așa că își ceru scuze că trebuie să iasă un minut.

Charles se ridică și se duse de-a dreptul la sticlă și își mai turnă un pic de whisky. Băutura aceea era, într-adevăr, ceva incredibil.

Așadar, umbra încercase să îl decredibilizeze pe străbunicul lui comițând niște crime în numele său, sau asociindu-l cu niște crime. Păi, exact asta i se întâmpla și lui. Dar umbra nu putea să aibă peste 125 de ani. O fi fost vorba despre o altă societate secretă? Un conflict? Deci mesajul de a-și ține gura era cu adevărat pentru el? Tot nu înțelegea despre ce nu trebuia să vorbească? Despre *Biblia lui Gutenberg?* Și bunicul îl pusese pe un drum inițiatic? Presărat cu ghicitori și jocuțe, cu mesaje ascunse și coduri masonice? Trebuia să afle mai mult, dar bătrânul părea să se joace cu el. Și că îi dădea informațiile una câte una, în bucățele mici. Poate că se temea că nu putea să le proceseze dacă i le-ar fi vărsat deodată pe toate. Oricum, abia aștepta să se întoarcă. Se reașeză pe canapea.

– Nu trebuia să te așezi. Aș vrea să mă însoțești un pic, spuse Sir Winston din pragul ușii întredeschise.

Charles își roti privirea de jur împrejurul bibliotecii.

– Nu sunt camere, râse gazda. Bunicul tău și-ar mai fi turnat din whisky-ul ăla. Am presupus că ești nepotul lui.

Charles îl urmă pe bătrân prin camera de la intrare care ducea într-o altă odaie, în spate, și apoi la o alta, și la încă una. Urcară niște scări, trecură de încă două uși și coborâră în spatele casei. Erau în grădină. Casa lui din West Virginia nu fusese împărțită la fel. Se părea că străbunicul decisese să nu respecte întru totul planurile arhitectonice. Grădina era uriașă. Un gazon tuns la perfecție ducea, pe o cărare, la un parc bogat cu copaci groși, seculari. Acolo, la umbră, erau așezate mese și scaune, fotolii comode acoperite cu huse din nailon pentru protecție – ploua zilnic la Londra în acea perioadă. În depărtare se vedea o salcie plângătoare și vegetație bogată și mai puțin îngrijită. Acolo se zărea intrarea într-un fel de Templu secret, din piatră. Părea o bucată de pădure ieșită din romanele gotice, iar clădirea trebuia să fi fost locuită de spiriduși. O luară într-acolo în timp ce Sir Winston reluă conversația:

– Însuși bunicul tău ți-a trasat drumul inițiatic. El a lăsat vorbă cum să fie pregătite toate. De detalii s-au ocupat alții.

– Și de crime?

– Nu, bunicul tău n-a omorât, niciodată, pe nimeni. Despre crime o să vorbim mai târziu.

– Și sabia? A căutat-o timp de cincizeci de ani. Dispărea cu lunile. Și eu și tatăl meu am fost convinși că a dispărut în încercarea de a o găsi.

Sir Winston îl privi cu compasiune.

– Sabia a fost mereu la el. Mai precis săbiile.

– Nu înțeleg.

– La el, dar nu în posesia lui. După moartea străbunicului tău a decis că nu e niciodată bine să ții cheia lângă broasca pe care o deschide. Nu îți ții codul cardului de credit pe un sticker lipit pe el. Se apropia sorocul unei întâlniri și pericolul de a fi descoperit crescuse enorm.

– Ce întâlnire? Mi-e foarte greu să înțeleg dacă îmi dați bucățile acestui puzzle cu linguriță. Am trecut sau nu toate testele?

Sir Winston zâmbi într-un fel pe care Charles nu îl înțelese. Ajunseră la clădirea din piatră. Era un cavou. Cavoul familiei Draper.

Ochii limpezi, albaștri, ai bătrânului se umeziră un pic.

– Bunicul tău a plecat de acasă pentru că era pe moarte. Avea cancer. Și nu voia să vă facă, pe tine și pe tatăl tău, să treceți prin ce-a trecut el. A murit aici, în brațele mele. N-a vrut nici măcar să îl ducem la spital. Am mutat spitalul aici, cu toată aparatura. Într-unul dintre dormitoarele de sus. Cele câteva luni în care a zăcut la pat n-a vorbit decât despre tine.

O luă înainte și coborî câteva trepte. De o parte și de alta, erau morminte sculptate în piatră albă cu irizații metalice. La capătul rândului, pe partea din stânga, era un mormânt pe care scria Edward Baker. Iar dedesubt, sculptată în marmură, o medalie în formă de cerc, în care doi lupi, ridicați în două labe, țineau cu membrele superioare o coroană. Sub coroană, chiar în centrul efigiei aurite, trona un covrig în formă de opt. Blazonul breslei Brutarilor. Deasupra, între blazon și nume, se putea citi: „Panis vita est". Atât și nimic altceva.

Capitolul 117

În avionul care îl ducea spre Londra Werner se enervă că Charles nu își deschisese telefonul mobil pentru a îi putea urmări mișcările. Bănuia cam cu cine avea să se întâlnească, așa că avea nevoie să își facă un plan inteligent. Șansa ca Biblia să fie la Londra, în posesia lui Sir Winston Draper, era aproape inexistentă. Cel mai plauzibil era ca ea să se afle ascunsă undeva în casa bunicului lui Charles din America, foarte probabil chiar în spatele peretelui cu toate mâzgălelile alea pe el. Werner știa că orice tentativă de a intra cu forța în încăperea secretă risca să distrugă prețiosul document.

Străbunicul lui Charles care, după toate probabilitățile, o îngropase acolo, crease, cu siguranță, o modalitate de a o proteja și era foarte posibil ca o tentativă neautorizată de a intra în posesia ei să se fi soldat cu distrugerea totală a Bibliei. Știa că protectorul ei, chirurgul Baker, pe care strămoșul său reușise să îl încolțească, înscenându-i povestea cu Jack Spintecătorul – pe om îl chema chiar Jack, Jack Baker – și fusese la un pas de a realiza visul de-o viață al familiei Fischer, Biblia, își luase toate măsurile de precauție. În fanatismul lui, alesese să se asigure că Biblia va fi distrusă înainte de a ajunge în mâinile altcuiva. Iar asta era un risc inacceptabil.

Probabil că Charles urma să intre în posesia celei de-a doua săbii și pe urmă să se îndrepte spre casă.

Moartea celor doi agenți, dar în special a Beatei, singura persoană de care se atașase într-o oarecare măsură după foarte mult timp, de la încheierea relației din tinerețe cu Charles, trădarea lui Eastwood și a întregului Consiliu nu îl făcuseră să se simtă foarte bine. Hotărî să se scuture de gândurile negre și să se concentreze asupra scopului final. Era mai aproape decât fusese oricine din familia lui în ultimii cinci sute de ani. Iar eșecul nu era o opțiune.

În biroul lui de la sediul Branșei Speciale, Ledvina purta o discuție aprinsă cu Christa.

Capitolul 118

Charles stătea îngândurat la masă în timp ce îl aştepta pe Sir Draper să i se alăture. Adevărul despre bunicul lui îl mişcase într-o măsură mai mare decât se aştepta. Dar, cel puţin, aflase ce s-a întâmplat cu acesta. Putea să renunţe la apăsarea care îl copleşea de câte ori se gândea la el şi să şi-l amintească doar cu dragoste.

Sir Winston intră şi îl bătu prietenește pe umăr înainte de a îşi lua locul la masă. Charles voi să spună ceva, dar bătrânul i-o luă înainte:

– Cea mai bună carte pe care ai scris-o până acum este acel superb studiu asupra breslelor europene în Evul Mediu.

Charles nu se aştepta, defel, că acesta va fi primul lucru pe care îl va spune gazda lui. Sir Winston părea că îi ghicise gândurile, când adăugă:

– Nu mai avem timp. Dacă vrei să îţi împlineşti destinul trebuie să pleci cât mai curând acasă.

Sute de întrebări se înghesuiau în mintea lui Charles, purtând între ele lupte năprasnice pentru a fi rostite cele dintâi. Din nou, bătrânul pricepuse:

– Ai un pic de răbdare. Îţi povestesc tot, însă trebuie să înţelegi exact contextul.

Lui Charles i se părea că se auzea vorbind pe el însuşi. Să fi fost vreo trăsătură comună a celor pasionaţi de istorie, reflexul acela cu contextul şi obsesia cu răbdarea pe care trebuia să o aibă interlocutorul dacă voia să înţeleagă în profunzime semnificaţia a ceea ce i se povestea?

– Ai făcut o singură greşeală. Afirmi în carte că breslele de producători reprezentau un fenomen local, circumscris cetăţilor şi oraşelor pe cale să se formeze şi că nu au avut vreodată o anvergură internaţională.

– Nu ca bresle, răspunse Charles. Mult mai târziu. Legăturile între breslele de producători le făceau negustorii. Dar şi aceştia erau organizaţi.

– Vorbim despre breslele de producători, accentuă bătrânul ultimul cuvânt. Există o excepție. Pe care nu ai cum s-o știi. Iar asta stă în centrul poveștii noastre.

– Asta e societatea secretă despre care îmi vorbiți? O societate secretă a meșteșugarilor? Astăzi? Ce sens are? E anacronică de mai bine de patru sute de ani în Europa de Vest, iar în cea de Est, care era întârziată în dezvoltare, au dispărut cu totul la sfârșitul secolului al XVII-lea.

– Un pic de răbdare, zise bătrânul dând din cap. Urgența asta a tinerilor mă exasperează. Dar, ținând cont că așa eram și eu la vârsta ta, o înțeleg.

Charles se dădu bătut și se pregăti să asculte. Între timp, un băiat puse antreurile pe masă. Sir Winston îi făcu semn lui Charles să se servească. Deși nu îi era deloc foame își puse în farfurie, din polițe, câte un pic din fiecare platou. Apoi gustă. Iar mâncarea era delicioasă. În vreme ce bătrânul vorbea, aproape fără să își dea seama, golise farfuria.

– Haide să zicem așa: odată cu Căderea Imperiului Roman și chiar ceva mai înainte, când autoritatea acestuia începuse să slăbească, dispare din lumea civilizată – mă refer la spațiul european – orice autoritate integratoare. Nu mai există un stăpân al lumii. Mai precis, cum știi, Europa întreagă se transformă într-un haos de nedescris. E o babilonie de popoare noi care apar din te miri ce colțuri ale lumii. De la ostrogoți și vizigoți care îngenunchează Peninsula Iberică și pe cea Italică, încep să curgă cu zecile: huni și suevi, burgunzi și vandali, heruli și gepizi, franci.

– Avari și longobarzi, turingi și alamani, bavarezi, sorabi, obodriți și venzi.

– Ăștia ultimii sunt slavi. Bravo. Mai știi?

– Pruși, pruteni, curi, letoni, semgalieni, lituanieni.

– Ucraineni, bieloruși și ruși mari, cehi și slovaci, pomoreni, polonezi și abodriți și, tot dintre slavi-sloveni, sârbi, croați și bulgari.

– Ca să nu-i uităm pe cei mai ciudați dintre ei – pe ingevoni și istevoni, pe hermioni, pe ubi și chetrusci, batavi și chați, ceauci și frizi, suevi, saxoni și semnoni.

– Hermunduri, marcomani și quazi. Cazari, pecenegi, cumani, maghiari.

– Și am lăsat pe dinafară varegii, ramura vikingă care înființează Novgorodul, începutul cel mai de început al Rusiei. Sau pe normanzi.

Începură să râdă amândoi deodată.

– Sper că nu m-ați adus aici să jucăm Jeopardy.[1]

– Nu. Mă distram. Era un fel de autoironie. Fiindcă, oricum, știi cam tot ce vreau să spun. Până când nu mai știi. Așa că, din păcate, ca să poți înțelege ce nu știi, trebuie să repetăm ce știi. Atâta tot.

Charles depășise momentul cu bunicul lui și, poate datorită whisky-ului și a mâncării, se relaxase și se încălzise puțin.

– OK, spuse el. Mă dau bătut.

– Ei bine, era de așteptat că cineva va tinde să umple golul ăsta.

– Și cum regatele sunt încă prea mici, prea fărâmițate și prea pestrițe, singurul organism care reușește să se organizeze...

– E Biserica, într-adevăr. Și acum, fii atent: Anul 751 e esențial. Dacă vom lua în considerare, convențional, că Evul Mediu începe odată cu apariția islamului, atunci primul mare gest al Evului Mediu timpuriu e chiar acesta. Regii merovingieni, urmașii lui Clovis, primul rege al francilor, sunt pe ducă. Pierd puterea în favoarea majordomilor. Carol Martel e unul dintre ei. Îi învinge pe arabi la Poitiers, în 732. Iar fiul lui...

– Pepin cel scurt.

– Pepin al III-lea sau „cel scurt", devenit majordomul unic al întregului regat, are ambiții mai mari. Suntem în 746.

– E încă nesigur și simte că are un deficit de legitimitate.

– Și?

– Și vrea să o obțină de la papă.

– Vrea să fie recunoscut rege al tuturor francilor de către papa Zaharia. Trimite ambasadori la Roma doi popi.

– Ceva mai înalți totuși.

– Da. Pe episcopul de Würzburg și pe abatele de Saint Denis.

– Fulard și Buchard.

– Invers.

– Poftim? A. Da. Invers. Buchard e episcopul.

– În 751, Sfântul Bonifaciu îl încoronează.

– Și ultimul rege merovingian e trimis la mănăstire precum Ofelia de către Hamlet.

---

[1] Emisiune de televiziune americană, un concurs televizat în care concurenții trebuie să răspundă la diverse întrebări din artă, istorie, literatură și alte domenii (n.red.)

– Da, numai că la Shakespeare „nunnery-ul“[1] ăla are sens și de bordel.

– Dacă e să ne luăm după Boccaccio sau Chaucer, nu știu ce să zic. S-ar putea ca bietului Childeric al III-lea să i se fi întâmplat lucruri interesante.

– Dacă ne-ar auzi cineva acum, ar zice că suntem duși cu pluta, glumi Sir Winston. Dialogul cu tine nu e cu nimic mai puțin agreabil decât cele infinite pe care le-am purtat cu bunicul tău. Dar haide să revenim la chestiune.

– Care e cu adevărat chestiunea?

– Papa garantează, pentru prima oară, legitimitatea unui rege. Iar acesta recunoaște supremația spirituală a papei.

– Mai ales că e și o șpagă pe acolo.

– Da, Pepin cucerește Ravenna de la Astulf și i-o face cadou papei. Și mai adaugă ca bonus o mare parte din Umbria. Această „donație“, cum se numește ea, e considerată de către toți istoricii...

– Cel puțin de ăia care contează, râse Charles.

– Și de ceilalți. E considerată, așadar, originea Statului Pontifical, Statul Oficial al Bisericii. Din acest moment demnitatea regală sau, mai târziu, imperială, fiindcă și fiul lui Pepin, Carol cel Mare sau Charlemagne, e încoronat tot de papă, trece prin Biserică. Și cine nu era uns de papă nu putea fi rege sau împărat. Cum știi, această donație se mai numește și „Patrimonium Petri“.

– Adică o prelungire a teritoriului dăruit Bisericii romane în timpul Sfântului Petru.

– Relația asta va marca în așa un hal istoria următoare a Europei, încât unirea celor două puteri creează premisele dominării lumii.

– Da. Premisele. Papii au nevoie de regi pentru relațiile de vasalitate pe care le formează în zorii creării feudalismului, pentru armatele acestora care îi pot controla și subjuga pe supuși, pentru cavalerii care protejează episcopiile, bisericile și prelații, în general, dar și de dările lor, de bani și de proprietăți, iar regii au nevoie de papi pentru imagine. Sabia subjugă voința, însă Dumnezeu subjugă mințile.

– Exact. Combinația e un cocktail ucigător. Și nimeni nu-i poate scăpa. Papa este cea mai mare autoritate de pe pământ. Și ea e transferată Regelui. Principelui, cum avea să îi spună Machiavelli. Avem aici, ține minte asta,

[1] Mănăstire (de călugărițe) (argou); bordel, lupanar (engl.) (n.red.)

imaginea celor două săbii. Cea spirituală care aparține Bisericii și cea temporală care e a Principelui.

– Uitasem de asta. Trebuia să mă gândesc. Astea sunt cele „două săbii care încap în aceeași teacă"? Just.

– Da. Și Vlad Țepeș care primise o sabie de la sultan și una moștenire de la tatăl lui nu se desparte niciodată de niciuna dintre ele. Știe povestea cu săbiile. Pe cea creștină o considera spirituală, iar pe cealaltă, cumva lumească. De fapt, Dracula are o interpretare mai originală. Cum creștinismul și islamul erau singurele religii „adevărate" în epocă, cele două săbii reprezintă pentru el esența puterii în acea perioadă.

– Și mai interesant. Vlad avea genul ăsta de conștiință simbolică?

– Da, într-o mare măsură.

– Și bunicul de ce le voia pe amândouă?

– Ajungem și acolo. Un pic de răbdare, doar. După cum știi, socoteala de acasă nu se prea potrivește cu realitatea din teren. Episcopiile care se înființează pe întreg teritoriul Europei sunt, în fapt, proprietăți private ale prinților și stăpânilor fiecărei cetăți. Suntem în plin feudalism și un pericol imens se abate asupra abațiilor și parohiilor care au relații de vasalitate, adică de supunere în raport cu principii. Autoritatea papei e aproape inexistentă. Asta doare, în special, la buzunar. Certurile între diferiții prinți, regi, împărați și papalitate sunt nesfârșite. Mai ales la Roma, familiile aristocratice își dispută tronul Sfântului Petru. Războiul e total și complex. Problemele vin din toate părțile. În 877, Photius neagă jurisdicția papei asupra Bisericii Orientale.

– În 1053, Patriarhul Constantinopolului, Mihail Celularie, închide toate bisericile latine. Iar ca răspuns, papa Leon al IX-lea depune o bulă de excomunicare la Sfânta Sofia.

– Asta e Marea Schismă. Da. Dar până acolo trecem prin secolele IX și X care sunt o catastrofă pentru Biserică. De prin 900 începe la Roma un război permanent între sepoletani și antisepoletani, susținătorii și dușmanii papei Formosus. Avem o succesiune demență de papi, dintre care unii ocupă tronul câteva săptămâni sau chiar zile. Sălbăticia și cruzimea sunt și ele fără margini. De exemplu, că tot îl amintirăm pe Formosus, papa Ștefan al VI-lea pune să fie dezgropat și cadavrul său, judecat și apoi aruncat în Tibru. Lasă că și ăsta moare la scurt timp sugrumat în închisoare.

Charles se distra copios. Îl citise integral pe Sir Winston, îi ştia cinismul, dar umorul cu care povestea istoria era o noutate.

– Se amestecă principii care vor să fie peste papi, iar papii vor să îi controleze pe principi. Împăratul Henric al II-lea îl bagă pe gât romanilor pe Benedict al VIII-lea. Ăsta era dintr-o familie dintr-asta, papală, a conților de Tusculum, cum vor fi Colonna şi Orsini sau Borgia. Papa ăsta e cinstit, din păcate pentru ceilalți, şi în 1020 emite decrete împotriva simoniei, adică împotriva corupției. Dar aici există un subtext. Abuzurile se referă la bisericile sub jurisdicție feudală. Asta va duce direct la celebra luptă pentru învestitură între papalitate şi Sfântul Imperiu Roman de națiune germană. E celebru episodul de la Canossa în care Grigore al VII-lea îl umilește pe Henric al IV-lea, care îl va da jos pe papă, în cele din urmă, şi va numi un antipapă. După aia împăratul cucerește Roma şi va fi gonit de normanzi. Ăştia se poartă urât cu poporul şi sunt izgoniți de locuitorii din ce în ce mai puțini ai Romei. Oricum, nu mai au ce jefui. Catastrofa e atât de mare, încât după moartea lui Grigore al VII-lea nimeni nu mai vrea să fie papă.

– Şi criza se rezolvă prin Concordatul de la Worms.

– Exact. În 1122 se termină lupta pentru învestitură. Între timp se petrecuse ceva ce rămăsese neobservat şi care va răsturna mai târziu sistemul de forțe. Ştii ce?

– Poate, răspunse Charles. Nu ştiu la ce vă referiți.

– În 910 se înființează Abația de la Cluny, care e importantă pentru că nu mai e privată, nu mai aparține principilor, ci e proprietatea Statului Papal. Uşor, uşor Biserica îşi consolidează puterea. Şi revine în forță, mai stăpână pe ea ca oricând. Şi pentru că a învățat din ce i s-a întâmplat de-a lungul timpului, începe să vadă draci, ca să zic aşa, peste tot. Ca personajul ăla al lui Dostoievski care închidea brusc uşile ca să le prindă coada în uşă.

– Părintele Ferapont.

– Ăla e. Deci dușmanii sunt peste tot. Ei trebuie stârpiți fără milă. Dușmanii cei mai mari sunt sectele. Întâi bogomilii. Dar ăia sunt treaba Bisericii de Răsărit. De la ei se pare că se inspiră albigenzii, sau catharii, care susțin că lumea e dualistă – împărțită între bine şi rău, guvernată de aceste două principii.

– De inspirație zorooastristă. De la conflictul dintre bine şi rău. Ahura Mazda şi Ahriman.

– Da. Ce e stupid aici, și ipocrit, e că și Biserica își datorează originile aceleiași religii, cum știi. Iranienii inventează prima religie dualistă în jurul anului 600 î.H. și o fac dintr-un motiv practic. Știi de unde vine cuvântul „religie"?

– Din latinescul „ligare". A lega.

– Și ce lega el?

– E mai complicat, răspunse Charles. Și în Iran era în vremea aia tot un potop de populații așa cum vor fi mai târziu în Europa, în perioada despre care vorbeam. Alea sunt toate de origine indo-ariană. Dar peste ele au venit perșii, mezii și alții. Credințele, superstițiile, limbile, zeitățile erau, ca să zic așa, fără număr. Se născuse un imperiu care avea nevoie să lege aceste populații între ele. Cum e exclus să îi forțezi să învețe aceeași limbă, simplifici religia și o faci universală, pe înțelesul tuturor. Autoritatea statului asupra supușilor se creează prin religie.

– Adică exact cum se va întâmpla în Europa, 1 500 de ani mai târziu. Și ce mai e la fel?

– Multe seamănă izbitor.

– Atunci lasă-mă să punctez eu ce contează în discuția noastră. Ca să se deosebească de ceilalți, ceva îi leagă. Primul monoteism din istorie. Apare mitul lui Mithra, predecesorul și modelul după care e construită și povestea lui Iisus. Ăsta se naște într-o peșteră, are parte de o Bună Vestire, iar la naștere sunt prezenți și magii. Cam mare asemănare ca să fie doar o coincidență. Ei, de aici se trag toate. Și instituția Bisericii, cu monoteismul ei și cu promisiunea eschatologică a mântuirii, dar și ereziile dualiste. Astea devin dușmanul cel mai de temut al Bisericii. Albigenzii sunt masacrați în 1209. La Beziers. În 1244 cade și ultima redută cathară, cetatea Monsegur. În 1215 Consiliul IV de la Lateran emite un decret împotriva evreilor, ortodocșilor și a tuturor ereticilor. Se creează Inchiziția episcopală, iar în 1231 Grigore al IX-lea creează Inchiziția Papală. Se legiferează pedeapsa cu moartea. Chiar dacă se întâmpla și înainte, dar neoficial, se legiferează și tortura, în 1252, prin Bula „Ad Extirpendum". Inchiziția poate să obțină mărturii cum știe ea, dar să le obțină. Iar ereticii erau pe toate drumurile. Predicatori de toate felurile mișunau pe acolo. Cu teorii care de care mai fabuloase. Toți sunt prigoniți și arși pe rug.

– Dacă e să mergem pe direcția asta, erezia e generalizată. Sunt urmăriți pe lângă cathari tot felul de alți bieți oameni, să le zic așa. Frățiori spirituali,

valdenzi, dolcinieni, patarini, arnaldiști, gioachimiți, gugliemiți sau pintochieri. Lista e nesfârșită. Aveți dreptate când spuneți că în perioada respectivă delirul și masacrele sunt generalizate. Ele preced vânătoarea de vrăjitoare. Eu cred că inventarea diavolului are un rol esențial în povestea asta. Și ajută la justificarea crimelor. De exemplu, primul mare predicator pe tema Satanei, cel care îngrozea publicul vorbind despre puterea Diavolului, era un individ pe nume Priscillian de Ávilla. Biserica s-a îngrozit atât de tare de ce putea să scornească ăsta, încât l-a condamnat la moarte. E executat atât el, cât și iubita lui și câțiva dintre prozeliții pe care îi făcuse. Sunt arși pe rug. Biserica l-a și etichetat rapid, inventând o erezie pentru el, pe care o numește encratism. N-are a face că, de fapt, aceeași erezie e folosită și pentru alte încălcări. Boli diferite, același diagnostic și, bineînțeles, același tratament. Asta era în secolul al IV-lea. Așa că istoria e mult mai veche.

– Da, dar dacă e să fim întru totul sinceri, papa a protestat în epocă împotriva acestor execuții. În 1200 nu numai că nu mai protestează, ci le încurajează. Seniorii pământurilor sunt încântați. E o complicitate cu Biserica. Deoarece, dincolo de frică, există interese materiale uriașe. Și banul e ochiul dracului. Înlături tot ce e incomod și îi mai confiști și proprietățile pe deasupra. Sălbăticia e la ea acasă. Biserica începe să nu se mai sature. Vrea mai mulți bani, mai multă putere. Să mai spunem că în 1216, Inocențiu al III-lea se considera nu numai urmașul Sfântului Petru, ci de-a dreptul locțiitorul lui Iisus pe pământ. Când te proclami mâna lui Dumnezeu, orice ți-e permis.

– Încep cruciadele.

– Da. Ceea ce nu înțelege lumea, sau se face că nu înțelege, cruciada e, dincolo de semnificația simbolică a cuceririi Ierusalimului, o repetiție generală de preluare a puterii totale. Cum Biserica nu prea e mulțumită de reacțiile principilor, în special pentru că interesele lor nu prea coincid cu cele ale Bisericii, ceea ce va duce, în final, și la eșecul cruciadelor, papii se gândesc să își tragă niște armate proprii. Se înființează Ordinul Templier, Ordinul Spitalului, sau al Cavalerilor Ospitalieri, și Ordinul Cavalerilor Teutoni. Toate cam prin aceeași perioadă. Le știi. N-are rost să insistăm. Asta e o repetiție pentru ceva mult mai mare.

– Eu credeam că au fost înființate pentru a apăra pelerinii care se duceau la Sfântul Mormânt.

– Da. Așa începe. Dar cruciadele se vor termina. Cu un rezultat sau altul. Și atunci, ce mai fac ăștia? Biserica scoate bani și din piatră seacă. Întâi e spolia, care înseamnă domeniile clerului, apoi acele *annales,* taxele pentru funcții. Atenție, astea sunt impozite anuale! Mai sunt taxe pentru confirmare în funcție, *palium*-urile, adică taxe de la arhiepiscopi. Cel mai tare e că avem un fel de *futures,* taxe pentru rezervarea unor funcții viitoare.

– Serios? întrebă Charles. Asta n-o știam.

– Da. Ca să nu mai vorbim de indulgențe, taxe pe fel de fel de favoruri, învestituri. O altă primejdie o constituie călugării care propovăduiesc sărăcia lui Christos. Ăștia sunt mai periculoși decât toți ceilalți eretici, pentru că de la a spune că Iisus Christos a fost sărac și până la a trage, de aici, concluzia că și Biserica Lui trebuie să fie la fel, nu mai e decât un pas. Și încă unul foarte mic. Și niște eretici sau niște călugări care propovăduiesc sărăcia lui Christos să strice tot dezmățul ăsta? Nu e bine. Așa că fac două Ordine cerșetoare, franciscanii și dominicanii. Dacă tot e să fie, să fie doar cu acceptul nostru, zice Biserica și trage o lege, tot la Lateran, în 1215, că nu se mai pot înființa Ordine noi. Dominicanii sunt modești rău. Ceilalți sunt mai aprigi. Pregătiți beton din punct de vedere teologic. Sunt trimiși să predea la Universitatea din Paris. Dintre ei sunt selecționați cei mai siniștri inchizitori.

– Da, dar pe de altă parte, într-o vreme când orice fel de aplecare spre cultură murise, pentru că, pur și simplu, nimeni nu mai citea și nu mai scria nimic, ei devin copiatorii manuscriselor și păstrătorii tuturor cărților existente. Dacă punem la un loc tot ce au strâns ăștia, știm că s-a păstrat acolo întreaga cultură a omenirii. Iar fără ea, până și noi doi, cu tot respectul, am fi lătrat în loc să vorbim acum.

– Nuanțele sunt bune și remarca e adevărată. Însă ne îndepărtăm de la subiect.

– Chiar așa. Care mai e subiectul? întrebă Charles chiar în momentul în care cei doi băieți așezau pe masă vedeta meniului, potârnichea umplută cu foie gras.

Capitolul 119

– Îți spun acum, zise bătrânul în timp ce își puse cu eleganță o bucată de carne din tavă și câteva legume, peste care turnă un sos de culoarea căpșunilor. Biserica nu se mai satură și înființează Ordinele astea de preoți luptători pentru că vrea armata ei. Nu are încredere în principi. Se pregătește o mare lovitură.

– Vă referiți la cele trei mari Ordine?

– Nu numai. Apar o puzderie. În primul rând, Templierii, Ospitalierii și Teutonii. De inventarea Templierilor e responsabil un cistercian, Sfântul Bernard. Mare șmecher. Tot felul de Ordine mai mici completează tabloul. E o febră a creării de călugări războinici care trebuie să servească interesele Bisericii. Ordinul cavalerilor leproși, sau al Sfântului Lazăr, Ordinul Sfântului Thomas, martirul de Acra, Ordinele spaniole Santiago sau Ordinul Cavalerilor Sfântului Iacob al Spadei și Montoje. Ordinul Calatrava, creat de Raymond Serra, cistercian și el. Asta e versiunea iberică a templierilor care are treabă cu reconquista sau, mai degrabă, cu finalul ei. Apoi Alcantara, tot în Spania și Avis în Portugalia. Ordinul purtătorilor de spadă din Livonia și Ordinul de Dobrzyń. San Jordi de Alfama, Ordinul toscan Santo Stefano și Ordinul Patimilor. Cele mai multe sunt absorbite de Templieri și de Teutoni, dar nu toate. Cel mai mult se știe despre Templieri, deoarece conspiraționiștii au inventat niște povești cu Sfântul Graal și legături cretine sau comploturi inexistente care duc la rozicrucieni și, în final, la masoni.

– Mă speriasem că o să aud iarăși despre conspirația asta, care a început să mă plictisească.

– Păi da, cum poate o conspirație să fie secretă, când știe toată lumea de ea? Conspirațiile reale și cu adevărat secrete sunt alea despre care nu știe nimeni nimic.

– Și există așa ceva? întrebă Charles în timp ce se lăsă încântat, o dată mai mult, de mâncarea de pe masă.

– Vorbesc serios. Lumea se dă pe spate la așa-zisele conspirații. Păi, când toată lumea le știe, nu mai sunt nici oculte, adică ascunse, nici conspirații. Par mai degrabă plebiscituri.

– Și cea reală care e?

– Te-am pierdut, zise Sir Winston. Dar te recâștig imediat. Biserica pregătește toate armatele astea ca să ia puterea totală. Ordinele sunt foarte bogate. Au terenuri, bani, funcționează ca niște bănci. Devin adevărate corporații multinaționale. Sunt scutite de impozite. Și nu dau seamă nimănui. În afara papei, bineînțeles. Și asta doare rău. Cartierul general al Templierilor de la Paris e o imensitate de dimensiunile Luvrului. Plin cu aur. Cavalerii Teutoni primesc un stat al lor. Un stat teocratic. Și acum atenție! VINE LOVITURA!

Bătrânul rostise tunând aceste ultime cuvinte. Charles aproape scăpă furculița.

– În 18 noiembrie 1302 papa Bonifaciu al VIII-lea emite bula UNAM SANCTAM, care e cel mai tare act din întreaga istorie a Bisericii, pentru că dă pe față adevărata ei intenție, și e, în același timp, și începutul sfârșitului pentru ea, chiar dacă sfârșitul ăsta al dominării ei va mai dura câteva sute de ani. Cert e că puterea ei nu va mai fi niciodată atât de mare. Prima lovitură i-o va da Luther în 1517. Bula asta, decretul, unește cele două săbii.

– Într-o singură teacă.

– Dacă vrei, râse Sir Draper. Fraza esențială suna cam așa. Citez din memorie. Pentru a ajunge la mântuire, trebuie să fii supus Pontifului Roman. Adică papa e Comandantul Suprem, Führerul. Toată lumea e obligată să i se supună. Inclusiv principii. Tot ce mișună pe pământ, în aer și în ape.

– Da. Și principilor nu le prea place.

– Exact. Filip cel Frumos consideră decretul ăsta crimă de lesmajestate. De-a dreptul lovitură de stat. Îl acuza pe papă că e eretic. Și simoniac. Îl mai acuză că ar fi spus că, dacă s-ar fi născut francez, ar fi preferat să fie câine și că francezii nu au suflet nemuritor. Și că are un diavol ca slujitor. Un diavol mic și personal cu care terorizează lumea, face vrăji și farmece. A început lupta propagandistică a înscenărilor și decredibilizărilor. Numește un antipapă. Mai mult...

– Îl trimite pe cancelarul său, Guillame de Nogaret, la Anagni. Acesta, sprijinit de Sciarra Colonna, îl ia prizonier pe papă. Îi dă drumul, dar papa moare de emoție.

– Exact. Apoi îl forțează pe Clement al V-lea să se mute la Avignon și să abroge bula cu pricina. Înainte, Filip, care e deștept foc, face țăndări armata lui Christos, armata Bisericii. Dar nu înainte de a-l umple pe Clement de frică, pe de o parte, și de bani, pe de alta. Frații din Ordinele sărace îl botează pe papă „Curva de la Avignon", în așa măsură devenise o marionetă în mâna regelui. Templierilor li se înscenează, cam cu același fel de acuzații care i-au fost aruncate în față și papei, un proces.

– Plus pupatul în fund, închinarea la Bafomet, diavol cu barbă și coarne de țap, scuipatul pe cruce, homosexualitatea. Ca să nu mai vorbim că venerau diavolul care li se arătase sub formă de pisică. Asta e preferata mea, pentru că și eu venerez pisicile.

Sir Winston nu gustă gluma lui Charles. Era prea preocupat să își depene povestea.

– Așa că regele Franței desființează Ordinul, le confiscă ce bunuri poate, arde o bună parte dintre ei pe rug, în frunte cu Jacques de Molay, marele Maestru. Papa e nevoit să le treacă averea la Ospitalieri – și o face prin bula „Ad Providam", în 1312 – care sunt încântați de pleașca aia ce îi lovește fără să facă nimic.

– Dar asta e mai ușor de zis decât de făcut. Fiindcă, deși primesc, teoretic, bunurile Templierilor, intrarea în posesia lor e adesea anevoioasă, când nu e de-a dreptul imposibilă.

– Începe marea criză. Fel de fel de principi se amestecă. Avem papi și antipapi. Știi continuarea. Și acum fii atent! Suntem în 1409 și, de vreme ce am aflat contextul, să trecem la ceea ce ne interesează de fapt. Propun să ne retragem în bibliotecă. Sunt convins că licoarea zeilor va avea acum un cu totul alt gust.

Sir Winston făcu oficiile de gazdă, iar cei doi se așezară comod pe fotoliile curbe.

– Avem un papă și un antipapă. În 1409 are loc Sinodul de la Pisa care îi declară eretici pe ambii papi. Și numește un al treilea papă. De altfel, e singurul moment în care avem chiar trei papi în paralel. Cine e chemat să rezolve problema asta?

– Nu cred că e chemat. Cred că se impune singur de vreme ce îl sprijină pe antipapă. Sigismund de Luxemburg.

– Şi ăsta cine e?

– Sper că nu vreţi acum...

– Nu, lasă asta. E patronul tatălui lui Dracula. Al lui Vlad al II-lea şi creatorul celui mai important şi mai longeviv grup, sau organizaţie de dominare a lumii.

– Ordinul Dragonului?

– Exact.

Charles se uită la Sir Winston ca şi când ar fi fost într-o ureche. Se gândi că ascultase degeaba toată poliloghia aia cu premise şi raţionament corecte, dar cu concluzii absolut greşite. Se lovise de soiul acela de nebun care părea că stăpânea perfect materia şi raţionamentul până la un moment dat, când o lua razna şi trăgea cele mai idioate concluzii şi apoi se lua pe el însuşi în serios. Chibzui că era cazul să plece. Începu să se foiască şi să îşi facă un plan despre cum să îşi legitimeze scuzele şi să îl roage pe bătrânul paranoic să îi dea spada cealaltă, dacă o avea, şi să se ducă să îşi vadă tatăl bolnav.

– Ştiu, ţi se pare că am luat-o razna, însă te asigur că tot ce îţi spun e adevărat. Nu numai că am documente, ci şi dovezi covârşitoare.

„Dovezi?" Charles deveni foarte interesat. Ştia că seriozitatea istoricului pe care îl avea în faţă era, totuşi, mai presus de orice îndoială. Uită de eleganţă şi dădu conţinutul paharului pe gât ca şi când ar fi fost vreo băutură vulgară.

– Prima lecţie care se poate trage în reorganizarea Europei este distrugerea Ordinului Templier, care se traduce simbolic prin înfrângerea Bisericii de către puterea seculară. Biserica e din nou încălecată. Autoritatea e a regelui. Chestia asta se generalizează. Câţiva oameni înţelepţi pricep că Biserica, deşi continuă să aibă un rol uriaş, nu mai este autoritatea supremă. Cea a principilor e fărâmiţată, cum sunt şi formaţiunile prestatale. E nevoie de o nouă fuziune între cele două puteri, dar nu pe aceleaşi baze. Deoarece, în mod evident, vor duce la acelaşi fel de rezultat.

– Mergi pe acelaşi drum, ajungi în acelaşi loc, râse Charles.

– Lecţia e învăţată. Se simte nevoia unei asociaţii, unui fel de guvern, să-i spunem suprastatal, un fel de ONU, însă cu putere reală, aşa cum îl visa Woodrow Wilson, nu ca organismul de astăzi. De fapt, ce se creează seamănă mai degrabă cu un soi de „cupolă" a mafiei, avant la lettre. Se înfiinţează fel

de fel de Ordine secrete transnaționale. Pentru a controla lumea e nevoie de o societate secretă, ascunsă celor mulți și accesibilă doar inițiaților. Plouă cu aceste Ordine secrete. Accesul în ele se face doar pe bază de invitație și după niște reguli foarte stricte. De multe ori e nevoie de ani să pătrunzi acolo sau, odată intrat, să urci în ierarhie treaptă cu treaptă.

– E, de fapt, modelul breslelor cu calfă, ucenic și așa mai departe.

– Și de unde se va inspira ritualul masonic.

– Care la început e și el o breaslă.

– Exact așa. Un exemplu celebru din epocă atrage atenția capilor acestor organizații secrete că o societate, fie și secretă, fie și de dominare, riscă să se anchilozeze, așa că e nevoie ca membrii ei să manifeste deschidere. Seamănă cu ce au pățit fețele regale care s-au tot căsătorit între ele. Urmașii au început să fie tot mai degenerați. Și acum, fii foarte atent, că intrăm în miezul problemei.

– Aș fi, îndrăzni Charles, dacă mi-ați permite să ung un pic motorul ăsta care amenință să se anchilozeze ca societățile alea despre care vorbiți.

Spuse aceste vorbe în timp ce arătă paharul gol. Sir Winston dădu să se ridice, dar Charles i-o luă înainte și aduse sticla cu el. Vru să îi toarne și gazdei, însă Winston refuză cu o mișcare de cap.

– Apare un personaj central în povestea noastră, căruia istoria îi rezervă un rol marginal, cât o notă de subsol. Acest individ e cheia întregii afaceri. Iar felul în care este astăzi condusă lumea, și să știi că am proprietatea termenilor, i se datorează în mare măsură lui. E un condotier italian pe numele lui întreg Filippo Buondelmonti degli Scolari, născut lângă Florența, la Tizziano. Pe scurt Pipo de Ozora. Ajunge în slujba lui Sigismund de Luxemburg undeva pe la 1382. Devine general al armatelor lui, administrator al minelor de aur și, mai târziu, al întregii averi a împăratului. Dejoacă până și un complot al nobilimii, o lovitură de stat în care chiar dacă Sigismund e luat prizonier și dus la Vișegrád – ghici ghicitoarea mea cine – reușește să evadeze, iar revolta e înăbușită în sânge. Participă la cruciada antiotomană și e unul dintre puținii care izbutește să scape viu din Bătălia de la Nicopole, unde turcii îi fac arșice pe cruciați. Pipo devine prietenul, confesorul și sfătuitorul cel mai de seamă al lui Sigismund. Îl convinge că mai devreme sau mai târziu o elită va controla lumea întreagă și îi spune viitorului împărat că n-ar fi rău ca elita respectivă să fie controlată de el însuși.

Lui Charles îi plăcea povestea. Ca fiecărui om, cu tot scepticismul lui de sorginte științifică, o conspirație bine ticluită i se părea fermecătoare. Rescrisese și el în minte istoria lumii de mai multe ori.

– Înainte de a fi artizanul creării Ordinului Dragonului îi atrage atenția regelui că organizația pe care sunt pe cale să o înființeze trebuie să dureze exact până la sfârșitul lumii. Nicio secundă mai puțin. La început Sigismund îl crede un pic plecat de acasă, dar stând mereu în preajma lui, îl tot aude pe acesta vorbind. Picătura chinezească și farmecul personal al condotierului, dar mai ales lucrurile pe care le zice, îl contaminează pe rege. Pipo, care e un vizionar foarte activ, îi atrage atenția prietenului său că oriunde se creează bunăstare și putere, cel care pune mâna pe ea nu are niciun chef să o mai împartă și, în acest fel, își sapă deja propriul mormânt. Fiindcă lumea e în mișcare. Pipo, în geniul lui, introduce conceptul de flexibilitate a organizației și pe cel de adaptare continuă la nou. Tot ce devine puternic va trebui atras în ea și, sub nicio formă, înfruntat. Lui Pipo, italian sadea, îi place foarte mult o poveste reală, pe care i-o spune lui Sigismund.

– Astea sunt rudimente de management foarte moderne pentru vremea aia. Sunteți sigur că nu sunt invenții *post-factum?*[1]

Sir Winston se ridică anevoie de pe fotoliul cu formă ciudată și îi ceru lui Charles să îl urmeze. Apăsă butonul de sub bibliotecă și raftul începu să se învârtească în jurul axei proprii. În spate, o bibliotecă labirintică, aidoma cu cea de la casa bunicului său, se deschise. Charles îl urmă pe bătrân, însă când începu să se zgâiască la primele volume, acesta îl repezi cu un scurt „Altădată".

[1] Ulterior, după consumarea faptului (lat.) (n.red.)

Capitolul 120

Ajuns la Londra, Werner se uită la ceas. Trecuse de ora prânzului şi verificase dacă Charles îşi deschise telefonul. Punctul verde care îl marca pe profesor nu apăruse, dar îi atrase atenţia un soi de alarmă care identificase numele lui Charles Baker. Deschise link-ul şi văzu că pe numele acestuia fusese rezervat un bilet de avion spre Washington, D.C. pentru dimineaţa următoare. Satisfăcut, porni spre Throgmorton Street în City-ul londonez şi se aşeză la o măsuţă într-o cafenea cu vedere la străduţa pe care fusese odinioară sediul Bursei Londoneze. De acolo putea ţine sub supraveghere intrarea pe micuţa stradă privată care uneşte Throgmorton Street de Zidul Londrei, Throgmorton Avenue. Îşi consultă telefonul ca să vadă cât e ceasul pe coasta Pacificului. Îşi zise că n-avea nimic dacă îl trezea pe Martin la cinci dimineaţa şi formă numărul. De la celălalt capăt al firului, vocea somnoroasă a lui Eastwood răspunse cu mare greutate.

– Sper că ai un motiv suficient de bun ca să mă trezeşti la ora asta, se auzi vocea deranjată a preşedintelui institutului.

– Cel mai bun, spuse Werner, care abordă o voce sigură.

– Aşteaptă o secundă.

Martin se ridică din pat. Soţia lui mormăi ceva, dar el o linişti cu un gest afectuos şi ieşi din cameră. Se aşeză pe canapea în sufragerie.

– Te ascult.

– Biblia va fi în posesia mea foarte curând.

– Eşti sigur de asta? întrebă cu aceeaşi severitate Martin.

– Mai sigur decât am fost vreodată de ceva. Şi acum sper să nu te enervezi. Singurul mod în care îţi voi preda cartea va fi la o întâlnire specială a Consiliului. Iar întâlnirea trebuie să se producă exact la 21 iunie, ora 11.00 dimineaţa.

– E neobișnuit, spuse Martin.

– Știu, replică de data aceasta tăios Werner. Ai mai mult de trei zile la dispoziție. Convoacă urgent Consiliul, mai adăugă Werner și închise.

Martin rămase cu gura căscată. Așadar, Werner avea un ascendent asupra lui. Se gândi cum să procedeze. Era evident că directorul voia să își facă o intrare triumfală în Consiliu și să îi impresioneze pe membri. Oricum, avea să vină în acea zi cu Biblia la institut. Și asta era un lucru bun. Martin ieși în curte și de pe terasa imensă în trepte, cât o jumătate de teren de fotbal, privi încântat pârâul care curgea printre livezile de portocali, obsesia lui din copilărie. De mult nu mai fusese atât de fericit.

Capitolul 121

Aşezat alături de Charles în micul birou din inima bibliotecii secrete, Sir Winston ţinea în mână un manuscris legat în piele. I-l arătase lui Charles doar cât acesta să apuce să îl răsfoiască. Lucrarea conţinea mai multe fascicole din perioade istorice distincte şi pe materiale diferite. Primul fascicol era scris, integral manual, pe *vellum,* aşa cum erau şi multe dintre cele care urmau. După părţile pe *vellum,* veneau părţi pe hârtie, scrise tot de mână. Doar spre final, erau fascicole redactate la maşina de scris şi, doar unul singur, ultimul, era scos la imprimantă.

– Aici este întreaga istorie a familiei mele legată de breasla Postăvarilor, preciză profesorul. Deocamdată ai văzut destul. O să îţi mai dau ocazia. Dar e mai important acum să mă asculţi cu atenţie.

Se uită la Charles, care era contrariat. Bătrânul îi arătase un manuscris pentru ca apoi să i-l ia imediat înapoi. I se păru suspect. Poate că era acolo ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

– Spuneţi că tot ce este acolo e autentic. Să zicem că aşa e. Însă, din câte înţeleg eu, sunt notaţii ale unor persoane care ar fi fost martore la nişte evenimente. Ce garanţie avem că ce povestesc e real?

– Nu te arunca, tinere! Misiunea istoricului este întotdeauna să verifice autenticitatea surselor şi acurateţea relatărilor, dar haide să vedem înainte ce spun sursele. Acest prim fascicol este, cum am zice astăzi, minuta primei întâlniri care are loc între Vlad Ţepeş şi şaizeci şi unu de reprezentanţi ai breslelor din întreaga Europă în ianuarie 1455. Ţepeş spune aici că este în drum spre Mainz pentru a-l întâlni pe Gutenberg. Merge la el cu bani, procuraţi de la domnitorul Albaniei, celebrul Skanderbeg.

– Dacă ceea ce afirmați e adevărat, interveni Charles, suntem în fața unui document fără precedent, de o valoare inestimabilă. Ar fi prima mărturie cunoscută despre Dracula, direct de la prima mână, adică de la un martor care a vorbit personal cu el.

Pe Charles începuse să îl ia amețeala numai la gândul că bătrânul ținea în mână un astfel de document.

– Ei bine, ce îți spun eu este trecut și aici, însă trebuie să revenim la povestea noastră. Unde eram?

– La Pipo de Ozora.

– Exact. Vorbeam despre povestea pe care i-o relatează Pipo lui Sigismund. El dă exemplul celebru al unei istorii adevărate petrecute la începutul secolului al XIII-lea la Veneția. Cu câteva zeci de ani înainte de a se naște el. Știa povestea de la prima mână. Serenissima Repubblica ajunsese în anii aceia la o prosperitate fără precedent pentru un stat după căderea Romei. Devine cel mai mare oraș din Europa. Parisul sau Londra sunt în epocă dulci glume în comparație cu ea. Domină comerțul, inclusiv cel cu Orientul. Stăpânește negoțul cu mătasea, mirodeniile, dar, în special, cu sarea, care în epocă era echivalentul petrolului de astăzi. Nobilimea venețiană este de departe cea mai bogată din lume. Dacă s-ar fi făcut un top Forbes, probabil că venețienii ar fi ocupat 98 de locuri în top 100 bogătani. Un oraș atât de mobil, de activ și de bogat deschide, la fel ca și astăzi, poarta imigranților. Are nevoie de îndrăzneala și de vitalitatea lor. Pentru cei care o slujesc cum trebuie, apar oportunități, devin cetățeni cu drepturi depline și pot, dacă știu cum, să se îmbogățească și ei. La un moment dat, ceva se rupe. Așa cum fac multe dintre statele prospere acum. Cum face Elveția asta scârboasă: după ce s-a folosit de emigranți și s-a umplut de ridicol cu politica ei de protejare a hoților – e cea mai lipsită de decență țară, după părerea mea – le trântește porțile în nas, pentru că nu mai vrea să își împartă bogăția. Oligarhia face ce face de obicei, distruge exact motorul care a adus-o unde este. Crede că poate stăpâni tot. Devine excesiv de lacomă și nu vrea să mai împartă nimic cu nimeni. Și atunci se închide. În 1315, publică un fel de recensământ al clasei nobiliare care se va numi *Cartea de aur*. Doar cei care sunt trecuți acolo mai au dreptul să participe la decizia politică și să controleze afacerile.

Această închidere, prima de felul ăsta în istorie, este cunoscută sub numele „La Serrata".

Era o poveste pe care Charles n-o știa. Așa că ascultă cu atenție.

– Condotierul italian e deștept și educat și îi predă viitorului împărat o importantă lecție de istorie. Elita pe cale să se formeze trebuie să aducă laolaltă atât puterea spirituală, cât și pe cea lumească. Biserica, regalitatea și nobilimea. Din istoria recentă a „La Serratei" venețiene înțelege că închiderea e cel mai prost lucru pe care ar putea să îl facă. Așa se creează Ordinul Dragonului. Din ambiția și inteligența unui singur om, din geniul lui vizionar. Pipo observă lumea din jurul lui. Vede că se formează fel de fel de Ordine cavalerești exclusiviste, dar centrate pe ambiții minore. Știe ce s-a întâmplat cu Ordinele cavalerești ale Bisericii, așa cum știe că principii sunt total lipsiți de viziune, pușI pe căpătuială și spoliere. Niciunul dintre ei nu e în stare să coaguleze nimic. Până și orgoliile sunt supradimensionate în Evul Mediu. Atunci, Pipo care are scopul de a-l vedea odată și odată pe Sigismund împărat al Sfântului Imperiu, înființează această organizație. O botează Ordinul Dragonului. Numele german al acestuia e...

– Drachenordens, știu. Iar cel latin, „Societas draconistarum".

– Corect. Visul vieții lui Sigismund este să creeze un mare regat slav al Dinastiei de Luxemburg. Alături de soția lui, Barbara de Cilli – cu care presupun că știi ce se întâmplă după moartea împăratului, însă asta nu trebuie să ne preocupe acum – pune bazele acestui Ordin. Scopul său inițial este să îl protejeze pe el și pe familia lui printr-un sistem complex de alianțe la nivel european și care să îi asigure puterea și să îi netezească drumul spre coroana imperială. Să nu uităm cine e Sigismund. Rege al Ungariei și al Croației din 1387, al Germaniei din 1410, al Boemiei din 1419.

– Și împărat din 1433.

– Da. Ei bine, Pipo de Ozora îl convinge că, pentru a-și realiza visul, trebuie să stopeze criza schismatică ce măcina Biserica de la Roma. Sigismund, tot la inițiativa sfetnicului italian, convoacă deci Conciliul de la Konstanz în 1414. Acesta va dura până în 1418 și va încheia, o dată pentru totdeauna, schisma. Ioan al XXIII-lea este adus chiar la Konstanz și destituit sau depus, cum se spune. Regele însuși se duce după Benedict al XIII-lea și încearcă să îl convingă să abdice, dar nu reușește. Este depus și el. Sub

presiunea lui Sigismund, cardinalii îl aleg suveran pontif pe Otto Colonna, care se va numi Martin al XV-lea.

– OK. Şi aşa se termină schisma. Bravo lui. Doar că Sigismund mai are o miză cu Conciliul ăsta.

– Te referi la condamnarea la moarte şi arderea pe rug a lui Jan Hus?

– Da.

– Ţi se pare că vreau să îl zugrăvesc pe împărat ca pe vreun sfânt? Nu numai că nu e sfânt. E un porc. Însă un porc foarte inteligent şi educat. E poliglot. Vorbeşte franceza şi ceha, latina, poloneza şi italiana, maghiara şi, evident, germana. Nu e puţin lucru. E fiul împăratului Carol al IV-lea.

– Ştiţi că a şters-o ca un laş de la Bătălia de la Nicopole?

– Da. Fuga e sănătoasă pentru el. Şi-a mai salvat viaţa fugind de încă trei ori, în urma unor tentative de a-l asasina şi lovituri de stat. Şi a mai scăpat şi de o tentativă de otrăvire. În cele din urmă, obţine mult râvnita coroană de împărat în 1433...

– Dar moare la scurt timp după.

– La patru ani. Oricum, înainte de Konstanz, Pipo de Ozora aleargă neobosit prin toată Europa şi face liste peste liste cu cei pe care îi crede mai-marii lumii. Şi umblă să îi convingă să adere la Ordin. Un sistem de alianţe nemaîntâlnit până atunci. Până acolo însă, Ordinul se formează din nobilimea maghiară şi regională. Versiunea pentru Biserică e că Ordinul va apăra Biserica şi Europa de turci. Scopul real ţi l-am precizat deja. Va avea tot sprijinul papei, căruia i-a favorizat urcarea pe tronul Sfântului Petru. Ordinul are ca imagine un dragon cu coada încolăcită în jurul propriului gât. Una dintre semnificaţiile posibile este puterea de sacrificiu a unui membru care nu va pregeta să îşi dea viaţa pentru cauză. Pe spate, are o picătură de sânge care se transformă într-o cruce.

– Asocierea e aiurea. Sfântul Gheorghe a ucis dragonul şi Ordinul e reprezentat de un dragon? Şi patronul lui e chiar propriul său sfânt ucigaş? Cam schizoid, nu credeţi?

– Aşa e. Asta ziceam şi eu. Că semnificaţia în epocă e destul de confuză. Dragonul care se strânge singur de gât cu propria coadă a fost interpretat şi ca înfrângere a Diavolului, a răului. Mai precis, diavolul e învins, însă nu ucis, ci stăpânit.

– Şi transformat în animal de casă. În *pet.*

– Ceva de soiul ăsta. Îmblânzit şi transformat în aliat. Organizarea e în cercuri concentrice. Cercul principal e alcătuit iniţial din douăzeci şi patru de persoane, toţi nobili regionali. Luxemburg e Maestru Magnificus.

– De aici i se trage dileala asta cu titlurile, de vreme ce la Konstanz ţine să fie pomenit ca *spiritus rector.*[1]

Sir Winston zâmbi, dar continuă:

– Al doilea cerc e format de scutieri. Aceştia nu au un număr fix. Cercurile astea concentrice sunt un fel de reprezentare similară cu cea a pământului pe care îl au de apărat. Există cercul cel mai îndepărtat, mai greu de apărat şi, din aproape în aproape, cel mai bine păzit, cel din jurul împăratului. În fine, la început din Ordin fac parte, cum ziceam, nobili regionali. De la Ştefan Lazarevici, despotul Serbiei (fiul şi urmaşul cneazului Lazăr, care a murit în Bătălia de la Kosovopolje în 1389 împotriva otomanilor, şi al prinţesei Milica), până la baronul Mihail Garai, de la însuşi Pipo de Ozora până la episcopul Zagrebului, Eberhard de Lorraine. După cum se vede, şi în versiunea pe care o ştii tu, vorbim de un Ordin limitat la Europa Centrală şi un pic spre Est, de vreme ce tatăl lui Vlad Ţepeş e primit şi el în Ordin.

– Şi, să ghicesc, aici intervine italianul.

– Ştiu că mă iei peste picior, dar chiar aşa e. Prin efortul lui, Ordinul se extinde enorm.

– Da, însă cei veniţi nu sunt membri cu drepturi depline, ci un fel de membri de onoare.

– Nimic mai fals. Asta au lăsat să se creadă. Întrucât, dacă s-ar fi aflat adevărul, cei douăzeci şi patru ar fi fost revoltaţi. Aşa că se creează un supracerc, format de data aceasta din douăsprezece persoane. Ăsta e Ordinul adevărat care va supravieţui. Aici, datorită italianului, atmosfera se subţiază. Suntem în zone înalte. Henric al V-lea al Angliei, Vladislav Jagello, Alfons al Aragonului şi al Neapolelui, Cristofor al III-lea al Danemarcei. Lideri ai marilor oraşe italiene – Veneţia, Padova, Verona – apoi regi germani, nobili francezi, marele-duce al Lituaniei.

– Aici m-aţi pierdut, spuse Charles.

---

[1] Spirit călăuzitor (lat. + engl.) (n.red.)

– Fiindcă până aici știai. Ei bine, după moartea lui Sigismund, Ordinul ăsta rămâne secret și se reduce la cei doisprezece membri ai Consiliului cum se va numi el, începând de pe la 1435, chiar după moartea primului Magister. Ceilalți rămân în Ordin, dar nu vor mai conta. Mai mult, cei doisprezece fac o nouă Chartă a Ordinului prin care își propun ca din Consiliu să facă parte cei mai puternici și mai influenți oameni ai lumii la acel moment. Astfel, între ei vei găsi, dacă iei perioade istorice întregi, cele mai mari nume ale istoriei. La început, regi, baroni și prinți. Câte o față bisericească pentru echilibru. Însă astea încep să își piardă repede din importanță. În primul val sunt, de exemplu, important pentru noi, Henric al VII-lea al Angliei, regele Franței, Ludovic al XI-lea, și așa mai departe.

– Aiurea, izbucni Charles. Nu există nicio dovadă despre asta.

– Există, doar că nu sunt deloc publice. Oricum, dacă în secolul al XV-lea cvasitotalitatea membrilor sunt regi și prinți, din secolul al XVI-lea își fac loc printre ei și altfel de personaje. Primii bancheri florentini intră în Ordin. Destul de timid, locurile prinților și ale regilor sunt luate de oameni cu mare putere de decizie și cu influență chiar la Curțile acestora, chiar sub nasul lor. În secolul al XVII-lea din el fac parte industriași care încep să se îmbogățească, alături de Richelieu și Mazarin, să zicem, de Wallenstein și Cromwell. Sau Gustav Adolf.

– Sper că nu vă așteptați să cred așa ceva.

Sir Winston continuă ca și cum n-ar fi auzit protestele lui Charles.

– De multe ori lucrau pe dedesubt chiar contra lucrurilor pe care le făceau în mod oficial. Chiar dacă se înfruntau la nivel de state, să zicem, interesele lor economice au început să devină de-a dreptul suprastatale. Și chiar dacă nu reușesc să creeze în mod real o internațională a dominației universale, păstrează, ca să zic așa, mâncarea caldă. Din secolul al XVIII-lea fețele regale încep să dispară cu totul. Cea mai importantă figură este Petru cel Mare al Rusiei, dar în rest Conciliul e format din industriași, armatori, primii proprietari de mare anvergură, însă și mari oameni de arme, generali și miniștri. Oricum, asta n-are mare importanță. Ce trebuie reținut e că există o societate secretă care se trage dintr-o organizație istorică ai cărei membri domină lumea. De-a lungul istoriei, grupul lor a cunoscut creșteri și descreșteri. A fost de multe ori în pericol de a dispărea. De fiecare dată când

credeai despre ei că s-au dus, reveneau mai puternici, mai influenți, mai siguri pe ei înșiși. Revoluția franceză i-a pus rău de tot pe butuci, din cauza structurii lor încă nobiliare sau de oameni care depindeau de vechiul regim. În cele din urmă, sfârșitul monarhiilor și viteza cu care creștea America a fost salvarea lor. Astăzi cei doisprezece sunt în cea mai mare parte bancheri și speculanți financiari. Ei dețin și coordonează aproape tot ce e afacere în lumea asta. Sunt supranaționali. Dețin și șantajează țări întregi și guverne, fac politici mondiale și regionale. Decid ce țară va falimenta, cum și când. Supervizează toate piețele și au ajuns să controleze până și mințile mulțimilor. Astăzi sunt mai periculoși decât au fost vreodată. Și de aceea trebuie opriți!

Privirea sceptică și ușor dezamăgită a lui Charles nu îl descurajă deloc pe bătrân. În timp ce se ridică și îl conduse pe Charles afară din bibliotecă, spuse:

– Știu că e foarte mult de înmagazinat și de înțeles. Mai ales atunci când crezi că înțelegi, măcar în mare, cum funcționează lumea. Cartea pe care ai văzut-o conține informații exacte și dovezi că fiecare lucru pe care ți l-am spus e adevărat. Într-o zi va fi a ta. Acum însă ai o misiune de dus la bun sfârșit.

– O misiune? Ce misiune?

– Îți spun pe drum, încheie bătrânul în timp ce îi ceru șoferului să pregătească mașina.

În limuzină, Charles părea foarte dezamăgit. Toate misterele astea care porniseră în forță se dezumflaseră cu totul. Sir Winston îi puse prietenos mâna pe braț și așteptă să zică ceva.

– Mă gândeam la ceva mai original, mărturisi Charles, nu la comploturi iudeo-masonice. Guvernul din umbră care conduce lumea. Complotul bogătanilor care au păstrat de-a lungul istoriei un nucleu de inițiați înțelepți, cu intenții malefice și care dețin o cunoaștere ascunsă, conspirații ale răului, monștri moderni. Nu există un design din ăsta de anvergură. N-are, pur și simplu, cum. Există și au existat întotdeauna comploturi felurite, mai mari sau mai mici. Pe unele le-am descoperit chiar eu. Dar ceva care să lege toate punctele rămase în suspensie, în felul ăsta, depășește orice limită a absurdului. Până acum erau Iluminatti și masonii, Christos care a avut un copil și

Biserica a ascuns asta. O fi având multe păcate Biserica, însă asta e pură ficțiune. Rozicrucieni, Templieri, Sfântul Graal, adică sfântul nimic. Complot la asasinarea lui Kennedy, falsificarea aterizării pe Lună, piramide pe dolar, extratereștrii care au trasat liniile de la Nazca. Martiniști și Skull and Bones, Zona 51 și asasinarea prințesei Diana. Grupul Bilderberg. Dumneavoastră afirmați mai devreme că o conspirație pe care o știe toată lumea nu mai e niciun fel de conspirație. Secretul lui Polichinelle nu mai e de mult secret. Hrană pentru proști și creduli, pentru naivi și săraci cu duhul. Și ca să nu fie niciuna dintre toate astea, ați inventat una nou-nouță. Din câte îmi dau seama, nu ați inventat-o pentru mine. Aparent, sunteți o gașcă ce joacă jocul ăsta. Îmi pare doar rău pentru bunicul. L-am crezut întotdeauna un om normal. Ușor exaltat și pasional, dar normal. Și acum asta. Mă simt jignit, zise Charles și se înfundă în scaun.

Sir Winston îl privi cu interes. Zâmbi blând și rosti doar atât:

– Febra e primul semn că organismul începe să lupte cu gripa.

Capitolul 122

Lui Werner îi veni aproape să sară în sus de bucurie când văzu limuzina neagră a lui Sir Winston Draper oprind în fața intrării din Throgmorton Street. Stătea de o grămadă de vreme pe terasa aceea și după ce mâncase cea mai oribilă plăcintă irlandeză standardizată și băuse o bere neagră care nu îi prea căzuse bine, începuse să îl doară și spatele. Se gândi că mai stă puțin și se duce de-a dreptul la bătrân acasă dacă seniorul nu urma să apară în cel mai scurt timp. Rugile îi fură ascultate.

Cei doi coborâră chiar în fața gărduleţului din metal și intrară în curte pe lângă fântâna arteziană.

– N-am fost niciodată aici, zise Charles.

O ușă de la micuțul castel se deschise și un domn zâmbitor îi întâmpină:

– Bun venit la Draper's Hall, domnilor profesori!

Charles cunoştea casa din fotografii. Era sediul fundației „The Drapers Company", un ONG care se ocupa cu tot felul de acte de binefacere. Clădirea aparținuse breslei Postăvarilor încă din 1543 chiar de pe vremea lui Henric al VIII-lea, iar ulterior lui Thomas Cromwell, Earl of Essex și cancelar al regelui. Fusese executat chiar din porunca acestuia într-o afacere destul de complicată care includea pe undeva niște bârfe despre impotența regelui și despre sluta pe care cancelarul i-o adusese pe post de nevastă, pe numele ei Anne de Cleves. Reşedința a fost distrusă și modificată în mai multe rânduri. Doar jumătate din ea a scăpat din bombardamentele celui de-al Doilea Război Mondial.

– Breasla noastră s-a înființat încă din 1180, explică Sir Winston cu mândrie. Chiar dacă anul oficial al fondării ei e 1361. În 1438, a fost prima corporație engleză care a primit propriul ei blazon.

Rosti aceste cuvinte cu capul sus şi pieptul înainte. Apoi se apropie de Charles şi îi şopti la ureche:

– Ceea ce nu ne-a împiedicat să facem ce-am făcut.

Îl conduse pe Charles la etaj, îi prezentă camerele. Cea mai frumoasă şi mai celebră dintre ele, „The Livery Hall", o sală cunoscută în întreaga Londră pentru balurile excepţionale pe care le găzduieşte şi pereţii decoraţi cu multitudinea de portrete ale regilor aşezate între coloane aurite, era mândria ordinului. Urcară la balconul sălii. Băiatul care îi condusese îi lăsă singuri. Un perete fals se dovedi a fi o uşă care se deschise la apăsarea degetului bătrânului. Charles văzu intrarea într-un birou.

– Ia te uite, exclamă Charles. Pasaje secrete peste tot.

Sir Winston intră primul şi îi făcu şi lui semn să-l urmeze. Camera era destul de mică. Era mobilată sumar – un birou din mahon, două scaune, un televizor încastrat în perete şi o mică bibliotecă pe rafturile căreia se vedeau câteva cărţi.

– Mă întorc imediat, îi spuse bătrânul şi ieşi trăgând uşa după el.

După câteva secunde se făcu întuneric şi televizorul se aprinse. Charles rămase cu gura căscată şi un nod i se urcă în gât.

– Dragul meu Charles, Charlie, scumpule! se auzi vocea bunicului său din difuzoarele plasate de-o parte şi de alta a ecranului. Dacă vezi înregistrarea asta înseamnă că a sosit timpul, că ai trecut cu bine peste micile capcane pe care ţi le-am întins într-un joc cam copilăresc. Te-am iubit mai mult decât am iubit pe oricine pe lumea asta şi m-am bucurat foarte mult că ai ajuns un bărbat aşa cum au fost toţi din familia noastră. Pe de altă parte, dacă vizionezi înregistrarea asta, probabil că bunul meu prieten Draper trebuie că ţi-a împuiat deja capul cu conspiraţii incredibile care, aşa cum te cunosc, te-au cam enervat şi te-au făcut să te îndoieşti până şi de mine. Mă bucur că primele lucruri pe care ţi le-am spus vreodată pot fi rezumate prin celebra replică a lui Descartes: „Cu cât te îndoieşti mai tare, cu atât poţi fi mai sigur că exişti". Tot aşa cum mă bucur că dubiile fertile pe care ţi le-am sădit, alături de tatăl tău, în copilărie, te-au transformat într-un intelectual pursânge. Aşa cum ţi-am spus atunci că trebuie să treci orice informaţie prin filtrul propriei tale conştiinţe, te rog acum să laşi această îndoială la o parte şi să îl asculţi cu atenţie pe prietenul meu de o viaţă. Îţi cer acum un pic de credinţă. Te las cu bine, iubitul meu copil. Şi nu uita: Pâinea e viaţă.

Înregistrarea video se opri, iar lumina se aprinse. Nu avu timp să mediteze la ce văzuse pentru că bătrânul intră în încăpere. Sir Winston avea în mână o sabie într-o teacă neagră, foarte elegantă.

– Tizona? întrebă Charles.

Bătrânul dădu din cap.

– Asta chiar e sabia Cidului? mai întrebă Baker.

– Cine știe? răspunse enigmatic și dubitativ Winston.

Charles puse mâna pe sabie și începu să o studieze înainte de a o scoate din teacă. Pe margine erau figurate șase blazoane ale breslelor Olarilor, Lăcătușilor, Bărbierilor, Vopsitorilor, Blănarilor și ale Vinarilor. Exact cum se așteptase.

Sir Winston scoase două sticle de apă dintr-un minifrigider încastrat în mobilă, puse cu delicatețe mâna pe sabie și o așeză pe masă.

– O să ai timp să o studiezi cât vrei.

– OK, spuse Charles. Având în vedere că bunicul v-a pus o pilă, am de gând să vă ascult până la capăt. Dar încercați să fiți concis, că m-a apucat un dor de casă. Și, în plus, taică-meu este bolnav.

– Zău? Ce are? Am vorbit cu el în urmă cu câteva zile și părea în regulă.

– Ați vorbit cu el?

– Da.

– Ciudat. Cică ar fi avut nevoie de o intervenție chirurgicală la inimă. O urgență. Dar nu am vorbit cu el, ci cu o asistentă.

Dădu să se ridice.

În acel moment Sir Winston scoase din buzunarul interior al sacoului un bilet de avion și i-l întinse.

– Ți-am rezervat deja un loc pentru primul zbor spre Washington. Mâine-dimineață la șase.

Charles se căută în buzunar după telefon. Nu era nicăieri. Își aminti că îl închisese când se urcase în avion și că îl pusese în bagajul pe care îl lăsase la ambasadă.

– Mi-am lăsat telefonul la ambasadă. Ar trebui să îl sun.

Sir Winston nu prea înțelegea ce se întâmpla. Însă Charles se gândi că nu era imposibil ca Sir Winston să fi vorbit cu tatăl său înainte ca părintele lui să pățească ce a pățit. În fond, îl sunase și el cu câteva zile înaintea operației și părea în ordine. Se gândi, în plus, că apariția bunicului îi orientase afecțiunea înspre zona aceea a familiei și că, probabil, îngrijorarea din acel

moment nu era foarte justificată, de vreme ce asistenta care îl avea în grijă spusese că se afla în afara oricărui pericol. Era totuși, ciudat, că tatăl lui nu îl sunase înapoi. Dar asistenta îi trimisese, așa cum promisese, pozele cu peretele din pivnița cu vinuri. Hotărî să pună deoparte orice fel de gând negru. Sir Winston începuse să vorbească, așa că se concentră la ce auzea.

– După cum bine știi, Vlad Țepeș e trimis pe scaunul Țării Românești în 1448.

– Da. L-a înscăunat Murat al II-lea.

– Da. Mai mult sau mai puțin. Mai degrabă a garantat pentru el și l-a recomandat pașei Mustafa Hassan, care l-a sprijinit cu trupe pentru cucerirea tronului. După cum cunoști, această primă domnie a durat foarte puțin.

– Vreo două luni.

– Da. Turcii nu erau disperați după el și erau de părere că dacă îl învingea Vladislav al II-lea, care i-a ucis și tatăl printre altele, așa de repede, poate că nu era sortit de Allah să rămână pe tron. Important e ce învață Vlad din acea primă perioadă scurtă de domnie. În primul rând, că nu se poate baza pe boieri. I-au trădat tatăl și l-au trădat și pe el. Sau nu s-au implicat, ceea ce e același lucru. Neutrii ca Elveția.

– E a doua oară când vă aud vorbind așa despre țara asta. Aveți o obsesie cu ea?

– O urăsc! șuieră printre dinți bătrânul.

– O urâți? Cum puteți urî o țară? Că ăsta e un concept destul de abstract.

– Ba te asigur că e o adunătură cât se poate de concretă de burghezi egoiști. Nu e vorba despre burghezia aceea activă care e motorul industrializării și al capitalismului modern, ci de cea speculativă, care nu e, de altfel, decât o altă față a nobilimii. Hrăpăreață și parvenită, lașă și profitoare. Ce a dat Elveția lumii? Bănci și ceasuri. Niciunde nu e mai transparentă decât aici umbra funestă a lui Luther. Nu cel care a ridicat standardele educației, obligând lumea să învețe să citească și să promoveze într-un anume sens rațiunea, ci cel care a spus că nu contează ce faci, ci contează în ce crezi. O țară lipsită total de orice urmă de moralitate, de orice simț al dreptății. Unde nu contează decât burțile lor. În rest, să piară lumea! Chiar dacă am putea vedea aici ceva din acel „Iubește și fă orice" al Sfântului Augustin, evident fiind că iubind, nu poți face orice, oamenii au înțeles de la Luther că partea spirituală e partea spirituală. Viața e altceva. Mizericordia Bisericii Catolice,

cu toate excesele ei, e înlocuită cu egoismul dus la patologic. Morala dispare cu totul din discursul religios. În Elveția se simte asta.

– Nu e chiar așa.

– Ce nu e chiar așa?

– Nici în cazul lui Luther, dar mai ales am oroare de judecățile astea pauşale. Toți ostrogoții sunt răi. Asta duce direct la camerele de gazare.

Sir Winston se roşise foarte mult la față. Se aprinsese rău.

– Eu nu vorbesc despre judecăți globale, despre generalizări abuzive, ci despre o formă de cultură care a devenit politică de stat. Întrebam ce a dat Elveția lumii în afară de bănci şi ceasuri? Ce mare artist, ce mare om de ştiință? Ce mare politician? Ce mare gânditor? Nimic. Plictiseală mediocră, lipsită de valoare. Iarba tunsă la milimetru şi localități în care cetățenilor li se restituie taxele pentru că nu mai e nimic de făcut cu banii aceia. Îți spun eu care e trăsătura cea mai de preț a Elveției. Neutralitatea în favoarea lor înşişi. Dacă ascunzi banii unui hoț sau ai unui evazionist, se cheamă peste tot în lume complicitate. În Elveția se numeşte secret bancar. Cu condiția să iei şi tu un procent gras. Din bani furați. Asta nu te face hoț?

Charles se îngrozi de ce declanşase. Era, oricum, un spectacol să îl priveşti pe bătrânul istoric cum se prăvălea peste adversar.

– Implicarea şi răspunderea aceasta limitată, lipsa moralității, au dus la celebra neutralitate a Elveției. Dante îi trimitea pe neutri în cel mai sinistru loc al Infernului, mai rău decât pe criminali. Ştii de ce? Naziştii au fost un accident al istoriei. Nişte criminali descreierați care au comis cele mai abominabile crime. Au creat o industrie a morții. Fiindcă şeful lor cel mare era un nebun ajuns la putere, într-o conjunctură istorică ciudată. Răul aici a fost uşor de identificat şi, în cele din urmă, eradicat. Dar a fost vorba despre boală mintală, despre sălbăticie şi despre ură.

– Haideți, Sir Winston, doar n-o să îi comparați acum pe elvețieni cu naziştii. Zău așa!

– Elvețienii au rămas reci la suferințele astea. Evreii omorâți nu erau semeni de-ai lor, nu? Nu făceau parte din rasa omenească? Erau străini. Deci să se ducă la dracu', nu? În timp ce ei rămâneau neutri, milioane de copii erau trimişi la moarte. Dacă un bărbat violentează o femeie pe stradă, e de datoria mea să intervin. Pot să n-o fac pentru că mi-e frică să nu o încasez şi eu. Asta poate fi înțeles. Asta e uman. Dar dacă nu intervin dintr-un calcul, dacă aştept ca femeia să fie călcată în picioare şi abandonată în stradă numai

pentru ca, după ce pleacă agresorul, eu să mă reped asupra corpului ei inert ca să îi fur portmoneul, asta ce mă face pe mine? Îți spun eu, mă face nu elvețian, ci mă face Elveția. Ca să nu zici că generalizez. Suntem neutri când milioane de oameni sunt exterminați, însă nu avem nicio problemă atunci când trebuie să le ținem în băncile noastre bunurile confiscate și să le topim dinții din aur. Să îi transformăm în lingouri. Asta e Elveția.

Lui Charles nu îi plăceau generalizările de niciun fel, nici judecățile la grămadă, dar știa că Sir Winston avea ceva dreptate. Deși nu până la capăt.

– Acum tot fac referendumuri să oprească emigranții. Erau buni când le construiau țara, când le făceau muncile cele mai de jos la care ei nu se coborau. Un ziar din Brazilia i-a luat peste picior, arătând că dacă ai scoate toți emigranții din naționala de fotbal a Elveției de la campionatul mondial, echipa ar fi compusă din cel mult doi jucători, fără antrenor, maseur sau medic. De fiecare dată când mă gândesc la țara asta îmi vine în minte un tablou celebru. Se cheamă *American Gothic,* al lui Grant Wood. O anumită Americă semăna la un moment dat cu Elveția asta. Diferența e că, pe atunci, acea Americă era destul de săracă. Iar neutră și indiferentă la suferințele altor oameni n-a fost niciodată.

– Mă bucur că ați încheiat în maniera asta optimistă, totuși. N-ar fi mai bine să ne întoarcem la subiectul nostru?

Sir Winston păru că iese din transă. Redeveni, brusc, omul amabil cu care se obișnuise Charles în acea zi.

Capitolul 123

– M-am aprins. Iartă-mă. Unde eram? A, da! Ţepeş a învăţat pe pielea lui o lecţie usturătoare. Nu se poate încrede în boieri. Dacă voia să revină la tron, şi voia, pentru că era stăpânit de o ambiţie nemăsurată, trebuia să îşi caute aliaţii în altă parte. Avea nevoie să se încreadă în cineva. Să îşi lase viaţa în mâinile cuiva. Avea nevoie de bani, ca să strângă oaste, şi de oameni pe care să se poată baza. Turcii erau departe, iar sprijinul lor s-a văzut cât conta. A încercat la rudele lui din Moldova, dar ăia erau prea preocupaţi să se omoare între ei, să îşi consume propriile trădări. A mai încercat o vreme în Apus, însă şi acolo trebuia să jure vasalităţi nesfârşite, să se umilească şi să îşi amaneteze viitorul. Ştia că un principe al unei ţări mici va trebui să facă o politică inteligentă ca să se menţină la tron, să se alieze cu cine avea interesul, când avea interesul. Şi ştia să facă asta. Dar avea nevoie, întâi, să ajungă pe tronul acela. Prin urmare, îşi petrece marele *interregn,* ca să îi spunem aşa, călătorind şi cerşind ajutor şi bani pe la diferite Curţi.

– Şi mai era şi chestiunea aia cu curăţenia.

– E adevărat. Era cam maniac. Mai ales pentru vremurile alea. Oricum, e găzduit, la un moment dat, în căutările lui, în casa unui brutar care, nu se ştie exact de ce, face o pasiune fulgerătoare pentru el. Vede în domnitor ceva foarte puternic. Nu eşti străin, cred, de faptul că Vlad al III-lea avea o putere incredibilă de a impresiona asistenţa. Sunt mărturii că atunci când intra într-o încăpere, celor prezenţi li se făcea pielea de găină. Avea o forţă a privirii, cu ochii ăia negri şi pătrunzători, aproape hipnotizantă. Ei bine, brutarul şi întreaga lui familie sunt marcaţi de întâlnirea asta. În Ţările Române, în vremea aia, breslele erau dezvoltate şi nu prea. Oricum, erau cu cel puţin 150 de ani în urma ţărilor apusene. Se formaseră, însă erau tratate

oribil de către boieri și domnitori. Li se percepeau taxe uriașe și erau mereu hăituite. Se organizează într-o oarecare măsură în interior, pun la cale și un fel de program de alianțe, dar iarăși intervine trădarea.

– Și Țepeș e sprijinit de breslași?

– Ai răbdare. Brutarul acela va ajunge mâna lui dreaptă, în speță, garda lui de corp. Deoarece era un fost oștean care se săturase să nu știe pentru ce tabără luptă și când. Are o anvergură dintr-asta, de organizator. Reușește să strângă laolaltă toți reprezentanții breslelor din cetățile din jur. Se hotărăsc să îl sprijine pe Vlad să pună, din nou, mâna pe tron și să se răzbune pe boierii care i-au ucis tatăl și fratele. De fapt, povestea aia când i-a strâns pe toți hoții, cerșetorii și vagabonzii la un loc și le-a dat foc, a fost un gest de bunăvoință, exact pentru asociațiile astea de meșteșugari, care aveau mari probleme cu paraziții și cu hoții. Din cauza ăstora viețile lor și ale familiilor lor erau puse permanent în primejdie.

– Poate, însă asta nu justifică execuții în masă.

– Asta e o gândire postfactuală. Asta spui acum, cu mintea de acum. Dacă ai fi trăit în Evul Mediu, ai fi spus altfel. Aia nu e o execuție ideologică. Pur și simplu, se ajunsese la o stare de fapt care depășea acceptabilul. În plus, nimeni nu spune că Țepeș n-a fost un criminal sălbatic. Era cum erau toți ceilalți. În fine, apropo de problema din cartea ta cu internaționalizarea breslelor. Lumea circula prin Europa și în vremea aia. E greșit să credem că oamenii aveau convingerea că lumea se termina la marginea satului sau a cetății lor.

– Există și acum dintr-ăștia. Inclusiv mulți care cred că Pământul e plat.

– Da. Atunci erau mult mai mulți, dar nu toți. Breslașii umblă, relaționează, se duc la târguri, fac negoț, caută materiale noi, metode inedite, surse de inspirație. Unii migrează și în căutarea unor locuri de muncă. Mai puțin, e adevărat, însă se întâmplă. În special la breasla Constructorilor sau la breslele de Artizani, în cadrul cărora secretele meseriei sunt rare și se transmit doar în grupuri mici și închise. Trebuia să știi cum se face un clopot sau un tun. Nu erau manuale de genul *Clopotul pentru prostănaci.* Se organizează în societăți secrete. Au semne de recunoaștere, parole, blazoane și însemne.

– Asta e valabil mai mult pentru masoni. Sau pentru predecesorii lor.

– Da, dar nu sunt singurii. Oricum, se duce vestea despre un domnitor care, dacă ar ajunge la putere, va sprijini producția locală și comerțul. Țepeș

însuşi începe să cutreiere Europa. Însoţit de brutarul cu pricina. În unele locuri e bine primit. În altele nu i se deschide uşa. E scos afară în şuturi şi, nu de puţine ori, umilit. Cei mai mulţi vor să ştie ce avantaj ar avea dacă l-ar sprijini cu bani, arme şi *know-how.*[1]

– Chiar aşa, excelentă întrebare. S-o fi schimbat lumea, însă cred că sintagma „What's in it for me?"[2] a cam rămas la fel. Ce le dă Vlad la schimb?

– Ei, asta e ce contează. În peregrinările lui pe la Curţi şi în relaţiile pe care i le mai lăsase tatăl său moştenire, află într-un fel de existenţa Ordinului Dragonului. Mai mult, un sol este omorât de lupi undeva şi Ţepeş intră în posesia unei scrisori în care sunt descrise statutul Ordinului şi un plan mare pe câteva secole, dublat de un plan mic pentru următorii ani.

– Haide, dom'le! exclamă Charles. Un plan? L-a văzut cineva?

– Dacă o să ai răbdare să citeşti acea culegere de documente, o să vezi. Până atunci trebuie să mă crezi pe cuvânt. Chiar ai senzaţia că toţi suntem nebuni? Şi bunicul tău? Şi tatăl tău? Şi atâţia oameni de-a lungul atâtor ani înaintea noastră?

– Tata e băgat în asta?

– Mă rog. Aici e mai complicat. Va trebui să vorbeşti cu el. Ţepeş află că planul este întărirea puterii Ordinului în Europa şi crearea unor entităţi suprastatale. Sigur, statul pe atunci era ceva firav. Exact din cauza asta, primul pas preconizat era tocmai întărirea statului. Pe spezele cui se făcea asta?

– Nu ştiu.

– Exact. Pe spezele celor care aduceau plusvaloare. Planul întărea puterea autorităţilor asupra celor care produceau. Urmărea spargerea monopolurilor breslelor locale şi avea în vedere oameni sau întreprinderi, avant la lettre, care să devină regionale şi mondiale.

– Serios? În 1450? Vă daţi seama că, dacă puteţi demonstra aşa ceva, sunteţi pasibil de premiul Nobel?

– Marile signorii, cum e Florenţa, deja experimentau aşa ceva. Breslele mari puseseră mâna pe oraş şi tratau breslele mici cu dispreţ. Nu numai atât. Îi exploatau fără milă pe cei care odinioară le fuseseră egali. „Artele" mari,

---

[1] Cunoştinţe specifice, deţinute de o persoană fizică sau de o întreprindere, asupra unui produs sau procedeu de fabricaţie (engl.) (n.red.)

[2] „Mie ce-mi iese din asta?" (engl.) (n.red.)

cum le spune, începuseră să se separe de cele medii și mici. Se cernea deja viitoarea mare burghezie. Chiar dacă era doar în fașă. Începuseră să pună mâna pe consiliile orășenești. Încă nu aveau conștiința că erau burghezi, ci credeau că vor fi altfel de nobili. Urmau să înlocuiască parazitii de până atunci. Breslele organizate așa devin o forță. Însă doar câteva. Și se vor transforma foarte curând într-o oligarhie și apoi în plutocrație. În secolul al XIII-lea populația Europei trecuse deja de treizeci de milioane de locuitori. Feudalismul a început să dispară. Amintește-ți că în 1280 se revoltă de-a binelea producătorii de lână din orașele flamande împotriva acestei tentative de control a statului. În 1279 criza bancherilor sienezi declanșează un colaps financiar generalizat. Avem până și o asociere de bresle care în 1302 învinge o armată regulată, a cavalerilor francezi.

– Bătălia pintenilor de aur.

– Exact. Vezi că știi. Totul e să nu mai luăm gândirea de-a gata, ci să fim deschiși la minte.

– Deschiși fără dovezi nu se poate. Că atunci orice explicație, oricât de fantezistă, devine posibilă. Or, speculațiile științifico-fantastice cu privire la trecut reprezintă o contradicție în termeni.

– În 1418, are loc o răscoală a breslelor din Paris pe aceleași teme. Și spui că nu se unesc? Că nu coagulează? Fals. Nu cum ne imaginăm noi. În Anglia și în Franța breslele sunt controlate foarte din scurt. De aia nici nu sunt atât de dezvoltate. Locul lor propice e în orașe. Cu cât mai mari, cu atât mai bine. Important de reținut e că oamenii comunică și află ce se întâmplă în alte părți. Nu știu de ce crede toată lumea că oamenii Evului Mediu sunt niște tâmpiți. Fiindcă e o greșeală să crezi asta.

– Oamenii erau la fel ca astăzi. Lipsea doar informația.

– Nu. Lipsea tehnologia. Dar asta urma să se dezvolte. Și poate că tocmai absența ei îi făcea să gândească mai mult. Important de reținut e că semnele erau peste tot. Pluteau în aer. Așa că și dacă Vlad a inventat scrisoarea, și solul, și mesajul, el apare în sfera unui univers de așteptare care e credibil în perioada aceea.

Charles ascultă captivat povestea bătrânului și se surprinse gândind cu o replică din Hamlet: „O fi nebunie, dar e nebunie cu tâlc!"

– Aşadar, în peregrinările lui, *fundraising*[1] i-am zice astăzi, se întâlneşte în special cu reprezentanţi ai breslelor. Cei care îl primesc îi furnizează informaţii despre alţii, îl recomandă şi tot aşa.

– Tot n-am înţeles: la ce le-ar folosi să sprijine un prinţ ca să obţină tronul, într-o ţară despre care marea majoritate n-are habar că există? Şi care se află, pentru ei, la marginea lumii civilizate.

– Ai răbdare, spuse sever Sir Winston. Tot circulând din oraş în oraş şi din casă în casă, aude că există un anume fierar pe cale să inventeze un mijloc nemaiîntâlnit de multiplicare a oricărui fel de mesaj scris. Pe atunci, cum bine ştii, cărţile erau copiate.

– Aşa află de Gutenberg?

– Aşa. Mai mult. Se întâlneşte cu el. Şi, pentru că e cu adevărat un vizionar, se gândeşte la ce îi poate folosi o asemenea invenţie.

– La transmiterea mesajului despre existenţa Consiliului.

– Exact.

– OK. Să admitem că înţelege de pe atunci rolul propagandei. Şi se gândeşte că, tipărind mesajul în foarte multe exemplare, să zicem, reuşeşte apoi să le împartă la cât mai multă lume. Şi se bazează că mesajul fiind atât de puternic, se va propaga de la sine. În termenii de astăzi, se va viraliza. Din gură în gură. Să presupunem că pot accepta asta. Dar am câteva nelămuriri. Unu: foarte puţină lume ştie să citească în epocă. Doi: şi dacă ştie să citească, un breslaş dintr-ăsta care vorbeşte limba locului sau un dialect oarecare, sigur, habar n-are latineşte. Şi, în sfârşit, de ce ascunde mesajul într-o Biblie a cărei producere durează, costă enorm şi mai e şi greu de ascuns şi de transportat, şi nu trage câteva mii de foi simple, cu litere de-o şchioapă?

– Astea, chiar dacă le exprimi în felul tău, sunt întrebări pertinente. Gutenberg are nevoie de bani. De foarte mulţi bani. Ţepeş întârzie cu banii pentru că primeşte numai o parte şi doar foarte târziu tocmai de la Skanderbeg, din Albania. Nu mai are răbdare şi se împrumută de la unul, Fust, despre care ştim că este agent.

– Apropo, am mai auzit asta. Al cui?

– Al Consiliului, desigur.

– Firește.

---

[1] Strângere de fonduri (engl.) (n.red.)

– Iar ăsta va pune mâna pe tipografie și va superviza tot ce se scoate la tipar. Deoarece vorbele umblă, cum ziceam, și Consiliul află și el de intenția domnitorului român. Să îți răspund acum la întrebări. E suficient ca unul să știe să citească într-un grup, pentru ca mesajul să fie universal. E în latină, fiindcă e limba oficială și are nevoie ca mesajul să se răspândească pretutindeni.

– Da. Nu putea să scrie, ca pe cutiile de detergenți, în toate limbile pământului. Nu i-ar fi ajuns Bibliile. Mai ales pe vremea aia, când la fiecare colț se vorbea altceva. Just.

– În ceea ce privește dimensiunea suportului, aici sunt două variante. Fie că inițial intenționează o multiplicare de genul celei pe care o pomeneai tu, fie crede că Biblia e cartea cărților și că e esențial ca mesajul să se transmită prin intermediul ei. Poate că e vorba și despre ceva mistic în asta.

– Și care este mesajul?

– Ai răbdare. Poate că trebuia să te las să citești singur din marea carte a breslei noastre, pe care ți-am arătat-o. Dar timpul ne presează, iar să descifrezi tot ce au scris ăia în amestecul de limbi în care e scris ți-ar fi luat o veșnicie. Te asigur că vei intra curând în posesia ei. Din Albania Țepeș ajunge, pe mare, la Florența, unde convocase o întâlnire a breslelor. Florența era orașul cel mai reprezentativ din întreaga Europă pentru bresle. Problema e că aici conflictul între bresle e deja deschis. La vedere. „Artele" mari nici nu vor să audă de o astfel de întrevedere. Poate și sub influența Consiliului. Însă judecătorii și notarii, bancherii și medicii, Calimala în special – absolut cea mai puternică breaslă ce și-a luat numele după cartierul rău famat în care se afla sediul lor central și care erau traderi și importatori de textile – sunt pe cai mari. Transformările care urmează îi vor face mai puternici și mai bogați și ei știu asta, sau o intuiesc. Disprețul lor față de micii producători, care se răsfrânge și în modul în care îi tratează, ca pe niște sclavi, e de notorietate. Mi se pare că ai scris și tu despre asta.

– Într-adevăr, confirmă Charles.

– Ei bine, ăștia îi ridiculizează. Până la urmă întâlnirea are loc, cu bresle mai mici. În documentele din cartea, deși e impropriu spus, să zicem din culegerea pe care ai văzut-o, există minuta acestei întrevederi. Știu că vrei s-o vezi și ți-am promis că o s-o vezi. E important acum să ai încredere și să mă asculți.

Charles își aminti de mesajul bunicului de mai devreme. Și, oricum, povestea i se părea captivantă. Voia să o audă până la capăt.

– Șaizeci și unu de oameni din bresle, din întreaga Europă, sunt prezenți. Întâlnirea se ține într-un depozit al breslei Postăvarilor, cea în a cărei clădire te afli acum.

– Postăvarii nu erau importanți în vremea aia? Eu îmi amintesc că da.

– Da. Suntem singura breaslă, cu adevărat puternică, reprezentată la acea întrevedere. Așa a decis acel predecesor despre care îmi place să cred că e un foarte îndepărtat strămoș al meu. El povestește cu lux de amănunte cum a decurs întâlnirea.

Capitolul 124

Werner își consultă ceasul și intră, pentru a patra oară, de pe telefonul mobil, pe site-ul celor de la *New York Times,* la rubrica dedicată anunțurilor mortuare. Nicio postare care să se supună regulilor. Se uită iar la ceas. Trecuseră aproape șase ore de când vorbise cu Eastwood. Fie acesta nu trimisese mesajul încă, fie nu avea nici cea mai mică intenție să o facă. Era aproape ora zece la Los Angeles. Puse mâna pe telefon și își sună șeful. Abia apucă Martin să răspundă, că se și repezi:

– Ai convocat întâlnirea?

– Așa o să fie discuțiile noastre de acum încolo?

Martin își dădu seama că dacă i-ar fi stârnit fie și cea mai mică bănuială lui Werner, risca să piardă cartea. Și asta ar fi fost o catastrofă. Așa că își moderă vocea.

– Dragul meu, acum ești membru deplin în cea mai puternică organizație imaginată vreodată de om. Noi nu avem obiceiul să ne mințim între noi. Bineînțeles că am lansat invitația. La câteva minute după ce m-ai sunat. În data de 21 dimineața.

– La ora unsprezece.

– Da, întocmai. Te așteptăm cu drag. Prietenii noștri sunt cu toții nerăbdători să te cunoască personal. Sper că vei fi aici.

– Da. Cu siguranță.

Martin îl mințise încă o dată. Lăsase de înțeles că membrii Consiliului se cunoșteau între ei. Werner știa că existau doar două modalități de convocare a Consiliului: anunțul în ziar sau, în caz de extremă urgență, telefonul direct. Eastwood era singurul care îi cunoștea pe toți membrii și îi

putea convoca direct. Werner intră în istoricul convorbirilor șefului său, din acea zi. Fusese sunat o singură dată și nu dăduse nici măcar un singur telefon.

Intră în aceeași aplicație pe care o accesase când plecase de la Praga. Pe ecran era un *countdown*. Apăsă căsuța roșie pe care scria „Protocol 2". Îl activă și pe acela.

Capitolul 125

– Erau toți adunați acolo, în încăperea aceea. Ușa se deschise și se făcuse un frig îngrozitor. Țepeș își târa piciorul. Asta e de notorietate. Fusese rănit în luptă. Și câteodată, nu întotdeauna, șchiopăta într-un mod ciudat. De parcă se ridica deasupra pământului.

Lui Charles i se ridică părul pe spate. Un fior îi străbătu trupul și îl făcu să se zguduie. Sir Winston era prea preocupat ca să observe ceva. Continuă:

– La drept vorbind, ceva nu era în regulă cu băiatul ăsta.

– Ce băiat?

– Vlad Țepeș. Toate mărturiile pe care am reușit să le adun ne spun că era, cum să spun, bipolar. Avea schimbări bruște de comportament. La un moment dat afișa o bunătate angelică și o seninătate totală, fiind prietenos și amabil, și un minut mai târziu devenea o fiară insuportabilă. Vocile rele spun că toate crimele odioase le comitea în momentele lui negre. Există și vreo două mărturii care arată că îi părea rău uneori.

– Țepeș era schizofrenic? Maniaco-depresiv?

– Nu cred că putem fi atât de duri. Mai degrabă cred că avem de-a face cu un fel de dedublare. Un fel de Dr. Jekyll și Mr. Hide.

– Interesant. Nu m-am gândit la asta. Ar explica multe.

– Să revenim. După ce a amuțit întreaga asistență, a trecut pe la fiecare și l-a privit în ochi. Sper să nu mă întrebi iarăși, în stilul tău, dacă sunt de părere că i-a hipnotizat. Cert e, și asta ai scris și tu undeva, că avea un anumit efect asupra celui care îi stătea în față. Ei bine, le spune despre existența Ordinului și că are nevoie ca tot mai multă lume să afle de povestea asta.

– La ce le folosea să știe? Că doar demascările pe atunci nu aveau valoarea de astăzi. Și lui la ce i-ar fi folosit?

– Am senzația că voia să îi șantajeze pe membrii Consiliului să îl readucă pe tron și, odată ajuns acolo, să îl lase în pace. Explicația lui, așa cum e ea consemnată, era ca breslele să se organizeze în douăsprezece grupuri și fiecare grup să ajungă în preajma unui membru al Consiliului și să îl ucidă. Iar aceste acțiuni să se petreacă, oarecum, simultan. Astfel ar putea fi retezate toate cele douăsprezece capete ale balaurului. Se știe că în Consiliu un loc se elibera doar la moartea unui membru. El își numea urmașul încă din viață. Sau era votat de ceilalți, dintr-o listă scurtă, după moartea lui. Astăzi e altfel. Sunt grupuri care îl împing în Consiliu pe cel pe care îl aleg, după o ucenicie, într-un directorat de trei.

– Ce nu înțeleg e de ce nu l-au omorât ăia din Consiliu?

– Asta e o întrebare bună. Se pare că la momentul acela nu știau sigur, iar când s-au convins, mesajul era deja la vedere. Le-a fost teamă ca Țepeș să nu fi lăsat vorbă că, dacă era ucis, mesajul să fie făcut public oricum. Probabil credeau că, și după moartea sa, comandourile morții s-ar fi activat. Așa că au preferat să îl calomnieze și să propage despre el tot felul de legende, care de care mai sinistre.

– Ca să îi distrugă credibilitatea. În felul acesta, mesajul lui ar fi fost cel al unui dement.

– Da. Oricum, nu putem fi siguri ce s-a întâmplat, de fapt, în capul ălora. Întâlnirea se termină și Țepeș se duce la Mainz. Gutenberg e urmărit de Fust. Nicio șansă să multiplice mesajul. Prin urmare, Țepeș schimbă planul. Va organiza câte douăsprezece plutoane pe care le va împărți în tot atâtea bresle diferite. Fiecare breaslă urmează să ia în primire câte un membru al Consiliului. Breslele aveau să se întâlnească la o anumită perioadă ce urma să fie stabilită ulterior.

– Și mesajul e în Biblie?

– Nu. Mesajul e deja la ei. E vorba despre distrugerea Consiliului. Dar doar la momentul potrivit. Țepeș nu dă undă verde pentru uciderea celor doisprezece. Ceea ce mă face să cred că varianta cu șantajul ar putea fi corectă. Le cere doar să îi supravegheze pe membrii Consiliului. Până la noi ordine.

– Și în Biblie ce e?

– Țepeș, ca orice maestru al unei societăți secrete, spune că fiecare dintre cele douăsprezece bresle va lua în primire un singur om, astfel că nicio breaslă nu cunoaște mai mult de un singur nume. Și atât. Mai știe o

parolă de intrare şi una de ieşire. Un singur om, şi pe ăsta îl alege din breasla Brutarilor, va putea găsi Biblia şi va fi responsabil cu ordinea strictă în care să abordeze breslele.

– Fiindcă bodyguardul lui şi omul de încredere e brutar?

– Poate. Explicaţia pe care o avea bunicul tău e că breasla asta e cea mai importantă dintre toate. Deoarece înainte de a te îmbrăca sau de a călări, trebuie să mănânci.

– Asta înseamnă „Pâinea e viaţă"?

– Da.

– Şi ce e cu ordinea aia?

– Cum ziceam. Fiecare breaslă ştie un singur membru al Consiliului. Ştie despre el unde se află în fiecare moment şi ce face. Breslele nu au voie să comunice între ele. Se produce o a doua întâlnire. De data asta la Bologna. Dar Ţepeş nu mai vine. Îl trimite pe brutar. Întrevederea are loc în 1476 în Palatul Breslei noastre, ceea ce ne face mândri nevoie mare. Ţepeş e deja pe tron.

– Şi cum e cu codurile alea?

– Simplu. În Biblie e trecută prima parolă şi ordinea în care îi poate vizita pe reprezentanţii breslelor. Face un semn cu două degete în timp ce îi strânge mâna reprezentantului breslei cu pricina şi îi spune parola.

Bătrânul îi arătă lui Charles semnul. Îi cuprinse degetul mare între degetul mare şi arătătorul lui.

– Ăsta îi spune tot ce ştie despre membrul pe care îl urmăreşte şi, dacă e cazul, primeşte ordinul să îl ucidă şi detaliile legate de data când atentatul trebuie să aibă loc. La final, el îi va zice mesagerului un alt cuvânt care va funcţiona ca parolă pentru următorul.

– În felul ăsta nimeni nu ştie tot.

– Iar în Biblie e doar primul cuvânt şi ordinea în care trebuie întâlnite breslele.

– Şi ce se întâmplă dacă cineva ştie primul cuvânt, dar nu şi ordinea? Are maximum douăsprezece încercări, apoi unsprezece şi poate afla tot şi transmite orice fel de ordin?

– S-au gândit şi la asta. Dacă te apropii de un breslaş cu parola greşită, acesta e obligat să te ucidă pe loc. Problema e că Ţepeş ajunge pe tron şi tot amână să utilizeze chestia asta. Consiliul l-a acceptat, aşa că are un fel de asigurare. Dar Matei Corvin nu e în Consiliu şi îl arestează. Ăştia din

Consiliu înnebunesc. Încearcă să îl convingă pe Matei să îi dea drumul. Asta e treaba cu toate protestele principalelor forțe din epocă. Îți amintești?

– Sigur. De la dogele Veneției până la papă.

– Exact. Nicolò de Modrussa îl vizitează în închisoare la Vișegrád pentru a-l ruga pe Țepeș să se abțină de la orice acțiune și îi promite că îl va scoate de acolo.

– După doisprezece ani? Halal putere la Consiliul ăsta!

– Nu. Perioada asta de detenție e o prostie. A stat cel mult doi ani la Vișegrád. Și așa aia nu e chiar închisoare. După aceea e transferat la Buda. Îl însoțește de multe ori pe Matei Corvin la întâlniri, stă mult în preajma lui și așa mai departe. E chiar și liber să plece. Dar își așteaptă cuminte momentul de a urca din nou pe tron. Pe care i l-a promis ambasadorul papei. Presiunea Consiliului îl eliberează din închisoare și îl urcă pe tron. Chiar dacă după paisprezece ani. Asta e o lecție pentru a înțelege cum gândesc cei doisprezece. Timpii istoriei sunt lungi. Asta e scara lor. Unitatea lor de măsură.

– Și totuși, propaganda cu cruzimile merge înainte. De ce?

– Niciun om inteligent nu își pune toate alimentele în aceeași traistă. E nevoie de un plan de rezervă. Trebuie, și ei, să își ia niște măsuri de siguranță. Pe de o parte. Pe de alta, poate că voiau să creeze o legendă care să bage spaima în turci când va fi readus pe tron. Și asta chiar a funcționat. E ucis de boieri.

– Și după aia?

– Da. Aici începe partea interesantă. Brutarul îi îngroapă trupul la Snagov. Capul nu e de găsit. Cică ar fi fost dus la Istanbul. Altă invenție. Niște pescari îl găsesc după trei zile în apa de lângă mal, agățat în niște rădăcini, în mâl. Îl iau și, alături de brutari, mută atât corpul, cât și capul la Comana, mănăstirea lui Vlad, unde le îngroapă, reîntregite. După care brutarul ia cele două săbii – una o ai pe masă și cealaltă la ambasadă – și Biblia, și convoacă o nouă întâlnire. Sunt treisprezece bresle acolo, plus încă două, care au ținut neapărat să participe la proiect. Se hotărăște că nu trebuie să se renunțe la proiect. Fiecare breaslă va continua să urmărească membrul Consiliului care i s-a repartizat. Dacă vreunul moare, urmează să îl urmărească pe cel care îi ia locul. Și hotărăsc că nu e încă momentul să atace. Brutarul și, prin el, familia și breasla lui rămân în posesia Bibliei. Nouă, Postăvarilor, ne revine decizia de a cere convocarea Consiliului afișând, la geamul palatului nostru din Bologna, un covor cu însemnele breslei noastre

pe el. De atunci am mai construit un balcon. Iar celei de-a cincisprezecea bresle îi revine rolul de a-l proteja pe purtătorul cărții.

– Asta e breasla Pantofarilor?

– Da. Ăștia au încălțări bune și pot umbla mult, spuse Sir Winston zâmbind.

– Și celelalte?

– N-are rost să le enumăr, că sunt bătrân și mă lasă memoria. Sunt pe cele două săbii.

– Și de câte ori a fost convocată întrevederea? Și cum funcționează?

– Tot atunci s-a hotărât ca întâlnirile să se petreacă o dată la o generație. S-a stabilit că o generație ține cam treizeci și trei de ani. Așa că s-a decis ca întâlnirile să aibă loc la treizeci și unu, cu doi ani mai devreme.

– De ce așa de rar?

– Nu știu exact. Se pare că au decis că nu era vreo urgență. Și că în cazul în care lumea avea să fie pusă în mod serios în pericol, va hotărî cel mai legat la lumea mare dintre ei, cel mai aproape de putere, cel mai educat.

– Postăvarul.

– Da. Cu voia dumneavoastră, Sir Winston Draper.

Lui Charles îi veni în minte comisarul Ledvina care îi descrisese zece dintre cele optsprezece apariții ale umbrei. Acelea se petreceau cam la treizeci de ani, iar anii păreau să corespundă datelor la care trebuiau să fie convocați reprezentanții celor douăsprezece bresle.

– Și de câte ori au fost convocați breslașii până acum? Și cum funcționează?

– Niciodată. Până alaltăieri.

– Alaltăieri. În cinci sute de ani?

– 558 mai exact.

Charles tăcu o clipă.

– E o greșeală de calcul. Dacă Țepeș a murit în 1476, înseamnă că următoarea întâlnire ar trebui să aibă loc în 2034.

– Așa ar fi fost. Dar la întâlnirea de după moartea lui Țepeș toți membrii prezenți în 1457 încă erau activi. Așa că s-a hotărât ca întrevederea respectivă să fie reperul. Iar modul în care întâlnirea se desfășoară e simplu. Fiecare dintre reprezentanții breslelor va sta într-un loc fix de-a lungul întregii zile. Brutarul trebuie să îi abordeze pe rând, în ordinea trecută în *Biblia lui Gutenberg*. Va spune prima parolă, va primi informația despre primul

membru al Consiliului şi o a doua parolă. Va trece la următorul din listă. Va spune a doua parolă. Va primi informaţia despre al doilea membru şi va primi o nouă parolă. Şi tot aşa. Până la capăt.

– Şi ăştia sunt aşezaţi în ordine?

– Nu. Dar au pe piept blazonul breslei respective. Dacă îl vei vedea pe cel care urmează, te vei duce la el. Dacă îl vei vedea pe altul sau pe alţii, va trebui să îl cauţi pe cel care urmează, conform listei. Şi tot aşa.

– Vă referiţi cumva la mine?

– Da. Fiindcă tu eşti cel care va face asta. Tu eşti păstrătorul secretului.

– În niciun caz. Să mă duc să dau ordine ca doisprezece oameni să fie executaţi? Doar n-am înnebunit.

– Lumea s-a schimbat. Nu mai executăm pe nimeni. Nici n-am făcut-o vreodată. Acum e vorba doar de informaţii compromiţătoare despre cei mai puternici oameni ai lumii şi despre felul în care au obţinut puterea şi cum o păstrează. Cum ne controlează viaţa până în cel mai mic amănunt. Documente care, făcute publice, ar arunca în aer tot ce ştim despre putreziciunea lumii în care trăim. Sunt documente care i-ar putea vârî la închisoare, pe fiecare, pentru multe mii de ani, după sistemul juridic american. Şi pe ei, şi pe o groază de acoliţi ai lor. Te avertizez că jumătate dintre bogătanii şi oamenii puternici ai planetei apar pe documentele alea, cu dovezi irefutabile. Vei avea în mână o bombă atomică, de miliarde de megatone.

– Eu o să le fac pe astea publice? Cred că glumiţi.

– Acum ştii despre ce e vorba. Bunicul tău te-a crescut şi pregătit toată viaţa pentru asta. Optsprezece generaţii de Bakeri şi-au sacrificat vieţile lor şi ale familiilor lor pentru ca moştenirea asta fenomenală să nu se piardă. Optsprezece generaţii din alte paisprezece bresle. Vieţi dedicate cu disperare acestui vis. Mult după ce breslele şi sistemul lor au dispărut cu totul. Au făcut eforturi supraomeneşti. De a reechilibra lumea. De a stârpi răul. Astfel încât putreziciunea asta în care trăim să dispară. Fie şi numai pentru sacrificiul lor, şi tot trebuie onoraţi! Nu te poate obliga nimeni să faci nimic. Cred şi sper că te vei duce să culegi informaţiile. După ce le vei găsi, decizia îţi aparţine. Dacă decizi că nu e cazul să le faci publice, nu te obligă nimeni. Dacă decizi să le faci publice una câte una sau să le distrugi, din nou, decizia e la tine. Din păcate, fără să ştii, eşti în acest moment îngerul bun şi păzitor al lumii.

Capitolul 126

Charles rămase mut în fața bătrânului. Nu știa ce să creadă din tot ce auzise. Dar era clar că ceva se întâmplase cu el. Ceva, întreaga lui viață părea că începea să aibă un sens, că totul se lega. Nu zise nimic, însă, deși era un pic speriat, se simțea, în același timp, mândru. De familia lui, de faptul că se găsea din nou într-o istorie pe cât de absurdă, pe atât de sublimă. Până la urmă, se hotărî să mai spună ceva, dar Sir Winston îl întrerupse:

– Ai o grămadă de întrebări, însă nu mai avem timp. Trebuie să plec. Iar tu trebuie să te duci la ambasadă. Ai multe de procesat. Și va trebui să fii la ora patru dimineața la aeroport. Haide.

Îl prinse de cot și îl ajută să se ridice.

– Îți mai răspund la întrebări în timp ce te conduc.

Charles se ridică și îl urmă pe bătrân. Puse deja prima întrebare:

– De ce acum?

– Hm! Bună întrebare. De ce nu în al Doilea Război Mondial? Sau în timpul altor atrocități? Adevărul e că s-au mai întâmplat accidente pe parcurs. Câte o breaslă dispărută. Câte o comunicare eșuată. Câte un pericol real la care aceștia se expuneau. Postăvarul, al cărui loc l-am luat în urmă cu mai bine de șaizeci de ani, era într-o legătură distantă cu toate breslele. A fost mereu singurul care știa cine era fiecare. Dar nici eu nu știu tot. Pot să te asigur, însă, că toți acești oameni admirabili, împreună cu familiile lor, au reușit, nu numai să păstreze un secret timp de peste o jumătate de mileniu, ci și să își ducă misiunile până la capăt. Dacă vei decide să faci publice informațiile, ei voi fi adevărații eroi, pe care lumea nu îi va cunoaște niciodată. Și tu. Și toți ai tăi. Vor fi toți la întâlnire. Te asigur. De ce acum? Întrucât am convingerea că s-a atins limita de sus a tolerabilului. Predecesorii mei, chiar dacă vedeau răul la orice pas, au avut mare grijă să nu se pripească.

Au considerat că lumea încă era în echilibru, chiar dacă unul precar. Mi-e teamă doar că în ritmul ăsta peste treizeci și unu de ani va fi prea târziu.

Charles își dădu seama că bătrânul nu îi dezvăluise tot. Făcu un gest de așteptare.

– Cineva a început să omoare, la întâmplare, oameni din familiile membrilor breslelor, oameni care au legătură cu ei, sau oameni care au meserii asemănătoare cu cele ale breslașilor. Și o face într-o manieră în care pare că ne transmite un mesaj. Să scoatem cartea. Nu mai au răbdare. Și mi-e teamă că în ritmul ăsta ne va decima pe toți și va ajunge, inevitabil, și la cei care contează.

– Crimele astea s-au petrecut cumva la Sighișoara?

Bătrânul dădu afirmativ din cap.

– Și La Marsilia? Și la Alma Ata?

Din nou, Sir Winston confirmă.

– Și fiecare dintre morții ăștia face parte dintr-o breaslă?

– Sau are legătură cu meseria respectivă. Da. Mesajul e clar. Doisprezece morți din tot atâtea bresle diferite. Probabil că urma încă o tură de trei. Ca să fie toți cincisprezece. Și apoi ar fi luat-o de la început. Deoarece, se pare, Consiliul nu mai are răbdare.

Charles mergea încet și se tot oprea. Încă erau la etaj. Lansă o nouă tiradă de întrebări:

– Unde e Biblia? Și în ce loc se va desfășura întâlnirea? Și când?

– Mă tem că la întrebările astea nu am răspuns. Sunt sigur că le vei descoperi tu. Așa a vrut bunicul tău. Și așa a fost rânduit.

Spuse asta și îl trase pe Charles, de braț, pe scări în jos. Acesta se conformă, dar se opri din nou la mijlocul scărilor.

– Și ce rol are Kafka?

– Tatăl lui Kafka a făcut parte din breasla Măcelarilor. Chiar dacă era evreu și un măcelar care trebuia să pregătească totul după rânduiala evreiască. Mai exact cușer. El și-a transmis mesajul mai departe așa cum a știut.

– Deci nu a copiat nimic din *Biblia lui Gutenberg?*

Sir Winston râse și ieși pe ușă. O luă înainte înspre mașină. Charles îl urmă. Bătrânul îl îmbrățișă.

– Mașina te va duce la ambasadă. Nu cred că vrei să umbli cu sabia asta prin oraș.

– O ultimă întrebare. Două. Scurte.

Bătrânul lăsă umerii în jos ca şi când ar fi cedat.

– Bine. Dar repede.

– Consiliul. Ăştia nu ştiu nimic?

– Câte ceva. Dar nu tot. Ştiu că e ceva în Biblia aia care îi poate distruge. Însă nu au idee exact ce anume. O vor cu tot dinadinsul. De aia i-au şi înscenat şi străbunicului tău povestea cu Jack Spintecătorul.

– OK. Şi, în sfârşit, ce e cu umbra care apare de fiecare dată în apropierea perioadei de treizeci şi unu de ani? Şi mereu în preajma unei crime sau a unei morţi?

– E, de fapt, aceeaşi întrebare. Morţii sunt fie păstrători ai Bibliei, fie înscenări pentru a scoate la lumină Cartea. Până acum nu le-a ieşit. Drum bun! îi ură bătrânul, care se întoarse şi reintră în curte.

Lui Charles îi veneau întrebări pe bandă rulantă. Nu înţelegea de ce nu îi spusese nimic explicit despre umbră. Dar înţelese că întrevederea se încheiase. Şi că Sir Winston ştia mai multe. Se urcă în maşină.

Capitolul 127

Mașina opri chiar lângă gardul de siguranță care mărginea ambasada. Charles îi mulțumi șoferului, înhăță sabia și, urcând câte trei trepte odată, intră în clădire. În camera care îi fusese pregătită, ca angajat temporar al ambasadei, găsi geanta de voiaj. Scoase telefonul din ea și îl porni. Avea un mesaj de la Christa:

„Ross nu e cine crezi tu că e!"

Îl privi îndelung. Avea să lămurească și acest lucru curând. Însă în acel moment voia să încerce ceva. Pachetul de la Praga îl aștepta, legat fedeleș, pe masă. Îl deschise.

Avusese timp destul să studieze cea de-a doua sabie în mașină. Nu semăna mai deloc cu cea pe care o văzuse sub același nume, expusă în muzeul de la Burgos. Aceea avea atât mânerul, cât și garda prea sofisticate pentru anul în care se pretindea că a fost făcută. Charles știa că modelul acela de spadă nu fusese fabricat înainte de 1400. Așa că fusese întotdeauna convins că ea nu aparținuse lui Don Rodrigo de Vivar. Cea pe care o avea în mână semăna mai mult cu o sabie de la începutul secolului al XI-lea. Era lungă cam de un metru și avea garda simplă, în cruce, cu câteva ornamente. În centrul ei, pe lungime, era inscripționat, pe o parte, textul deja cunoscut: „IO SOI TISONA FUE FECHA EN LA ERA DE MIL E QUARENTA", iar pe cealaltă parte, „AVE MARIA ~ GRATIA PLENA ~ DOMINUS TECUM", fragment din *Evanghelia după Luca* foarte cunoscut catolicilor. Aceste două inscripții erau identice cu cele de pe spada din Burgos. Ca și cealaltă sabie, și aceasta avea cam la o treime de partea de jos, sudat, probabil, direct pe tăiș, același fel de mecanism circular, doar că lamele și zimții erau orientați un pic altfel, și locașurile goale erau ușor deplasate, dacă își amintea bine.

Asta îi puse rotițele în mișcare profesorului. De aceea se grăbise atât de mult să ajungă în cameră.

Luă sabia curbă din pachet, după ce se chinui un pic să îl desfacă. O scoase din teacă. Potrivi cele două săbii una peste alta chiar în dreptul celor două inele. Le roti un pic, astfel încât lamelele să intre fiecare în lăcașurile libere ale fiecăreia și învârti. Se auzi un clic. Săbiile erau perfect sudate. În jos, cele două vârfuri făceau un fel de V întors, doar că piciorul format de Caliburn era curb. Dinții metalici cu spații goale între ele erau față în față. Pe sabia de Toledo erau doar doi, pe cealaltă, patru.

Charles zâmbi. „Cheia. Oțelul e cheia. Iar piatra e ușa." Avu o revelație. Cum de nu se gândise până atunci?

„Caliburn. Adică Excalibur. Sabia din piatră."

În acea clipă se convinse că piatra era exact cea circulară din sala de antrenament a casei din Virginia. Și, în sfârșit, avea și răspunsul la o remarcă pe care o făcuse încă din copilărie. În ciuda faptului că în părțile laterale fuseseră înfipte săbii ca într-o panoplie, niciodată o altă spadă nu fusese înfiptă perpendicular, deși, își amintea perfect, și acolo era o gaură. Trebuia să înfigă sabia în gaura respectivă. Probabil că asta sugera și globul pământesc, străpuns de spadă, în desenul de pe perete și care era simbolul Interpolului. Deci desenul era un soi de hartă, un fel de instrucțiune de utilizare. Oare să fi fost atât de simplu?

În momentul în care sabia făcuse clic, se mai auzi un zgomot în partea de sus a Tizonei. Charles era prea preocupat să vadă cât de bine se potriveau ca să ia în seamă zgomotul. Dar când le desfăcu pentru a le introduce din nou în tecile lor, fiecare cu câte șase blazoane desenate pe ea, era cât pe ce să scape mânerul spadei de Toledo. Văzu că în locul deschis era o hârtie îngălbenită de vreme. O despături cu nerăbdare. Nicio limbă străină, de această dată. Niciun cod. Textul era scris într-o engleză clară, cu litere normale. Citi:

Veți trece poarta de sub frontispiciu
Voi, mâine, doar la răsărit de soare.
Răbdați deci pân-la ceas de auroră,
Căci e funestă orice altă oră.

În ziua lungă cum în an nu-i alta,
Când 12 bresle stau sub 12 porți,
Sub zodiac vei spune vorba dreaptă,
180 de turnuri, măreție odinioară, te așteaptă.

Capitolul 128

– Ai trimis pachetul? întrebă Sir Draper în momentul în care păşea pe uşa de la intrare a camerei.

– Da, răspunse majordomul. Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu. Mulţumesc. Poţi pleca. Noapte bună, zise bătrânul.

Intră în cameră, fără să mai aştepte răspunsul. Câteva minute mai târziu, o maşină se auzi plecând şi o pereche de faruri lumină pentru câteva secunde peluza. Sir Winston luă o carte din bibliotecă şi se întinse comod pe canapea. Aţipise cu cartea în mână, când simţi că i se face frig. Se dezmetici şi întinse mâna spre cuvertura pe care o împinsese cu picioarele.

Frigul deveni tăios, iar becurile pâlpâiră până se stinseră de tot. Sir Draper începu să râdă cu poftă când casa fu învăluită într-un întuneric total. Auzi nişte paşi. Un plutit şchiopătat. Paşii se opriră. Ştia că mai era cineva în cameră cu el.

– Ai ajuns prea târziu, spuse bătrânul. De data asta eşti terminat de-a binelea. *Addio sogni di gloria!*[1] Vei rămâne ce eşti, pentru totdeauna. O biată umbră rătăcitoare! O să dăinuieşti mereu în limbul ăsta. Şi n-o să îţi găseşti nici puterea supremă, nici liniştea. Mor împăcat!

Nu mai apucă să zică nimic, pentru că sângele începu să îi bolborosească în gură. Când reveni lumina în casă, Sir Winston Draper privea cu ochii deschişi tavanul. Un zâmbet de om împlinit îi umplea chipul. Sub el, o baltă de sânge creştea pe măsură ce se scurgea timpul.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A PATRA

[1] Melodie compusă în 1949 de Carlo Innocenzi, muzician şi compozitor italian (1899–1962) (it.) (n.red.)

În ziua lungă cum în an nu-i alta,
Când 12 bresle stau sub 12 porți,
Sub zodiac vei spune vorba dreaptă,
180 de turnuri, mărețe odinioară, te așteaptă.

Capitolul 128

– Ai trimis pachetul? întrebă Sir Draper în momentul în care păşea pe uşa de la intrare a camerei.

– Da, răspunse majordomul. Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu. Mulţumesc. Poţi pleca. Noapte bună, zise bătrânul.

Intră în cameră, fără să mai aştepte răspunsul. Câteva minute mai târziu, o maşină se auzi plecând şi o pereche de faruri lumină pentru câteva secunde peluza. Sir Winston luă o carte din bibliotecă şi se întinse comod pe canapea. Aţipise cu cartea în mână, când simţi că i se face frig. Se dezmetici şi întinse mâna spre cuvertura pe care o împinsese cu picioarele.

Frigul deveni tăios, iar becurile pâlpâiră până se stinseră de tot. Sir Draper începu să râdă cu poftă când casa fu învăluită într-un întuneric total. Auzi nişte paşi. Un plutit şchiopătat. Paşii se opriră. Ştia că mai era cineva în cameră cu el.

– Ai ajuns prea târziu, spuse bătrânul. De data asta eşti terminat de-a binelea. *Addio sogni di gloria!*[1] Vei rămâne ce eşti, pentru totdeauna. O biată umbră rătăcitoare! O să dăinuieşti mereu în limbul ăsta. Şi n-o să îţi găseşti nici puterea supremă, nici liniştea. Mor împăcat!

Nu mai apucă să zică nimic, pentru că sângele începu să îi bolborosească în gură. Când reveni lumina în casă, Sir Winston Draper privea cu ochii deschişi tavanul. Un zâmbet de om împlinit îi umplea chipul. Sub el, o baltă de sânge creştea pe măsură ce se scurgea timpul.

SFÂRŞITUL PĂRŢII A PATRA

[1] Melodie compusă în 1949 de Carlo Innocenzi, muzician şi compozitor italian (1899–1962) (it.) (n.red.)

Intermezzo

Charles îi era recunoscător lui Sir Winston pentru biletul de la clasa întâi. Reuşi să îşi întindă picioarele şi, aşa cum făcea de obicei, hotărâse să lase ziua anterioară în pace şi să se gândească la ceva frumos înainte să adoarmă. Aprecie paharul cu whisky pe care îl primise în avion. Nu era chiar ce băuse ziua precedentă, dar era excelent. În media băuturilor lui obişnuite. Se strădui să-şi inunde mintea cu ceva aparte, încercă toate metodele pe care le mai experimentase, însă nu reuşi să adoarmă. Se foi de pe o parte pe alta preţ de o oră. Se decise să vizioneze filmul din avion. Oameni care săreau dintr-un elicopter în altul şi monştri care se băteau între ei, luând mereu forme diferite nu îl interesau defel. În cele din urmă, cedă. Luă mapa maronie şi despături bileţelul din seara de dinainte. Ştia poezia aceea de undeva. Se gândi să o caute pe Google. Răsfoi mapa în continuare. Se uită încă o dată la numerele acelea care reveneau obsesiv: 12, 24 şi 180.

Apoi scoase foaia cu oraşul acela al viitorului. Reciti poezia şi îşi aminti. *La Gerusalemme liberata (Ierusalimul eliberat).* Capodopera lui Torquato Tasso. Un monument al Renaşterii. Doar prima strofă. A doua fusese, probabil, adăugată ulterior sau era, în cel mai bun caz, apocrifă. Îşi aminti de un curs pe care îl ţinuse la Universitatea din Bologna. Autohtonii se mândreau cu Tasso, care studiase acolo. Fragmentul acela din poem vorbea despre o iniţiere.

„Mare prost sunt, îşi spuse el. Bologna, oraşul celor 180 de turnuri."

Nu era defel un oraş al viitorului. Din contră. În Evul Mediu oraşul fusese un fel de minune a lumii, una dintre cele mai mari ciudăţenii ale istoriei arhitecturii. Se spunea că între secolele al XI-lea şi al XII-lea oraşul număra nu mai puţin de 180 de turnuri. Niciun istoric nu fusese în stare să explice de ce nobilii şi bogaţii Bolognei aveau această obsesie atât de mare cu turnurile. Unii au presupus că erau construite din motive strategice şi de

apărare, alții că erau un simbol al puterii. Un psihanalist opinase că exprimau o frustrare. Cei care le ridicaseră ar fi fost, pur și simplu, impotenți. Astăzi mai stau în picioare doar 24, dintre care cele mai mari, Asinelli și Garisenda, au devenit simbolurile orașului.

În ziua lungă cum în an nu-i alta
Când 12 bresle stau sub 12 porți,
Sub zodiac vei spune vorba dreaptă,
180 de turnuri, măreție odinioară, te așteaptă.

Era clar. Întâlnirea avea să aibă loc la Bologna. Ziua cea mai lungă din an era cea care se mai numea și „solstițiul de vară", adică 21 iunie.

„Peste două zile", chibzui Charles.

Și, bineînțeles, își aminti fără probleme că vechiul oraș medieval fusese construit ca o cetate cu 12 porți. Din centrul orașului plecau 12 raze ale unui cerc, care duceau la cele 12 porți. Fiecărei porți îi corespundea un semn zodiacal. Amprenta pe sol a cetății Bologna era o hartă zodiacală. „Așadar, fiecare breslaș va fi la câte una dintre aceste porți." Cum mai rămăseseră în picioare doar zece dintre ele, trebuia să identifice cu exactitate unde fuseseră amplasate celelalte două. Adormi mulțumit.

Partea a cincea

„– O să mă vezi la Philippi.
– O să te văd.“[1]

[1] Vorbă istorică rostită de o fantomă care se adresează în numele lui Iulius Cezar, amenințându-l pe Brutus, unul dintre ucigașii săi. Relatare din lucrarea lui Plutarh, *Cezar* (n.red.)

Capitolul 129

Patru gheare se agățară simultan de marginea terasei imense. Ca niște feline, patru indivizi în combinezoane negre, cu măști pe față, urcară pe corzile prinse de ghearele de pisică. Săriră cu ușurință peste marginea terasei. Lumina Lunii îi făcea pe cei patru să pară niște balerini dintr-o poveste întunecată din Italia de Sud a Evului Mediu, datorită felului în care se integrau în peisajul natural al culturilor de portocali.

Intrară în casă prin ușa întredeschisă a terasei. Se despărțiră în două grupuri. Se auziră niște urlete când se aprinse lumina. Primul dintre ei o apucă pe soția lui Martin de păr și o trase jos din pat. Cel de-al doilea îl lovi pe Eastwood cu pistolul în cap în timp ce acesta încerca să înțeleagă ce i se întâmpla. Fură târâți amândoi în sufragerie, unde ceilalți doi îi aduseră pe cei doi băieți ai lor, de șase și opt ani, îi legaseră de scaun și le puseseră căluțe în gură. Fură imobilizați și părinții lor, în același fel. Unul dintre agresori aranjă pe masă un telefon mare, în așa fel încât ansamblul să poată fi văzut de către cel de la celălalt capăt al convorbirii și invers. Formă un număr de telefon și îl puse pe speaker. Sună de câteva ori, timp care lui Martin îi păru o veșnicie. Într-un târziu, pe ecran, apăru mutra rânjitoare a lui Werner. Era în avion.

– Trebuia să mă tragi pe sfoară, nesimțitule? De ce n-ai convocat întâlnirea?

Martin încercă să spună ceva, dar avea gura legată. Unul dintre cei patru îi scoase căluțul.

Nu reuși să articuleze decât un mormăit confuz. Foarte încet.

– Nu te aud, zise Werner. Unde ți-e curajul acum? De ce nu i-ai convocat?

– I-am convocat, se văicări Martin.

– Te previn că nu e o glumă. Ți-am suportat minciunile timp de cincisprezece ani. Nu vrei să mă înfurii și mai tare. Sună-i acum, pe toți unsprezece, de față cu mine, și convoacă-i. Ai grijă ce spui.

Cel care îi desfăcuse căluşul îi întinse lui Eastwood propriul telefon. Trebui să îi elibereze și o mână. Eastwood refuză să coopereze. Werner făcu un semn cu capul. Individul care stătea pe cealaltă parte se apropie de soția lui Martin și îi trase un glonț în genunchi. Toată lumea începu să se agite. Copiii se smuceau, însă oamenii îi liniștiră când le puseră pistoalele în față. Femeia leșinase.

– Următorul e în cap, zise Werner. După care urmează copiii. Unul câte unul. Dar pentru ei o să folosim cuțitul.

Martin respira greu din cauza șocului.

– Calmează-te acum, muiere plângăcioasă ce ești! adăugă Werner și mai făcu un semn.

Unul dintre indivizi scoase un cuțit uriaș, se apropie de soția rănită și i-l puse la gât.

– Nu îți spun încă o dată.

– OK, OK, oprește-te, te rog, oprește-te, imploră Eastwood.

Luă telefonul și formă primul număr. Werner ascultă cu atenție convorbirea. Când Martin termină îi spuse:

– Ai văzut că nu e așa greu!? Mai departe!

Capitolul 130

De la aeroportul Dulles din Washington, Charles mai avea de parcurs vreo 150 de kilometri până la casa în care crescuse. Străbunicul, care o construise în 1890, alesese să se aşeze într-o zonă care se numeşte Hardy County, la vest de capitală. Charles nu înţelesese vreodată dacă o făcuse dinadins, sau dacă omul era obsedat, fiindcă localitatea cea mai apropiată de micul castel al familiei se numea chiar Baker. Era o zonă superbă, înconjurată de pădure, de dealuri şi munţi pitici, de parcuri naturale şi de pârâie repezi. Pentru Charles, fusese paradisul pe pământ.

Închirie o maşină şi, în ceva mai mult de o oră, trase în faţa casei. Se uită în jur. Nu i se părea nimic schimbat. Dădu să sune, dar uşa era întredeschisă. Se gândi că, poate, tatăl lui ieşise în grădină sau asistenta se dusese până în oraş. Maşina tatălui era parcată în faţă. Intră în holul mic şi auzi muzică în bibliotecă. O luă într-acolo. Şi aici uşa era întredeschisă. Dădu să pună mâna pe ea, însă simţi o lovitură în cap şi se prăbuşi.

Când îşi reveni, primul lucru pe care îl văzu fu tatăl lui legat de un scaun. Încercă să se mişte şi îşi dădu seama că şi el era în aceeaşi situaţie. Îl durea capul şi simţea o arsură în spatele urechii, pe gât. În faţa lui stătea, rânjind, Ross, adică Werner.

– Sper că nu te-am lovit foarte tare, dar bătrânul tău aici de faţă n-a fost cooperant defel. Din ce povesteai tu, părea mai moale.

Tatăl îşi dădu ochii peste cap şi încercă să vorbească.

– Scuze, zise Ross în bătaie de joc. Dacă promiţi că nu ţipi şi nu muşti, îţi scot căluşul.

Tatăl dădu afirmativ din cap. Werner se ţinu de cuvânt. Însă fu foarte surprins de replica bătrânului Baker, care nu îl învrednici nici măcar cu o privire, ci se adresă direct fiului său:

– Ai spus cumva despre mine că sunt papă-lapte?

Lui Ross nu îi venea să creadă.

– Nu îmi amintesc, răspunse Charles. Eşti bine? Nu ai făcut infarct?

– Infarct? Aşa ţi-a zis căţeaua care m-a sechestrat aici?

– Mă scuzaţi că întrerup mica reuniune de familie. Aţi face bine să mă ascultaţi. Altfel trag oblonul din nou, spuse Werner în timp ce ridică ameninţător bastonul din piele pe care îl avea în mână.

– Ce înseamnă asta? întrebă Charles contrariat.

Citise mesajul Christei, dar crezuse că era din nou paranoia aceea a ei.

– Înseamnă că aveţi un obiect ce-mi aparţine şi mi-a fost furat cu mult timp în urmă. Îl vreau înapoi. După aia mă car şi nu mai auziţi niciodată de mine.

– Am furat ceva de la tine? Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că străbunicul tău a adus şi ascuns aici, în casă, cu mult timp în urmă, ceva ce aparţine de drept familiei noastre. Nu te face că nu ştii! Oricum, moşul ăla cretin de la care tocmai vii ţi-a povestit totul.

După ce zise asta, Ross, *alias* Werner, ieşi din cameră şi reintră cu pachetul cu sigiliu de transport diplomatic al lui Charles. În timp ce îl desfăcu continuă să vorbească:

– Ingenios mod de a-l aduce în ţară. De asta mi-ai plăcut întotdeauna, eşti foarte inventiv. Găseşti soluţii acolo unde majoritatea vede fundături. OK, zise el după ce scoase săbiile şi le fixă una în alta până se auzi acel „clic". Asta e cheia, carevasăzică. Unde e Biblia?

– Nu înţeleg... încercă Charles să se împotrivească.

– Ţi-a împuiat moş Winston capul cu prostii? Ţi-a depănat povestea aia cu Dracula care a inventat o conspiraţie menită să distrugă o altă conspiraţie şi mai mare? Conspiraţia cu majuscule? Conspiraţia prin excelenţă? Cu ăia răi care domină lumea şi voi, nişte generaţii de imbecili, care vă sacrificaţi de sute de ani ca să o apăraţi?

Charles nu răspunse nimic.

– Dacă te uiţi la mine în felul ăsta, mai că mă înmoi. Nu e nicio conspiraţie.

– Şi atunci, de ce îţi trebuie cartea? întrebă bătrânul.

– Uite că a prins glas. Am auzit că n-a scos niciun sunet timp de patru zile şi acum se năpusteşte asupra unui biet vizitator. Nu e frumos! Cartea aia,

în caz că n-ați știut, e prima carte tipărită vreodată în lume. Costă câteva milioane de dolari.

– Vrei s-o vinzi? îl iscodi Charles.

– Ba bine că nu, răspunse Ross. M-am săturat să tot slugăresc imbecili. O tot urmăresc de nu știu când. O urmărea și taică-meu, și bunicul, și toți ai mei de când Jack tăietorul de curve Baker ne-a furat-o chiar din casă. Îți dai seama de când mă pregătesc pentru momentul ăsta? Conștientizezi cât am răbdat, cât a trebuit să mă prefac, să fiu prieten cu unul ca tine, îngâmfat de bani gata? Am dispărut atunci pentru că m-am săturat să simulez.

– Asta e tot? Niște bani? întrebă Charles, care nu mai știa ce să creadă și își privea tatăl, de parcă aștepta un răspuns.

– Nu te mai uita la bătrân că, oricum, trăiește în altă lume. Știi ce făcea când l-am vizitat prima oară? Ia ghicește. Ecuații. Calcula cvadratura cercului. Așa că e interesul tuturor să se termine cât mai repede întâlnirea asta penibilă. Tu o să te poți întoarce la cărțile tale stupide, iar moșulețul, la calculele lui, și eu mă car din viața voastră.

Nimeni nu răspunse nimic.

– Să știi că avem timp, că doar n-a venit nimeni pe aici cu zilele. Avantajele unei locuințe izolate. Și nici n-o să vină. Așa că am și timpul, și ambiția, și mijloacele. Mai bine mi-o dați de bunăvoie, decât să vă răscolesc casa centimetru cu centimetru.

– Nu-i spune nimic, zise bătrânul.

Ross sări spre el și îl lovi cu bastonul peste față. Charles se mișcă în scaun.

– Ho, ho, eroule, exclamă Ross. Nu putem să-l apărăm pe tata în condițiile în care suntem, însă putem să îl privim cum se transformă într-o masă de carne amorfă.

Lui Charles tot nu îi venea să creadă ce auzea. Încă spera să fie o glumă. Un coșmar dintre acelea pe care începuse să le aibă tot mai des.

– Nimic? Bine. Să începem, atunci.

Și Ross se întoarse spre o gentuță de chirurg, asemănătoare cu cele de la sfârșitul secolului al XIX-lea, pe care o lăsase pe un scaun. În acel moment se auzi o bubuitură și celor doi captivi începură să le țiuie urechile. Apoi încă una. Ross se prăvăli pe podea. Sunetul împușcăturilor fusese amplificat de ecoul special pe care îl declanșase încăperea. Cei doi priviră în direcția din care se trăsese. Era Christa, care se repezi la Ross. Avea două găuri

sângerânde în dreptul pieptului. Îl trase de picioare spre marginea camerei. Apoi îi dezlegă pe cei doi.

Charles își îmbrățișă tatăl. Acesta, în afara buzei sparte, nu părea să aibă ceva.

– Ești de la Pantofari, nu-i așa?

Christa dădu din cap și Charles rămase cu gura căscată. Îl întrebă pe tatăl lui:

– Știi toată povestea asta? Nu înțeleg.

Christa își dădu seama că cei doi aveau multe să își spună.

– Vă las un pic. Presupun că nu vreți să chemați poliția, așa că mă duc să-l îngrop undeva.

– Ia-o pe aici, îi arătă bătrânul o altă ușă. E o căsuță cu scule acolo. Găsești o lopată, dacă vrei.

Christa ieși.

– Da, o știu, răspunse bătrânul. De asta m-am și certat, în halul definitiv în care am făcut-o, cu bunicul tău. Avea obsesia asta cu Biblia, cu datoria noastră de a salva lumea până se mai poate.

– Și nu crezi nimic din povestea asta?

– Nu contează ce cred eu. Important e că te-a contaminat. Cum eu nu am răspuns în niciun fel, a început să te educe pe tine, să te pregătească, așa cum susținea el. Am făcut atunci o înțelegere. Maică-ta murise și eu eram praf. Am ajuns la concluzia că, rămânând în preajma ta, în halul în care eram, ți-aș fi făcut mult rău. Prin urmare, te-am lăsat în grija lui. Nu știu dacă am procedat bine.

Se auzi un zgomot ca de fier, un hârșâit lung. Apoi cineva se năpusti pe ușă direct înspre Charles. Acesta își curbă spatele, iar când agresorul trecu de el, întinse elegant un picior. Văzu o femeie blondă, și cam corpolentă, cum se prăbușește, scoțând un urlet ca de porc înjunghiat.

Asistenta auzise împușcăturile și urcase din subsol, unde o trimisese Ross să caute ceva, o cale de acces spre zid, nu știa nici el exact ce. Asistenta luase o spadă din panoplia de pe hol și atacase. Când Charles îi puse piedică, se prăbușise și se înfipse exact în sabie.

Charles se aplecă asupra ei. Dar tatăl îi spuse:

– N-are rost. S-a dus.

– Mai sunt și alții?

– Sper că nu. Vaca asta a primit, oricum, ce merita.

– Asta e femeia cu care am vorbit?

– Da. M-a ținut legat patru zile.

– Totuși mi-a trimis pozele.

– Păi, aveau tot interesul să afle unde e Biblia. Noroc că nu ți-ai amintit de sala de scrimă.

– Ba da. Dar m-am gândit că e ceva dubios și că ar fi bine să am un plan de rezervă.

– Bravo. Ești fiul tatălui tău, îi spuse acesta și îl bătu cu drag peste obraz. Ca să termin, bunicul tău a zis mereu că e evident că ești cel ales.

– Și tu?

– Când m-am dezmeticit, era deja prea târziu. Aproape nici nu mă cunoșteai. Bunicul zicea că erai cel mai deștept om pe care îl cunoscuse. Și cel mai bun. Însă aveai o problemă în a te dedica unei cauze până la capăt. Se plângea tot timpul că nu te puteai hotărî. Că nu voiai să îți asumi niciun fel de responsabilitate. Și că trebuia să îi dovedești că te poți ridica la înălțimea așteptărilor lui și a misiunii care ți-a fost hărăzită. Așa că ți-a pregătit cu minuțiozitate un fel de parcurs inițiatic. Mi-l pregătise și mie, dar l-am trimis la plimbare. A decis că nu eram eu cel ales.

– Știai că a murit de cancer? La Londra?

– Am aflat după mai mult de zece ani de la englezul ăla ucis azi-noapte. Am fost chiar și la mormântul lui.

– Sir Draper a fost ucis azi-noapte?

– Da. Cățeaua avea un ziar din această dimineață, pe aici pe undeva.

Ieși din cameră și se întoarse cu el. Charles privi articolul de pe prima pagină din *Washington Post* care titra cu litere mari, roșii: „Cel mai mare istoric al lumii, măcelărit în propria casă". Citi articolul în diagonală. Nu îi venea să creadă.

– Crezi că Ross?

Bătrânul ridică din umeri.

– Așadar, toată povestea asta e adevărată?

– Habar n-am. Mi-a părut întotdeauna o joacă de copii. Deși mulți cred, aparent, contrariul. Uite, trei cadavre pe chestia asta doar în această dimineață.

Christa, care auzise ceva, intră brusc cu pistolul în mână. O văzu imediat pe asistenta străpunsă de o sabie și prăbușită pe covor.

– Minunat, spuse ea. Tocmai mi-a crescut norma de săpat.

– Vino întâi cu noi, zise Charles.

Și o luă spre spatele casei, spre sala de scrimă. Cei doi îl urmară. Aprinseră lumina. Încăperea, mai mult lungă decât lată, nu avea ferestre. Era clar că nimeni nu mai intrase acolo de când Charles luase ultimele săbii din panoplia de piatră pentru a le duce la colecția lui. Se uită la piatra aceea perfect rotundă, ca o roată de cașcaval, încastrată în perete. De jur împrejurul ei erau așezate însemnele celor douăsprezece bresle, exact așa cum apăreau pe cele două teci ale săbiilor lui Țepeș: stema breslei Măcelarilor, a Fierarilor, a Pescarilor, a Tâmplarilor, a Tăbăcarilor, a Olarilor, a Aurarilor, a Blănarilor, a Lăcătușilor, a Bărbierilor, a Vinarilor și a Vopsitorilor, toate dispuse ca orele unui ceas. În centru, la loc de cinste, erau gravate în piatră stemele breslelor Postăvarilor, Brutarilor și Pantofarilor. Charles puse mâna în gaura de sus. Observă că e mai lată. Ridică cele două săbii unite între ele și le împinse înăuntru. Nu se întâmplă nimic.

– Halal Excalibur, spuse el.

Tatăl zâmbi, apucă cele două săbii și le învârti cu mare efort. Un zgomot, ca și când un zid s-ar fi mișcat, se auzi din încăperea alăturată. Cei trei o luară într-acolo. Ocoliră casa și intrară în pivnița de vinuri. Peretele, pe care se afla globul pământesc cu sabia înfiptă în el și jumătatea de text a lui Kafka, se mișcase. Era o intrare secretă. Tatăl îi făcu semn lui Charles să intre. Era o încăpere mică și goală. Tatăl veni cu niște lumânări pe care le luase din pivniță. Le aprinse și le înfipse în perete, în suporturile speciale. În mijlocul camerei, pe un piedestal, se afla o cutie maronie, din lemn. Charles trase de ușa ei. Înăuntru, o altă cutie metalică. O scoase cu grijă și ieși cu ea din încăpere. O puse pe masa de degustat și căută mecanismul de deschidere. Erau trei găuri. Introduse trei degete în ele și un mecanism împinse capacul. În toată splendoarea ei, ieși din cutie o *Biblie a lui Gutenberg*.

Se făcuse liniște și toată lumea era emoționată. Charles se năpusti să o deschidă.

– Nu. Dacă tot e să respectăm ce a vrut bunicul tău, acum că tot am ajuns până aici, trebuie să faci asta singur, zise tatăl, o luă pe Christa de braț și ieșiră.

Capitolul 131

Bătrânul și Christa stăteau de vorbă foarte aproape unul de celălalt când Charles urcă ținând Biblia în mână. Cei doi îl priviră întrebător.

– Cel puțin Kafka n-a copiat textul din cartea asta. Simt că o mare piatră mi s-a luat de pe piept. Va trebui să plec la Bologna. Unde e cartea aia cu hărțile medievale ale Italiei?

– Presupun că pe asta o cauți, zise tatăl și îi întinse o hartă împăturită a Bolgnei pe care era desenat cercul zodiilor, iar în dreptul fiecăreia, numele porții corespunzătoare.

– Un avion așteaptă să mă ducă la Lyon, la Interpol. Aventura mea s-a încheiat, zise Christa.

– Nu vii cu mine? Să mă protejezi? zâmbi Charles.

– Rolul meu s-a terminat, spuse ea. Dar te iau cu mine. Și ar cam trebui să ne grăbim. E mai sigur decât cu o cursă de linie. De acolo mai ai un pic până la Bologna.

– Și să ajung cu o zi mai devreme!

– Cu câteva ore mai devreme. Și, oricum, dacă ai lua o cursă de linie, n-ai avea zbor direct. Mă duc să termin ce am început.

Christa se ridică, dar bătrânul o prinse de braț.

– Rămâi cu noi. Mă ocup eu după ce plecați. Ai tot ce trebuie acolo, în carte?

– Vrei să vezi?

– Nu acum. Îmi arăți când te întorci.

– OK. Dacă știai absolut tot ce se întâmplă, poate mă lămurești și pe mine cu câte ceva. Am niște piese lipsă în puzzle-ul meu.

– Dacă pot, cu plăcere.

– Aşadar, există un grup care domină lumea de pe timpul lui Vlad Ţepeş, interveni Charles.

– Ordinul Dragonului.

– Păi, eu ştiam că a dispărut.

– Se pare că nu.

– Şi ăştia sunt chiar atât de răi?

– Aşa credea bunicul tău. Şi mi se pare că aşa crede şi Christa, şi tatăl ei. Şi aşa credea şi prietenul tău care e acum în curtea din spate. Cât despre cucoana asta, falsa asistentă, ea nu cred că avea vreo părere, în general.

– Apropo, ce e cu Ross, ştiţi?

– Îl cheamă Werner Fischer, răspunse Christa, şi nu Ross nu ştiu cum, cum îl ştiai tu.

– Fetuna.

– Mă rog. E şi el un breslaş. Are şi el pe unul din Consiliu în urmărire. Şi, din câte zicea Sir Winston, şi-a făcut treaba foarte bine. Doar că, după câte se vede, a trecut în partea cealaltă. Cine ştie, le-o fi promis că le duce Biblia şi i-au oferit ceva serios în schimb. Bani. Putere. Poate chiar un loc la masa bogaţilor.

– Deci s-ar putea să nu închid cercul şi să nu reuşesc să obţin decât informaţii parţiale, de vreme ce unul dintre breslaşi lipseşte.

– Da. Depinde al câtelea e în cerc.

Charles deschise Biblia şi citi cu atenţie:

– Ultimul.

– Aşadar, îţi va lipsi chiar omul pe care l-a urmărit el. Atât. Să sperăm că informaţiile despre ceilalţi vor crea un uragan atât de mare, încât îl va înghiţi şi pe acesta.

– Tu de unde ştiai când mi-ai trimis mesajul?

– Mi-a spus comisarul. I-a făcut şi nişte fotografii. I le-am trimis lui Sir Winston, care le-a recunoscut imediat.

– Şi de unde ştim că nu sunt şi alţi trădători?

– Nu ştim, însă e puţin probabil.

– OK. Să revenim. Dracula însuşi a făcut o listă cu oamenii Ordinului şi le-a transmis-o celor douăsprezece bresle.

– Cincisprezece, preciză tatăl. Trei speciale. Dar trimisul lui, brutarul, strămoşul nostru, s-a întâlnit cu ei pe rând şi fiecare breaslă a primit doar informaţia de care avea nevoie.

– După care s-a luat decizia să se întâlnească fix la încheierea perioadei de treizeci şi unu de ani.

– Da. S-a convenit să fie la o generaţie. Au considerat că nu putea să apară peste noapte o urgenţă şi că ar fi avut timp destul să decidă dacă era cazul, sau nu, să acţioneze.

– Dar avea vreo relevanţă, pe atunci, să faci publică o chestie dintr-asta?

– Pe vremea aia era vorba să îi execute pe cei din Ordin, nu să îi demaşte. Totuşi, lumea s-a schimbat şi organizaţia noastră s-a adaptat.

– Ai zis a noastră, spuse Charles.

– Probabil. Am auzit lucrurile astea de atâtea ori, încât am început să mă confund cu ele.

– Şi de ce n-ai marşat totuşi la asta?

– Fiindcă nici nu eram prea convins că era ceva adevărat şi nici nu credeam că eram eu ăla care să salveze lumea.

– Dar eu sunt?

– Bunicul tău aşa credea. Şi încep să cred şi eu că nu s-a înşelat.

– Şi oamenii ăia cum au putut să rămână în aceeaşi societate secretă atâţia ani? Pe cei din Ordin îi înţeleg. Deţineau un scop clar. Puterea. Care, aşa cum i-a zis Murad al II-lea lui Ţepeş, e darul cel mai de preţ pe care i l-a dat Allah omului. Dar ăştialalţi?

– Nu ştiu. O cauză în care să creadă. S-au crescut unii pe alţii în felul ăsta. Generaţie după generaţie. Deţineau un secret pe care nu îl ştia nimeni şi asta îi făcea speciali. Sau, pur şi simplu, au crezut că era obligaţia lor să păstreze echilibrul acestei lumi şi să o facă mai bună. Breslele au dispărut, relativ repede, după Ţepeş. Întâi au fost terorizate de breslele mari. Apoi au fost distruse de Renaştere, care era şi mai elitistă. Iar în Germania au fost măturate de Reformă. După care au devenit anacronice şi retrograde. Erau o adevărată frână în calea capitalismului care intrase tare pe turnantă.

– Şi de ce îşi luau toţi numele astea explicite? Uită-te la noi trei. Şi la Werner. Şi la Sir Winston, fie iertat!

– Nu e obligatoriu. Din câte ştiu, doar jumătate şi-au luat numele astea. Ceilalţi au nume neutre. Din mândrie, poate.

– Şi ce e cu textele alea ale lui Kafka?

– Franz Kafka a vrut să facă o cronică a întâmplărilor doar pentru iniţiaţi. Mai sunt câteva texte care trimit la asta. Aşa cum Mozart a inserat ritualuri masonice în *Flautul fermecat.* Tatăl lui...

– Știu. Era măcelar.

– Trebuie să plecăm, șopti Christa, ca și când nu ar fi vrut să deranjeze.

Cei doi se ridicară. Charles își luă din nou bagajul cu el, dar tatăl îi dădu o geantă specială care învelea Biblia în așa fel, încât dădea senzația unei cărți noi.

– E mai bine să nu vadă chiar toată lumea ce e acolo.

– Am pașaport diplomatic, spuse Charles, și niște abțibilduri. Îi aplic chestia asta cu valiza diplomatică și nu mă mai caută nimeni.

Ajunseră afară. Tatăl îi îmbrățișă pe amândoi.

– A, bine că mi-am amintit. Ce e cu stema aia a Interpolului? întrebă Charles.

– Străbunicul tău a renunțat la meseria de chirurg când a venit aici. S-a făcut polițist și a urmărit un singur vis. Să creeze un organism internațional care să lupte împotriva Ordinului. Ceva oficial. A făcut ce a făcut și a inventat, și impus, Interpolul. Logo-ul l-a pictat bunicul tău și a fost adoptat în 1950.

– Și ultimul lucru la care se pare că nu vrea să îmi răspundă nimeni: Ce e cu umbra aia?

Tatăl lui râse.

– Asta e o altă legendă.

– Dar e reală. Am văzut fotografii. Christa le are chiar pe telefonul mobil.

Christa dădu aprobator din cap.

– E o legendă care spune că Dracula a fost ceea ce se numește un întreg într-o teorie a forțelor energetice. O bilă complexă, ca să zic așa. Un nod universal. Teoria asta seamănă cu Ying și Yang. Binele și răul sunt fețe ale aceleiași monede. Ele nu pot exista una fără cealaltă. În Ying și Yang, nici măcar nu există o despărțire totală. Întotdeauna e un pic de alb în fiecare negru și un pic de negru în fiecare alb. Nu există viață fără moarte și începem să murim din clipa în care ne naștem. Nu există zi fără noapte. Nici sănătate fără boală, sau bucurie fără tristețe. Recunoaștem lucrurile bune, în lume și în viață, doar pentru că avem răul cu care să le comparăm. E o luptă continuă a contrariilor, dar și o unitate a lor.

Charles vru să spună ceva, însă tatăl i-o luă înainte:

– Să nu începi din nou cu gnoza dualistă și cu Zoroastru. Te rog! Tocmai această opoziție totală, care lasă loc unei infinități de griuri, face lumea să fie atât de minunată. E o luptă continuă între bine și rău. Tot așa cum o

organizație a decis să reprezinte răul, o alta a hotărât să reprezinte binele. Cât timp lucrurile stau în balanță, precum cea figurată în simbolul Interpolului, lumea va merge înainte. Din păcate, se pare că balanța asta e dezechilibrată acum și îți revine ție misiunea de a o reechilibra.

– Și legenda?

– Legenda spune că Țepeș era și Ying, și Yang. Un om surprinzător prin inteligența și modernitatea lui, dar un monstru prin cruzimea și imposibilitatea de a simți vreun fel de empatie pentru cineva, un sadic. La moartea lui brutarii i-au îngropat trupul și pescarii i-au găsit capul. Împreună le-au mutat și îngropat la Mănăstirea Comana. Legenda mai spune că la trei zile după aceea, spiritul malefic, reîntregit de capul care lipsea, a ieșit din mormânt sub forma unei umbre și că a rătăcit multă vreme prin lume până a găsit un corp pe care să-l posede. Și tot legenda mai zice că Țepeș a mai ascuns un mesaj. De fapt, partea lui benefică l-a ascuns de cea malefică. Un mesaj pe care numai cel în care umbra stă temporar îl poate recunoaște și descifra. Dar dacă persoana asta locuită de umbră citește acel text, atunci își întregește puterile întunericului.

– Și care sunt alea?

– Nu știu. O variantă e că îi poate transforma și pe alții în vampiri. Sau că își poate găsi, în sfârșit, liniștea și nu va mai trebui să rătăcească din corp în corp.

– Adică să îi confere corpului, pe care îl locuiește, nemurirea?

– Cam așa. Sau să se poată manifesta și ziua, nu numai noaptea. Însă astea sunt toate povești de speriat copiii la culcare. Du-te acum.

– Mă duc. Cineva mi-a spus că Bram Stoker a făcut parte dintr-un Ordin, „Zorii Aurii", și că a fost plătit să inventeze povestea cu vampirul pentru a stârni panică.

– Cine poate ști? Poate că era locuit chiar el de umbră. Haide, du-te odată!

Charles se urcă în mașină cu Christa și porni spre aeroport. Tatăl lui rămase mult timp să se uite după el, chiar și după ce mașina dispăruse de mult de la orizont. Într-un târziu, se întoarse în casă. O târî și pe asistentă în grădină.

Capitolul 132

Bulagnna, cum e numit în dialectul local, era unul dintre locurile pe care profesorul Charles Baker le cunoştea cel mai bine. Fusese invitat de multe ori să ţină cursuri la universitatea care deţinea primatul în lume, dacă n-o punem la socoteală pe cea din Maroc, numita al-Karaouine, dar care nu era o universitate în stil european, ci, mai degrabă, o „madrasa". O şcoală islamică. Lui Charles îi plăcea să meargă, ori de câte ori avea ocazia, în acest Templu al educaţiei, înfiinţat în 1088, şi să calce pe urmele lui Dante, sau ale lui Copernic, Erasmus din Rotterdam sau Petrarca.

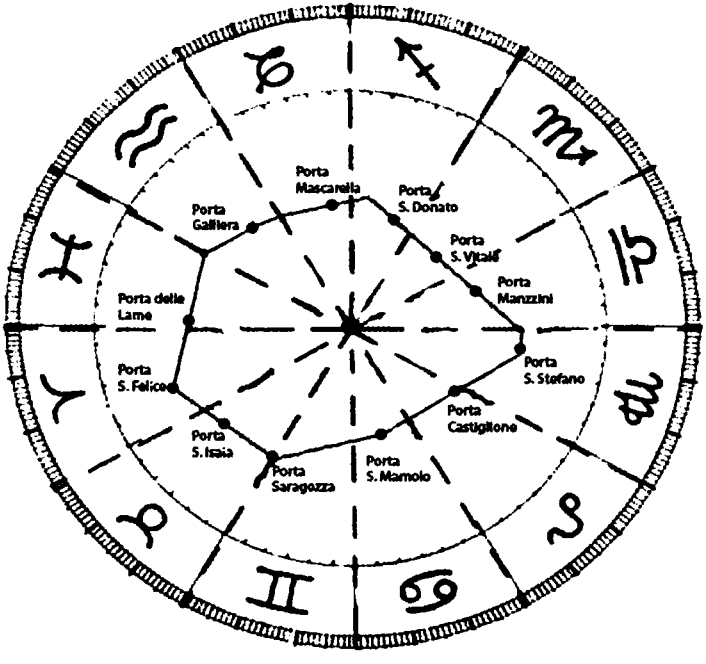
De această dată, pentru prima oară, nu se afla în orăşelul italienesc din motivele obişnuite. Călătorise cu avionul mai mult de douăsprezece ore până la Lyon şi dormise aproape tot timpul după care, câteva ore mai târziu, se urcase într-o cursă Alitalia până la aeroportul Marconi din Bologna. Se despărţise de Christa cu multă afecţiune, cerându-şi încontinuu scuze pentru suspiciunea cu care o tratase.

Tot pentru prima oară în viaţa lui, Charles simţea o responsabilitate uriaşă pe umeri. Bunicul lui avusese dreptate. Întreaga lui viaţă luase totul cu mare lejeritate. Dar în acele momente parcă îi dispăruseră în întregime cinismul şi acea tendinţă specifică doar minţilor luminate de a privi uşor ironic, de la distanţă, tot ce îl înconjura.

Primul lucru la care recurse când ajunse la aeroport fu să ia un taxi şi să îi ceară şoferului să îi facă turul celor zece porţi antice ale oraşului. Două dintre ele fuseseră distruse, aşa că Charles ţinu să viziteze şi locul în care se găseau acestea odinioară: Porta Sant'Isaia şi Porta San Mamolo, pentru a vedea unde urmau să se desfăşoare întâlnirile. Apoi se gândi că trebuia să mănânce ceva şi să se cazeze într-un loc strategic. Nu ştia care era ordinea în care trebuia să viziteze porţile, aşa cum nu ştia de unde să înceapă.

Decise că una dintre porţile dispărute era un punct bun de plecare, deoarece acolo credea el că îi va fi, probabil, cel mai greu să identifice persoana pe care trebuia să o întâlnească. În locul Porţii San Mamolo sau D'Azeglio se înălţa un hotel mic de trei stele numit, cum altfel, „Hotelul Porta San Mamolo". Aici îşi stabili cartierul general. În acea zi nu îi păsa că stătea în cel mai urât hotel în care locuise vreodată. Poarta cu pricina fusese construită în secolul al XIV-lea şi demolată în 1903. La fel ca şi Porta Sant'Isaia, numită şi Porta Pia, însă clădită ceva mai târziu. Se gândi că pe vremea lui Ţepeş această poartă nu exista încă şi că, probabil, locurile de întâlnire fuseseră schimbate la un moment dat, şi că se prevăzuse acest lucru. De aceea nu era pomenit nimic despre ele în *Biblia lui Gutenberg.*

Se aşeză la mica masă din cameră şi deschise pentru prima oară harta zodiacală dăruită de tatăl lui.

Oraşul medieval fusese construit pe trei cercuri concentrice, dintre care cel mai mare era un cerc zodiacal cu centrul în Piazza Maggiore, piaţa centrală a oraşului. Întâi primul cerc, numit „La Cerchia di Selenite", după

mineralul din care erau confecționate blocurile din piatră ale vechiului zid. Nimeni nu știe, cu exactitate, când a fost clădită acea parte. Istoricii nu reușesc să se înțeleagă dacă zidurile au fost ridicate de Teodoric în secolul al V-lea, de bizantini în secolul al VI-lea, sau de longobarzi în al VII-lea. Cert e doar că bizantinii au împărțit orașul vechi, acest prim cerc, în douăsprezece sectoare pe care le-au numit „Horae", adică ore, din rațiuni practice. O dată la douăsprezece ore, locuitorilor fiecărui sector le venea rândul să stea de gardă la zidurile cetății. Aici au fost ridicate, inițial, niște porți care nu trebuie confundate cu cele douăsprezece din al treilea cerc. Piazza di Porta Ravegnana, unde se află astăzi Pallazzo dei Drapieri, e pe locul uneia dintre cele șapte porți vechi care nu mai există în prezent.

Un al doilea cerc de ziduri, numit „La Cerchia del Mille", care avea o lungime de 3,5 kilometri, a fost construit undeva prin secolul al XI-lea. Și aici existau alte optsprezece porți, dispărute și ele, mai puțin patru ale căror rămășițe au fost înglobate în clădiri.

În fine, al treilea cerc, cel care lega porțile pe care le căuta Charles și figurau pe harta respectivă, numit „La Circla", era cel construit după planurile cercului zodiacal, chiar dacă orașul ajunsese să aibă o formă poligonală și nu rotundă.

În Biblie nu erau numite porțile și nici semnele zodiacale. Erau trecute doar, în ordine, breslele pe ai căror reprezentanți Charles trebuia să îi întâlnească.

Măcelari
Fierari
Tâmplari
Tăbăcari
Olari
Aurari
Blănari
Lăcătuși
Vinari
Bărbieri
Vopsitori
Pescari

În dreptul fiecărui nume era figurat blazonul breslei respective.

Apoi mai era trecut acolo primul cuvânt care trebuia să funcționeze drept parolă de deschidere și care era „Cancer", în latină semnul zodiacal al Racului. Charles verifică ce poartă corespundea pe harta zodiei Racului și descoperi cu bucurie că era chiar Porta San Mamolo, unde trăsese el. „Ce coincidență, își spuse. Să mă opresc chiar unde trebuie să încep!" Era convins că parola pe care o va primi de la primul breslaș cu care se va întâlni va fi un alt semn zodiacal și tot așa. Spera că erau în ordine. Se gândi că dacă totul decurgea normal, era destul de ușor de descifrat de către oricine ar fi știut primul cuvânt. Studie cu atenție harta și cercul suprapus și se hotărî că va pleca devreme în dimineața următoare, având în vedere că poezia, cel puțin acea parte despre care știa sigur că îi aparținea lui Tasso, vorbea despre răsărit de soare, „căci e funestă orice altă oră". Cum abia se făcuse ora 16.00 și nu avea de gând să se închidă în acea cameră, care îi semăna cu o celulă de închisoare, se hotărî să se ducă să vadă Palazzo dei Drapieri.

Centrul Bolognei era mic, așa că făcu o plimbare de vreo douăzeci de minute spre Piazza di Porta Ravegnana. Pe balconul palatului văzu fluturând bucata de pânză pe care era imprimat blazonul Postăvarilor. Se gândi că, probabil, un strămoș al lui fusese chiar în incinta acestui palat la întâlnirea care pusese în mișcare întregul complot sau mai degrabă, își zise Charles, anticomplot. Intră în librăria de la parterul ei. Mâncă șase cupe cu cea mai bună înghețată din lume, cea artizanală italiană și, ajuns în dreptul unui magazin de genți, își dădu seama că, dacă ceea ce va primi vor fi teancuri de documente, nu avea niciun fel de soluție să le transporte pe toate. Așa că își cumpără un rucsac de dimensiuni medii. O geantă foarte mare ar fi atras o atenție nedorită. Și bănuia că un rucsac îi va ușura mersul pe jos.

După care se duse direct la hotel și se trânti în pat. Nu înainte să verifice când avea să răsară soarele în Italia, în cea mai lungă zi a anului. Găsi doar Roma pe internet. Soarele urma să răsară la 4 și 33 de minute și să apună la 19 și 50 de minute. „Ce zi, reflectă el. Mai mult de șaisprezece ore. Ziua cea mai lungă!"

Capitolul 133

Sări din pat la ora trei. Apucase să ațipească în reprize. Spre surprinderea lui, nu visase nimic. Se bărbieri în fața oglinzii, dar când întoarse capul observă ceva colorat în spatele urechii. Își aminti de arsura pe care o simțise când Ross îl lovise în cap. Se uită cu atenție la tatuajul cu dracul din *Codex Gigas*. Era identic cu cel pe care îl aveau pe gât victimele de la Sighișoara. Așadar, Ross îi ucisese pe toți acei oameni? Se decise să gonească gândul. Avea ceva mult mai important de făcut, iar Ross fusese împușcat de Christa. Duse mâna la gât și începu să frece locul. Tatuajul se ștergea. Greu, dar se ștergea. Se vârî sub duș, însă avu parte de o serie de dușuri scoțiene, pentru că apa din acel hotel trecea cu mare ușurință de la o temperatură extremă la alta, de parcă un copil mic și obraznic se juca astfel cu robinetul.

La 4 și 20 de minute aștepta în fața hotelului să apară cineva. La un moment dat, un individ în costum negru se ivi din josul străzii. Se opri puțin mai la dreapta, vizavi de ușa din fier forjat a hotelului. Avea prinsă în piept o insignă mare, albă. În mâna stângă ținea un pachețel negru. Individul își sprijini un picior de perete, iar când îl văzu pe Charles apropiindu-se, duse mâna dreaptă la buzunar și își pipăi revolverul. Trase de cocoș în spate și îl armă. Charles se opri în fața lui, nu fără să observe forma unei țevi de armă în buzunarul acestuia. Studie cu atenție insigna individului și văzu figurate pe ea un cuțit și un satâr încrucișate. Era una dintre variantele de logo ale breslei Măcelarilor. Spuse șoptind „Cancer". Individul îi întinse pachetul, zise la rândul lui, suficient de clar pentru ca Baker să înțeleagă, „Consolatio" și dispăru de unde venise. Charles rămase un pic nedumerit, deoarece se aștepta ca următoarea parolă să fie „Leu", de vreme ce la stânga lui, cum stătea cu spatele la hotel, urma poarta așezată în zona zodiei Leului, sau „Gemeni", fiindcă în dreapta urma sectorul dedicat acestei zodii.

„Aşadar, nu e atât de simplu", îşi spuse Charles care înaintă, din precauţie, în susul străzii şi, când se asigură că strada era pustie şi nu îl urmărea nimeni, deschise micuţa borsetă primită. Înăuntru era o cutie neagră de dimensiuni normale pentru un hard extern. Deci informaţia era stocată pe un suport electronic. Probabil că un CD sau un stick de memorie ar fi fost prea mici. Se întrebă cât de mare era capacitatea hardului, dar nu găsi nimic scris pe acesta. Îi dădu drumul în rucsac, pe care *Biblia lui Gutenberg* îl făcuse deja să îi atârne greu în spate. Nu avea curajul să o lase la hotel, aşa că singura soluţie, la care se putuse gândi, fusese să o ia cu el la plimbare.

Îşi consultă lista din buzunar şi porni GPS-ul de pe telefon. Îl setă pe „pieton" şi se uită la rutele înspre cele două porţi. Urmau Fierarii. Însă nu scria nicăieri care era poarta la care i-ar fi găsit pe aceştia. Decise să o ia spre dreapta, spre Porta Saragozza. Drumul mai scurt era pe tot felul de străzi întortochiate, iar unele dintre ele se înfundau în moduri neaşteptate. Îi fu foarte incomod să alerge cu telefonul mereu în faţa ochilor, aşa că decise să iasă pe şoseaua care ocolea întreg oraşul vechi. Înaintă pe Vicolo del Falcone, o luă la stânga pe Via Pagletta şi ajunse într-o piaţetă. La stânga şi la dreapta se deschidea strada care înconjura oraşul vechi. Făcu la dreapta pe Viale Antonio Aldini şi începu să alerge. Trotuarul era foarte strâmt aşa că o luă de-a dreptul pe carosabil. Fu cât pe ce să fie lovit de o maşină. Şoferul claxonă şi se apucă să îi urle un „Vafancullo, stronzo",[1] prin urmare, traversă strada şi o luă pe scuarul central care despărţea cele două sensuri de mers şi începu să prindă viteză. Era convins că trebuia să ajungă cât mai repede. Nu înţelegea dacă fraza „e funestă orice altă oră" însemna că dacă rata dimineaţa, nu va mai găsi pe nimeni la celelalte porţi, sau se referea doar la prima întâlnire.

Continuă să alerge preţ de un kilometru şi văzu de partea cealaltă a drumului poarta. Se opri un pic să îşi tragă sufletul şi, chiar în locul unde bulevardul cotea la dreapta, traversă. În faţa porţii din cărămidă roşie, aşezată pe trepte, o femeie între două vârste răsfoia o revistă. Charles îi recunoscu insigna din piept. Se apropie cu viteză de ea şi se opri exact în faţa femeii, încercând să îşi recapete suflul, cu mâinile sprijinite pe genunchi. Insigna ei avea însemnele breslei Olarilor. Privirile li se întâlniră, dar Charles

[1] Argou în italiană care are ca omonimă expresia în engleză *Fuck you,* ce arată nemulţumire, supărare (n.red.)

nu mai aşteptă reacţia femeii, ci o luă din nou la alergat. Poarta care urma era una dintre cele două care nu mai existau, de fapt, Porta Sant'Isaia. Văzu pe telefon că drumul era drept şi că trebuia să o ţină tot înainte mai mult de jumătate de kilometru. Şoseaua se numea începând din acel punct Carlo Pepoli.

Când, într-un sfârşit, ajunse în intersecţia unde fusese amplasată poarta, se uită în jur. Se luminase de-a binelea, dar intersecţia nu era încă foarte circulată. Încercă să identifice pe cineva care să corespundă măcar în vreun fel imaginii pe care şi-o făcuse despre cum ar trebui să arate omul pe care îl căuta. Într-un final, observă un individ, urcat pe o bordură care împărţea Via Sant'Isaia în două. Meşterea ceva la lanţul unei biciclete. „E prea devreme pentru aşa ceva", îşi spuse Charles şi o luă într-acolo. La un moment dat, dintr-o anume poziţie, văzu insigna lucind. Se apropie. Omul avea în piept însemnul Vopsitorilor.

Dezamăgit, se puse din nou în mişcare. La şase sute de metri mai în faţă găsi poarta San Felice şi pe reprezentantul Vinarilor. La alţi şase sute de metri găsi Porta delle Lame, unde reuşi să îl identifice pe reprezentantul breslei Tăbăcarilor, iar la încă un kilometru, Porta Galliera. Se opri acolo, pentru că nu văzu pe nimeni. Aceasta era poarta cel mai bine conservată dintre toate, chiar dacă nu era vorba de cea originală, fiindcă fusese reconstruită, iar la un moment dat, fusese adăugat, lipit de ea, un castel. În prezent a rămas doar o mică aripă a sa, iar poarta era gangul prin care, odinioară, se intra în această clădire, paraşutată parcă în Piazza 20 Settembre. Se uită în jur, dădu ocol porţii, îşi făcu de lucru prin piaţă, plecă şi se întoarse. Nimeni. Atunci se gândi că, probabil, nimerise poarta la care ar fi trebuit să fie reprezentantul Pescarilor. Şi, dacă era adevărat că respectivul fusese Ross, sau Werner, însemna că exista o explicaţie. Se întrebă dacă nu cumva era prea târziu. Îl înjură printre dinţi pe cel care făcuse traseul şi amestecase porţile ca pe nişte cărţi de joc. Apoi se gândi că, probabil, distanţele trebuiau parcurse călare în acea vreme, aşa că nu era mare lucru. Calculă în minte de câte ori trebuia să facă turele respective şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să îşi noteze ce breaslă era la fiecare poartă. Făcu un efort să şi le amintească pe cele pe la care trecuse. Reuşi, într-un final, şi le notă în carneţel.

Cum alergase deja patru kilometri şi condiţia fizică nu mai era cea din urmă cu câţiva ani, îşi spuse că oamenii aceia n-au altă treabă decât să îl

aștepte pe el, așa că intră într-o cafenea care tocmai se deschidea, dădu pe gât o sticlă cu apă și mai luă două în rucsac.

Mai făcu vreo șapte sute de metri până la Porta Moscarella, unde dădu de Blănari, și încă vreo șase sute până la Porta San Donato unde, în sfârșit, identifică insigna Fierarilor. Îi spuse „Consolatio" fetei în mini care lingea de zor o acadea și nu părea să aibă mai mult de șaisprezece ani. Primi un alt hard disk și o nouă parolă: „Peccatorum". „Consolatio Peccatorum, își spuse el. Consolare păcătoșilor." Țepeș avea umor. Încurajat de faptul că obținuse al doilea pachet, se îndreptă revigorat spre Porta San Vitale. Cum următorii erau Tâmplarii, își consultă notițele și își dădu seama că nu îi găsise încă. Se gândi că, odată închis cercul, îi va fi mai ușor. Fierari la San Donato și Aurari la o jumătate de kilometru mai sus, la San Vitale. Străbătu în fugă Viale Gianbattista Ercolani, dar nu înainte de a se opri la o benzinărie Q8, unde trebui să plătească pentru a utiliza o toaletă îngrozitor de murdară.

Sub ogiva imensă a Porții Maggiore dădu de Gian Maria Legnaiolo, ginerele lui Visconti, care îi înmână toate secretele lui Charles știind foarte bine că își desființa socrul și toate afacerile familiei sale adoptive. Parola pe care o primise de la acesta era „Processus". „Ha, chibzui vesel Charles, pariez că parola următoare e Luciferi." Chiar îi trecu prin minte să sară la poarta următoare și să zică parola pe care era sigur că o ghicise, să ia hardul următor de acolo și apoi să se întoarcă la cel de dinainte. Dar se mai înșelase o dată în acea dimineață când fusese sigur că parola care îi urma „Racului" trebuia să fie o zodie apropiată și perspectiva de a lua un glonț în țeastă și de a umbla ciuruit prin Bologna nu i se păru foarte ofertantă.

Așa că porni spre poarta San Stefano. Alți șapte sute de metri. Ghicise parola. Era titlul unei lucrări celebre din secolul al XIV-lea, intitulată *Consolatio peccatorum, seu Processus Luciferi contra Jesum Christum* scrisă de Jacobus Palladinus de Teramo, pe atunci episcopul Florenței. Lucrarea aceea ciudată era înscenarea literară a unui proces în care Diavolul îl dădea în judecată pe Iisus pentru că în drum spre Rai a trecut prin Iad, unde, pare-se, avea interzis. Regele Solomon era judecător, iar Moise avocatul lui Iisus. Bineînțeles, Lucifer pierde procesul, însă la recurs câștigă dreptul de a intra în posesia totală, atât a trupurilor, cât și a sufletelor damnaților.

Urmau Tăbăcarii. Își consultă carnețelul. Îl văzuse pe reprezentantul lor la Porta delle Lame. Putea să taie orașul prin centru și să se întoarcă în

diagonală spre acea poartă, dar își propusese să facă totul metodic. Mai avea două porți pentru a încheia turul. Și urma să știe ordinea completă. Mai trebuia să parcurgă doar un kilometru și jumătate. Îl găsi pe reprezentantul Lăcătușilor la Porta San Stefano și recunoscu insigna Bărbierilor, care erau și chirurgi în epocă, la Porta Castiglione.

Turul se terminase. Era în posesia a trei hard disk-uri. Porta delle Lame se afla exact în partea opusă, așa că trebuia să traverseze întreg centrul. Estimă că avea cam 2,5–3 kilometri până acolo, dar se opri din alergat și o luă la pas. Deși era abia prima zi de vară, soarele ardea ca și când ar fi fost cea mai fierbinte zi a anului. Cămașa lui Charles era leoarcă. Pe la mijlocul drumului văzu un internet caffe și se gândi că nu se va întâmpla nimic dacă mai întârzia o jumătate de oră. Era foarte curios ce se afla pe hardurile acelea. Cuplă unul dintre ele la computerul la care se așezase și o multitudine de fișiere populară ecranul. Făcu clic pe folderul „video". Documentele erau așezate în ordine cronologică, iar când mouse-ul poposea peste ele, se deschidea o fereastră cu explicații amănunțite. Deschise unul dintre ele, la întâmplare, și asistă la execuția unui lider african care se opusese cedării dreptului de exploatare a noilor filoane de diamante, descoperite în țara lui. Închise fișierul repede, speriat că cineva ar fi putut să vadă ce era pe hard. Mai răsfoi un timp prin hard, după care îl decuplă și îl vârî la loc în rucsac.

Așadar, era în posesia unei adevărate bombe atomice de o putere incredibilă, așa cum îi spusese Sir Winston. Nu își amintea la câte megatone se referise acesta, totuși avea senzația că bătrânul nu se înșelase deloc. O luă la pas și începu să croșeteze orașul, de data aceasta luând toate scurtăturile. Se mai încurcă în câte un loc unde se construia câte ceva, sau se bloca în câte o fundătură. Orașul medieval al Bolognei i se păru, pentru prima dată, respingător. În special pentru felul în care căldura făcea să se ridice aburii de urină impregnați în zidurile vechi.

Luă hardul de la Tăbăcari la Porta delle Lame, de la Olari la Saragozza și de la Aurari la San Vitale. Trecuse de mult de ora prânzului și era deja în posesia a șapte dintre cele douăsprezece, poate unsprezece hard disk-uri. Geanta devenise și mai grea, soarele îi topea, pur și simplu, creierul și îl apucase amețeala de foame. Se opri să mănânce. Mai ales că i se păruse că îl urmărea cineva și se așeză strategic pentru a avea o vedere cât mai completă asupra întregii piețe. Se ridică brusc, merse în față vreo treizeci de

metri şi se întoarse. Nimeni. Se gândi că era foarte stresat, aşa că se aşeză la loc şi comandă.

Îşi aprinse o ţigară de foi după masă, apoi se puse din nou în mişcare. Blănari, Lăcătuşi, Vinari, Bărbieri şi Vopsitori, toţi veniseră la întâlnire. Răsuflă uşurat când termină. Se opri la o terasă să se răcorească. Era obosit, dar pe măsură ce întreaga poveste se adeverea şi adunase pachetele, creştea în el conştiinţa importanţei misiunii pe care o primise. Îşi cumpără un bilet de avion spre casă, via Paris. Se duse la hotel şi puse totul în rucsacul cel mare. Tocmai voia să îi aplice abţibildul de valiză diplomatică, moment în care se gândi că ziua nu se sfârşise încă şi poate trebuia să mai facă o încercare la Porta Galliera. Poate totuşi sosise cineva. Poate că Ross nu era reprezentantul Pescarilor. Dacă nu avea să îl găsească, ochise, oricum, în Piaţa 20 Septembrie, un restaurant care îi făcuse cu ochiul. Ceru să i se cheme un taxi. Şi, bineînţeles, luă rucsacul, greu ca o piatră de moară cu el.

Capitolul 134

Până şi soarele se înroşise de emoţie când Charles crezu, la un moment dat, că vede, din taxi, o siluetă neagră cu gluga pe cap, care părea să aştepte ceva, imediat sub poarta Galliera, în gang. În piept părea că lucea o insignă. Se lăsa seara peste cea mai lungă zi din acel an şi, poate, din întreaga viaţă a lui Charles. Oare era posibil să închidă cercul? Să fi venit şi al doisprezecelea? Plăti şi coborî din maşină.

Se apropie de poartă. Când îl văzu, omul cu glugă se trase mai în spate. Charles intră şi el în spaţiul întunecat. Se apropie de omul căruia nu putea să îi vadă faţa, dar deslușì cât se poate de clar blazonul cu cele două sirene sprijinind un scut pe care erau aşezaţi, în formă de X, câte un rând de peşti, de o parte şi de cealaltă. Spuse parola. În acel moment omul de sub poartă veni lângă el şi îl prinse de gât. Charles se smuci şi se trase mai în spate. Chipul bărbatului ieşi în lumină. Era Ross. Charles nu înţelegea cum de reuşise să scape. Văzuse cu ochii lui cum fusese împuşcat în piept. Să fi avut vestă antiglonţ? Dar Christa, care era o profesionistă, verificase. Şi pe podea se scursese destul de mult sânge. Se întoarse, cu mâna lui Ross la gât, în jurul propriului său corp şi reuşi să se elibereze din strânsoare. Ştia că Ross nu fusese niciodată bun la niciun fel de sport. Îl împinse, iar când acesta veni din nou spre el, îi aplică rapid combinaţia de lovituri pe care o învăţase de la bunicul lui: croşeul de stânga îi aruncă lui Ross capul într-o parte, iar cel de dreapta, care urmă instantaneu, îl ameţi de-a binelea. Upercutul cu stânga îi împinse bărbia în spate şi aproape îl ridică de la pământ. Directa de dreapta îl trimise pe Ross la podea. Totul se petrecuse foarte repede, dar nişte oameni care erau în piaţă şi văzuseră scena începuseră să strige şi să se apropie. Se gândi că avea noroc că

italienii erau destul de fricoşi. Ross se prăbuşise ca un sac de cartofi, însă când căzu se auzi un sunet metalic şi ceva, lângă el, luci în lumina care încă pătrundea sub poartă. Charles îşi spuse că trebuie să fie o armă. Ross începuse să geamă şi să se mişte. Nu aşteptă ca Ross să se dezmeticească şi să pună mâna pe armă. O luă la fugă.

Alergă câteva minute bune. O luase în stânga porţii, înspre Via Matteotti, trecu un pod, apoi sări gardul şi ajunse la nişte şine de cale ferată. Se uita mereu în spate, dar când speră că scăpase, îl văzu pe Ross alergând după el. Sărise şi el gardul, însă părea că se lovise la picior. Charles continuă să fugă. Ajunse pe o străduţă îngustă unde, după ce dădu colţul, izbi din plin o femeie care venea pe stradă. Se opri şi încercă să o ridice, dar aceasta începuse să se vaite şi să ţipe. Se asigură că nu păţise nimic grav în afara unei sperieturi. Apăru şi Ross. Pistolul din mâna acestuia îl făcu pe Charles să o abandoneze pe femeie şi să fugă mai departe. Sări peste un gard viu, urcă scările unei clădiri cu două etaje şi ajunse pe acoperiş. Terasele clădirii erau aşezate una sub alta, cu cele de dedesubt mai ieşite în exterior, în trepte. Consideră că distanţa era acceptabilă, aşa că sări pe una şi apoi pe cealaltă. Când ajunse jos, îl văzu pe Ross cum se încumeta să sară. Îl zări apoi cum cade şi se rostogoleşte pe prima terasă. Proprietarul ieşise, însă imaginea unui om plin de sânge, cu un pistol în mână, îl făcu să se întoarcă de urgenţă în cameră. Nu îl mai aşteptă pe Ross să sară, ci o luă din nou la fugă. Începeau să îl doară picioarele. Alergase întreaga zi. Avea senzaţia că participase la un maraton şi începu să simtă junghiuri în muşchi. După ce îl văzu, cu coada ochiului, pe Ross, i se păru, pentru o fracţiune de secundă, că mai sărise cineva de pe acoperiş pe prima terasă.

Alergase câţiva kilometri şi ajunsese într-un loc care semăna cu o fabrică abandonată. Păreau nişte depozite ale unei uzine vechi şi lăsate în paragină. Şi un şantier, cu macaralele încremenite acolo. O lumină solitară, care ardea de cine ştie când, uitată aprinsă, era locul spre care decise să se îndrepte. Trecu pe lângă peretele unui depozit din cărămidă scorojită şi se apropie, vizavi de acesta, spre ceea ce fusese ghereta paznicului unde, la semiînălţime, un fel de proiector destul de puternic

bătea în jos, spre zidul din cărămidă. Simţi o înţepătură groaznică în picior. Nu îl mai putea îndoi. Durerea devenise insuportabilă. Se trânti pe jos şi încercă să apese, cât putu de tare, pe talpa piciorului. Într-un târziu, durerea cedă. Se ridică, dar chiar în acel moment auzi iarba foşnind. Din smocul aflat chiar în faţa lui ieşi o şopârlă care lui Charles i se păru gigantică. Încremeni de frică.

Capitolul 135

La ora unsprezece fără un sfert, toţi cei zece membri ai Consiliului convocaţi de Martin îşi ocupaseră lojile. Mulţi dintre ei erau nervoşi pentru că fuseseră nevoiţi să vină din nou. A treia întâlnire, într-un timp atât de scurt, reprezenta un semn serios că ceva nu era în ordine. Cei mai calmi dintre ei nutreau convingerea că Martin pusese mâna pe Biblie, îl anihilase pe Werner şi voia să le dea vestea în felul teatral cu care îi obişnuise.

Când ceasul de pe consola centrală arătă 11 fix, o voce se auzi în difuzoare:

– Astăzi e o zi specială. Una dintre sărbătorile cele mai aşteptate de la înfiinţarea organizaţiei noastre. E obligatoriu, pentru ca ziua asta să se poată desfăşura conform programului, să vă ocupaţi fiecare, fără excepţie, fotoliile comode în lojile voastre. Vă rugăm, ocupaţi-vă locurile.

Entuziasmul prezentatorului şi efectul de circ ieftin nu se prea potriveau cu profilul celor zece, dar erau toţi curioşi ce avea să se întâmple. Se aşezară doar opt dintre ei. Unul nu se supunea, din principiu, niciodată niciunui fel de ordin sau de sugestie din partea oricui ar fi venit ele, iar altul era prea preocupat să înfulece salata de homar de pe masă.

În momentul în care cei opt se aşezară, fotoliile lor prinseră viaţă. Un mecanism care se declanşa când scaunul simţea greutatea ocupantului se puse în mişcare. Picioarele şi mâinile fură imobilizate de către nişte inele din oţel care se închiseră în jurul membrelor şi făceau imposibilă orice fel de mişcare. De asemenea, un alt inel le prinse gâtul într-o poziţie fixă. Încercară să se mişte, însă brăţările metalice funcţionau ca nişte cătuşe. Cu cât se zbăteau mai mult, cu atât se strângeau mai tare şi le intrau în carne. Se instalase panica în cei prezenţi. Cum lojile rămâneau întunecate, nimeni nu

putea vedea ce se întâmpla în celelalte loji. Singurii care nu înţelegeau că se petrecea ceva cu adevărat grav erau cei doi care refuzaseră să se aşeze.

Se aprinse lumina în loja lui Eastwood. Imaginea pe care ceilalţi o vedeau era de o violenţă extremă. În centrul lojei era un ţăruş în care era înfipt capul lui Martin. Panica se generaliză. Cel care mânca se înecă brusc cu bucata de homar, tuşi şi scuipă totul afară, iar bucatele mestecate îi ieşiră pe nas. Se aprinse lumina în loja lui. Din tavan îi cazu în cap un lichid care îi mânca pielea. Acesta începu să urle şi să se tăvălească pe jos, în timp ce carnea se topea şi dispărea de pe oase. Cel care nu se aşezase, din principiu, se îndreptă spre uşă şi începu să bată în ea, forţându-i clanţa. Se aprinse lumina şi în loja lui şi toţi cei aşezaţi asistară îngroziţi la o scenă în care un fel de grilaj din fier, de deasupra uşii, căzu peste el, iar barele ascuţite îi sfâşiau întreg corpul.

Boxele pârâiră un pic şi vocea se auzi din nou:

– Acesta a fost bonusul din partea mea, pentru cei care s-au supus ordinului de a se aşeza. Un minut, ca să îşi imagineze propriul sfârşit. Eu, Werner Fischer, v-am făcut asta!

Fiecare dintre cei opt reuşiră să vadă ce se întâmpla cu ceilalţi. În ordine, nişte ţăruşi, cu diametrul de zece centimetri, ieşiră din podea unul câte unul şi urcau ameninţător sub fotolii. Începuseră să străpungă fotoliile şi, pe rând, corpurile celor prezenţi.

– V-am pregătit execuţia mea favorită, se auzi vocea batjocoritoare a lui Werner. Trasul în ţeapă.

Ţăruşii urcau în corpurile membrilor Consiliului încet, pentru ca victimele să poată simţi cum le sfâşie măruntaiele. Cei mai mulţi leşinaseră oricum. În cele din urmă, ţepele le ieşiră prin gât sau prin faţă, sau prin spaţiile dintre gât şi umeri.

Alarma de evacuare se declanşase în întreg institutul. Angajaţii care habar nu aveau de masacrul total din zona interzisă se grăbeau să respecte cu strictețe protocolul. În câteva minute nu mai rămăsese nici ţipenie, în nicio parte a clădirii. Se îndepărtaseră toţi cu autobuzele speciale de evacuare. Ajunseseră în zona de siguranţă când auziră un bubuit incredibil de puternic şi cerul se lumină la orizont. Autobuzele opriră şi angajaţii coborâră ca să observe dansul limbilor de foc care cuprinseseră întreg campusul.

Capitolul 136

– Încă te mai temi de reptile? îl auzi pe Ross, din spate, în bătaie de joc. Tocmai călcâiul lui Ahile ți-a jucat feste. Ți-am zis să te tratezi de asta.

Charles se întoarse spre el, dar iarba se mișcă și șopârla dispăru de unde venise.

– Vreau doar Biblia. Atâta tot. Informațiile pe care le-ai strâns poți să le păstrezi. Dacă vrei, ți le dau și pe ale mele la schimb, spuse Ross în timp ce scoase din buzunar un alt hard disk. Cu tot ce ai strâns ți-ai împlinit misiunea cu vârf și îndesat. O să schimbi lumea. O să fii cavalerul în armură albă care îi salvează pe idioți. N-are a face că ăștia pe care îi salvezi, scăpați de sub control, o să înceapă să se mănânce între ei, de n-o să mai rămână piatră pe piatră. Dar ăsta e războiul tău. Mie dă-mi cartea.

Îi aruncă hardul lui Charles. Acesta îl prinse. Se întunecase de tot și singura lumină pe o rază destul de mare era becul acela. Privită de sus, părea o scenă dintr-o piesă de teatru, cu reflectoarele orientate spre acțiunea centrală și cu sala cufundată în beznă.

– Nu înțeleg, zise Charles. Poate că îți dorești această carte suficient de mult. Tot nu pricep ce naiba vrei să mai faci cu ea. Și de ce a fost nevoie să comiți toate crimele alea? Atâția morți? Și semnătura aia cu diavolul în chiloți? Ești un criminal ridicol. Și cred că locul tău e la ospiciu.

– Oameni fără niciun fel de importanță. Au fost mijloace pentru atingerea unui scop. Trebuia să îi forțeze cineva pe breslași să dea odată semnalul pentru întâlnire. Altminteri riscam să mai treacă vreo câteva sute de ani. Se pare că a funcționat, nu? Atâta tot. Dar acum s-a terminat.

– La ce-ți mai trebuie Biblia asta dacă totul s-a terminat?

– Îi trebuie, se auzi o voce din spate care se apropiase fără ca Charles şi Ross să îşi dea seama. Îi trebuie pentru că există acolo ceva doar pentru el, ceva ce numai el poate citi. Noi nici măcar nu putem recunoaşte. Şi dacă citeşte, atunci nu îi mai poate face nimeni nimic. Deoarece Dracula s-a asigurat că inserează acolo o pagină mult mai veche care conţine marele secret. Culmea e că i-a dat-o lui Gutenberg să o insereze în carte, însă s-a abţinut s-o citească. E acolo un ritual pe care l-a scris un călugăr din ţara mea cu două sute de ani înainte. Fratele Herman. Dracula a fost schizoid. Partea bună din el s-a luat mereu la trântă cu cea rea. Un fel de sindrom al mâinii adverse. Spiritul malefic exista cu mult înainte de Ţepeş. Şi părăseşte corpul care e muritor şi pleacă în căutarea altuia. Dar corpul acesta trebuie să corespundă într-un anume fel, pe care noi nu-l cunoaştem. Şi se pare că după Vlad Ţepeş, care oricum a opus rezistenţă, chiar dacă a trecut din corp în corp, mai ales pe linia genealogică a ăstuia, spiritul a trebuit să aştepte pe cineva ca el pentru a îşi desăvârşi lucrarea. Pe individul ăsta gelatinos ca o meduză. Gazda perfectă. Nu-i aşa? îl întrebă pe Ross.

Charles recunoscu vocea lui Ledvina care, probabil din precauţie, nu intrase în cercul de lumină. Rămase ceva mai în spate. Ross rânji.

– De aia nu ni se arată în toată splendoarea lui. Fiindcă nu poate. Mai precis, încă nu poate. De aia e numai o umbră.

Charles vru să spună ceva, însă amuţi, pentru că simţi ceva crescând în dreapta lui, pe peretele fabricii părăsite. Era de o hidoşenie fără margini. Cum nu mai văzuse niciodată. Era umbra din fotografiile Christei, dar văzută în realitate era altfel. O urâţenie de nedescris. Îi fusese adesea frică, totuşi senzaţia pe care o încerca în momentele acelea era mai mult decât trăise vreodată. Umbra era uriaşă, se lăţea pe perete şi se mişca. Unghiile creaturii, văzute astfel, păreau nişte bare din oţel ascuţite. Era adusă de spate şi diformă. Capul avea o formă alungită, înspăimântătoare, şi când şi-l mişca, doi dinţi, care păreau uriaşi şi ei, se văzură în întreaga lor splendoare. De pe ei, ca de pe nişte stalactite, picura un lichid. Părea un animal care saliva după pradă, însăşi reprezentarea cea mai oribilă a diavolului. Se uită la Ross vrând să îl întrebe dacă vede şi el umbra. Ross mişcă mâna. Umbra mişcă şi ea braţul. Apoi întoarse capul şi la fel făcu şi umbra. Se aplecă puţin, iar umbra îi urmă întru totul mişcările. Charles se uită în jur. Nu mai era nimeni. Ledvina era prea în spate. Departe de lumină. Erau doar ei doi între lumină şi zid.

Atunci înțelese. Ros Fetuna. Își aminti că îi văzuse pașaportul când plecaseră împreună la o bursă. Ross. Era Ros cu un singur S. ROSFETUNA. O anagramă simplă. Cum de nu își dăduse seama? NOSFERATU.

Se auziră două împușcături, una după cealaltă. Ros se prăbuși. Ledvina intră în lumină. Se lăsă jos pe vine. Potrivi pistolul cu gloanțe din argint în dreptul inimii lui Ros. Și mai trase o dată. Umbra rămase pe perete, deși Ros se prăbușise. Apoi, brusc, o luă la fugă în lungul peretelui din cărămidă al fabricii. Până dispăru după el.

Epilog

– Unde să pun coletul ăsta? întrebă studentul care răspunse la soneria casei profesorului Charles Baker de la Princeton.

– Ce colet? întrebă Charles.

– A sosit cu DHL-ul un pachet pentru dumneavoastră.

– Lasă-l în hol și întoarce-te aici.

Timp de mai bine de o săptămână, casa primitoare a lui Charles se transformase într-un fel de cartier general pentru o situație de urgență. Profesorul îi adunase pe cei mai buni studenți ai lui, iar aceștia aduseseră cu ei colegi foarte pricepuți la IT. Acele zile fuseseră o reală provocare pentru toată lumea. Casa era de nerecunoscut, toată lumea mișuna în sus și în jos, ca într-un furnicar. Dormeau pe unde apucau, cu schimbul, și mâncau numai de la firmele care livrau la domiciliu. Bucătăria era atât de plină de ambalaje de pizza, încât aproape nici nu se mai putea ajunge la frigider. Nimănui nu îi păsa de dezordinea de acolo și din întreaga casă, pentru că erau preocupați de ceva mult mai serios.

Din momentul în care se întorsese din călătoria de la Bologna, Charles se apucase să răsfoiască documentele de pe cele douăsprezece hard disk-uri. Își dăduse repede seama că nu avea cum să se descurce singur și începuse să își sune studenții și să-i întrebe dacă vor să participe la ceva istoric, dar că nu își vor putea asuma niciodată vreun merit. Cu excepția unuia singur, care era plecat din țară, nu îl refuzase nimeni. Fiecare venise cu sculele lui de acasă, iar specialiștii IT creaseră un site pe care îl denumiseră „The Opened world".[1] Documentele alese de o grupă condusă de Charles fuseseră ordonate

[1] Lumea deschisă (engl.) (n.red.)

după felul fișierelor și în funcție de țări și evenimente, unde acest lucru fusese cu putință. De asemenea, un filtru important ordona toate documentele în ordine cronologică, potrivit semnăturii electronice pe care o aveau. La mai puțin de cinci zile de la demararea acțiunii, site-ul era operațional și linkuri către el fuseseră trimise tuturor publicațiilor importante din lume și tuturor marilor redacții de radio și televiziune.

În zilele care urmaseră copiaseră întregul material nesortat sau editat pe cincizeci de harduri externe, fiecare cu o capacitate de 20 de TB. Acestea fură trimise celor mai importante televiziuni și ziare din lume. De la BBC la Fox, de la CNN la TF1, de la RAI la ZDF, de la *New York Times* la *Washington Post,* trecând prin *Frankfurter Allgemeine Zeitung* sau *SudDeutsche Zeitung,* prin *Le Monde* sau *Le Figaro, Corriere della Sera* și până la *El Mundo* și *El Pais,* fiecare primi în redacție anumite date de pe aceste harduri care conțineau documentația completă.

Urmaseră zile incredibile în toate publicațiile și pe toate canalele tv ale lumii. Nu se vorbea decât despre asta. O planetă întreagă era în fierbere. Cei doisprezece capi ai conspirației nu fuseseră găsiți niciunde, dar începuse să plouă cu arestări, căzuseră guverne de-a lungul și de-a latul mapamondului, lumea începuse să se curețe. Dimensiunile catastrofei prilejuiseră mii de mese rotunde, sute de mii de ore de investigații, manifestări de stradă, colapsul unor bănci uriașe, catastrofe bursiere. Se estima că la fiecare zece minute în lume era arestată câte o nouă persoană, iar la fiecare treizeci cineva se sinucidea.

La un moment dat, răpus de oboseala din ultimele zile, Charles adormise pe canapea cu un copan de pui, încă nemestecat, în gură. Se trezi abia după patruzeci de ore de somn. Coborî în living și găsi casa lună, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, și biletele pe frigider – în care studenții îi mulțumeau pentru că îi luase părtași la scrierea istoriei.

După ce își pregăti pe o farfurie micul dejun din resturile care rămăseseră în frigider, își făcu o cafea gigantică. Pe hol, chiar la intrare, văzu un plic destul de mare, galben, nedesfăcut. Îl apucă și pe acesta. Se așeză și aprinse televizorul. Dezbateri nesfârșite pe fiecare canal. În zilele precedente, analiștii își exprimaseră îngrijorarea că va avea loc o revoluție cruntă și sângeroasă. Se înșelaseră cu toții. Sute de milioane de oameni ieșiseră pe

străzi în toată lumea, iar atmosfera părea de sărbătoare. Peste 85% dintre cei intervievați în America priveau viitorul cu speranță și considerau că ceea ce se întâmplase era un lucru bun. În acest timp filmulețele postate pe net depășiseră cu mult miliardul de vizualizări. Multe site-uri fuseseră blocate din cauza cererii mari, însă în fiecare secundă apăreau altele și altele care repostau documentele făcute publice de Charles.

Zorro, motanul care se gudurase pe lângă toată lumea și căruia îi plăcuse la nebunie înghesuiala din ultimele zile, mieună de două ori și îi sări în brațe. Îl botezase așa în cinstea filmului care îi definise copilăria. Varianta franco-italiană cu Alain Delon și Stanley Baker – potrivirea de nume cu actorul britanic era doar o coincidență. Englezul îl juca pe personajul negativ. Văzuse filmul de mai mult de o sută de ori și se visase cavalerul dreptății cu mască. Oricine îl întreba ce voia să se facă atunci când va fi mare, întrebare standard pentru adulții lipsiți de imaginație, răspundea invariabil „Zorro". Nici nu mai știa dacă bunicul lui, cu obsesia pentru săbii și dreptate, îl făcuse să îi placă atât acel film, sau se întâmplase exact invers.

Se declară satisfăcut și dădu încet sonorul televizorului, întrebându-se dacă băieții lui reușiseră să mascheze suficient de bine sursa dezvăluirilor și cât de curând avea să îl viziteze un serviciu secret care să îl ia la întrebări.

Deschise pachetul și rămase mut de uimire când găsi în el mapa de documente pe care o văzuse la Sir Winston. Acesta îi promisese că va avea ocazia să le vadă pe toate, și acum le ținea în mână. Le răsfoi un pic cu gândul să facă o trecere în revistă, urmând să hotărască ulterior în ce ordine să le citească. Și-ar fi dorit, în acel moment, să le poată citi simultan, atât era de curios.

Privirea îi căzu însă pe un document, o scrisoare scrisă de mână pe pergament din piele de măgar, care semăna foarte mult cu suportul pe care era scris întreg *Codex Gigas, Biblia Diavolului*. Textul era în latină, iar Charles traducea direct în engleză pe măsură ce citea:

„Sfinția ta și iubiții mei frați. Păcatele mele, pe care le recunosc și care nu îmi fac deloc cinste, mă fac să mă căiesc acum și să părăsesc această mănăstire, ca să rătăcesc prin lume, asemenea celui damnat pentru lipsa lui de credință. Mie nu mi-a lipsit niciodată credința și știți, așa cum m-ați

cunoscut, că am fost întotdeauna un frate pios și bun. Dar cum sunt om și nu pot fi străin de cele omenești, am greșit. Înțeleg acum motivul pentru care am fost osândit la zidire. Această hotărâre nu ați luat-o ca să mă pedepsiți pe mine, ci pentru a arăta celorlalți care, vai, ar putea cădea, și ei, în păcatul acela groaznic al plăcerilor cărnii, ce li se poate întâmpla. Dacă vor face ca mine, ca mine vor păți. Carnea mea e slabă și voința n-a fost suficientă pentru a mă feri de ispitele diavolului".

Charles înțelese că avea în față o scrisoare a călugărului de la mănăstirea benedictină Podlazice, căruia legenda îi atribuia *Biblia Diavolului.*

„Mort de frică – pentru că, deși convins că la Judecata de Apoi voi fi ales între cei buni, iubesc încă și acum, în mare măsură, viața asta pământească – am făcut o promisiune nesăbuită. V-am jurat în acea seară că, dacă mă lăsați în viață, voi scrie într-o singură noapte o carte cum nu a mai fost alta și în care voi strânge toată înțelepciunea lumii, așa cum a fost ea inspirată de Domnul Dumnezeul Nostru, de Fiul său, fie gloria Sa eternă, și de Sfântul Duh. Rămas singur în chilia mea, m-am rugat mult în acea seară la Dumnezeu, la Maica Domnului și la toți îngerii să mă ajute. Nu am mâncat nimic și am îngenunchеat în penitență. Mă dureau genunchii și mi s-au uscat buzele rămase fără salivă de atâta rugăciune. Dar orele treceau netrebnic și nimic nu se întâmpla. Când mi-a fost clar că nu eram vrednic de dragostea și lumina Lui, am mai cedat o dată. M-am ridicat în picioare, m-am dezbrăcat gol și am făcut lucruri de nefăcut, de care îmi e rușine, și de aceea plec, să nu mă mai vadă și să nu mă mai recunoască nimeni, mai ales frații mei, cărora le-am înșelat pentru a doua oară încrederea. Am scuipat pe sfânta cruce și am urinat în chilie, mi-am atins murdăria până m-a cuprins tremurul diavolesc al plăcerii și aș fi făcut orice în acel moment. Am căutat zadarnic o pisică neagră ca să o sărut in parte spine dorsi, însă în zadar. În acea noapte urgisită până și pisicile care, de obicei, îmi vizitau mica fereastră a chiliei m-au abandonat."

Lui Charles i se păru absolut genial textul. Decise că merită un tratament special, mai ales că de când se întorsese nu pusese țigara în gură. Scoase din sertarul biroului una dintre Cohibele acelea strâmbe pe care le iubea atât și se reașeză pe canapea.

„Așa că, cedând încă o dată, cuprins de disperarea fără de sfârșit pe care numai perspectiva morții imediate ți-o poate da, l-am implorat pe diavol să vină el să mă ajute. Am făcut aceste rugăciuni, jurându-i că îi voi da orice ar putea vrea să ia de la mine, dar ce am eu în afara sufletului meu păcătos? Orice, numai să îmi salveze viața aceasta. N-a fost nevoie să îl invoc a doua oară, când în chilia mea s-a făcut un frig ca de iarnă, deși eram în plină vară, și am auzit un șchiopătat. Când am ridicat în sus privirea, Lucifer sub formă de umbră mi s-a arătat pe perete și mi-a zis să iau și să scriu că îmi dictează el. Dar nici după dictare nu aș fi putut să înfăptuiesc făgăduiala pe care am făcut-o. Mi-a spus că nu trebuie să mă îngrijesc eu de toate acestea. Și că trebuie să țin cont doar de două lucruri. Să fac un desen cu fiul său îmbrăcat cu straie de prinț, însă nu cu manta și sceptru cum poartă regii, ci cu cârpe cum poartă nou-născuții ca să nu umple de mizerie, *naturalia non sunt turpia,*[1] prin întreaga casă. Și, în plus, că trebuie să scriu o foaie întreagă și pe o față, și pe alta, cu ce mă învață el să scriu, dar că la această foaie nu trebuie să mă îndârjesc, ci să îmi las mâna să meargă, fiindcă va fi condusă de el și eu sunt prea prost, nu numai să scriu aceea de la mine, însă să și înțeleg ce am scris. L-am întrebat cum trebuie să încep și mi-a răspuns că doar trebuie să încuviințez și să mă las sărutat pe gât. Am zis că da. Din acel moment, nu îmi mai amintesc nimic. Știu doar că, dimineața când m-am trezit, cartea pe care am făgăduit-o era făcută. Mi-e rușine acum și regret, și știu că, poate, am pierdut dragostea Domnului nostru și i-am atras mânia, dar regret cu regretul cel mai amarnic pe care îl poate avea un biet muritor. Și de aceea plec să propovăduiesc numele Domnului în lume, să trăiesc din mila celor care vor vrea să mă asculte, și să mă lepăd de Satana și de Antichrist. Amin. Al vostru frate întru Domnul, Herman."

Lui Charles nu îi veni să creadă că citise ceea ce citise. I se învârtea capul. Înțelese că cele două pagini la care se referea călugărul erau dintre paginile care lipseau din *Codex Gigas* despre care îi vorbise Christa. Își aminti că Ledvina îi spusese ceva despre Dracula care îi ordonase lui Gutenberg să le adauge la Biblia pe care i-o comandase. Se ridică și se duse repede la Biblia care rămăsese la el. Răsfoi câteva pagini până dădu de o

[1] Lucrurile naturale nu sunt rușinoase, un principiu al școlii civice a filosofilor autentici (lat.) (n.red.)

foaie, în întregime goală, îndoită și pliată în mai multe părți. Era mai lungă și mai lată decât celelalte și era făcută din cu totul alt fel de pergament. Părea piele de măgar. O deschise și o măsură. Avea exact dimensiunile paginilor din *Codex Gigas*. O pipăi și încercă să vadă dacă putea găsi un semn, cât de mic pe ea. Nimic.

Câteva minute mai târziu, Charles își deschise laptopul și privea la pagina goală a următoarei lui cărți. Era trecut doar titlul: „O istorie a binelui și a răului, de-a lungul secolelor".

Christa rămase singură în camera uriașă a sediului Interpol de la Lyon. Erau în acea cameră peste patruzeci de birouri. Urmărea și ea documentele și, la sugestiile șefului său, care îi era și tată, pregătea noile misiuni ce se conturau în urma seriilor nesfârșite de dezvăluiri datorate, în parte, și familiei lor, întregului arbore genealogic de mai bine de cinci sute de ani încoace. Își aminti cum îl convinsese pe Ledvina în acea dimineață și cum fusese nevoită să îi explice aproape tot ce știa ca să îl convingă. De asemenea, cum îl ajutase să ajungă în siguranță cu arma aceea imensă, cu gloanțe din argint, la Bologna.

Pe computerul Christei erau deschise unul peste altul o grămadă de documente care se suprapuneau și se intercalau. Se ridică să își facă un ceai, iar când se întoarse văzu, de la distanță, ceva ce i se păru ciudat. Printre documente se iveau pozele lui Charles și ale lui Werner. Fiecare era sub mormane de documente, așa că pozele erau tăiate. Lui Werner nu i se vedea partea dreaptă, iar fotografia lui Charles era tăiată de alte documente, exact pe partea care se vedea la Werner.

Se năpusti spre computer. Deschise photoshop-ul. Luă poza lui Werner și o trase în program. Făcu la fel cu cea a lui Charles. Le tăie pe fiecare la jumătate și încercă să le potrivească. Partea stângă a lui Werner și cea dreaptă a lui Charles. Selectă culoarea părului lui Charles și o făcu la fel pe cea a lui Werner. Împinse linia părului celui dintâi, astfel încât să fie aproximativ egală cu cea a celui de-al doilea. Apoi dezumflă un pic obrazul bucălat al lui Werner. Se uita și nu îi venea să creadă. Avea o față perfect uniformă. Cele două jumătăți de față se potriveau perfect: nasul, sprâncenele, forma oaselor. Oricine ar

fi văzut acea poză n-ar fi putut spune niciodată că e compusă din doi indivizi diferiți. Din contră, avea în față, în mod evident, fotografia unui singur om.

Vru să spună ceva. Dar din gură nu îi ieși nimic.

Nimic.

SFÂRȘIT

Postfață

Nici nu se stinseseră bine reacțiile criticii americane la ultima carte a lui Norman Manea, când am primit un nou manuscris pe care am fost rugată să îmi arunc ochii, pentru a decide dacă mă interesează să îl traduc pentru piața din SUA. După ce am citit primele pagini, mi-am dat seama că nu eram obișnuită defel cu genul acesta de roman care ținteşte direct spre *mainstream* și care își propune, nici mai mult, nici mai puțin, să ajungă un bestseller mondial. Bineînțeles, am zâmbit când l-am auzit pe autor descriindu-mi ambițiile lui. Dar, conștientă că orice e cu putință, mi-am spus să îi dau o șansă.

Inutil să adaug că, pe măsură ce parcurgeam paginile, scepticismul meu se înmuia tot mai tare, pălea din ce în ce mai mult, până când a fost înlocuit treptat-treptat de un interes crescând, încântare și entuziasm. Deja la pagina 100, cred, eram fascinată total și prinsă atât de tare în mrejele povestirii, încât nu am mai putut să las cartea din mână. Fusesem cucerită total și definitiv. Și, bineînțeles, cu mult înainte de a o termina, eram decisă să accept propunerea autorului. Ceea ce am și făcut.

Cum traducătorul, pentru a putea transpune un text în litera și spiritul lui, are nevoie de o cunoaștere intimă și în profunzime a textului asupra căruia lucrează, am încercat să pătrund cât mai multe dintre sensurile ascunse cu o infinită subtilitate între straturile atât de bogate în metatext ale cărții. Pe măsură ce înaintăm și descifrăm o enigmă, o alta se conturează imediat. Cum ritmul romanului nu te lasă să respiri, există un alt ritm, ocultat de

această dată, ca să nu spun secret, al surprizelor narative, un joc savant și inteligent al sensurilor ascunse, al revelațiilor și, de multe ori, al epifaniilor.

Descoperirea continuă a surprizelor și a capcanelor așezate în uriașul puzzle construit de Igor Bergler poate fi asemănată cu operațiunea prozaică de cojire a unei cepe. De fiecare dată când dai o foiță la o parte, altele îi iau locul. La nesfârșit. Sau, ca să rămânem în lumea metaforelor literare, putem compara romanul de față cu un trandafir. Iar sensurile lui nenumărate, cu mulțimea de petale care ar putea fi o metaforă pentru tot atâtea sensuri ale romanului, care se îmbrățișează unele pe celelalte, se ascund într-un joc continuu, între pudoare și exibiționism, între timiditate și dorința de a fi dezvăluite și înțelese.

Am făcut această trimitere evidentă la *Numele trandafirului* pentru că este clar că autorul este un admirator înfocat al semioticianului italian în integralitatea lui. Dar să nu anticipăm.

Am fost solicitată să scriu această posfață de către Editura Rao care, din câte înțeleg, a acceptat manuscrisul cu entuziasm, la numai câteva zile după ce i-a fost înmânat. Însă și pentru că sunt de părere că modul în care este promovată cartea, absolut justificat din punctul de vedere al marketingului, este cumva limitativ și nu spune povestea acesteia până la capăt. Se rezumă, adică, la primul nivel de receptare. Da, cartea aceasta este o carte despre conspirații și o carte despre Dracula, într-un anume fel. Acest nivel este impecabil. E un „page turner" – adică te obligă să citești mai departe, nu o poți lăsa din mână, iar dacă o faci de nevoie, singurul lucru care îți stăruie în minte este cum să te întorci cât mai repede la ea. Este și un „cliffhanger", adică ai mereu în minte o alternativă îngrozitoare pentru eroii cărții dacă nu vor rezolva enigmele care li se dezvăluie treptat, în desfășurarea acțiunii. Este un roman cu o structură *factition – fact and fiction* – în bună tradiție a romanelor americane de gen. Amestecul acesta de realitate – uneori foarte exactă și descrisă maniacal – și ficțiune i-a făcut pe unii comentatori să îl compare cu cel din romanele lui Dan Brown. Și, într-un anume fel, așa este. Deoarece procedeul tehnic de construire a suspansului, a intrigii, ritmul amețitor și nașterea unei enigme dintr-o realitate istorică este comun celor doi autori.

Dar nu este numai atât. Sau, mai exact, e mult, mult mai mult decât atât.

Ca și la modelul amintit mai sus, narațiunea se construiește pe un pretext, pe un schelet al unor genuri foarte populare. Dacă la Umberto Eco vorbim despre romanul polițist, în *Biblia pierdută,* nivelul cel mai de jos al desfășurării acțiunii este mai degrabă în stilul thrillerului de acțiune cu accente de horror, uneori cu inflexiuni de roman gotic. Și, peste toate astea, e și un roman despre conspirații, compus parcă din elementele unui puzzle cu piese infinitezimale, pe al cărui sens nu reușești nici măcar să îl intuiești înainte de final. E o construcție care ar putea fi asemănată cu un clopot al lui Gauss asimetric, în care latura care urcă e mult mai lentă și mai puțin abruptă decât cea care coboară, brusc și surprinzător. Poate că și imaginea aceasta e una prea simplificatoare, pentru că, de fapt, deși „se grăbește spre sfârșit", cum zicea autorul, factorii responsabili de întârzierea dezvăluirii finalului sunt diverși și polimorfi și apariția lor nu este, în niciun caz, liniară.

Pe acest pretext de roman cu mare priză la public a așezat autorul această construcție complexă care trădează o ambiție mult mai mare, țintind romanul total, dacă mi-e permis să îl numesc așa. Sunt lămuritoare, în acest sens, fragmentele din carte care fac referire la acele Kunstkammer, cabinete de curiozități, care imită în mic întreaga cuprindere a lumii, cum sunt cele descrise în carte – ale împăratului nebun Rudolf al II-lea și, cinci sute de ani mai târziu, ale comisarului Nicky Ledvina. Autorul pare să spună aici, luându-se peste picior pe sine însuși – în acest sens, cartea este și o uriașă farsă – dar și pe cititor, că ambiția lui este chiar asta, acel Theatrum Mundi, plin de evenimente serioase și grave, însă și de aberațiile și escrocheriile din care e compusă istoria și, în general, întreaga noastră viață.

Și dacă tot l-am amintit pe simpaticul comisar Ledvina, după părerea mea personajul cel mai complet al cărții, cel mai fermecător și, totodată, cheia întregului roman, trebuie să mai precizăm că numele lui nu e ales întâmplător. Ci poartă numele unui comisar, sau mai degrabă al unei combinații de două personaje dintr-un film cehoslovac celebru, *Nick Carter, superdetectiv,* unde intriga se construiește în jurul unei flori carnivore. În acest fel sunt plăsmuite toate personajele, purtând numele și caracteristicile

a zeci de personaje celebre, din filme și cărți, dar și din realitatea istorică imediată. Dacă e să rămânem tot la simpaticul copoi praghez, constituția lui și detaliul că a fost campion olimpic la înot, înainte de a fi un munte care împarte pumni în stânga și în dreapta, e o trimitere clară la celebrul polițist Piedone, mai precis la Bud Spencer, actorul care l-a interpretat. Nu am deloc intenția să stric nicio surpriză celui care citește aceste rânduri înainte de a parcurge cartea, așa că nu voi dezvălui mai multe.

Pot doar să îi asigur pe cititori că felul acesta de cluuri, demne de „un Sherlock Holmes cultural", cum îl numea autorul – chiar în text – pe personajul principal, dar știm acum că se referă în același timp și la cititorul, pe care îl trage de mânecă și căruia îi face cu ochiul, se găsesc la tot pasul. Ele sunt completate cu parafraze la secvențe din filme și la texte celebre din cărți. Unele sunt citate de-a dreptul, cum e referirea la *Nașul,* din tren, când Charles vorbește despre mesajul potrivit căruia „Lucca Brazzi înoată cu peștii" sau la *Cei trei muschetari,* când e citată scrisoarea celebră de liberă trecere și acțiune dată de cardinalul Richelieu. Referința la bilețelul pe care scrie: „Acest om a făcut ce a făcut din ordinul nostru și în interesul statului", dincolo de faptul că e din cea mai celebră operă a lui Dumas, e o referire clară, în aceeași logică a complicității autorului cu cititorul lui și o referință la James Bond, cu al său „permis de a ucide", adică de a face orice din ordinul reginei și în interesul statului, dar și la Jason Bourne, amintit și el, tot în cheie parodică. Citatele în speță, însă și altele, trimit direct la surse, dar romanul e împânzit și de trimiteri mai puțin evidente și directe. Finalul prologului e o parafrază evidentă la finalul lui Martin Eden din cartea lui Jack London. Un alt capitol debutează cu o altă parafrază, de această dată la celebra propoziție a lui Paul Valéry, cu care obișnuia să ia peste picior un anumit fel de scriitură: „Marchiza ieși la ora cinci". Iar finalul cărții, întreaga imagine și, bineînțeles, acel „nimic" cu care se închide, e o trimitere directă la filmul lui Ingmar Bergman (aceleași inițiale ca ale autorului), *Persona.*

Ca și în filmul lui Bergman, enigma finală, profundă, cea care transcende misterele care se întrezăresc la tot pasul, „o ghicitoare împachetată într-un mister, în interiorul unei enigme", cum sună citatul din Churchill de la începutul romanului, cuprinde în ea întreaga complexitate a omenirii, în

general, reprezentată, în cazul de față, de Vlad Țepeș – Dracula –, și a istoriei sale reale descoperite după 500 de ani, în condiții misterioase. E însăși enigma ființei omenești luată ca specie. Ying și Yang, binele și răul, fața și reversul. Ele nu pot exista una fără cealaltă, fiindcă puritatea absolută nu există, sau este doar o invenție propagandistică. Pentru a înțelege complexitatea ființei omenești, în întreaga ei splendoare, trebuie să vezi lumea ca un tot – o înlănțuire de evenimente și de cauzalități imposibil de descifrat până la capăt. Istoria adevărată e permanent dublată de interpretarea ei, adesea abuzivă și nedreaptă, concluzia cărții părând să fie imposibilitatea de a cunoaște până la capăt adevărul, dar și convingerea că în absența răului, binele nu mai are niciun sens. Modernitatea romanului e dată și de acest permanent recurs la „principiul indeterminării" al lui Heisenberg. Mutatis mutandis – cu cât cunoști cu mai mare exactitate o parte, cu atât mai puțin vei ști despre cealaltă. Și invers. Astfel încât singura posibilitate de a afla adevărul rămâne asumarea disparată a tuturor părților care compun întregul. Întrucât și cea mai mică intruziune în ordinea lucrurilor, în intenția de a le măsura, schimbă cu totul chiar lucrurile de măsurat. Astăzi, Vlad Țepeș e Dracula și Dracula e Vlad Țepeș. Ele sunt două fețe inseparabile ale aceleiași monede. Atât că, pentru Igor Bergler, fețele sunt nesfârșite, ca în sălile cu oglinzi din bâlciurile de odinioară sau, ca să rămânem în zona citatului erudit, ca în celebra secvență cu oglinzile care îl multiplică la nesfârșit pe Charles Foster Kane, a lui Orson Welles (model și el pentru un personaj al *Bibliei pierdute,* în răspăr).

Există riscul pentru cel care citește aceste cuvinte să creadă că *Biblia pierdută* e un fel de însăilare maniacală a unor citate și referințe culturale care ar putea omorî romanul. Nici vorbă. Cartea se citește ușor și curge de la sine. Doar că oferă satisfacții la fel de mari unor tipologii variate de cititor. Vor fi în egală măsură încântați cei care caută acțiune și thriller, pasionații de conspirații sau de Dracula sau cititorii mai educați pentru care satisfacțiile sunt în alte zone ale textului. Deoarece aceste elemente sunt îmbinate de o manieră organică și sunt atât de bine integrate în text, încât nu sar în ochi și nu îl încurcă deloc pe cel care caută într-un roman o satisfacție mai frivolă.

Şi în acest sens, romanul tinde spre totalitate. E ca şi cum un ceasornicar iscusit ar fi aşezat într-o carcasă toate elementele necesare pentru ca mecanismul să funcţioneze la perfecţie. O piesă în plus şi carcasa nu se mai poate închide, una în minus şi ceasul se opreşte sau o ia razna.

Nu mă pot abţine să dau încă două exemple. Prezenţa aproape permanentă a lui Kafka, pe care autorul îl vede, în tradiţia lui Milan Kundera, ca pe un mare scriitor comic şi nu ca pe creatorul de metafore stupide şi simplificatoare la care a fost redus de generaţii întregi de exegeţi rigizi şi bătuţi în cap, lipsiţi de talent şi de imaginaţie, dă şi ea seamă de intenţiile parodice ale textului. Umorul lui Igor Bergler e foarte special şi e prezent la tot pasul. De la poezia-cheie cu care se construieşte enigma, „Un rege zace-aici/degrabă/ucis cu doar un retevei/de-o babă/ când se căca-n covata ei", presupusa poeziei a hughenotului Agrippa D'Aubigné, citată ca atare de Salvador Dali în *Încornoraţii vârstnicei picturi moderne,* şi până la acele pagini de o ironie muşcătoare la adresa structuralismului şi a schemelor automate, a gândirii care ne gândeşte, a limbii care ne vorbeşte, a mediilor moderne care se cheamă reţele de socializare, dar care sunt mai degrabă reţele de anihilare, umorul acesta special e prezent la tot pasul. Câteodată e cald şi blând, însă nu de puţine ori devine grotesc şi muşcător.

Personajul principal e în permanentă mişcare – şi aici o referinţă la un personaj dintr-un alt roman al lui Eco, Jacopo Belbo, care moare în *Pendulul lui Foucault* pentru că a încetat să se mişte, Universul fiind în continuă mişcare, referinţă clară la tradiţia iudaică. E un *road novel* în acest sens. De la Sighişoara la Praga, de la Praga la Londra, apoi la Washington şi înapoi în Europa, la Bologna. Pe măsură ce personajul străbate globul, stilul naraţiunii se schimbă pe nesimţite şi începe să semene tot mai mult cu stilul de scriitură şi, chiar de cinema, din regiunea unde se află personajul la fiecare moment al cărţii. Citind ce se întâmplă pe câmpul din *no men's land*-ul din Cehia, ai senzaţia că te întâlneşti cu umorul lui Hašek sau, mai degrabă, al lui Hrabal sau al lui Jiři Menzel. Atât că abordarea nu e identică. Se petrec crime îngrozitoare, înscenate ca spectacol, în buna tradiţie a contemporaneităţii, ca la Tarantino sau Rodriguez. Dar tonul e cel al literaturii clasice din locurile vizitate. Călătoria lui Charles S. Baker, personajul principal, se încheie la

Bologna, adică exact orașul a cărui universitate a fost timp de mulți ani gazda aceluiași Eco. (Charles S. sunt prenumele lui Pierce, unul dintre părinții semioticii și ai pragmaticii – iarăși Umberto Eco.)

E și o critică socială de o mare subtilitate și un roman politic, în sensul originar, cel de *zoon politikon,* acela care vorbește despre individ ca participant la acțiunile cetății, la dreptul de a lua decizii în ceea ce privește propria lui viață și a felului în care alege să își delege responsabilitățile. Însă și un roman istoric, încărcat de elemente studiate cu minuțiozitate în părțile ce îl compun, dar care, combinate, duc și ele la concluzii surprinzătoare și neașteptate, povestite nu direct de către narator, ci prin intermediul personajelor cărții, cu vervă și pasiune, nu static, ci în desfășurarea acțiunii. Istoria e serioasă și documentată, nu construită din elemente de suprafață sau copiată din Wikipedia (care e și luată peste picior), așa cum fac mulți dintre autorii genului în care pare a se încadra romanul de față la prima vedere.

Dar e și un fel de tratat de naratologie povestit în cheie parodică și un fel de a trage cititorul de nas, ca să zic așa. Sunt câteva momente în carte în care autorul îi spune cititorului cum se face, cum se creează suspansul sau cum se construiește o poveste, îl instruiește, îl avizează adică, îl pune în gardă, după care îi face acestuia exact ce i-a spus mai înainte că trebuie să facă un autor pentru ca romanul să prindă și să aibă succes. Și cititorul, așa dus de nas, nici nu își dă seama ce i s-a întâmplat.

Însă calitatea sa cea mai importantă pentru marele public e caracterul vizual debordant al cărții. Deși plină de informații, burdușită cu referințe și cu jocuri la mai multe nivele, *Biblia pierdută* nu se citește, ci se vede, exact ca un film, ca un film foarte bun.

Din păcate, mi se termină spațiul și n-am amintit nimic despre istoria adevărată a lui Vlad Țepeș, despre motivele pentru care a fost inventat Dracula, despre conspirația Ordinului Dragonului sau despre solidaritatea breslelor, despre personajul malefic sau despre umbră, umbra omniprezentă, tema însăși a romanului, despre sabia Cidului, Tizona, și despre atâtea altele. Sau despre scrisoarea incredibilă a călugărului despre care se spune că ar fi compus *Biblia diavolului* într-o singură noapte, găsită de Charles în cealaltă

Biblie, cea a lui Gutenberg, prima carte tipărită vreodată. Pentru acestea toate, trebuie să citiți cartea. Asta dacă n-ați citit-o deja.

Deoarece, așa cum spunea o prietenă de-a mea după ce a citit manuscrisul, odată ce termini *Biblia pierdută,* simți că ți-a crescut capul și că știi mii de lucruri în plus, dar culmea, nu simți că ai fi făcut nici cel mai mic efort pentru asta. Mai mult, adăuga ea, citind atâta istorie adevărată, atâtea referințe la fapte reale, interpretate într-un mod original și unic, te întrebi dacă, până la urmă, avem totuși de-a face cu o operă de ficțiune până la căpăt. Nu cred că poate exista vreun cititor care să nu iasă îmbogățit din întâlnirea cu acest roman absolut unic.

JEAN HARRIS

Aventurile profesorului Charles Baker continuă în

ULTIMUL SECRET AL LUI ABRAHAM LINCOLN

by IGOR BERGLER

(fragment)

Respectabila doamnă Bidermeyer nu știa dacă să țipe sau să leșine. Stătea în ușa camerei cu gambele sale de hipopotam încălțate în ciorapi cu dungulițe albe și albastre, vârâte în papucii de casă cu vârful în formă de cap de raton și era albă ca varul. Urcase la etaj să îi facă scandal chiriașului care, de mai bine de două ore, nu mai oprea muzica aceea blestemată. Cum era pentru prima oară în cei trei ani de când stătea acolo când asistentul universitar de la Princeton, George Buster Marshall, dădea muzica în halul ăla de tare, hotărâse să îi ierte comportamentul inadecvat sau se gândise că era doar un fenomen accidental. Întâi, cu înțelepciune, hotărâse să îl ignore. Apoi, îi bătu cu coada de la mătură în tavan, în calorifere și, în final, ieși pe scară și începu să zbiere.

Bătrâna cu mutră de crocodil era, de mai bine de treizeci de ani, un fel de administrator al câtorva clădiri din preajma campusului universității, dar camera ei era fix în clădirea aceea, chiar dedesubt de cea a unuia dintre cei mai buni chiriași din istoria nesfârșită și foarte zbuciumată a carierei ei de administrator. Domnul Marshall era ceea ce se numește un chiriaș exemplar. Plătea toate cheltuielile la timp, uneori achita chiria cu o lună sau două în avans. Nu făcea niciodată

scandal, nu distrugea niciodată nimic și nu făcea chefuri îngrozitoare ca acelea ale colegilor săi de palier. Unde mai pui că, din când în când, o trata și pe Heidi Bidermeyer cu câte un schnaps o dată la câteva seri. O bomboană de băiat. Și, pe deasupra, mai era și de familie bună și universitar, autor de cărți, dintre care ultimele două îl făcuseră un fel de celebritate națională. Apăruse și la televizor.

Știa că nu mai avea să treacă mult timp și că tânărul avea să-și ia zborul pentru că odată cu celebritatea veneau și banii. În plus, o tânără absolventă de la aceeași universitate începuse să îl viziteze din ce în ce mai des. De fapt, bănuia că era și ea acolo când aproape se prăvălise tavanul, în zgomotele apocaliptice ale bateriei, peste ea. Dar nu își închipuise că acesta va fi felul în care se va despărți de el.

Stătea în prag, paralizată, și nu știa ce să facă. Se gândi întâi să leșine, dar i se păru prea riscant. Era în capul scărilor și ar fi putut să se prăvălească peste balustradă. Așa că decise pentru a doua variantă. Încercă să țipe, dar nu fu capabilă să scoată nici măcar un sunet. Era atât de îngrozită de imaginea mutilată a cadavrului chiriașului ei preferat, încât un amestec de spaima și de disperare o ținea paralizată acolo.

Doar când auzi ușa, reuși să se desprindă și să se îndrepte spre scări. De jos, domnii Bingham și Zsuscek, sau Zaschek, cum s-o fi pronunțând, intraseră binedispuși, dar buna dispoziție le pieri când o văzură pe bătrână livid, cu ochii bulbucați, dominând autoritar și definitiv etajul întâi și parterul, precum colosul din Rodos cu chip de Chupacabra.

Cuprins

Mulțumiri / 7

Partea întâi / 11
Partea a doua / 121
Partea a treia / 213
Partea a patra / 423
Partea a cincea / 509

Epilog / 542
Postfață / 549

Trei crime macabre îi schimbă planurile profesorului Baker de la Universitatea Princeton, aflat la Sighişoara pentru o conferinţă de istorie.

Cea mai controversată figură a Europei de Est, Vlad Ţepeş, a finanţat un proiect ambiţios care avea să schimbe faţa întregii lumi. Proiectul: multiplicarea unui mesaj menit a fi descifrat doar de anumiţi iniţiaţi. În 1455 codul este ascuns în prima lucrare tipărită vreodată: *Biblia B42* cunoscută şi ca *Biblia lui Gutenberg*.

O adevărată odisee culturală care îmbină desăvârşit momente de umor fin, episoade de suspans autentic, mesaje ascunse şi coduri secrete minuţios construite, cartea eveniment a anului captivează de la prima propoziţie şi oferă o experienţă literară de neegalat.

Istoria nu a fost niciodată mai bine îmbinată cu spaimele prezentului.
Simona Epuran, Cleveland State University

Arta suspansului lui Dan Brown întâlneşte cultura enciclopedică şi umorul lui Umberto Eco.
Calvin Moore, Harvard University

Un puzzle de o inteligenţă diabolică. Cea mai bună carte despre conspiraţii din ultimii ani.
Catherine Melissa Park, Columbia University

ISBN [illegible]
9 786066 098939
www.rao.ro
www.raobooks.com